ANTHOLOGIA GRAECA.

TOM. VI.

COMMENTARIUS.

VOLUMINIS PRIMI PARS PRIOR.

FRIDERICI JACOBS'

ANIMADVERSIONES

IN

EPIGRAMMATA ANTHOLOGIAE GRAECAE

SECUNDUM ORDINEM ANALECTORUM

BRUNCKII.

VOLUMINIS PRIMI

PARS PRIOR.

LIPSIAE

IN BIBLIOPOLIO DYCKIO

MDCCXCVIII.

LUDOVICO ERNESTO

GOTHANORUM ET ALTENBURGENSIUM

DUCI SERENISSIMO

PATRI PATRIAE

MUSARUM PATRONO

HUNC LIBRUM

LEVE PIETATIS SUAE DOCUMENTUM

SACRUM ESSE VOLUIT

AUCTOR.

More receptum fuit apud veteres, *Princeps Serenissime*, ut, qui in laboribus suis praesens Deorum numen experti essent, operum suorum particulam, pii animi testem, in Deorum immortalium aris positam, templisve suspensam consecrarent. In quo officio non tam muneris oblati praestantia, quam offerentis spectabatur pietas. Hunc morem imitari ausus, quem librum incredibili TUA beneficentia adjutus, tanquam sub Dei cujusdam auspiciis, ad umbilicum perduxi, eum TIBI dico et consecro. Ut autem olim ad curas meas descendere dignatus es, ita nunc quoque leve hoc

ἀνάθημα ut ſerena TUAque fronte accipias, rogo precorque. Qui cum beneficiorum, quibus me cumulaſti, magnitudinem nulla omnino gratia exaequare poſſim, ad vota confugio, Deumque precor, ut TE diu, in civium TUORUM ſalutem, literarum, quarum pater appellari meruiſti, praeſidium et incolumitatem, omniumque bonorum gaudium et oblectationem, ſalvum florentemque praeſtet.

PRAEFATIO.

In primo hoc Commentarii in Anthologiam aditu duo inprimis agenda esse video: primum, ut suscepti operis rationem et consilium aperiam; alterum, ut, quibus illud subsidiis instructus perfecerim, indicem.

Ac primum quidem minime vereor, ne in hac, qua nunc fruimur, literarum luce quaerat aliquis, cujus tandem utilitatis commendatione haec levissimorum lusuum, nisi nugas potius appellaveris, collectio meruerit, ut in ea sive edenda, sive expolienda et explicanda bonas horas consumere velis. Quamvis enim, si huic operi pretium ex utilitate, sive ad vitam, sive ad literas et doctri-

nam inde redundante *), ſtatuendum ſit, multa proferre poſſim, quae vel gravem ſententiam praeceptumque ſalubre, vel rem quandam ſcitu et notatu digniſſimam, modo ad hiſtoriam, modo ad mores veterum, univerſamque antiquitatem, contineant: non tamen ita de artium, cum ceterarum omnium, quae cum humanitate conjunctae ſunt, tum inprimis poëſeos praeſtantia exiſtimandum cenſeo; barbarorum enim haec, et qui inter populos humanitate excultos barbaris ſimillimi ſunt, judicandi eſt ratio; ſed potius ita, ut, quae pulcritudine, venuſtate et dignitate emineant, etiamſi nulla inde utilitas derivetur, maxime tamen admiremur et diligamus et amplectamur. Jam nemo facile erit, ex iis quidem, qui Anthologiam graecam paulo propius inſpexerint, vel ſaltem ex theotiſcis et imitationibus et verſionibus, quales *Herderus*, Vir Summus, aliique nonnulli, ſed *Herderus* praecipue, dederunt elegantiſſimas, cognoverint, qui in ea pulcherrimos quosque Graeci ingenii, Grae-

*) Vide *Grotium* in Praefatione Anthologiae Planudeae, a Boſchio viro cl. edita.

cae elegantiae et venuſtatis flores contineri neget. Non quidem is ſum, qui ſuscepti a me et diligenter tractati operis amore occoecatus, ut parentes ſolent in liberorum ſuorum ingeniis moribusque cernendis, omnia in Anthologia laudanda, ad unguem exacta, perfectisque minimum diſtantia exiſtimem; ſemper enim rationes meas ab eorum vanitate ſejungere ſtudui, qui, quemcunque ſcriptorem ſibi expoliendum ſumſerint, eum omnibus numeris abſolutum, ſummis laudibus, ſumma admiratione dignum jactent; multa potius in copioſa illa Collectione, ex ſerioribus praeſertim temporibus, conſervata eſſe video, quibus haud aegre caruiſſemus: ſed quae his ſubductis relinquuntur, et plurima eſſe et quantivis pretii recte mihi affirmare videor. His igitur edendis, emendandis et explicandis qui otium et operam tribuunt, eos de bonis literis omnique adeo humanitate non male mereri, dubitare noli.

Sed in hoc loco ne diutius immorer, efficit magnus eorum numerus, qui Anthologiam graecam ſummis laudibus extulerunt. Hoc enim opere magnam illam jacturam, quam literae in

Lyricis et Elegiacis poëtis fecerunt, quodammodo resarciri, praestantissimi quique Literatores intellexerunt. Nam habet Epigrammaticum genus conjunctionem aliquam et quasi necessitudinem cum Lyrico et Elegiaco; et ut quisque in Epigrammatis scribendis excelluit, ita se maxime ad veterum Lyricorum imitationem composuisse videtur. Nec profecto defuerunt, qui, cum summam Anthologiae graecae praestantiam intelligerent, eam, modo integram, modo delectu carminum habito, typis describendam curarent et in latinum sermonem converterent; eandem vero qui paulo intentiori studio a sordibus purgare et criticae artis subtilitate adhibita emendare susciperent, inde a renatis literis usque ad nostra tempora inventi sunt paucissimi. Quid enim? cum in priscis scriptoribus restituendis primae sine dubio partes Codicibus tribuendae sint, quotusquisque editorum, si ab Aldo discesseris, usque ad Brunckium anthologiam ad Codd. manuscriptos exegit? *Henricum* enim *Stephanum* quidquid hujus erat negotii paulo negligentius exsecutum esse, infra docebimus. Quis porro, prae-

ter *Brodaeum* et *Opſopoeum*, cujus tamen labor intra quatuor librorum explicationem ſubſtitit, obſcuris Anthologiae locis perpetuae interpretationis lumen adhibuit? Sed quid ab illis, qui unquam his chartis manus et ingenium admoverunt, praeſtitum ſit, in Prolegomenis noſtris diſerte docebitur; hic, quid ipſi praeſtare voluerimus, ſignificabimus.

Primum hujus Commentarii conſilium paulo anguſtioribus circumſcriptum fuit finibus. Brunckii enim opus, quamvis multis nominibus laudandum, quantas tamen difficultates legentibus objiciat, cum mature intellexiſſem, ſi, quos labores ipſe ad impedimenta illa aut removenda aut imminuenda exhauſiſſem, ne aliis denuo ſuſcipiendi eſſent, efficerem, me aliquid gratiae apud harum literarum amantes initurum eſſe, ſperabam. Anthologiae legendae et explicandae ſubſidia, quae quidem in editis libris exſtant, ſtudioſe conquiſiveram; ut quodammodo intelligerem, lectiones Brunckianae quantam veritatis partem haberent, quidque in clariſſimi hujus viri textu, quem a vulgato innumeris in locis diſſentire videbam, ex codicibus, quidve ex eruditorum homi-

num emendationibus manaverit. Hoc enim tum temporis maxime ſpectabam. Cujus conſilii ut tantum efficerem, quantum ejus in ſubſidiorum, quibus utebar, conditione fieri poterat, diverſitatem lectionis Epigrammatum, ex ſexcentis libris conquiſitam, una cum conjecturis eruditorum hominum enotabam; unde Collectanea exſiſtebant, ſive Apparatus criticus, qualem *Beckius* Vir Cl. ad Euripidem dedit, ad Pindarum dare inſtituit. Intra hujus igitur Apparatus fines omne meum tum temporis ſubſiſtebat conſilium. De commentario perpetuo notisque tam copioſis, quam nunc edidi, non cogitaveram.

Sed, ut fieri ſolet, dum in aliorum animadverſionibus colligendis verſabar, re accuratius perpenſa, conſilium, quod mente conceperam, immutandum eſſe vidi. Corraſis enim omnibus, quae alii ad Anthologiam illuſtrandam conſcripſerant, intelligebam, magnum locorum numerum relinqui, quibus nemo unquam facem adhibuiſſet, nec fieri poſſe, quin, illam viam ſecutus, opus efficerem, propter partium diverſitatem et inaequalitatem, parum jucundum et fere mon-

ſtroſum. Ad hanc autem cogitationem alia accedebat, quae animum, jam ſatis commotum, penitus inclinaret. Quum enim Emendationibus quibusdam in Anthologiam graecam editis meum de Anthologia conſilium cum eruditis hominibus communicaſſem, plurimos eſſe vidi, qui rem ita acciperent, ut me juſtum in eam commentarium editurum eſſe putarent. Quod quamvis nunquam prae me tuleram, neſcio tamen quomodo, iniquum eſſe putabam, ſi hominum qualemcunque exſpectationem penitus fallerem. Majus itaque opus et difficilius, quam quod primum animo finxeram, inſtituere coepi, conſcribendo commentario, qui omnia Analectorum Epigrammata, cum aliis quibusdam carminibus et carminum fragmentis, complecteretur.

In hoc autem commentario duo inprimis praeſtanda erant: primum, ut fontes textus Brunckiani ſedulo inveſtigarem; alterum, ut locos obſcuriores, quantum id quidem a me fieri poterat, illuſtrarem. Cum utroque conjuncta erat locorum, unde quodque carmen in Analecta veniſſet, diligens obſervatio.

De ea officii noſtri parte, quae ad criticam ſpectat, primo loco dicendum eſt. In ea ſi me aliquanto plus praeſtitiſſe dixero, quam pollicitus ſim, hoc nemo arrogantiae cuidam et vanitati tribuet, ubi, quam benignam in hac parte fortunam expertus ſim, indicavero. Agebatur, ut dixi, inprimis hoc, ut, quid lectionum in Brunckii textu ex Codicibus, quid ex conjecturis, aliisve fontibus manaſſet, diligenter et accurate diſtingueretur. At poſtquam multo cum taedio ex criticis libris et aliunde magnam lectionum diverſarum copiam congeſſeram, in ſexcentis tamen locis lectionis a Brunckio invectae auctoritas latebat, nec ullo modo confici poterat, utrum genuinam Codicis, an ſpuriam interpolati apographi lectionem in illo contextu haberemus. Hoc dum ignorabatur, omne ſtudium Anthologiae textum ad ſeveriores Criticae leges exigendi et conſtituendi vanum erat et irritum. In illa autem lectionum farragine tam multae erant ineptae deſcribentium aberrationes, conjecturaeque ex illis enatae tam parum probabiles, ut magnopere verendum eſſet, ne, ſi has omnes repeterem,

id quod in illa rerum conditione necessario faciendum erat, chartis et lectoribus pariter illusisse viderer.

Haec res cum animum meum sollicitum teneret, contigit, quod mihi omnem illam sollicitudinem eximeret. *Heynius*, in quo viro omnes, praeter summam doctrinam et eruditionem, admirantur illam promtam et paratam voluntatem, quoscunque bonarum artium amore imbutos viderit, summo opere sublevandi, et *Heerenius*, *Heynii* cum in aliis rebus, tum in hac humanitatis laude aemulus, mea causa rogabant *Guilielmum Uhdenum*, Regis Borussorum apud Romanos negotiorum gestorem, Virum doctrina, ingenio, moribus excellentem, ut, si fieri posset, accuratam Codicis Vaticani notitiam nancisceretur. Is cum sibi opportunitatem videret oblatam, de bonis literis, quas, ut amicas et familiares, magno amore complectitur, bene merendi, rem alacriter suscepit, et intra brevissimum tempus non id solum, quod duumviri illi ab eo petiverant, sed longe plura praestitit. Nam praeter descriptionem illius Codicis longe accuratissimam multa

nobiscum communicavit Epigrammata, quae nunquam edita essent, ex eodem Codice excerpta, interque ea Cyzicena illa, quae nuper in secundo Exercitationum criticarum Volumine illustravimus. Ab eo inde tempore, cum gratum meum erga se animum cognovisset, nihil eum unquam rogavi, quod negaverit, nihil unquam rogatus fecit, cui non multa adjecerit, quae ipsum rogare non ausus essem. Is igitur cum, quod passim a doctis viris monitum est, sua sponte intelligeret, tum demum de Analectorum textu recte statui posse, si quis eum cum Vat. Cod. comparaverit, hanc comparationem, magnae patientiae incredibilisque taedii opus, ultro suscepit; idque procul dubio absolvisset, nisi contigisset aliquid, quod taediosi illius laboris necessitatem tolleret.

Decesserat *Joannes Spalletti*, Bibliothecae Vaticanae, dum viveret, scriba, qui Anacreontis carminibus ad Cod. Vat. fidem edendis nomen suum inter Graecarum literarum amantes professus est. Hic vir, homo longe laboriosissimus, totum illum Codicem, qui Anthologiam Constantini Cephalae cum multis aliis carminibus complecti-

tur,

tur, ſumma cum fide et diligentia ita deſcripſerat, ut fere ſingulos Codicis ductus imitaretur; idque ſuum apographum, diverſis deinde temporibus, bis iterum cum ipſo Codice contulerat. Hic liber, cui Vir doctiſſimus ſummum pretium ſtatuere, quem in ſinu et oculis gerere, quem ut pretioſiſſimum κειμήλιον omnibus ſuis commendare fuerat ſolitus, poſt ejus obitum ad haeredes literarum expertes pervenerat. Qui cum emtorem quaerunt, res ad *Uhdeni* aures pervenit, qui me ejus per literas certiorem fecit. Ingens ab illis hominibus poſcebatur pretium; ut, quamvis intelligebam, ejusmodi apographum quantum mihi praeſidii allaturum eſſet, ab eo tamen emendo pecuniae, quae poſtulabatur, magnitudine facile deterrerer. Et periiſſet ſane oblata illa opportunitas, niſi *Schlichtegrollus*, collega mihi conjunctiſſimus, cum quo *Uhdeni* literas communicaveram, hujus Codicis apud Sereniſſimum Ducem mentionem feciſſet. Hic Princeps, quo nemo alius bonas literas majori cum ſucceſſu coluit, nemo vehementiore amore complectitur, non tam cito, quid rei eſſet, audivit, quam Bibliothe-

cam publicam, plurimis pretiosissimisque libris summa liberalitate ab eo donatam, hoc quoque munere mactare statuit. Rei conficiendae cura *Uhdeno* mandata, brevi tempore ad finem perducitur. Emitur Codex longe minori pretio, quam quod illi ab initio popofcerant. Hic autem *Uhdeni* de Anthologia merendi studium non substitit. Nam cum ei liber Spallettianus traditus esset, quamvis eum diligentissime scriptum esse agnoscebat, nullum tamen ejus rei dubium passus est relinqui; sed, cum, ut ante dixi, Analecta ad Codicem Vaticanum comparare coepisset, nunc telam retexuit et illum Codicem cum libro Spallettiano diligentissime contulit. Ea demum opera effectum est, ut hoc Apographum vel eandem, vel haud multo minorem, quam ipse Codex, auctoritatem habeat.

Huic igitur apographo, cujus infra in Prolegomenis uberiorem notitiam dabimus, lectiones debentur Vat. Cod., quas ubique in notis nostris diligenter commemoratas invenies. Quae res quantum nobis profuerit ad stabiliendum de Brunckiano textu judicium, ad editorum errores, praesertim circa auctores carminum, convincendos et

removendos, ad multos denique locos rectius constituendos, non est hujus loci ambitiose docere; ex ipsius Commentarii usu cognoscendum est. Ut autem iis, qui vel singula carmina, vel totam Anthologiam Brunckianam denuo ad Cod. Vat. exigere volent, laboris compendium fieret, ad quodvis carmen, quod quidem ex Constantini Cephalae Anthologia manaverit, Codicis paginam, in qua legitur, diligenter notavimus.

Praeter hunc librum manuscriptis Codd. aliis usus sum nullis, qui quidem alicujus momenti essent. Nam nec Schedae Vinarienses, de quibus infra monebimus, nec Schedae Krohnianae, quas passim in notis nostris laudatas invenies, multum bonae frugis habebant. *Krohnianae* illae, quas dixi, *Schedae* servabantur olim in Bibliotheca amplissima *Bartholdi Nicolai Krohnii*, Pastoris ad D. Mariae Magd. Hamburgi, sub titulo: *Reliquiae sex* (octo) *foliorum ex Msto Cod. membranaceo* Ἀνθολογίας διαφόρων ἐπιγραμμάτων παλαιῶν. Haec folia *Krohnius*, ex cujus Bibliotheca anno 1796. pervenerunt in Bibliothecam Serenissimi Ducis Gothani, scripta esse censebat Seculo XIV. Continent Epi-

grammata XLVI. ex omnibus fere Planudeae libris, nullo ordine servato. Priora XX Epigrammata nec lemmata nec auctorum nomina adscripta habent; reliquorum plurima utroque instructa sunt. Paucas varietates habent, nec eas admodum memorabiles.

Ex veteribus Anthologiae Planudeae editionibus comparavi editionem principem *Jani Lascaris*, tres Aldinas, Juntinam, Ascensianam et Stephanianam. Harum nonnullas mihi suppeditabat Bibliotheca nostra publica, cujus custodibus, Viris clarissimis, pro eorum humanitate promtoque in laboribus meis adjuvandis studio gratias ago quam possum maximas; alias ex Bibliothecae Göttingensis thesauro mecum humaniter communicavit *Heynius*. Unam nancisci non potui, omnium rarissimam, quae Venetiis prodiit anno 1550. apud Petrum et Jo. Mariam Nicolinos Sabienses. Ea tanto aegrius carui, quanto probabilius erat, eam propriis quibusdam dotibus esse ornatam.

Praeterea autem subsidia quaedam inedita, interque ea nonnulla quantivis pretii, mihi Summorum quorundam Virorum benevolentia obtulit. Brevi postquam consilium meum de edendis in An-

thologiam commentariis in homines exierat, *Schneiderus*, Professor Francofurtensis, Vir eruditissimus, qui humanitatis disciplinam cum naturae cognitione ita conjunxit et copulavit, ut difficile sit statuere, utra laude magis emineat; *Schneiderus* itaque ultro mihi obtulit, quaecunque et olim et nuper in Anthologiam doctissime notaverat. Harum notarum longe maximam partem Vir clarissimus Analectorum margini eo tempore alleverat, quo Argentorati Brunckii familiaritate et consuetudine fruebatur, iisque *Brunckius*, quod ex multis locis intellexi, cum Lectiones et Emendationes in Analecta conscriberet, saepe magno cum fructu usus est. His adjunctae erant Schedae quam plurimae, bonae frugis plenissimae, quibus disquisitiones in Poëtarum Anthologiae vitam et scripta continebantur, unde quae excerpsi, nondum in *Schneideri* Periculo critico Analectisque criticis exhibita, ea omnia summa cum fide ad auctorem suum retuli.

Reiskianum in Anthologiam apparatum ut nanciscerer, mature operam dedi. Cujus rei causa cum *Suhmium*, Virum eruditionis laude non minus

quam generis nobilitate excellentem, in cujus Bibliothecam Schedas Reiskianas perveniſſe noveram, per *Münterum*, Virum clariſſimum, adiiſſem, magnus ille literarum patronus precibus meis ſtatim annuit, et quidquid iſtarum chartarum penes eum erat, mihi mittendum curavit. Continebantur illae volumine formae quadruplicatae, in quo duae priores Apographi Lipſienſis partes (Muſa Stratonis cum Epigrammatis vario metro conſcriptis) continentur, cum multis *Reiskii* conjecturis in margine. In fronte libri leguntur haec *Reiskii* manu ſcripta: *Sed haec omnia curis ſecundis emendata ipſe manu mea deſcripſi, ut hic Codex nullius amplius uſus ſit, et nolim quidquam ex eo tanquam meum publicari.* Alterum illud apographum, cujus in his verbis mentio injicitur, *Reiskius* miſit ad Cardinalem Quirinum, unde illud nunquam recepit. Ne igitur opera a Viro doctiſſimo in hac Anthologiae parte, quam ipſe non edidit, collocata penitus periret, mihi licere putavi, ea, quae bonae notae eſſent, excerpere, reliqua, quae ipſe auctor improbaturus fuiſſe videretur, omittens, ne ejus Manes irritarem, τὸν ἐν ὕπνῳ σφῆκ' ἀναπαυόμε-

νον. *) Cum illo autem volumine conjuncta erat Collectio Epigrammatum XXXVI. quibus Apographum Lipsiense caret, ex Schedis Lacrozianis et recentiorum philologorum scriptis confecta. Ea carmina *Reiskium* Jensianis subjungere voluisse, intelligitur ex verbis huic Syntagmati praefixis: *Pervenimus igitur propitio numine ad finem Jensianorum quoque carminum, quibus adjungemus aliqua, nullo alio quam fortuito ordine, quae passim librorum sparsa et a Viris doctis laudata, et ex Anthologia depromta, in edita tamen juxta ineditaque nostra et Jensiana farragine frustra quaesivimus. Continuabimus coeptos numeros neque auctores nostros dissimulabimus.* **) — Tertia pars harum chartarum continebatur notarum farragine, quam *Reiskius* margini editionis Stephanianae adscripserat. Magnam de his notis spem conceperam animo ex iis, quae *Reiskius* commemorat in Praefat. ad Anth.

*) Hoc volumen descripsit Kulenkampius, cujus apographum, amplissima ejus bibliotheca distracta, in Britanniam delatum est. Ex Reiskiano illo libro varietatem lect. apographi Lipsiensis, lectiones Tryllitschianas et Lacrozianas excerpsi.

**) Hoc Syntagmate Brunckium usum fuisse suspicor. Vide ejus Lectiones p. 28. XII. et quae notavimus ad Philodemi Ep. XII. et XXIII.

C. C. p. XXXIII. et Brunckius in fine Praefat. Sed hanc ſpem ipſa res penitus deſtituit. Nihil enim in illis notis habetur, niſi locorum, ubi carmina et verſus Anthologiae laudantur aut illuſtrantur, indicium. Quid igitur alteri illi notarum in Planudeam collectioni factum ſit, utrum perierit, an alicubi lateat, cum ignorantiſſimis ignoro.

Quo tempore in concinnando commentario cum maxime verſabar, *Heynius* Vir Ill. libellum ad me miſit, qui praeter alia quaedam in Bibliotheca Bodlejana deſcripta notas quasdam in Anthologiam continebat. Quem librum cum evolviſſem: quo me animo fuiſſe putas, cum virorum in hoc literarum genere longe principum, *Iſaaci Caſauboni* et *Joſephi Scaligeri*, nomina oculos meos ferirent? Et *Caſauboni* quidem notae, quae in Schedis nonnullis indigeſtis in Bibl. Bodl. aſſervantur, in tertii libri fine deficiunt, nec multae ſunt numero. Quaedam ex iis vitioſe ſcriptae ſunt, ita tamen, ut auctoris mentem perſpicias, aliae nullum omnino ſenſum efficiunt; unde eas in *Caſauboni* αὐτογράφῳ intricata et difficili manu ſcriptas eſſe ſuſpicor. *Scaligeri* autem

notae, adſcriptae margini edit. Aldinae 1521. (vide *Harleſ.* ad Fabr. Bibl. Gr. T. IV. p. 439. fin.) numero plurimae ſunt. Earum nonnullae in ſphalmatis editionis Aldinae corrigendis verſantur; aliae ex aliis editionibus excerptae videntur; ſed his ſubductis plurimae reſtant ipſius *Scaligeri* conjecturae, nec *Huetio*, nec aliis cognitae. Inter has ſi multas egregie doctas et ingenioſas eſſe dixero, facile fidem inveniam apud eos, qui *Scaligeri* ingenium et doctrinam non ignorant. Cum his conjunctae erant Notae *Anonymi*, editioni Stephanianae appictae, quae in *Fabricio* commemorantur p. 441. m. Liber fuiſſe putatur *Fr. Nanſii.* Sunt in iis perpaucae emendationes, ſed nonnullae difficilium locorum verborumque interpretationes et verſiones metricae. Ex illis ea, quae prudenter et ingenioſe videbantur animadverſa, diligenter excerpſi.

Ad haec ſubſidia acceſſerunt conjecturae noſtrae, ex quibus num quid utilitatis ad Anthologiam redundaverit, non noſtrum eſt ſtatuere. Hoc tantum profiteri poſſum, me veritati dediſſe operam, non oſtentationi. In quo ſtudio cum

non fieri posset, ut ubique, quod quaerebam, assequerer, facile feram aliter sentientium judicia. Quin ne cum cavillatoribus quidem de hujusmodi rebus unquam disputabo. Has enim literas, quae ab humanitate nomen ducunt, me eam ob causam amplexum esse fateor, quod in earum tractatione quandam voluptatem sentiebam. At hujus voluptatis fructus necesse est pereat, ubi in Musarum viretis non tam flores, quibus delectemur, decerpimus, quam lapides potius colligimus, quibus bonam aliorum existimationem petamus, aut nosmet ipsos ab aliorum impetu et iniquitate defendamus. Quodsi tamen alii hujusmodi altercationibus delectantur, illi suo fruuntur judicio: mihi τὰ εἰρήνης ἔργα commissa putabo. Quare nunquam non paratus fui errores meos confiteri et, ut ajunt, vineta mea caedere. Idem etiam in posterum facturus, severissimum me in scriptiones meas censorem praestabo.

Est autem, ut huc redeam, in Anthologia Graeca fons emendationis longe uberrimus is, qui ex similium locorum comparatione oritur. Quod enim *Ruhnkenius* verissime monuit (in Praef. ad

Tim. p. XX.), poſt heroica illa ſummorum ingeniorum tempora vix quenquam ad ſcribendum acceſſiſſe, quin ſe totum ad aliquem veterum exprimendum imitandumque daret, id in epigrammatico quoque genere, et haud ſcio an in nullo magis, locum habuit. Longe plurimi enim eorum, qui poſt Mnaſalcam, Leonidam Tarentinum, Callimachum, ingenium converterunt ad ſcribenda Epigrammata, hoc praecipue ſpectaſſe videntur, ut ſuperiorum poëtarum ἐννοίας, verbis variatis, exprimerent ſibique vindicarent. Quorum haud pauci ita in hoc negotio verſati ſunt, ut, quae ab illis preſſius dicta eſſent, dilatarent et amplificarent; alii vero ita, ut priſcorum carmina quaſi in compendium redigerent. Quae igitur in hoc literarum genere haud minimi momenti eſt locorum ſimilium diligens comparatio, haec in Anthologia longe fructuoſiſſima. Ea nobis quoque ad quosdam locos rectius conſtituendos, ad alios rectius interpretandos plurimum profuit.

Senſim ad alterum locum, de quo nobis monendum eſſe dicebamus, delapſi ſumus. Paucis defungar. In interpretatione igitur hoc inprimis

ſpectavi, ne quid praeterirem, in quo lectores, in Anthologia legenda minus exercitati, haerere poſſent. Quorum locorum explicationem non reperiebam; ea ſaltem indicavi, ut alii rem tentarent. Perſpicuitati inprimis ſtudui; ſed ne in omnibus tam perſpicuus eſſem, quam nonnulli fortaſſe deſiderabunt, argumenti vetabat obſcoenitas. Et cum ad rectam verborum intelligentiam nihil fere magis valeat, quam ut ante teneas, de qua re agatur, ſingulis fere carminibus breve argumentum praemiſi, quod, ut Ariadnae quoddam filum, errori caveat. Similis argumenti carmina ſedulo comparavi, nec tamen ubique omnia, ſed ea tantum laudavi, quae ad ſenſum illuſtrandum plurimum conferre exiſtimabam. Sed ſingula, quae ad interpretis officium pertinere cenſentur, enumerare longum eſt. Quid effecerim, aliorum judicium facio; efficere certe conatus ſum, ut Epigrammatum obſcuritates tollerentur, et via ad eorum intelligentiam, quae impeditiſſima fuit, planior et apertior fieret. Cum multis mihi in hac parte difficultatibus confligandum fuiſſe, facile credent, qui in Anthologia verſati

ſunt. Magnus enim eſt Epigrammatum numerus, quae nullus interpres ante me attigit; in aliis veritas inveſtigari non poterat, niſi diſſipatis priorum interpretum erroribus. Sed has aliasque difficultates ambitioſe deſcribere, ſupervacaneum ſit. Aliter enim has literas non conſtare, probe teneo. Mihi perſuaſum habeo, me aditum ad Anthologiae vireta, ſentibus et rubis obſtructum, expeditiorem feciſſe. Rem tamen inchoavi potius, quam perfeci. Alii eam ad exitum perducent, quibus plus otii, felicioris ingenii vena, uberioris lectionis et eruditionis copia contigerit. Talem interpretem ut Anthologia quam primum nanciſcatur, bonarum literarum cauſa vehementer opto. Hoc dum fiat, earum amantes hoc Catone contenti ſint.

Ceterum primum hoc Commentarii in Anthologiam Volumen mox ſequetur alterum, quod ſecundi Analectorum Tomi carmina complectetur; tertium reliquorum Epigrammatum interpretationem abſolvet. Ei adjicietur, praeter indicem graecitatis, Hiſtoria critica Epigrammatis, et poëtarum, qui Epigrammata conſcripſerunt, no-

titia. Hanc cum Prolegomenis, huic praefationi subjectis, conjungere ſtatueram; ſed primi hujus Voluminis amplitudo me hoc conſilium coëgit abjicere.

Finem praefandi faciam, ubi pii gratique animi officia peregero. Si quid aliud laboris a me ſuſcepti onus allevare potuit, ſumma fuit ſummorum Virorum benevolentia et humanitas, quam cum in aliis, tum in hoc praecipue opere expertus ſum. Quorum eximiam ergo me amicitiam rerumque mearum ſtudium cum apud me reputo, ita commoveor, ut ne verba quidem, ad animi ſenſus, non dicam exprimendos, ſed indicandos, idonea reperire poſſim. Nec tamen multis verbis opus eſt apud eos, qui officio gaudent, et bene agendo non tam laudem et gratiam, quam recte factorum conſcientiam petunt. Beneficiorum, quae in me contulerunt, memoriam nulla unquam obliterabit oblivio; neque committam, ut eos ſtudii erga me ſui poeniteat. Scribebam Gothae, menſe Aprili 1798.

PROLEGOMENA

IN QUIBUS

HISTORIA ANTHOLOGIAE

GRAECAE

NARRATUR.

PROLEGOMENA.

I.

De iis, qui primi Epigrammata collegerunt.

Ab eo inde tempore, quo ſcribendi ars per Graeciam frequentari coepit, id quod circa Olympiadum initia factum fuiſſe videtur, Epigrammata ad rerum geſtarum hominumque illuſtrium memoriam conſervandam in *ἀναθήμασιν* et tumulis uſurpata ſunt. Antiquiſſimi hujus Epigrammatum generis utilitas eruditos homines primum ad minora illa carmina colligenda invitaſſe videtur. Qui enim hominum in bello et pace clarorum vitas *), urbium origines, populorum res geſtas literis mandabant, eos ſaepenumero ad Epigrammatum auctoritatem provocaſſe conſtat. Quod autem Herodotus fecerat, nec Thucydides a gravitate ſua alienum eſſe putaverat, id poſteriores

*) Vide *van Goens* de Simonide p. 5. ſq.

eo ſtudioſius feciſſe, quo magis in hiſtoria ſcribenda lectorum oblectationi ſtuderent, nullo modo dubitari poteſt. Antiquiorum exemplum ſecutus eſt Diodorus, Plutarchus, alii; et ut quisque elegantiorum literarum ſtudioſior fuit, ita poëtas cum alios, tum Epigrammaticos in partes vocando, perpetuae orationis taedium lenire conabatur.

Sed ubi primum intellectum eſt, hiſtoria quantum non ornamenti ſolum, verum etiam praeſidii ex Inſcriptionibus peteret, iis praeſertim, quae publicis monimentis inſculptae eſſent, exſtiterunt viri docti et literarum amantes, qui eas ſtudioſe deſcriberent earumque quaſi theſauros conderent. Inter hos principem locum tenet, propter operum quae reliquit multitudinem, *Polemo*, ex cujus libro περὶ τῶν κατὰ πόλεις ἐπιγραμμάτων *Athenaeus* Epigrammata quaedam laudavit L. X. p. 436. D. et p. 442. E. Scripſit idem praeterea quatuor libros de donariis in Acropoli poſitis, quos laudat *Strabo* L. IX. p. 607. A. aliique ſub titulo, περὶ τῆς ἀκροπόλεως. His eum, dum donaria enumerabat eorumque quaſi hiſtoriam condebat, Epigrammata illis appoſita inſeruiſſe, dubitare noli. Simile opus *Polemo* condiderat περὶ τῶν ἀναθημάτων ἐν Λακεδαίμονι, laudatum ab *Athenaeo* L. XIII. p. 574. D. et aliud, quod rerum ad antiquitatem et hiſtoriam ſpectantium refertiſſimum fuiſſe oportet, περὶ τῶν ἐν

Δελφοῖς θησαυρῶν, cujus auctori docti et diligentis scriptoris laudem *Plutarchus* tribuit T. II. p. 675. B. Propter intentum hoc Inscriptiones de columnis, pilis, statuis, donariis describendi studium joculari cognomine στηλοκόπας vocatus est, ut quidem, non sine magna veritatis specie, suspicatur *Casaubonus* in Animadv. in Athen. p. 409. 39. Ex his *Polemonis* operibus, quibus fortasse et alia quaedam ejusdem hominis scripta accensenda sunt, sed ex his praecipue aliorumque similibus antiquissimum Anthologiae conditorem, *Meleagrum*, multa in collectionem suam transtulisse, probabile est. In simili argumento versatus est *Alcetas*, cujus librum περὶ τῶν ἐν Δελφοῖς ἀναθημάτων *Athenaeus* excitat L. XIII. p. 591. C. ubi inscriptio ab *Alceta* commemorata profertur; *Menestor* ἐν τῷ περὶ ἀναθημάτων ap. *Athen.* p. 594. D. et *Apellas Ponticus*, qui Epigrammata donariis addita collegisse videtur *Dorvillio* in Misc. Obss. T. VII. p. 28.

Ut ii, quos hactenus enumeravimus, inprimis donariorum inscriptiones collegerunt, ita alii alias. Thebana *Aristodemi* Epigrammata laudat *Scholiastes Apollonii Rhodii* L. II. 906. de quo conf. *Valckenar.* ad Phoeniss. p. 732. Ἐπιγράμματα Ἀττικὰ collegit *Philochorus*, ut *Suidas* testatur v. Φιλόχορος, si quidem vera est verborum distinctio, quam *Kusterus* secutus est. In Codicibus enim

ἐπιγράμματα. ἀττικά. vocibus per punctum distinctis, legitur. Peculiarem de Epigrammate librum ſcripſit *Neoptolemus Parianus*, quem ita laudat *Athenaeus* L. X. p. 454. F. ut appareat, illum Epigrammata operi ſuo intexuiſſe. Ipſum Epigrammata ſcripſiſſe, non ſatis caute aſſerit *Groddeck* in Bibl. Artium et Liter. Faſc. II. p. 92. *not.* Silentio non praetereundus eſt, quem et *Fabricius* laudavit T. IV. p. 416. ed. nov. nec *Reiskius* praetermiſit in Praef. ad Anthol. p. IX. *Euhemerus*, quem e titulis et inſcriptionibus ſacris deorum hiſtoriam contexuiſſe narrat *Lactantius* Inſtit. Div. I. c. 9. cum quo conf. *Cicero* de Nat. Deor. I. 42.

II.

De Meleagro, Anthologiae conditore.

Primus autem Anthologiam non ex uno Epigrammatum genere, nec ex iis tantum, quae publicis monimentis inſcripta fuerunt, ſed cum ex his, tum ex poëtarum operibus collectam, condidiſſe et concinnaſſe videtur *Meleager Gadarenus*, cujus nomen, olim non niſi doctioribus cognitum, poſt repertam a Salmaſio Conſtantini Cephalae Anthologiam, omnium, qui vel levem cum graecis literis contraxiſſent conſuetudinem, ore et laudibus celebrari coepit. Hujus viri memoriam ſervavit *Strabo* L. XVI. p. 1101. Ἐκ δὲ τῶν

Γαδάρων Φιλόδημός τε ὁ Ἐπικούρειος γεγονὼς, καὶ Μελέαγρος καὶ Μένιππος ὁ σπουδογέλοιος, καὶ Θεόδωρος ὁ καθ' ἡμᾶς ῥήτωρ. Ex hoc loco Menippum Gadarenum commemorat *Stephanus Byz.* v. Γάδαρα. Cui Menippo Meleagrum noſtrum aequalem facit *Diogen. Laërt.* VI. 99. τὰ δὲ βιβλία αὐτοῦ (Menippi) πολλοῦ καταγέλωτος γέμει, καί τι ἴσον ταῖς Μελεάγρου τοῦ κατ' αὐτὸν γενομένου. Cum quo loco comparandum Epigr. *Meleagri* CXXVII. ubi ſe πρῶτα Μενιππείαις συντροχάσαι χάρισιν ipſe poëta gloriatur; et Epigr. inter ἀδέσπ. DLXXII. Μοῦσαι Μελέαγρον — Μενιππείαις ἠγλάϊσαν χάρισι, ut hunc verſum certa emendatione reſtituerunt *L. Holſtenius* et *Emm. Martinus*. Non ſupervacaneum fuerit, hoc loco monere, illam carminum *Meleagri* cum *Menippi* ſcriptis ſimilitudinem, ſive ex imitatione ſive ſponte natam, in Epigrammatis quidem nulla ratione quaerendam eſſe, ſed in aliis quae interciderunt operibus, Satyris fortaſſe Menippeis. Ex his derivata videntur, quae *Athenaeus* profert L. XI. p. 502. C. Μελέαγρος ὁ Κυνικὸς ἐν τῷ Συμποσίῳ οὑτωσὶ γράφει· Κἀν τοσούτῳ πρόποσιν αὐτῷ βαρεῖαν διέδωκε, χυτρίδια βαθέα δώδεκα. et L. IV. p. 157. B. ubi Nicium meretrix ad Cynicos epulantes, οὐδεὶς, ait, ὑμῶν, ἄνδρες γενειοσυλλεκτάδαι, ἰχθὺν ἐσθίει. ἢ καθάπερ ὁ πρόγονος ὑμῶν Μελέαγρος ὁ Γαδαρεὺς ἐν ταῖς Χάρισιν ἐπιγραφομέναις ἔφη, τὸν Ὅμηρον Σύρον ὄντα τὸ

γένος --; ἢ μόνον ἀνέγνωτε σύγγραμμα αὐτοῦ τὸ περιέχον Λεκίθου καὶ Φακῆς σύγκρισιν. quem locum respexit *Eustathius* ad Il. λ. p. 814. 40. Ex his locis tres, ni fallor, Satyrarum, quas *Meleager* composuit, titulos lucramur, Συμπόσιον, Λεκίθου καὶ Φακῆς Σύγκρισις et Χάριτες, nisi fortasse totum illud Satyrarum syntagma Χαρίτων titulo inscriptum fuit. Qui titulos Satyrarum *Varronis* meminerint, hanc conjecturam probabilitate non destitutam esse fatebuntur. Quod si vero *Meleager* ille, de quo agitur in duobus quae supra laudavimus Epigrammatis, non diversus est ab eo, qui Anthologiam condidit, hic Cynicus fuit, nec locum habet conjectura doctorum quorundam virorum ap. *Harlesium* in Fabr. Bibl. Gr. T. IV. p. 417. sq. qui duos Meleagros fuisse existimarunt, utrumque Gadarensem, alterum Cynicum, alterum Anthologiae patrem et conditorem. Certe hoc mihi exploratum videtur, eum, quem Gadarensem appellat *Athen.* L. IV. p. 157. nihil diversum esse a Cynico, cujus mentionem facit in altero loco L. XI. p. 502. Epigrammata autem illa, quae supra dixi, Meleagri illius, qui Coronam contexuit, vitam enarrare, non est quod dubitemus; nec certe dubitavit is, qui Scholion scripsit ad Prooemium Coronae in Vat. Cod. p. 81. Οὗτος ὁ Μελέαγρος Φοίνιξ ἦν τῆς ἀπὸ Παλαιστίνης πόλεως· ἐποίησε δὲ τὸν θαυμάσιον τουτονὶ τῶν Ἐπι-

γραμμάτων στέφανον. et iterum: Ὅτι ὁ Μελέαγρος Γαδαρηνὸς ἦν τὸ γένος Σύρος· ἐτελεύτησεν ἐν Κῷ τῇ νήσῳ.

Quae cum ita ſe habeant, *Meleager* floruit cum Menippo, item Gadareno et Cynico. Jam vero Menippi aetas incertiſſima eſt. Ad conjecturam igitur confugere debemus. *Burettus* (Mémoires de l'Acad. des Inſcript. Tom. XIX. p. 441.) Meleagrum ſub primis Alexandri ſucceſſoribus vixiſſe ſuſpicatur. *Martinus* in Epiſt. Tom. I. p. 187. eum ſub Seleuco, Antiochi M. filio, floruiſſe ait. Alii aliter. Sed veriſſima videtur ſententia Scholiaſtae in Vat. Cod. p. 82. Γαδαρηνὸς ἦν, ὡς ἐν τοῖς ἔμπροσθεν αὐτὸς ἑαυτοῦ ἐμνημόνευσεν· ἤκμασεν ἐπὶ Σελεύκου τοῦ ἐσχάτου.

In hac ſententia cur acquieſcendum exiſtimem, paucis dicam. Inter *Meleagri* Epigrammata unum eſt (CXXIII.) in Antipatri Sidonii tumulum, quem aetatem usque ad Ol. CLX. produxiſſe, certis indiciis conſtat. Tenemus igitur hoc, Meleagrum floruiſſe poſt Ol. CLX. Jam vero primum ejus aetatem ab Antipatri Sidonii temporibus non valde remotam fuiſſe, colligas ex Noſtri Prooemio v. 42. ubi illius poëtae carmina his verbis circumſcripſit: Φοίνισσάν τε νέαν κύπρον ἀπ' Ἀντιπάτρου. νέαν κύπρον appellat Antipatrum, ut recentem poëtam. Ad hoc argumentum aliud accedit, quod, quamvis longius petitum, ſatis tamen pon-

deris et gravitatis habet. Meleagri in Epigrammatis colligendis veſtigia primus ſecutus eſt *Philippus Theſſalonicenſis*, ut ipſe fatetur Ep. I. Tom. II. p. 211. Is ſeculo poſt Chriſtum natum primo, et quidem ſub ſeculi exitum coronam contexuit ex poëtis ὁπλοτέροις, i. e. ut contextus docet, iis, qui poſt Meleagrum ſcripſerunt. Inter hos *Philodemum* recenſet, poëtam in hoc Epigrammatico genere longe celeberrimum, Gadarenſem. Hunc floruiſſe circa Olymp. CLXXX. ſatis conſtat. Jam hinc intelligitur, ejus in Meleagri Corona carmina nulla fuiſſe. Num vero Meleagrum hunc virum ignoraſſe putemus? Non probabile, civem nimirum, eumque in illo genere, cui Meleager praecipue ſtudebat, nobiliſſimum. Nonne hinc ſequitur, eum Philodemi florem non vidiſſe, ut multo junioris? Verum eſt igitur, quod Scholiaſtes affirmat, Meleagrum ſub ultimo Seleucorum vixiſſe. Is enim regnare coepit Ol. CLXX. 3. quo tempore Antipater Sidonius defunctus erat, Philodemus nondum florebat.

Hic igitur vir, et Cynicus et Gadarenſis, et ipſe Epigrammata conſcripſit, de quibus tum dicetur, ubi poëtarum Epigrammatariorum vitas enarrabimus, et aliorum Epigrammata collegit. De hac collectione, Στέφανος inſcripta, ante Codicem Palatinum repertum, id eſt, ante ſuperioris ſeculi initia, nihil plane conſtabat. In hoc

uno enim Codice ſervatum eſt nobiliſſimum illud Prooemium, in quo ſingulos poëtas, Coronae intextos, cum ſingulis floribus arboribusve comparatos recenſet. Sunt autem ii, quos nominatim appellat, numero XLVI; quibus ſe haud paucos alios, recentiores, (ἔρνεα πολλὰ νεόγραφα verſ. 55.) adjunxiſſe profitetur. Unde de illius operis et amplitudine et praeſtantia exiſtimare poſſumus. Nam ex illis poëtis, quorum ſe carmina in Collectionem ſuam retuliſſe ait, longe plurimi florentiſſimis Graeciae temporibus vixerunt; interque eos haud pauci tanta apud omnes fuerunt gloria, ut, vel nominibus eorum auditis, ſummam tibi artis poëticae perfectionem, ſummum faſtigium animo fingas. Hoc utinam praeclarum opus aetatem tuliſſet! Sed bene tamen nobiſcum actum eſt, quod, in tanta optimorum et poëtarum et cujusvis generis ſcriptorum jactura, tam inſignes Coronae illius reliquiae ad nos pervenerunt, quae deſiderium, etſi non explerent, lenirent tamen et minuerent. In hac Collectione ſingula carmina, nulla argumenti ratione habita, ſecundum literas initiales fuiſſe diſpoſita, diſerte docet *Scholiaſtes* in Cod. Vat. p. 81. ubi verbis ſupra laudatis adjicit haec: ἐποίησε δὲ τὸν θαυμάσιον τουτονὶ τῶν Ἐπιγραμμάτων στέφανον· συνέταξεν δὲ αὐτὸν κατὰ στοιχεῖον. Poſteriora haec verba male accepit *Salmaſius* in Exercitationibus Plin. p. 596. D. qui

etiam *Leichium* in Carm. Sepulcr. p. IV. et *Reiskium* Praef. p. XIII. secum in errorem induxit, ut putarent, Meleagrum poëtarum nomina secundum ordinem elementarem disposuisse. Non in his, sed in ipsis Epigrammatis illum ordinem observatum fuisse, ex iisdem *Scholiastae* verbis probe intellexit *Martinus* in Epist. ad Alexandrum Zondadarium Tom. I. p. 184. cujus interpretatio Codicis Vaticani adspectu verissima esse intelligitur. Meleagri enim Coronam quamvis dissolvit et discerpsit Constantinus Cephalas, carminibus secundum argumenta in capita quaedam descriptis, in nova tamen dispositione prior ille ordo non ita turbari potuit, ut omnia ejus obliterarentur vestigia. Quin idem elementaris ordo vel in Planudea, in qua tamen longe artificiosior est distributio, in multis locis apparet, ubi Planudes plura simul Epigrammata ex Constantini Anthologia in suam transtulit.

9. Praeter hanc amplam Epigrammatum collectionem Meleager etiam aliam instituisse videtur Reiskio in Notit. Poët. p. 243. solis puerorum laudibus destinatam. Quod ut opinaretur, virum doctissimum commovit Epigr. II. Meleagri, quod pro praefatione peculiaris Anthologiae habuit. At in hoc carmine nihil aliud egit, nisi ut pueros sibi amatos recenseret, eosque tanquam in Coronam contexeret; unde hoc unum colligere licet,

Meleagrum pueros illos carminibus ſuis celebraſſe. Idque res ipſa confirmat; nam in plurimos puerorum, quorum nomina in illo Carmine exſtant, Meleagri reperiuntur Epigrammata. Non eſt igitur, cur eum duplicem Anthologiam condidiſſe dicamus. *)

III.

De Anthologia Philippi Theſſalonicenſis.

Per Meleagri veſtigia inceſſit is, quem ſupra commemoravimus, *Philippus Theſſalonicenſis*, novae Anthologiae conditor. Is Meleagri imitationem in hoc inſtituto diſertis verbis profeſſus eſt Epigrammate illo, quod praefationis loco praemiſit T. II. p. 211. ubi ſe *recentiorum poëtarum* carmina, tanquam flores, contexuiſſe ait, quibus Coronam efficeret, Meleagricae illi ſimillimam eique opponendam: Καὶ σελίδος νεαρῆς θερίσας στάχυν, ἀντενέπλεξα Τοῖς Μελεαγρείοις ὡς ἴκελον στεφάνοις. Jam ex hac imitationis profeſſione merito colligas, Philippum etiam in diſponendis carminibus ordinem a Meleagro probatum adoptaſſe; eamque ſuſpicionem confirmat Vat. Codex, in quo ordinem alphabeticum obſervatum videmus etiam in illis carminibus, quae non aliunde quam ex Philippi

*) Vide Wyttenbachium in Bibl. Crit. T. I. P. II. p. 23.

Anthologia desumta sunt. Multo minor autem in hac nova Corona poëtarum numerus fuit; non enim ultra XIII. excurrit. His annumerandus est cum ipse Philippus, multorum Epigrammatum auctor, tum etiam alii, quorum nomina reticuit.

Quo tempore Philippus vixerit, non satis constat. Ex indiciis quibusdam, in ejus Epigrammatis obviis, recte sibi colligere videbatur *Vavassor* de Epigr. p. 184. et *Martinus* l. c. p. 191. eum Augusto regnante vixisse. In hanc sententiam concessit *Reiskius*, eamque novis quibusdam argumentis firmare conatus est. Verum enimvero cum inter poëtas a Philippo in ordinem redactos reperiantur nonnulli, quos post Augusti tempora floruisse constat, ut Antiphilus et Automedon, quorum ille circa A. U. C. 806. hic Nerva regnante (A. U. C. 851.) floruisse videtur, hanc difficultatem vir doctissimus ita expediri posse putavit (in Notit. Poët. p. 270.), ut duos Philippos fuisse statueret, alterum antiquiorem, Julii Caesaris et Augusti aequalem, alterum sesquiseculo ferme juniorem, secundae Anthologiae auctorem. De qua sententia quid statuendum sit, explicabimus.

Rem paulo altius repetam. In persequendis vestigiis, unde poëtarum Anthologiae aetas cognoscatur, Reiskius ita plerumque versatur, ut, si qua carmina ad historiam aliquam remve gestam pertineant, ea fere eodem tempore, quo illa eve-

nerit, compoſita putet, et ex iis adeo auctoris aetatem colligat. Quae colligendi ratio ut in quibusdam recte procedit, ita admodum fallax eſt in iis poëtis, qui ſe totos ad imitationem compoſuerunt. Quorum quam magnus ſit numerus, in Praefatione monuimus. In ejusmodi igitur poëtis ſi qua ſit facti cujusdam, aut rei hominisve illuſtris mentio, nihil inde aliud colligi poteſt, niſi illos poſt ejus facti hominisve ſcripſiſſe tempora. *) Jam vero Philippus is eſt, qui pauciſſima ex ſua penu protulerit, plurima ex vetuſtiorum poëtarum imitatione traxerit. Qui cum Epigrammate LXXIV. molem Puteolanam, ab Agrippa A. U. C. 717. exſtructam, commemorat, in quo carmine *Reiskius* p. 270. graviſſimum ad definiendam Philippi aetatem momentum poſitum cenſet, non rem recens factam et propter novitatem mirabilem celebrat, ſed expreſſit Epigramma *Antiphili* XVI. quod et ipſum fortaſſe ex antiquiore carmine ductum eſt. Hoc unum exemplum ſententiam noſtram abunde probat. Quare vix dubito, quin reliqua quoque carmina, ex quorum auctoritate Philippus ad Auguſti aetatem referri ſolet, ex antiquiorum poëtarum imitatione profluxerint. Hinc vero ſimul

*) Joſephus Scaliger, idoneus auctor, ad Hieronymi Chronicon p. 57. ſq. *Argumentum*, ait, *futile eſt, ſcriptores floruiſſe tempore eorum, quorum mentio ab iis fiat. Hoc modo Homerus vixerit Trojanis temporibus.*

efficitur, nullam ejus aetatis definiendae ſatis certam rationem eſſe, niſi eam, quae ex poëtarum, quos Coronae ſuae intexuit, aetate ducitur. Haec eum ad exitum ſeculi primi revocat. Quare fortaſſe non valde errabimus, ſi eum Anthologiam Trajano regnante concinnaviſſe ſtatuerimus.

IV.

De Diogeniano et Stratone.

Brevi poſt tempore, Hadriano regnante, floruit *Diogenianus Heracleota*, Grammaticus ſuae aetatis doctiſſimus, qui et alia quaedam, cum arte, quam profitebatur, proxime conjuncta, tum etiam Ἀνθολόγιον Ἐπιγραμμάτων edidit, teſte *Suida* in Διογενιανὸς, Tom. I. p. 591. ſq. Idem eſſe videtur, cujus Paroemiae exſtant, de quo inprimis conſule *Andr. Schottum* in Praef. ad Proverb. p. VIII. Hic autem quid in illa Anthologia ſecutus ſit, quos in eam poëtas admiſerit, quo ordine eos diſpoſuerit, penitus ignoramus.

Hunc ſequutus eſt *Strato Sardianus*, (quem qui Cardianum, ſive Cardiani filium vocant, prava apographorum Vat. Codicis lectione in errorem inducti ſunt,) et ipſe Anthologiae conditor, quam Μοῦσαν παιδικὴν inſcripſiſſe videtur. Sic enim habet Praefatio a Conſtantino Cephala Stratonis Anthologiae praefixa: Καὶ τίς ἂν εἴην, εἰ πάντων σοι

τῶν εἰρημένων τὴν γνῶσιν ἐκθέμενος, τὴν (Cod. τῶν) Στράτωνος τοῦ Σαρδιανοῦ παιδικὴν Μοῦσαν ἐπεκρύψαμην, καὶ ἣν αὐτὸς παίζων πρὸς τοὺς πλησίον ἐπεδείκνυτο, τέρψιν οἰκείαν τὴν ἀπαγγελίαν τῶν ἐπιγραμμάτων, οὐ τὸν νοῦν ποιούμενος· ἔχου τοίνυν τῶν ἑξῆς· ἐν χορείαις γὰρ ἥ γε σώφρων, κατὰ τὸν τραγικὸν, οὐ διαφθαρήσεται. Retulerat Strato in hanc Anthologiam ea tantum Epigrammata, quibus puerorum celebrantur amores, in quo argumento, inde a Platone, multi poëtae Epigrammatarii verſati ſunt. In qua Collectione Stratonis cum legantur nomina antiquiſſimorum poëtarum, eorum quoque, unde Meleager et Philippus ſuam quisque Anthologiam locupletaverant, vix dubites, Sardianum poëtam, ex prioribus Collectionibus antiquiorum poëtarum carminibus delibatis iis, quae ad pueriles amores facerent, poſteriorum haud pauca cum ſuis in hoc genere luſibus*) addidiſſe. Revera itaque novam Anthologiam condidit; nec audiendus eſt Reiskius p. 233. qui eum Meleagri Μοῦσαν παιδικὴν, quam nullam fuiſſe ſupra docuimus, denuo edidiſſe et auxiſſe exiſtimat. Ex iis poëtis autem, ex quorum operibus Meleagrum quoque flores delibaſſe conſtat, Strato recepit

*) Fallitur Harleſius V. Cl. cum carmina, quae Brunckius T. II. p. 359. ſqq. ſub Stratonis nomine dedit, non omnia ipſius Stratonis, ſed tantum ex ejus Collectione petita exiſtimat, ad Fabric. l. c. p. 424.

tredecim *); ex iis, quibus Philippus usus fuerat, nonnisi duo, Tullium Lauream et Automedontem; his decem alios addidit, Flaccum, Alpheum Mitylenaeum, Julium Leonidam, Scythinum, Numenium, Dionysium, Frontonem, Thymoclem, Glaucum, Dioclem. Inter hos poëtas pauci sunt, de quorum aetate satis constet. Quod si vero supra recte posuimus, Philippum Thessalonicensem seculo primo exeunte vixisse, Strato autem Musam suam ex Philippi Corona locupletavit, sponte sequitur, eum non ante secundum post Christum seculum floruisse. Stratonem ποιητὴν ἐπιγραμμάτων laudat *Diogenes Laërtius* L. V. 61. p. 300. Jam cum Diogenes primis tertii seculi ineuntis annis vixisse videatur, Stratonis aetas in alterum seculum incidit. Hanc sententiam confirmant, quae *Schneiderus* de Stratonis vita monuit in Peric. crit. p. 130. „Dubitatum est, qua „aetate vixerit Strato. Credo, me reperisse argu„mentum satis validum, quo lis omnis dirimatur. „Quod enim perstringit Capitonem medicum (Ep. „ult.), rem conficit. Est is Artemidorus Capito, „qui scripta Hippocratis recensuerat, suamque ἔκ-

„δοσιν

*) Sunt hi: ipse Meleager, Dioscorides, Polystratus, Antipater, Aratus, Mnasalcas, Euenus, Alcaeus Messenius, Phanias, Asclepiades, Rhianus, Callimachus et Posidippus.

„δοσιν Adriano imperatori aliisque probaverat; „sed Galenus eum per totum suum commentarium „sub nomine Capitonis perstringit. Inde apparet „clarissime aetas Stratonis. Diversus est Capito „Alexandrinus poëta, cujus ἐρωτικὰ laudat Athe„naeus p. 427. ejusdem ad Philopappum commen„tarios p. 350. Aristides orationem tertiam Pla„tonicam T. II. p. 315. ad Capitonem aliquem „scripsit. Qui omnes diversi nec medici sunt.“ Haec *Schneiderus* docte et probabiliter.

Stratonis Anthologia sive *puerilis Musa* ultimum caput est Collectionis a Constantino institutae. Qui num integrum Stratonis opus receperit, an carminum dilectum habuerit, ordinemque a Sardiano poëta institutum utrum servaverit, an turbaverit, plane incompertum habeo. Certi quidem ordinis vestigia in Vat. Cod. nulla sunt. Initio capitis collocata sunt decem Stratonis Epigrammâta, quibus alia aliorum poëtarum subjecta sunt, intermixtis Stratonis carminibus, cujus LXXVII. Epigr. fere continua serie posita, hoc caput claudunt. Reliquorum poëtarum carmina, quae in hac Sectione leguntur, sunt ad numerum CLXV. Horum, ante Cod. Vat. repertum, nullum fuit editum.

V.

De Anthologia Agathiae Scholaſtici.

Poſt illa tempora cum poëtarum proventus admodum eſſet exiguus, Epigrammatum colligendorum ſtudium refrixiſſe videtur. Quatuor enim vel quinque ſecula effluxerunt, quibus nemo ejusmodi opus tentavit, donec Byzantii, neſcio quomodo, acre verſuum pangendorum ſtudium incenderetur. In hac enim urbe poſtquam imperii ſedes collocata fuit, magnus poëtarum numerus exſtitit, qui, ut *Reiskius* ait in Notis ad Conſtant. Cerem. Aulae Byzantinae p. 85. ad omnes hilares triſtesque caſus carmina in promtu haberent et venderent; ita ut nihil ab Auguſto, nihil a proceribus aut ſusciperetur aut cogitaretur, quin id verſibus deſcriberent laudarentque. Inter hos tamen verſificatores unus et alter fuit, qui, cum ſe ad melioris aevi poëtarum imitationem dediſſet, carmina ſcriberet ſupra aetatis ſuae captum elegantia, qualia ſunt nonnulla in Epigrammatis *Agathiae*, *Pauli Silentiarii*, *Macedonii conſulis* aliorumque, qui eadem aetate floruerunt *). Horum unus, *Agathias Myrinaeus*, qui propter juris profeſſionem *Scholaſticus* vocatur, ſub exitum ſeculi ſexti recentiorum, ſui nimirum aevi poëtarum Epigrammata collegit, eamque Collectionem ſuam

*) Vide *Ruhnken.* Epiſt. crit. I. p. 75.

Κύκλον vocavit. *Suidas* v. Ἀγαθίας. — συνέταξε δὲ καὶ ἕτερα βιβλία, ἔμμετρά τε καὶ καταλογάδην. τά τε καλούμενα Δαφνιακὰ, καὶ τὸν Κύκλον τῶν νέων ἐπιγραμμάτων, ὃν αὐτὸς συνῆξεν ἐκ τῶν κατὰ καιρὸν ποιητῶν. συνήκμασε καὶ Παύλῳ τῷ Σιλεντιαρίῳ καὶ Μακεδονίῳ τῷ ὑπάτῳ καὶ Τριβουνιανῷ ἐπὶ τῶν Ἰουστινιανοῦ χρόνων. Haec partim ducta ſunt ex ipſius *Agathiae* Hiſtoria L. I. p. 2. ed. *Vulc.* ubi, poſtquam de ceteris ſuis operibus expoſuit, ἔδοξε δέ μοι, ait, πρότερον κἀκεῖνο ἀξιέπαινόν τι εἶναι καὶ οὐκ ἄχαρι, εἴγε τῶν ἐπιγραμμάτων τὰ ἀρτιγενῆ καὶ νεώτερα διαλανθάνοντα ἔτι καὶ χύδην οὑτωσὶ παρ' ἐνίοις ὑποψιθυριζόμενα, ἀγείραιμί τε ὡς οἷόν τε εἰς ταὐτὸ καὶ ἀναγράψαιμι ἕκαστα κόσμῳ ἀποκεκριμένα. Conſilium his verbis breviter indicatum, Epigrammata recentiorum poëtarum ſecundum ordinem quendam deſcribendi et disponendi, diſertius *Agathias* explicuit in Praefatione praefixa illi Ἐπιγραμμάτων Κύκλῳ, quam, ſimul cum *Meleagri* et *Philippi* Prooemiis in Cod. Vat. ſervatam, cum nemo integram ediderit, hic adſcribam, brevibus notulis illuſtratam. In Cod. praefixa ſunt haec: Ἀγαθίου Σχολαστικοῦ Ἀσιανοῦ Μυριναίου Συλλογὴ νέων ἐπιγραμμάτων ἐκτεθεῖσα ἐν Κωνσταντινοπόλει πρὸς Θεόδωρον Δεκουρίωνα τὸν Κοσμᾶ· εἴρηται δὲ τὰ προοίμια μετὰ τὰς συνεχεῖς ἀκροάσεις τὰς κατ' ἐκείνου καιροῦ γενομένας. Et in margine haec habentur: Ἀγαθίου Σχολαστικοῦ

Ἀσιανοῦ Μυριναίου οὐ Στέφανος, ἀλλὰ συναγωγὴ νέων ἐπιγραμμάτων· ἤκμασεν δὲ οὗτος ὁ Ἀγαθίας ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ τοῦ μεγάλου. ἔγραψεν δὲ καὶ ἱστορίαν καὶ τὰ ἐπονομαζόμενα Δαφνιακά. ἔγραψε δὲ ταῦτα Ἐπιγράμματα πρὸς Θεόδωρον Δεκουρίωνα. Ipſum Agathiae Prooemium hoc eſt:

Οἶμαι μὲν ὑμᾶς, ἄνδρες, ἐμπεπλησμένους
Ἐκ τῆς τοσαύτης τῶν λόγων πανδαισίας,
Ἔτι που τὰ σιτία προςκόρως ἐρυγγάνειν·
Καὶ δὴ κάθησθε τῇ τρυφῇ σεσαγμένοι·
Λόγων γὰρ ἡμῖν πολυτελῶν καὶ ποικίλων
Πολλοὶ προθέντες παμμιγεῖς εὐωχίας,
Περιφρονεῖν πείθουσι τῶν εἰθισμένων.
Τί δαὶ νῦν ποιήσομεν τὰ προὐξειργασμένα
Οὕτως ἐάσω συντετῆχθαι κείμενα;
Ἢ καὶ προθῶμαι τῆς ἀγορᾶς ἐν τῷ μέσῳ,
Παλιγκαπήλοις εὐτελῶς ἀπεμπολῶν;
Καὶ τίς μετασχεῖν τῶν ἐμῶν ἀνέξεται;
Τίς δ' ἂν πρίαιτο τοὺς λόγους τριωβόλου,
Εἰ μὴ φέροι πῶς ὦτα μὴ τετρημένα;
Ἀλλ' ἔστιν ἐλπὶς εὐμενῶς τῶν δρωμένων
Ὑμᾶς μεταλαβεῖν, κοὐ κατεβλακευμένως.
Ἔθος γὰρ ὑμῖν τῇ προθυμίᾳ μόνῃ,
Τῇ τῶν καλούντων ἐμμετρεῖν τὰ σιτία.

V. 3. Cod. ἐρυγκάνειν. — V. 8. Legendum ποιήσω; μὴν τὰ πρ. Agathias recentiorum more δαὶ corripuiſſe videtur. Fortaſſe tamen νῦν delendum. — V. 13. Fort. πρίαιτ' ἐμοὺς λόγους.

Καὶ πρός γε τοῦτο δεῖπνον ἠρανισμένον
Ἥκω προθήσων ἐκ νέων ἡδυσμάτων.
Ἐπεὶ γὰρ οὐκ ἔνεστιν ἐξ ἐμοῦ μόνου
Ὑμᾶς μεταλαβεῖν, ἄνδρες, ἀξίας τροφῆς,
Πολλοὺς ἔπεισα συλλαβεῖν μοι τοῦ πόνου
Καὶ συγκαταβαλεῖν καὶ συνεστιᾷν πλέον.
Καὶ δὴ παρέσχον ἀφθόνως οἱ πλούσιοι
Ἐξ ὧν τρυφῶσι, καὶ παραλαβὼν γνησίως
Ἐν τοῖς ἐκείνων πέμμασι φυράττομαι.
Τοῦτο δέ τις αὐτῶν προςφόρας, δεικνὺς ἐμὲ,
Ἴσως ἐρεῖ πρὸς ἄλλον, ἀρτίως ἐμοῦ
Μάζαν μεμαχότος μουσικήν τε καὶ νέαν·
Οὗτος παρέθηκεν τὴν ὑπ' ἐμοῦ μεμαγμένην.
Ταυτὶ μὲν οὖν ἐρεῖ τις οὐδὲ τῶν σοφωτάτων,
Τῶν ὀψοποιῶν, ὧν χάριν δοκῶ μόνος
Εἶναι τοσαύτης ἡγεμὼν πανδαισίας.
Θαῤῥῶν γὰρ αὐτοῖς λιτὸν οἴκοθεν μέρος
Καὐτὸς παρέμιξα, τοῦ δοκεῖν μὴ παντελῶς
Ξένος τις εἶναι τῶν ὑπ' ἐμοῦ συνηγμένων.
Ἀλλ' ἐξ ἑκάστου σμικρὸν ἐξάγω μέρος
Ὅσον ἀπογεῦσαι· τῶν δὲ λοιπῶν εἰ θέλοι
Τυχεῖν τις ἁπάντων καὶ μετασχεῖν εἰς κόρον,

V. 32. Fort. ἐρεῖ τις, οἶδα, τῶν σοφῶν —; Sic, ut mihi quidem persuadeo, dicet aliquis sapientium illorum coquorum, per quos tam lautum convivium solus paravisse videor. — V. 36. τοῦ δοκεῖν. Ne nihil omnino ad illum apparatum contulisse videar. — V. 38. Fort. ἐξαιρῶ μέρος.

Ἴστω γε ταῦτα κατ' ἀγορὰν ζητητέα.
Κόσμον δὲ προσθεὶς τοῖς ἐμοῖς πονήμασι,
Ἐκ τοῦ βασιλέως τοὺς προλόγους ποιήσομαι·
Ἅπαντα γάρ μοι δεξιῶς προβήσεται.
Καί μοι μεγίστων πραγμάτων ὑμνουμένων,
Εὑρεῖν γένοιτο καὶ λόγους ἐπηρμένους.

Μή τις ὑπαυχενίοιο λιπὼν ζωστῆρα λεπάδνου
Βάρβαρος ἐς βασιλῆα βιήμαχον ὄμμα τανύσσῃ.
Μηδ' ἔτι Περσὶς ἄνακλις ἀναστείλασα καλύπτρην
Ὀρθίον ἀθρήσειεν· ἐποκλάζουσα δὲ γαίῃ,
Καὶ λόφον αὐχήεντα καταγνάμπτουσα τενόντων,
Αὐσονίοις ἄκλητος ὑποκλίνοιτο ταλάντοις.
Ἑσπερίη θεράπαινα, σὺ δ' ἐς κρηπῖδα Γαδείρων
Καὶ παρὰ πορθμὸν Ἴβηρα καὶ Ὠκεανίτιδα Θούλην,
Ἤπιον ἀμπνεύσειας· ἀμοιβαίων δὲ τυράννων
Κράατα μετρήσασα τεῇ κρυφθέντα κονίῃ,
Θαρσαλέαις παλάμῃσι φίλην ἀγκάζεο Ῥώμην.
Καυκασίῳ δὲ τένοντι καὶ ἐν ῥηγμῖνι νυκταίῃ
Ὀππόθι ταυρείοιο ποδὸς δουπήτορι χαλκῷ
Σκληρὰ σιδηρείης ἐλακίζετο νῶτα κονίης,

V. 50. Cod. ὀρθίων et γαίῃ. — V. 54. Cod. Θούλλην. — V. 56. Num μετρήσασα positum pro ἀριθμήσασα, ut apud Theocrit. XVI. 60. an scribendum κράατ' ἐςαθρήσασα? — V. 57. Ῥώμην. novam scil. i. e. Constantinopolin. — V. 58. Lege ῥηγμῖνι Κυταίης. Ad Caucasi radices et in Colchidis litore Nympha Phasidis choros cum Adriaticis Nymphis ducat. De Κυταία vide Ruhnken. Epist. crit. p. 260. — V. 59. Conf. Apollon. Rhod. L. III. 1331 – 1339.

Σύννομον Ἀδριάδεσσιν ἀναπλέξασα χορείην
Φασίας εἱλίσσοιτο φίλῳ σκιρτήματι νύμφη,
Καὶ καμάτους μέλψειε πολυσκήπτρου βασιλῆος,
Μόχθον ἀποῤῥίψασα Γιγάντειου τοκετοῖο.
Μηδὲ γὰρ αὐχήσειεν Ἰωλκίδος ἔμβολον Ἄργος,
Ὅττι πόνους ἥρωος ἀγασσαμένη Παγασαίου,
Οὐκέτι Κολχὶς ἄρουρα, γονῇ πλησθεῖσα γιγάντων,
Εὐπτολέμοις σταχύεσσι μαχήμονα βῶλον ἀνοίγει.
Κεῖνα γὰρ ἢ μῦθός τις ἀνέπλασεν, ἢ διὰ τέχνης
Οὐχ ὁσίης τετέλεστο, πόθων ὅτε λύσσαν ἑλοῦσα
Παρθενικὴ δολόεσσα μάγον κίνησεν ἀνάγκην.
Ἀλλὰ δόλων ἔκτοσθε καὶ ὀρφναίου κυκεῶνος
Βάκτριος ἡμετέροισι Γίγας δούπησε βελέμνοις.
Οὐκέτι μοί χῶρός τις ἀνέμβατος· ἀλλ' ἐνὶ πόντῳ
Ὑρκανίου κόλποιο καὶ ἐς βυθὸν Αἰθιοπῆα
Ἰταλικαῖς νήεσσιν ἐρέσσεται ἥμερον ὕδωρ.
Ἀλλ' ἴθι νῦν ἀφύλακτος ὅλην ἤπειρον ὁδεύων,
Αὐσόνιε, σκίρτησον, ὁδοιπόρε, Μασσαγέτην δὲ

V. 61. Cod. ἀδρυάδεσσιν. — V. 62. Fort. Φάσιδος nisi fuit Φασιὰς pro Φασιατίς. — V. 63. βασιλ. Justiniani. — V. 64. Γιγάντειου. Γηγενέων ἀνδρῶν στάχυν vocat Apollon. Rh. III. 1339. — V. 65. Fort. ἀνσχήσειεν — Ἀργοῦς. — V. 66. οὔτε πόνους. Heros Pagasaeus, Jason. — V. 69. τέχνη οὐχ ὁσίη magica ars. Mox ἑλοῦσα scripsi pro ἑλοῦσαν. — V. 73. Βάκτριος Γίγας. Parthi. — V. 74. Romanum imperium loquitur. — V. 74 – 76. laudans Dorvill. in Sicul. T. I. p. 36. ad Charit. p. 425. ἐπὶ exhibet. — V. 77. Nihil his similius Epigrammate inter ἀδέσπ. CCCLXI.

Ἀμφιθέων ἀγκῶνα καὶ ἄξενα τέμπεα Σούσων,
Ἰνδῴης ἐπίβηθι κατοργάδος, ἐν δὲ κελεύθοις,
Εἴποτε διψήσειας, ἀρύεο δοῦλον Ὕδασπιν·
Καὶ μὴν καὶ κυανωπὸν ὑπὲρ δύσιν ἄτρομος ἔρπων
Κύρβιας Ἀλκείδαο μετέρχεο· θαρσαλέως δὲ
Ἴχνιον ἀμπαύσειας ἐπὶ ψαμάθοισιν Ἰβήρων,
Ὁππόθι, καλλιρέεθρον ὑπὲρ βαλβῖδα θαλάσσης,
Δίζυγες ἠπείροιο συναντήσασα κεραίη
Ἐλπίδας ἀνθρώποισι βατῆς εὔνησε πορείης.
Ἐσχατιὴν δὲ Λίβυσσαν ἐπιστείβων Νασαμώνων
Ἔρχεο καὶ παρὰ Σύρτιν, ὅπῃ νοτίῃσι θυέλλαις
Ἐς κλίσιν ἀντίπρωρον ἀνακλασθεῖσα βορῆος,
Καὶ ψαφαρὴν ἄμπωτιν ὕπερ ῥηγμῖνι ἀλίπλῳ
Ἀνδράσι δῖα θάλασσα πόρον χερσαῖον ἀνοίγει.
Οὐδὲ γὰρ ἀθνείης σε δεδέξεται ἤθεα γαίης,
Ἀλλὰ σοφοῦ κτεάνοισιν ὁμιλήσεις βασιλῆος,
Ἔνθα κεν ἀΐξειας· ἐπεὶ κυκλώσατο κόσμον
Κοιρανίῃ· Τάναϊς δὲ μάτην ἤπειρον ὁρίζων
Ἐς Σκυθίην πλάζοιτο καὶ ἐς Μαιώτιδα λίμνην.
Τοὔνεκεν, ὁππότε πάντα φίλης πέπληθε γαλήνης,

V. 81. Cod. Ὕασπιν. — V. 83. Κύρβιας. Columnas Herculis. — V. 86. κεραίη. Extrema Europae et Africae promontoria. — V. 89. Ubi mare auſtralibus ventis verſus ſeptentrionis regionem propulſum mortalibus viam per arenoſa vada aperit. Conf. Apollon. Rhod. IV. 1239. ſqq. Seneca de Vita Beat. 14. *Deprehenſi mari Syrtico, modo in ſicco relinquuntur, modo torrente unda fluctuantur.* — V. 96. Cod. κοιρανίη. Totum orbem terrarum imperio complectitur.

Ὁππότε καὶ ξείνοιο καὶ ἐνδαπίοιο κυδοιμοῦ
Ἐλπίδες ἐθραύσθησαν ὑφ' ἡμετέρῳ βασιλῆϊ,
Δεῦρο, μάκαρ Θεόδωρε, σοφὸν στήσαντες ἀγῶνα
Παίγνια κινήσωμεν ἀοιδοπόλοιο χορείης.
Σοὶ γὰρ ἐγὼ τὸν ἄεθλον ἐμόχθεον· εἰς σὲ δὲ μύθων
Ἐργασίην ἤσκησα, μιῇ δ' ὑπὸ σύζυγι βίβλῳ
Ἐμπορίην ἤθροισα πολυξείνοιο μελίσσης,
Καὶ τόσον ἐξ ἐλέγοιο πολυσπερὲς ἄνθος ἀγείρας,
Στέμμα σοι εὐμύθοιο καθήρμοσα Καλλιόπης,
Ὡς φηγὸν Κρονίωνι καὶ ὁλκάδας Ἐννοσιγαίῳ,
Ὡς Ἄρεϊ ζωστῆρα καὶ Ἀπόλλωνι φαρέτρην,
Ὡς χέλυν Ἑρμάωνι καὶ ἡμερίδας Διονύσῳ.
Οἶδα γάρ, ὡς ἄληκτον ἐμῆς ἱδρῶτι μερίμνης
Εὖχος ἐπιστάξειεν ἐπωνυμίη Θεοδώρου.
Πρῶτα δέ σοι λέξαιμι, παλαιγενέεσσιν ἐρίζων,
Ὅσσαπερ ἐγράψαντο νέης γενετῆρες ἀοιδῆς,
Ὡς προτέροις μακάρεσσιν ἀνειμένα· καὶ γὰρ ἐῴκει
Γράμματος ἀρχαίοιο σοφὸν μίμημα φυλάξαι.
Ἀλλὰ πάλιν μετεκεῖνα παλαίτερον εὖχος ἀρήγει

V. 104 – 107. protulit Salmaſ. ad Solin. p. 596. D. Cod. ὑποσυζυγι. — V. 105. μελίσσης. poëſeos. — V. 107. Καλλιοπείης recte Salmaſ. — V. 113. usque ad fin. edidit Vavaſſor de Epigr. p. 187. ſq. Fabricius in Bibl. Gr. T. II. p. 692. Reiske in Not. Poët. p. 178. — V. 113. συλλέξαιμι exhibet Vavaſſ. — V. 115. προτέροις. Diis gentilium. Antiquitatis reverentia ſe hunc morem ſervaſſe profitetur, a Chriſtiano homine alienum ſcil. — V. 117. Verbo ἀρήγει ſuperſcriptum in Cod. ἀγείρει. Recte. Sed reliqua

Ὅσσα περ ἢ γραφίδεσσι χαραξαμένη τινι χώρῳ,
Εἴτε καὶ εὐποίητον ἐπὶ βρέτας, εἴτε καὶ ἄλλης
Τέχνης ἐργοπόνοιο πολυσπερέεσσιν ἀέθλοις.
Καὶ τριτάτην βαλβῖδα νεήνιδος ἔλλαχε βίβλου,
Ὅσσα θέμις τύμβοισι· τάπερ θεὸς ἐν μὲν ἀοιδῇ
Ἐκτελέειν νεύσειεν, ἐν ἀτρεκίῃ δὲ πιφαύσκοι.
Ὅσσα δὲ καὶ βιότοιο πολυσπερέεσσι κελεύθοις
Γράψαμεν, ἀσταθέος τε τύχης σφαλεροῖσι ταλάντοις,
Δέρκεό μοι βίβλοιο παρὰ κρηπῖδα τετάρτην.
Καὶ τάχα καὶ πέμπτοιο χάρις θέλξειεν ἀέθλου,
Ὁππόθι κερτομέοντες ἐπεσβόλον ἦχον ἀοιδῆς
Γράψαμεν· ἑκταῖον δὲ μέλος κλέπτουσα Κυθήρη
Εἰς ὀάρους ἐλέγοιο παρατρέψειε πορείην
Καὶ γλυκεροὺς ἐς ἔρωτας· ἐν ἑβδομάτῃ δὲ μελίσσῃ
Εὐφροσύνας Βάκχοιο φιλακρήτους τε χορείας
Καὶ μέθυ καὶ κρητῆρα καὶ ὄλβια δεῖπνα νοήσεις.

ſenſum non habent. Scribe: τὸ δεύτερον ἕρκος ἀγείρει, altera pars operis mei terminis ſuis quaſi ſepimento quodam continet. Cf. Epigramma Artemidori T. I. p. 263. — V. 118. Lege χαράξαμεν ἤ τινι χ. quae conſcripſimus in tabulas pictas (γραφίδεσσιν); aut in regiones. Jam vide, quomodo Vavaſſor hunc locum acceperit. — V. 127. Fort. θέλξειέ σ' ἀοιδῆς. Theodorum alloquitur. — V. 131. γλυκεροῖς Cod. Nihil ineptius interpretatione, quam Vavaſſor huic loco addidit. Senſus eſt: Sextam hujus operis partem Venus ſibi vindicans, elegos (ἐλέγοιο πορείην dixit eleganti periphraſi) convertat in ſermones amatorios. ὄαροι h. l. non ſunt *mulieres*, ut ille putavit, ſed amantium jucundae confabulationes.

Ex poſteriore hujus prooemii parte apparet, *Agathiam* illam novorum Epigrammatum Collectionem in ſeptem libros deſcripſiſſe: quorum *primus* complectebatur carmina dedicatoria; *ſecundus*, regionum, ſtatuarum, tabularum, aliorumque artis operum deſcriptiones; *tertius*, ſepulcralia; *quartus*, carmina in varios vitae humanae caſus; *quintus*, epigrammata ſatyrica; *ſextus*, amatoria; *ſeptimus* denique ea, quae ad vitae fructum et laetitiam exhortantur.

Quae cum ita ſe habeant, manifeſtum eſt, primum, Agathiam Epigrammatum ſecundum argumenta disponendorum, Anthologiaeque in capita quaedam deſcribendae initium feciſſe; deinde, erraſſe eos, qui Anthologiam in Vatic. Cod. ſervatam pro Agathiae Sylloge haberent; inter quos princeps fuit *L. Holſtenius*, qui quae Epigrammata ex illo Codice laudat, ea ſe ex Anthologia Agathiae proferre dicit *). At in Vat. Cod. antiquiſſimorum poëtarum carmina una cum recentiſſi-

*) Hujus erroris fons et origo praeclare patet ex iis, quae notavit Brunckius in Praef. p. XI. Cum enim in Indice Codicis Vat. Prooemio Agathiae praefixa ſint verba: *Ἀγαθίου σχολαστικοῦ — συλλογὴ νέων ἐπιγραμμάτων*, deinde vero legantur haec: *ἔστι δὲ ἡ τάξις ἐπιγραμμάτων, ἤγουν διαίρεσις οὕτως*, quae verba ſequitur Index Capitum Anthologiae Conſt. Cephalae: fuerunt, qui ſibi perſuaderent, ipſam Agathiae Anthologiam in illo Codice exhiberi.

mis leguntur; Agathiam autem nonnisi recentiora collegisse constat. Vehementer trepidabat *Reiskius* in Notis ad Anthol. C. C. p. 115. sq. in expediendis difficultatibus, quas ei objiciebant verba in Cod. Lipsiensi ad finem τῶν ἀναθηματικῶν posita: Τέλος τῶν ἀναθηματικῶν ἐπιγραμμάτων Ἀγαθίου Σχολαστικοῦ. unde apparere ait, Anthologiam Apographi Lipsiensis et Vaticani adeo Codicis ab Agathiae Anthologia nihil diversam esse *). In quo egregie fallitur. Illa enim verba, quorum in Vat. Cod. nullum vestigium est, temere addita sunt sive ab *Isaaco Grutero*, sive ab alio, qui Anthologiam Vat. Codicis pro ipsa Agathiae haberet Sylloge. Quam opinionem, nullo fundamento substructam, prorsus abjiciant necesse est, qui de Anthologiae, quam nunc habemus, conditione recte statuere suscipiunt. Agathiae Κύκλος non magis superest, quam Meleagri Philippique Στέφανοι. Ne unum quidem ejus librum Vatic. Cod. servavit integrum; sed totum opus paulo post Constantinum Cephalam interiisse probabile est.

*) A Reiskio se in errorem abripi passus est Harlesius ad Fabr. l. c. p. 425. cum scribit, Agathiam Anthologiam, a Philippo Thessalo auctam, proventu tum suo tum aliorum, aut aequalium sibi aut paulo vetustiorum, locupletasse; ubi miror, Brunckium laudari, qui ab hac sententia longe alienissimus fuit.

VI.

De Anthologia Constantini Cephalae et Codice Vaticano.

Post Agathiam, quatuor fere, ut videtur, seculis praeterlapsis, magnum opus molitus est *Constantinus Cephalas*, obscurus homo, cujus nomen ne eruditissimi quidem homines audiverant, antequam Salmasius illud e membranis Heidelbergensibus eruisset. Is igitur, quicunque tandem fuerit, cum, qui post Meleagrum Epigrammatis colligendis operam dederant, nonnisi supplementa Coronae illius edidissent, majoris Collectionis speciem animo complexus, ipsius Meleagri vestigia pressit, et ex omnibus, qui ante illam aetatem Epigrammata scripserant, poëtis novam Anthologiam condere instituit. Haec est ea, quam Salmasius in Codice Palatino sive Vaticano reperit; una ex omnibus, quae singulari quadam fortunae benignitate aetatem tulit. Hujus Anthologiae notitia cum tota ex Vaticano Cod. petenda sit, res ipsa postulat, ut accuratam hujus Codicis descriptionem huic ipsi capiti inseramus.

Claudius Salmasius, cum tenera adhuc aetate, ad finem anni 1606. Heidelbergam venisset, incredibili bonarum literarum incensus studio, Bibliothecam Palatinorum Electorum, cui tum Janus Gruterus praefectus erat, perscrutatus, incidit in Codicem Epigrammatum graecorum, quem,

cum paulo accuratius tractasset, multa, quae a Planudea collectione abessent, continere intellexit. Hunc itaque Codicem diligenter excutere coepit *). Quae Epigrammata in Planudea reperiebantur, ea comparavit ad exemplar editionis Wechelianae, quae paulo ante prodierat; quaecunque autem inedita essent, ea separatim descripsit. Ab eo inde tempore, cum Salmasius Excerpta sua cum eruditis hominibus, Scaligero, Guieto, aliis, communicasset, *Anthologia inedita* Codicis Palatini celebrari et in omnium ore esse coepit.

Ipsius Codicis, quo illa continebatur, accuratam descriptionem Salmasius nusquam dedit. Brevi post tempore, anno 1623, in luctuosissimo illo bello, quod Germaniam per triginta annos vastavit, pretiosus ille Codex, cum plurimis aliis ejusdem Bibliothecae libris, Romam translatus, in Bibliothecam Vaticanam venit **). Ibi cum lateret, paucissimis ejus cognoscendi potestas est facta; nec quisquam eorum, a quibus postea tractatus

*) Salmasium hunc Cod. excussisse anno 1607. apparet ex Praef. ad Ecphras. Pauli Silentiarii in Scriptor. Hist. Byzant. T. XI. P. II. p. 175. et ex Epistola Josephi Scaligeri anno 1607. ad Salmasium scripta.

**) Anno superiore huic Bibliothecae a Franco-Gallis victoribus ereptus et Lutetiam missus est.

eſt *), ejus deſcriptionem prodidit. Inde factum eſt, ut doctiſſimi viri de Anthologia illius Codicis falſam animo opinionem imbiberent, et ſuum quisque Apographum, quamvis ex Excerptis plus minus truncatis deſcriptum, pro genuina Conſtantini Anthologia haberet. In his autem apographis cum plurimae eſſent diverſitates, non in ſingulis locis tantum, ſed etiam in Carminum ordine et diſpoſitione, ut error errorem procreare ſolet, exſtiterunt, qui iſta Apographa non ex uno, ſed pluribus Autographis profluxiſſe ſibi perſuaderent. Quo nihil falſius. Erroris tenebras primus diſcutere coepit Brunckius, qui tamen, cum nec ipſum Codicem tractaſſet, nec plenum ejus et integrum haberet Apographum, rem egregie inchoatam perficere et ad finem perducere non poterat.

Eſt igitur ille tam multorum ſermonibus nobilitatus liber in membranis ſcriptus, foliis quadru-

*) Leo Allatius, cui mandatum fuit negotium Codd. Heidelbergenſes Romam transferendi, noſtrum librum non neglexit, ut apparet ex ejus Epiſt. ad Gabr. Naudaeum, inter Liceti Reſponſa de Quaeſitis per Epiſtolas Tom. I. p. 309. Idem ejus meminit in Libro de Patria Homeri p. 249. — Curioſe eundem tractavit Emm. Martinus, cui ejus inſpiciendi poteſtas facta erat per Laurentium Zaccagnam, Biblioth. Vat. Cuſtodem. Vide Martini Epiſt. T. I. p. 184. ubi perperam tradit, in Bibl. Barberini Meleagri Coronam exſtare.

plicatis, forma longiore quam latiore, conſtans paginis DCCX. praeter quatuor folia in fronte libri agglutinata, quae et ipſa Epigrammatis repleta ſunt. Totus Codex non una manu ſcriptus, ſed diverſis. Antiquiore manu ſcriptus eſt Index, quem mox daturi ſumus, et deinceps paginae 453, ubi recentior manus incipit, usque ad pag. 644. Quae ſequuntur ab hac inde pagina, iterum antiquiore manu conſcripta ſunt, usque ad p. 705. In reliquis conſpicitur manus recentior, diverſa tamen a priore, quae in praecedentibus quaedam explevit. Ab eadem tria illa folia, in fronte libri agglutinata, et vacuae quaedam paginae 488. et 568. Epigrammatis perſcripta ſunt. Manus antiquior elegans eſt; ductus puri et exigui; verba crebro conjuncta; diſtinctionis ſigna nusquam poſita; accentus accurate additi; caeſura pentametri paſſim puncto notata. Compendia ſcribendi, in prióre Cod. parte admodum frequentia, rariora ſunt in altera, inde a p. 453 – 644. Recentiſſima manus valde rudis eſt, compendiorum plena et obſcura. Hinc apparet, Codicem non uno tempore totum exaratum eſſe. Pars antiquior ſeculi XI. eſſe putatur. Quo tempore reliqua acceſſerint, vix certa ratione definiri poterit.

Index

Index Codici praefixus est hic:

Τάδε ἔνεστιν ἐν τῇδε τῇ βίβλῳ τῶν ἐπιγραμμάτων·

α. Νόννου ποιητοῦ Πανοπολίτου ἔκφρασις τοῦ κατὰ Ἰωάννην ἅγιον εὐαγγελίου.

β. Παύλου ποιητοῦ Σιλεντιαρίου Κύρου ἔκφρασις εἰς τὴν μεγάλην ἐκκλησίαν, ἤγουν τὴν ἁγίαν Σοφίαν.

γ. Συλλογαὶ Ἐπιγραμμάτων Χριστιανικῶν εἴς τε ναοὺς καὶ εἰκόνας καὶ εἰς διάφορα ἀναθήματα.

δ. Χριστοδώρου ποιητοῦ Θηβαίου ἔκφρασις τῶν ἀγαλμάτων τῶν εἰς τὸ δημόσιον γυμνάσιον τοῦ ἐπικαλουμένου Ζευξίππου.

·x· ε. Μελεάγρου ποιητοῦ Παλαιστίνου στέφανος διαφόρων ἐπιγραμμάτων.

·x· ϛ. Φιλίππου ποιητοῦ Θεσσαλονικέως στέφανος ὁμοίως διαφόρων ἐπιγραμμάτων.

·x· ζ. Ἀγαθίου Σχολαστικοῦ Ἀσιανοῦ Μυριναίου συλλογὴ νέων ἐπιγραμμάτων ἐκτεθέντων ἐν Κωνσταντινοπόλει πρὸς Θεόδωρον Δεκουρίωνα.

·x· Ἔστι δὲ ἡ τάξις τῶν ἐπιγραμμάτων ἤγουν διαίρεσις οὕτως·

α. πρώτη μὲν ἡ τῶν χριστιανῶν. ·x· β. δευτέρα δὲ τὰ Χριστοδώρου περιέχουσα τοῦ Θηβαίου. ·x· γ. τρίτη δὲ ἀρχὴν μὲν ἔχουσα τὴν τῶν ἐρωτικῶν ἐπιγραμμάτων ὑπόθεσιν. ·x· δ. ἡ τῶν ἀναθεματικῶν. ·x· ε. πέμπτη ἡ τῶν ἐπιτυμβίων. ·x· ϛ. τῶν ἐπιδεικτικῶν. ·x· ζ. ἑβδόμη τῶν προτρεπτικῶν. ·x· Η. ἡ τῶν σκωπτικῶν. ·x· Θ. ἡ τῶν Στράτωνος τοῦ Σαρδιανοῦ. ·x· Ι. διαφόρων μέτρων διάφορα ἐπιγράμματα. ·x· ΙΑ. ἀρι-

θμητικὰ καὶ γρῖφα σύμμικτα. ·Χ· ΙΒ. Ἰωάννου γραμματικοῦ Γάζης ἔκφρασις τοῦ κοσμικοῦ πίνακος τοῦ ἐν χειμερίῳ λουτρῷ. ·Χ· ΙΓ· Σύριγξ Θεοκρίτου καὶ πτέρυγες Σιμμίου. Δωσιάδα βωμός. Βησαντίνου ὠὸν καὶ πέλεκυς. ·Χ· ΙΔ. Ἀνακρέοντος Τηΐου συμποσιακὰ ἡμιάμβια καὶ ἀνακρεόντια καὶ τρίμετρα.

ΙΕ. Τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου ἐκ τῶν ἐπῶν ἐκλογαὶ διάφοροι, ἐν αἷς καὶ τὰ Ἀρέθα καὶ Ἀναστασίου καὶ Ἰγνατίου καὶ Κωνσταντ. καὶ Θεοφάνους κεῖνται ἐπιγράμματα.

Ceterum hic index, quem Brunckius cum paucis varietatibus ex apogr. Buheriano edidit Praef. p. IX. et X. cum ipſo Codice non omnino conſpirat. Primum *Nonni Ecphraſis* non amplius reperitur, ſed ejus locum tria folia, a rudi manu Epigrammatis impleta, occupaverunt. *Pauli Silentiarii Ecphraſis*, quae olim ſecunda pars Cod. erat, nunc prima eſt, et in prima pagina incipit *). Implet quadraginta paginas. Eam ſequuntur non, ut in Indice eſt, Epigrammata chriſtiana, ſed *Sancti Gregorii Eclogae*, quae in Indice ultimo loco habentur, usque ad p. 49. Has excipiunt *Epigrammata chriſtiana* — p. 63. nunquam edita **),

*) Paginarum numeri in Cod. a recentiore manu additi ſunt.

**) Chriſtianica illa quin Salmaſius deſcripſerit, dubitare non licet, quae ut ſecum communicaret, flagitabat Joſ. Scaliger Epiſt. ad illum ſcripta menſe

cum titulo: Τὰ τῶν χριστιανῶν προτετάχθω εὐσεβῆ καὶ θεῖα ἐπιγράμματα κᾂν (κᾂν οἱ) Ἕλληνες ἀπαρέσκωνται. Proximum locum ſibi vindicat *Chriſtodori Ecphraſis*, eadem, quae quintum librum Planudeae implet, usque ad p. 76. eique conjuncta ſunt, in Indice penitus praetermiſſa, Epigrammata Cyzicena p. 76 – 80. quae edidimus in Exercitt. crit. T. II. p. 139. ſqq. Sequuntur Prooemia Meleagri, Philippi, Agathiae, ex eorum Anthologiis decerpta p. 81 – 87. Jam Brunckius monuit p. XI. nemini fraudi eſſe debere elenchos titulorum ε. ϛ. ζ. qui ipſas illas tam illuſtres Epigrammatum Collectiones promittere videntur, ſed nihil omnino praeter earundem Prooemia praeſtant. Poſt has Praefationes ſequuntur ſingula Epigrammatum capita hoc ordine: –

Amatoria — 141.
Dedicatoria — 207.
Sepulcralia — 326.
Epigrammata S. Gregorii — 358.
Ἐπιδεικτικά — 488.

Decembri anni 1607. „Utinam χριστιανικὰ, quae „ſunt ἀνέκδοτα, nobis aliquando mittas.“ Miſiſſe Salmaſium, veriſimile eſt, ut et ex illo habuiſſe Scaligerum Joannis Gazenſis Ecphraſin, quam ſequente epiſtola ſe optare ſignificat, quamque e Scaligeri Bibliotheca vulgavit Rutgerſ. Var. Lect. p. 95. *Brunckius* in Praef. p. XIII.

Ex discrepantia Indicis cum Codice ipſo recte collegeris, Indicem ex antiquiore codice ſine mutatione deſcriptum, rerum autem in Codice ordinem ab eo, qui Vaticanum librum ſcripſerit, paſſim immutatum eſſe.

His praemiſſis, unde Anthologia Codicis Vat. originem duxerit, quo auctore ſe jactet, inveſtigandum eſt. Quae quod ſtudio et diligentiae Conſtantini Cephalae tribui ſolet, id ipſius Codicis nititur fide. Nam p. 81. in Scholio ad Meleagri Prooemium leguntur haec, quorum particulam ſupra attulimus: Οὗτος ὁ Μελέαγρος – ἐποίησε τὸν θαυμάσιον τουτονὶ τῶν ἐπιγραμμάτων Στέφανον. Συνέταξε δὲ αὐτὸν κατὰ στοιχεῖον. Ἀλλὰ Κωνσταντῖνος ὁ ἐπονομαζόμενος Κεφαλᾶς συνέχεεν αὐτὸν ἀφορίσας εἰς κεφαλὰς διαφόρας ἤγουν ἐρωτικὰ ἰδίως καὶ ἀναθεματικὰ καὶ ἐπιτύμβια καὶ ἐπι-

δεικτικά· ὡς νῦν ὑποτέτακται ἐν τῷ παρόντι πτυκτίῳ. Ad quae verba duo monenda ſunt. Primum hoc eſt: cum Scholiaſtes Conſtantinum Meleagri Coronam, Epigrammatis in capita deſcriptis, ſolviſſe dicit, haec non ita premenda ſunt, ut illum idem in Philippi et Agathiae operibus feciſſe negemus *). Carmina enim ex tribus illis Anthologiis petita in Anthologia Vat. Cod. ita confuſa ſunt et commiſta, ut quintus aliquis auctor fingendus ſit, qui Cephalae Anthologiae, ex ſola Meleagrica concinnatae, Epigrammata ex duabus reliquis addiderit. At de ejusmodi homine nemo ne fando quidem audivit. Quod igitur Scholiaſtes de una Meleagri Corona dixit, id de Philippi quoque et Agathiae Anthologia accipiendum eſt, praecipue, cum cauſa idonea reddi nequeat, cur Cephalas operam, a ſe in Epigrammatis colligendis poſitam, tam anguſtis finibus circumſcripſerit. Alterum, quod obſervatione eget, hoc eſt: cum in illo Scholio Conſtantinus quatuor Anthologiae capita concinnaſſe diſerte commemoretur, (Amatoria, Dedicatoria, Sepulcralia et Ἐπιδεικτικά) num ille nonniſi haec, reliqua autem alius compoſuiſſe et deſcripſiſſe putandus eſt? Non puto. Scholiaſtes enim quatuor priora capita nominaſſe contentus, reliqua non

*) Hoc fecit Martinus in Epiſt. ad Zandadaram. Recte ei obloquitur Leichius in Praef. Carm. Sepulcr. p. V.

appoſuit, ſed in verbis, *ὡς νῦν ὑποτέτακται ἐν τῷ παρόντι πτυκτίῳ*, intelligi voluit. Optandum tamen fuerit, eum rem diſertius explicuiſſe, ut liquido conſtet, quae Codicis partes ex ipſa Conſtantini Anthologia deſcriptae, quae a ſerioribus librariis appoſitae ſint. Tum demum certius quid de Conſtantini aetate ſtatui poſſet.

Singulis hujus Anthologiae Sectionibus, inde a Dedicatoriis, brevis praefixa eſt praefatiuncula. Amatoriis additus eſt epilogus his verbis conceptus (p. 141.): *Ἀρχὴ μὲν ἡμῖν, ὡς φησὶν, ἡ τῶν ἐρωτικῶν ἐπιγραμμάτων ἔκθεσις γεγένηται, σκοπὸν ἔχουσα τὴν σὴν ἐξάψαι διάνοιαν. εἰ τοίνυν γεγένηται τὸ προτεθὲν, ἐπὶ τὴν τῶν ἀναθεματικῶν ἀνάγνωσιν μετάβηθι. εἴη δὲ καὶ ἐπ' αὐτῆς ἡμῖν ἀνυσθῆναι τὸ σπουδαζόμενον.* Non dubito, quin is, qui his verbis loquens inducitur, ipſe ſit Conſtantinus Cephalas, qui ſe initium ab amatoriis feciſſe ait, ut lectoris animum incenderet, (ad reliqua legenda ſcil.). Hinc apparet, ea, quae in Codice amatoria carmina praecedunt, a Conſtantini Anthologia aliena fuiſſe. In fine *τῶν ἀναθεματικῶν* p. 207. idem ſcripſit haec: *Καὶ ὁ τῶν ἀναθεματικῶν ἡμῖν ἐπιγραμμάτων χαρακτὴρ πεπλήρωται ἱκανῶς ἔχων, ὡς ἐμαυτὸν πείθω.* Quae verba declarare videntur, Conſtantinum ex Anthologiis, quas compilabat, multis relictis, ea tantum, quae in rem ſuam facerent, delibaſſe. Cum enim ſe tantum illorum

Epigrammatum descripsisse ait, quantum sibi ad cognoscendum eorum characterem sufficere visum sit, nonne plura sibi in promtu fuisse significat? Eadem verba repetuntur proximi capitis initio, his additis: μετιτέον οὖν ἐφ' ἕτερον οὐκ ἄχρηστον, οὐδ' ἀνωφελῆ, λαλῆσαι δὲ (κινῆσαι δὲ suspicatur Reiskius in Not. p. 115.) καὶ πρὸς πάθος ἀγαγεῖν τοὺς ἐντυγχάνοντας δυνάμενον· ἔστι δὲ οὗτος ὁ τῶν Ἐπιτυμβίων, ἀρχὴν ἔχων τοιάνδε. In margine Scholion habetur: ἀρχὴ τῶν ἐπιτυμβίων ἐπιγραμμάτων, ὧν ἐσχεδίασεν ὁ κῦρις (Κύριος) Κωνσταντῖνος ὁ Κεφαλᾶς, ὁ μακάριος καὶ ἀείμνηστος καὶ τριπόθητος ἄνθρωπος. Hic igitur secundus est locus, ubi Cephalae fit mentio. Obscurum vocabulum ἐσχεδίασεν Reiskius e contextu interpretatur *in schedas deposuit. Schedae* autem apud Graecos nunquam vocabantur σχέδαι, quo verbo potius *extemporalis opera* significabatur, ut ap. *Annam Comnen.* in Alex. XV. 485. Quod si igitur vulgaris verbi σχεδιάζειν significatio hoc quoque loco retineri debet, Constantinus Sepulcralia carmina subitanea et extemporali opera concinnasse dicitur. Ceterum parum interest scire, quid Scholiastes in mente habuerit. — Sequuntur ἐπιδεικτικὰ cum Praefatione p. 358. ἀρχὴ τῶν ἐπιδεικτικῶν ἐπιγραμμάτων. οὐδὲ τοῖς παλαιοῖς ἠμέληται τὸ ἐπιδεικτικὸν εἶδος, ἀλλ' ἔστι καὶ ἐν τοῖς ἐπιγράμμασιν εὑρεῖν καὶ ἑρμηνείας ἐπίδειξιν καὶ πραγμάτων γινομένων ὄντως ἢ ὡς γινομένων ἀφήγη-

σιν. Initio τῶν προτρεπτικῶν p. 489. leguntur haec: Οὐδὲ οὗτος ξένος οἶδ' ὅτι τῶν ῥηθησομένων ἐπιγραμμάτων ὁ τρόπος, τοῦτο καὶ τῶν παλαιῶν ἐπισημαινομένων πολλάκις· προτρεπτικὰ δὲ τοῦ πρακτέου τοῖς ἐντυγχάνουσιν ὄντα οὐ τέρψιν μόνην, ἀλλὰ καὶ ὄφελος οὐ μικρὸν ἔχει καιρόν τε καὶ τόπον καὶ πρᾶξιν ὑφηγούμενα. Ei capiti, cui titulus ἀρχὴ τῶν σκωπτικῶν, praefiguntur haec: Τὸ συμποτικὸν εἶδος ἐκ σκωμμάτων σύγκειται καὶ συμβουλῆς, τῶν παλαιῶν ἀεὶ παρὰ τὸν πότον ἀλλήλους ἀποσχεδιαζόντων. Ἵνα οὖν μηδὲ τούτων ἀμοιρῆς (f. ἄμοιρος ῇς), καὶ ἐξ αὐτῶν ὑπέταξα τὰ ἐμπεσόντα. Quis hic loquitur? Nonne is, qui et prioribus libris praefatus eſt, Conſtantinus Cephalas? Ergo hoc quoque caput et ſequentia ab eodem homine concinnata ſunt. Notandum vero eſt in hac parte, eam ex duobus capitibus conſtare, quorum prius carmina συμποτικὰ, alterum ea, quae proprie σκωπτικὰ vocantur, complectitur. Alteri parti praemittuntur haec p. 517. Πολλὴ κατὰ τὸν βίον τῶν σκωπτικῶν ἐπιγραμμάτων ἡ χρῆσις. Φιλεῖ γάρ πως ἄνθρωπος ἢ αὐτὸς εἴς τινας παίζειν ἢ ἑτέρου πρὸς τοὺς πλησίον ἀποσκώπτοντος ἀκούειν, ὅπερ, οἶμαι, διὰ τῶν ἑξῆς τοῖς παλαιοῖς γινόμενον ἐπιδείξομεν. In hoc capite carmina ſecundum argumentorum ſimilitudinem diſpoſita ſunt; quod licet in ceteris quoque capitibus quodammodo factum ſit, in nullo tamen magis apparet, quam in hoc noſtro.

Quin margini appicta sunt lemmata quaedam: εἰς ῥήτορας. εἰς ἰατρούς. εἰς ἀπλήστους. εἰς δειλούς etc. Hanc sectionem excipit denique *Musa Stratonis*, cujus praefationem in Capite de Stratonis Musa posuimus. Hoc caput Anthologiae Constantini ultimum fuisse, suspicor. Quae enim sequuntur, iis nihil praemittitur. Ex aliis igitur libris corrasa Codici Anthologiae, ut fieri solebat, a librariis videntur addita. Non tamen negaverim, illud τμῆμα, quod carmina variis metris conscripta continet, veteris illius Anthologiae partem esse.

Haec una serie continuanda erant, ut interior hujus operis conditio melius cognosceretur. Sed supersunt alia quaedam loca, in quibus Constantini mentio injicitur; alia, quae ad Codicis historiam faciunt. Haec igitur adscribenda et expendenda sunt.

Primum tria loca reperio, in quibus Gregorii, nescio cujus, fit mentio. Primus est p. 254. ad Epigr. ἀδέσπ. DCLV. quod lemma habet in Codice: Εἰς Κάσανδρον τὸν ὡραῖον ἐν Λαρίσσῃ κείμενον. Μετεγράφη παρὰ Γρηγορίου τοῦ μακαρίτου διδασκάλου, ἐξ αὐτοῦ τοῦ λάρνακος. Alter p. 255. ad Epigr. ἀδέσπ. DCLI. Εἰς Φρόντωνα υἱὸν Πωλίττης· εὑρέθη δὲ ἐν Κυζίκῳ· τὸν δὲ ποιήσαντα οὐ γινώσκω. Ἐγράφη δὲ τοῦτο ὁμοίως παρὰ τοῦ μακαρίτου Γρηγορίου τὸν (τοῦ) καμψι . . ὅθεν αὐτὸ καὶ ὁ Κεφαλᾶς ἐν ἐπιγράμμασιν ἔταξεν. An hinc colligi debet,

Gregorium, Conſtantini forte magiſtrum, collectionem Epigrammatum feciſſe, unde ejus diſcipulus nonnulla deſcripſerit? Non puto. Gregorius hic illic Epigrammata ex cippis et monimentis deſcripſerat; quae Conſtantinus, cum Anthologiam conderet, ab eo accipiens in ſuum opus retulit, magiſtri nomen commemorans, ut pium gratumque erga eum animum ſignificaret. Tertius denique locus eſt p. 273. ad Epigr. Alcaei Meſſ. XXI. *τοῦτο τὸ Ἐπίγραμμα ὁ Κεφαλᾶς προσβάλετο ἐν τῇ σχολῇ τῆς Νέας Ἐκκλησίας ἐπὶ τοῦ μακαρίου Γρηγορίου τοῦ Μαγίστορος.* Quis fuerit ille Gregorius Magiſter, fruſtra quaeſivi. Sed eſt in poſtremis his verbis aevi, quo Conſtantinus vixerit, quaedam ſignificatio. *Nova Eccleſia*, in cujus Schola Cephalas illud Alcaei Epigramma propoſuiſſe dicitur, exſtructa eſt a Baſilio Macedone*), qui imperare coepit a. p. Chr. 867. imperiumque produxit usque ad ann. 876. Hinc ſequitur, Conſtantinum noſtrum non ante exitum ſeculi IX. vixiſſe. Quid autem veriſimilius, quam eum Anthologiam concinnaſſe ſeculo X. quo tempore ſub regno Conſtantini Porphyrogenetae literarum amor novum vigorem et incrementum ceperat, ipſo Auguſto magnum undique librorum numerum conquirente, ex quibus, ne tanta mole obruerentur homines, Excerpta a doctis viris conficerentur?

*) Banduri Tom. I. P. II. p. 24.

Hoc exemplo invitatum Cephalam, quod in historicis aliisque ſcriptoribus vidiſſet fieri, imitatum eſſe veteresque Anthologias in capita deſcripſiſſe et quaſi in compendium redegiſſe, omnino probabile eſt. (Vide Heeren V. Cl. in Introd. in Hiſt. Philologiae T. I. p. 152. ſqq.) Id autem, quod nos conjectura ducti ſuſpicamur, Cephalam floruiſſe ſeculo decimo, id Reiskius in Not. Poët. p. 225. confici poſſe putabat carmine, a *Conſtantino* quodam *Rhodio* concinnato, quem Reiskius pro ipſo Anthologiae conditore habebat. Carmen, quod legitur in Cod. Vat. p. 668. (Anthol. Reisk. nr. 639. p. 106.) hoc eſt:

Τοῦ ταπεινοῦ Κωνσταντίνου τοῦ Ῥοδίου εἰς τὸν σταυρὸν, ὃν ἀνέθετο ἐν τῇ Λίνδῳ.

Κωνσταντῖνος Ἰωάννου ἠδ' Εὐδοκίης με
τέκνον ἔτευξεν ἄγαλμα, ὃν Λίνδος μεγάλαυχος
ἤνεγκε προτέρης γενεῆς προφερέστερον ἄνδρα
καὶ πιστὸν θεράποντα σκηπτούχοιο Λέοντος,
ᾧ Ἀλέξανδρος ἀδελφεὸς ἠδ' υἱὸς Κωνσταντῖνος
σκῆπτρα θεοστήρικτα συνεξαγέτην βασιλείης.

Qui ſe Leonis imperatoris miniſtrum appellat, eum decimo ſeculo ineunte vixiſſe neceſſe eſt. Nolim tamen hoc argumento abuti. Nullum nomen illis temporibus frequentius occurrit nomine Conſtantini. Jam vero aliud indicium non exſtat, quod nobis perſuadeat, auctorem carminis, Conſtantinum Rhodium, ab auctore Anthologiae, Conſtantino Cephala, nihil diverſum fuiſſe.

Superſunt loca nonnulla, a nemine, quod ſciam, animadverſa, quae ad hiſtoriam Codicis nonnihil momenti habent. Primus eſt p. 193. ad nobiliſſimum Ep. Sapphus, cui adſcripta ſunt haec: *Εἰς τὸ ἀντιβόλιν οὐ κεῖται τοῦ κυροῦ Μιχαὴλ, πόθεν οὖν ἐγράφη, οὐκ οἶδα.* Ejusdem Michaëlis fit mentio in lemmate Epigr. Dioscoridis XXVI. p. 257. *νομίζω, ὅτι δισσῶς κεῖται τὸ ἐπίγραμμα· πλὴν ἐν τῇ τάξει τῶν ἐπιγραμμάτων τοῦ κυρίου Μιχαὴλ ὄντως κεῖται συνημμένον μετὰ τοῦ Ἰαμβικοῦ.* Conſpecto nomine Michaelis non poteram non cogitare de *Michaële Sophiano*, penes quem vetuſtiſſimum Epigrammatum librum, praetextatis carminibus refertiſſimum, fuiſſe ſcribit Jo. Scaliger ad Gruterum Ep. CDXXX. Hunc Sophianum Anthologiae codicem ſecum e Graecia attuliſſe, ſuſpicatus eſt Leichius in Praef. ad Sepulcr. p. IX. qui codicem illum, a Scaligero commemoratum, eundem eſſe ac Vaticanum librum cenſebat. Haec utcunque ſe habeant, mox vidi, in illis Scholiis alium quendam Michaëlem ſignificari, *Michaëlem* ſcilicet *Maximum*, hominem mihi plane incognitum. Sic enim vocatur p. 274. *ἕως ὧδε τὰ τοῦ κυροῦ Μιχαὴλ τοῦ Μαξίμου π εἶχον ἐπιγράμματα, ἅτινα ἰδιοχείρως αὐτὸς ἔγραψεν ἐκ τῆς βίβλου τῆς Κεφαλᾶ.* Ex hoc igitur loco apparet, eum, qui haec ſcripſerit, Codicem noſtrum comparaſſe cum Codice Michaë-

lis Maximi, qui eadem continebat, paucis exceptis. Michaëlis autem codex transſcriptus erat ab ipſo ejus poſſeſſore ex Cephalae libro; quod diſerte dicunt verba: ἅτινα ἰδιοχείρως αὐτὸς ἔγραψεν ἐκ τῆς βίβλου τῆς Κεφαλᾶ. Exactam eſſe Codicis Vatic. partem ad illius librum, dicitur etiam p. 273. ἕως ὧδε ἀντεβλήθη πρὸς τὸ ἀντιβόλιν τοῦ Κυροῦ Μιχαὴλ, καὶ διορθώθη τινὰ, πλὴν ὅτι κἀκεῖνα σφάλματα εἶχεν.

Jam Cephalas quomodo in veterum Anthologiis compilandis verſatus ſit; paucis explicandum eſt. Quod ſi ordo carminum Vat. Codicis is eſt, quem ille inſtituit, ab una ad alteram transiiſſe videtur, ita ut nunc carmina quaedam ex Meleagri Corona delibaret, nunc quaedam ex Philippi opere excerperet, nunc ſe ad Agathiae Syllogen converteret, iisque omnibus paſſim recentiorum poëtarum Epigrammata immiſceret. Eundem gyrum in eodem capite ſaepius percurrit. Ordinis elementaris, quo Epigrammata in Meleagri collectione diſpoſita fuiſſe conſtat, in plurimis locis manifeſta reperiri veſtigia, ſupra monuimus; in carminibus autem ex Agathiae Sylloge derivatis is plerumque ordo obſervatur, ut poëtae quaſi in orbem contexti ſint *), raro duobus ejusdem auctoris car-

*) Hinc fortaſſe Anthologiam ſuam Κύκλον appellaverat Agathias.

minibus ſeſe excipientibus. Hunc igitur ordinem ab ipſo Agathia, gratae varietatis cauſa, inſtitutum eſſe arbitror; quin probabile eſt, Conſtantinum noſtrum Agathiae Syllogen pro fundamento habuiſſe, cui ſuam Anthologiam ſuperſtrueret. Quid enim? Eadem in utroque opere argumentorum diviſio carminumque ad certos titulos deſcriptio; niſi quod Cephalas ſingulos libros alio ordine poſuit, et illud caput, quod ſtatuarum aliorumque artis operum deſcriptiones continebat, plane omiſiſſe videtur. Sed de hac omiſſione tum dicendi locus erit, ubi Anthologiam Conſtantini cum Planudea comparabimus. Ceterum monendum eſt hoc, Conſtantinum non ſolum Epigrammata poëtarum quorundam, qui poſt Agathiam vixerunt, in Collectionem ſuam admiſiſſe, verum etiam haud pauca antiquiorum, quorum carmina in nulla alia Anthologia fuiſſe videntur. Peculiare Epigrammatum opus concinnaverat Diogenes Laërtius, inſulſiſſimorum carminum plenum; idem Palladam, idem Lucillium feciſſe ſuſpicor. Hi omnes recentiores fuere Philippo; antiquiores autem, quam qui inter τοὺς νέους ποιητὰς cenſeri potuerint, ex quibus Agathias Anthologiam contexuit. Illorum itaque carmina non ex Anthologiis, ſed ex ipſorum libris petiiſſe Conſtantinum, eo veriſimilius eſt, quod horum inprimis poëtarum Epigrammata longa plerumque ſerie, nullis alio-

rum intermixtis carminibus, in Cod. Vat. leguntur.

Ex his, quae hactenus expoſui, quanti facienda ſit illa collectio, facile apparet. At, dixerit aliquis, niſi ille antiquiores Anthologias in compendium redegiſſet, non periiſſent Epigrammatum theſauri longe et pretioſiores et uberiores, quos prava Conſtantini ſedulitas in oblivionem adduxit. Verum enimvero quis ſpondere auſit, illas antiquiores Collectiones absque Conſtantino aetatem fuiſſe laturas, cum tot nobiliſſimorum ſcriptorum opera, quae nemo in compendium redegerat, tamen perierint? Gratias igitur habendas duco homini, quicunque fuerit, quod tam multas optimorum poëtarum reliquias ſervavit, et, quantum in ipſo erat poſitum, ab interitu vindicavit. Ceterum hac Epigrammatum collectione Brunckius (Praef. p. IV.) per quinque fere ſecula uſos eſſe literatos homines monuit. Ex illa tot fragmenta decerpta ſunt, quae *Suidas* in Lexico ſuo protulit *); quae unde deſumta eſſent, diu latuit.

*) Ex Dedicatoriis inprimis (vid. Reisk. Miſc. L. T. IX. p. 83.). Saepe in depravatis lectionibus cum Cod. Vat. conſpirat, ut in Ep. Hegeſippi II. 4. ἅς λύγα πυρός. Ep. III. ἄνημαι pro ἥμαι. Antip. Sidon. XXII. 7. ἦθελ' ἑκάστα. XXVII. 4. ἁβρῶν. etc. Saepe etiam meliores ejus lectiones, quas Planudes neglexerat, ſervavit.

VII.

De Anthologia Maximi Planudis.

Jam de *Planude* dicendum eſt, ultimo eorum, qui ante renatas literas bene de Anthologia meruerunt. Hic vir, cujus nomen non ingenii judiciique praeſtantia, ſed bonarum literarum ſtudium et eruditio, pro illis temporibus haud contemnenda, ad poſteritatem commendavit, floruit Conſtantinopoli ſub diuturno regno Andronici majoris et nepotis ejus. Huic debemus Anthologiam illam, inde a ſeculo XV. ſub Planudeae nomine cognitam, in ſeptem libros deſcriptam. Singuli libri, quinto et ſeptimo exceptis, in capita, ſecundum locos communes, diviſi. In quibus capitibus diſponendis Planudes ſecutus eſt elementarem ordinem, ita ut *primum* Caput Libri primi ſit εἰς ἀγῶνας, *ſecundum* εἰς ἄμπελον, *ultimum* εἰς ὥρας. *Primus Liber*, capitibus XCI., maximam partem complectitur Epigrammata ἐπιδεικτικά, i. e. de variis rebus ingenii oſtentandi cauſa conſcripta; *alter*, Epigrammata ſatyrica ſive σκωπτικά, in capita LIII. deſcripta; *tertius*, Carmina Sepulcralia, capitibus XXXII; *quartus* inſcriptionem habet hanc: Ἐν τῷ ἑξῆς τετάρτῳ τμήματι Ἐπιγράμματα εἰς θεῶν ἀγάλματα ἔχοντι, καὶ ἀνδρῶν στήλας, καὶ ζώων μορφὰς, καὶ ἔτι εἰς τόπους, περιέχεται κεφάλαια τάδε κ. τ. λ. Diviſus eſt in Capita XXXIII. *Quintus* complectitur Chriſtodori Deſcri-

descriptionem poëticam statuarum Zeuxippi, nec non Epigrammata in statuas aurigarum in Hippodromo CPolitano. *Sextus*, capitibus XXVII. carmina continet dedicatoria; *septimus* denique, quod in capita non est divisum, amatoria. Huic libro praefixa leguntur haec: Ἐν τῷδε τῷ ἑβδόμῳ τμήματι περιέχεται ἑταιρικά τινα ἀποφθέγματα· τὰ μὲν, ὡς ἐγκώμια· τὰ δὲ, ὡς ἐπιστολαί· τὰ δὲ, ὡς ἂν ἕκαστον ἔτυχεν, ὅσα μὴ πρὸς τὸ ἀσεμνότερον καὶ αἰσχρότερον ἀποκλίνει. Τὰ γὰρ τοιαῦτα πολλὰ ἐν τῷ ἀντιγράφῳ ὄντα, παρέλιπε, φησὶν, ὁ Πλανούδης.

Ex hac operis Planudei descriptione sponte apparet, illud, quamvis in septem libros, sicut Agathiae Anthologiam, descriptum, argumentorum tamen ordine carminumque dispositione longe ab ea diversum fuisse. Quare noli dubitare, quid statuendum sit de sententia *Jani Lascaris*, in Praef. Anthologiae Planudis p. XII. *Illud unum non praetermittam, hoc Epigrammatum ἀνθολόγιον ab Agathia concinnatum esse, praestantissimo et poëta et historico sui temporis, non a Planude, ut nonnullis est temere persuasum. Planudes enim monachus, ut eos appellant, non magis disposuit, quam mutilavit, et, ut ita dicam, castravit hunc librum, detractis lascivioribus Epigrammatis, ut ipse gloriatur; quid tamen inde sit meritus, aliorum sit judicium. — — Si qua vero Planudes his Epigrammatis interposuit, ea certe sunt, quae, ut ineptiora, libentissime abstu-*

lerim. In hac igitur ſententia nihil veri eſſe, poſt ea, quae de Agathiae Anthologia disputavimus, planiſſime apparet. Illa ſi Planudes in opere ſuo concinnando uſus eſt, quod mihi tamen ſecus videtur, nihil inde depromere potuit, niſi Byzantinorum poëtarum carmina, ipſius Agathiae, Pauli Silentiarii, Macedonii aliorumque ejusdem aetatis hominum; plurima autem illa optimorum et vetuſtiſſimorum poëtarum Epigrammata, quibus in Agathiae Anthologia locus non fuit, aliunde ſumſerit neceſſe eſt. Agathiam autem carmina uniuscujusque Libri ſecundum rerum ordinem diſpoſuiſſe, ejus rei nullum plane exſtat veſtigium. Hinc ſequitur, primum, *ἀντίγραφον* illud, de quo Planudes loquitur in Praefatione Libri VII. pleniorem aliquam fuiſſe Anthologiam, quam Agathiae fuit Sylloge; deinde, carminum ſecundum argumenta in minora capita deſcribendorum qualemcunque laudem Maximo Planudi propriam et peculiarem eſſe.

Aliam, ſed non magis veram de Planudeae fontibus ſententiam amplexus eſt Reiskius. Hic enim (in Praef. Anthol. C. C. p. XVIII.) non dubitaſſe videtur, quin Planudes ex veteribus Meleagri, Philippi, Agathiae, fortaſſe etiam Stratonis Collectionibus, Epigrammata a Conſtantino Cephala praetermiſſa, deſcripſerit et quaſi ſpicas ab illo relictas collegerit. *Quare,* ait, *Cephalas tam pau-*

ta ſolummodo e vetuſtis Anthologiis excerperet, et *tantam meſſem Planudae reliquam faceret*, *arduum eſt exputare. Videtur quidem Planudes id egiſſe, ut Cephalae omiſſa ſublegeret, et in volumen cogeret veterum Anthologiarum fragmenta.* In qua re virum doctiſſimum opinio egregie fefellit. Quum enim, quam amplum opus ſit Anthologia Vat. Codicis, ignoraret, et Lipſienſe Apographum, quod nonniſi Epigrammata illa, quibus Planudea caret, complectitur, pro integra Conſtantini collectione haberet, non fieri poterat, quin in graviſſimos errores incideret. Minori, quam Reiskius putavit, opera Planudi Anthologiam, ab eo concinnatam, conſtitiſſe, intellexerunt ii, quibus accuratior Anthologiae Vat. Codicis notitia contigiſſet. Inter quos eminet Brunckius, qui recte judicavit Praef. p. IV. nihil aliud egiſſe Maximum, niſi ut Cephalae volumen ad minorem molem redigeret, et ex hoc uno libro Epigrammata excerpta per locos communes in capita digereret. De cujus ſententiae veritate ne quis in poſterum dubitet, agedum Planudeam cum Anthologia Cephalae comparemus.

Libri *primi* igitur pars longe maxima ducta eſt ex ἐπιδεικτικοῖς Vaticani Codicis. Cum autem genus epidicticum, cui hic liber deſtinatus eſt, longiſſime pateat, neque certis circumſcribatur finibus, factum eſt, ut Planudes multa ex προτρεπτικοῖς, quaedam ex ἀναθηματικοῖς in hunc librum re-

ferret. Duodecim fere ſive quatuordecim ejus Epigrammata non comparent in Vat. Cod. quae tantum non omnia in ſtatuarum commemoratione aut deſcriptione verſantur, quod genus a Vat. Cod. penitus abeſſe, ſupra monuimus. — Liber *ſecundus*, Satyricis deſtinatus carminibus, totus excerptus eſt ex Cod. Vat. τμήματι Ζ. ita tamen, ut Cap. XLVII. εἰς συμποτικὰ ἀστεΐσματα ductum ſit ex τμήματι ΣΤ. quod revera unum eſt cum σκωπτικοῖς. Hoc igitur Caput, ſex fere carminibus exceptis, totum ex illa Sectione Codicis a Planude ductum eſt; et quidem ita, ut Epitomator primum, ordinem carminum in Planudea ſecutus, quaedam excerperet, quae ei maxime ad rem facere viderentur; deinde, cum ad finem illius Sectionis perveniſſet, iterum ad principium reverteretur, et, quae in primo delectu omiſerat, in ſecundo reciperet. In duabus his Sectionibus compilandis Planudes ſe tam ſtrenuum geſſit, ut, cum illae circiter CDL Epigrammata contineant, vix XC relinqueret, quae non in ſecundum hunc Anthologiae librum referret. — Liber *tertius* totus concinnatus eſt ex Sepulcralibus Vat. Codicis. Nonniſi XIII. Epigrammata reperio, quae in illis non exſtent, ex Hiſtoricis nimirum, Diogene Laërtio potiſſimum, excerpta. Vix ex alio veteris illius Anthologiae libro Planudes tot carmina aſſumſit; unde factum eſt, ut in Anthologia Reiskii illud

caput, quod Sepulcralia continet, omnium breviſſimum ſit*). — Liber *quartus*, qui imaginum, ſtatuarum, regionum deſcriptiones continet, plurima habet Planudi propria. Nonnulla quidem ejus Capita etiam in Vat. Cod. reperiuntur, ut Cap. VII. quod Epigrammata in Myronis vaccam habet; Cap. XVIII. in gemmas, ubi longe maximâ pars carminum eodem ordine legitur, quo in Vat. Cod. poſita ſunt; Cap. XXII. εἰς οἴκους, cujus eadem eſt ratio; Cap. XXV. in fontes; Cap. XXVII. in urbes; Cap. XXVIII. in fluvios; Cap. XXIX. in ſuburbia; Cap. XXXI. in vaſa; Cap. XXXIII. in horologia. In hoc recenſu, nonne miraris, ea tantum Carmina ex Vat. Cod. ducta eſſe, quae nihil ad picturam, ſculpturam, cognatasque illis artes faciant? et in tota Vat. Codicis Anthologia, ſi a pauciſſimis carminibus disceſſeris, inter τὰ ἐπιδεικτικὰ relatis, nullum, quod ad illas artes pertineat, reperiri? Quid in cauſa fuiſſe dicamus, ut Conſtantinus nihil hujus generis in uberrimam Collectionem ſuam referret, et in hac tantum parte Planudi, non ſpicilegium, ſed meſſem relinqueret? Sunt quidem in illis permulta ſequioris aevi carmina, quae nec orationis bonitas, nec ingenium atque venu-

*) In hoc praecipue libro carmina multis in locis eodem ſeſe ordine excipiunt, quo in Vat. Cod. habentur. Haec quoque res non leve momentum habet ad Brunckii ſententiam ſtabiliendam.

ſtas magnopere commendet; ſed ne Conſtantinum hac ſola cauſa, ut illa omitteret, commotum eſſe dicamus, vetat hoc, quod illum hominem in reliquis Sectionibus minime tam acerbum delectum inſtituiſſe videmus, ut nihil, niſi perfectiſſimum quodque et venuſtiſſimum, in ordinem redigeret. Quid, quod in illis carminibus multa apud Planudem reperiuntur, quae optimae notae ſunt et ab antiquiſſimorum poëtarum ingeniis compoſita? Cur igitur ille ne haec quidem recepit et ad poſteritatem propaganda curavit? Nihil video, quod apte reſponderi queat. Non magis intelligitur, Planudes, quem ceteras Anthologiae partes ex ſola Conſtantini Sylloge derivaſſe conſtat, ubi illam tam largam quantivis pretii Epigrammatum meſſem ſibi relictam invenerit. Unum relinquitur, quod ad utramque difficultatem expediendam unice facit. Non integram habemus Conſtantini Anthologiam. Periit in Vat. Cod. caput, quod carmina ad artes ſpectantia continebat. Pleniore igitur Codice Planudes uſus eſt; noſter in hac parte minus integer. In hujus autem jacturae cauſas fruſtra fuerit inquirere.

De *quinto* Planudeae libro ſupra diximus. Liber *ſextus* nonniſi quatuor habet carmina, quae inter Dedicatoria Vat. Codicis non reperiantur. In hoc quoque libro plurima ſunt veſtigia antiqui carminum ordinis; nec minus ex eo apparet, quam ve-

rum ſit, quod Brunckius dixit; Planudem brevitatis ſtudioſiſſimum fuiſſe. Longe enim plurima ex priore parte τῶν ἀναθηματικῶν excerpſit; deinde, ut fieri ſolet, ſtudio refrigerato, ex altera parte pauciſſima ſelegit. — In *ſeptimo* denique libro longe maxima pars Epigrammatum ex Amatoriis Vat. Codicis. Nonniſi XXVI. notavi aliunde ducta. Paſſim ſe eodem ordine excipiunt, quam in Codice, in quo tamen varietati magis proviſum eſt. Apud Planudem enim ejusdem auctoris carmina deinceps leguntur.

Quae cum ita ſe habeant, dubitari non poteſt, quin verum ſit, quod Brunckius, nullis argumentis prolatis, poſuit, Planudem in concinnanda Anthologia, ſi pauca excipias, omnia ex Cephalae libro derivaſſe eumque in compendium redegiſſe. Hunc ſecutus eſt in digerendis carminibus, quod ad Librorum argumenta attinet; paſſim etiam in ſingulis Capitibus. Nam Cephalas quoque carmina ejusdem argumenti multis in locis conjunxit.

Jam quid de Planudis opera ſtatuendum, quae laudis partes eidem tribuendae eſſent, paſſim quaeſiverunt Viri doctiſſimi. Ex iis, quae hactenus disputavimus, ſatis apparere puto, gratias Planudi habendas eſſe, qui tam inſignem Epigrammatum numerum, et quidem eorum, quae ad artis hiſtoriam egregie faciunt, unus ab interitu vindicaverit. Sunt tamen in ejus opere, quae merito re-

prehendas. Lascivioris quidem argumenti carmina quod omiserit, in reprehensionem cadere nequit. Illius enim seculi homo, isque monachus, quomodo foeda Stratonis aliorumque Epigrammata contrectare ausus sit? et si domi in penetralibus suis contrectaverit, ea saltem denuo edere et sua auctoritate quasi commendare lectoribus non poterat. Sed ab hoc quorundam crimine Planudem satis verbose vindicavit Vavassor de Epigrammate p. 190. sqq. merito querens, quod ille, cum multa sustulisset obscoenissima, pauca, sublatis non multum honestiora, reliquerit. Alia sunt, quae eidem majore cum jure objicias. Quum enim diligentiae et sedulitatis laude, ei a Vavassore, qui fontes Planudeae penitus ignorabat, tributa, careat, quippe qui tantum non omnia ex uno libro descripserit, merito exspectes, eum in deligendis carminibus acre judicium adhibuisse, ut optima quaeque eligeret, inepta omitteret, antiquiora recentioribus praeferret, et omnino nihil reciperet, nisi quod pulcrum esset et elegans. At ejusmodi delectum habere non cujusvis est hominis; Planudis certe non fuit. Nec valde miror, multo minus cum Brunckio indignor, hominem Constantinopolitanum, seculi XIV., acri illo nativae venustatis sensu jamdudum exstincto, fucatis Agathiae, Macedonii aliorumque ejusdem farinae hominum Gratiis magis quam incorrupta melioris

aevi ſimplicitate delectatum eſſe, eumque adeo, optione data, ex illis multo plura quam ex antiquioribus in Collectionem ſuam recepiſſe. Tertium, quod in Planude reprehenditur, prioribus illis criminibus longe eſt gravius. Qui cum ſibi eam Epigrammatum graecorum editionem propoſuiſſet, in qua omnia lectu eſſent facilia, primum multa carmina nullam aliam ob cauſam omiſit, niſi quod in archetypo ſuo depravata legebantur; id quod, ſi aequi eſſe volumus, non valde vituperandum eſt; deinde multa exhibuit mutila, reſectis iis, quae emendare non poterat*), multa pro ſui ingenii modulo emendavit et interpolavit. Interpolandi cauſa admodum frequens naſcebatur ex obſcoenitate quorundam carminum, quae nec integra ſervare poſſet, nec penitus omittere et reſecare vellet. In his igitur ita plerumque verſatus eſt, ut mutationibus quibusdam factis ſcrupulos eximeret, alia demeret, alia adjiceret, inepte plerumque et ſine venuſtatis ſenſu. Sed hac de re operae pretium eſt Brunckium audire querentem Praef. p. V. „Nonne ſatius fuiſſet, ubi minus „caſtum occurrebat carmen, quale illi viſum eſt „Rufini Ep. II. illud omnino praeterire, quam ultimum aſſumere diſtichon a praecedentibus ſeclu-

*) Duo hujus generis exempla laudaſſe ſufficiat: Philodemi Ep. XVIII. Palladae Ep. V.

„ſum et interpolatum, ita ut nullum in eo lumen „fulgeat, nihilque praeter inanem ſonitum re„manſerit? Non deerat profecto materia, cujus de„lectu diſtichi illius jacturam rependeret. Idem „ſtatuendum eſt de carminibus non paucis, quale „eſt Stratonis Ep. XCVI. in quibus arguti ſenſus „concinno et profluenti rhythmo, elegantibus ver„bis expreſſi, quos ille ineptis ſententiis, elumbi „concluſis verſu permutavit. Illa ſani quis judi„cii omiſiſſet, qui praeſertim non omnia, ſed e „multis ſelecta dare conſtituiſſet."

VIII.

De Planudeae editoribus et interpretibus.

a) *De editione principe.*

Breviarium illud Anthologiae Cephalae, a Maximo Planude concinnatum, plenius illud et praeſtantius opus, unde ductum eſt, tantum non in hominum oblivionem adduxiſſe videtur. Hoc enim mali Epitomae habebant, ut hominum ignaviae ſubvenirent, eosque inducerent, ut, fontibus relictis, rivulos, eosque haud raro turbidos et lutulentos, ſectarentur. Antiquioris certe illius Anthologiae nulla, quod ſciam, ſit mentio, niſi ſeculo decimo ſexto, quo tempore eam a Fulvio Urſino viſam eſſe, ſuſpicamur ex nota illi Planudis ad L. VII. praefatiunculae, in qua ſe obſcoena

resecuisse gloriatur, adscripta: *ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἐν παλαιῷ εἰσι παρ' Ἀγγέλου τοῦ Κολλωτίου.* Planudeae codicem aliquem obscoenis illis carminibus auctum exstitisse, quem Ursinus viderit, parum est probabile; probabilius, Angelum Collotium codicem habuisse Anthologiae Cephalae, fortasse illum ipsum, quem Salmasius reperit, ut Fabricius suspicatur, Bibl. Gr. T. IV. p. 439. not. *o.* fortasse alium.

Ante seculum XVII igitur doctos viros ad unam Planudeam adhaesisse constat. Edidit eam *Janus Lascaris*, centum et quinquaginta fere annis postquam a Planude fuerat confecta, hoc titulo:

Ἀνθολογία διαφόρων Ἐπιγραμμάτων, ἀρχαίοις συντεθειμένων σοφοῖς, ἐπὶ διαφόροις ὑποθέσεσιν, ἑρμηνείας ἐχόντων ἐπίδειξιν καὶ πραγμάτων ἢ γενομένων, ἢ ὡς γενομένων ἀφήγησιν. Διῃρημένου δὲ εἰς ἑπτὰ τμήματα τοῦ βιβλίου καὶ τούτων εἰς κεφάλαια κατὰ στοιχεῖον διεκτεθειμένων, τάδε περιέχει τὸ πρῶτον. Εἰς ἀγῶνας . . . . . Sequuntur ipsa Epigrammata; in fine legitur carmen graecum *Jani Lascaris*, ejusque Epistola latina ad Petrum de Medicis, in septem foliis, quae in multis exemplaribus desiderantur. Quam ob causam et *Lascaris* Epigramma et ejus Epistolam, quae nihil fere habet, quod ad Anthologiam proprie faciat, recudenda curavit *Maittaire* in Annal. Typ. Tom. I. p. 272—283. ita ut singula singulis paginis versi-

busque archetypi respondeant; et *Bandinus* in Catal. Bibl. Laurent. Cod. Graec. T. II. p. 105. sqq. In fine Epistolae Latinae habentur haec: *Impressum Florentiae per Laurentium Francisci de Alopa Venetum. III. Idus Augusti.* MCCCCLXXXXIV. *) Exscripta est haec editio literis uncialibus, paginis DXLIV, forma quadruplicata. Nonnulla hujus editionis exemplaria commemorat *Götz* in den Merkwürdigkeiten der Königl. Bibliothek zu Dresden, Tom. I. p. 29. *Clement* Bibl. curieuse, T. I. p. 361. sq. *Harlesius* ad Fabric. Tom. IV. p. 439. inter quae unum memoratu dignum, quod descripsit *Iriarte* in Catal. Bibl. Matrit. p. 243. sq. cui adjecta sunt Anecdota quaedam ab *Iriarte* edita l. c. Ipse usus sum exemplari Bibliothecae Gothanae, in quo prima folia desiderantur, usque ad p. 27. ed. Steph. In fine septem illa folia, de quibus supra diximus, avulsa sunt. Quae ad libri integritatem desunt, addidit, manu sua, ni fallor, descripta Vir Cl. *De Murr*, ex cujus Biblio-

*) Haec subscriptio cum in multi exemplaribus desit, passim editio Florentina *sine loco et anno* esse dicitur; alii annum perperam tradunt. Quidam binas exstare putarunt editiones Jani Lascaris, alteram sine Epistola latina, alteram hac Epistola instructam; cui sententiae fidem penitus abrogare non est ausus *Clement* dans la Bibliotheque curieuse critique et historique, T. I. p. 362. not. 65.

theca Gotham pervenit. Idem Vir doctiſſimus aliud ſibi exemplum eſſe mihi nuntiavit, quod ipſius *Jani Laſcaris* fuerit. *Leichius* in Praef. ad Carm. Sepulcr. p. VIII. ſq. exemplar hujus editionis commemorat, quod ſervatur in Bibliotheca Senatus Lipſienſis, graecis Scholiis inſtructum, editis illis paſſim auctioribus.

Haec *Laſcaris* editio, ut ordine princeps, ſic omnium, quae poſtea inſecutae ſunt, longe praeſtantiſſima eſt. Vitia typographica multo pauciora, quam in Aldinis et in Wecheliana; et quod graviſſimum, Codicem, unde deſcripta eſt, cum fide reddit. Hoc intelligitur ex vitioſis lectionibus, iis praeſertim, quibus metrum laeditur, typographorum errori non tribuendis. Has cum *Laſcaris* intactas reliquerit, iis quoque in locis, ubi promta fuit et expedita emendatio, recte colligas, eum operam dediſſe, ut ne genuinus Codicis ſui textus pro lubidine mutaretur et interpolaretur. Codex autem, quo uſus eſt, bonae notae fuit, multasque lectiones offert iis, quas poſteriores editores receperunt, praeferendas. Recte itaque *Reimarus* in Epiſtola ad Reiskium p. 802. „Laſca„riana editio, ſcribit, praeſtantior eſt, et vicem „praeſtat optimi Mſti Codicis. Miror profecto, qui „potuerit Stephanus, vir graecarum literarum „peritiſſimus et acris judicii, latentes in ea tot „bonas lectiones, a fungo, qui Aldinam curavit,

„temere mutatas, insuper habuisse. De denis Flo-„rentini libri variis lectionibus octonae pene ubi-„que verae sunt.“

Ordo carminum in hac editione saepenumero discrepat ab eo, quem secutus est Stephanus. Hic enim ejusdem argumenti epigrammata, ubi separatim legebantur, arctius conjunxit, dum Lascaris Codici suo et Planudi adeo morem gerendum esse existimaverat. Lemmata raro habet. Gentilia poëtarum nomina saepe omittit. Carmina ἄδηλα, cum plura deinceps sunt posita, conjungere solet; nec novi carminis initium nisi litera initiali paulo majori indicat.

b) *De editione Aldina principe* 1503.

Lascarin paucorum annorum intervallo secutus est Aldus, qui editionem Florentinam repetivit, hoc titulo praefixo: *Florilegium diversorum Epigrammatum in septem libros.* Ἀνθολογία διαφόρων ἐπιγραμμάτων etc. Reliqua sic leguntur, ut in edit. pr. praeter verba: διαιρεῖται δὲ εἰς ἑπτὰ τμήματα τὸ βιβλίον· καὶ ταῦτα εἰς κεφάλαια κατὰ στοιχεῖον διεκτίθεται. In fine: *Venetiis, in aedibus Aldi, mense Novembri* MDIII. 8vo. In eadem pagina legitur Epistola graeca *Scipionis Carteromachi* ad *Aldum Romanum*, ubi Aldum laudat, quod Anthologiam habili forma ediderit, unde futurum sperat, ut omnes hoc opus vehementer appetant. Ceterum

nulla est praefatio, sed statim post titulum, in pagina versa, legitur Index capitum primi libri. In fine libri VII. collocata sunt duo Epigrammata, quorum prius sic incipit: τίς πόθεν ἠὲ τίνων –; alterum sic: ἵππω τώδ' ἀρόωντε τί δέρκομαι. Haec excipit Pauli Silentiarii carmen de Thermis Pythicis, Epigramma Euclidis (Anal. Tom. I. p. 168.), versus εἰς τοὺς ἑπτὰ πλάνητας (Anal. T. III. p. 4.), in Ptolemaeum (Anal. l. c.), et Ἑρμοῦ τοῦ Τρισμεγίστου περὶ σεισμῶν, ἐν ἄλλῳ Ὀρφέως (Anal. III. p. 1.). Sequuntur XI foliis Corrigenda et Addenda cum inscriptione: Ἐπιδιόρθωσις τῶν ἐπιγραμμάτων καὶ διαφοραί τινες· ἅμα τε προσθήκη τινῶν ἐπιγραμμάτων καὶ στίχων, ἅτινα ἐν ἄλλοις εὕρομεν ἀντιγράφοις. In his igitur lectionibus non solum errores typographici emendantur, sed etiam plurimae ex codicibus, quos Aldus consuluit *), varietates expromuntur, nec non Epigrammata quaedam, quibus editio Florentina caret. His Addendis Aldus optime de Anthologia meruit. Ipsum enim textum ex Lascaris editione exscriptum esse, nos dubitare non patitur summa in typographicis quoque vitiis conspiratio. Quamquam in contextu etiam nonnulla immutata sunt, cum adjuvante ingenio,

*) *Rivinus* in Praef. Florilegii Graeco-Latini p. 2. suspicatur, varias lectiones, quas Aldus editioni suae subjecerit, a Planude profectas esse. Non satis video, quem sensum haec habeant.

quod nobis in iis locis deprehendere videmur, ubi quid ex grammaticis rationibus emendatum eſt, tum ex Codicibus. Prioris generis eſt p. 142. ed. Steph. ἐν ὀπῇ pro ἐνοπὴν, quae verior eſt lectio, et ab Aldo temere mutata. p. 164. ἔχῃ pro ἔχει. p. 168. δράξωνται pro δράξονται. p. 171. ζυγὸς pro ζυγόν. p. 178. μόσχεια pro μόσχια. p. 179. ὑμᾶς pro ἡμᾶς. Alterius generis haec ſunt: L. II. p. 188. in Epigrammate Themiſtii (Palladae perperam inſcribitur) depravata lectio, αὖθις δ' ἐγένου μέγα -- ex Themiſtii libris emendata eſt: ἀναβὰς δ' ἐγένου μέγα. L. III. p. 220. Epigramma, cui initium Σιγᾶς, quod in Florentina lemma non habet, *Paulo* tribuitur. p. 265. verba οἱ δὲ Λεωνίδου primus Aldus addidit. Ejusmodi nominum additamenta haud pauca in hac editione reperiuntur, quae ex Codicibus depromta eſſe, dubitare non poſſumus. Paſſim etiam lacunae editionis Florentinae explentur. L. III. p. 268. 1. μητρὸς, typographorum fortaſſe culpa omiſſum, reſtituitur. L. IV. p. 359. lin. 3. a fine μοῦνος poſt μεγάλην ſuppletur. p. 396. in carmine Chriſtodori verſuum ordo, qui in edit. principe turbatus eſt, reſtituitur. Haec et alia hujus generis haud pauca, quae in comparatione harum editionum *) notavimus, effici-

*) Uſus ſum exemplari nitido Bibliothecae Gothanae, quod ex Bibl. Caroli Aurivilli in eam per-

efficiunt, ut Aldum in corruptis et mutilis Lascarianae editionis locis Codicem unum aut alterum consuluisse putemus.

c) *De editione Juntina. Flor.* 1519.

Ex editione Aldina, quae ipsa principis editionis repetitio est paulo emendatior, plures velut ex fonte profluxerunt. Proxima, quae commemoratur, est Aldina, anni 1517. cujus fit mentio apud *Maittaire* in Ann. Typ. p. 303. Quae editio cum eodem mense (Novembri) finita esse dicatur, quo prior, nec aliis cognita fuerit, *Fabricius* p. 439. haud inepte suspicatur, talem editionem aut plane non exstare, aut, nonnisi ultimo folio mutato, illius anni notam adjectam fuisse. Hanc conjecturam statim novo argumento firmabo, unde haud paulo plus roboris acceptura est. Prodiit sedecim annis post Aldinam principem nova Anthologiae editio Florentiae sub titulo: *Florilegium diversorum Epigrammatum in septem libros.* Ἀνθολογία etc. *) In fine: *Impressum Florentiae per heredes Philippi Juntae Florentini. Anno a Virginis nuntio* D. XIX. *supra Mille. Leone Pont. Max. Christianam remp. administrante.* Folio 399. b. leguntur haec: Ἐπιδιόρθωσις τουτωνὶ τῶν ἐπιγραμμάτων καὶ διαφοραὶ

venit. In titulo legitur literis fere evanescentibus: *De figli et Eredi di n. Marco Maffei.*

*) Reliqua, sicut in Aldina 1503.

τινες. ἅμα τε προσθήκη τινῶν ἐπιγραμμάτων καὶ στίχων ἅτι (l. ἅτινα) ἐν ἄλλοις εὕρομεν ἀντιγράφοις. Hae ἐπιδιορθώσεις, quas titulus pollicetur, nullae ſunt aliae, quam variantes lectiones et emendationes Aldinae principis ad verbum expreſſae, niſi quod foliorum numerus novae huic editioni accommodatus eſt. Jam hinc intelligitur, hanc Juntae editionem meram Aldinae repetitionem eſſe, et quidem ejusmodi repetitionem, in qua ne typographorum quidem errores, ab Aldo in fine libri indicati, e contextu ſublati ſint. Comparatio *) duorum librorum cum Aldinae textu a me inſtituta rem ita confirmavit, ut nullus dubitationi locus relictus ſit. Praeterea Anthologiae Planudeae in hac quoque editione eadem carmina addita ſunt, quae Aldus primus in Appendicem retulit. Nonne hinc clariſſime apparet, quod me ſupra demonſtraturum eſſe profitebar, inter Aldinam anni 1503. et Juntinam anni 1519. nullam ex Aldi officina prodiiſſe? An, quaeſo, veriſimile eſt, Aldum in nova editione curanda tam negligenter verſatum eſſe, ut errores, in prima commiſſos, denuo repeteret? aut tam ſupine, ut Additamenta, in Lectionibus ex Codd. prodita, non ſuis locis insereret? At hoc non prius factum eſſe, quam poſt Juntinam editam, ex hac ipſa Juntae editio-

*) Uſus ſum exemplo Bibliothecae Gottingenſis.

ne intelligitur. Si enim Aldina exſtitiſſet, principe emendatior, quis dubitat, quin Junta emendatiorem illam prae altera repetiturus fuiſſet? Jam cum hic ad principem Aldi editionem, velut ad ſaxum, adhaeſerit, ſponte ſequitur, Aldinam anni 1517. quam *Maittaire* laudat, fictiĉiam eſſe.

d) *De editione Aldina ſecunda* 1521.

Vix Juntina prodierat, cum Aldus de nova editione cogitare coepit, quae edita eſt ſub titulo: *Florilegium diverſorum Epigrammatum in ſeptem libros. Solerti nuper repurgatum cura.* M. D. XXI. (Sequitur titulus graecus, ut in Aldina pr.) *Nunc exit caſtigatius quam alias unquam, priſtinis eluſtratum erroribus multisque adauctum Epigrammatibus.* In fine: *Venetiis in aedibus Aldi et Andreae Soceri.* Menſe Januario. M. D. XXI. Nonne hoc titulo omnis de editione anni 1517. dubitatio tollitur? *Priſtini* enim illi *errores* nulli ſunt alii, quam quos Aldus in editione principe commiſerat, Junta tollere neglexerat; Epigrammata autem, quibus hanc collectionem adauctam eſſe ait, ea ſunt, quae in Lectionibus Edit. Ald. pr. inſerta leguntur; ne de Appendice forte auctiore cogites, quae nihil amplius continet, niſi quae editioni anni 1503. ab Aldo fuerunt addita. Conſtat haec editio, cujus exemplum eſt in Bibl. Gottingenſi, quo uſi ſumus, foliis CCLXXXIV; Auctarium IV folia implet.

Formulae ſtanneae eaedem cum iis, quibus princeps Aldina excuſa eſt. Ceterum qui hanc editionem curavit, ſatis negligenter in eo negotio verſatus eſt. Non ſolum multa in textu ſphalmata reliquit, interque ea totius verſus omiſſionem p. 20. Steph. εἶπεν ὁ δ' εἰς ..... ſed etiam ex Lectionibus Aldinae pr. vitioſas lectiones arripuit. Hujus generis eſt p. 31. αὐληχὲς pro ἀβληχές. p. 42. lin. 1. σαώσας pro σαώσαις. p. 48. lin. 3. a fin. ἐβουνοπάτει pro ἐβουνοβάτει. p. 55. in Epigr. Antiphili ἀενάου, quod mire ineptum eſt, pro ἀενάους. p. 88. in Epigr. Palladae pro τοῖς κίρκις ἔκχυτον recepit ex Lect. τοῖς Κίρκης εἶδος ἔκχυτον, quod metrum ita vitiat, ut coecum fuiſſe oporteat eum, qui non viderit, εἶδος partem gloſſematis eſſe: ἔκχυτον. εἶδος πλακοῦντος. In eadem tamen editione nonnulla reperiuntur, quae ex Lectionibus Aldinae pr. derivata non videantur, ſed ea pauciſſima. L. II. p. 80. in Epigr. Maecii Editio Flor. pr. πονησαμένη exhibet, metro invito. In Lect. Aldinae pr. πονεύμενον corrigitur. Hoc is, qui Aldinam ſec. curavit, negligens, πονευμένη dedit. Ex correctoris ingenio haec lectio profluxiſſe potuit; eadem tamen in Vat. quoque codice reperitur. Sunt certe veſtigia quaedam, quae eo ducunt, ut credas, Aldum poſt primam editionem in lucem prolatam Codicem unum aut alterum conſuluiſſe, aut lectionem unam aut alteram in Lectio-

nibus suis forte omissam postea notasse, unde secundae editionis corrector eas acciperet. Nam secundae huic editioni nova subsidia majoris momenti adhibita; codicesque constanti diligentia comparatos fuisse, non puto. Rariores enim sunt discrepantiae, interque eas nonnullae, quas non codicibus, sed correctori deberi apparet. L. II. p. 159. in Epigrammate, cui initium εἰ μὲν ἐπ' ἀττελάβους, lacuna est in versu penultimo, quae in Aldina sec. repletur, insertis verbis ἀτρέμας ἧσο. At haec verba nullus Codicum, quos Brunckius consuluit, agnoscit, nec, quod Brunckius ignoravit, Codex Vat. qui ἄλλο τι παῖζε legit. Ad oram Cod. Jani Lascaris suppletum ἄτρομος ἴσθι, et in margine exemplaris Aldinae pr. Beati Rhenani fortasse manu, ἀτρέμας ἴσθι, utrumque ex conjectura. Item ex conjectura eaque infelicissima p. 205. legitur τοῖς ἀργείοις χ' ἡμῖν ἴσαι χέρες, interposito χ' ἡμῖν, quo caret ed. Flor. et Ald. pr. Metri vitium tollere conatus est Brunckius, ἡμῖν scribens: frustra. Vat. Cod. habet ἄργει παρθένισαι χέρες — in qua lectione quid lateat, in Commentario nostro disputabitur. Idem suspicor de supplemento p. 213. in Epigr. Crinagorae Κεῖσαι Ἰουδαίοις, cujus tres priores syllabae in omnibus Codd. desiderantur, nisi in Cod. Vat. ubi tamen a recentiore manu adscriptae sunt, fortasse a Viro docto, qui sic in Aldina sec. scriptum repererat. Quaedam varieta-

tes hujus editionis fluxerunt ex libris editis, ubi eadem Epigrammata laudantur; ut, quod eſt L. III. p. 200. τοῖς κείνων πειθόμενοι νομίμοις pro lectione Florentinae et Aldinae pr. τοῖς κείνων ῥήμασι πειθόμενοι, ductum eſt ex Strabone, ſive Diodoro, ubi ſic legitur.

e) *De editione Aſcenſiana.* 1531.

Ejusdem anni (1521.) commemoratur editio in Catal. Bibl. Bigot. II. p. 202. tanquam *Baſileae* edita. Ejusmodi editionem integrae Anthologiae exſtare dubitat Vir doctus in Ephemerid. Jenenſ. 1791. nr. 92. p. 732. qui ſuſpicatur, ſignificari in illo Catalogo *Selecta Epigrammata graeca latine verſa ex* VII. *Epigrammatum graecorum libris. Baſileae. ex Aedibus Bebelii.* 1529. 8. In eandem ſuſpicionem incidit Harleſius ad Fabric. p. 439.

Proxima igitur ab Aldina ſecunda fuit editio *Badii* ſive *Aſcenſiana*, quae decem poſt illam annis prodiit, eodem plane titulo inſtructa. Quae inter titulum latinum et graecum interpoſita ſunt verba: *Solerti nuper repurgatum cura* M. D. XXXI. et quae poſt titulum graecum leguntur: *Nunc exit caſtigatius, quam alias unquam, priſtinis eluſtratum erroribus, multisque adauctum adjectis Epigrammatibus.* 1531. ne quem novarum curarum ſpe decipiant, haec quoque verba mera ſunt repetitio eorum, quae Aldus in ſecunda ſua editione promiſe-

rat. Praeterea habetur: *Vaenundatur Badio:* et in fine: *Sub prelo Ascensiano mense Majo.* 1531. Sequuntur Errata nonnulla. Deinde folio 324: quod libri ultimum est: *Epigramma hoc exceptum a Lascare lib. primo titulo* 5. *εἰς ἀνδρείους reponatur:* *ἄδηλον. ὦ κενεοῦ κάματος . . . Haec duo item lib.* 4. *tit.* 4. *εἰς εἰκόνας βασιλέων. ἄδηλον· οὗτος ὁ κοσμήσας . . . et ἄδηλον εἰς ἄρχοντα, Μίξον μειλιχίη . . .* In universum hujus editionis textus est idem, quem Aldus dedit in Editione secunda, quamvis non ubique nec in omnibus accurate expressus est. Vitiis typographicis scatet; quorum alia cum Aldina pr. alia cum Aldina sec. habet communia; quod utrum operis tribuendum sit, an correctoris inscitiae, qui textum ad alteram harum editionum exegerit, non dixerim. L. I. p. 52. Epigr. quod Aldina sec. *Crinagorae* inscribit, in nostra ἀδέσποτον est, ut in Flor. et Aldina pr. P. 46. in Epigr. Antiphili τύμβον servat cum iisdem edd. cum Aldina sec. πότμον exhibeat. P. 55. item κάτθανε pro προὔλαβον, et sic passim. Quasdam lectiones sibi proprias habet, quas non ex Codice, sed ex emendatoris ingenio profectas esse puto. Sunt enim eae, quas metrum et sensus suadeant; nonnullae etiam manifesto falsae. Hujus generis est haec p. 46. lin. 1. ἑρπύστης et λυχνοβόρος, pro ἑρπήστης et λιχνοβόρος, quas praeposteras emendationes, codicumque fidei repugnantes, Stephanus

probare non debebat. Quod idem Stephanus ex Afcenfiana dedit p. 48. lin. ult. Φάρυγος pro Φάρυγγος, metri fuadebat ratio, ficut etiam p. 53. lin. 5. αἰεὶ pro ἀεί· et ead. pag. linea penult. πέλας σὺ κατά, ubi vulgo σὺ deeft, non folum in ceteris editionibus, fed etiam in Vat. Cod. Ex ratione grammatica pofitum eft p. 54. med. οἷα μελίσσας pro μελίσσαις· p. 69. lin. 22. αἰσχήμων pro αἰσχρήμων. Ibid. lin. 7. a fine ἄρισται pro ἄριστοι. Nonnunquam audaciores funt correctiones, ut p. 79. in Epigr. Antiphili v. 1. μετρήσασαν pro μὲ τρίψασαν, ubi vulgatam Vat. Codex tuetur. P. 436. in Epigr. Agathiae v. 2. ἐκ δισσᾶς ἄγετο θηροσύνας, ubi vulgo et in Vat. Cod. ὡδὶς σᾶς ἄγετ' ἄθηρ. legitur. P. 437. in Epigr. Platonis v. 2. fola haec editio habet τὸν σταγόσιν κούφαις. Vulgo lacuna eft inter τὸν et κούφαις, quam Vat. Cod. fupplet, legendo λιβάσιν. In his omnibus exemplis conjecturam facile agnofcimus. Unus tamen locus male me habet p. 191. ubi Epigr. fecundum vulgo ἀδέσποτον eft, quod in Afcenfiana fola ad *Nicarchum* refertur. Hoc unde ductum fit, non exputo equidem; fed correctoris errori cuidam, etfi non facile explicando, tribuere malim, quam codicis auctoritati, cujus nullum alibi fatis certum veftigium. Temere igitur Stephanus hic, ut multis aliis in locis, Badium fecutus, Nicarcho infcripfit Epigramma, quod ab hujus poëtae in-

genio et indole mihi quidem longiſſime abeſſe videtur.

f) *De Vincentio Opſopoeo.*

Ex iis, quae hactenus disputavimus, ſponte apparet, poſt ea, quae Aldus ex Codicibus ad calcem Editionis anni 1503. notaverit, nihil fere novi, quod paulo majoris eſſet momenti, ex membranis prolatum eſſe. Non deerant quidem per illud tempus, qui Anthologiam ſedulo tractarent; ſed hi de textus integritate plerumque ſecuri, nihil aliud agebant, niſi ut verſus graecos latinis numeris redderent, obſcura et corrupta aut plane praetermittentes, aut, ſicut carbones, suspenſis veſtigiis transcurrentes. Cujus rei commoditatem dabat ipſa poëticae orationis natura et indoles, quae ſenſum eleganter reddidiſſe contenta, ſingulas voces lectoribus non curat appendere. Juſti interpretis provinciam primus ſuscepit *Vincentius Opſopoeus* in libro, cui titulus: *In Graecorum Epigrammatum libros quatuor annotationes longe doctiſſimae quam primum in lucem editae. Vincentio Opſopoeo auctore cum indice. Baſileae in officina Nicol. Brylingeri.* 1540. 4. Continet hoc opus annotationes in librum Anthologiae I. II. III. et VII. Uſus eſt Opſopoeus editione Juntina, cujus vitia, quae plurima ſunt, paſſim corrigit; plerumque tamen vitioſa haud aliter interpretatur ac ſincera, de

vitiis nihil suspicatus. Viderat Opsopoeus verae et justae interpretationis imaginem quandam, sed obscuram; certe id, quod in bono interprete quaerimus, minime assequitur. Quae enim in interprete requiritur, recte et eleganter judicandi facultas, ea in Opsopoeo aut nulla erat, aut minime exculta. Duplex enim illud critici munus, et de scriptorum ingenio recte statuendi, et in eorum operibus quid recte scriptum sit, quid perperam, judicandi, ita administravit, ut illud aut plane negligeret, aut ita attingeret, ut non attigisse satius esset. Nam quod ad prius attinet, venustatis sensu fuit tam hebeti, ut, dum optimae notae carmina silentio praeteriret, inepta saepenumero Epigrammata summis laudibus extolleret. Sed quid eum judicando valuisse dicamus, qui Palladam, *insulsissimum versificatorem* (ut merito vocatur a Casaubono ad Script. Hist. Aug. T. I. p. 842.) cum Martiale prae ceteris comparandum existimaret, eumque inter poëtas epigrammatarios facile principatum tenere diceret? De altero, in quo Critici munus continetur, vix est quod dicam. Rarissime hanc partem attigit, nec sibi solum a librariis, sed etiam a typographis tenebras passus est objici. Vitia textus raro perspexit, rarius corrigere tentavit. In interpretatione, quae proprie vocatur, eam plerumque rationem sequitur, ut primum totius carminis argumentum breviter ex-

ponat; deinde, quas difficultates cum in rebus tum in verbis animadverterit, explicet; his denique latinam verſionem ſubjungat. In qua interpretandi ratione vix quidquam reprehendas. At ubi ſingula ſpectamus, multa reprehendenda occurrunt. Non miraberis, eum, qui vitioſas lectiones non viderit, etiam in obſcuris coecutiiſſe, multaque difficilia nec intellecta pro planis et expeditis habuiſſe. Hoc ei ſaepiſſime contigit. Multa igitur Epigrammata, in quibus graviſſimae depravationes intellectum impediebant, ut facillima praetermiſit; nec id, ut mihi quidem videtur, ut lectori fucum faceret, quod multi in hoc literarum genere facere conantur, ſed quod hebetioris erat ingenii, quam ut vitia perſpiceret. Nec in verborum interpretatione probabilem diligentiam, nec in rebus exquiſitiorem doctrinam prodebat; ſenſum plerumque aut craſſius indicat, aut graeca verba putide latinis exprimit; ita ut, quod in tali interpretatione uſu venire ſolet, in multis locis ignores, quid interpres de ſenſu exiſtimaverit. Quae cum ita ſe habeant, non tamen propterea Opſopoei interpretationem plane inutilem eſſe contenderim. Nam in haud paucis carminibus verum ſenſum recte vidit; praeſertim autem argumenta carminibus praefixa ad eorum intelligentiam proſunt.

g) *De Joanne Brodaeo Turonensi.*

Vincentium Opsopoeum in interpretandis Anthologiae graecae carminibus brevi temporis intervallo secutus est *Joannes Brodaeus* Turonensis, cui Lipsius, judex idoneus, acris ingenii, probi judicii, lectionisque diffusae laudem vere et merito tribuit *). Is itaque textum Anthologiae graecae, qualis est in Aldina pr., repetivit, eamque commentario instruxit perpetuo: *Epigrammatum graecorum libri VII. annotationibus Joannis Brodaei Turonensis illustrati, quibus additus est in calce operis rerum ac vocum explicatarum index diligentissime conscriptus. Ap. Froben. Basileae.* 1549. fol. **). Brodaeus interpretis munere quomodo functus sit, paucis explicemus. Criticam partem non ex professo tractavit; sed ubi eam attingit, tantam dexteritatem et judicandi subtilitatem prodit, ut doleas, eum non saepius in hanc arenam descendisse. De variis lectionibus, si quas forte in via offendit, judicium exprommit acutum, subtile, sed paucis verbis indicatum magis quam explicatum; de carminum autem venustate poëtarumque ingeniis raro aut nunquam judicat. In

*) In notis ad Tacit. de Mor. Germ.

**) Utor exemplo perquam nitido, quod olim Krohnii fuit, nunc in Bibl. Gothana servatur.

interpretatione ipſa vitioſus eſt eo, quod raro de ſenſu univerſi carminis aut loci difficilis et obſcuri tradit, ſed ſingula verba, quae quidem obſcuritatem habere viderentur, ſingulatim vertit et illuſtrat; quo fit, ut ſaepe, ſingulis explicatis, in contextu tamen haereamus. Brevis plerumque et paucorum verborum. Sed ubi res ex hiſtoria, ex antiquitate, mythologia praeſertim explicanda venit, tum verborum minus parcus eſt; tum diffuſae illius lectionis, qua pollebat, theſauros recludit et explicat. In his multa ſunt, quae hodie quidem nimis protrita videantur; quae non Brodaei culpa eſt, ſed temporum, quibus commentarios ſuos concinnavit. Nec tamen negaverim, eum nonnunquam extra oleas evagatum eſſe. In notandis imitationibus, parodiis, aliisque hujus generis alluſionibus ad veterum ſcriptorum locos diligentiſſimus fuit. Par erat eruditioni ſagacitas, qua ſenſus reconditos odoratus eſt, et acute poëtarum dicta mira plerumque felicitate expedivit *).

*) Turpe plagii crimen, quo invidia multos, in Gallia praecipue, viros doctos et ingenioſos petivit, in Brodaeum quoque concitatum eſt. Sed profecto non opus habebat eruditiſſimus juvenis, ut ſe alienis ornaret coloribus.

h) *De Aldina tertia sive editione filiorum Aldi.*

1550.

1551.

Anno proxime insequente ex prelo heredum Aldi nova Anthologiae editio prodiit: Ἀνθολογία διαφόρων Ἐπιγραμμάτων ἀρχαίοις συντεθειμένων σοφοῖς ἐπὶ διαφόροις ὑποθέσεσιν, εἰς ἑπτὰ τμήματα διῃρημένη. *Florilegium diversorum Epigrammatum in septem libros distinctum, diligenti castigatione emendatum. cui nonnulla nuper inventa Epigrammata in fine adjecta sunt. una cum Indice tam rerum quam auctorum copiosissimo. Venetiis. apud Aldi filios.* MDL. In fine: *Apud Aldi filios. Venetiis.* MDLI.*) Hinc vides, quomodo factum sit, ut alii hanc editionem referrent ad annum 1550., quo inchoata est, alii ad 1551., quo ex Aldorum officina prodiit. Textus implet folia CCLXXXIV; auctario IV folia destinata sunt, plane ut in Aldina sec. cum qua in singulis paginis ita conspirat, ut eam appareat ex illa expressam esse. Habet tamen lectiones quasdam aliunde derivatas, non ex Codice, ut mihi quidem videtur, sed ex ingenio, ejus fortasse, qui hanc editionem curavit. Sic p. 208. ed. Steph. versus lacunosus in Epigrammate Diotimi sic in hac editione suppletur: οὐθ' ᾠδὰς οὐ χορὸν

*) Exemplo hujus editionis instructa est Bibl. Gothana.

σιδ' ἀ. quod in nulla alia eſt editione nec in Codd. P. 242. l. 12 a fin. κίχλας ſola legit pro χῆνας, propter metrum. P. 320. in lemmate Παλλιάνου pro Πωμιάνου. P. 416. l. 3. a fin. ſupplet ἢ μὲν ἔχεις μύσταις, conjectura parum probabili. In his omnibus manifeſta eſt correctoris manus. Paſſim meliores Aldinae pr. lectiones, ab iis, qui Aldinam ſec. curarunt, temere neglectas, revocavit, ut p. 20. verſum omiſſum ex illa reſtituit; p. 35. ex eadem emendavit ἄναψον pro ἄψον· p. 42. σαώσαις pro σαώσας. Contra nonnunquam vitioſas quoque Aldinae principis lectiones temere in textum revexit; ut p. 80. πονησαμένη· p. 95. Ἑκάβης pro Ἑκάλης; et aliis in locis. Ceterum *Epigrammata* illa *nuper inventa*, quae titulus jactat, vix alia ſunt, quam quae in Additamentis Aldinae pr. habentur, quibus acceſſit Sapphus Oda in Venerem et Anacreontis carmen Πῶλε Θρῃκίη, aliis, quam reliquum opus, exſcripta formulis. Propter illius promiſſi vanitatem hujus editionis auctor Stephano vapulat; nec omnino falſum eſt, quod ille ait, hanc editionem nulla alia re, niſi magno mendorum numero, (*multa millia* Stephanus ſcribit, rem ſupra fidem augens) locupletatam eſſe.

Eodem anno, quo Aldi filii Anthologiam operis recudendam tradiderunt, prodiit Venetiis *Florilegium Epigrammatum graecorum. Venetiis ap. Petrum et Jo. Mariam Nicolinos Sabienſes,* 1550. 8vo.

In qua quid praeſtitum ſit, ignoro equidem, cum mihi eam videre nunquam contigerit. Ejus exemplum fuit in Bibl. Thottiana. Vide Catalog. Vol. IV. p. 278. nr. 620. Eadem editione uſus eſt Brunckius, qui eam laudat in Lectionibus p. 39. Utinam accurate eam deſcripſiſſet, ut conſtaret, utrum, praeter ſummam raritatem, aliquid e re critica commendationis habeat!

i) *De editione Stephani.* 1566.

Sequitur editio Stephaniana, omnium fere notiſſima: Ἀνθολογία διαφόρων Ἐπιγραμμάτων παλαιῶν, εἰς ἑπτὰ βιβλία διῃρημένη. *Florilegium diverſorum Epigrammatum veterum, in ſeptem libros diviſum, magno Epigrammatum numero et duobus indicibus auctum. Anno* MDLXVI. *Excudebat Henricus Stephanus, illuſtris viri Huldrichi Fuggeri typographus.* 4to. Haec editio novam familiam ducit, et quidem tertiam. Ad *primam* nimirum pertinet editio Jani Laſcaris, Aldina pr. et Juntina. Ad *ſecundam*, Aldina ſecunda et tertia, una cum Aſcenſiana; quae ipſa pro baſi editionis Stephanianae habenda eſt. Hoc priusquam doceamus, quae contineat Stephani liber, indicemus.

Eſt igitur, quod titulus profitetur, magno Epigrammatum numero auctior, et revera praeſtat, quod omnes inde ab Aldina pr. promiſerant,

nulla

nulla effecerat. Illud Epigrammatum Auctarium, quod Stephanus primus Anthologiae addidit, paginis XLII. praeter Peplum Aristotelis, ex Codice Mediceo ab editore descriptum, et sex Epigrammata aenigmatica ex Codice Epigrammatum, quem Joannem Clementem Anglum Lovanii habuisse ait, nulla ex Codicibus carmina continet, sed ea tantum, quae Stephanus ex variis scriptoribus, ut ipse dicit, aliud agendo, collegerat. Hac collectione, non nimis tamen diligenter facta, bene de literis et Anthologia meruit. Appendicem sequuntur bini indices: alter Poëtarum, alter Rerum, de quibus in Anthologia agitur; Scholia Maximi (Planudis) in Problemata quaedam arithmetica, quibus nec editio princeps caret, duabus paginis; denique *Annotationes Henrici Stephani in quosdam Anthologiae Epigrammatum locos, et potissimum eos, qui secus, quam in hac ejus editione, aut scripti aut interpuncti inveniuntur.* Harum Annotationum brevitatem ita excusat auctor, ut chartarum ejusdem formae et generis penuriam notas contrahendi necessitatem sibi imposuisse dicat. Hoc sane dolendum est. Sunt tamen in his notis nonnulla, quibus facile caruerimus; inque his quinquaginta illae ejusdem distichi versiones latinae, a Stephano, ineptae ostentationis causa, variatae. *) In fine notarum est Epilogus,

*) De his distichis vide quomodo judicet Vavassor de Epigrammate p. 202.

in quo Epigrammatum Auctarii ſedes indicantur.

Jam quod ad textum hujus editionis attinet, Stephanus multa novavit, primum carminum ordinem contra Codicum et veterum editionum fidem multis in locis immutans. De hac laboris, quem ſibi impoſuerat, parte ipſum loquentem audiamus: „Quum in ceteris editionibus praefixus uni„cuique libro numerus titulorum alicubi numero, „qui in ipſo libro eſt, non reſpondeat; quum multa „Epigrammata ſub eodem titulo de iisdem rebus et „perſonis in eundem ſenſum ſcripta divulſa ſint; „quum libro tertio, ſub titulo incelebrium poëta„rum, Orpheus, Muſaeus aliique multi celeberrimi „et vetuſtiſſimi poëtae poſiti ſint; quum alicubi ad „particularem titulum Epigrammata diverſa tan„quam ad generalem referantur; quum ibi carmina „multa, quae ſeparari debent, conjuncta ſint, con„tra, quae conjungi unoque tenore continuari de„bent, interrupta ſint; quum interdum poſitum „ſit nomen τοῦ ἐπιγράψαντος pro ejus nomine, ᾧ „ἐπιγέγραπται, et vice verſa; quum ἄδηλον aliquo„ties ponatur, ubi auctor non ignoratur; quum „non pauca etiam ψευδεπίγραφα ſint: quae his ego „aliisque multis vitiis remedia adhibuerim, ex hu„jus editionis cum aliis collatione quam ex meis „verbis intelligi malo. At titulis, qui ordine alpha„betico collocati non erant, ſedem ſuam mutare,

„aut Epigrammata ex uno titulo in alium, cui „magis convenire videbantur, transferre, nequa„quam ausus fui. Sed et nomina eorundem 'Επι„γραμματοποιῶν, ut varie scripta inveni, ita etiam „varie scripta reliqui, dum quid certius de illis com„perissem. Sed nec in illis nominibus, quae modo „cum adjunctione, modo sine illa scripta sunt, quic„quam immutavi. Sunt et alia fortasse (imo vero „quin sint non dubito) a me in hac editione prae„stita; sed re quam verbis majora esse mea volo."

Haec Stephanus. In cujus professione, praesertim in iis, quae de immutato carminum ordine ait, nemo facile erit, quin rationis constantiam desideret. Quod si enim illa a Planude perverso ordine posita sunt, eumque errorem editori carminibus transponendis corrigere fas est, cur idem sibi vetitum putet, carmina ex uno capite in aliud transponere? At ejusmodi licentia multis difficultatibus laborat, nec certos fines habet, nec, ubi in transponendo subsistendum sit, facile dixeris. Audio. Sed ob hanc ipsam causam nonne satius erat, Codicum fidem sequi, neque omnino quidquam contra Planudis mentem mutare?

Ceterum Stephanus in contextu recensendo an Codicibus Codicumve collationibus usus sit, nonnunquam dubitavi, cum inter ea, quae primus in textu novavit, paucissima reperirem, quae non potius ingenii sagacitate inventa, quam a Codici-

bus suppeditata viderentur. Ipse tamen in nonnullis Annotationum locis ad veteres libros provocat, ubi priores editiones intelligi nequeunt; ut ad p. 55. τετήγμεθα pro τετρίμμεθα. Ad p. 126. παρελήλυθεν pro προσενήνοχεν. Ad p. 135. γῆρας δὲ σὸν οὔποτε se ex vetere cod. restituisse ait. Ad p. 150. θρασυνόμενον pro δασυνόμενον in Cod. legi affirmat. Ad p. 151. ὠτῶν pro ᾠδῶν. Haec fere sunt loca, ubi Codicum mentionem faciat; nec est profecto, cur ei fidem negemus in hujusmodi lectionibus, quae nemo facile finxerit. Accedit, quod ad Stephani fidem stabiliendam maxime facit, quod quaedam Epigrammata, quae in praecedentibus ἀδέσποτα sunt, primus vindicavit auctoribus suis; nonnulla quidem ex impressorum librorum auctoritate *), alia sine ejusmodi auctoritate; ex Codicibus igitur. P. 231. Epigramma, cui initium Ὕστατον ἐθρήνησε, in Edit. Flor. nullum omnino lemma habet; in Aldinis et Ascens. adscriptum ἀδέσποτον· Stephanus addidit οἱ δὲ Φιλάνορος, plane ut est in Cod. Vat. In eadem pag. Epigrammati Ὑστάτιον Φώκαια adscripsit nomen Δημάντου, vitiose pro Δημαγήτου. Quod unum exemplum ejusmodi est, ut nullus dubitationi locus relinquatur.

*) Ut p. 285. Epigr. Ξεῖνος Ἀταρνείτης Callimachi esse ex Diogene Laërtio didicerat; p. 289. Εἶπας ἥλιε χαῖρε eidem poëtae tribuit Cicerone auctore.

Quae cum ita se habeant, non tamen putaverim, multas aut insigniores lectiones e Codicibus manuscptis a Stephano in contextu fuisse positas. Eae enim, in quibus a veteribus editionibus recedit, maximam partem sunt ejusmodi, ut vel a mediocriter docto reperiri potuerint; aliae manifesto falsae. Quod autem in Epilogo affirmat; se nullos locos, nisi ubi manifestus esset error, e conjectura mutasse, id quantam editori mutandi licentiam permittat, nemo non intelligit. Saepe enim error apertus est, emendatio non item; saepenumero etiam errorem nobis deprehendisse videmur manifestissimum, ubi omnia sana sunt et sincere scripta. Nihil igitur vetat, quominus Stephanum multa ex conjectura emendasse putemus; quam suspicionem res ipsa confirmat. Et profecto, quod in Stephano ultro exspectes, praeclare interdum et acute inveterata vitia sustulit; interdum, quid legendum sit, probabiliter divinavit; non minus raro tamen et bonas lectiones praepostera innovatione corrupit, et vitiosas temere emendando antiquae scripturae vestigia obliteravit. In singulis locis quomodo versatus sit, cum in ea operis nostri parte indicaverimus, quae lectionum varietatem persequitur, hic paucis exemplis defungar, ut, nos non reprehendendi quadam cupiditate, sed vere audaciam et festinationem in Stephano notasse, appareat. P. 19. in Epigr. Archiae (Leonidae

Alexandrino membranae tribuunt) v. 4. λοιμοῦ λύτειρα dedit, pro λιμοῦ, quod verissimum est, cum Stephani lectio ineptam tautologiam efficiat. P. 75. in Epigr. Antiphili v. 3. omnes editiones veteres exhibent ἤδ' ὅτ' ἔκνωσσε, quibuscum conspirat Cod. Vat. Lectio procul dubio vitiosa est, non autem in οὔποτ' mutanda, ut Stephanus fecit, sed in οὐδ' ὅτ' ἔ. quod sensus unice flagitat, et *Grotius* expressit: *nec habet dum lumina somnus, Flexit aberranti frena marina manu.* P. 81. in Epigr. Alphei probam lectionem, μὰ τεοὺς δέσποινα βοήσω δαίμονας, perquam inepte in μὰ θεοὺς mutavit. P. 89. in Luciani Epigr. vulgo αὐτὴν legitur; vitiose; Stephanus αὐτὴ exhibuit; qua correctione vitium non tollebatur, via ad verum reperiendum obstruebatur. P. 104. lin. 4. pro ἔμφρονα, in quo editt. et Codd. conspirant, Brodaei conjecturam δώρημα recepit, qua turpe ulcus non sanatur, sed tanquam splendida cute obducitur. P. 240. in Epigr. Antipatri Sidonii versu ult. κῦμα κυλινδόμενον dedit pro πῆμα, temeraria conjectura, ut apparet ex loco Homerico Il. λ. 347. πῦμα κυλίνδεται ὄβριμος Ἕκτωρ. Sed haec exempla sufficient.

Ceterum cum Stephanus nec in praefatione subsidiorum, quibus usus sit, nec in notis emendationum suarum rationem reddiderit, difficile est, de hac editione in universum statuere. Nova etiam difficultas inde oritur, quod Stephanum in-

conſtituendo textu, cum aliorum ſcriptorum, quos edidit, tum Anthologiae noſtrae non conſtanti ratione, ſed deſultoria opera uſum eſſe conſtat. Maxime tamen probabile mihi fit, fundum textus Stephaniani editionem Aſcenſianam eſſe, quam ad conjecturas cum ſuas, tum aliorum, Brodaei inprimis, et ad veteres editiones, ad has tamen non conſtanter nec ubique, exegerit et refinxerit. Quod ut exiſtimem, efficit in primis hoc, quod in Stephaniana plurimae lectiones reperiuntur Aſcenſianae editioni propriae, interque eas nonnullae veteribus Florentinae et Aldinae editionis lectionibus longe deteriores. Quaedam hujus generis ſupra protulimus in capite de editione Aſcenſiana; hic pauca quaedam addamus, quibus res fiat manifeſtior. P. 59. lin. penult. omnes editiones habent Ὀρειβασίοιο, una Aſcenſiana Ὀρειβασίου, quo metrum peſſumdatur. Pravam tamen lectionem expreſſit Stephanus. P. 74. lin. pen. cum eadem edit. *υἱίεσσιν* pro *υἱήεσσιν* dedit. Quod paulo ante p. 69. in Epigrammate, cui initium Ὁ πρὶν ἀεί, v. 3. vitioſum *κῶμον*, ab Aldo in Lectionibus emendatum, in textu repoſitum eſt, id non conſilio factum exiſtimo, ſed quod prava illa lectio etiam in Aſcenſiana reperiebatur. P. 101. in Epigr. Bianoris v. 7. *κεκλωσμέναι* pro *κεκλωσμένα*, et p. 106. in Epigr. Philippi v. 4. depravata ſcriptura *νῆσαν πῦρ καὶ ἦν*, praeclare emendata in Aldina ſec. et tertia, ex

Ascensiana iterum assumta est. Ex eadem, quod inprimis notandum, Stephanus lacunarum quarundam supplementa recepit, ut σταγόσιν p. 437. Idem lacunas hujus editionis et ipse habet. Non tamen, quod jam supra significavi, ita se ei in servitium dedit, ut non plurima ejus vitia tolleret, cum typographicos errores corrigendo, tum bonas quasdam veterum editionum lectiones, Florentinae inprimis, revocando. Ipse tamen sibi a novis vitiis non satis cavens turpissima quaedam reliquit: ut p. 241. ὡς λυγηρὰ pro λιγυρά· p. 306. θνητὸν ὀδόντα pro θηκτόν· p. 327. εἴκελος pro ἴκελος.

In Annotationibus spei, nominis sui magnitudine concitatae, minime satisfacit. Utilissima earum pars illa est, quae in comparandis scriptoribus, qui Epigrammata conservarunt, versatur — quamvis in hac quoque opera rem inchoavit potius, quam perfecit — nec non ea, ubi conjecturas quasdam suas et difficilium locorum explicationes expromit; at hae quidem paucissimae sunt. Altera pars, quae multo minus utilitatis habet, moratur in notandis Planudis erroribus circa dispositionem carminum; in examinandis latinarum versionum peccatis; in comparandis locis similibus; partim etiam in rebus plane futilibus, nec, in tanta praesertim brevitate, animadversione dignis. Varietatem lectionis ex veteribus edi-

tionibus paſſim laudat, ſed parum conſtanter, leves interdum aberrationes notans; graviores negligens. Suarum emendationum rationem raro reddidit.

k) *De editione Wecheliana.* 1600.

Annis quatuor et triginta praeterlapſis, textum Stephani, una cum vitiis ſuis, vix graviſſimis quibusque et turpiſſimis ſublatis, multisque novis inſuper auctum, repetiverunt Wecheli haeredes: *Francofurti, apud Andr. Wecheli haeredes Claudium Marnium et Jo. Aubrium.* 1600. fol. Hanc editionem nihil niſi meram Stephanianae repetitionem eſſe, vel hinc apparet, quod, cum in illius Appendice confuſa ſint folia, pagina 537. ſtatim ſequente paginam 508., huic confuſioni in Wecheliana nulla medela allata eſt; quodque Epigramma Pantelei a Stephano forte ſuo loco omiſſum et poſt Indices collocatum, ab iis quoque, qui Wechelianam curarunt, non in juſtum locum reductum, ſed item in calce Appendicis poſitum eſt. Continet praeter textum et Appendicem Epigrammatum a Stephano factam indices tres, duos Stephani, tertium Brodaei, annotationes Stephani ad calcem, et integros Brodaei et Opſopoei commentarios textui ſubjectos. His deſcribendis, ſicuti toti huic operi, perparum diligentiae tributum eſt. Quum enim in Brodaei editione notae nec ſingulis car-

minibus ſubjectae, nec ſecundum Epigrammata diſtinctae ſint, ſic ut v. c. commentarius in L. VII. continua ſerie legatur, Wecheliani, prae nimia feſtinatione, non ſolum commentarios in diverſa Epigrammata confuderunt, verum etiam ea, quae ad unum Epigramma pertineant, ſaepenumero perperam distraxerunt.

Haec igitur editio, quae per duo ſecula fere ſola in hominum manibus fuit, quod ad criticam attinet, nihil propriae laudis habet. Brodaei autem commentarium ex ejus autographo, quod Wecheliani acceperant a Joanne Vulcopio *) Bellopratenſi, auctiorem et quibusdam in locis emendatiorem dederunt. Praeterea acceſſerunt Scholia, tum primum ex Bibl. Fr. Pithoei et P. Petavii prodeuntia. De his Scholiis hoc loco paucis monendum videtur.

De Scholiis Anthologiae graecae.

In Codice Vaticano Epigrammatis Scholia adſcripta ſunt pauciſſima, eaque omnia parvi momenti et a manu recentiore. In Editionibus Jani Laſcaris, Aldinis, Juntina et Stephaniana nulla

*) *Vulcobius* idem ſcribitur in Praef. Plutarchi Wecheliani Tom. I. ubi Codd. collationes ex eadem Bibl. Lud. Servini, unde etiam Brodaei autographum protraxit, ſuppeditaſſe narratur. Vide Wyttenbach. Praef. ad Plutarch. p. CXVIII.

plane habentur Scholia, nisi Solutiones quorundam Problematum arithmeticorum, quae *Maximo* tribuuntur. Sunt qui dubitent, an hic sit Maximus Planudes, Anthologiae auctor: sine causa idonea. Leguntur enim in contextu ipsius operis a Planude concinnati, et inde a Stephano demum ad calcem Anthologiae rejecta sunt. Nec deerat Planudi eruditio, ut eum ejusmodi problematibus solvendis imparem fuisse existimes. Unum praeterea Scholion alius generis ad Epigr. *ἀδέσποτον* Ἓξ ὧραι μόχθοις -- jam in Edit. principe reperitur. Hoc igitur ante Janum Lascarim additum fuit.

Longe diversa fuit ratio eorum Scholiorum, quae Wecheliani in lucem protulerunt. Haec Fabricio*) admodum videbantur recentia, et ex vulgaribus libris, Suida, Eustathio, Polluce, Athenaeo, Pausania, Strabone, aliis corrasa; quorum scriptorum nomina multis in locis laudantur. Hoc

*) Fabricius p. 455. not. *bb.* totam scribendi indolem, latinismos et scriptores citandi rationem docere existimat, haec Scholia composita esse non a Graeco antiquo, sed Gallo aliquo vel Italo sec. XVI. Varias auctor lectiones commemorat non solum ex Codd. quorum duos potissimum evolvisse videtur, unum ἀρχαιότατον Παύλου τοῦ Βουκάρου ἐν Παταβίῳ p. 43. sed etiam ex libris impressis. P. 426. ἐν ἄλλοις βιβλίοις εὑρίσκεται μόνον Εἰς Κράτητα ἐκτυπωθέν. Hoc Scholion scriptum post Aldinam pr. editam.

quidem ſatis certum eſt, ea poſt Planudem, fortaſſe poſt Laſcaris demum editionem, a doctis Graecis Anthologiae adſcripta eſſe. Inter Codices quidem Planudeae, quos memoratos inveni, unus praecipue eſt ex Bibl. Monacenſi, qui Scholia habere dicatur (Fabric. T. IV. p. 432.); qualia et quam multa, non conſtat; Wecheliani autem an Scholia ſua ex manuſcpto Anthologiae libro protulerint, plane non liquet. Ceterum ſeculo XV. an XVI. ſcripta ſint haec Scholia, certe recentiſſima eſſe, res ipſa declarat. Largam eorum collectionem poſſidebat, cujus fortaſſe ipſe auctor fuit, *M. Muſurus*, homo ſuae aetatis eruditiſſimus et in graecis Gloſſariis probe verſatus. Haec Scholia reperiuntur in exemplo editionis Florentinae, cui adſcripta ſunt manu Acciajolii *ex Epigrammatario M. Muſuri.* Hoc exemplum Romae ſervatur in Bibliotheca Em. Cardinalis Zeladae, ubi illud tractavit *Guil. Uhdenius*, qui haec Scholia vulgatis pleniora eſſe per literas mihi ſignificavit. Aliud exemplum Editionis pr. quod Jani Laſcaris fuit, cum Scholiis graecis, iisdem, quae in Wecheliana habentur, usque ad fol. ζῆτα, poſſidet cl. de Murr, Patricius Norimbergenſis. Scholia graeca auctiora leguntur etiam in Cod. Bibl. Senatus Lipſienſis, quondam Monaſterii Ottoburani, quorum ſpecimen dedit Leichius in Praef. ad Carm. Sep. p. IX.

l) *De editione Hieronymi de Bosch.* 1795.

Ab eo inde tempore, quo Anthologia Planudis in lucem eſt edita, viri docti exſtiterunt haud pauci, qui Epigrammata graeca in latinum ſermonem converterent. Integram Anthologiam pedeſtri oratione vertit *Eilhardus Lubinus*; metricas ejus verſiones collegerunt *Megiſerus*, *Cüchlerus* et *Rivinus*, opera non inutili, ſed his noſtris temporibus fere deſpecta. De horum virorum laudibus disputare, noſtri inſtituti non eſt. Inter plurimos autem poëtas latinos nullus feliciori vena et acriore ſtudio Anthologiae latinis numeris reddendae negotium ſusceperat, quam *Hugo Grotius*, de cujus immortalibus in literas meritis ſatius eſt tacere, quam pauca dicere. Is igitur, qui graecae linguae accurata ſcientia et latinae poëſeos facultate ſimiles habuit perpaucos, parem fortaſſe neminem, non ſolum omnia Anthologiae Planudeae carmina elegantibus numeris expreſſit, ſed etiam magnum eorum numerum, quae tum erant inedita. Nullum facile negotium, quod quidem ad humaniores literas pertineret, tantopere delectaſſe videtur magnum virum, quam quod in Anthologia vertenda poſuerat ſtudium; ut vel hinc conjecturam facias, quantum is, qui plurimum in hoc genere poterat, in eo effecerit, in quo plurimum elaboraret. Hujus tamen operis editionem, quam totam paraverat, vehementer-

que cupiebat fieri *)), quominus videret, fatum prohibuit. Quo enim anno ad Vossium scripsit: *Velim festinari negotium, ut, si fieri potest, videam meam messem;* eo ipso anno morte exstinctus est. Versionis Grotianae codicem habuit *Jo. Clericus*, qui eo edendo literas beare constituerat; cujus consilii rationem reddidit in Bibl. Select. T. VII. p. 191. unde descriptio operis a Clerico mente concepti inserta est in Bibliothecam graecam T. IV. p. 191. Clerici consilium exitum non habuit. Pervenerat autem ad V. cl. *Hieronymum de Bosch* liber scriptus versionis latinae Grotii e Bibliotheca Petri Burmanni Secundi, cujus manu descriptus est e Codice Dorvillii, qui idem fuit, cujus edendi spem concitaverat Clericus l. c. et Dorvillius in Misc. Obss. T. VII. p. 67. Ex hoc codice jam excudi coeptum est opus sub titulo: *Anthologia Graeca cum versione latina Hugonis Grotii edita ab Hieronymo de Bosch. Ultrajecti e Typogr. B. Wild et J. Altheer.* 1795. 4to. Praemissa est Editoris Elegia ad Grotii Manes, brevis ejusdem praefatiuncula, et Grotii Prolegomena ad Anthologiam, ex quibus apparet, Grotium constituisse dare textum Epigrammatum, cum ex ipsius conjecturis, tum ex Cod. Palatino emendatum, cujus

*) Quomodo eam adornari cuperet, significavit in literis ad If. Vossium. Epist. nr. 1698. p. 733. nr. 1721. p. 740. nr. 1733. p. 743.

collationem a Salmasio *) acceperat. Hunc textum, a Grotio constitutum, Boschius desiderans, exemplar Wechelianum excudendum curavit, ita ut nihil nisi manifestissima quaeque vitia tolleret et emendaret. Hinc factum est non solum, ut in novam hanc et splendidam editionem multa, jamdudum sublata, vitia restituta sint, verum etiam, ut Grotii versio, quamvis in universum ad Stephani textum composita, in multis tamen locis, quae Vir doctissimus resinxerat, a graeco textu, latinis e regione posito, vehementer dissideat. Huic incommodo fortasse medebitur ea pars operis, quae apparatum criticum continebit, ex iis subsidiis concinnatum, quae doctissimus Editor recenset in Descriptione Anthologiae a se edendae p. 4. Est in his exemplum editionis Stephani, in quo notata est varietas Cod. Palatini, simul cum emendationibus Friederici Sylburgii, quod tamen ipse Editor non magni videtur facere; praeterea duo exemplaria editionis Wechelianae cum notis Burmanni Secundi, Schraderi et aliorum. Ad haec accedunt duo Apographa, quae complectun-

*) „De Epigrammatis Graecis cum in eo rescifcam „te esse, ut otio abundes ad eam rem curandam, „submittam tibi omnes emendationes meas. Sed „otio etiam mihi opus est ad eas colligendas, quo „nunc careo." Salmasii verba sunt scripta anno 1635. in Epist. L. I. 75. p. 156.

tur Epigrammata Vat. Codicis cum Lennepii, Schraderi et aliorum annotationibus; tum Boivini notae ineditae ad editionem Aldinam et Epigrammata a Planude mutilata, nunc vero e Codd. in integrum restituta. Quae inter haec subsidia e Vat. Codice ducta sunt, nostri etiam commentarii exhibent; quae ex ineditis doctorum virorum notis commemorantur, ea insigne et peculiare Boschianae editionis ornamentum erunt.

m) *De Chrestomathiis quibusdam ex Anthologia Planudea factis.*

Utilissimorum venustiorumque Epigrammatum delectum agere primus suscepit *Jo. Oecolampadius* in Dragmatis graecae literaturae, Basil. ap. Andr. Cratandrum 1521. 8. cui operi adjecta sunt coronidis loco Ἐπιγράμματά τινα σποράδην συγκομισθέντα, Posidippi, Metrodori, Archiae, Luciani, Palladae, aliorum. Hujus viri vestigia plures secuti sunt; interque eos *Jo. Soter*, qui Epigrammata excerpsit ex L. I. II. III. et IV. Prodiit haec collectio Coloniae 1525. 12. et 1528. 8. Priorem editionem ipse possideo. Additae sunt versiones diversorum auctorum, veterum et recentiorum, interdum etiam Politiani imitationes graecae. Textus in plurimis conspirat cum textu Aldinae pr. ita tamen, ut meliores lectiones ex Aldi notis receptae sint. Habet etiam nonnulla sibi propria.

P. 30.

P. 30. ed. Steph. in Epigr. Archiae ναίων pro νωμῶν. P. 60. διζυθίοις et δίζυθον pro διζυφίοις et δίζυφον. Recusa est haec collectio Friburgi Brisgoiae, per Stephanum Melechum Gravium, 1544. 8. quam editionem typographus Soteriana multo castigatiorem esse praedicat, e collatione emendatiorum codicum a mendis purgatam et nonnullis Epigrammatis ex graeco exemplari adjunctis auctiorem. Secutae sunt collectiones *Luscinii*, *Camerarii*, *Bellicarii*, *Frisii*, *Neandri*, quarum titulos ap. Fabricium reperias; quae an peculiarem quandam a critica parte commendationem habeant, dubito equidem, nec tamen affirmare ausim, quippe qui eas non viderim, nec usurpaverim. Maxime desideravi *Epigrammata graeca selecta ex Anthologia. Interpretata ad verbum et carmine ab Henrico Stephano: quaedam et ab aliis. Loci aliquot ab eodem annotationibus illustrati. Ejusdem interpretationes centum et sex unius distichi, aliorum item quorundam Epigrammatum variae.* 1570. 8. Ceterum plurimae hujus generis Chrestomathiae, quae praeterea commemorantur, versionum metricarum causa institutae videntur. Paucissimas earum quidquam ad textus historiam, nedum ad emendanda et illustranda Epigrammata conferre, mihi persuasum habeo. In plurimis ea, quae ad mores spectabant, in aliis argumenta ad doctrinam spectantia, in aliis denique ejusdem auctoris carmina

collecta sunt. *Epigrammata graeca in Homerum* separatim collegit *Henr. Stephanus*, et cum suis aliorumque versionibus edidit ann. 1573. 8. unde fortasse eadem recusa sunt a *Federico Morello*, Parisiis, 1587. 4. Apud eundem prodierunt Epigrammata *in Imagines ducum, regum, imperatorum*, ex Anthologia selecta latinisque versibus reddita, Lutetiae, 1607. 4. Simile opus, Epigrammata ejusdem argumenti complectens, duobus annis post editum est Paris. e typogr. Jo. Liberti, 1609. 4. *Luciani* Epigrammata separatim edidit *Guil. Morellius*, Paris. 1551. 4. et eodem anno Epigrammata *Antipatri*. — *A. Licinii Archiae* et *Luciani* Carmina ex Anthologia selecta edidit *Christianus Saalbach* Gryphisw. 1692. 8. — His Collectionibus, propter peculiares dotes, addendae sunt hae duae: *Novus graecorum Epigrammatum delectus cum nova versione et notis opera Thomae Johnson. Ed. tertia et emendatior, Londini.* 1706. 8. et *Etonae.* 1777. 8. *Ἀνθολογία seu Epigrammatum ex Ἀνθολογίᾳ edita, Msc. Bodlejano aliisque auctoribus delectus. Oxon.* 1724. 8. et *Londini.* 1780. 8.

n) *De Huetii et aliorum quorundam notis.*

Superest, ut de iis dicamus, qui Anthologiam Planudeam notis illustrare et emendare conati sunt. Sed horum numerus perquam exiguus. De *Opsopoei* et *Brodaei* commentariis supra dictum

eſt; alios, qui data opera Anthologiam illuſtraverint, praeter *Huetium* novi neminem. *Huetius* igitur, Praeſul longe doctiſſimus, notas in Anthologiam miſerat circa annum 1688. ad *Jo. Georgium Graevium*, eo conſilio, ut ſubnecterentur Anthologiae graecorum Epigrammatum, quam typographi Amſtelodamenſes cum verſione Hugonis Grotii parabant edere. Cujus editionis ſpes cum et propter bellum, quo Batavorum infeſtabatur reſpublica, et alias quasdam, quae intervenerant, cauſas evanuiſſet, Graevius illas Huetii annotationes, Wechelianae textui accommodatas, ejusdem ſummi Viri carminibus ſubjecit: *Petri Danielis Huetii Poëmata. Quarta editio auctior et emendatior. Ut et ejusdem notae ineditae ad Anthologiam Epigrammatum graecorum. Ultrajecti*, 1700. 12. Hae notae, quae LXXXII. implent paginas, diverſi ſunt generis. Quaedam verſantur in interpretatione locorum difficilium, in quibus haud pauca feliciter expedivit; aliae in examinanda lectione expromendisque emendationibus cum ipſius Huetii, tum Scaligeri. De his quidem non eſt quod repetamus ſupra in Praefatione dicta; illae acutae plerumque ſunt, et ſagaces, et verae. Breviter eas exponit, ſine ambitioſo verborum exemplorumque comitatu, ſaepe verbo totam rem explicans, nonnunquam nudam emendationem poſuiſſe contentus. Nullus alius liber eſt ex iis, qui in conjectu-

ris verſantur, unde plures bonae frugis emendationes ad textum Planudeae refingendum proferri queant.

Jam licet paucae in Planudeam emendationes excuſae proſtent, non defuerunt tamen, qui Epigrammatis corrigendis et illuſtrandis navarent operam. At eorum labores maximam partem in Bibliothecis latent, e quarum tenebris ut quamprimum protrahantur, ii curabunt, quibus illa cimelia adeundi poteſtas datur. *Friederici* quidem *Sylburgii* emendationes Anthologiae ſtudioſis non invidebit *Boſchius* V. cl. Eundem prolaturum eſſe confido notas mſcptas duobus Stephanianae exemplaribus adſcriptas, quae in Bibliotheca Leidenſi ſervantur (Catal. Bibl. Leid. p. 260.). Latet adhuc ejusdem Stephanianae exemplum cum multis annotationibus mſcptis, quod fuit in Bibliotheca Comitis de Thott (Catalog. T. IV. p. 34.), et exemplum Aldinae principis cum notis Viri docti ſeculi XVI. Bibliothecae Pinelliae. Commemorantur praeterea notae *Petri Francii*, editioni Aldinae 1551. appictae. Habebat autem idem vir doctiſſimus apparatum notarum ineditarum ad Anthologiam, Canteri, Palmerii, Hugonis Grotii *), Salmaſii, Vulcanii, Berkelii. Latent etiam notae

*) Notas mſcptas Grotii apud Schelium Hamburgenſem ſe vidiſſe affirmat Fabr. Bibl. Gr. T. IV. p. 440.

Munkeri, quarum guſtum dedit elegantiſſimis nonnullis emendationibus proferendis ad Antoninum Liber. c. XLI. p. 279. ed. Verheyk. ubi ſe aliquando plura in hoc Florilegium daturum promittit. At ſi quid ejusmodi ſcriptum reliquit, id ne jamdudum perierit, vereor. Ejus enim Adverſaria, magnae et multifariae eruditionis theſaurum, in manus hominum ineruditorum veniſſe, conqueritur *Verheyk* ad Anton. Lib. p. IV. — *Scaligeri* et *Caſauboni* emendationes, cum Anonymi cujusdam notis, nos commentariis noſtris inſerendo ab oblivione vindicavimus. *Reiskii* notae in Planudeam adhuc alicubi latent. Sed de his in Praefatione dictum eſt.

IX.

De Claudii Salmaſii in Anthologiam curis.

Anthologiae ſtudium, cum poſt Stephanum fere refrixiſſet, invento Codice Palatino denuo accendi et vigere coepit, ita tamen, ut maximam partem intra privatas curas ſubſiſteret. Nam eorum omnium, qui praeclari illius Codicis editionem moliebantur, usque ad noſtrum aevum, conſilia, neſcio quo fato, exitum non habuerunt. Quantum operae ipſe ille Anthologiae repertor, *Claudius Salmaſius*, in ea emendanda et illuſtranda collocaverit, quoties idem ejus editionem promiſerit, nemo ignorat, qui Exercitationes Plinianas,

Commentarios in Scriptores Hiſtoriae Auguſtae, aliaque ejusdem viri doctiſſimi opera evolverit; quorum vix ullum eſt, quod non aliquam ardentiſſimi illius ſtudii et amoris ſignificationem habeat. At quamvis permulta carmina inedita primus protraxit in lucem, multa explicuit, tentavit et correxit: coepi tamen nonnunquam dubitare, an unquam totius operis editionem conſtanti diligentia intentoque ad eam rem animo parare ſusceperit. Sed omnem hanc dubitationem tollunt verba *Philiberti de la Mare* e Vita Salmaſii inedita a Brunckio prolata Praef. p. XV. nec hic omittenda: „Ex omnibus Salmaſii lucubrationibus nulla „magis illum exercuit, quam veteres illae graeca„nicae antiquitatis reliquiae; Epigrammata dico. „Theſaurum quippe hunc nactus ſemel Salmaſius „nunquam e manibus dimiſit: ſed perpoliendo et „illuſtrando nullum pene vacuum ab ejus lectione „diem abire patiebatur, quo in ea aliquid non ad„notaret, certus exſtare nullibi vetuſtius (*an* venu„ſtius?) antiquitatis graecanicae monumentum. „Auctor primum Salmaſio fuerat Scaliger, ut, ſi „haec Epigrammata vulgaret .... Sed Salmaſium „minime praeverterat Scaliger, et jam uberem „commentandi materiam paraverat, quum a Foe„deratis Belgicae Ordinibus Leydam vocatus eſt. „Quo tempore Leydenſibus typographis absque „verſione latina opus illud vulgare renuentibus, et

„Salmaſio circa alia occupato, obtulit ſe Henricus „Valeſius, vir graece latineque doctus, qui tantam „in ſe provinciam reciperet. Salmaſius quidem, „niſi intra menſes aliquot otii ſibi ſatis eſſet, ut „horum epigrammatum editioni vacare poſſet, to„tam hujus rei curam ſimul et gratiam transmiſſu„rum ſe in Valeſium promiſerat. Sed ut poſtea id „eſſe Valeſio conſilii cognovit, ut proprium nomen „operi praefigeret, Salmaſius, qui et Apographum „ſedulo et diligenter recognitum, et uberiores in „illud notas obtulerat, tum ad Samuelem Bochar„tum converſus eſt, qui et graeca latine vertendi, „et editionis curam ſibi aſſumſit. Quod tamen „fruſtra fuit, ſeu Bocharto arduum illud, quod „poſtea edidit, Sacrae Geographiae opus meditante, „ſeu quod vertendi, illuſtrandi, publicandique illius „theſauri gloria Joannem Baptiſtam Lantinum, Se„natorem Divionenſem, maneret, qui una mecum „ſupremae Claudii Salmaſii, Claudii, cujus vitam „ſcribimus, filii voluntatis curator, et librariae il„lius ſupellectilis haeres inſtitutus, hanc ſibi curam „impoſuit, qua, ut ſpero, brevi et magno rei lite„rariae bono defungetur.“

Salmaſii notae, de quibus hoc loco agitur, una cum Lantini lucubrationibus quo perveniſſent, Brunckius, cum Analectorum praefationem ſcriberet, ignorabat. Eum tamen de illo theſauro reperiendo non plane deſperaſſe, ex ejus verbis

intelligitur. Et profecto reperit anno 1777., paulo post Analecta in lucem emissa, in Bibliotheca Buheriana notas Salmasii cum multis carminibus ineditis; idque eodem anno literis significavit cum ad alios, tum ad cl. *de Murr*, qui me hoc, pro summa sua humanitate, ignorare noluit. Illae autem Salmasii notae cujus sint generis, num ad editionem comparatae et expolitae, an subitanea opera in chartas conjectae, ex iis quidem, quas mihi videre contigit, literis non patebat. Sed quidquid ejus sit, nemo facile erit literarum amantior, quin has notas tandem aliquando in eruditorum manus venire cupiat. Dum prodierint, quid Salmasius in Anthologia edenda praestiturus fuisset, cum ex singulis speciminibus, quae satis multa exhibuit, tum ex aliis ejusdem viri operibus, quae ad humanitatem spectant, suspicari saltem possumus.

Erat in Salmasio studium acerrimum, ingenium excellens, memoria plane eximia. His animi facultatibus, cum indefesso labore conjunctis, incredibilem sibi eruditionis copiam comparaverat, non verborum tantum, sed inprimis rerum. Qua copia instructus cum se ad Plinium similesque scriptores conferret, fieri non poterat, quin multa, quae priores editores, rerum ignari, vel non vidissent, vel perperam accepissent, ex interioribus literis egregie aut illustraret aut emenda-

ret. Sed judicandi facultatem, eam inprimis partem, quae in pulchris venuſtisque recte ſentiendis cernitur, minus excoluerat. Quare cum in locum paulo intricatiorem, in argumentum nondum ſatis illuſtratum incidiſſet, eruditionis copias, quas memoria ipſi ſuppeditabat, ſine ullo dilectu, tanquam ſacco effundebat; res non eo ordine, quo alia ex alia efficitur, disponebat; interdum, quae paulo ante poſuerat, eadem contraria disputatione evertebat; ita ut ſaepe, ſententiarum diverſitate, locorumque, quos affert, multitudine obrutos, incertiores dimittat lectores, quam venerint. Huc accedit, quod, disputatione de re aliqua inſtituta, facile e via egreditur, alia ex aliis nectens, diffuſo dicendi genere, crebrisque repetitionibus ſaepe faſtidioſo. In emendationibus ſaepe mire acutus eſt et ad invidiam felix, ſaepe etiam durus et temerarius. Nam criticum acumen minime ad elegantiam expoliverat, non magis ac mores; diligentius etiam triverat eos ſcriptores, unde reconditioris eruditionis opes augeret et locupletaret, quam eos, quibus ſenſus pulchri et boni acuitur. Illud inprimis curabat, ut omnes aevi ſui eruditos homines doctrina et ingenio ſuperare videretur; ingenii elegantiam autem et venuſtatis ſtudium aut negligebat aut contemnebat. Hoc vitium augebatur incredibili quadam arrogantia, qua inflatus, quae vel ſubito effudiſſet,

pro certiſſimis habebat, aliisque obtrudere conabatur. Qua ſuperbia nihil in hoc literarum ſtudio pernicioſius eſt, nihil, quod magnorum virorum laudes magis imminuat, eosque in graviores errores irretiat *).

Hic talis vir in edendis Anthologiae carminibus quin multa divinitus expediturus fuiſſet, ſi ſe totum ad hoc dediſſet negotium, nemo eſt, qui dubitet. Multa, quae nunc obſcura ſunt in locis ad antiquitatem, priſcam hiſtoriam, naturae cognitionem artisque opera ſpectantibus, et omnino omnia, quae ex interioribus literis explicanda veniant, nemo eo melius, nemo eruditius et uberius illuſtraſſet. At in textu conſtituendo dubito an tantum praeſtitiſſet, quantum Brunckius. Non omnibus conceſſum eſt ingeniis, ut leviorum luſuum venuſtatem, quae in ſingulis verbis, verborumque ſtructura eſt poſita, ſentiant; nemini fortaſſe minus quam Salmaſio. At hic ſenſus cui negatus eſt, non fieri poteſt, quin in corruptis emen-

*) Sine ira et ſtudio, ex rei veritate, de Salmaſio judicat Octavius Ferrarius, elegantiſſimi vir ingenii, in Praef. ad librum poſter. de Re Veſtiaria: „Salmaſius, vir in omni genere literarum emi„nentiſſimus, ac ſine controverſia hujus aevi ſum„mus. Sed quaeſita meritis ſuperbia immodicus „ſui aeſtimator, aliorumque contemtor, omnis„que ſententiae, cujus ipſe auctor non eſſet, ini„micus.“

dandis deligendisque lectionibus a vero aberret, poëtisque obtrudat ea, quae ab eorum ingenio totoque hoc leviori genere longiſſime abſint. Ut artifices quidam magnae et ſtupendae molis opera feliciſſime exſtruunt, parva ne attingere quidem audent, et facilius coloſſum, quam quadrigulas, quales Theodorus et Myrmecides, perficiunt, ſic in hoc quoque artium genere Salmaſius ad Plinium emendandum valebat: an eadem felicitate in puſillis illis carminibus conſtituendis verſaturus fuiſſet, dubitare licet.

X.

De Luca Langermanno.

Iteratis Salmaſii promiſſis quanta inter eruditos illius ſeculi exſpectatio, quanta ſpes excitata fuerit, ex multis, quae tum prodierunt, operibus, Epiſtolis praeſertim, intelligitur. Quamdiu autem haec ſpes cum ab ipſo Salmaſio, tum ab ejus cultoribus fovebatur, nemo facile auſus eſt falcem immittere meſſi viri doctiſſimi, quem alii, ut deum quendam inter eruditos, colebant, alii, qui ejus gloriae et ſplendori invidebant, offendere tamen non audebant. Tandem vero, negotio per plures annos protracto, ſpes a Salmaſio excitata paulatim evanuit. Seculo XVII. cujus ipſo initio Codex Palatinus a Salmaſio repertus erat, jam ad

dimidium elapſo, exſtitit *Lucas Langermannus* *), quem ad hoc negotium ſuscipiendum ab Iſaaco Voſſio, Salmaſii invidia, ut mihi quidem perſuadeo, excitatum eſſe ſuſpicor, qui de Anthologia edenda cogitaret. Is, hujus conſilii exſequendi cauſa, Romam profectus eſt, ut Codicem, jam in Vaticanam Bibliothecam relatum, adiret atque deſcriberet. Ibi cum initio omnia inveniſſet difficilia aditu et occluſa (ut Voſſius ſcribit ad Nicol. Heinſium anno 1652. menſe Decembr. in Sylloge Epiſt. Burm. T. III. p. 655.), jam in eo erat, ut re infecta rediret. Poſtea tamen, neſcio quomodo, id, quod jam deſperaverat, feliciter exſecutus eſt. Nam notas ejus et collationes Anthologiae Planudis cum Vat. Cod. vidit Fabricius apud Schelium quendam Hamburgenſem; apud quem etiam evolvit Anthologiam ineditam et plurima collectanea, caſtigandis et ſupplendis graecis Epigrammatis idonea. (Bibl. Gr. Tom. IV. p. 440.) Langermannum autem hoc inter alia ſpectaſſe, ut Salmaſii errores retegeret, famamque minueret, ſuſpicari poſſumus ex verbis Voſſii in Epiſt. ſupra

*) Reineſius in Epiſt. ad Chriſt. Daumium p. 148.: „Anthologiam novam ex Codd. Vaticanis, adjectis „multis ineditis Epigrammatis, propediem dabit „L. Langermannus, Hamburgenſis, qui N. Heinſio „in Italia hactenus adhaeſit, nuper inde reverſus, „in Sueciam tranſiit Amſtelodamo.“

laudata p. 656.: „Prodigiosos errores, quos in „Anthologia describenda commisit (Salmasius), ali„quando videbis, ubi redierimus ego et Langer„mannus. Certe negligi a te non debet praecla„rum ejus furtum, quo Scholiastem Palatinum „Ovi Simmiae miserrime, Cyclopeo more, devo„ravit totum, inque succum et sanguinem con„vertit. Dissimula tamen, quaeso, Langermannum „de Anthologia cogitare, ne et ejus fortunis insi„dietur.“ Ceterum Langermannus, quidquid hujus fuit consilii, post Salmasii mortem (1653.) abjecit totumque se addixit rebus forensibus *).

XI.

De Apographis libri Vaticani.

a) *De iis, quae e Salmasii codice fluxisse videantur.*

Ab eo tempore, quo Isaacus Vossius Salmasii gloriam in hac parte deterere et imminuere coepit, binae apographorum Codicis Vaticani classes exstiterunt: altera eorum, quae fluxerunt ex Excerptis Salmasii; altera complectitur ea, quae ex Codice Vossiano originem duxerunt. De utrisque verbo dicam; postea Apographa ex ipso Cod. Vaticano facta commemorabo.

*) Heins. Epist. ad Daumium Tom. V. Sylloges p. 218.

In ſingulis quidem apographis, quae laudantur, definire et decernere, utri earum claſſium, quas diximus, annumeranda ſint, res fuerit difficultatis pleniſſima nec operae habitura pretium. In univerſum tenendum eſt hoc: omnia apographa prioris claſſis textum Vaticani Codicis minori cum fide repraeſentare, quam Voſſianum librum, quique e Voſſiano libro fluxerunt. Salmaſius enim, praeterea quod in multis errare potuit, ut homo et paene puer, jam inter deſcribendum haud pauca vitioſa vel mutavit, vel emendavit; alia margini Codicis ſui allevit, quae, ut fieri ſolet, a deſcribentibus pro genuinis, vel ſaltem veriſimilibus propagata, novisque cum erroribus tum emendationibus aucta ſunt. Inter eos autem Codices, quos plurimos veluti rivulos a Salmaſii fontibus profluxiſſe conſtat, celebritatem quandam nactus eſt Codex *Guieti*, cujus deſcriptionem dedit Boivinus junior (dans les Mém. de l'Acad. des Inſcr. Tom. III. p. 374. ſqq.). Hic liber cum tota Bibliotheca Guieti, qui duobus annis poſt Salmaſium (1655.) morte exſtinctus eſt, ad *Menagium* pervenit, poſt cujus obitum pars facta eſt Bibliothecae, tum Regiae, nunc Populi Pariſienſis. Continet hic liber, ipſius Guieti manu exaratus, Epigrammata ad numerum DCC, cum multis correctionibus difficiliumque locorum explicationibus. Harum quanta pars Guietum auctorem ha-

beat, ignoro equidem; plurimas ex Salmaſiano libro deſcriptas eſſe, mihi perſuadeo *). Ex Guieti libro alii alia, quae ad rem ſuam pertinerent, delibarunt; nonnulli totum deſcripſerunt. De quibus ἀντιγράφοις ſic judicat Brunckius Praef. p. VIII.: „Sunt iſta omnia minus integra. Nam „praeterquam quod hinc inde carmina deſunt ali„quot, et in fine plurima, quae in autographum, „cujus copiam Guieto fecit, nondum retulerat Sal„maſius, illius feſtinatione et inconſiderantia fa„ctum eſt, ut, cum duo ſimul vertiſſet folia, primo „diſticho Epigrammatis Straton. LXVII. duo ulti„ma diſticha ſubjunxerit Epigr. ejusdem poëtae „LXXVII. – et quae media interjacent Carmina XII. „praeter illorum, alterius finem, alterius initium, „omiſerit. Haec eruditiſſimo Joanni Boivin, quum „in Academicorum conſeſſu elegantem illam legeret „commentationem, nondum comperta erant.“ Ex apographis, quae libro Guietiano originem debent, fuit Codex *Bigotianus*, unde L. Kuſterus ſe multa Epigrammata Pariſiis deſcripſiſſe ait ad Suid. in Θρίναξ T. II. p. 207. et in Ποπάδες Tom. III. p. 152.

b) *De libris Voſſianis.*

Alterius claſſis apographorum ordinem ducit liber *Friderici Sylburgii*, quem cum alii, tum Bur-

*) Vide ad Epigr. Hadriani I. 4.

mannus Sec. ad Anthol. Latinam saepissime laudat. Qui liber, Sylburgii manu exaratus, cum in multis locis a Salmasianis apographis discrepet, fuerunt qui dubitarent, omnia illa Anthologiae ineditae apographa num ex uno Codice Palatino fluxerint, an ex pluribus. Dorvillius quidem de quibusdam apographis suis ita loquitur, ut eos ex alio forte, quam ex Vat. Cod. derivata suspicetur *). Gesnerum autem, Harlesius monuit (in Bibl. Gr. T. IV. p. 434.), Sylburgianum librum ex alio plane Codice, Palatino tamen, descriptum putasse, quam librum Salmasii. Quae sententia mera suspicione nititur eaque vanissima. Rem paucis conficiam. Plurimae lectiones, qui ex Cod. Sylburgiano sive Vossiano, hoc enim nomine laudari solet, proferuntur, in Cod. Vatic. leguntur, nec ullum vidi carmen ex illo apographo prolatum, quod in Vat. Cod. non exstaret. Hinc efficitur alterum de duobus, ut aut Salmasius alium Codicem descripserit, quam eum, qui ex Bibl. Palatina in Vaticanam translatus est; quod ineptum sit dicere; aut Salmasianum Sylburgianumque apographum ex uno eodemque fonte profluxerint.

Sic

*) Vannus crit. p. 142.: „Quinque alia mea ἀντί„γραφα, inter quae forte etiam non ex Palatino tra„ducta.“ et p. 153.: „Sed liber ille, quem non tra„ducem Cod. Palat. multis ex locis conjicimus – “

Sic ſe rem habere, ii, quibus Voſſiani codicis adeundi poteſtas datur, nunc facilius intelligent, lectionibus Vaticani Cod. diligentius et plenius, quam unquam factum fuit, in commentario noſtro indicatis, ipſiusque Codicis notitia uberiore prolata.

Apographorum quorundam, ex Voſſiano libro derivatorum, geneſin ex Reiskii praefatione p. XIX. hic inſeram: Poſtquam Iſaacus Voſſius vitae ſedem in Britannia collocaverat, *Ed. Bernardus* Epigrammata Codicis Sylburgiani deſcribenda curavit. Ex hoc Bernardi codice in Bibl. Bodlejanam delato Bentlejus multa Epigrammata protulit. Circa idem tempus *Ez. Spanhemius*, cui juveni ipſe Salmaſius ſalivam moverat *), legatus in Britanniam miſſus, magnam Anthologiae partem ex Cod. Voſſ. deſcripſit, cujus ſchedae Berolinum translatae, ſchedas *Lacrozianas* pepererunt, quae in Reiskii Anthologia et Schneideri Periculo critico tam crebro laudantur **).

*) Spanhemius Epiſt. ad Nicaſium ann. 1697.: 'A l'age où j'étais de quinze ou de ſeize ans Mr. de Saumaiſe voulut me confier l'édition des Epigrammes grecs anecdotes, qu'il avait tiré du Mſcpt et qu'il ne croyait plus de ſaiſon dans ſa vieilleſſe. Un démêlé qui ſurvint par ſa faute entre feu mon pere et lui, me priva de l'honneur que j'en aurais tiré à cet âge là et du ſecours qu'il m'y aurait donné.'

**) Habebat Lacrozius etiam aliud exemplum Anthologiae ineditae, Bernardo teſte in literis ad

c) *De Apographo Lipsiensi.*

Hic locus postulat, ut de Apographo Lipsiensi moneamus, cujus in Commentariis nostris creberrima fit mentio, quippe ex quo Reiskius magnum Epigrammatum numerum primus in lucem protraxit. Hic liber, qui ex Bibl. Gisberti Cuperi ad Uffenbachium, hinc in Bibliothecam Senatus Lipsiensis pervenit, scriptus est manu Isaaci Gruteri, quem exeunte seculo XVII. apud Haganos decessisse narrat Reiskius. Jam duo tum Codd. apud Batavos erant, quos Gruterus describere potuit: alter Heinsianus, ex Salmasiano sive potius Scaligeri libro factus, cum quo Salmasius copias a se repertas communicaverat *); alter Vossianus. Utrum eorum secutus sit, non satis certum est; malim tamen putare, eum Heinsianum librum descripsisse, quam alterum. Ordo enim librorum, qui in Lipsiensi plane diversus est ab ordine Autographi, plane conspirat cum Cod. Guieti; nisi quod carmina variis metris conscripta a Guieti

Reisk. p. 467. quod, ipso Bernardo operam commodante, ex Jordani supellectile literaria in Dorvillianam transiit. Id autem ex quo Cod. ductum sit, quaeque Epigrammata contineat, sese non meminisse fatetur.

*) Exemplum Danielis Heinsii servatur in Bibl. Leidensi, eique Heinsii manu nonnulla adscripta esse, apparet ex nota N. Heinsii ad Ovid. A. A. II. 660. T. I. p. 647. ed. Burm.

libro plane absunt. (Vid. Reisk. Praef. Anthol. p. XXI. sq.) Continet hoc Apographum, unde Majus in Catal. Bibl. Uffenbachianae Excerpta dedit, sexcenta et quinquaginta Epigrammata, in quinque capita divisa. Primo loco exhibetur Musa Stratonis puerilis, quae in Cod. Vat. ultimum locum occupat; sequuntur triginta carmina variis metris conscripta, quae in Vat. C. ante Stratonis Musam leguntur; tertium caput Amatoria continet ad numer. CXVIII; quartum Epigr. Dedicatoria CLVIII; quintum Epigr. Sepulcralia XCIV. Ex reliquis Vatic. Codicis capitibus nulla Excerpta habet. Vides, quam multa desint in hoc Apographo, quod tamen, si Jensiana carmina adjicerentur, pro genuina et integra Constantini Anthologia habendum censebat Reiskius. Hic error, ut fieri solet, peperit alium. Ex eo enim opinio de duobus Anthologiae Codicibus, qui nec eadem carmina, nec eodem ordine exhiberent, orta est. *)

*) Lipsiense Apographum Loesnerus descripsit in Klotzii gratiam, qui multa Epigr. inedita inde exhibuit in Notis ad Tyrtaeum; nihil, quod magnum momentum habeat sive ad criticam sive ad interpretationem, afferens.

d) *De Apographo Lucae Holſtenii ſive Codice Barberini.*

Sed haud ſcio, an ex omnibus Anthologiae Palatinae Apographis nullum ſit, quod majorem olim auctoritatem habuerit, gravioresque errores pepererit eo, unde *Lucas Holſtenius* tot Epigrammata primus in lucem edidit. Hic Codex, quem ipſe Holſtenius ſaepenumero ſub titulo *Anthologiae Agathiae* laudat, vulgo *Barberinianus* appellatus, cum quaedam contineat, nec in Cod. Lipſienſi, nec in Jenſianis obvia, non ſolum carmina, ſed etiam lemmata carminum, Reiskius (in Miſcell. Lipſ. T. IX. p. 89.) eum omnium locupletiſſimum, atque adeo e Palatino non deductum eſſe cenſebat. Hanc ſententiam amplexus eſt Leſſingius de Epigr. Tom. I. p. 291. ſq. qui futurum eſſe ſperabat, ut ex hoc Cod. aliquando integra Agathiae Anthologia ederetur. Quam ſpem vanam eſſe, primus intellexit Brunckius in Praefat. p. XII. „Equidem „ſuſpicor, (Codicem Barberinianum) ipſiusHolſtenii „manu exaratum fuiſſe, qui, dum Pariſiis verſabatur, Salmaſiani apographi facile copiam habere „potuit, hujusque cimelii dono gratiam illum pa„troni ſui iniiſſe, cujus Bibliothecae curam habuit, „antequam Vaticanae praeficeretur.“ Hanc ſuſpicionem veriſſimam eſſe, ipſa res docuit. Quum enim Nicolaus Schow Vir. cl. bonarum literarum cauſa Romae verſaretur, hunc Barberinianum Cod.

ſedulo excuſſit, in eoque omnia ita eſſe, ut Brunckius ſuſpicatus fuerat, intellexit. Titulum in fronte gerit hunc: *Pauli Silentiarii Ecphraſis magnae Eccleſiae S. Sophiae et Ambonis ejusdem Eccleſiae. Ex Mſſc. Codd. Palatinae Bibl. Ex Cl. Salmaſii exemplari transſcripſit Lucas Holſtenius* cIↄIↄcxxvi. *ad* IX. *Kal. Sept. et revidit Romae ad ipſum Cod. Palatinum Vat. Bibl.* cIↄIↄcxxvi. *a. d.* VII. *id. April.* Complectitur autem praeter illam ἔκφρασιν, quae primum in Vat. Cod. locum tenet, Excerpta ex omnibus fere Anthologiae capitibus, foliis CLXXXI. plurimis carminibus omiſſis, quae tum temporis nondum in lucem erant edita. Holſtenium hoc Apographum ad Cod. Vat. exegiſſe, ejus fere nullum veſtigium in ipſo libro eſſe, Uhdenus mihi ſcripſit, qui eum diligenter tractavit, niſi quod Autographi paginae adſcriptae ſint. Plurima loca vitioſe deſcripta reliquit. Uberiorem illius libri notitiam Harleſius dedit in Bibl. Gr. p. 435. ſq. ex literis cl. Schow, qui eundem in peculiari Diſſertatione deſcripſit. Ex hoc Codice, ut videtur, excerptae ſunt *Schedae Goetzianae*, quas commemorat Olearius in Diſſ. de Poëtr. Gr. p. 131. et Leichius in Praef. ad Sepulcr. p. XII. Eas Halae Sax. latere ait Reiskius in Miſc. Lipſ. IX. p. 97.

e) *De Apographo Josephi Spalletti sive Gothano.*

Tria igitur fuere Apographa, quae ex ipso Vat. Cod. descripta fuisse constat; Salmasii, Sylburgii et Langermanni. His annumerandum Apographum, omnium longe copiosissimum et accuratissimum, quod Serenissimus Dux Gothanus a Josephi Spalletti haeredibus emtum, Bibliothecae publicae proprium fecit. Hoc libro totus Vat. Codex continetur duobus voluminibus satis spissis, chartis quadruplicatis. Totus scriptus est manu Abbatis Spalletti, charactere eleganti et perspicuo, ad optimorum Codicum characterem conformato. In margine scripta sunt nomina auctorum cum lemmatibus graecis, omnibusque notis, quas antiqui librarii passim adpinxerunt. Praeterea iis carminibus, quae in Planudea leguntur, adscriptae sunt paginae edit. Aldinae 1550. Paginae Cod. Vat. ubique diligenter notatae sunt. Textus summa diligentia descriptus cum omnibus vitiis; qua in parte tanta cum fide et religione Spallettus versatus est, ut, si quid a vetere librario erasum, inductum, cancellatum, emendatumve esset, id ipsum imitaretur, apposita vocula *sic*. Ubi quid ipse peccaverit, id sedulo emendavit, additis verbis *ἐμοῦ σφάλμα*. Cum in Cod. Vat. multa obscurius et difficili ductu scripta sint, ejusmodi loca oculis microscopio munitis examinavit. Ubi ne sic quidem librariorum ductus expediret, adscripsit *obsc.*

(obſcurum). Neque ſatis habens, Codicem tanta cum diligentia deſcripſiſſe, deſcribendi labore finito, eundem cum apographo ſuo comparavit; idque bis fecit. Hoc docet index in ultima pagina, ubi haec habentur: Ἐτελεώθη ἐν τῇ ἡμέρᾳ λ τοῦ μαρτίου παρὰ Ἰωσὴφ Σπαλλεταίου ἐν τῷ ἔτει αψος (1776.). Deinde: *Collatum cum originali* III. *Idus* VII*bris anno a Virginis partu* ccIↃↃccLxxvI. *Rurſus accuratiori ſtudio collatum* III. *Idus Martias anno* ccIↃↃccxcI. Hunc librum, indefeſſi laboris opus, num quis mirabitur, bono Spalletto tam carum fuiſſe, ut eum tanquam in oculis ferret, omnibus de eo narraret, nihil ſe pretioſius habere confirmaret, eum denique ſuis, ut praeſtantiſſimum κειμήλιον, commendaret? Nos autem num quis immerito tantum huic libro tribuere exiſtimaverit, quantum fere ipſi Codici, eumque omnibus aliis, quotquot ſunt, apographis longe praeferre? Jam vero quanti faciendum putas hoc, quod cl. Uhdeni diligentia effectum eſt, ut nobis in hoc libro recte aeſtimando non unius Spalletti, probi quidem et laborioſi hominis, ſed hominis tamen, fide ſit ſtandum? Is enim, quod in Praefatione dixi, cum hunc librum a Spalletti haeredibus emiſſet, literarum amore ductus, moleſtiſſimum ejus ad Cod. Vat. exigendi negotium ſponte ſuscepit. Qua comparatione factum eſt, primum, ut peccata quaedam, minora tamen, in priore

praesertim parte commissa, corrigerentur; deinde, quod longe gravissimum est, ut summa describentis fides et religio ita cognosceretur, ut ineptus sit oporteat, qui de ea dubitare velit. Uhdenus praeterea, quae in illo apographo paulo obscurius exarata essent, sive propter rasuras, sive describentis incertitudinem, ea in margine ad Codicis fidem explicuit; et ubique summa cum diligentia notavit, quid antiqua, quid recentiore manu scriptum esset. Hoc labore igitur quantum et auctoritatis et utilitatis huic libro accesserit, non opus est multis explicare. Res sponte intelligitur.

XII.

De iis, qui post Salmasium de Anthologia bene meruerunt.

a) *De Dorvillio et Jensio.*

Jam de iis dicendum est, qui post Salmasii obitum, hoc nostro seculo, de Anthologia edenda cogitarunt. *) Inter hos principem locum tenet Vir eruditissimus *Jacobus Philippus Dorvillius*, quem in Anthologia edenda et interpretanda plurimum studii

*) De editione quarundam partium Codicis Vat. ut τῶν ἀριθμητικῶν καὶ γριφώδων συμμίκτων a Meziriaco, aenigmatum in Guionorum vita a Philiberto de la Mare facta, in Commentario dicemus.

posuisse, plurima ad eam rem subsidia congessisse, ex ejus scriptis tantum non omnibus, Vanno critica inprimis et Commentario in Charitonem, constat. In quibus cum haud exiguum Epigrammatum numerum primus ediderit, multa correxerit, plurima illustraverit, dolendum est sane, reliquas doctissimi viri lucubrationes eruditorum oculis subtractas latere. Habebat autem Dorvillius ex omnibus Bibliothecarum forulis apparatum ad Anthologiam summo studio collectum, quantum nemo ante eum nec post eum habuit; id quod cum ex ipsis ejus operibus cognoscitur, tum diserte dicitur ab *Alberto* in Praef. ad Hesychium p. XIX. Burmannus Sec. autem in Dedicatione alteri Siculorum Volumini praemissa p. VI. hortatur Dorvillii filium, patris ex asse haeredem, ne Anthologiam graecam, metrica Grotii versione ornatam, multis Epigrammatis anecdotis e variis Europae bibliothecis auctam et notis optimis illustratam, delitescere patiatur. Ista exhortatio quid effecerit, eventus docuit. Dorvillii filius, Bataviae sedibus relictis, vitae suae spes et consilia in Britanniam transtulit, ne cogitans quidem de edendis patris thesauris, quos cum situ et pulvere luctari conqueritur Burmannus in Praef. Anth. Lat. p. VIII. Erat in iis copiis collatio Planudeae cum Cod. Vat. cujus carmina inedita ipse sua manu descripsit Dorvillius, dum Romae agebat (Burmann. in Orat. Funebri

p. 658.); Scholia in Anthologiam inedita ex Bibl. August. Taurinorum (ibid. p. 652.) et notae Salmasii ab eodem, Divione commorante, in Bibl. Buherii descripta (ibid. p. 650.). Haec omnia, cum suis ipsius annotationibus, Dorvillius, post filii obitum, in Bibliothecam Leidensem deferri, per testamentum jussit. (Vide Bernardi Epist. ad Reisk. p. 440.)

Dorvillius dum hoc opus moliebatur, pretiosissimarum divitiarum instar anxie custoditum (Reisk. Praef. p. XXIV.), dum diem ex die trahebat, donec omnia ad unguem expolita essent, partes nonnullae Anthologiae ineditae ab aliis subitanea opera in lucem sunt editae. Dorvillius quidem ipse, praeter ea, quae scriptis suis intexuit, haud pauca poëtriarum Carmina, emendationibus suis a vitiis purgata, cum Wolfio, Graecarum mulierum fragmenta edente, communicavit; Luciani autem Epigrammata inedita cum varietate lectionis ab eodem accepit Reizius. (Lucian. T. III. p. 674.) Ab aliis autem ejusmodi generis carmina passim prolata sunt, quos hic commemorare nihil attinet. Data opera in Dorvillii provinciam invasit, insignem Epigrammatum numerum levi negotio edens, *Joannes Jensius*, Rector quondam scholae Roterodamensis, qui ad calcem *Lucubrationum Hesychianarum* exhibuit: *Epigrammata vetera pro anecdotis prodeuntia.* Roterodam. 1742. 8vo. Sunt

ea numero CLIV. e variis ſchedis*) edita. Haec Reiskius putabat unum integrum Anthologiae Conſtantini librum, eumque poſtremum, conſtituere, qui τὰ ἐκφραστικὰ ſive ἐπιδεικτικὰ complecteretur. In quo valde erravit Vir doctiſſimus. Excerpta ſunt haec Epigrammata, id quod ex comparatione cum Cod. Vat. intellexi, e duobus libris, ita ut dimidia fere pars ex ſepulcralibus, altera ex ἐπιδεικτικοῖς derivata ſit. Ea ex variis ſparſisque ſchedis edita eſſe, inde apparet, quod ſine ullo ordine permiſta leguntur. In hac ipſa tamen confuſione ordo Codicis Vat. multis in locis cognoſcitur. Edita ſunt ſine ulla verſionis notarumque acceſſione; nonniſi in paucis correctio tentatur; multa vitioſiſſime, ſic tamen plerumque, ut leguntur in Vat. Cod., exhibentur. Non mirandum, ejusmodi editionem displicuiſſe Dorvillio, qui jamdudum Anthologiam quaſi regnum quoddam ſuum tuebatur, pro hoſtibus habens, ſi qui ad ejus regni fines accederent. Invitabant tamen haec carmina ipſa novitate ſua nonnullos, ut in iis emendandis et illuſtrandis ingenii vires experirentur. Primus rem tentavit, Muſis et Minerva invitis, *Jo. Conradus Schwarzius*, Gymnaſii Coburgenſis quondam Director, qui in Novis Miſc. Lipſ.

*) Ex ſchedis Guieti ſive Menagii prodiiſſe, cenſebat Reisk. Miſc. Lipſ. IX. p. 89.

IV. P. I. p. 94—138. dedit *Explanationem Epigrammatum quorundam graecorum a Jo. Jensio pro ἀνεκδότοις editorum;* quibus se nihil par aut secundum in his literis unquam obvium habuisse affirmat Dorvillius ad Charit. p. 82. Hunc secutus est, feliciori successu, vir multae lectionis et judicii elegantissimi, *Adr. Heringa*, qui medicam artem cum critica disciplina conjunxerat. Hic in *Observationibus Criticis* Leowardiae editis 1749. Jensiana carmina, si qua edita essent, cum prioribus editionibus comparavit, multa eorum vulnera perite tractavit, quaedam feliciter sanavit. Ejus vestigia pressit vir eximius, *Dav. Ruhnkenius*, qui in Epist. Crit. I. p. 116. sqq. edit. sec. quaedam ex iis carminibus, quae Heringa frustra tentaverat, eo quo pollet acumine correxit et explicuit.

b) *De Leichio et Reiskio.*

Brevi tempore postquam Jensius Anthologiae partem edere susceperat, exstitit *Leichius*, qui ex ea Apographi Lipsiensis parte, quae Sepulcralia complectitur, XXII. Epigrammata edidit: *Sepulcralia carmina ex Anthol. msc. Graecorum Epigrammatum delecta cum versione latina et notis. Lipsiae ap. Gleditsch.* 1745. 4. Melior hujus libelli pars est praefatio, digna, quae legatur; Epigrammata ipsa nec multa sunt, nec valde insignia; interpretatio jejuna, interdum falsa; conjecturae, quas

passim inspersit editor, maximam partem ineptae sunt. Duplex versio addita: altera ad verbum, metris adstricta altera. Hanc editionem Dorvillius non minus improbabat quam Jensianam. Nec immerito. Nihil inde ad literas redundabat boni.

Post hos duumviros rem aliquanto majorem animo complexus est *Reiskius*. Is cum in Bibliotheca Senatus Lipsiensis alia quaedam ageret, forte incidit in Anthologiae graecae apographum, quam cum multis multorum sermonibus celebratam audivisset, nunquam tamen ipse viderat, quamvis Dorvillii amicus, familiaris, amanuensis. (Vide Reiskii Lebensbeschreibung, p. 66.) Hoc Cod. edendo cum se bene de literis meriturum esse speraret — Dorvillio enim defuncto nulla spes fuit, fore, ut Anthologia ex ejus Bibliotheca ederetur — rem alacriter suscepit, et primum eam partem, quae Amatoria complectitur, edidit in Miscell. Lipf. IX. ann. 1752. Deinde Sepulcralia et Dedicatoria peculiari volumine exscribenda curavit, iisque carmina, a Jensio olim edita, adjunxit. Hic liber titulum gerit in fronte: *Anthologiae graecae a Constantino Cephala conditae libri tres. Duo nunc primum, tertius post Jensium iterum editi, cum latina interpretatione, commentario et notitia poëtarum. Lipsiae in Bibliop. Gleditsch.* 1754. 8. Diversa ratione Reiskius in duobus his operibus

adornandis verſatus eſt. In Miſcellaneis Lipſienſibus compendiariam quodammodo viam perſequitur. *) Notae ſunt paucae atque breves. Verſantur in indicandis variis lectionibus, ex Cod. Lipſienſi, Schedis Lacrozianis et Dorvillianis excerptis; in expromendis conjecturis, quas quidem in contextum recipere non auſus eſſet; nonnunquam in obſcurioribus explicandis et illuſtrandis. Cuilibet carmini verſio latina ad verbum appoſita eſt.**) Uberiore commentandi ratione uſus eſt in Notis ad Anthologiam C. C., ita ut ad nullum alium ſcriptorem, ſi a Conſtantino Porphyrogeneta disceſſeris, ſpiſſiores notas ſcripſiſſe videatur. Et profecto multum et ſtudii et diligentiae ad hoc opus adornandum contulit. In ſingulis carminibus ſedulo laudat, qui ea priores ediderint; varietatem lectionum inde excerpit; loca Suidae, ubi is Epigrammata et

*) Sperabat tum, fore, ut, ſi Dorvillianos in Anthologiam commentarios nanciſceretur, eam ornatiorem et majore cum cultu ederet. Miſc. Lipſ. p. 82. Idem antequam reliquas Cod. Lipſ. partes ederet, Codicis Vat. collationem petivit a Cardinale Quirino, qui, cum eam promiſiſſet, fidem datam non exſolvit. Praef. ad Anth. C. C. p. XXXII. Volebat hanc ſuam editionem pro fundamento haberi, cui aliquando juſtum aedificium ſuperſtrueretur.

**) De his Reiskii aliisque ejusdem farinae verſionibus vide Brunckium in Praef. p. XIX.

Epigrammatum fragmenta profert, diligenter excitat; res ad antiquitatem, ad geographiam, ad historiam cum civilem tum literariam ſpectantes, illuſtrat; nonnunquam etiam ad alia quaedam divagatur. In tanta rerum copia multa ſunt praeclara et Reiskii eruditione ingenioque digniſſima. Quod ad textum attinet, uſus eſt, praeter Cod. Lipſienſem, Schedis Lacrozianis, de quibus ſupra dictum eſt, aliisque, quas Dorvillianas appellavit, cum aptius nomen non ſuccurreret. De his Reiskius haec monet in Miſcell. Lipſ. T. IX. p. 96: „Dabat mihi „Dorvillius, cum adhuc Leydae agerem, in man„datis, ut ſchedas, quas ab amico, neſcio quo, nactus „fuerat, ſcriptas ab ignota mihi quidem manu, „et Urſinianis fragmentis poëtarum graecorum . . . „. . . . . inſutas, in uſum ſuum exſcriberem. Parui, „ſed ſimul ipſe mihi quoque paravi apographum „quinque foliorum in forma quarta, quorum tamen „primum neſcio quo devenerit; cetera adhuc ſervo. „Continent autem hae ſchedae Carmina ferme qua„draginta Noſſidis, Anytae, Simonidae et aliorum, „partim a cl. Wolfio in Fragm. Poëtriarum gr., „partim a Jenſio pone Lectiones Heſychianas edi„ta, partim etiam adhuc inedita.“ His ſubſidiis inſtructus Reiskius textum, ad conjecturas ſuas potiſſimum, innumeris in locis immutavit; emendavit, vix dicere auſim. Iniquus quidem ſim et ineptus, ſi acutiſſimum virum veritatem nunquam

vidisse dixerim; saepe eam vidit, nec parvus locorum numerus in Brunckii quoque Analectis ad Reiskii mentem emendatus est; verum, si Reiskii ingenium pusillis his lusibus eleganter tractandis minus aptum fuisse contendero, me omnibus iis, qui de his rebus existimare possunt, consentientibus judicasse arbitror. Nam si calculum inieris, haud paulo plura Anthologiae loca pravis conjecturis in textum immittendis corrupisse, quam bonis lectionibus receptis emendasse invenietur; ut, si ipsius textum cum Brunckiano compares, tantum inter utrumque interesse videas, quantum inter statuam rudi coelo efformatam et horridam, eandemque postea laevigatam et ad unguem exactam. Quare vix in ulla alia operis mei parte patientiam saepius, quam in Reiskii notis excutiendis, fatigari sensi, ubi conjecturas, aliam alia duriorem, *οὐ χειρὶ, ἀλλὰ ὅλῳ τῷ θυλάκῳ*, effundit. Ex his igitur si nonnullas omisisse repertus ero, id non socordiae tribuendum est. Nam quo plura hujus generis resecarem, eo me magis et lectorum commodis et Reiskii famae consulere arbitrabar.

Anthologia Reiskii sive Lipsiensis repetita est Oxonii, 1766. Hanc editionem nunquam vidi. Optime autem de Epigrammatis, cum aliis, tum iis potissimum, quae Reiskius in hac collectione ediderat, meritus est *Joannes Toup*, criticus suae aetatis

aetatis inter Britannos facile princeps. Hunc virum, cujus ingenium et eruditionem Curae in Suida emendando poſitae, Notae in Longinum atque Theocritum ad omnem poſteritatem propagabunt; ſi in his carminibus corrigendis Reiskio longe perſpicaciorem fuiſſe affirmo, nihil profecto dixero, niſi quod omnes magna conſenſione concedent. Tantum enim Toupius in hoc genere praeſtitit, ut, ſi de recentiorum criticorum in Anthologiam meritis quaeratur, ei, me quidem judice, proximus poſt Brunckium locus aſſignandus ſit. Quantum autem ipſe Brunckius Toupio tribuerit, inde intelligitur, quod plurimas ejus emendationes in textum recepit, interdum etiam eas, in quibus ille a veritate aberravit. Jam vero licet hujus viri acumini et eruditioni plurimum tribuendum eſſe exiſtimem, indignor tamen, ubi Reiskium prae ſe contemnit, eumque nihil intellexiſſe, nihil vidiſſe, ex loco ſuperiore pronuntiat. Id autem, quod indigniſſimum eſt, paſſim fecit iis in locis, ubi Reiskius ei facem praetulerat.

c) *De Klotzio et Schneidero.*

Duas Apographi Lipſienſis partes Reiskius non attigerat: eam, quae Muſam Stratonis, alteram, quae carmina vario metrorum genere conſcripta complectitur. Ab illa ut abstineret, flagitioſum iſtorum carminum argumentum fecit, quod Scali-

gerum quoque commovit, ut Salmaſio auctor eſſet, iſta carmina prorſus reſcindere, quod et animos caſtiores offendere, et maledicorum in eum linguas provocare poſſent. (Epiſtol. L. III. 245. p. 526.) Maledicos contemnere quid eſſet, ſaepe cum graviſſimo ſuo damno expertus erat optimus Reiskius. Sed hanc provinciae ejus partem, prudenter ab eo neglectam, ſuscepit Klotzius. Is igitur Stratonis, aliorumque quorundam, qui in puerorum amoribus celebrandis ingenioſe luſerunt, Epigrammata XLV. ex Codice Bibliothecae Ducalis Vinarienſis deſcripta, edidit ſub titulo: *Stratonis aliorumque veterum poëtarum graecorum Epigrammata, nunc primum a Chriſt. Adolpho Klotzio edita. Altenburgi, ex offic. Richteria.* 1764. 8. Codex, unde haec fluxerunt, is eſt, quem paſſim ſub nomine *Schedarum Vinarienſium* laudamus, titulumque gerit hunc: *Excerpta inedita ex Anthologia graecorum Epigrammatum, quae fuit in Bibl. Iſaaci Voſſii.* Conſtat ſex foliis forma majore, continetque carmina CXXIV. omnia ex *Muſa puerili.* Hunc librum Nicolai Heinſii manu ſcriptum exiſtimabat Jo. Matth. Gesnerus; quod non magis verum, quam alia ejusdem Gesneri ſententia (prodita in Relat. de Libris novis Faſc. XI. p. 134.), eum a Tryllitſchio exaratum eſſe, cujus manu nonniſi notulae quaedam margini adpictae ſunt. Hae ſchedae in plurimis locis, ut mihi quidem

visum est comparanti carmina a Klotzio edita, ipsam Cod. Vat. scripturam repraesentant; in aliis, paucioribus tamen, cum schedis Tryllitschianis, Dresdae servatis, conspirant. Klotzius istius Apographi lectiones non ubique fideliter exhibuit. In fine libelli, paginis tribus cum dimidia, notulae leguntur Klotzii, cum pauculis quibusdam aliis a docto Viro cum Klotzio communicatis. Illae perbreves sunt et vehementer jejunae. Nihil igitur hic libellus habet, quo se doctioribus magnopere commendet, nisi forte praefationem, cujus tamen ipsius pars melior ea est, quae de rebus ab Anthologia alienis agit.

Jam licet magnus numerus Epigrammatum eorum, quae Codici Vaticano propria sunt, a Viris doctis esset editus, multa tamen adhuc latebant; et in iis, quae publice prostabant, plurima depravata erant. In hunc igitur patentissimum campum excurrit *Jo. Gottlob Schneiderus*, Vir eximius, qui in ipso aetatis flore maturae eruditionis fructibus edendis eruditorum hominum oculos et mentes in se convertit, et postea spem, quam primis ingenii sui et eruditionis speciminibus apud omnes excitaverat, non explevit tantum, sed etiam multis ex partibus superavit. Is igitur de Anthologia egregie meruit edendo *Periculo critico in Anthologiam Constantini Cephalae, cum editam tum ineditam. – Accedunt emendationes in Aristotelem et*

Antigonum Caryſtium. Scripſit Jo. Gottl. Schneider. Lipſ. 1772. 8. In hujus libelli Capite I. et II. de iis carminibus, quae Reiskius in Miſcell. Lipſ. ediderat; Cap. III. de Epigrammatis a Klotzio editis disputat; multa egregie corrigit; alia a temerariis aliorum correctionibus vindicat; ſimiles locos comparat; varietatem lectionis ex Cod. Lipſienſi, Voſſiano, ſchedis Tryllitſchianis aliisque enotat; carmina inedita profert. Cap. IV. item in Muſa Stratonis verſatur, cujus Schneiderus habebat Apographum a Reiskio ex Cod. Lipſienſi factum, idem, unde nos quoque ineditas quasdam Reiskii notas protulimus. Reliquas Anthologiae ineditae partes in hoc opuſculo non attigit.

Quo tempore hic libellus, bonae frugis pleniſſimus, prodibat, Brunckius Anthologiae editionem urgebat quam maxime. Hic, forte fortuna accidit, ut Germaniam itinere peragrans Göttingam veniret, ubi tum Schneiderus, ſub Heynii auſpiciis, bonis literis operam dabat. Eruditio viri, in Periculo critico prodita, cum jam antea Brunckii mentem advertiſſet, hic ei facile perſuaſit, ut ſpes ſuas et ſtudia Göttinga Argentoratum transferret. Ab eo inde tempore (anno 1772.) Brunckius Schneideri in Anthologia edenda et expolienda ope, non ſine magno ad illud opus emolumento, uſus eſt. (Praef. ad Analect. p. XVI. ſq.)

XIII.

De editione Brunckii.

Tandem ad Brunckium pervenimus, qui ita de Anthologia meruit, ut ſolus dignus ſit, qui ejus editor et ſoſpitator vocetur. De cujus opere, quod ſub *Analectorum* titulo, tribus voluminibus comprehenſum, edidit, ut recte ſtatuamus, primum de Brunckii in Anthologia edenda conſilio, deinde de ſubſidiis, quibus uſus eſt, dicemus. Quo facto, quid ipſe praeſtiterit, quid aliis praeſtandum reliquerit, ea qua par eſt modeſtia et aequitate indicabimus.

Brunckio igitur in adornando praeclaro illo opere is animus fuit (Praef. p. XX.), ut graeca Epigrammata, quantum poſſet, omnia et integra et emendata ederet. Cum Epigrammatis alia quaedam diverſi generis conjunxit, eam ob cauſam, ut, cum vetuſtiſſimarum collectionum major pars periiſſet, damnum ex aliqua ſaltem parte reſarciret. De his acceſſionibus, quae cum Anthologia nihil commune habent, non eſt quod hoc loco dicamus. Epigrammata autem Brunckius non ea tantum, quae in Vaticano habentur Codice, ſed ea quoque, quae Planudeae propria ſunt, edere ſtatuit. Duplici itaque ſubſidiorum genere opus erat, Planudeae codicibus, et Codicis Vat. apographis ſive collationibus. Illius quidem quatuor Codices accepit ex Bibliotheca Pariſienſi, olim regia, quos

se diligenter, sed parvo cum fructu contulisse ait. (Praef. p. XXVII.) Majoris ad Planudeae textum restituendum momenti erat editionis Wechelianae exemplar, ad cujus marginem Salmasius varietatem lectionis una cum titulis et lemmatibus Epigrammatum ex Cod. Palatino alleverat. Ex hoc igitur libro plurimae carminum emendationes fluxerunt. Eorum autem carminum, quae in Planudea non leguntur, Excerpta habuit; inter quae primum locum tenebant ea, quae sub titulo *Apographi Buheriani* crebro laudantur a Brunckio. Acceperat illud ex Bibliotheca Marchionis de Bourbonne, Divionensis Senatus tum temporis praesidis, in quam ex Bibliotheca *Buherii* pervenerat. Hujus apographi, quod tamen minime omnia Epigrammata, Vaticano Codici propria, continet, textum Brunckius in plurimis secutus est. Illi adjunctus erat chartarum fasciculus, centum priora Musae Stratonis carmina praestans, cum latina versione *Jo. Buherii*, ejusdem et *Bernardi Monetae* notis, mutuis denique duorum horum virorum de illis carminibus Epistolis, unde Brunckius quaedam in Addendis delibavit. Utebatur praeterea Codice Guieti, de quo supra commemoratum est, minus quam Buherianus integro; Musae Stratonis denique peculiari apographo, e prioribus Salmasii schedis facto et paucis quibusdam notulis, a Salmasianis diversis, instructo.

Ad haec omnia accesserunt schedae viri doctissimi M. de Foncemagne, quae tamen an Brunckio ad Anthologiae textum quidquam profuerint, non satis intelligitur ex iis, quae dixit Praef. p. XXIV.

His praesidiis instructus, quibus adjiciendae sunt emendationes doctissimorum virorum passim in libris criticis proditae, tum ineditae haud paucae, quas Reiskius cum Brunckio communicaverat*), ad Epigrammata edenda et emendanda accessit. In quo opere ordinem a prioribus Anthologiae conditoribus institutum prorsus relinquendum putavit. Quum enim illi in Epigrammatis describendis argumentorum similitudinem plus minus respexerint, ipse sua cuique poëtae carmina tribuit, poëtas ipsos secundum aetates disposuit; a quo instituto nonnisi in Meleagri, Philippi et Agathiae carminibus discessit. Quod autem pristinum illum Cephalae et Planudis ordinem reliquerit, ejus causam reddit hanc (Praef. p. VI.), quod taediosum sit**), plura ejusdem argumenti carmina continua serie legi; quod poëtae per omnes libri partes discerpti non cognoscantur; quod denique, novis cum veteribus confusis, quid quisque primus excogitaverit, quid aliunde

*) Exemplar editionis Stephanianae cum infinitis emendationibus. Praef. p. XXIX.

**) Brunckius in hac parte Reiskii judicium sequitur, quem vide in Praef. Anthol. Const. C. p. XV.

ſumſerit, non appareat. Verum contra has rationes, primam praecipue et tertiam, prudenter quaedam monuit V. cl. Wyttenbachius in Bibl. crit. T. I. P. II. p. 27. recte exiſtimans, in nova hac, quam Brunckius inſtituerit, distributione multum difficultatis oriri inde, quod multorum poëtarum incerta ſit aetas, ut, quo quisque loco ponendus ſit, ſaepiſſime dubites. Ad hanc difficultatem accedit alia, non minoris momenti, quae ex auctorum incertitudine proficiſcitur. Multa enim Epigrammata ad plures auctores referuntur; ut, cui quidque potiſſimum tribuendum ſit, nulla ratione ſtatuere poſſis. Brunckius quidem in hac parte ſe Vaticani Cod. auctoritatem ſequi paſſim profitetur; ſed praeterquam quod in hoc quoque codice eadem in multis incertitudo obtinet, Brunckius, id quod graviſſimum eſt, Vat. Codicis accurata collatione deſtitutus, illud conſilium ſuum non conſtanter perſequi potuit. Magna inde enata confuſio, multi errores. Nam haud pauca a viro doctiſſimo inter τὰ ἀδέσποτα relata ſunt, quae certum auctorem habeant; alia non ſuis tributa. Nihil dicam de commiſtione Epigrammatum poëtarum ὁμωνύμων, quorum nominibus gentilia in Codicibus non ſemper appoſita ſunt. In his enim Brunckius errores et confuſionem nullo modo vitare potuit.

Senſim pervenimus ad eum locum, quem in

hac Brunckiani operis censura tertium fore dicebamus. Sed hic quoque ut via et ratione procedamus, ita agendum erit, ut per singulas consilii, quod Brunckius secutus est, vel certe sequi voluit, partes eamus, et, quid in quaque praestiterit, quid aliis praestandum reliquerit, quaeramus. Prima igitur pars haec est, quod Brunckius *omnia* Epigrammata edere voluit. In hac equidem professione vellem virum doctissimum, certis finibus constituendis, reprehensionis opportunitates exclusisse; tantum enim abest, ut omnia dederit, ut potius multa consulto omiserit et neglexerit. Nihil dicam de Epigrammatis Diogenis Laërtii, quorum nonnulla cum in Planudea, multa etiam in Vat. Cod. legantur, dubitari non potest, quin Anthologiae partem constituerint; haec igitur omisit ad unum omnia. Quod si nulla nisi meliorum cujusvis aetatis poëtarum carmina edere voluit, recte fecit; nihil enim illis Diogeniani ingenii foetibus ineptius; si omnia, haec quoque recipienda erant. Idem dicendum de carminibus Gregorii Nazianzeni, longe melioris poëtae, quae, ut supra vidimus, peculiare caput Anthologiae Constantini constituunt; idem de Epigrammatis Christianis, quae in Codice proximum locum a Gregorii carminibus occupant; idem denique de Cyzicenis. Quanquam duobus his capitibus Brunckii apographa carebant. Hic autem non possumus, quin

doleamus cum Wyttenbachio, Brunckium, cum huic operi tantum laboris et ſumtuum impenderit, non id quoque egiſſe, ut Vat. Codicis accuratam collationem Roma nanciſceretur; non quidem Chriſtianorum illorum Carminum cauſa, quibus facile carere poſſumus, ſed aliorum, quibus Buherianum apographum carebat, bene multorum. Hunc autem defectum quodammodo compenſavit colligendis plurimis Inſcriptionibus, quae quidem verſibus eſſent conſcriptae; ſaluberrimo conſilio, quod Grotium quoque ſecutum eſſe conſtat ex ejus Praefat. p. XIX. Nec in hac tamen parte Brunckius plane ſatisfecit moroſioribus. Multas enim reliquit, nec pauciores fortaſſe, quam recepit. Videtur nimirum in Inſcriptionum delectu primum hoc ſpectaſſe, ut ea delibaret, quae ſe et ſententiarum elegantia et orationis bonitate commendarent; deinde, ut, quae ſincere legerentur, quaeve ipſe emendare poſſet. — Nonnulla vero ex iis, quibus hic Epigrammatum theſaurus augeri potuiſſet, et, pro editoris conſilio, debuiſſet, non tam reliquiſſe, quam caſu omiſiſſe videtur; cujus generis ſunt Epigrammata quaedam, quae apud Athenaeum, Pauſaniam, Demoſthenem, alios leguntur. Quamvis igitur Brunckius, id quod efficere voluit, ut omnia Epigrammata ederet, non perfecit, plura tamen, quam quisquam ante eum, congeſſiſſe videri debet.

Alterum, quod Brunckius ſequebatur, erat, ut Epigrammata ederet *integra*. Hoc quam vim habeat, ex comparatione Anthologiae Brunckianae cum Planudea intelligitur. Planudes, quae depravata eſſent, reſecuit; quae praetextata, temere et inepte mutavit. Neutrum ſibi licere arbitratus eſt Brunckius; nec, cum obſcoeniora carmina in lucem protraheret, apud cordatos et ſincerae caſtitatis viros excuſatione ſe egere ratus eſt. Operae pretium fuerit, quae de hac operis ſui parte veriſſime monuit (Praef. p. XIV.), audire: „Ab „his praetextatis, ait, nihil publicis moribus ti„mendum eſt, quorum corruptelam non augebunt „duodecim circiter pathiciſſima quidem, ſed graeca „carmina, de quibus legendis non cogitabunt ado„leſcentes noſtri, niſi quos forte Salmaſio pares haec „aetas tulerit. Hos aſſidua ſtudia, et cum doctrina „Muſisque commercium tutos a libidine praeſta„bunt. Praeterea ne quidquam reſecarem, duae „me aliae impulerunt cauſae. Non hoc quo vivi„mus aevo tam verecundi ſumus, nec tam facile „nobis, quam patribus noſtris, rubor offunditur. „Horum enim ἐξαγίϛων quaedam in libris non ita „pridem vulgatis paſſim jam occurrunt, et quin, „absque mea opera, cetera etiam pro nata occaſio„ne depromenda fuiſſent, nullus dubito. Tum, ut „ingenue ſententiam meam profitear, iis non ma„gis carere liberalibus ſtudiis deditos debere arbitror,

„quam obſcoenis illis Catulli, Martialis, Auſonii, „Apuleji aliorumque, quorum ita contemtae jacent „editiones, quas *purgatas* vocant, ut eas de tri- „vio tollere, nedum unius aſſis emere, nemo ſa- „nior et elegantior velit."

Tertium erat denique, quod cum altero arctiſſime conjunctum eſt, ut textum daret *quam emendatiſſimum.* Hic locus ejusmodi eſt, ut in univerſum nihil de eo ſtatuere poſſis. Videamus igitur ſingula.

Veteris ſcriptoris contextus tum nonnunquam pro emendato habetur, cum in legendo aut raro aut nusquam offendas; cum oratio recte dicendi legibus et elegantiori uſui conſentanea ſuaviter decurrit; cum nulli naevi, nulla vulnera jucundae lectionis fructum impediunt. Ejusmodi textus ſi emendatus dicendus eſt, Analecta ſibi hanc laudem magna ex parte vindicant. Quid enim? ubi carmina Anthologiae Codicis, quae Holſtenius edidit — is enim Codicis ſcripturam plurimis in locis religioſe ſervavit — et quae a Jenſio Reiskiove in lucem prolata ſunt, haec, inquam, carmina ubi apud Brunckium legas, nonne inter hujus et illorum textum tantum intereſſe ſentias, quantum inter lignea Daedali, et eburnea Phidiae ſigna interfuiſſe dicunt? Ita ibi omnia horrida, quaſi ſitu et ſqualore obducta ſunt, hic munda et expolita omnia. Et quamvis in hoc quoque ſplendore hic illic ma-

culae quaedam reperiuntur, quae purum lumen passim obscurent et impediant, eae tamen sunt paucissimae pro numero carminum, vitiorumque, quibus in Codice obsita sunt, multitudine. Hoc cum cogitamus, nullo modo facere possumus, quin acre Brunckii in tollendis vitiis ingenium limatumque ejus in lectionibus deligendis judicium cum exquisita graecae linguae scientia venustatisque sensu vividissimo conjunctum ita miremur, ut eum, hac quidem ex parte, summis in hoc genere hominibus parem, nulli facile secundum existimemus.

Verum enimvero non is veteris scriptoris contextus, qui paucissimis difficultatibus laboret, emendatissimus dicendus est, sed is potius, qui ad Codicum fidem certasque emendandi leges ita constitutus sit, ut nihil in eo reperiatur, nisi quod ab ipso scriptore videatur profectum esse. Hinc autem sponte sequitur lex longe certissima, ut, ubi ipsa scriptoris manus indagari nequeat, satius sit vitiosam lectionem relinqui, quam incertam dubiamque in contextu poni; deinde, quod huic legi conjunctum est, ut nihil ab editore mutetur, cujus non reddatur ratio. Ad hanc legem et normam si Brunckii Analecta exploraveris, haud facile refragaberis sententiae Wyttenbachii, Viri celeberrimi, qui hujus operis contextum primaria cujusque editionis laude carere judicat, id est, fide et sinceritate. Quam sententiam licet in univer-

ſum amplecti debeamus, non tamen deſunt, quae ad ejus ſeveritatem leniendam proferri queant. Quae qualia ſint, ſi recte intelligatur, cum ad judicium de critici in Anthologia verſantis partibus ſtabiliendum inprimis faciat, agedum omnem rem paulo diſertius explicemus.

Primo quidem Brunckii textus vitioſus eſt eo, quod multa pro genuina Codicis ſcriptura exhibet, quae nonniſi in Apographis, ex Salmaſii aliorumque conjecturis profecta, leguntur. Hoc erroris excuſationem habet. Cum enim Vat. Cod. nec collationem, nec apographum ſincerius ſcriptum haberet Brunckius, nec fortaſſe nanciſci poſſet, rivulis contentus eſſe debuit, cui aditus ad fontes praecluſus eſſet. Secunda eſt reprehenſio, eaque priore haud paulo gravior, quod multa contra codicum auctoritatem ex conjectura mutaverit, modo ſua, modo aliorum. At licere, certis conjecturis admiſſis, veterum ſcriptorum textum emendare, in univerſum non negatur. Nec hoc negari poteſt, majorem licentiam eſſe in iis ſcriptoribus, qui vel in uno vel in pauciſſimis Codicibus, ex uno forte derivatis, ad noſtra tempora pervenerint; cum ex altera parte ſatis conſtet, quo major ſit Codicum numerus, diverſitas, auctoritas denique, eo arctioribus finibus illam licentiam coërceri. Jam utri librorum generi Anthologia accenſenda ſit, nemo ignorat. Magna ejus

pars in uno tantum Codice ſervata eſt; altera, quae in Planudea habetur, ab ipſo Planude paſſim interpolata et corrupta, item ex uno Codice profluxiſſe videtur, eodem ſcilicet, unde Vat. Codex profectus eſt. Nonne hinc ſequitur, Planudeae Codices et Codicem Vaticanum, in plurimis partibus, pro uno teſte habendos eſſe? Qui teſtis ubi corruptus eſt, nec veritatem indicat, neceſſario ad ingenium confugere debemus. Emendationes igitur, e felici conjectura profectas, quae et a Codicum lectione proxime abſint, et ſenſum efficiant, quem ipſa res flagitet, et ſermonis generi, quo ſcriptor, in quo verſeris, utatur, conſentaneae ſint, aliorum denique imitationibus, quae quantum in Anthologia ad veram lectionem proſint, in praefatione monuimus, confirmentur; ejusmodi, inquam, emendationes in contextum recipere cum omnibus concedatur, Anthologiae certe editori nulla ratione negari poteſt *). Jam

*) Maxime huc pertinent verba Ruhnkenii in Praef. ad Vellejum: „Ne orthographiam quidem, quamvis ſaepe vitioſam, mutare auſus ſum, recte, ut opinor, judicans, in ſcriptore, qui ex uno tantum Codice prodiiſſet, nullam religionem poſſe nimiam videri. Nec tamen ita me primae editioni quaſi in ſervitutem addixi, ut emendationibus ſive aliorum ſive meis, tam liquidis et certis, ut qui dubitet ſtuporis notam ſubeat, locum in textu denegarem."

hujus generis emendationes permultas invenit Ruhnkenii, Toupii, Pierſoni aliorumque ſagacitas; nec facile ſe quisquam in hunc patentiſſimum campum demiſit, quin unam aut alteram conjecturam referret, quae omnes haberet veritatis numeros. Has igitur ſi Brunckius recepiſſet, manum cohibens ab iis, quae ſine integrioris codicis ope perſanari nequeunt, aut certe, Brunckio in illo negotio verſante, nondum probabiliter emendata erant, nemo prudentior ei vitio vertiſſet id, quod in hac codd. penuria nulli non veterum ſcriptorum editori, niſi inepte religioſo, faciendum eſſet. At eum illos fines saepiſſime migraſſe, ſi negaverimus, ipſi inepti ſimus. Triplex eſt emendationum genus, quibus Brunckius uſus eſt: primum earum, quas grammaticas appellaveris, ubi quid ex neceſſariis linguae legibus mutatur; alterum complectitur eas, quae conjectura nituntur, ſed vera, aut ſaltem maxime probabili; tertium denique mutationes ſupervacaneas aut non ſatis probabiles, aut aperte falſas continet. Poſtremi hujus generis permultae ſunt in Analectis, vel ipſo editore fatente, qui in Lectionibus paſſim monet, ſe ſcripturam Codicum ſine cauſa idonea ſollicitaſſe, aut minus recte emendaſſe. Nec paucae earum emendationum, quas dignas putavit, ut in contextu legerentur, ita audaces ſunt, ut vix in margine, nedum in

textu

textu locum tueantur. Est hoc Brunckii ingenio proprium, ut, cum in loco depravato, argumento totius carminis perpenso, probabilem sententiam invenerit; ei verba scriptoris accommodet, nihil curans, quantum ipsius emendatio a membranarum lectione discrepet et abhorreat. Hoc cum innumeris exemplis patet, tum ipse Brunckius plus semel gloriatur, se non ex iis esse, qui literarum rimentur apices, sed vi ipsius sententiae sermonisque proprietate bene perspecta; quod sententia postulet et intelligi possit, dare. Laudandum hoc, sed ita, ut et sensus ratio habeatur et literarum; sensus quidem praecipue. Qui nonnisi literarum inhaerent ductibus, saepe inepta et a sensu diffidentia extundunt; qui unius sententiae filum sequuntur, ea saepenumero proferunt, quae cum vera esse optes, pro veris tamen habere nequeas. Ejusmodi conjecturae, aliis ad verum reperiendum saepe utilissimae, in notis ponendae sunt, ubi, ut nihil prosint, certe non nocent; Brunckius autem sibi non temperavit, quin multas hujus generis conjecturas in contextum inveheret, aliisque, veterum librorum scriptura abolita, quantum in ipso esset positum, viam ad veritatem reperiendam praecluderet. Paucis defungar exemplis, sed illustribus. In nobilissima illa de Gallo fabula, qui tympani sonitu irruentem leonem fugabat, quam post alios etiam Antipater

Sid. ſatis verboſe enarravit in Ep. XXVII. v. 5. Gallus vocatur ἡμιάνωρ, apud Brunckium quidem. At in Planudea p. 426. ed. Steph. et in Cod. Vat. ἴδρις ἀνὴρ appellatur. Ineptum hoc, fateor, et depravatum; ſed quis ſibi perſuaſerit, librarium, cum ἡμιάνωρ reperiſſet, ἴδρις ἀνὴρ potuiſſe ſcribere? Nec Brunckio iſta ſua emendatio ſatis probabatur. Quare in Notis proponit aliam, recepta non probabiliorem, quamvis, ut fere omnia illius viri, elegantem et poëta dignam. Una litera mutata ſcribendum eſt ἴθρις ἀνὴρ, quod ſpadonem ſignificat. Haec emendatio, quam Huſchkius, Vir cl. mecum per literas communicavit, ſine dubio in textu ponenda eſt; illae non item. Aliud exemplum occurrit in Epigr. Phaniae VI. Tom. II. p. 53. quod in tonſorem ſcriptum eſt, qui, arte, quam didicerat, omiſſa, in hortos Epicuri transierat. Ibi v. 5. in Codice habetur: ἔπτυσε δ' Ἰταλίας ξυρὰ καὶ θρόνον. Italiae mentio ab hoc loco alieniſſima. Brunckius igitur ex Toupii correctione, ſed infelici, edidit: ἔπτυσε δ' εἰς ἅλα καὶ ξυρά. Nec maris commemoratio hic locum habet, ſed ſcribendum certiſſima emendatione: ἔπτυσε δὲ ψαλίδας, ξυρὰ καὶ θρ. quam in commentario noſtro idoneis argumentis firmabimus.

Cum hac autem textus refingendi ratione, in qua vehementius quoddam ejus ab omnibus vitiis purgandi ſtudium cognoſcitur, vitium conjunctum

est aliud, superiore illo gravius, et multis propterea multorum reprehensionibus exceptum. Quis enim unquam Analecta paulo diligentius tractavit, quin innumeris in locis incertus haereret, id quod legeret, utrum ex membranis an ex conjectura manaverit? Comparantes enim Analectorum contextum cum eo, quem alii dederunt in iisdem carminibus, summa inter utrumque in multis locis discrepantia fugere nequit, quae num ex conjecturis, in textum admissis, an ex melioribus chartis, quibus Brunckium usum esse novimus, manaverit, in multis locis suspicari magis quam intelligere possumus. Hoc ex prioribus veterum scriptorum editoribus nonnulli sibi licere putarunt, ut membranas corrigerent, nulla correctionum suarum ratione reddita; quae licentia, quamvis errorum foecundissima, in illis tamen viris excusationem habet; in hac autem criticae artis luce non tam faciles sunt homines, quin editori in veterum scripta licentius grassanti subirascantur. Quid, quod Brunckius membranarum lectiones non in iis tantum carminibus commemorare neglexit, quae ab aliis ante eum edita essent, sed in iis praecipue, quae ad suum arbitrium emendata, primus ex codice in lucem protraxit? Quod si quis arroganter factum existimaverit, non facile video, quid responderi queat. Habet tamen haec quoque res excusationem ali-

quam eamque duplicem. Prior minus ponderis habet, etsi ab ipso editore usurpata, cum alibi, tum in Notis ad Aristophanis Nubes p. 119. ubi se spatii angustiis conclusum, membranarum lectionem in Epigrammate quodam non commemorasse ait. Nolebat enim hoc opus ultra tertium volumen progredi (Praef. p. XXII.). Nonne autem satius erat, aliquot folia addere, aut e textu quaedam, quae cum Anthologia nihil commune habent, circumscribere, quam, nescio qua chartarum parsimonia, in negligentiae et arrogantiae reprehensionem incurrere? Altera excusatio paulo gravior est. Brunckius cum illud opus susciperet, abundabat otio, nec dubitabat, quin, quicquid hujus esset negotii, intra duorum annorum spatium absoluturus esset. Mox autem insecuta sunt ea tempora, quae clarissimum virum creberrimis interpellationibus ab his studiis avocarent aliisque gravioribus curis irretitum tenerent (Praef. p. XVI.). Ex frequentibus hisce et diuturnioribus operis intermissionibus rerum inducta est oblivio (p. XXII.), ut, quo quidque loco notasset, non semper in animum revocaret. Faciunt huc inprimis ea, quae alia tamen de causa scripsit Vir cl. ad finem Praef. p. XXIX.: „Quum emendationem aliquam mox „in unum, mox in alterum, ut fors ferebat, eo„rum tam scriptorum, quam impressorum exem„plarium, quae mihi ad manum erant, transfer-

„rem oraeque adſcriberem, ſaepe laboris quadam „impatientia feſtinationeque mea accidit, ut aucto- „rem et librum, unde petita eſſet, adnotare omi- „ſerim."

Summa ergo totius disputationis eo redit de- nique, Brunckium in Anthologia adornanda bene de literis meruiſſe, quod majorem Epigramma- tum numerum, quam quisquam ante eum, colle- gerit, plurima primus ediderit; eum tamen hanc rem integrioris codicis praeſidio deſtitutum ad finem perducere non potuiſſe; textum autem de- diſſe innumeris in locis egregie emendatum et ex- politum, fere ubique elegantem et laevigatum, ſed minime integrum et genuinum; fidem eum denique editoris non praeſtitiſſe, nec membrana- rum lectione diligenter commemorata, nec, qua auctoritate quidque mutatum ſit, rationibus red- ditis.

Interpretationem Brunckius omnino non atti- git. Multum tamen minimo labore in hac quo- que parte lectores adjuviſſet, ſi eorum ſaltem Epi- grammatum, quae a veteribus ad hiſtoriam, ad mores, ad antiquitatem illuſtrandam laudantur, ſedes indicaſſet. Hoc enim indicio magna iſto- rum carminum pars egregie illuſtratur, quae ſine eo obſcuriſſima eſt. Fecit hoc in quibusdam, non tamen in omnibus nec ubique.

XIV.

De iis, qui poſt Brunckium Anthologiam attigerunt.

Poſt Analecta edita pauci, quod mireris, ſtu- dia ad Anthologiam direxerunt; ſive, ut fieri ſo- let, ſplendido quodam opere edito, hominibus ſibi temere perſuadentibus, nihil ipſorum induſtriae

ab editore relictum esse, id quod ne Brunckius quidem putavit; sive quod ipsius operis ratio et conditio eos praesertim, qui Criticae operarentur, ab emendandis vitiis deterrebat, quod pauci iis praesidiis instructi essent, quibus et certius quid de textus fide sese allaturos esse sperarent, et viam sibi facilem et expeditam ad Epigrammata emendanda redderent. Textui itaque restituendo qui post Brunckium insigniorem navaverit operam, neminem scio, praeter *Wyttenbachium*, qui in Censura Brunckiani operis in Bibl. crit. Vol. I. P. II. quaedam carmina feliciter tentavit; *Heynium*, in Commentationibus de Priscae Artis Operibus ex Epigr. graecis, quae insertae leguntur Commentt. Societ. regiae Gotting. Vol. IX. et XI.; *Wakefieldium* denique, qui in omnibus fere operibus suis, quae quidem ad criticam spectant, praecipue autem in Sylva critica, Anthologiam crebro ad partes vocavit, multa eximie correxit, alia ingeniose tractavit. Ad interpretationem autem, praeter *Heynium*, qui in Commentationibus illis multos obscuros locos egregie illustravit, duo se, quod sciam, dederunt, pari voluntate, sed successu impari: *Meinecke*, nunc cum maxime Scholae apud Susatenses Rector, et *Manso*, tum temporis in Gymnasio nostro Professoris munere fungens, nunc Vratislaviae Magdalenaeum magna cum laude moderans. Quorum is, praeter Meleagri in Ver Eidyllium seorsim editum (Gottingae 1788. 8.), *omnia Meleagri carmina* ex Brunckii recensione repetivit et commentario instruxit, Lipsiae 1789. 8. Nihil fere est in hac editione, unde ad bonas literas, eumque poëtam, cujus causa suscepta fuit, quidquam redundet commodi, praeter unam correctionem, utique felicem, quam

commemoravimus ad Epigr. Meleagri LXVI. Criticam raro et leviter tractat, omnia ad interpretationis finem dirigens; in qua tamen parte multis in locis a vero sensu vehementer aberravit. Erroneae ejusmodi interpretationis specimen exhibui ad Epigr. XXXIII. quod ad cognoscendam hujus commentarii indolem sufficere posse putabam. — Eodem anno prodiit ejusdem Poëtae editio, a *Mansone* adornata (Jenae 1789. 8.), viro doctissimo mihique a multis inde annis conjunctissimo. Haec vero illam ita superat, ut ne comparationi quidem locus relictus sit. In constituendo textu Brunckium secutus est, ita tamen, ut carmina novo ordine disponeret, et quaedam ex Wyttenbachii mente in contextu corrigeret. In notis, textui subjectis, varietatem lectionis enotavit. Textum sequitur latina interpretatio XCIII. carminum metro adstricta, quam ipsam commentarius excipit. Interpretatio est brevis, perspicua, elegans et plerumque vera. Ejusmodi interpretes si plures Anthologiae contigissent, multo profecto minus laborum et difficultatum nobis superandum fuisset.

Brevi post tempore prodierunt: *Utriusque Leonidae carmina, cum argumentis, varietate lectionis, scholiis et commentario edidit et indice ornavit Albertus Christianus Meinecke.* Lipsiae 1791. 8. In his poëtis editori res paulo melius successit, quam in Meleagro, etsi non omnino, nec in singulis. Varietatem lectionis enotavit ex libris, quos habebat, vix tamen satis diligenter; in interpretatione sensum plerumque recte indicavit. Maxime operam dedit, ut carmina similis argumenti diligenter compararet.

His accensendus est Vir doctissimus *Carolus David Ilgen*, Professor Jenensis, qui unum Leonidae Tarentini Epigramma amplo commentario instruxit in Dissertatione peculiari, quam repetendam curavit in *Opusculis variis philologicis*, Tomo primo, Erfordiae 1797. Etsi interpretandi genus, quod vir doctissimus in hoc Epigrammate secutus est, minime probandum, ut nunc nec ipsi auctori probatur, quippe quod se ultra justos fines immoderata quadam luxurie effundat; multa tamen sunt in juvenili hoc opere praeclare animadversa, praecipue de Leonidae aetate, ingenio scribendique ratione.

Haec sunt, quae de Anthologiae fatis et historia monenda duximus; in qua narratione hoc praecipue operam dedimus, ut perspicua esset; rebus justo ordine dispositis; ut vera, cum in rebus ad historiae fidem tradendis, tum in judicio de libris et hominibus; denique ut nihil omitteretur, quod ad rem faceret. In postrema hac parte facile fieri potuit, ut nonnulla diligentiam meam effugerent; nec tamen omnia, quae quis praetermissa animadverterit, a me ignorata existimet. Prudens nonnulla neglexi, quae ad rem nostram pertinere non viderentur. Ex hoc genere sunt omnia, quae ad judicium de textus conditione atque de eo, quod in interpretatione praestitum sit, stabiliendum nihil momenti habeant; ut numerosae illae Epigrammatum Chrestomathiae, in Fabricio Harlesiano recensitae, a nobis autem maximam partem praetermissae. Hoc ne quis prudens et aequus judex vitio mihi vertat, non vereor; imprudentes et iniquos non curo.

Scribebam a. d. XX. Aprilis cIↄIↄccxcviii.

COMMEN-

COMMENTARIUS

IN

CARMINA

VOLUMINIS PRIMI.

MELEAGRI EPIGRAMMATA.

I.

Hoc carmen, quod Meleager Epigrammatum a se collectorum corpori praemisit, in uno Codice Palatino servatum p. 81. primus in lucem edidit *Vavassor* in libro de Epigrammate cap XVI. unde idem repetendum curavit *Fabricius* in Bibl. Gr. L. III. p. 683. integrum; particulam eius *Wolfius* repetivit in Fragm. Poëtr. p. 106. Accuratius, quam ante factum fuerat, ex Codice edidit *Em. Martinus* in Epist. Lib. IV. 5. p. 188. sqq. ed. *Wessel.* passim emendatum et illustratum; cuius lectiones, multis tamen ex ingenio immutatis, expressit *Reiskius* in Notit. Poët. p. 234. sqq. Anthologiae graecae inseruit, ad *Brunckii* mentem constitutum, *Harlesius* p. 252. Varietatem lectionis codicis Giessensis enotavit Vir Doctus in Biblioth. philol. Vol. III, p. 4. (Lipsiae 1781.)

Recensentur hoc carmine nomina poëtarum, e quorum Lusibus *Meleager* Syntagma suum concinnaverat; et quidem ita, ut singuli poëtae cum singulis floribus comparentur. Huc ducebat ipsius operis titulus. Iam vero passim apud poëtas commemorantur Musarum Gratiarumque arva, unde poëscos flores nascuntur, quos, quibus id curae est, inde decerpunt et colligunt *Pindar.* Pyth. ς. 1. Ἑλικώπιδος Ἀφροδίτας ἄρουραν ἢ Χαρίτων ἀναπολίζομεν. Olymp. θ. 39. Ἐξαίρετον Χαρίτων νέμομαι κᾶπον. τὴν ποιητικήν. Schol. *Aristophanis* Ranae 1334. ἵνα μὴ τὸν αὐτὸν Φρυνίχῳ λειμῶνα Μουσῶν ἱερὸν ὀφθείην δρέπων. Ex his hortis pratisque carminum flores progigni, prima

fortasse *Sappho* dixit fr. XI. ap. *Brunck.* ubi de muliere rudis et inculti ingenii, οὐ γὰρ πεδέχεις, inquit, ῥόδων τῶν ἐκ Πιερίας. Hinc enata suavis poëtarum cum apibus comparatio apud *Platonem* in Jo. T. IV. p. 187. ed. Bip. λέγουσι γὰρ δήπουθεν πρὸς ἡμᾶς οἱ ποιηταὶ, ὅτι ἀπὸ κρηνῶν μελιῤῥύτων, ἐκ Μουσῶν κήπων τινῶν καὶ ναπῶν δρεπόμενοι τὰ μέλη ἡμῖν φέρουσιν, ὥςπερ αἱ μέλιτται, καὶ αὐτοὶ οὕτω πετόμενοι. Ex quo loco plures profecerunt; (vide quae diximus in Exercitt. crit. T. II. p. 132. sq.) Qui sibi aliisque ex poëtica facultate ornamenta quaerunt, στέφανον πλέκειν dicuntur ex Musarum floribus. *Lucretius* L. IV. 3. *juvatque novos decerpere flores*, *Insignemque meo capiti petere inde coronam.* *Horat.* I. Carm. XXVI. 7. *necte flores*, *necte meo Lamiae coronam*, *Pimplea dulcis.* *Himerius* Eclog. X. 13. p. 189. — ὅσα Μουσῶν τε καὶ Ἀπόλλωνος λειμῶνες βρύουσιν. ἀφ' ὧν δρεψάμενος ἁπάσης παιδείας λωτὸν, οἷόν τινα στέφανον ἠρινὸν, τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν ἀπείργασται. In vulgus inde receptum, ut poëtae dicerentur ὕμνους πλέκειν. ut *Pindarus* Ol. VI. 147. ἀνδράσιν αἰχμηταῖσι πλέκων ποικίλον ὕμνον. *Antipater Sidon.* Epigr. LXX. ἃς μέτα Πειθὼ ἔπλεκ' ἀείζωον Πιερίδων στέφανον. Sed vide omnino *Valckenar.* ad Hippol. v. 73. p. 170. sq. Nec hic quidem substitit poëtarum sophistarumque audacia. Nam non flores solum, et carmina, sed quaecunque alia concinnata et e diversis partibus composita essent, cum coronis comparabant. Amor quidem apud *Marianum* Schol. Epigr. 1. e quatuor virtutibus, quae cardinales vocantur, coronam texit — ἐκ δ' ἀρετῶν στεφάνους πισύρων πλέκω. Poëtarum vestigia persequutus *Aelianus* in H. A. Epilog. p. 973. caussas operis suscepti reddens, δεύτερον, inquit, τῷ ποικίλῳ τῆς ἀναγνώσεως τὸ ἐφολκὸν θηρῶν, καὶ τὴν ἐκ τῶν ὁμοίων βδελυγμίαν ἀποδιδράσκων, οἱονεὶ λειμῶνά τινα ἢ στέφανον ὡραῖον ἐκ τῆς πολυχροίας, ὡς ἀνθοφόρων τῶν ζώων τῶν πολλῶν, ᾠήθην δεῖν τήνδε ὑφάναι τε καὶ διαπλέξαι τὴν συγγραφήν. Haec paulo fusius, quam pro instituto nostro, persecuti su-

mus, ut intelligeretur, vanam esse *Reiskii* conjecturam, qui *Meleagrum*, cum Syntagmati suo στεφάνου nomen imponeret, ad Graecorum morem, quo convivantes coronari et veterum poëtarum carmina recitare solebant, respexisse censet. Ceterum, cum Gadarenus noster singulos poëtas cum singulis floribus, fruticibus et arboribus comparat, in nonnullis quidem similitudinem aliquam aucupatus est, nec tamen in omnibus nec ubique; ut, qui has similitudines in singulis rimari et perscrutari velit, multa opera insumta, vix tamen quidquam praeter argutias prolaturus sit.

I. 2. Priscorum scriptorum more *Meleager* statim ab initio nomen suum et operis suscepti consilium ponit. Protulit hoc distichon *Salmasius* ad Script. Hist. Aug. T. II. p. 81. — Cod. Giess. pro φέρεις exhibet φέρω, quod emendatoris ingenium prodit. Pro τεύξας στέφανον *Meleager* aeque bene scripsisset πλέξας, ut vulgaris fert ratio; vide *Fischerum* ad Anacr. Od. XXXIX. 14. p. 152. Sed τεύχειν στέφανον est etiam in Problem. arithm. IV. Tom. II. p. 478. — ὑμνοθέταν στέφανον ipsa est Codicis lectio. ὑμνοθέτης. ποιητής. ὑμνοθέται. ποιηταί. *Hesych.* Recurrit idem vocabulum infra v. 44. Epigr. CXXIII. ἐν Μούσαις ποικίλος ὑμνοθέτας. et Ep. CXXIX. τὸν ἐκ πάντων ἠθροισμένον εἰς ἓν ἄμοργμον Ὑμνοθέταν βύβλῳ. ubi accentu mutato scribendum ὑμνοθετᾶν. Idem nostro quoque loco fecit *Reiskius*. Sunt tamen, qui ὑμνοθέταν adjectivi formam induere et *poëticam* sive *ex carminibus nexam coronam* intelligendam esse censeant. Vide *Dorvillium*, qui in Vanno critica p. 155. hoc distichon affert. μουσοπόλον στέφανον vocat noster Ep. CXXIX. Apud *Fabricium* ὑμνοθέτας legitur, ut ad τίς referatur. V. 4. ἐξεπόνησε χάριν. *Hoc Diocli munus studiose concinnavit. Leo Philos.* Ep. I. T. III. p. 128. βίβλος μηχανική· Κυρῖνος δέ μιν ἐξεπόνησε. *Theocrit.* Ep. XIX χὤσους ἐξεπόνασεν εἴπ' ἀέθλους, quod expressit *Macedonius* Ep. XXIX. ἄεθλον, ὃ

ἐξεπόνησε. V. 5. Μοιρεῦς, quae eſt lectio Vat. Cod. emendavit *Reiskius.* Flores, qui hoc diſticho commemorantur, e nobiliſſimis ſunt inter eos, qui coronis intexuntur. De κρίνῳ vide *Bodaeum a Stapel* ad Theophr. p. 653. Inde fiebat unguentum praeſtantiſſimum, et ipſum κρίνον vocatum. Vid. *Salmaſ.* ad Solin. p. 753. G. Confunditur paſſim cum λειρίοις. *Dioscorides* L. III. 126. κρίνον βασιλικὸν, τούτου τὸ ἄνθος στεφανωματικόν ἐστι, καλούμενον ὑπ' ἐνίων λείριον. — Elegans eſt, quod ſequitur de *Sappho*: βαιὰ μὲν, ἀλλὰ ῥόδα. *paucae quidem, ſed roſae.* Similiter de *Erinna Antipater Sid.* Ep. XLVII.:

παυροεπὴς Ἤριννα, καὶ οὐ πολύμυθος ἀοιδαῖς,
ἀλλ' ἔλαχε Μούσας τοῦτο τὸ βαιὸν ἔπος.

qui fortaſſe profecit ex *Aſclepiade* XXXV. βαιὸς pro ὀλίγος uſurpavit *Sophocles* Aj. 292. ὁ δ' εἶπε πρός με βαί', ἀεὶ δ' ὑμνούμενα. et Oedip. T. 750. πότερον ἐχώρει βαιός; Apud Epigrammatarios hic uſus non infrequens. V. 7. operarum vitio Μεναλιππίδου exhibitum pro Μελανιππίδου, quem poëtam dithyrambos editos illuſtrem feciſſe conſtat, (vide *Xenoph.* Mem. Socr. I. 4. 3. cf. *Suidam* v. *Fabricii* Bibl. Gr. T. II. p. 139. ed. Harl.) ſed ἔγκυον cum *Martino* ad *tumidam* dithyramborum *orationem* referri nolim. Ceterum Cod. χορῶν effert; nec aliter *Salmaſ.* ad Solin. p. 126. D. ubi totum diſtichon excitavit. τορῶν *Reiskii* ſagacitati debetur. Hoc poëtae altioris ſpiritus praeclare convenit. *Suid.* τορῶς. μεγαλοφώνως. *Aeſchyl.* Agam. 26. Ἀγαμέμνονος γυναικὶ σημαίνω τορῶς. *Alciphron.* III. 48. p. 382. τορῷ τινι καὶ γεγωνοτέρῳ φωνήματι χρησάμενοι. *Lucianus* T. III. p. 81. φωνή τε λαμπρὰ καὶ φθέγμα τορὸν καὶ πνεῦμα λιγυρὸν ἐγγίνεται αὐτῷ. Attigit hanc vocis ſignificationem *Ruhnken.* Epiſt. crit. p. 153. Mox κλῆμα οἰνάνθης non eſt *flos labruſcae a palmite ſuo dependens*, quod voluit *Salmaſ.* ad Solin. p. 126. ſed ipſa vitis, ut ap. *Alcaeum Meſſen.* Ep. XVIII. βότρυν ἀπ' οἰνάνθης ἥμερον. *Schol.* in *Ariſtoph.* Aves 589. οἰνάνθη ἡ πρώτη ἔκφυσις τῆς

σταφυλῆς. Vide Miscell. Obss. Vol. III. p. 109. *Bod. a Stapel* ad Theophr. L. V. p. 544. V. 9. τὸν δ' ἀναμὶξ. In Cod. ἐν. nec video mutationis causam satis gravem. — In μυρόπνοον poëta respexit ad unguentum irinum, quo nullum apud veteres illustrius, docente *Athenaeo* p. 689. D. *Salmas.* ad Solin. p. 332. E. quibus adde collectanea *Bernardi* ad Theoph. Nonum Tom. I. p. 90. — Mox Cod. legit δέλτος, quod *Martinus* in δέλτου mutavit. Longe elegantius *Reiskius* δέλτοις, qui tamen emendationi suae pretium statuere nesciebat, aliam proponens, priori longe inferiorem, ἧς δειλὸς κῆρ συνέτηξεν ἔρως. *Vavassor* θελκτός. Amor tabulas, quibus *Nossis* versus inscriberet suos, ipse cera induxit, ἐκήρωσε. Vide *Valckenar.* ad Herodotum L. VII. p. 617. 35. Quae praecipua quadam venustate commendantur, poëtae erotici Amoris manibus facta dicunt. *Propertius*, de carminibus suis locutus, II. 8. 30. *modo Permessi flumine lavit Amor.* II. 22. 17. *Afflabunt tibi non Arabum de gramine odores, Sed quos ipse suis fecit Amor manibus.* Contra de tabulis ceratis, quae verba ipsi ingrata complectebantur, *Ovidius* I. Amor. XXII. 9. *cera — quam puto de longae collectam flore cicutae Melle sub infami Corsica misit apis.* Ceterum vix dubito, quin Meleager expresserit Epigr. Inc. DXXIII. p. 261. Λέσβιον Ἠρίννης τόδε κηρίον, ἁδύ τι, μικρὸν, Ἀλλ' ὅλον ἐκ Μουσέων κιρνάμενον μέλιτι. — V. 11. 12. ἡδυπνόοιο Codex, *Fabr. Reisk.* Nec aliter *Salmas.* qui hoc distichon laudat de Homon. H. I. p. 10. B. ubi sampsuchum et amaracum, quae utraque unguentis adhibebantur, diversa fuisse, ex hoc carmine docet. Conf. vers. 41. Vide tamen, quae fuse disputavit *Bod. a Stapel* ad Theophr. p. 588. Sampsuchum inter flores coronarios fuisse, ne alios laudem, patet ex Epigr. Inc. DCCV. — Seq. versu παρθενόχρωτα κρόκον accipio de tenellis croci filis, ita tamen, ut poëta ad *Erinnae* virginitatem respexerit. παρθένια μύρτα dixit

Ariſtophan. Aves 1099. *delicatulas* interpretatur *Beckius.* Nec alienum fuerit, *intactum crocum* interpretari, ut flos ab integritate laudetur. Cypariſſos incaeduas circa tumulum Alcmaeonis Arcades παρθένους appellabant, teſte *Pauſan.* VIII. p. 646. quem locum *Valckenarius* excitat ad *Eurip.* Hippol. 1005. p. 271. A. V. 13. 14. λάληθρον Cod. eſt lectio. λάλαθρον. *Vavaſſ.* Hyacinthum literis αἶ αἶ inſcriptum, λάληθρον appellat poëta, audacius quam *Theocrit.* Eid. X. 28. γραπτὰ ὑάκινθος, ſed *Moſcho* praeëunte II. 6. νῦν, ὑάκινθε, λάλει τὰ σὰ γράμματα. *Auſonius* in Cupid. Cruci Aff. v. 12. *Et tragico ſcriptus gemitu Salaminius Aeas.* Quod inter omnia hyacinthi genera nullum hoc ſignum habet, nihil intereſt, (*Salmaſ.* ad Solin. p. 860. ſq.) cum quicquid eſt veterum poëtarum in hac fabula conſentiat. Conſulendus inprimis *N. Heinſ.* ad *Ovid.* Metam. X. 215. et *T. Hemſterh.* ad *Lucian.* T. II. p. 291. ed. Bip. — Mox δάφνης κλῶνα μελαμπέταλον convenit cum *Theocrit.* Epigr. I. μελάμφυλλοι δάφναι. *Samius* is eſt, cuius duo Epigrammata, quae in Planudea p. 568. et 569. *Simmiae* tribuuntur, exhibuit *Brunckius* T. I. p. 485. V. 16. ὀξυπόρου ap. *Vavaſſ.* legitur. In Cod. eſt ὀξυτόρου, quod tuetur *Salmaſ.* de Homon. p. 83. E. et de pinu interpretatur, in cacumen procedente, quo a picea differt, cujus rotundior ſpecies. ut ὀξύπορος a πείρω, *transfodio*, ſic ὀξύτορος a τερέω, *terebro*, derivandum, admodum cognatae ſignificationis verbis. ¶. p. 2.] V. 17. βλαισὴν πλατάνιστον de platano *patulis ramis diffuſa* accipio, quae vulgo eſt ἀμφιλαφής. Vide *Ruhnk.* ad Tim. p. 27. et πλατάνιστος εὐρεῖα apud *Erycium* Ep. I. ſive βλωθρή, ap. eundem XIV. Eodem ſenſu *Simmias* Epigr. I. βλαισὸς Ἀχαρνίτης κισσός. — In fine verſus Cod. οἴνης exhibet, quod vitioſum eſſe vidit *Martinus.* ὑγροῖς debetur *Reiskio*; commoda lectio; an genuina, dubitari poteſt. Proprium nomen, quo καρύης patria ſignificetur, ſub vitioſa codicis lectione la-

tere censebat *Manso*. V. 19. σίσυμβρον. Intelligitur serpyllum sylvestre, quod coronis nuptialibus addi solebat, Veneri sacrum. *Ovid.* Fast. IV. 869. *Cumque sua dominae date grata sisymbria myrto, Textaque composita juncea vincla rosa.* Vid. *Bod. a Stapel* ad *Theophr.* VI. p 690. V. 21. Δαμάγητον. Cod. Vat. et sic *Salmas.* ad *Solin.* p. 126. F. Reliqui Δαμαγήτου, quod et ipsum probum foret, nisi poëta orationis structuram mutare voluisset. — „στυφελοῦ μέλιτος. Monet *Martinus*, *Callimacho* acerbum vel acre mel tribui ob poëma in Ibin „editum. Videtur poëta illuc respexisse; sed potest „quoque simul ad copiam vocum rariorum et enuncia„tionum obscurarum crebrasque allusiones ad ignotas „vetustate fabulas respexisse, ob quae dudum est, quod „*Callimachus* grammaticorum crux audiat." *Reisk.* Mihi *Martini* sententia videtur verior; ita tamen, ut poëta non ad Ibidem solum, sed etiam ad Iambos et Choliambos respexerit, in quibus eum, *Hipponactis* exemplum secutum, bilem et virus evomuisse probabile est. Ut autem poëtis et omnino omnibus, qui dicendi facultate pollent, mellis copia tribui solet, (vid. *Senecam* in Anth. Lat. T. I. p. 598. CLII. *Cuius Cecropio pectora melle madent;* quem versum hinc sumsit *Martial.* VII. 68.) sic, isquem poëtica facultate ad inimicorum injurias ulciscendas abusum esse constat, melle quidem, sed acerbo et odioso usus esse dicitur. Notum est mel Ponticum, quod qui gustaverant, ἐξέπτυσαν δυσχεράναντες, ὅτι πικρόν ἐστι καὶ ἀηδές, quae verba sunt *Dionis Chrysost.* Or. IX. T. I. p. 290. Idem gustantibus furorem injicere putabatur, teste *Aeliano* H. A. V. 42. ubi vide quos laudat *Schneiderus.* p. 166. qui in Auctario ad calcem *Friderici* II. de Venat. p. 164. remittit ad *Peyssonel Traité sur le commerce de la mer noire* T. I. p. 285. Hinc τὸ πικρὸν μέλι in re amatoria passim. V. 23. 24. λυχνίδα. Inter flores coronarios recenset *Dioscorides* III. 114. *Athen.* XV.

p. 681. F. — ἴδεν Μούσχειν ἄμεινον *Martin.* alii Μούσαισιν. Priùs est in cod. nisi quod ibi ἴδ' ἐν. Vitium suboluit *Martino*, nec dubitare licet, in ἄμεινον latere floris aut rami tenelli nomen. *Reiskius* tentat ἀμείνακις (vid. *Hesych.*) et ἄλιμον utrumque male. Unice vera est emendatio *Heynii* in Ephemer. Gotting. anni 1789. nr. 88. ἄμωμον corrigentis. De amomo, celeberrimo olim aromate, hodie ignorato, multa disputat *Salmas.* de Homon. c. XCI. p. 135. sqq. Significatur autem verbis ὃς Διὸς ἐκ κούρων εἶχεν ἐπωνυμίην poëta *Dioscorides*, cujus Epigrammata in fine primi Voluminis leguntur. Similem circumscriptionem nominis *Apollodori* habes Ep. Incert. CXC. δῶρον Ἀπόλλωνος θεῖον ἔχων ἐπίκλην. — Pro ἔσχεν, quod est in Cod. nonnulli εἶχεν exhibent. V. 25. Pro Ἡγήσιππον nonnulli Ἡγησίππου habent. Vide ad v. 21. μαινάδα βότρυν vocat uvam *vino ebriam*, quam *Diodor. Zon.* Ep. III. μεθυπίδακα appellat. — Πέρσου τ' εὐ. Cod. Vat. Reliqui δ' εὐ. Deinde σχοῖνον Cod. quod etiam *Salmasius* habet in Hyle Iatr. p. 121. C. et 137. B. σχῖνον est ex emendatione *Reiskii*. Codicis lectionem *Salmasius* de flore junci odorati interpretatur, de quo junci genere multa collegit *Bodaeus a St.* ad Theophr. IX. p. 1008. sq. V. 29. „σμυρναίους τε κλάδους. „*Salmas.* ad Solin. p. 367. G. recte. licet ipse *Salmasius* „sibi non constans aliter exponat ejusdem operis p. 607. F. „et in Notis ad *Simmiae* Ovum p. 161. *Nicaenetum Sa*„*mium* fuisse ex *Athenaeo* p. 671. constat." *Brunck.* At in primo quoque loco, quem Br. laudat, *Salmasius* non σμυρναίους, sed ἀμυρναίους in codice scriptum esse ait. Ibi autem μυῤῥηναίους legitur. *Martin.* Μυῤῥιναίους dedit. *Vavassor* Σμυρναίου, quod falsum. Idem σμύρνα et μύῤῥα, quo arboris lacryma proprie intelligitur, quae unguentum per se faciebat. σμύρναν Συρίην inter pretiosa unguenta numerat *Philodemus* Ep. XXII. — Pro Σιμμίεω Cod. Σιμίεω exhibet. V. 31. ἀμωμήτοιο pro poëtae nomine

habebat *Reiskius*, qui verſ. ſequ. emendavit βαιὰ δὲ καὶ κνιζῶν κ. π. Quam emendationem cum *Brunckius* in textum recepiſſet, mox eum facti poenituit, et in Lectionibus codicis ſcripturam cenſuit revocandam. Verba eius ſunt: „*Amometum*, plane incognitum hominem, in „poëtarum cenſum referre non oportuit. *Parthenidis* ut „ſcripta, ſic interiiſſet nomen, ni poëtriae memoriam „ſervaret hic *Meleagri* verſus.“ *Amometus* tamen paſſim commemoratur ap. veteres, quorum loca collegit *Schneiderus* in Peric. Crit. p. 110. quamquam poëtam huius nominis fuiſſe, nemo veterum prodidit. *Parthenida* commemorat *Martial.* VII. Ep. 68. ubi de poëtria agi, dubitari nequit, quamvis vitioſa ſit illius loci ſcriptura. — διακνίζων dictum, ut ſupra v. 26. ἀμησάμενος. V. 33. Vitioſe *Martin.* εὐκαρπνεῦντα. *Bacchylidis* carmina *Meleager* ariſtis comparat; λείψανα dum dicit, an ſignificare voluit, jam ſuo tempore multa de *Bacchylidis* carminibus intercidiſſe? Aliter haec accepit *Manſo*, qui *Bacchylidis* carmina *dulcium Muſarum reliquias frugiferas* appellari cenſet, ut intelligatur, Muſas ipſas poëtae carmina ſua dictaſſe, omnemque gloriam ex illis proficiſcentem, conceſſiſſe. V. 35. Ipſam Codicis lectionem *Brunckius* repraeſentavit, cum *Vavaſſor* et *Dorvill.* in Vanno crit. p. 570. Ἀνακρειοντείου γλυκὺ κ. μ. exhibeant. Ἀνακρείοντα ſincerum eſſe apparet ex v. 21. 25. 45. ubi non flores, ſed ipſi poëtae coronae intexuntur. Mirari tamen ſubit, poëtae nomini non florem aliquem, ſed μέλισμα νέκταρος ſubjici; ut, ſi ſincera ſit lectio, *Meleagrum* in hoc loco allegoriae, quam inſtituit, immemorem fuiſſe dicendum ſit. Duriusculum quoque μέλισμα νέκταρος de *carmine nectareo* ſive *praedulci*; quod tamen ex *Antipatro Sidonio* Ep. LXXV. derivatum videtur, ubi de eodem poëta: ὦ σὺ μελίσδων, Βάρβιτ', ἀνακρούου νέκταρ ἐνηρμόνιον. ubi vide notas. — Sequ. verſu ἀνθέμιον de proprio poëtae nomine habebat *Martinus* et *Fabri*-

dius, quem vide Tom. IV. p. 461. Harl. Contra ſentit *Reiskius* in Notit. Poët. p. 183. Hoc mihi intelligere videor, Meleagrum polliceri, ſe cum ex lyricis, tum ex elegiacis *Anacreontis* carminibus nonnulla coronae ſuae impliciturum eſſe. Vide tamen, an corrigendum ſit:

ἐν δ' ἐλέγους, εὔσπορον ἄνθέμιον.

i. e. ἐμπλέξας δὲ ἐλέγους. Ceterum εὔσπορον non legitur in Cod. ſed ἄσπορον, ut etiam exhibet *Salmaſ.* in Praef. Hyl. Iatr. p. 4. V. 37. *Brunck.* ἐκ φοβερῆς edidit, quod etiam *Vavaſſor* habet; in Lectt. autem lectionem Codicis ἐκ φορβῆς reſtitui jubet, provocans ad *Salmaſ.* in Plin. p. 280. D. cuius verba adſcribam: „Propter virulen-„tiam et acerbitatem carminum, quod ſumſit ex operi-„bus Archilochi, aſſimilat flori herbae hippophei, quam „vocat φορβὴν σκολιότριχα. Nam φορβὴ eſt herba. — „Hippophaes flores habet racemoſos, ut hedera. Ideo „in corollis locum haud ſecus atque hederae corymbi „habuerit. Radix inciſa ſuccum fundit. Nam ὀπίζεσθαι „eam ſcribit Dioscorides. Hinc μικρὰς στράγγας ἀπ' ὠκεα-„νοῦ Archilochi appellat, paucula excerpta e vaſto ocea-„no ſcriptorum ejus. Et ſimul alludit ad naturam her-„bae, cui ſcripta illius confert, quae ὀπίζεται et cujus „ſuccus κατὰ στράγγα guttatimque fluit. ἄνθος ἀκανθὲς, „τὸ ἀκανθῶδες. Male in membranis ἀκάνθης. Flos quidem „ipſe minime ſpinulentus, ſed quia herba ipſa tota „ſpinis horrida, ideo ἄνθος eius ἀκανθὲς vocat. Mordacia „porro carmina et dentata, qualia Archilochi erant, „rite fulloniae ſpinae comparat.“ Haec ille; qui cum verba μικρὰς στράγγας ad guttas liquoris e radice deſtillantes referat, egregie argutatur. Reliqua fortaſſe probanda, ut fecit *Bodaeus a Stapel* ad Theophr. p. 630. ubi hoc diſtichon ex *Salmaſii* commentario profert et interpretatur. Sed ipſe *Solini* interpres, quae loco laudato pronuntiaverat, eadem revocat in Praefat. ad Homon. H. I. p. 4. ubi fide antiquiſſimi libri legendum ait:

ἐν δὲ καὶ εὐφέρβης σκολιότριχος ἄνθος ἀκάνθης
'Αρχιλόχου σμικρὰς στράγγας ἀπ' ὠκεανοῦ.

eumque locum accipiendum esse de spina euphorbii, quamvis coronis minus apta, respondente tamen *Archilochi* ingenio. Repetita deinde interpretatione verborum σμικρὰς στράγγας, quae ad plantae succum stillatim defluentem referenda censet, ἀπ' ὠκεανοῦ adjectum existimat, ut intelligeretur, spinam euphorbii in Atlante prope Oceanum legi. Tantopere *Salmasius* sibi a doctrinae qua abundabat copia illudi passus est. Certum est, *Meleagrum* hoc voluisse indicare, *se e tot et tantis Archilochi operibus pauca et parva coronae suae inseruisse*, quae *Dorvilli* verba sunt ad *Charitonem* p. 712. Magis tamen ad genus carminum a *Meleagro* selectorum, quam ad numerum respici putaverim. Ex nostro colorem duxisse videtur *Leontius* Ep. XXII. T. III. p. 108. de citharoedo quodam:

ἦν γὰρ ἔτι προτέρων μελέων ὀλίγη τις ἀποῤῥὼξ
ἐν σαῖς σωζομένη καὶ φρεσὶ καὶ παλάμαις.

Pro μικρὰς, quae ipsa est Cod. lectio, *Hemsterhusius* ad *Aristoph*. Plut. p. 296. πικρὰς scribendum proposuit; nuper in idem incidit *Wakefield* in Sylv. crit. T. III. p. 131. qui πικρὰς στράγγας opponi putabat γλυκεῖ νέκταρι versu 35. Sed Codicis lectionem satis tuentur, quae *Dorvillius* l. c. de hoc disticho contra *Hemsterhusium* disputavit. V. 39. 40. Profert *Salmas*. ad *Solin*. p. 93. C. ubi de colore cyaneo et purpureo agit, et p. 579. G. — In fine versus Cod. Vat. vitiose ὄρπικας ἐλίης. Mox *Vavass*. ἐν δὲ pro ἠδὲ dedit. De *Polycleto* poëta nihil constat. V. 41. 42. Exhibet *Salmas*. de Homon. H. I. p. 10. B. ubi Πολυκράτου habet, quod etiam *Reiskius* e *Fabricio* adoptavit. Sed proba est vulgata. Vide ad v. 21. Cod. Vat, ἐνδ'αραμαρακαν. Amaracus inter herbas unguentarias praecipuum locum tenet. *Salmas*. ad *Solin*. p. 332. E. Multa de unguento amaracino collegit *Bernard*. ad

Theoph. Non. T. I. p. 59. — Pro ἀοιδῶν, quae Cod. eſt lectio, *Martin.* ἀοίδων, *Vavaſſor* ἀοιδοῦ habet. — Sequ. verſu, ubi *Salm.* vitioſe νέκην exhibet, *Antipater Sidonius* ſignificatur per φοίνισσαν κύπρον, quem florem pro liguſtro habere ſolent, improbante *Bodaeo a Stapel* ad *Theophr.* I. p. 63. In Aſcalone eum et Canobo, Aegypti urbibus, provenire docet *Dioscorid.* I. c. 124. — V. 43. καὶ μὴν καὶ συρίαν Cod. Vat. et ſic hunc verſum laudat *Wetſten.* ad *Marcum* XIV. 3. et *Bodaeus* ad *Theophr.* p. 662. et 1018. qui Syriam nardum vocari docet, non quod in Syria naſcatur, ſed quod ab Indis in Syriae emporia deferatur; quae eſt ſententia *Salmaſii* ad *Solin.* p. 746. ſqq. qui epitheton σταχυότριχα explicat p. 748. C. D. *Aſſyriam nardum* vocat *Horat.* II. Od. XI. 16. Cf. *Tibull.* III. 6. 9. — ναὶ μὴν καὶ συρίαν exhibent *Salmaſius* ad Plin. p. 76. 741. 746. 751. et de Homonym. H. I. p. 129. et *Martinus. Vavaſſor* autem et *Fabricius* ναὶ μὴν καὶ ἀρίαν, de poëta *Aria* cogitantes. — In ſq. verſu Ἑρμοδώρου nomen latere acute perſpexit *Martinus*, *Bodaei* errorem exagitans, qui ad *Theophr.* IX. p. 1018. hunc verſum ſic vertit: *Hymnis cantatum, celebratum Mercurii donum.* vide ad v. 24. Quae terra *Hermodorum* genuerit, non conſtat; ut proinde ignoremus, quid tribuendum ſit interpretationi *Reiskii*, qui Syria nardo poëtae patriam ſignificari cenſebat. — V. 45. Ποσίδιππον Cod. Vat. et *Mart.* — Poëtis, qui hoc diſticho commemorantur, *agreſtes campi flores* tribui, quod e bucolicorum numero fuerint, acute coniecit *Reiskius*, qui et ſq. verſu Σικελίδεω nomen de *Aſclepiade* interpretatur, rectius quam *Martinus*, qui de *Theocrito* cogitabat. Σικελίδου mentionem facit *Theocrit.* VII. 40. ubi *Schol.*: Ἀσκληπιάδην φησὶ τὸν ἐπιγραμματογράφον, ὡς υἱὸν Σικελίδα. Qui locus non fugit *Manſonis* diligentiam. Niſi perverſam *Reiskii* omnia mutandi libidinem tot exemplis haberemus cognitam, mirum profecto accideret, quod eum hoc loco, cujus

verum sensum primus perspexerat, vanam conjecturam tentantem videmus. Corrigit enim: ἀρούρης Σικελιδέων ἀνέμοις. *flores agri Sicelidarum*, i. e. *Siculorum*; *ventis satos*. ἄνθεα ἀνέμοις φυόμενα anemonae sunt, qui *flos nunquam se aperit, nisi vento spirante, unde et nomen accepit. Plinius* XXI. 23. Vide N. *Heinsium* ad Ovidii Metam. X. 737. *Brevis est tamen usus in illis, Namque male haerentem et nimia brevitate caducum Excutiunt iidem, qui praestant nomina, venti.* Quae est optima et unice vera lectio, pro ea, quae olim obtinebat: *qui perflant omnia.* Anemones nomen certo cuidam flori tributum, postea de pluribus usurpari coepit. *Hesychius*: ἀνεμώνη — πᾶν φυτὸν ταχέως ἀπὸ ἀνέμων φθειρόμενον. Vide *Bodaeum* ad Theophr. VI. p. 702. cujus inepta etymologia, ab ἄνεμος et ὄλλω sive ὄλλυμι, neminem hodie in errorem inducet. Ceterum hunc vers. laudat *Salmas.* in Homon. H. I. p. 26. B. — §. 3.] V. 47. χρυσίον. Cod. Vat. „χρύσειον „κλῶνα, *aureum surculum, sua ipsius virtute undique fulgentem.* De praestantia argumenti Platonis carmina „commendari, statim, ni fallor, liquet, minus autem, „quam plantam, quamve arborem noster animo sibi „finxerit. Respicere tamen poterat ad chrysocomen „herbam, cujus corymbos ab auri fulgore laudat *Plinius* „XXI. 8." *Manso.* *Divinum* Platonem significare voluisse *Meleagrum* suspicor; qui adeo, ut Deorum omnia aurea sunt, *aureum ramum* ad poëtarum coronam attulerit. Apolline nato, χρύσειον ἐκόμησε γενέθλιον ἔρνος ἐλαίης. *Callimach.* H. in Del. 262. Fortasse *Meleager* hunc locum, fortasse alium, qui nos latet, respexit. — V. 49. *Aratum* propter astrorum notitiam palmae procerae comparat poëta; quod probe intellexit *Reiskius*, qui in reliquis argutatur. Optime *Manso*: „Humilibus abjectis, altio„ra, nimirum astra ipsa, Aratus petierat. Hinc recte „carmina ejus comparat *palmae ad coelum tendenti* seu „*procerae*, e qua tamen nil, nisi πρωτογόνους ἕλικας, *prima*

„*ramorum flagella* (intelligo leviora carmina) coronae „suae intexuerit.“ Sequ. versum expressit *Philippus Thess.* I. κλυτοδένδρου Πιερίης κεῖρας πρωτοφύτους κάλυκας. — V. 51. λωτὸς propter odoris suavitatem coronis adhibebatur. Vid. quae collegit *Fischer* ad Anacr. IV. 2. p. 20. — In φλογὶ, quod iridis genus est a flammeo fulgore dictum, (*Salmas.* Hom. H. I. p. 29. G) poëta ad etymologiam nominis φαιδίμου a verbo φαίνεσθαι respicere videtur. — Verbis βοὸς ὄμμα flos significatur, vulgo βούφθαλμος vocatus, recentiorum βαλσαμίνη. *Salmas.* Hom. H. I. p. 35. E.— In hoc vers. τ' omittit *Fabr.* V. 53. φαλάκρητον *Martin.* quae Cod. est lectio. φαλακρῶν *Vavassor.* quod de *Theodoridae* patria explicare conatus est *Reiskius* in Notit. poët. p. 216. Hic quidem interpretationi praeferenda erat ejusdem emendatio φιλάκρητον, quam *Brunckius* recepit. Eandem tuetur Cod. Giess. ut igitur duos in eandem coniecturam incidisse appareat. *Serpyllum* στεφανωματικὸν esse tradidit *Dioscorides* III. 46. Cf. *Suid.* v. ἕρπυλλος, et *Bodaeum* ad *Theophr.* VI. p. 692. sq. — Cod. Vat. ἕρπυλον habet. — V. 55. νεόγραφα, Codicis lectionem, temere tentavit *Reiskius*, formam antiquis incognitam νεόδροπα in textum inducens. Habemus νεοδρέπτων βωμῶν in carmine inter *Theocritea* XXVI. 8. θαλλοὺς νεοδρέπτους ap. *Oppian.* Hal. α. 198. νεοδρεπεῖς κλάδους ap. *Aelian.* H. A. IV. 10. Melius igitur scripseris:

ἔρνεα πολλὰ νεότροφα.

ramos recens altos, i. e. *recentes* simpliciter. Adjectiva a τρόφος composita passiva significatione non minus gaudere, quam transitiva, satis constat. εὔτροφος, *bene nutritus*: ὁμότροφος, *simul educatus*: et alia permulta. ἔρνεα νεόθρεπτα sunt ap. *Apollonium Rhod.* III. 1400. Quod si tamen nihil mutandum existimaveris, poëta hoc quoque loco, ut v. 35. allegoriae immemor fuisse videri debet. — Mox pro τοῖς δ' *Vavassor* τῆς δ', quod *Fabr.* secutus est. —

Seq. versu πρώϊμα Vat. Cod. πρωϊνὰ *Mart.* Fallitur *Martinus*, quum *Meleagrum* τοῖς δ' ἅμα Μούσης κ. λ. significare putat amicorum suorum et sui temporis poëtarum carmina. Recentiorum lusus ἔρνεα sunt νεόγραφα; sed Μούσης σφετέρης λευκόϊα vix aliud quidquam nisi ipsius *Meleagri* sunt carmina. Ceterum ex hoc disticho apparet, *Meleagrum* non omnium poëtarum, quos in coronam intexuerat, nomina recensuisse, sed tantum antiquiorum. — V. 57. ἀλλά. *Hoc opus, hanc coronam, amicis meis offero et dedico.* μύσταις Μουσέων. *qui Musarum sacris operantur.* Virum, Musarum artibus gaudentem, *Himerius* ταῖς Μουσῶν τελεταῖς ἐπισκιρτήσαντα dicit Orat. XVI. 6. p. 689. Frequenter sane artes eruditae μυστήρια, ὄργια, quique ad eas incumbunt, μύσται vocantur a sophistis praesertim, et qui sophisticum dicendi genus sectabantur. Exempla quaedam collegit *Wernsdorf.* ad Himer. Ecl. X. p. 177. *Passeratius* ad *Propert.* III. El. I. 4.

II. Vat. Cod. p. 607. Edidit *Reisk.* in Notit. Poët. p. 243. e Cod. Lips. 245. *Manso* ex Brunckii Anal. nr. XLVII. p. 23. Primum distichon protulit *Salmasius* ad Script. Hist. Aug. T. II. p. 81. Praefationis loco hoc carmen, quo puerorum coronam nectit, *Meleager* praeposuisse videtur ei carminum suorum parti, quae Epigrammata complectebatur παιδικά. Hanc vero coronam non ab ipso poëta, sed, ut par erat, ab Amore contextam, Veneri dedicat. V. 1. χερὶ Vat. Cod. τρυγᾶν, *fructus colligere, flores decerpere. Achilles Tat.* I. 8. p. 24. μὴ παρὰ δᾷς εὔμορφον τρύγησαι ῥόδον ἀμόρφῳ γεωργῷ. *Julian. Imper.* Ep. III. δένδρον τρυγᾶται ῥιζόθεν. Hinc *utendum sibi sumere* et *frui* simpliciter. Vide ad *Macedonii* Ep. I. T. III. p. 111. — ψυχαπάτης Ἔρως habet *Reiskius* ex Cod. Lips. cum in Vatic. ψυχαπάτην legatur. Codicis lectionem repudiavit *Brunckius*, quod ψυχαπάτης Amoris sit epitheton. Satis hoc commodum foret, quam-

vis, in Anthologia quidem, nullus alius locus ſit, ubi amor eodem epitheto gaudeat. Sed, ne quid diſſimulem, nulla fuit a Codicis lectione recedendi cauſa. ψυχαπάτης is eſt, qui blando delinimento animum fallit; tum ad quodvis *animi oblectamentum* transferri poteſt. *Blandum et jucundum ſomnium* Meleager ὄνειρον ψυχαπάτην vocat Epigr. CIII. Et ſic paſſim ἀπάτη pro *oblectamento* ponitur. Pulcra vaſa ὄψεως ἀπάτην μόνον eſſe dicit *Clemens* Alex. Paedag. II. p. 188. ψυχαγωγίαν et ἀπάτην junxit *Dio Chryſoſt.* Or. XXXII. p. 362. A. quem locum cum aliis laudat *Pierſon* ad Moerin p. 65.: ἀπάτη, ἡ πλάνη παρ' Ἀττικοῖς· ἡ τέρψις παρ' Ἕλλησιν. Nihil itaque mutandum; niſi forte duplex epitheton, voci στέφανον additum, ſatis gravem emendationis cauſam exiſtimes. Verum nihil apud hosce poëtas frequentius. — V. 3. κατέπλεξε. Cod. Vat. Recte. — V. 5. καὶ μὴν *Reisk.* contra Cod. fidem. Mox idem cum Vaticano ἐπέπλεκεν ὡς ἀπ' ἀ. Εἰς ῥόδον. Noſtrum dubio procul ex *Brunckii* conjectura in textum venit. Sed vereor, ut poëtae manus ſua reſtituta ſit. ῥόδον ἀπ' ἀκάνθης, *roſa de ſpinis decerpta.* Cf. Ep. Inc. XX. — V. 7. χρυσάνθη κρόκον. Crocus coma flava, ξανθῇ τριχί, conſpicuus. *Moſchi* Europa v. 83. ξανθοῖο κρόκου θυόεσσαν ἔθειραν. Laudat hunc verſum *Salmaſ.* ad Solin. p. 76. C. — Sequ. verſu Cod. Vat. Οὐλιάδην. — V. 9. Hunc verſum reſpexit *Alberti* ad *Heſych.* v. ἁβροκομᾷ. ὁ τὴν κόμην φαιδρὰν ἔχων. Vide Epigr. XXX. — Omnes, quos nominatim recenſuerat poëta, complectitur verbis ἱμερτοὺς κλῶνας ἀρετῆς, *pueros et pulcritudinis et morum praeſtantia conſpicuos*; et Tyrum, patriam, tot pulcris pueris inſignem, felicem praedicat; ὀλβίστη νήσων Τύρος. Inſulam Tyrum vocat iterum Epigr. CXXIII. Vide *Valckenar.* ad Phoeniſſ. p. 212. Laudat hoc hemiſtich. *Spanh.* de Uſu et Pr. Num. T. I. p. 660. πυρίπνουν etiam *Reiskius* habet, idque ex *Salmaſii* emendatione in apographa quaedam fluxiſſe ſuſpicor. Cod. enim

enim Vat. μυρόπνουν legit, qua voce *Meleager* usus est Ep. I. 9. V. 1. LX. 2. Ceterum junge ἣ τὸ ἄλσος Κύπριδος ἔχει, ἀνθοφόρον παίδων. i. e. παίδων ἄνθη φέρων. Sic haec explicari possent; cum tamen infra Ep. XXXI. pueri δισσοὶ Κύπριδος ἀνθοφόροι appellentur, fere probo conjecturam *Schneideri*, ἀνθοφόρων legentis. In idem ultro inciderat *Manso*.

III. Vat. Cod. p. 581. Inter *Stratonis* Epigrammata edidit *Klotz*. nr. XXIII. (*Manso* nr. III. p. 6.) Tractavit *Schneider* in Peric. crit. p. 24. et 113. Ad puerorum amorem, muliebri amore praestantiorem, poëta se convertit. Comparandum Ep. inter ἀδέσπ. III. p. 151. quod bonum poëtam auctorem habet:

πλειότερον τόδε θάλπος· ὅσον δυνατώτερος ἄρσην
θηλυτέρης, τόσσον χὠ πόθος ὀξύτερος.

Quaedam apographa formas vulgares exhibent pro doricis, quae in Codice leguntur. Cod. Dresd. Κύπρις ἃ θάλ. Venus ignem jaculatur, βάλλει, quo pectora muliebri amore incendat. Passim Venus filii sui armis instructa occurrit. *Theocrit*. Eid. XI. 15. ἔχθιστον ἔχων ὑποκάρδιον ἕλκος, Κύπριος ἐκ μεγάλας, ἅ οἱ ἥπατι πᾶξε βέλεμνον. cf. *Moschum* Eid. II. 16. Praeiverat *Pindar*. Pyth. IV. 380. et *Euripides* in Medea 633. — Ut Venus muliebri, sic Amor puerili praeest desiderio, ἡνιοχεῖ. Hoc verbo primus, ni fallor, in hunc modum usus est *Anacreon*, ap. *Eustathium* ΙΛ. p. 1442. 47. τὸ τῆς ἐμῆς ψυχῆς ἡνιοχεύεις. *Plutarchus* de Amore disputans T. II. p. 759. D. amatorius furor, inquit, οὔτε ἄλλον ἔχει θεὸν ἐπιστάτην καὶ ἡνίοχον ἢ τοῦτον, ᾧ νῦν ἑορτάζομεν. δεινὸν ἡνίοχον Amorem vocat *Hermesianax* in Elegia v. 85. Deinde quicunque alicui rei praeest, eamque administrat, ejus ἡνίοχος dicitur. Exempla collegi in Animadv. in Euripid. p. 308. add. *Wernsdorf*. ad Himer. Ecl. XXXVI. p. 315. — ¶. p. 4.] V. 3. ποῖ ῥέψω; *utri me potissimum adjungam?* De animi inclinatione passim. *Lucian*. T. II. p. 401.

καί μοι γενοῦ δικαστὴς ἴσος, ἐπεὶ μηδ' εἰς ἕτερόν σε τοῦ πάθους ῥέποντα ὁρῶ, ποτέρους ἀμείνονας ἡγῇ, τοὺς φιλόπαιδας ἢ τοὺς γυναίοις ἀσμενίζοντας. *Plutarch.* T. II. p. 772. A. ἀνεπέπειστο γὰρ ὑπὸ τῶν τῆς παρθένου οἰκετῶν, ὡς πρὸς αὐτὸν μᾶλλον ἐκείνη ῥέποι. *Alciphron.* I. Ep. VIII. p. 32. ὅπου γὰρ ἂν ῥέψῃς, ὦ γύναι, ἅπαξ, ἐκεῖσε ἀκολουθήσω. Translatae significationis fons et origo apparet in his *Plutarchi* locis T. II. p. 11. D. ἀμφίδοξός εἰμι καὶ διχογνώμων, καὶ τῇδε κἀκεῖσε κλίνων, ὡς ἐπὶ πλάστιγγος πρὸς οὐδέτερον ῥέψαι δύναμαι. T. II. p. 21. D. οὐ χεῖρόν ἐστιν ἑτέρων ἐνδόξων ἀποφάσεις ἀντιτάττοντας, ὥσπερ ἐπὶ ζυγοῦ, ῥέπειν πρὸς τὸ βέλτιον. — In quibusdam apographis τρέψω legitur, omnino male. — Mox ποτὶ παῖδα τῇ μ. habet Cod. Vat. et Voff. apogr. in cujus margine noftra lectio notatur. Seq. verfu in apogr. Dresd. contextus ἐρᾷν exhibet; margo γρ. ἐρεῖν νικᾷ δὲ θρασύ.

IV. Cod. Vat. p. 582. fq. Primus integrum ex apogr. Lipf. edidit *Schneiderus* in Peric. crit. p. 83. Duo priora difticha protulit *Alberti* ad Hefych. v. κορώνη. Secundum *Pierfon* ad Moer. p. 472. Ultimum *Burmannus* ad Propert. p. 698. e cod. Scalig. (*Manfo* nr. V. p. 7.) Poëta in oculos invehitur, novi femper amoris novique cruciatus auctores. Meleager imitatus eft *Polyftratum* Ep. I. T. II. p. 1. Noftrum vero expreffit *Paulus Sil.* Ep. XXXVII. T. III. p. 82. — V. 1. παίδων κύνες. *pueris infidiantes, puerorum obfervatores et fectatores.* Illuftrat *Ruhnkenius*, hoc difticho prolato, in Epift. crit. I. p. 94. — ἐν a Cod. Vat. abeft, fed recte repofitum. Junge ἐγχριόμενοι, quafi oculi, vifco illiti, pulcris pueris ubique adhaereant, fibique ipfi *vulnus quaerant*, ut *Propert.* loquitur II. 18. 7. Sic Epigr. Inc. Auct. LII. p. 161.

> Εἴ μοι τις μέμψοιτο, δαεὶς, ὅτι λάτρις Ἔρωτος
> φοιτῶ, θηρευτὴν ὄμμασιν ἰξὸν ἔχων.

Alias pueri puellaeque *amoris vifco* homines allicere di-

cuntur; ut ap. *Plautum* in Bacchid. V. 2. 39. *Tactus sum vehementer visco, cor stimulo foditur.* Similis est ratio, ubi oculis tribuuntur retia et laquei. *Appulejus* Metam. L. II. p. 98. ed. *Ruhnk. Serit blanditias, invadit spiritum, amoris profundi pedicis aeternis alligat.* Cf. *Sosipatrum* Ep. III. et *Philostrat.* Epist. L. p. 938: φέρω σε πανταχοῦ τοῖς τῶν ὀμμάτων δικτύοις. — In pentametro *Salmasius* perperam ὀφθαλμῶν conjiciebat. Haud dissimiles ad oculos apostrophas collegit *Dorvill.* ad Charit. p. 486. — V. 3. *Novum Amorem rapuistis et excitastis, veluti ignem sub cinere latentem.* ἡρπάσατ'. *Ovid.* II. Amor. XIX. 19. *Tu quoque, quae nostros rapuisti nuper ocellos.* III. 12. 48. *perque tuos oculos, qui rapuere meos.* Verba τέφρῃ πῦρ ὑποθαλπόμενον, paroemiae speciem habentia, repetit Ep. LV. μὴ, πρὸς Διὸς, ὦ φιλάβουλε, κινήσῃς τέφρῃ πῦρ ὑποθαλπόμενον. *Callimach.* Ep. VI.:

ἔστι τι, ναὶ τὸν Πᾶνα, κεκρυμμένον, ἔστι τι ταύτῃ,
ναὶ μὰ Διώνυσον, πῦρ ὑπὸ τῇ σποδιῇ.

Incedis per ignes, suppositos cineri doloso. Horat. II. Od. 1. 7. — Paroemiam κορώνη τὸν σκορπίον illustrat *Hesych.* ἐπὶ τῶν δυσχερέσι καὶ βλαβεροῖς ἐπιχειρούντων· et iisdem verbis *Zenobius* Cent. IV. 60. qui haec addit: ἐλλειπτικὴ δέ ἐστι· λείπει γὰρ τὸ, ἥρπασε· καὶ γὰρ ἁρπασθεὶς ὁ σκορπίος, οὐκ ἔλαττον ἔδρασεν, ἐμβαλὼν τῷ κέντρῳ τὸν ἰὸν, ἥπερ ἔπαθε. Similia sunt αἲξ τὴν μάχαιραν· εὖ κείμενον κακὸν κινεῖς· λέοντα νύσσεις· Ἀνάγυρον κινεῖς. Quae comparat *Diogen.* Centur. I. 52. p. 181. — Pro τέφρῃ *Schneiderus* τέφρη, casu recto, habet. Verbum ὑποθαλπόμενον dividit, ut in talibus solet, Vat. Cod. — V. 5. In Lectt. p. 312. *Brunckius*, δρᾶθ' ὅ τι κεν βούλησθε, corrigendum proponit; quod *Manso* in textu posuit. Mox idem in Cod. τάχα esse pro τάχος ait, idque probat. (At si in suo apographo τάχα reperit, ex emendatione est; Vaticanus habet τάχος.) Putat igitur hunc versum ex *Bouherii* conjectura restituendum esse sic:

πρὸς δ' εἱρκτὴν αὐτομολεῖτε τάχα.

Suos ipſum alloqui oculos, quorum in amore ἀπληστίαν et πολυμανίαν incuſet. Ingenioſa emendatio, et fortaſſe vera; quamvis et ſic aliquid relinquitur, quod palatum paulo moroſius offendat, cum εἱρκτῆς in hoc imaginum contextu vix ſatis apte mentio fiat. Verum talia in noſtro poëta non nimis urgenda eſſe, ex ſequentibus apparebit. — νενοτισμένα δάκρυα *humidae* ſunt *lacrymae*, ὑγρά· non, ut *Manſo* interpretatur, *lacrymae inſtar imbris, quem Notus concitat, profluentes.* μυδαλέοις δάκρυσι dixit *Aeſchyl.* Perſ. 538. — V. 7. ὄπτασεν κάλλει ὑποκαόμενοι. Vatic. et apogr. *Voſſ.* in cujus marg. *Scaliger* ὀπτᾶσθ' correxit, docente *Burmanno* ad *Propert.* III. El. XXIII. 13. *Correptus ſaevo Veneris torrebar aheno.* quod ex graeco quodam poëta ductum eſſe dubitari nequit. *Theocrit.* VII. 55. Λυκίδαν ὀπτεύμενον ἐξ Ἀφροδίτας. Cui praeivit *Sophocles* ap. Athen. XIII. p. 564. C.

τοίαν Πέλοψ ἴυγγα θηρατηρίαν
ἔρωτος, ἀστραπήν τιν' ὀμμάτων ἔχει·
ἐνθάλπεται μὲν αὐτὸς, ἐξοπτᾷ δέ με.

Noviſſima verba male interpretatur *Dalechampius*; rectius *Caſaub.* in Anim. p. 864. 40. Non contentus noſter oculis amore uſtis, Amorem etiam finxit μάγειρον. Inepte. Certe talis metaphora magis decebat ancillam, rei culinariae praepoſitam, eandemque in amore potentem, qualis Palaeſtra eſt apud *Lucianum* in Aſino c. 6. T. VI. p. 137. ed. Bip. quae jocoſe et lepide ad Lucium, ἀκριβῆ βλέπεις, inquit, ἀνθρωπομάγειρον. — Ut Meleager τύφεσθ' ὑποκαόμενοι, ſic *Polyſtratus* Epigr. I. item oculos incuſans, καίεσθε, ait, τρύχεσθε, καταφλέχθητε ποτ' ἤδη. et *Philoſtratus* Epiſt. LI. p. 939. πρῶτοι (ὀφθαλμοὶ) μεμνῆσθαι ἐδιδάξατε τὴν ψυχὴν τῆς ἔξωθεν ἐπιῤῥοῆς· πρῶτοι δὲ ἐβιάσασθε, τὸν ἥλιον καταλιποῦσι, πῦρ ἀλλότριον ἐπαινεῖν· τοιγαροῦν ἀγρυπνεῖτε, καὶ καίεσθε, καὶ λογίζεσθε (fort. φλογίζεσθε), ἀπαλλαγὴν ὧν εἵλεσθε εὑρεῖν μὴ δυνάμενοι.

V. Cod. Vat. p. 583. Edidit *Schneider* in Periculo Crit. p. 63. ex Cod. Lipſ. (*Manſo* nr. VI. p. 7.) Poſtremum diſtichon protulerunt *Salmaſ.* ad Tertull. de Pallio p. 432. *Alberti* ad Heſych. v. λοπάς. T. II. p. 497. Pulcrorum puerorum recenſum poëta inſtituit, eorumque uſum amico apprecatur. — V. 3. *Brunckius* in Anal. εἴδῃ dederat, cum in Cod. ἤδῃ exſtet. In Lect. εἴδοι corrigit. Poëtae fortaſſe obverſabantur *Sapphus* verba: ὅστις ἐναντίον τοι ἰζάνει, ap. *Longin.* Π. ὕ. Sect. X. Infra Ep. XXIII. αἱ χάριτες τὸν καλὸν Ἀρισταγόρην ἐςιδοῦσαι ἀντίον. ubi vide not. — V. 5. τόδε γ' εὔστοχον ex *Brunckii* videtur eſſe emendatione. Vat. Cod. τόδ' εὔστοχον, unde ſcribendum exiſtimo:

τὸ δ' εὔστοχον.

Apogr. Lipſ. τὸ δέ σ' εὔστ. quod item ab emendatore profectum. Verba in arte ſagittandi uſurpata ad rem obſcoenam traducuntur. Facit huc *Heſychius.* κέρας ὄρθιον ἡ νευρά· Εὐριπίδης ἐν Αὔγῃ. et κύσθαλον· αἰδοῖον, κέρας. Conf. Intrpp. *Petronii* c. 134. Partem hujus diſtichi excitat *Alberti* ad Heſych. v. κέρας et ῥόπτρον. — Verbum περισκυθίται illuſtrat *Salmaſius*, ubi de more Scytharum pellem hoſtium capitibus detrahendi disputat, ad *Solin.* p. 581. D. et *Lennep.* ad *Phalar.* p. 73. ſqq. Nequitiae, quae in hoc verbo latet, fontem *Archilochum* puto, ap. *Athenaeum* III. 122. B. πάντ' ἄνδρ' ἀποσκολύπτειν. Quod de muliere libidinoſa dictum, non intellexit *Caſaubonus.* *Heſych.* ἀποσκόλυπτε· ἀπολέπιζε· καὶ ἀποσκόλους· φασὶ καὶ τὸν περιτετμημένον τὸ αἰδοῖον ἀπεσκολυμμένον. Σοφοκλῆς Μώμῳ. — Poſt Οὐδιάδης Cod. Vat. δ' inſerit. — V. 8. Εὐδήμου Cod. Vat. vitioſe. χλαμύδι *Brunckius* in χλανίδι mutandum cenſet, quod verum puto. Infra Ep. LXXXII. ἄλλος ἐπεὶ Δημοῦς θάλπεθ' ὑπὸ χλανίδι. Idem Ep. CII. εἴ τις ὑπὸ χλαίνῃ βεβλημένος Ἡλιοδώρας θάλπεται. *Aſclepiad.* Ep. XX. ἥδιστον δ', ὁπόταν κρύψῃ μία τοὺς φιλέοντας χλαῖνα. Jam vero χλανίδα et χλαῖναν, ut ejusdem originis verba, parum aut

nihil differre puto. Apud *Lucianum* tamen in Amor. 49. T. V. p. 313. ed. Bip. δεῖ δὲ τῶν νέων ἐρᾶν, ὡς Ἀλκιβιάδου Σωκράτης, ὃς ὑπὸ μιᾷ χλαμύδι πατρὸς ὕπνους ἐκοιμήθη. ubi χλανίδα corrigendum cenfet *Dorvill.* ad Charit. p. 385. cui conjecturae patrocinatur *Alciphron* I. Ep. 38. p. 176. ὑπὸ τοὐμὸν κοιμωμένη χλανίσκιον. Conf. *Philoftr.* Epift. XLIV. p. 933. — V. 9. Ῥωμαϊκὴν λοπάδα (Cod. Vat. λωπάδα), *patinam mifcellaneam fictilem, variis et exquifitis deliciis refertam*, illuftrat *Salmaf.* ad Tertull. p. 432.

VI. Vat. Cod. p. 575. (*Manfo* nr. CXII. p. 47.) Ut Meleager amoris curas vino largiter ingefto pellere fuadet, fic *Tibullus* I. El. II. 1.:

Adde merum, vinoque novos compefce dolores,
Occupet ut feffi lumina victa fopor:
Neu quisquam multo perfufum tempora Baccho
Excitet infelix, dum requiefcit Amor.

παυσίλυπον ἄμπελον *Euripidis* in Bacch. 771. circumfcripfit *Varro* ap. *Nonium* v. *Coagulum*: *Vino nihil jucundius quisquam bibit; Hoc aegritudinem ad medendam invenerunt.* *Aftydamas* ap. *Athenaeum* II. p. 73. B. θνητοῖσι τὴν ἀκεσφόρον λύπης ἔφηνεν οἰνομήτορ' ἄμπελον. — V. 1. Laudat h. v. *Alberti* ad *Hefych.* v. Ζωροπόται. In Cod. Vat. vitiofe ζωγροπότει. — κοιμάσει φλόγα, *compefcet, leniet ardorem.* Solis radios νὺξ ἐκοίμισεν Epigr. XXVI. De lenimento flagrantis doloris *Sophocl.* in Philoct. 651. φύλλον, ᾧ κοιμῶ τόδ' ἕλκος. Haud fcio, an obverfatus fit *Meleagro* locus *Xenophontis* in Sympof. 2. 24. τῷ γὰρ ὄντι ὁ οἶνος ἄρδων τὰς ψυχὰς, τὰς μὲν λύπας, ὥςπερ ὁ μανδραγόρας τοὺς ἀνθρώπους, κοιμίζει, τὰς δὲ φιλοφροσύνας, ὥςπερ ἔλαιον φλόγα, ἐγείρει. — V. 3. οἴνας. Vid. *Athen.* II. p. 35. B. — ἔκκρουσον ὀδύναν. ut *Panyafis* ap. *Athen.* II. p. 37. B. πάσας δ' ἐκ κραδίας ἀνίας ἀνδρῶν ἀλαπάζει. *Paulus Silent.* Ep. XXXIV. ἔκχυτον ἐκ στέρνων ἐξεσόβησε νόον. *Plutarch.* T. II. p. 333. C. τὰς κρίσεις ἐκκρούουσιν αἱ φαντασίαι τῶν κινδύνων ἐγγὺς γενομένων. Verba ἐκκρούειν et ἐκπλήττειν

illustrarunt *Stoeber.* et *T. Hemsterh.* ad Thomam M. p. 287. sq. Ad sensum praeclare facit *Propertius* III. El. XV. 3. *Tu potes insanae Veneris compescere fastus, Curarumque tuo sit medicina mero. Per te junguntur, per te solvuntur amantes. Tu vitium ex animo dilue, Bacche, meo.*

¶. 5.] *VII.* Vatic. Cod. p. 576. Edidit *Majus* in Catal. Bibl. Uffenb. nr. 57. unde *Wolfius* sumsit in Fragm. Poëtr. p. 20. sine lectionis varietate. Repetivit *Warton* ad *Theocrit.* T. II. p. 181. de puero inter navigandum demerso perperam interpretatus. Quum Andragathus, quem poëta in deliciis habebat, Rhodum profectus esset, ille in delphinum mutari optat, ut puerum, humeris susceptum, in locum destinatum vehat. (*Manso* nr. XXX. p. 16.) — V. 1. 2. Expressi sunt ex *Callimachi* Epigr. quod mutilum exstat in Vat. Cod. et inter Fragm. nr. CXIV. p. 485. ἁ ναῦς, ἃ τὸ μόνον φέγγος ἐμὶν τὸ γλυκὺ τᾶς ζοᾶς Ἅρπαξας. unde *Horatius* profecit I. Od. III. 5. — ὦ δυσέρωτες. Dolorem suum enarrat simili vulnere laborantibus, *misere amantibus.* Vide *Brunck.* Lectt. ad *Theocrit.* p. 62. — ψυχὰς Cod. Vat. — V. 3. τρισμάκαρες junctim, et statim τρεῖς Vat. Cod. — παιδοφορῶν ἄνεμος, *ventus, qui puerum mihi eripuit.* — V. 5. Unum hic proferam locum *Luciani* in Navig. 19. Tom. VIII. p. 172. ed. Bip. θάῤῥει, ὦ Λυκῖνε, οἱ δελφῖνες γὰρ αὐτὸ ὑποδύντες ἐξοίσουσιν ἐπὶ τὴν γῆν· ἢ νομίζεις, κιθαρῳδὸν μέν τινα σωθῆναι παρ' αὐτῶν, καὶ ἀπολαβεῖν τὸν μισθὸν ἀντὶ τῆς ᾠδῆς, καὶ νεκρόν τι ἄλλο παιδίον εἰς τὸν Ἰσθμὸν ἐπὶ δελφῖνος ὁμοίως προκομισθῆναι, τὸν δὲ Ἀδειμάντου οἰκέτην, τὸν νεώνητον, ἀπορήσειν δελφῖνος ἐρωτικοῦ; — Seq. vers. Vat. Cod. ἐσ ἰδῃ et γλυκόπαιδα. In edit. Lips. perperam excusum προθμευθείς.

VIII. Vat. Cod. p. 576. Edidit *Klotz.* in Comm. ad Tyrt. p. 113. Prius distichon laudat *Warton* ad Theocrit. T. II. p. 321. (*Manso* nr. XIX. p. 12.) Antiochum

puerum Amori parem, immo fuperiorem effe ait; quin Venus, confpecto Antiocho, hunc filium effe putavit, non Amorem. Expreffum carmen ex *Afclepiade* III. p. 211. — οὐ μὰ τὸν Ἑρμῆν, οὐδ' αὐτὴ Κύπρις γνώσεται, ὃν τέτοκεν. — Verf. 3. Cod. Vat. εὸν πόθον exhibet. Cui emendatio debeatur, ignoro. Sed recte fcribitur νέον. *Mufaeus* v. 68. Κύπριδος ἀρήτειρα, νέη διεφαίνετο Κύπρις. Vide, quae collegimus in *Animadv. ad Theocritum* p. XXVI. fq. — Verf. 4. pro εὕρηται *Wyttenbach* in Bibl. crit. Vol. I. P. II. p. 28. corrigit: εὕρηται. *Hic enim puer ipfo Amore potentior Amor effe reperitur.* — Mox *Klotz.* κρέσσων ἄλλος e fchedis fuis edidit. Male.

IX. Cod. Vat. p. 580. Edidit *Klotz.* in Mufa Strat. nr. XXXI. p. 65. *Warton* ad *Theocrit.* T. II. p. 165. Ultimum diftichon *Valcken.* in Diatr. p. 7. Lectionis varietatem enotavit *Schneider* in Per. Crit. p. 63. (*Manfo* nr. XX. p. 12.) In eundem Antiochum, quem ephebi habitu incedentem, Amori fimillimum fore ait. Et hoc expreffum ex *Afclepiade* Ep. II. et III. — V. 1. Cod. Vat. εἰ χλαμύδ' Ἔρως εἶχεν. Hoc quoque loco *Brunckius* χλανίδα reponendum cenfet; in quod etiam *Herelius* inciderat. Minus recte, ut apparebit legentibus notam *Schneideri* in Peric. Crit. p. 113. ubi laudat *Pollucem* X. 164. τὸ δὲ τῶν ἐφήβων φόρημα πέτασος καὶ χλαμύς. πρώτην δέ φασι χλαμύδα ὀνομάσαι Σαπφὼ, ἐπὶ τοῦ Ἔρωτος εἰποῦσαν· ἐλθόντ' ἐξ ὀρανῶ πορφυρέαν ἔχοντα χλαμύν. Quem locum nemo facile de vitio fufpectum habebit. Chlamydem et petafum jungit etiam *Philemon* ab eodem *Polluce* laudatus, et *Plautus* Pfeudol. IV. 7. 88. fqq. Amorem χλαμύδι indutum oftendit *Philoftratus* Icon. l. VI. p. 772. Vide *Locellam* ad Xenoph. Ephef. p. 157. Chlamydes nimirum ephebi geftabant a decimo feptimo aetatis anno ufque ad vicefimum, unde *chlamys ephebica* ap. *Appulejum* in Metam. L. X. p. 737. *Adeft luculentus puer nudus, nifi quod ephebica chlamyde finiftrum tegebat*

humerum. ubi vid. *Oudendorpium*. χλαμύδας ἐφηβικὰς Aristodemus, Cumarum tyrannus, mulieres gestare jussit, teste *Plutarcho* T. II. p. 262. A. Qui hanc rem attigit in Dissert. de raptu Cassandrae p. 83. et de Origine tirocinii p. 13. *Böttigerus*, ephebos Mercurii vestitum imitatos esse suspicatur, *in den Vasengemählden* Fasc. I. 1. p. 146. Jam Mercurius chlamyde et petaso conspiciebatur. In pompa Dionysiaca, a Ptolemaeo celebrata, incedebant Sileni ἐν πορφυραῖς χλαμύσι καὶ κρηπῖσι λευκαῖς· εἶχε δ' ὁ μὲν αὐτῶν πέτασον καὶ κηρύκιον χρυσοῦν, ὁ δὲ σάλπιγγα. ap. *Athen*. V. p. 198. A. Verum hic quoque *Casauboni* codex χλανίσι praestat. p. 200. F. παιδάρια χιτῶνας ἔχοντα ἡνιοχικοὺς καὶ πετάσους. His adde *Teletem* ap. *Stobaeum* Tit. XCV. p. 522. 21. καὶ παῖς μὲν ὤν, ἐπιθυμεῖ ἔφηβος γενέσθαι· ἔφηβος δὲ γενόμενος, ζητεῖ πάλιν τὸ χλαμύδιον ἀποθέσθαι. Haec paulo fusius declaravimus, ut appareret, vanam esse h. l. *Brunckii* emendationem, simulque intelligeretur, quam apta in omnibus iis locis, ubi de puerorum habitu agitur, χλαμύδος sit commemoratio. Haec semel notata, ad plures Anthologiae locos expediendos valebunt. Ceterum de verborum χλανὶς et χλαμὺς permutatione egerunt *Bernard* ad *Josephi Antiqu*. V. 1. §. 19. *T. Hemsterh*. in Miscell. Obss. Vol. III. p. 414. *Dorvill*. ad *Charit*. p. 385. — V. 2. Pro καὶ μὴ πτερὰ, quae ipsa est membranarum lectio, apographa quaedam μήτε exhibent, et νώτῳ pro νώτων. — V. 3. μὰ om. Cod. Vat. Lips. *Valcken*. et *Klotz*. μὰ plures inserendum judicaverunt. *Homer*. Il. α. 234. ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον. Epigr. XXVIII. 2. LII. 1. *Reiskius*, ut metro succurreret, in margine Codicis sui notarat: ναὶ τὸν γαῦρον. — V. 4. τἄμπαλιν Cod. Vat. quam formam passim in hoc cod. deprehendi. τοὔμπαλιν Apogr. Lips. *Wart*. *Valck*.

X. Cod. Vat. p. 589. Edidit *Klotz* in Musa Strat. n. 32. *Warton* ad *Theocrit*. T. II. p. 38. (*Manso* nr.

XXI. p. 12.) Puerum osculatus poëta tantam suavitatem perceperat, ut Jovem non nectar, sed oscula de Ganymedis ore bibere, et Ganymedem propterea Jovis pocillatorem vocari suspicetur. — V. 1. διψῶν. Quanta cupiditate, qui aestatis calore siti cruciantur, aquam, tanta equidem pulcri pueri osculum appetivi. Huc facit *Philostr.* Epist. LVII. p. 942. ἕπου, γύναι, καὶ σὺ τοῖς νόμοις καὶ διψῶντα πάντα ὁδοιπόρον, ὃν τὸ σὸν ἄστρον ἀπώλεσεν. Haec scribenti *Philostrato* obversabantur, ni fallor, verba *Theocriti* Eid. XII. 8. τόσσον ἔμ' εὔφρηνας σὺ φανείς· σκιερὴν δ' ὑπὸ φηγὸν Ἠελίου φρύττοντος ὁδοιπόρος ἔδραμον ὥς τις. Narcissum fonti adstantem, κάλλους διψῶντα, nobis statuit *Philostratus* Sen. in Imag. I. 23. p. 798. quae exscripsit *Aristaen.* II. Ep. X. p. 87. De translata significatione verbi διψᾷν exempla collegit *Gatacker* de Stylo N. T. p. 118. sq. — V. 2. Profert h. v. *Alberti* ad *Hesych.* I. p. 478. propter verbum ἀποπροφεύγειν, quo Lexica carent. Seq. vers. *Klotz.* ἄρα omisit. — Ad illustrandum acumen, quod in hoc disticho inest, facit *Lucianus* D. D. II. T. I. p. 214. ubi Juno Jovi Ganymedis amorem exprobrans, σὺ δὲ καὶ τὴν κύλικα οὐκ ἂν ἄλλως λάβοις, ait, παρ' αὐτοῦ, ἢ φιλήσας πρότερον αὐτὸν, ἁπάντων ὁρώντων, καὶ τὸ φίλημα σοὶ ἥδιον τοῦ νέκταρος. Qui labellis tacta pocula alteri praebebat, ut eadem parte biberet, (vide ad *Agath.* Ep. XVI.) *oscula propinare*, οἰνοχοεῖν τὰ φιλήματα, dicebatur. *Lucian.* in Asino c. 8. καὶ ἦν εὐφροσύνη ἡμῶν τὸν οἶνον καὶ τὰ φιλήματα προπινόντων ἀλλήλοις. *Aristaenet.* I. Ep. 25. p. 61. τοῦτον δὴ τὸν τρόπον ὥσπερ ἐκ στομάτων ὑπεφίλουν ἀλλήλους, καταπίνοντες τὰ φιλήματα, καὶ τὸν οἶνον τοῖς χείλεσι κεκραμένον καὶ μέχρι καὶ αὐτῆς τῆς καρδίας παρέπεμπον. Fortasse ap. *Philostratum* Epist. XXIV. p. 924. olim lectum fuit: ἐμοὶ δὲ μόνοις πρόπινε τοῖς φιλήμασιν, pro ὄμμασιν, quam lectionem contextus non patitur. — Nihil est, quod in hoc disticho, recte intellecto, lectorem morari possit. Tentavit tamen nescio quis in Cod. Bodlej. ἄρα φίλημ' ὅτε, (do-

cente *Warton.* in Addend. in Theocr. T. II. p. 348.) ſine cauſa idonea. — V. 4. σοῖς vir doctus conjecit in apogr. Tryll. — V. 6. ψυχῆς πέπωκα μέλι. oſculum, quod ad animum, non minus dulce ac mel, delabebatur. Epigr. Inc. Auct. LV. p. 161.:

κούρη τίς μ' ἐφίλησεν, ὑφέσπερα, χείλεσιν ὑγροῖς.
νέκταρ ἔην τὸ φίλημα· τὸ γὰρ στόμα νέκταρος ἔπνει.
καὶ μεθύω τὸ φίλημα, πολὺν τὸν ἔρωτα πεπωκώς.

¶. 6.] XI. Cod. Vat. p. 577. Edidit *Dorvill.* ad *Charit.* p. 512. Ultimum diſtichon expromſit *Alberti* ad *Heſych.* v. Μέροπες, et *Weſſeling.* ad *Diodor. Sic.* T. I. p. 573. 18. Varietatem Codicis Lipſ. enotavit *Reiske* in Miſc. Lipſ. IX. p. 94. (*Manſo* nr. XXIV. 13.) In puerum Praxitelem, cujus nomen huic luſui, ſatis ingenioſo, locum dedit. Notus eſt Praxitelis ſculptoris Amor (vide *Heyne* in Comment. Soc. Reg. IX. p. 91.), quem inter praeſtantiſſima ejus opera habitum fuiſſe conſtat. Ut ille, *Meleager* ait, Veneris filium e marmore ſculpſit, ſic Veneris filius Praxitelem, ſui ipſius imaginem vivam ſpirantemque, finxit, novum Amorem, qui, ut ipſe inter deos, ſic inter mortales regnum exerceat. — V. 1. ζωγλύφος Cod. Vat. et apogr. Lipſ. quod etiam ἄνυσεν ἔρωτα perperam exhibet. ἀνύειν frequens de artificibus. *Archias* Ep. XII. ὅσον θράσος ἄνυσε κάπρου ὁ πλάστας. — V. 3. ἄγαλμα. pulcrum, ut ſtatuam. *Achilles Tat.* V. p. 303. ὥστε ἂν ἰδὼν αὐτὴν εἴποις ἄγαλμα. Vide exempla ap. *Dorvill.* ad *Charit.* p. 12. ſq. — Sequ. verſu membranae praebent αὐτόματ' εἰκονίσας. Reponebat *Salmaſius*, αὐτὸν ἀπεικονίσας, unde *Br.* fecit αὐτὸν ἀπ. *Suam ipſius ſpeciem exprimens.* Comparat *Manſo Simonidem* Ep. XC. p. 143. διηκρίβωσεν Ἔρωτα, Ἐξ ἰδίης ἕλκων ἀρχέτυπον κραδίης. Pulcherrimi deorum ſimulacrum poëta amaſium non minus apte appellat, quam *Ariſtaenetus* Laïdem Veneris ſimulacrum vocat. I. Ep. 1. p. 2. ὦ φύσεως τὸ κάλλιστον φιλοτέχνημα, ὦ γυναικῶν εὔκλεια, καὶ διὰ πάντων ἔμψυχος τῆς

Ἀφροδίτης εἰκών. ἔμψυχον κάλλος et ſimilia vid. in Lectt. *Ariſtaen.* L. II. p. 246. — V. 5. βραβεύει Vat. Cod. non βραβεύῃ, ut *Br.* ait, qui emendatam apographi Bouheriani lectionem pro genuina membranarum ſcriptura habuit. *Dorvill.* βραβεύων exhibet. — Translatae verbi βραβεύειν ſignificationis exempla collegit *Dorvill.* ad Charit. p. 404. et 556. *Lennep.* ad Phalar. p. 134. — V. 6. γῆς Cod. Vat. Vitioſe Lipſienſis τῆς δ' ἅμα κ. μ. σκῆπτρα φοροῦσι π. — V. 7. Μερόπων πόλις. *Cos inſula* Meropum ſedes appellatur jam ab auctore hymni in Apollinem inter Homericos v. 42. unde *Callimach.* hymn. in Del. 160. (ubi vide *Spanhem.* p. 491.) Μεροπηΐδα νῆσον. Conſule *Waſſe* ad Thucyd. VIII. 41. et *Ilgen* ad Hymn. Hom. p. 204. — καινὸν Ἔρωτα. Vide ad Ep. VIII. 3. — Pro νέων Cod. Vat. νέον.

XII. Vat. Cod. p. 577. Hoc Epigr. qui ante *Brunckium* ediderit, ſcio neminem. Primum diſtichon dedit *Warton* ad Theocr. II. p. 322. (*Manſo* nr. XXV. p. 14.) Scriptum eſt in eundem Praxitelem, ſed praecedente longe argutius. Praxiteles, ſculptor, Amoris ſimulacrum, mutam dei imaginem, fecit; puer ὁμώνυμος autem ipſum deum in miſerorum mortalium animis effingit. Hinc apparet, puerum pro majore artifice habendum eſſe, quippe qui non lapidem, ſed ipſa hominum pectora pro ſuo arbitrio fingat. De ſcriptura horum verſuum diſputat *Br.* in Lectt. p. 312. — V. 1. Cod. Vat. non Ἔρωτος, ſed ἄγαλμα habet, ut etiam *Warton* exhibuit. Id quod in textu legitur, ut etiam v. 3. verba ἐνὶ τρυφερῷ, ex *Br.* conjectura ſunt, cujus ipſum poſtea poenituit. Cod. habet πέτρᾳ ἐν εἰδοφορῶν, non ἐνειδοφόρον, ut in quibusdam apographis legitur. Ex *Brunckii* mente ſic conſtituendi verſus;

Πραξιτέλης ὁ πάλαι ζωογλύφος ἁβρὸν ἄγαλμα
ἀψύχου μορφᾶς, κωφὸν ἔτευξε Πόθον,
πέτρον ἐνειδοφορῶν —

Praxiteles, antiquus ſtatuarius, venuſtum ſimulacrum in-

animis formae, sensu carentem Cupidinem sculpsit. πόθον est ex emendatione *Bernardi Monetae.* „πέτρον ἐνειδοφο-„ρῶν, *lapidi figuram inducens.* ἐνειδοφορεῖν vocabulum est e „centenis aliis, quae nullibi, nisi in his carminibus, re-„perias. Quod apud nullum alium scriptorem occurrat, „legitima non erat ratio, cur Codicis scriptura mutare-„tur.“ *Br.* — V. 3. ὁ δὲ νῦν. Hic vero noster Praxiteles, formosus puer. Sequ. vers. Cod. Vat. Ἔρως habet; ut sit ὁ δὲ νῦν Ἔρως. Inepte. Quicunque hunc locum emendaverit, optime de Epigrammate nostro meruit. — Ceterum junge: μαγεύων, *magicis artificiis usus,* ἔμψυχα ἔπλασεν Ἔρωτα, *amorem in pectore fingit.* μαγεύων nimirum ad illecebras pulcritudinis referendum. Formosam puellam μάγον appellat *M. Argentar.* Ep. X. Eam, quae jucundis sermonibus placet, μαγώτερα κεστοῦ φωνεῖν dicit *Philodemus* Ep. X. — V. 5. ἦ τάχα. *Profecto nomine quidem eodem utuntur et statuarius et puer, sed hic ille major est artifex.* Particulis ἦ τάχα sic utitur Noster Ep. XIV. 10. *Nonnus* Dionys. I. p. 10. ἰδὼν δέ νιν ἦ τάχα φαίης. In fine vers. Cod. Vat. κρέσσω legit; et v. sq. μεταρυθμίσας. — V. 6. ἵλαος πλάσσοι. Cum igitur puer sic hominum animos fingat, placide et clementer meum pectus fingat, i. e. mihi faveat. πλάττεσθαι passim de animo. *Plutarch.* T. II. p. 83. D. ψυχῆς πλαττομένης ἔτι δόξαις καὶ νόμοις. *Eustath.* Amor. Hysm. et H. XI. p. 487. ἔρως — πρὸς ὅλον ἐραστὴν μεταπλάττων ἐμέ. — Sequ. vers. jungo τυπώσας ἔχῃ. *ut in visceribus meis Amori templum exstruat.* Similiter Ep. XCVI. ἐντὸς ἐμῆς κραδίης τὴν εὔλαλον Ἡλιοδώραν Ψυχὴν τῆς ψυχῆς ἔπλασεν αὐτὸς Ἔρως. Mortalium pectora Amoris templa dicuntur ad Platonicam rationem, quam attigit *Ruhnk.* ad Tim. p. 7. *Himerius* Eclog. X. 6. p. 180.: licuit Amori πᾶν ἐπίσης ἦθος νεοτελές τε καὶ βέβηλον ἔχειν τέμενος. *Wetstein.* qui h. versum excitat ad N. T. Vol. II. p. 111. comparat *Valer. Max.* IV. 7. *Hominum pectora quasi quodam*

ſancto ſpiritu referta templa ſunt. — Ceterum Vat. Cod. legit: ἐντὸς ἐμὴν ψυχὴν ναὸς Ἔρωτος ἔχει. In apogr. Lipſ. et *Wetſten.* ἔχοι. ſine ſenſu.

XIII. Vat. Cod. p. 577. ſq. Edidit *Dorville* ad Charit. p. 529. Ultimum diſtichon *Alberti* ad Heſych. v. τύφεται. (*Manſo* nr. XXXIV. p. 18.) — V. 1. In marg. Cod. Lipſ. qui σιτῶν habet, notatum eſt γρ. αἴθων. male. σιγῶν αὐδᾷ. Eodem oxymoro utitur Ep. XXIII. καὶ σιγῶν ὄμμασι τερπνὰ λαλεῖ. *Ovidius* I. Amor. IV. 19. *Verba ſuperciliis ſine verba loquentia dicam.* — Hyperbolicam ſummi caloris deſcriptionem, quae ineſt in verbis καὶ Ζηνὸς φλέξω πῦρ — haud ſcio an debeat Noſter *Moſcho*, qui Eid. I. 23. Amorem τὸν ἅλιον αὐτὸν ἀναίθειν dicit. Cf. Ep. LXXVI. καινὸν θάμβος ὁρῶ· πῦρ πυρὶ καιόμενον. *Nonni* Dionyſ. XXXIV. p. 846. Amor φλογερὸν φαέθοντα κατέφλεγε μείζονι πυρσῷ· Καὶ κλονέει πυρόεντα. Tales argutiae, ad veram pulchri normam exactae, placere nequeunt. — V. 3. στέρνοις δ' ὅδ' ἐφώνει. Vat. Cod. In Lipſ. tamen apogr. noſtra lectio reperitur, quam proinde *Salmaſio* deberi ſuſpicor. ἐνὶ στέρνοις. quae caloris ſedes. — καὶ πέτρον τήκω. Epigr. ἀδέσπ. XXII. ὅλαν κατέτηκ' Ἀρίβαζος Τὰν Κνίδον· ἃ πέτρα θρυπτομένα θέρεται. Pro τήκω apogr. Tryll. τῆκεν habet. — V. 6. τρεφόμενον Cod. Lipſ. in cuj. margine φερβόμενον corrigitur. *Alciphron* III. Ep. 64. p. 434. ἠσθημένη πόθῳ τυφόμενον. *Philodem.* Ep. XIV. πῦρ ἀπλήστῳ τύφετ' ἐνὶ κραδίᾳ. Veram hujus verbi poteſtatem illuſtrarunt *Hemſterh.* ad Heſych. T. I. p. 491. *Ruhnk.* ad Tim. p. 251. De amore in pectore gliſcente *Dorvill.* ad *Charit.* p. 528. ſq.

¶. 7.] *XIV.* Vat. Cod. p. 578. ſq. Edidit *Warton* ad Theocrit. T. II. p. 9. *Klotz* ad Tyrt. p. 114. (*Manſo* nr. XXXI. p. 16.) Charidamum Ganymedis apud Jovem munere dignum exiſtimat. — V. 1. ὅς γάρ. Cod. Vat. qui ſq. verſu, verbis tranſpoſitis, ὡς ἤδη τῷ θῷ νέκταρ οἰνοχ. exhibet. *Manſo* comparat Epigr. ἀδέσπ. VII.

quod et ipsum *Meleagri* esse puto: Κεῖνατ', Ἔρωτες, ὁ παῖς τίνος ἄξιος, εἰ μὲν ἀληθῶς Ἀθανάτων, ἐχέτω· Ζανὶ γὰρ οὐ μάχομαι. — V. 3. τίς δ' ἐμοὶ τῶν Cod. Vat. Haec emendata sunt in apographis, quorum tamen nonnulli τὸν ἐπουράνιον legunt. — ἄνταθλον νίκης. Qui pueros puellasve, quas amant, eximie laudare volunt, se deos rivales timere simulant. *Charito* L. III. 3. p. 45. τίς ἄρα θεῶν, ἀντεραστής μου γενόμενος, Καλιῤῥόην ἀπενήνοχε; Idem p. 59. ἀλλὰ προσεδόκα τάχα αὐτῷ καταβήσεσθαι καὶ θεὸν ἐξ οὐρανοῦ ἀντεραστήν. — V. 5. αἱρ. δὴ μοῦνον. Cod. Vat. Lips. Wart. Klotz. Iidem in fine pentametri λάβῃ. Hoc unum sibi paciscitur, ut puer, inter deos receptus, lacrymas poëtae accipiat νίπτρα ποδῶν. *Aeschylus* ap. Polluc. X. 22. καὶ νίπτρα δὴ χρὴ θεοφόρων ποδῶν φέρειν. quem etiam respexit L. VII. 40. Hoc officium dominis servi, proceribus minores praestabant. *Plutarch.* Vit. Pompej. T. I. p. 658. D. θεραπεύων ὅσα δεσπότας δοῦλος μέχρι νίψεως ποδῶν καὶ δείπνου παρασκευῆς διετέλεσεν. Caligula, narrante *Suetonio* c. 26. *quosdam summis honoribus functos — ad pedes stare succinctos linteo passus est.* — V. 7. στοργῆς. Vat. Conf. Epigr. CIX. — Pro δίυγρον *Klotzius* διύγροις maluit. Nihil mutandum esse docet *Manso*, comparans *Leonid. Tar.* XXXVII. λίχνοισιν ἐπ' ὄμμασιν ὑγρὰ δεδορκώς. et *Antip. Sid.* LXIII. 3. Magis etiam huc facit *Anacreon* Od. XXVIII. 21. βλέμμα ὑγρὸν Bathyllo suo tribuens; ubi vide, quae larga manu affudit *Fischerus* p. 109. Eleganter *Lucian.* in Amor. 14. T. II. p. 413. ὁ Χαρικλῆς ὑπὸ τοῦ σφόδρα θάμβους ὀλίγον δεῖν ἐπεπήγει τακερόν τι καὶ ῥέον ἐν τοῖς ὄμμασι πάθος ἀνυγραίνων. Interiorem vocis ὑγρὸς, etiam de oculis usurpatae, vim aperuit *Beck* de Interpr. V. S. p. 20. — V. 8. καὶ τὸ φίλημ'. *Warton.* — V. 9. εἴδ' ἐθελήσοι. Vat. Cod. — In his verbis amphiboliam poëta quaesivisse videtur. Ut nectar, sic ambrosia, de Amoris fructu accipi possunt; ut poëta dicat, se, puero sibi favente, ejus amplexibus

fortasse et in posterum fructurum esse; vel simpliciter, se inter deos receptum iri.

XV. Cod. Vat. p. 579. Vulgavit *Alberti* ad *Hesych.* v. δακρυῤῥοεῖν, sine lectionis varietate. (*Manso* nr. XXXV. p. 18.) Damidem poëta consolatur, quem Heracliti amore percussum, in pueri liminibus pernoctantem offendit. — V. 2. ἀποψύχει πνεῦμα. *Quod ei superest animi et vitae exspirat.* *Sophocl. Aj.* 1031. ἐγνάπτετ' αἰὲν, ἔςτ' ἀπέψυξεν βίον. — τὸ λειφθέν. *Asclepiades* Ep. XIII. τοῦθ', ὅ τι μοι λοιπὸν ψυχῆς. — V. 3. ὑπ' αὐγὰν conjiciebat *Salmasius*, (non *Guyetus*) ut *Alberti* monet. Causa emendationis nulla est. — βληθεὶς κηρός. *Asclepiad.* Ep. XXIV. τήκομαι ὡς κηρὸς πὰρ πυρὶ κάλλος ὁρῶν. *Ovidius* Metam. III. 487.:

Sed, ut intabescere flavae
Igne levi cerae, matutinaeque pruinae
Sole tepente solent, sic attenuatus amore
Liquitur.

His praeivit *Pindarus* ap. *Athen.* XIII. p. 601. (in Collect. Fragm. p. 14.) ἀλλ' ἔγωγ' ἐπ' ἀκτῖνας κηρὸς ὥς ἱανθεὶς μελιχρῶν μελισσᾶν τήκομαι. — V. 5. Poëta, nec ipse expers vulneris, cum Damide dolet. Epigr ἀδέσπ. XLIV. οὐκ ἐλεεῖς καὐτὴ πεῖραν ἔχουσα πόνων; Apud *Aristaenetum* L. II. 7. p. 84. ancilla dominam ira et zelotypia flagrantem hoc argumento placare conatur, vt dicat, ὡς ἐρῶσαν δίκαιόν σε μᾶλλον ὑπεραλγῆσαι ποθούσης. — V. 6. δακρυχέων. Vat.

XVI. Vat. Cod. p. 579. Edidit *Klotz* in Musa Strat. nr. XXII. *Warton.* ad *Theocrit.* p. 265. et in Addendis p. 359. Varietatem lectionis enotavit, passimque hoc carmen illustravit *Schneider* in Peric. Crit. p. 53. (*Manso* nr. XXVI. p. 14.) Poëta, puerorum amoribus tabescens et fere consumtus, quid sibi defuncto fieri velit, Cleobulum docet. — V. 1. τὸ γάρ. Haec, usque ad σποδίῃ, uncinis compescenda esse, monet *Br.* in Lectt. Quaedam apogr. τί γὰρ legunt cum interrogationis signo

in

in fine pentametri. Sed bene ſe habet membranarum lectio: *major enim mei pars igne conſumta periit.* Vide ad Epigr. XV. 2. *Callimach.* Ep. IV.:

ἥμισύ μευ ψυχῆς ἔτι τὸ πνέον, ἥμισυ δ' οὐκ οἶδ'
εἴτ' Ἔρως, εἴτ' Ἀΐδης ἥρπασε· πλὴν ἀφανές.

Theocrit. Eid. XXIX. 5 τὸ γὰρ ἅμισυ τᾶς ζοΐας ἔχω, Ζῇ τὰν σὰν ἰδέαν, τὸ δὲ λοιπὸν ἀπώλετο. — Verendum erat itaque, ne, quod reliquum eſſet, mox eodem igne conſumeretur. Hinc ἤν τι πάθω, *ſi quid mihi humanitus acciderit.* *Aſclepiad.* Ep. VIII. ἢν γὰρ ἐγώ τι πάθω, τί ποιήσετε; *Ariſtophan.* Veſp. 384. καὶ μανθάνετ', ἤν τι πάθω 'γώ. In hunc modum accepti verſus ſenſum efficiunt optimum, nec vulneris, quod nusquam eſt, quaerendum remedium, niſi forte commate poſt πλέον incidendum exiſtimaveris, ut arctius jungantur τὸ γὰρ πλέον κεῖμαι et ἐν πυρὶ βαλλόμενος, ut Epigr. ἀδέσπ. IX. ἐν πυρὶ γὰρ νοῦς βέβληται. *Warton* tamen inepte tentavit, ἢν 'ποθάνω et ἤν γε θάνω, quaſi vulgata non idem idque elegantius ſignificet. Doctius, pro exquiſitiore ſua graecae linguae ſcientia, *Wakefield* in Sylv. crit. T. II. p. 61.:

Μή τι πάθω, Κλεόβουλε, (τί γὰρ πλέον, εἰ πυρὶ παίδων
βαλλόμενος, κεῖμαι λείψανον ἐν σποδιῇ;)
λίσσομαι, ἀκρήτῳ μέθυσον — — —

Interpretationem non addidit; ſed videtur ſibi fingere poëtam rogantem Cleobulum, ut ad reſtinguendum ardorem merum ſibi affundat. Sed hanc veram poëtae mentem non fuiſſe, ſequentia docent. Vino cineres irrigare ſolemne fuit, idque iis, qui viventes vino et Veneri litaverant, inprimis gratum fingitur. Unum ex pluribus excitabo *Antipatri Sidonii* locum Epigr. LXXII. p. 25. ubi cum Anacreontis tumulum vino rigandum eſſe dixiſſet, cauſam addit:

ὄφρα κέ τοι σποδιή τε καὶ ὀστέα τέρψιν ἄρηται,
εἰ δή τις φθιμένοις χρίμπτεται εὐφροσύνα.

V. 3. λίσσομ' ἐμ' ἀκρήτῳ *Klotz.* quae *Salmasii* videtur emendatio, sed praepostera. Junge, quod nec *Wartonum* fugit, μέθυσον κάλπιν. ut Epigr. ἀδέσπ. LXXVIII. τέφραν δὲ μεθύσκειν. *Philodem.* Ep. XVII. λύχνον ἐλαιηρῆς ἐκμεθύσασα δρόσου. — Vir Doct. in margine Sched. Tryll. conjiciebat κάλπιν ἔπι γράψας. frustra. Totum distichon *Schneiderus* sic distinxit, ut ap. *Br.* exhibetur; idemque comparavit Ep. XXXVI. Urnae, quae cineres suos teneret, inscribi vult poëta, hanc Amorem Orco dedicare; quandoquidem se amoris impotentia ad inferos detrusum iri putat. Ejusmodi elogium cippo insculpi voluit amator apud *Theocritum* Eid. XXIII. 46. γράψον καὶ τόδε γράμμα, τό σοι στίχοισι χαράξω· Τοῦτον Ἔρως ἔκτεινε, ὁδοιπόρε. *Propertius* II. 1. 88. *Taliaque illacrymans mutae jace verba favillae: Huic misero fatum dura puella fuit.* II. 10. 35. *Et duo sint versus: Qui nunc jacet horrida pulvis, Unius hic quondam servus Amoris erat.*

XVII. Vat. Cod. p. 580. Integrum edidit *Klotz* ad *Tyrt.* p. 112. Alterum distichon *Valckenaer* ad Hippol. p. 301. Vide *Schneider.* Peric. crit. p. 72. (*Manso* nr. XXIX. p. 15.) Confer Epigr. IX. cui nostrum simillimum. — V. 2. περιβλήτους. „In aliis apogr. „πυριβλήτους legitur, quod praeferendum censeo.“ *Br.* Illud est in membranis. Hoc *Klotzius* exhibet; non tamen in hac lectione acquiescens, sive πυρικμήτους ex *Callimachi* H. in Del. 145. sive πυρὶ βαπτοὺς legendum existimat ex *Moschi* Eid. I. 29. Hoc mihi quoque placeret. Putabam olim:

πυριφλέκτους εἶχε Πόθων ἀκίδας.

ut Epigr. ἀδέσπ. XXIX. 3. πυριφλέκτοισι πόθοισι. *Euripid.* Ion. 196. πανὸν πυρίφλεκτον αἴρει. — ¶. 8.] V. 3. ἐπόμνυμι *Valcken.* malit. Sed confer Ep. IX. In Vat. Cod. ἐπομνυμαι vitiose exhibetur. — V. 4. Pro ἥ τις, quod in membranis est, quaedam apogr. εἴ τις legunt. Veram lect. sua sponte vidit *Valckenarius.*

XVIII. Vat. Cod. p. 580. Nemo, quod ſciam, ante *Br.* edidit. (*Manſo* nr. XXXVII. p. 19.) Poëta, cum Dionyſium, formoſum puerum, vidiſſet, frigidam ſibi, ad amoris ignem reſtinguendum, affundi rogat. Corrigit hoc Epigr. *Br.* in Lect. p. 312. — V. 1. „In pri„ma voce codicis ſcriptura vitioſa eſt: ibi enim legitur „ψυχαπάτω, quod, licet a totius ſententia alienum, tue„batur tamen *Bern. Moneta.*" *Br.* Hinc colligo, ψυχροπότω *Salmaſii* emendationem eſſe. Alloquitur poëta convivas, qui, pro veterum more, nivem vino miſcebant. *Aſclepiades* Epigr. XX. ἡδὺ θέρους διψῶντι χιὼν ποτόν. Hinc χιόνα πίνειν dicebant; cujus rei plurima exempla collegit *Athen.* L. III. p. 123. F. ſq. Vide *Caſaubon.* Animadv. p. 236. *Burmann.* ad Petron. c. XXXI. — Cod Vat. τὰν φιλόπαιδα legit. — V. 2. τοῦ πικροῦ μέλιτος. (Apogr. Lipſ. πυκνοῦ.) Dictum eſt per oxymorum, de amoris voluptate, multorum dolorum cauſa et parente. *Longus* L. I. p. 13. χείλη μὲν ῥόδων ἁπαλώτερα καὶ στόμα κηρίων γλυκύτερον· τὸ δὲ φίλημα κέντρου μελίττης πικρότερον — V. 3. „νίψαι. Verbum hoc et ſenſui et conſtructioni officit. „Scribo: ψυχρὸν ὕδωρ, λίτομαι, ψυχρὸν — ſic infra XCIII. „λίτομαι occurrit." *Br.* Lect. p. 2. Idem vero p. 313. haec ſcribit: „Pro corrupto νίψαι conjeceram λίτομαι. A pri„ſtinae lectionis veſtigiis minus recedit, illamque vere „revocat Buherii emendatio αἶψα, unde palam eſt ulcus „etiam eſſe in τάχος. Idem vir ampliſſimus Bern. Mo„netae conjecturam probat, ψυχρόν τ' ἄκος. Sed hoc ipſa „nive frigidius mihi videtur et valde κακόφωνον." *Brunckius* itaque corrigendum proponit:

ψυχρὸν ὕδωρ, αἶψα, ψυχρὸν, φίλοι, ἄρτι τακείσης
ἐκ χιόνος τῇ 'μῇ χεῖτε περὶ κραδίῃ.

idque recepit *Manſo.* Mihi ſic perſanatum eſſe hunc locum non perſuadet; ſed una ſyllaba fugitiva reducta ſcribendum puto:

ψυχρὸν ὕδωρ νιφάδος, ψυχρὸν, τάχος, ἄρτι τακείσης
ἐκ χιόνος — —

Cui conjecturae merito confido, cum eam *Schneidero* probaverim, qui praeterea τάχος in τέκος mutandum censebat. Egregie!

ψυχρὸν ὕδωρ, νιφάδος ψυχρὸν τέκος, ἄρτι τακείσης
ἐκ χιόνος — —

Aquam frigidissimam significans *Achilles Tat.* L. I. 2. p. 10. ὕδωρ ψυχρὸν, ait, οἷον ἀπὸ χιόνος ἄρτι λυθείσης ἔρχεται. *Leonidas Tar.* Ep. XXXIX. νᾶμα βορειαίης ψυχρότερον νιφάδος. Jungitur χιὼν et νιφὰς ap. *Alciphr.* I. Ep. 23. p. 92. χιὼν πυκνὴ καὶ ἐπάλληλος φερομένη πρῶτον μὲν τοὔδαφος ἐκάλυπτεν· ἔπειτα οὐκ ἐπιπολῆς, ἀλλ' εἰς ὕψος ἤρετο νιφάδος χῦμα πάμπολυ. Homericum νιφάδες χιόνος illustrat *Eustath.* Ἰλ. Μ. p. 904. 58. Ceterum hic vel similis locus obversabatur *Philostrato* Epist. XLVIII. p. 937. καὶ τίς ὁ καινὸς ἐμπρησμός; κινδυνεύω αἰτῶν ὕδωρ, κομίζει δὲ οὐδεὶς, ὅτι τὸ σβεστήριον εἰς ταύτην τὴν φλόγα ἀπορώτατον. — V. 4. χεῖται Vat. Cod. et versu seq. εἰ γάρ. Quod *Brunckius* in ἢ γὰρ mutavit. Idem versu 6. distinguit et legit:

πρὶν ψαῦσαι, σπλάγχνων πῦρ ἀπ' ἐμῶν σβέσατε.

XIX. Vat. Cod. p. 581. Edidit *Dorvill.* ad *Charit.* p. 98. et ex eo *Pierson.* in Verisim. p. 91. Prius distichon, interpunctione laborans, excitavit *Alberti* ad *Hesych.* v. βωθεῖν. Tertium *Warton* ad *Theocrit.* T. II. p. 229. Vertit *Reisk.* in Misc. Lips. IX. p. 93. sq. (*Manso* nr. XLIII. p. 22.) Hominum auxilium implorat poëta, qui e longa navigatione rediens, vixdum pede in terra posito, pueri cujusdam amore in nova pericula conjicitur. — V. 1. βωθεῖν. βοηθεῖν. βωθέοντες. βοηθοῦντες. *Hesych.* Mox miror, *Brunckium*, qui Epigr. sq. doricam formam πελάγευς contra codicis auctoritatem posuit, hic vulgarem πελάγους reliquisse. — V. 2. ἄρτι γε *Dorvill.* — πρωτόπλουν ἴχνος, pro πρῶτον. Sic *Plato*

Epigr. VI. secundum lectionem Cod. Vat. νεότατος πρωτοπλόου. Constat, poëtas crebro usurpare adjectiva composita, ita ut altera pars compositionis in interpretatione prorsus negligenda sit. — V. 3. ἕλκει. ut captivum trahit. *Callimach.* Ep. V. 4. *Philostrat.* Epist. XLVIII. p. 937. — φλόγα προφαίνων. Videtur imago ducta a famulo facem praeferente: ut in *Propert.* III. El. XIV. 16. *Ipse Amor accensas praecutit ante faces. Plautus* in Curcul. I. 1. 9. *Tute tibi puer es: lautus luces cereum.* ubi correxerim: — *puer es factus: luces cereum.* — Membranarum lectio displicebat *Wakefieldio*, qui in Silv. crit. T. III. p. 131. corrigit: φλόγα δ' οἷα, πρόσωπον παιδός — comparatis verbis *Horatii: Urit Glycerae nitor, Et vultus nimium lubricus adspici.* — ἀπαστράπτει, quod *Dorvillio* deberi puto, cum membranae ἀπεστέπτει legant, significatione transitiva est positum; qualia nonnulla apud poëtas occurrunt. Vid. *Brunck.* ad *Apollon. Rhod.* III. 225. et ad *Sophocl.* Ajac. v. 40. — V. 5. „Tertium „distichon est δυσνόητον, adeoque a quibusdam, ut aliunde „traductum, proscriptum est. Credo injuria. Omnia „apographa habent τύπωσεν· arripui ex uno τυπωθέν. „ἡδὺ φίλῳ libri traduces; sed Cod. Palat. ut edidi. „*Gujetus* ἡδυφίλοις. Fortasse alius veritatem viderit.“ *Dorvillii* verba sunt; qui quod ait, in membranis ἡδυφιλῶ legi, falsum puto. In meo certe apographo, quo nihil accuratius, ἡδὺ φίλῳ exstat. *Scaliger* ἡδυφίλης corrigebat. *Pierson* et *Reiske* ἡδὺ φιλῶ. Ille sic vertit: *Et premo vestigia ejus, et suavem imaginem, in aëre formatam, labiis abripiens suaviter exosculor.* Apud *Theocrit.* XX. 1. Εὐνίκα μ' ἐγέλαξε θέλοντά μιν ἁδὺ φιλᾶσαι, sunt qui ἁδυφιλᾶσαι malint; contra ap. *M. Argentarium* Ep. II. καὶ μέλι μὲν στάζεις ἄπο χείλεσι ἁδυφιλεῦσα, *Reiske* ἁδὺ φιλεῦσα corrigit. Idem vocabulum binis versibus repetitum offendit *Wakefieldium*, qui l. c. legit: ἦύτε τυπωθέν. — Ad explicandam imaginem de pueri εἴδει ἐν ἀέρι τυπωθέντι

facit, ni fallor, *Plutarch.* T. II. p. 766. A.: Amantium οὗτος ἔοικεν ὁ τοῦ πλείονος ἴλιγγος εἶναι καὶ πλάνος, ἐν νέφεσι κενὸν ὥσπερ σκιαῖς θηρωμένους τὸ ποθούμενον. Notum est hoc *Petrarchae:*

Ove porge ombra un pino alto, od un colle:
Talor m'arresto, o pur nel primo sasso
Disegna colla mente il suo bel viso.

— — — — —

Io l'ho più volte (or chi sia, che mel creda?)
Nell' aqua chiara, e sopra l'herba verde
Veduto viva, e nel troncon d'un faggio,
E 'n bianca nube *sì fatta, che* Leda
Avria ben detto, che sua figlia perde.

ἀφαρπάζειν, si genuina est lectio, de osculo raptim dato et accepto intelligendum; dicitur enim ἁρπάζειν φιλήματα, ut Ep. XIV. 8. et *oscula rapere* ap. *Horat.* II. Od. XII. fin. De potestate verbi ἁρπάζειν, qua celeritatem indicat, vide *Abresch.* ad Aeschyl. T. I. p. 122. *Achilles Tat.* VI. 7. p. 254. ὁ δὲ ἐραστὴς — τὸ μὲν κάλλος εἰς τὴν ψυχὴν ἥρπασε. Nescio tamen quomodo magis mihi arridet;

ἐν ἀέρι δ' ἡδὺ τυπωθὲν
εἶδος, ἀφερπύζων, χείλεσιν ἡδυφιλῶ.

ad pulcram illam, in aëre expressam speciem, pedetentim arrepens. Plane ut hic βαίνω ἴχνος ἐπ' ἴχνος — ἀφερπύζων, ap. *Apollonium Rhod.* III. 446. Medea Jasonem oculis prosequitur κῆρ ἄχεϊ σμύχουσα· νόος δέ οἱ, ἠΰτ' ὄνειρος, ἑρπύζων πεπότητο μετ' ἴχνια νισσομένοιο. Conf. *Spanhem.* ad Aristoph. Plut. 674. p. 260. — V. 7. Miror *Reiskium*, qui cum in apographo suo lectionem *Dorvillianam* πικρότερον, quae ipsa est membranarum lectio, probandam judicasset, in Miscell. tamen Lips. vitiosam apographi Lipsiensis scripturam πραότερον praetulit. Poëta ex maris undis servatus, in ipsa terra se multo gravioribus Veneris fluctibus objectum videt. κῦμα ἐν χέρσῳ. *Macedonius*

Ep. III. animam sibi κύματι Κυπριδίῳ commotam, seque ipsum ναυηγὸν ἐπ' ἠπείρῳ dicit; cui praeivit *Posidippus* Ep. VI. χὼ μὲν ἐνναάγει γαίης ἔπι. *Alciphron* L. I. Ep. 18. p. 70. πέπαυσο εἰς ταῦτα δαπανώμενος, μή σε ἀντὶ τῆς θαλάττης ἡ γῆ ναυηγὸν ἀποφήνῃ. — Ceterum haec per interrogationem elata, aliquid inepti habent. Quare probandam puto conjecturam *Wakefieldii*, qui, deleta interrogandi nota, ἦ ῥά γε legit.

XX. Vat. Cod. p. 581. (*Manso* nr. XLIV. p. 22.) Ejusdem cum praecedente argumenti. — V. 1. πελάγους. Cod. Vat. — ἐν χθονί. *in terra naufragium facientem.* — V. 5. διαστίχοντ' membranae. — V. 6. „E codice editum αὐτόματος δ' ἄκων. At contraria sunt et sibi „repugnantia αὐτόματος et ἄκων. Recte *Bouberius* repo„nit αὐτόματος ἥκων." *Br.* in Lect. p. 313. At nihil Bouberiana emendatione frigidius. Nec video, quid in repugnantia verborum αὐτόματος et ἄκων tantopere possit offendere lectorem in Anthologia non plane hospitem. Quidni is, quem cupiditas impellit meliore sui parte frustra repugnante et reclamante, sponte sua quidem, sed tamen invitus, ire dicatur? Commentarii sit instar *Propert.* II. El. 19. 59. *Ultro contemtus* (Amor) *rogat et peccasse fatetur Laesus, et invitis ipse redit pedibus.* *Ovidius* Remed. Amor. 218. *Sed quanto minus ire voles, magis ire memento; Perfer et invitos currere coge pedes.* Meleagro praeivit *Homerus*, cujus est ἑκὼν, ἀέκοντί γε θυμῷ Ιλ. δ. 43. — V. 7. γεμισθείς. Plane ut *Achilles Tat.* L. I. 6. p. 17. τῶν τῆς κόρης προσώπων γεμισθείς. Obversabatur fortasse nostro *Anacreon* Od. XIII. Ἐγὼ δὲ τοῦ Λυαίου Καὶ τοῦ μύρου κορεσθεὶς Καὶ τῆς ἐμῆς ἑταίρης, Θέλω, θέλω μανῆναι. — In Lips. apogr. perperam γεμισθὲν legitur. — V. 8. Obscurum est in Cod. Vat. φίλῳ sit scriptum, an φίλοι. Jam diu est, quod propter ξεῖνοι sequ. versus scribendum putavi:

ἀλλὰ, φίλῳ, ξεῖνοι, βαιὸν ἐπαρκέσατε.
ἀρκέσατε, ξεῖνοι —

nec *Meleagrum* sic scripsisse dubito. — ¶. 9.] V. 9. ἀρκεσάτω Vat. Cod. — Ut veteres per Jovem hospitalem invocare solebant hospites, sic poëta convivas, et ipsos Amoris telis saucios, per Ἔρωτα ξένιον implorat.

XXI. Vat. Cod. p. 593. Edidit *Klotz* in Musa Strat. p. 63. In apographo Lips. junctum est Epigrammati XXIX. (*Manso* nr. XLV. p. 23.) Ad Theoclem, puerum, cui se totum deditum fatetur, et quem ut deum, suae sortis arbitrum, veneratur. — V. 1. Quaedam apogr. πόθον. *Tibi me Venus et Amor, ut captivum et inermem, subjecerunt.* γυμνὸς est, qui armis privatus in hostium potestatem venit; saepe adjecta voce ὅπλων. Vid. *Wesseling.* Dissert. Herod. p. 99. Passim etiam γυμνὸς et ἄοπλος junguntur. Veterum loca collegit *Klotz* ad *Tyrtaeum* p. 21. — V. 3. ξείνοις. Vat. Cod. In Lips. apogr. ξεῖνος. In Tryllitschiano, quod passim ad *Salmasii* mentem emendatum textum habere suspicor, ξείνης. ἀλύτοισι χαλινοῖς. *Rhian.* Ep. IV. 7. οὐκέτι γυῖα κινήσεις, ἀλύτῳ δ' ὡς ἀδάμαντι μενεῖς. — V. 4. Profert hunc v. *Alberti* ad Hesych. v. ἀῤῥεπῶς T. I. p. 550. — V. 6. οὐ ξυνῆς. *neque communis documenta modestiae.* In his haerere me fateor. Ad puerum commovendum nihil facile, nisi amantis spectata virtus facere poterat. Quo igitur ξυνῆς referendum? — V. 7. ἵλαθ', ἄναξ, ἵλαθι. His verbis deorum numina invocari solebant. Vide *Wetstein.* ad N. T. Vol. I. p. 432. ἄνακτα puerum itaque, non ut dominum modo, sed ut deum appellat. *Aristoph.* Aves 782. Πᾶς δ' ἐπεκτύπησ' Ὄλυμπος, εἷλε δὲ θάμβος ἄνακτας. *Schol.* τοὺς θεούς. Cf. *Eustath.* ad Ιλ. α. p. 16. 34. — Hinc statim σὲ γὰρ θεὸν ὥρισε δαίμων, te enim ἄνακτα appellare tuumque propitium numen invocare fas est, cum te fatum constituerit deum. δαίμων de *fato* illustravit *Valcken.* ad Hipp. p. 251. — V. 8. ἐν σοί μοι ζ. Vat. Cod. — ἐν

σοὶ πείρατα ζωῆς. Dictum secundum Homericum αὐτὰρ ὕπερθεν Νίκης πείρατ' ἔχονται ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι. Il. H. 102, quod expressit *Archilochus* fr. XXXII. Similiter Ep. XLIV. ἐν σοὶ τἀμὰ, Μυΐσκε, βίου πρυμνήσι' ἀνῆπται. Ut verum amoris sensum decet, simpliciter Admetus ap. *Euripidem* Alc. 285. ἐν σοὶ δ' ἔσμεν καὶ ζῆν καὶ μή.

XXII. Vat. Cod. p. 573. Edidit *Abr. Gronovius* in Variis Geogr. p. 174. (*Manso* nr. XXXVI. 19.) Polyxeniden, delicias suas, Heracliti, olim pulchri, nunc exolescentis, exemplo prolato, ut tempore utatur, monet. — V. 1. ἦ καλὸς apogr. Lips. Pro ὅτ' ἦν ποτε *Gronovius* inepte legebat, οἳ ἦν π. *vaeh, fuit olim.* Epigr. XXVII. ἦν γὰρ ὅτ' ἦν Δάφνις μὲν ἐν οὔρεσι — τερπνός. — εἶναι dicuntur, qui florent; μὴ εἶναι, qui perierunt. Vide *Elsner* in Obss. Sacr. T. II. p. 25. et 382. *Wetstein.* ad N. T. I. p. 252. — V. 2. Florem Heracliti decidisse, τρίχες indicant, quibus obducitur. δέῤῥις. — τρίχινον πέτασμα, ἐπὶ ταῖς θύραις ταῖς αὐλείαις βαλλόμενον. *Etymol. M.* — Vitiose apogr. Lips. κηρύσσου π. δέῤῥυς. — V. 3. μὴ γαῦρα φρυάσσου. *Rufin.* Ep. XXXVII. ποῦ δ' ὀφρύες καὶ γαῦρα φρονήματα. φρυάττεσθαι de iis, qui majores spiritus sumunt, illustrat *Wesseling.* ad *Diodor. Sic.* T. I. p. 318. — Nemesin respicere jubet poëta puerum, quippe quae superbos pueros puniat, pilos, floris juvenilis pestem, proliciens. Comparandus *Automedon* Ep. II. T. II. p. 207.

Πώγων, καὶ λάσιαι μηρῶν τρίχες, ὡς ταχὺ πάντα
ὁ χρόνος ἀλλάσσει· Κόννιχε, τοῦτ' ἐγένου.
οὐκ ἔλεγον· Μὴ πάντα βαρὺς θέλε, μηδὲ βάναυσος
εἶναι. καὶ κάλλους εἰσί τινες Νεμέσεις.

Conf. *Straton.* Ep. XXXV. et LXXI. *Plutarch.* T. II. p. 770. B. ἔτι δὲ φορτικώτερον ὁ σοφιστὴς Βίων τὰς τῶν καλῶν τρίχας Ἁρμοδίους ἐκάλει καὶ Ἀριστογείτονας, ὡς ἅμα καλῆς τυραννίδος ἀπαλλαττομένους ὑπ' αὐτῶν τοὺς ἐραστάς. Unde emendandus *Stobaeus* Tit. LXIV. p. 410. Βίων πρὸς τοὺς λέγοντας, ὅτι τὸ κάλλος τυραννίδα ἔχει, φεῦ, ἔλεγε, τυραννίδας

τριχὶ κατάλυομένης. ubi vulgo τριχῇ legitur. Meleagro puerum τὴν ἐν γλουτοῖς Νέμεσιν venerari jubenti obversabatur fortasse dictum Leonis Byzantii ap. *Plutarchum* T. II. p. 88. E. Λέων Βυζάντιος ὑπὸ κυρτοῦ λοιδορηθεὶς εἰς τὴν τῶν ὀμμάτων ἀσθένειαν, ἀνθρώπινον, ἔφη, πάθος ὀνειδίζεις, ἐπὶ τοῦ νώτου φέρων τὴν Νέμεσιν.

XXIII. Vat. Cod. p. 587. Edidit *Alberti* ad Hesych. v. γλυκυδερκές· unde sumsit *Pierson.* in Verisim. p. 84. Prius distichon profert *Warton* ad Theocr. T. II. p. 238. (*Manso* nr. XXXVIII. p. 18.) Ipsas Gratias Aristagorae venustatem tribuisse ait. Comp. *Rhiani* Ep. V. T. I. p. 480. quod Meleager expressit. — V. 1. Male distinxit *Brunckius* post ἐσιδοῦσαι, quod mutavit *Manso*, *Warton* et *Wakefield* in Delect. Trag. T. II. p. 131. et in Silv. crit. T. I. p. 133. — Dii adspectu et contactu suo mortalibus virtutes, quibus ipsi pollent, tribuunt. *Alciphron* L. III. Ep. XLIV. τί δὲ ὁμιλητικὸν καὶ ἡδὺ φέρει; ἀλλ' ἴσως εὐμενεστέροις ὄμμασιν ἐκεῖνον εἶδον αἱ Χάριτες. Unde *Posidippus* Ep. VII. αὐτοὶ τὴν ἁπαλὴν Εἰρήνιον εἶδον Ἔρωτες. et *Horatius* IV. Carm. III. 1. *Quem tu, Melpomene, semel Nascentem placido lumine videris.* Cf. *Muretum* Var. Lectt. IV. 20. — V. 4. γλυκυμυθεῖ καίρια. *Agathias* Ep. XXXV. ὅς τε σοφοῖς μύθοις καὶ πλάσμασι καίρια λέξας Παίζων ἐν σπουδῇ, πείθει ἐχεφρονέειν. *Callimach.* Ep. LXIII. οἶνῳ καίρια συγγελάσας. In prudentiae laudem passim ap. tragicos τὰ καίρια λέγειν occurrit, quorum loca collegit *Abresch.* ad Aesch. T. I. p. 120. Unde apparet, poëtam in Aristagora simul prudentiam sermonum eorundemque suavitatem et amoenitatem laudare. Quare non erat, cur *Warton* corrigeret — καὶ γλυκυμυθεῖ κηρία. *suaviter loquitur ipsos favos.* Inter exempla, quae ad hanc suam conjecturam firmandam profert, nullum est, quod ei probabilitatem conciliet. — V. 5. τί δὲ πλέον; Quid lucrabor, puero, qui vel ex longinquo ferire potest, procul abeunte? ὡς γὰρ Ὄλ. Vat. Cod. Quaedam apogr.

etiam Ὄλυμπον exhibent. Pro νέον, quod friget, *Reiskius* et *Wakefield* νέος legunt. *Christodorus* in Ecphrasi v. 91. εἷα Ζεὺς νέος ἄλλος ἐν Αὐσονίοισιν ἀκούων. Cf. ad Epigr. VIII. 3. — μακρὰ κεραυνοβολεῖ, ut is, *qui certa tenera tela dimittit manu* (*Seneca* Herc. Oet 540.) apud *Moschum* Eid. I. 13. μικκύλα μὲν τήνῳ τὰ χερύδρια, μακρὰ δὲ βάλλει. Verbum κεραυνοβολεῖν, quo lexica carent, hinc fortasse sumsit *Philipp. Thess.* Ep. II.:

εἶπα, καὶ ἁ Νέμεσις με συνήρπασε, κεὐθὺς ἐχείμαν
ἐν πυρὶ, παῖς δ' ἐς ἔμ', ὡς Ζεὺς, ἐκεραυνοβόλει.

XXIV. Cod. Vat. p. 587. Edidit *Klotz* in Musa Strat. p. 61. Primum distichon laudat *Warton* ad Theocr. p. 166. Ultimum *Valcken.* ad Ammon. p. 136. (*Manso* nr. XXXIII. p. 17.) Disputavit de variis hujus carminis lectionibus *Schneider.* Per. crit. p. 58. Somnium poëta enarrat, quod, cum puerum ipsi in ulnis posuisset, dulce amoris desiderium in pectore suo reliquerat. — V. 1. 2. Cod. Vat. legit: ἐνύπνιον ἁβρὰ γελῶντος Ὀκτωκαιδεκέτους παιδὸς ἔτ' ἐν χλαμύδι. Quam lectionem etiam Lips. apogr. servavit, nisi quod ἁβρά γε λῶντα exhibet. Alii aliter; piget enim futiles apographorum enotare aberrationes. *Brunckiana* lectio in schedis Tryll. reperitur, unde eam a *Salmasio* profectam esse suspicor. Pro meo sensu optime se habet membranarum lectio, et *Salmasii* invento longe est elegantior. Vulgaris enim loquendi ratio fert dicere: Ἔρως κατ' ἐνύπνιον ἤγαγε παῖδα ὑπὸ χλαῖναν· exquisitior autem et poëtica: ἐνύπνιον παιδὸς, i. e. *pueri per quietem visa species.* Verba ἔτ' ἐν χλαμύδι aetatem pueri significant, qui epheborum vestem nondum deposuerat. Vide ad Ep. IX. 1. Confert *Schneiderus* in Addend. p. 113. Ep. CXXIV. 1. 2. — Vers. secundum sincere scriptum profert *Valcken.* ad Adon. p. 408. A. ubi de forma ὀκτωκαιδεκέτης disputat. Supersedere possumus *Wartoni* conjectura, παῖδα μετὰ χλαμύδι legentis. —

¶. 10.] V. 3. *ὑπὸ χλαῖναν.* Vide ad *Asclepiad.* Ep. XX. 3.— V. 4. *ἐτρεφόμαν* est ex emendatione *Scaligeri*; nam membranae *ἐτρεπόμαν* legunt. In nonnullis apogr. *ἐτρέφομεν* exstat. Vide *Valckenar.* ad Amm. p. 45. — *κενεὰς ἐλπίδας, vanum verae et robustae voluptatis simulacrum. κενὴν Κύπριδα* obscoeno sensu dixit *Scythinus* Ep. I. 8. T. II. p. 104. De Hannibale per quietem bella gerente *Silius Ital.* I. 69. *invenere futuras Miscentem pugnas et inania bella gerentem.* — Vix tamen puto, verba *ἐλπίδας τρέφεσθαι* in hoc rerum contextu recte locum habere, siquidem, quod *Valckenarius* putabat, pro *βουκολεῖσθαι ἐλπίσιν* sunt posita. *Spei* certe mentionem hic fieri non exspectaveram. — V. 5. *μνήμης* Vat. Cod. et apogr. Lips. Sed unde *τέρπει* in hoc apographum venerit, non exputo. Etiamnum desiderium hoc somnio excitatum in mente haeret; sive, desiderium verae et solidae voluptatis mihi somnii suavissimi memoriam nunquam non revocat. Expressit Noster *Anacreontem* VIII. qui idem, grato somnio viso, *μεμονωμένος*, inquit, *ὁ τλήμων Πάλιν ἤθελον καθεύδειν.* Pro *πτηνοῦ* Cod. Tryll. *δεινοῦ*. Comparavit *Schneiderus* Epigr. Anthol. Lat. T. I. p. 643.

Te vigilans oculis, animo te nocte requiro;
Victa jacent solo cum mea membra toro.
Vidi ego te mecum falsa sub imagine somni:
Somnia tu vinces, si mihi vera venis.

V. 7. Post versum sextum in Cod. Vat. relictum est spatium, ut si quid abesset, quod nihil est. — Versu sq. pro *κάλλευς Köhlerus* ad Theocrit. p. 58. ubi integrum carmen ex Musa Strat. *Klotzii* repetivit, *καλοῖς* conjicit; glandes pro frugibus offerens. Apte vulgatae lectioni defendendae *Schneiderus* adhibuit Ep. *Posidippi* XVIII. T. II. p. 50. *τὸν τριέτη παίζοντα περὶ φρέαρ Ἀστυάνακτα Εἴδωλον μορφᾶς κωφὸν ἐπεσπάσατο. εἴδωλον* de vano et inani simulacro illustrat *Elsner.* Obss. Sacr. p. 97.

XXV. Cod. Vat. p. 587. Duo priora disticha expromsit *Warton.* ad Theocrit. T. II. p. 75. postremum p. 84. Secundum *Alberti* ad Hesych. v. κράμμα. Varietatem lectionis enotavit *Schneider.* Per. crit. p. 84. sq. (*Manso* nr. XXXIX. p. 20.) Se Cupidinis malitia novis amoribus irretitum esse conqueritur. — V. 1. ἤρηται Cod. Vat. quod *Salmasius* procul dubio statim in describendo emendavit. Apographa enim, quae scio, ἤρπται habent. — ἦ γὰρ ἀλύων. Significare videtur, Amorem obiter et aliud agentem vulnus ipsi inflixisse; quod ad superbos protervi pueri mores adumbrandos facit. ἀλύειν enim nonnunquam otiosi et remissi animi conditionem significat. Vide *Perizon.* ad Aelian. V. H. IX. 26. et quae de hoc verbo disputavit *Krebs* ad Plutarch. de Aud. Poet. p. 166. Hoc sensu usurpatum opponitur τῷ ξυντείνειν, ut ap. *Philostr.* Vit. Apoll. VI. 5. p. 233. ἀνδρὶ ἐσταλμένῳ τρόπον ὅνπερ οἱ Μεμφῖται, καὶ ἀλύοντι μᾶλλον ἢ ξυντείνοντι. *Schneiderus* tamen lectionem ἀλύων vitiosam censebat. — ἔκνισ' ὁ θερμὸς ἔρως. Socrates cum ad pulcrum puerum paulo propius accessisset, ταῦτ' ἄρα ἐγὼ, ait, ὥσπερ ὑπὸ θηρίου τινὸς δεδηγμένος, τὸν μὲν ὦμον πλεῖον ἢ πέντε ἡμέρας ὤδαξον καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ κνίσμα τι ἐδόκουν ἔχειν. *Xenophon* Symp. p. 698. 50. κνίσμα et κνίζειν de amoris cruciatibus jam *Herodotus* usus est V. 62. p. 465. τὸν δὲ Ἀρίστωνα ἔκνιζε ἄρα ὁ τῆς γυναικὸς ἔρως. Nec non de laetitia animum suaviter pungente et commovente *Pindar.* Isthm. VI. 74. ἀδεῖα δ' ἔνδον μιν ἔκνιξε χάρις. — V. 3. ἐξείης πάλι Cod. Vat. et in fine versus γράμμα. Utrumque a *Guyeto* mutatum putatur. Alterum, monente *Wartono* in Addendis p. 351. in Cod. Parisino emendatum est, viro docto κράμμα, i. e. κρᾶμα, adnotante. Eidem *Guyeto* versu sq. *Alberti* tribuit conjecturam τιθέμενος. Verum haec omnia a *Salmasio* profecta nullus dubito. Si *Brunckius* membranarum lectionem cognovisset, vix πάλι et καιόμενος immutasset. Utraque lectio optima. Poëta non

nunc primum amaverat; hinc πάλι· mulsum amoris autem vim habebat ad inflammandum pectus; hinc καιόμενος μέλιτι. Recte *Alberti* admovit *Meleagri* Ep. LVIII. 14. ὀπτῷ καιομένῃ μέλιτι. ubi eidem emendatori πιομένῃ legenti *Brunckius* non obsequutus est. — Seq. vers. *Schneiderus* λαρῷ malebat; in quam conjecturam postea etiam *Wakefield* incidit in Dilectu Trag. T. I. p. 223. — V. 5. Διοφάντου. *Wartoni* Apogr.

XXVI. Cod. Vat. p. 588. Duo priora disticha edidit *Warton* ad Theocr. II. p. 81. Ultimum *Alberti* ad Hesych. v. λυσιμελής. Integrum *Klotz* ad Straton. p. 62. Varietatem lectionis collegit *Schneider* in Per. crit. p. 59. et 113. (*Manso* nr. XXXII. p. 17.) Conqueritur poëta de flamma, quam pulcri pueri adspectus in pectore suo incenderat. — V. 1. Εἰνόδιον στείχοντα μεσέμβρινον Cod. Vat. *Brunckiana* lectio reperitur in marg. apogr. Voss. et in Schedis Vinariensibus. Necessitatem mutationis non video. Parum aut nihil refert, utrum poëta in via *ambulans* Alexin viderit, an idem Alexin in via *ambulantem* observaverit. Nec μεσαμβρινὸν articulum necessario postulabat. *Theocrit.* VII. 21. πᾶ δὴ τὺ μεσαμέριον πόδας ἕλκεις; — V. 2. Quod *Brunckius* edidit, idem in Cod. Vat. legitur, nisi quod membranae καρπῶν exhibent. καρπὸν reperio in Schedis Vinar. eamque lectionem Vir doctus allevit margini Cod. Voss. Cum in apogr. Lipsiensi legatur: ἀρτικομᾶν καρπῶν κυομέναν θέρεος, *Schneiderus* tentavit: ἀρτικόμαν, καρπῶν κυομένου θέρεος, *messem* vel *segetem* intelligens, *quae adhuc in flore est*, quod tempus anni calidissimum esse solet. *Koehlerus* in Notis ad Theocrit. p. 66. ἄρτι κόμαν καρπῶν κειρομένου θέρεος, interpretatione non addita. In *Brunckiana* lectione καρπὸν ἀρτικόμαν de aristis accipio, jamjam eminentibus, et quasi crine quodam glumam vestientibus. θέρος ipsa seges est. θέρεος κειρομένου κατὰ καρπ. ἀρτίκ. *cum in segete aristae jam prodeuntes et emicantes torrerentur aestu.* — V. 3.

διπλαῖ Cod. Vat. — Verſ. ſeq. ἠέλιον Apogr. Voſſ. — V. 5. Et in hoc verſu discrepant apographa, quorum nonnulla αἰ, alia νῦν pro νὺξ exhibent. Nox ſolis radios ſopire dicitur, ut ap. Sophocl. in Trach. 94. ὃν αἰόλα νὺξ — κατευνάζει φλογιζόμενον ἅλιον. — Flammam de pueri oculis pectore conceptam, ejusdem ſpecies per ſomnum viſa, denuo excitavit. — V. 7. ὕπνον. Apogr. Lipſ. — λυσίπονος, quem Homerus λυσιμελῆ vocat. Vide Euſtath. in Odyſſ. p. 720. 47. et in Il. p. 1463. 20. — Egregie noſtrum carmen illuſtrat locus Achillis Tatii a Schneidero laudatus L. VI. p. 399. ἐπεὶ δὲ εἶδεν τὴν Λευκίππην, ἀνέφλεγε τὴν ψυχὴν καὶ ἔδοξεν αὐτῷ τότε καλλίων γεγονέναι. Θρέψας γὰρ ὅλης τῆς νυκτὸς τὸ πῦρ, ὅσον χρόνον ἀπελείφθη τῆς κόρης, ἀνεζωπύρησεν ἐξαίφνης, ὕλην λαβὼν εἰς τὴν φλόγα τὴν θέαν. Similiter Xenophon Epheſ. I. 4. p. 9. ταῦτα ἑκάτερος αὐτῶν δι' ὅλης τῆς νυκτὸς ὠδύρετο· εἶχον δὲ πρὸ ὀφθαλμῶν τὰς ὄψεις τὰς ἑαυτῶν, τὰς εἰκόνας ἐπὶ τῆς ψυχῆς ἀλλήλων ἀναπλάττοντες. Noviſſima ejusmodi ſunt, ut ex Meleagri verbis — ψυχῇ κάλλος ἀπεικονίσας, expreſſa dicas.

XXVII. Cod. Vat. p. 588. Primum diſtichon dedit Salmaſ. ad Solin. p. 30. A. Integrum Toup. in Cur. Noviſſ. p. 277. ed. Lipſ. (Manſo nr. XL. p. 20.) Non jam Daphnidem, nec Hyacinthum carminibus celebrandos eſſe, cum Dion inter pulchros principatum teneat. — V. 1. De Daphnide, inter Siculos celeberrimo, omnia nota vel ex Theocriti Eid. I. Conf. Parthenium c. XX. Aelianum V. H. X. 18. Pani ille in deliciis fuiſſe dicebatur. Cf. Glaucum Ep. II. T. II. p. 347. Zonae in Anal. T. III. p. 331. (Lipſ. ed. II. p. 69.) Recte itaque caprarii, quod paſtorum genus inprimis tutela Panis gaudet, Daphnidem, in Panis gratiam, celebrare dicuntur. — V. 3. Cod. Vat. habet: λύρη, caſu recto, et ſq. verſ. Δάφνι. Illud verum puto propter αἰπολικαὶ σύριγγες. Inſtrumento Pani et caprariis proprio opponitur λύρη, Φοίβοιο προφῆτις, lyra, Phoebi interpres. Ut

ἐνδοξῶς

Pani Daphnis, ſic Apollini Hyacinthus in deliciis fuerat; illum canebat ſyrinx, hunc lyra celebrabat. Haec ſi recte poſui, et λύρῃ pravam eſſe emendationem apparet, et Daphnes mentionem ſeq. verſu factam, plane ab hoc loco alienam eſſe. Depravatam eſſe lectionem in verbis Δάφνῃ παρθενίῃ, nullus dubito, ſed quid reponendum ſit, non facile dixerim. Expromam tamen conjecturam, magis ut alios ad ſimiles conatus excitem, quam quod me verum reperiſſe exiſtimem:

μηδὲ σὺ τὸν στερχθέντα, λύρῃ, Φοίβοιο προφῆτι,
ἄνθει παρθένιον μέλφ' Ὑάκινθον ἔτι.

Neque tu, o lyra, Phoebi interpres, adhuc celebra Hyacinthum, olim amatum et virginali flore conſpicuum. ἄνθει παρθένιον vocat, cujus genas nondum lanugo obumbrat, puellae quam puero ſimiliorem. *Philoſtrat.* Epiſt. XLIII. p. 944. πρὶν μὲν γὰρ ἀνθεῖν, οὐδὲν ἀπεῖχον γυναικὸς αἱ σαὶ παρειαὶ, οὖσαι ἁπαλαὶ καὶ διαυγεῖς· ὅτε δὲ ἤδη χνοάζεις, ἀνδρικώτερος εἶ σεαυτοῦ. Jam videamus, quae alii de hoc diſticho ſtatuerint. *Brunckius* igitur haec habet: „Hic „nihil emendandum eſt, niſi quod v. 5. ſcribendum ἐν „οὔρεσιν, ἠδ' Ὑάκινθος. Hoc omiſſo vir ſagaciſſimus, cujusque doctrinae plurimum tribuo, Cur. noviſſ. in Suidam p. 123. (277. ed. Lipſ.) aliud quid emendatione „indigere cenſet, et diſtichon medium ſic conſtituit:

„μήτε σὺ τὸν στερχθέντα, λύρῃ, Φοίβοιο προφῆτι,
„Δάφνῃ παρθενίῃ μέλφ' Ὑάκινθον ἔτι.

„Verum hic de puerorum amoribus agitur, nec ulla „Daphnes Nymphae mentio fieri debuit. In primo „diſticho poëta non Pana, ſed caprarios ſilere jubet; „ſic in ſecundo non Apollinem, ſed ſacerdotem Apol„linei templi, cui in honorem amatae deo Daphnes, „nomen Apollini carum, Daphne, impoſitum. Duo „pueri in tertio diſticho ſoli commemorantur; nihil ibi „de puellari amore. *Nec Daphnis Pani amatus, nec Hya„cinthus,*

„cinthus, *Apollinis deliciae, amplius celebrandi sunt, sed* „*Dion solus.* Sic sibi omnia respondent, et apte co„haerent. μηδὲ σὺ προφῆτι Δάφνῃ παρθενίῃ· hoc confertur „cum αἰπολικαὶ σύριγγες. μέλπε ἔτι Ὑάκινθον cum μηκέτι „Δάφνιν φωνεῖτε. τὸν στερχθέντα λύρῃ Φοίβοιο cum αἰγιβάτῃ „Πανὶ χαριζόμεναι. Dixit autem poëta λύρῃ Φ. pro Φοίβῳ „λυραοιδῷ, aut quia fingitur Apollo amasio Hyacintho „affectus suos fidibus saepe cecinisse, pueri pulcritudi„nem celebrasse, et mortem lugubribus elegiis ad ly„ram cantando deflevisse.“ Haec Vir clarissimus; cujus interpretationem argutiorem quam veriorem esse, omnes intelligunt. In *Toupii* vero emendatione Δάφνῃ παρθενίῃ dictum foret pro σὺν Δ. *simul cum Daphne puella*; quod et ipsum durissimum. — ¶. 11.] V. 5. ὅτ' ἦν: *dum florebat* s. *vivebat.* Cf. ad Ep. XXII. 1. — Mox pro σοὶ non, ut *Brunckius* voluit, ἠδ' legam, quod elumbe est, sed:

ἦν δ' Ὑάκινθος
τερπνός.

Ceterum *Meleager* expressit *Callimachum* Ep. XLVI. οὐκέτι Δάφνιν, ποιμένες, Ἀστακίδην δ' αἰὲν ἀεισόμεθα.

XXVIII. Vat. Cod. p. 575. (*Manso* nr. XLII. p. 21.) Ad Amorem, face et sagittis in poëtam furentem. — V. 1. ἄ δαῖμον. *Saevus Amor. Tibull.* III. El. IV. 65: Infra Ep. CV. 6. Venus ap. *Aristaenetum* II. 15 p. 95: καὶ ταύτην ἐξ ἀφανοῦς ἡ Δαίμων προσέπνευσέ μοι τὴν γνώμην. — λὰξ ἐπίβαινε. ut dominus servi cervicibus imponit pedes. *Paulus Silent.* Ep. XX. Amor mihi λὰξ ἐπιβὰς στέρνοις πικρὸν ἔπηξε πόδα. *Ovid.* Remed. Amor. 529. *Mollior es, nec abire potes, vinctusque teneris, Et tua saevus Amor sub pede colla premit.* De Venere Deidamia in Heroid. Ep. IX. 11.:

Plus tibi quam Juno nocuit Venus: illa premendo
Sustulit: haec humili sub pede colla premit.

Tum omnino irae et contemtus vox τὸ λὰξ ἐπίβαινε. *Theognis* v. 825. λὰξ ἐπίβα δήμῳ κενεόφρονι, τύπτε δὲ κέντρῳ ὀξέϊ καὶ ζεύγλην δυσλόφῳ ἀμφιτίθει. Tanquam irati cujusdam et alterum ad iram provocantis vocem *Plutarchus* T. II. p. 457. C. hunc verſum laudat:

βαῖνε λὰξ ἐπὶ τραχήλου, βαῖνε καὶ πέλα χθονί.

V. 4. τέφρη. Ex *Aſclepiad.* Ep. XIII. καὶ πάντως τέφρην θέσθε με κἀνθρακίην. *Theophyl. Simoc.* Ep. IX. ἐμοὶ ἀπηθαλώθησαν αἱ φρένες τῷ ἔρωτι, καὶ δαλοῦ δίκην τὸ περιστέρνιον ἐκπεφλόγισται.

XXIX. Vat. Cod. p. 593. Edidit *Klotz.* in Straton. nr. XXV. In apogr. Lipſienſi conjunctum eſt cum Ep. XXI. Vide *Schneider* in Per. crit. p. 56. (*Manſo* nr. IV. p. 6.) Poëta animam ſuam navi, quam Venus et Amor regant, comparat. Eadem Allegoria eſt Ep. XLV. ubi etiam pars verſus tertii repetitur. — V. 1. Amorem gubernatoris fungentem vicibus habemus ap. *Ovidium* in Heroid. XV. 215. *Ipſe gubernabit, reſidens in puppe, Cupido, Ipſe dabit tenera vela legetque manu.* οἴαξ eſt pars πηδαλίου; ut ex *Euſtathio* Od. V. p. 221. 35. docuit *Schneiderus.* — V. 3. χειμαίνει Vat. Cod. et βαρύς. et ſic Ep. XLV. Noſtra lectio reperitur in Schedis Tryll. — Verſu ult. *Klotzius* παμφίλῳ edidit. Ad mare Pamphylium reſpici, ita tamen, ut πάμφυλος appellative ſit poſitum, *in mari omnis generis puerorum*, notavit *Brunckius*, poſt *Schneiderum* l. c. p. 57.

XXX. Vat. Cod. p. 594. Edidit *Warton* ad Theocr. T. II. p. 102. *Klotz.* ad *Tyrt.* p. 79. Cf. *Schneiderum* in Per. crit. p. 96. (*Manſo* nr. XXVII. p. 15.) Cleobuli et Alexidis, utriusque pulchri et jucundi, mutuos amores celebrat. In ſimili argumento *Martial.* IV. Ep. XIII.:

Tam bene rara ſuo miſcentur cinnama nardo,
Maſſica Theſeis tam bene vina favis:

Nec melius teneris junguntur vitibus ulmi,
Nec plus lotos aquas, litora myrtus amat.

V. I. νεῦμα habet *Warton*, qui νᾶμα, χεῦμα et ῥεῦμα tentat. Membranarum lectio verissima. Ad sensum facit *Lucianus* in Prometh. 5. p. 31. τί οὖν οὐχὶ καὶ ἔμπαλιν γένοιτ' ἂν εὔμορφόν τι ἐκ δυοῖν τοῖν ἀρίστοιν ξυντεθὲν, ὥσπερ ἐξ οἴνου καὶ μέλιτος τὸ ξυναμφότερον ἥδιστον. — V. 3. τὸν ἀβροκόμην ex *Anacr.* Od. VI. 8. Vide *Hesych.* in ἀβροκομᾷ, ubi *Alberti* hunc versum expromsit. Sylvam locorum, in quibus hoc vocabulum occurrit, congessit *Locella* ad Xenoph. Ephes. p. 123. — V. 4. θνατὸν ὄντως τὸ K. ο. Vat. Cod. quod etiam in Lips. apogr. legitur, ubi in marg θνητόν γ' ὄντως τᾶς K. notatum; omnino male. *Wartonus* habet εὔκρατον ὄντως τᾶς K. nescio unde; ipse εὐκράτου corrigendum censet. *Klotzius* ὄντως θνητὸν K. edidit. His omnibus *Brunckiana* lectio elegantia praestat; an etiam omnes veritatis numeros habeat, definire non ausim. — οἰνόμελι. quod vetustiores μελίκρατον vocabant, *mulsum* ex vino et melle mistum. Conf. *Pierson.* ad Moer. p. 254. sq. et *Bernard.* ad Theoph. Non. T. I. p. 125.

XXXI. Vat. Cod. p. 594. Edidit *Majus* in Bibl. Uffenbach. nr. 152. unde sumsit *Wolf.* in Fragm. Sapph. p. 237. (*Manso* nr. XXVIII. p. 15.) Poëta binos diversi coloris pueros, candidum et fuscum, amans, id sibi propter nomen fatale fuisse docet. Hanc poëtae mentem esse, et *Schneiderus* perspexit et *Manso*. *Brunckius* haec notavit: „Mutilum videtur hoc carmen; unum „saltem in medio distichon deest. In cod. scriptum „v. ult. πλέξειν ἐκ λευκοῦ φασὶ — correctum in margine „ἦ γὰρ ἔρωτας ἐκ λευκοῦ πλέξαι. Nihil hic decreverim, „quum vix sensus aliquis ex his reliquiis erui possit.“ Nihil plane deest; et amplectenda marginis lectio: *Dicunt enim, Amores me ex candido et nigro contexuisse*; ex μέλανος et ἀργοῦ scilicet. Similiter, id est, inepte in

eodem nomine lusit *Euripides* ap. Etymol. M. p. 576. 30. Μελέαγρος μελέαν γέ ποτ' ἀγρεύεις ἄγραν. Noster autem *Philodemum* ante oculos habuit, qui simili acumine Ep. II.:

αὐταί που Μοῖραί με κατωνόμασαν Φιλόδημον,
ὡς αἰεὶ Δημοῦς θερμὸς ἔχοι με πόθος.

XXXII. Vat. Cod. p. 119. et 571. Sub *Posidippi* nomine legitur in Planudea p. 452. St. 587. W. Huic potius quam *Meleagro* hoc carmen tribuere velit *Brunckius* propter *Posidippi* Ep. X. quod ad Heliodorum est scriptum. (*Manso* nr. XLI. p. 21.) Amorem per Musam precatur, ut tandem suum Heliodori amorem sopire velit. — V. 1. Ἡλιοδώρου. Sic Vat. loco secundo. In priore Ἡλιοδώρας, quod Planudes arripuit. — Seq. versu οἰκέτιν Vatic. altero loco. Haec vocabula passim confusa sunt. Vide Exercit. crit. T. II. p. 180. — ¶. 12.] V. 3. νὴ γάρ. Planud. — βάλλην. sic Vatic. altero loco; et sq. versu πτανὰ loco priore. Ad sensum conf. *Paul. Silent.* Ep. XX. — V. 5. Mira discrepantia lectionis in hoc versu. Priore loco Vatic. habet: εἰ καί με κτείναις, λείψω φωνὴν προ ἴεντα· et supra scriptum ἰεῖσαν. quod fere convenit cum Planudea lectione, ubi tamen κτείνῃς legitur. Eaedem membranae loco posteriore: εἰ καὶ ἐμὲ κτείναις λείψω φωνεῦντ' ἐπὶ τύμβῳ, quod *Br.* secutus est, κτείναις in κτείνῃς mutato. Color fortasse ductus ex *Theocrit.* Eid. XXIII. 46. γράψον καὶ τόδε γράμμα, τὸ σοῖς στίχοισι χαράξω· Τοῦτον Ἔρως ἔκτεινεν, ὁδοιπόρε, μὴ παροδεύσῃς.

XXXIII. Vat. Cod. p. 577. Planud. p. 485. St. 629. Wech. (*Manso* nr. XXII. p. 13.) Sententiam ductam notat *Schneiderus* Per. crit. p. 132. ex *Xenoph.* Symp. p. 138. ed. Bach. νῦν γὰρ ἐγὼ Κλεινίαν ἥδιον μὲν θεώμαι ἢ τἄλλα πάντα τὰ ἐν ἀνθρώποις καλά· τυφλὸς δὲ τῶν ἄλλων ἁπάντων μᾶλλον ἂν δεξαίμην εἶναι ἢ Κλεινίου ἑνὸς ὄντος.

Idem *Brodaeus* animadverterat. "Menander, ſine Glycera ſua Aegyptum aditurus, ſibi videretur μόνος ἐν τοσούτῳ ὄχλῳ Αἰγυπτίων ἐρημίαν πολυάνθρωπον ὁρᾷν, ap. *Alciphron.* L. II. 3. p. 228. Ab hujus diſtichi, quod et elegantiſſimum eſt, et facillimum, ſenſu mire aberravit *Meineckius*, cujus verba adſcribam, ut ex hoc uno ſpecimine illius enarratoris virtus et praeſtantia intelligatur. „Poëta „cum fulgentem Theronis pulcritudinem deſcribere „vellet, comparat eum cum univerſo. τὰ πάντα, quod „ſolis radiis egregie ſplendeat. ἦν δέ. jam, inquit, cum „univerſi coeli ſerenitatem, Solis ignes, ſiderumque „fulgorem adſpicio, cum igitur tuam, Theron, prae„claram pulcritudinem ſpecto, τοὔμπαλιν, oculis nebula „offunditur et me excoecat fere praeſtantiſſima facies.“ Denſiſſimas profecto tenebras interpretis animo offuſas fuiſſe neceſſe eſt, cum ea ſcriberet, de quibus poëta ne cogitavit quidem. — Ceterum *Br.* exhibuit lectiones Planudeae. In Vat. Cod. pentameter ſic legitur: βλέψω, τόνδε δὲ μή, τἄμπαλιν οὐδὲν ὁρῶ.

XXXIV. Vat. Cod. p. 591. Edidit *Pierſon* in Veriſim. p. 85. (*Manſo* nr. XXIII. p. 13.) Poëta, cum Theronem pulcrum eſſe negaſſet, mox Nemeſin ultricem expertus, incredibili pueri amore incenſus eſt. Expreſſit Noſtrum *Philipp. Theſſ.* Ep. II. p. 211. — V. 1. ἃ μὴ θέμις. Hanc lectionem praeſtat Cod. Vat. et margo apogr. Scalig. in cujus contextu θεὸς legitur. — Sequ. verſu membranae οὐ με μαθών, quod, neſcio quis, in marg. Scalig. corrigere auſus eſt in οὐκ ἔμαθον· imperite. θυμὲ legitur in apogr. Voſſ. — V. 3. αὐτὸς ὑπέστης. Si ſincera eſt lectio, ſenſus eſſe debet, *tu ſolus auſus es ejusmodi quid pronuntiare.* αὐτὸς pro μόνος paſſim illuſtrarunt Viri doctiſſimi. Vid. *T. Hemſterh.* ad Lucian. T. I. p. 130. Sed mihi Meleager ſcripſiſſe videtur:

[illegible] ἀλλ' ἀντίος ἔστης,
οὐδὲ Διὸς πτήξας πῦρ τὸ κεραυνοβόλον.

Tu eum contra intueri ausus es, quae non multo minor est audacia, quam ipsum Jovis fulmen sustinere. *Sappho* virum pulcram puellam ex adverso spectantem diis comparat: ὅστις ἐναντίον τοι ἰζάνει. Cf. Nostri Ep. V. 3. et XXIII. *Euripides* Orest. 1479. ἀντίοι σταθέντες. Hippol. 1078. προσβλέπειν ἐναντίον στάντα. Celeberrimus locus *Herodoti* L. V. 18. p. 379. de Persis, quibus γυναῖκες ἀντίαι ἵζοντο — ubi illi dicebant, melius fuisse, mulieres omnino non arcessere, quam ἐλθούσας καὶ μὴ παριζομένας, ἀντίας ἵζεσθαι, ἀλγηδόνας σφι ὀφθαλμῶν. — V. 4. πτήξεις. Vatic. Lips. Recte emendatum. — V. 5. τὴν πρόσθε λάλον. Nioben esse monuit *Br.* inductus procul dubio Ep. *Antipatri Thessal.* LV. μούναν σὺν τέκνοις, νεκυοστόλε, δέξο με, πορθμεῦ, Τὰν λάλον· ἀρκεῖ σοι φόρτος ὁ Ταντταλίδος. et Nostri Ep. CXVII. de eadem Niobe: ἁ δὲ λάλον στέρξασα πάλαι στόμα. *Brunckii* interpretatio peperit ineptam conjecturam in Biblioth. Liter. et Artium Fasc. II. p. 45. quam repetere piget. Nulla omnino causa est, cur de Niobe cogites, cujus mentio ab hoc loco alienissima. De sua ipsius audacia et inepta loquacitate poëta agit, quae ipsum, ut Theronem pulcrum esse negaret, impulerat. Hujus magniloquentiae cum poenas dedisset, se ab irata Nemesi in aliorum exemplum punitum esse ait. Scribendum autem:

τοιγὰρ, ἰδοὺ, τὸν πρόσθε λάλον — —

quo ducit membranarum lectio, quae non τὴν, sed τὸ exhibent. καλὸν apogr. Lips. et Scal. — Seq. versu Lips. habet δεῖγμα θυρσοστομίης· fortasse δεῖγμ' ἀθυροστομίης. Cf. *Theodorid.* Ep. VII. T. II. p. 42. quod tamen Codicis lectioni non praeferendum. Ad sensum facit *Tibull.* I. El. V. 5. *Ure ferum et torque: libeat ne dicere quicquam Magnificum posthac: horrida verba doma.*

XXXV. Vat. Cod. p. 577. Edidit *Valcken.* ad Hippol. p. 285. *Warton* ad Theocr. T. II. p. 101. *Klotz.*

in Musa Strat. p. 58. (*Manso* nr. VII. p. 8.) De Myïsco puero. Est Μυΐσκος ὑποκοριστικὸν a Mys deductum, docente *Salmas.* ad Solin. p. 24. B. Idem nomen occurrit ap. *Hephaestionem Ptolemaeum* in Bibl. Photii p. 244. ὅτι Ὀδυσσεῖ ἔπεσθαι δίδωσιν ὁ πατὴρ μνήμονα Μυΐσκον τοὔνομα Κεφαλλῆνα· ut hunc locum constituit idem *Salm.* l. c. in Prolegg. p. 2. A μυῖα hoc nomen derivat *Solan.* ad Lucian. T. III. p. 98. 65. — V. 2. ἔσβεσεν. Hinc *Strato* Ep. XX. Θεῦδις ἐλάμπετο παισὶν ἐν ἄλλοις, Οἷος ἐπαντέλλων ἀστράσιν ἠέλιος. *Marc. Argent.* Ep. XII. καὶ γὰρ ἀπείρους ἀστέρας ἓν μήνης φέγγος ὑπεςτίθεται. Cf. *Sapphus* Fragm. XXVI. in Collectione *Wolfii.*

XXXVI. Vat. Cod. p. 572. Edidit *Warton* ad Theocr. T. II. p. 261. *Klotz* ad Tyrt. p. 93. Conf. *Schneider.* Per. crit. p. 54. (*Manso* nr. VIII. p. 8.) Poëta se, cum olim aliorum amores risisset, nunc ipsum ab Amore victum fatetur. Cum hoc carmine *Huschkius* in Epist. crit. p. 105. sq. comparavit *Tibull.* I. El. 2. 89.:

Vidi ego, qui juvenum miseros risisset amores,
Post Veneris vinclis subdere colla senem,
Et sibi blanditias tremula componere voce,
Et manibus canas fingere velle comas.
Stare nec ante fores puduit.

V. 1. Cum καὶ absit a Cod. Vat. alii aliter ruenti metro succurrere conati sunt. Apogr. Lips. ἔμπροσθεν habet. Schedae Lacroz. τὰ πρ. An scribendum:

ἠγρεύθην κἠγὼ πρόσθεν ποτὲ τοῖς δυσέρωσι — —

Schneiderus malit ὁ πρόσθεν, cui lectioni patrocinatur *Alciphron* L. I. XIII. p. 54.: φλέγομαι· καὶ ὁ ποτὲ γελῶν τοὺς ἐκ τρυφῆς πάθει δουλεύοντας, ὅλος εἰμὶ τοῦ πάθους. Similiter *Xenoph. Ephes.* I. 4. p. 7.: ὁ μέχρι νῦν ἀνδρικὸς Ἁβροκόμης, ὁ καταφρονῶν Ἔρωτος, ὁ τῷ θεῷ λοιδορούμενος, ἑάλωκα καὶ νενίκημαι καὶ παρθένῳ δουλεύειν ἀναγκάζομαι. Conf. Epigr. ἀδέσπ. IX. — V. 3. Meleager se ad Myïsci januam, tanquam

in dei cujusdam vestibulo, ab Amore collocatum fingit. Ibi enim arma, hostibus deducta, aliaque ejusmodi ἀναθήματα poni solebant; quibus poëta se comparat. σκῦλ' ἀπὸ σωφροσύνης. *Xenoph. Ephes.* I. 4. p. 8.: νενίκηκας, Ἔρως, μέγα σοι τρόπαιον ἐγήγερται καθ' Ἀβροκόμου τοῦ σώφρονος. Usus est noster formula in hac re solemni. *Aristophon* ap. Athen. XIII. p. 563. C. περιφανὲς σκῦλον ἀπὸ πολεμίων. Crates cum Delphis auream Phrynes statuam vidisset, dixit, τῆς τῶν Ἑλλήνων ἀκρασίας ἀνακεῖσθαι τρόπαιον. *Plutarch.* T. II. p. 401. A.

XXXVII. Cod. Vat. p. 584. sq. Edidit *Dorvill.* ad Charit. p. 521. *Valcken.* ad Hipp. v. 525. p. 224. primum distichon cum parte secundi. Idem v. 3. et 4. ad Ammon. p. 225. protulit. Integrum *Pierson.* in Verisim. p. 147. (*Manso* nr. IX. p. 8.) Poëta puerum, de se, severioris olim philosophiae assecla, triumphantem, monet, non esse, quod tantopere jactet victoriam; cum vel Jupiter Amori victas manus dederit. Ἔννοια fortasse ducta ex *Hermesianactis* Elegia v. 80. sqq.:

οὐδὲ μὲν οὐδ' ὁπόσοι σκληρὸν βίον ἐστήσαντο
ἀνθρώπων, σκολιὴν μαιόμενοι σοφίην,
οὓς αὐτὴ περὶ πικρὰ λόγοις ἐσφίγξατο μῆτις,
καὶ δεινὴ μύθων κῦδος ἔχουσ' ἀρετὴ,
οὐδ' οἳ δεινὸν Ἔρωτος ἀπεστρέψαντο κυδοιμὸν
φαινόμενον, δεινὸν δ' ἦλθον ὑφ' ἡνίοχον.

Certe ex uno eodemque antiquioris cujusdam poëtae fonte hauserunt *Meleager* et *Propertius* L. I. 1. 1.: *Cynthia prima suis miserum me cepit ocellis, Contactum nullis ante cupidinibus. Tum mihi constantis dejecit lumina fastus, Et caput impositis pressit Amor pedibus.* Quae ex nostro carmine lucem lucrantur. Cum verba *dejecit lumina fastus* manifeste exprimant graecum τὸ ἐπ' ὀφρύσι κεῖνο φρύαγμα, apparet, *dejecit lumina* h. l. non de eo dici, qui oculos humi figat, sed de superbo, qui super-

cilium ponit. Docte *Propertius* loquitur, pro, Amor fastum dejecit, qui olim supercilio meo insederat. *Meleagri* carmen imitatus est *Paulus Silent*. Ep. XXXII. — V. 2. ὄμμασι τοξεύσας. Comparat *Pierson*. l.c. *Aristaen*. L. I. 1. Ἔρως ἐπαίδευσε τὴν ἐρωμένην ἐπιτοξεύειν ταῖς τῶν ὀμμάτων βολαῖς. et *Liban*. p. 710. D. ταῖς βολαῖς τῶν ἐκείνης ὀμμάτων ἐμπιστεύων τὴν τόξευσιν. — ¶. 13.] V. 3. τὸν θρασὺν εἶλον ἐγώ. *Propert*. II. 2. 1. *Qui nullam tibi dicebas jam posse nocere, Haesisti: cecidit spiritus ille tuus.* *Aristaenet*. I. XXII. p. 56. ἐγώ σοι μόνη τὸν ὑπερήφανον ὑπέταξα τοῖς ποσίν. Ut in loco supra laudato *Propertius* dixit *lumina dejicere*, sic *Euripid*. Cycl. 166. καταβάλλειν τὰς ὀφρῦς. ubi vid. *Musgr*. *Agathias* de vetula meretrice Ep. XIII. πέσον ὀφρύες, quod eodem sensu dictum, ut haec *Sophoclis* in Antig. 470. ἀλλ' ἴσθι τοι τὰ σκλήρ' ἄγαν φρονήματα Πίπτειν μάλιστα. — V. 4. ποσσὶ πατῶ. ut πατεῖν θέμιστας ap. *Apollon*. *Rhod*. II. 17. Vide *Fischer*. ad Anacr. p. 101. — V. 5. ἐμπνεύσας et θαμβεῖς Cod. Vat. et apogr. Lips. quod etiam τῶνδ' initio versus exhibet. Noster Epigr. LXXXVII. οὐδ' ὅσον ἀμπνεῦσαι βαιὸν ἐῶσι χρόνον. — τί θάμβος; Quid, quaeso, in hac victoria tanta admiratione dignum? Ep. LXXVI. 4. ἦ τόδε καινὸν θάμβος ὁρῶ. — V. 6. Laudat h. v. *Valcken*. ad Ammon. p. 143. — Vitiose membranae Ὄλυμπον. — Jovis Amores persaepe a poëtis advocari, ad homuncionum peccata excusanda, nemo ignorat; nec quicquam frequentius obvium, quam Amoris potestas ex Jove superato significata. *Claudian*. Eid. V. 53. *Quae tibi, saeve puer, non est permissa potestas? Tu magnum superas fulmen, coeloque relicto Fluctibus in mediis cogis mugire Tonantem.* Similia collegit *Burmanni* diligentia ad Anthol. Lat. T. I. p. 4. 5.

XXXVIII. Vat. Cod. p. 586. Edidit *Majus* in Catal. Bibl. Uffenb. p. 631. *Pierson* in Verisim. p. 85. sine lectionis varietate. (*Manso* nr. X. p. 9.) Myïscum ut deum aliquem veneratus, propitium sibi optat. —

V. 1. ἤστραψε. Significatione transitiva, ut Ep. XIX. 4. Finge tibi poëtam Myïſcum contemplantem, et admiratione captum ſubito exclamantem. — ἆρα. Num Amor puerum, fulmina gerentem, finxit? Ipſe nonnunquam Amor, ut plures praeterea dii, (vide *Winkelm.* Monim. ined. T. II. p. 3. ſq.) fulmen gerens repraeſentatur. *Beger.* Theſaur. Brandenb. T. I. p 183. In Alcibiadis ſcuto ἦν Ἔρως κεραυνὸν ἠγκυλημένος. *Athen.* XII. p. 534. E. — ἀνέδειξεν., ut ſtatuarius. Vid. ad Epigr. LXXXV. — V. 3. ἀκτῖνα et ipſum de fulmine accipiendum videtur. *Lucian.* in Timon. 10. T. I. p. 118. κατεαγμέναι γὰρ αὐτοῦ (τοῦ κεραυνοῦ) καὶ ἀπεστομωμέναι εἰσὶν δύο ἀκτῖνες αἱ μέγισται. In Jaſonis ſcuto conſpiciebantur Cyclopes Ζηνὶ κεραυνὸν ἄνακτι πονεύμενοι — μιῆς δ' ἔτι δεύετο μοῦνον ἀκτῖνος, ap. *Apollon. Rhod.* I. 731. — V. 4. Puerum, qui fulmen gerit, ipſum πυρσὸν vocari, durum eſſe apparet. Nec tamen propterea locum depravatum dicam, etſi minima mutatione legi poſſit:

καὶ λάμποις ἐπὶ γᾷ πυρσὸν ἐμοὶ φιλίας.

Noviſſimum φιλίας etiam in ſchedis Tryll. reperio. *Tu, novus Cupido in terris, amoris mihi facem exſeras.* λάμπειν transitivam ſignificationem habet, ut hic, ſic ap. *Antipat. Theſſ.* XIII. ἦν δέ μ' ἀνάψας εὔξηται, λάμψω φέγγος ἀκουσίθεον.

XXXIX. Vat. Cod. p. 585. Edidit *Klotz.* in Carm. Strat. p. 60. Prius diſtichon cum parte verſus tertii laudat *Warton* ad Theocr. T. II. p. 192. (*Manſo* nr. XI. p. 9.) Poëta, cum jam nihil praeter Myïſcum ſuum videant oculi, eos animo adulari ſuſpicatur. Comparavit *Manſo Tibull.* IV. 13. 2. *Tu mihi ſola places, nec jam, te praeter, in urbe Formoſa eſt oculis ulla puella meis.* — V. 1. ἔν μοι. Vat. Cod. et Wart. — τὸ λίχνον ὄμμα. τὸ λίχνον a guloſis paſſim ad alias cupiditates translatum legimus. *Aelian.* ap. Suid. v. λίχνος· ἀνὴρ λίχνον ὄμμα καὶ ἀσελγὲς πιαίνων κακῇ ἑστιάσει. *Callimach.* ap. Lu-

cian. T. II. p. 452. Fragm. CVII. αἴθε γὰρ, ὦ κούροισιν ἐπ' ὄμματα λίχνα φέροντες, Ἔρχιος ὡς ὑμῖν ἄριστε παιδοφιλεῖν. Ut hic apud noſtrum oculi animo praeſtare obſequium dicuntur, ſic contra ap. *Philoſtratum* Epiſt. LIII. p. 940. ἡ ψυχὴ πείθεται, παρακούειν μὴ δυναμένη λίχνων δορυφόρων. *Lumina cupidae faventia menti* dixit *Ovid.* Heroid. VI. 71. — V. 3. Apographa variant δὲ κεῖνος, δ' ἐκεῖνος et δὲ ἐκεῖνος. — V. 4. ψυχὴ Cod. Vat. ψυχῇ apogr. Lipſ. et Voſſ. Noſtram lectionem reperio in ſchedis Vinarienſibus.

XL. Vat. Cod. p. 578. Edidit *Warton* ad Theocr. T. II. p. 89. *Klotz.* in Muſa pueril. p. 58. nr. XX. Cf. *Schneider.* Per. crit. p. 40. (*Manſo* nr. XII. p. 9.) Jovem poëta timet, ne Myïſcum ſibi eripiat. Cf. Epigr. ἀδέσπ. V. et VI. — V. 1. Leves apogr. aberrationes enotare nihil attinet. καὶ imperito librario deberi judicans, *Brunckius* corrigit: ὁ δὴ Γ. ἁ. ἅ. ἵν' ἔχοι. *Is ſcilicet, qui Ganymedem rapuit, ut haberet.* In marg. apogr. Dresd. legitur: ἴσως ἐαθ' ὁ πάλαι, quod merito placuit *Schneidero* l. c. p. 112. — V. 3. τὸν καλόν ἐστι σπλάγχνοισι M. Vat. Cod. omiſſo ὑπὸ quod alii aliter ſupplere conati ſunt. ὑπὸ habet *Warton*; nec aliter *Herelius* emendabat. *Theocrit.* VII. 99. παιδὸς ὑπὸ σπλάγχνοισιν ἔχει πόθον. In hoc verſu aliquid ad ſenſus integritatem deſiderabat *Wyttenbach.* in Bibl. crit. Vol. I. 2. p. 32. κἤμοί ἐστιν foret, *et mihi licet*: at hoc minime exſpectabatur, ſed potius neceſſitatis aliqua ſignificatio. Corrigit itaque Vir doctiſſimus: κἤμοί τοι καλόν ἐστιν — *decet me puerum in viſceribus, in intimo pectore, celare. Euripid.* Androm. 1054. οὐδ' ἐμοὶ καλὸν Κρύπτειν, ἐν οἷσπερ οὖσα τυγχάνω κακοῖς. — V. 4. μὴ καὶ λάθῃ. Vat. Cod. In Voſſiano μαὶ, in marg. με. *Warton.* μήγε λ. dedit, ex emendatione ſua, ut videtur. — Pro βαλὼν apographa quaedam λαβὼν et παῖδα. Utrumque male. βάλλειν pro ἐπιβάλλειν iterum dixit Ep. XLIV. 5.

XLI. Vat. Cod. p. 579. Protulit *Warton* ad Theocr. T. II. p. 84. *Klotz* in Musa puer. p. 58. Cf. *Schneider.* Per. crit. p. 41. et 113. (*Manso* nr. XIII. p. 10.) In hoc quoque carmine suum de Jove timorem significat.— V. 1. ἐναντίος conj. *Schneider.* probante *Beckio* de Interpr. V. S. p. LXXXV. not. c. Vide, quae diximus ad Ep. XXXIV. 3. — In Vatic. membranis pro εἴ σε exstat εἰς ἐμέ· quod e nullo apogr. enotatum video. Seq. versu ἀρπάξειν apogr. Lipf. Wart. Nostrum est in schedis Vinar. et Lacroz. Ad sensum comparandus *Longus* L. IV. p. 115. ed. Vill. ποιμὴν ἦν Γανυμήδης, καὶ αὐτὸν ὁ Ζεὺς ἥρπασε. Μὴ καταφρονῶμεν παιδὸς, ᾧ καὶ αἶγας, ὡς ἐρώσας, πειθομένας εἴδομεν· ἀλλ' εἰ ἔτι μένειν ἐπὶ γῆς ἐπιτρέπουσι τοιοῦτον κάλλος, χάριν ἔχωμεν τοῖς Διὸς ἀετοῖς. — V. 4. βάλοι membranae. *Klotz* τήλοις, quod in apogr. suo esse ait; sed falso. Perspicue in schedis Vinar. ζήλοις scribitur. *Warton* sic edidit: οὔ σε βαλῶ· ζηλοῖς, inepte. *Schneiderus* affert glossam Lex. Msc. Coislin.: ζῆλος, κἀπὶ τῆς ζηλοτυπίας. οὐχ, ὡς οἴονται, ἐπὶ μιμήσεως μόνον. βάλλειν ζήλοις ita dictum est, ut βάλλειν ψόγῳ ap. *Aristoph.* Thesm. 902. κακοῖς ap. *Sophocl.* Aj. 1264. — οἶδα παθὼν ἐλεεῖν. Paroemiae speciem gerit. Nobilissimus locus *Virgilii* in Aen. I. 630. *Non ignara mali miseris succurrere disco.* Epigr. ἀδέσπ. XLIV. οὐκ ἐλεεῖς καὐτὴ πεῖραν ἔχουσα κακῶν. — V. 5. παράπτῃ Vatic. Cod. deleto circumflexo, qui in postrema syllaba fuit. παραπτῇ *Schneiderus* restituit ex apogr. Lipf. et poëtam h. l. in voce μυῖα ludere suspicatur, cujus diminutivum Μυΐσκος videri possit. Vix tamen hunc lusum in hoc contextu locum habere existimaverim. — Similiter deorum rapinas metuentem habes *Ovid.* Amor. I. X. 7. *Talis eras; aquilamque in te taurumque timebam, Et quidquid magno de Jove fecit Amor.* Heroid. XV. 86. *Hunc ne pro Cephalo raperes, Aurora, timebam, Et faceres, sed te prima rapina tenet.*

XLII. ¶. 14.] Vat. Cod. p. 591. Prius diſtichon exhibuit *Alberti* ad Heſych. in ταρσοῖς. Cupidinem Myïſci amore flagrantem fingit. Eundem deum ſuis flammis cruciatum habes in Anthol. Lat. T. I. p. 16. Similem nobis Cupidinis imaginem ob oculos ponit *Ovid.* III. Amor. IX. 7. in deſcriptione funeris Tibulli:

Ecce puer Veneris fert everſamque pharetram,
Et fractos arcus et ſine luce facem.
Adſpice, demiſſis ut eat miſerabilis alis,
Pectoraque infeſta tundat aperta manu.

V. 1. φρενοληστά. *Quintus Maec.* Ep. IX. σωφροσύνας ὑβριστὰ, φρενοκλόπε, ληστὰ λογισμοῦ. Pro ἄγρια membranae ἀχρεῖα exhibent; illud *Alberti* habet. Utriusque vocabuli confuſi exemplum dedi in Exercit. crit. T. II. p. 104. ſq. — διφυῆ ταρσόν. Sic *Poſidippus* Ep. XIII. de tempore: τί δὲ ταρσοὺς ποσσὶν ἔχεις διφυεῖς. ταρσῷ τῶν πτερῶν *Aelian.* H. A. II. 1. Vide *Oudendorp.* ad Appulej. Metam. V. p. 366. *Euſtath.* in Od. α. p. 349. 34. — V. 3. ὁ δύσμαχος. Ipſi Amori τὸ ἄμαχον et ἀμήχανον, *vis illa, cui reſiſti nequit*, tribuitur. *Sappho* ap. Hephaeſt. p. 24. γλυκύπικρον ἀμάχανον ὄρπετον. Hoc ad pulcros transfertur. κόρη ἀπρόσμαχος τὸ κάλλος *Heliodor.* VIII. p. 400. κάλλος ἄμαχον multi dixerunt. Exempla collegit *Abreſch.* in Lectt. Ariſtaen. p. 146. — V. 4. παθὼν ἔμαθες. Commentarii loco ſunt *Ariſtaeneti* verba L. I. X. p. 23. de Acontio, pulcro puero et a multis amato: ἔδει γοῦν τὸν καλὸν, τοσούτους τετοξευκότα τῷ κάλλει, μιᾶς ἀκίδος ἐρώτων πειραθῆναί ποτε, καὶ γνῶναι σαφῶς, οἷα πεπόνθασιν οἱ δι' αὐτὸν τραυματίαι. Auctor Epigr. inter ἀδέσπ. CCLXVII. in Amorem ob Anterote vulneratum: ὥς κε πάθῃ, τά γ' ἔρεξεν· ὁ δὲ θρασὺς,, ὁ πρὶν ἀταρβὴς, Δακρύει, πικρῶν γευσάμενος βελέων. *Xenoph. Epheſ.* I. 9. p. 15. ἀπὸ τῶν ἐμαυτῆς κακῶν, ἃ πέπονθας, οἶδα. τῷ πάθει μανθάνειν dixit *Aeſchyl.* Agam. 165. Si plura vis, adi collectanea *Wetſtenii* ad N. T. II. p. 401. ſq.

XLIII. Vat. Cod. p. 592. ſq. In Cod. Lipſ. huic carmini nexum eſt Epigr. ἀδέσπ. XXXV. Edidit *Warton* ad Theocr. II. p. 263. Poſterius diſtichon excitavit *Valcken.* ad Hipp. p. 201. Cf. *Schneider.* Per. crit. p. 97. (*Manſo* nr. XV. p. 10.) Myïſci laudem praedicat, et in hoc puero ſuavitatem cum amaritudine mixtam eſſe ait. — V. 2. καὶ χαρίεις τιν ἔχω. Vat. Cod. et ſic fere apogr. Lipſ. *Warton* ſic edidit, ut *Br.* habet. *Schneiderus* conj. καὶ χαρίεις μὴ ἔχω οὐχὶ φ. π. *Tibullus* I. IV. 9.:

Fuge te tenerae puerorum credere turbae:
Nam cauſam juſti ſemper amoris habent.

V. 3. καλός. Fere ut *Callimach.* Ep. I. 5. σὺ δὲ ναιχὶ καλὸς καλός — Pro εἰ δ' ἀνιηρὸς, quae Codicis eſt lectio, *Br.* in Anal. ἦν δ' ἀ. dederat; cujus mutationis ipſum poſtea poenituit. — τὸ πικρόν. Ex variis locis Comici, quae *Schneiderus* comparavit, unum adſcribam, ex Veſp. v. 872. παῦσόν τ' αὐτοῦ τουτὶ τὸ λίαν στρυφνὸν καὶ πρίνινον ἦθος ἀντὶ σιραίου μέλιτος σμικρὸν τῷ θυμιδίῳ παραμίξας. ubi vide *Bergler.* In Amore γλυκυπίκρῳ varie luſerunt Latini. *Plautus* in Ciſtell. I. 1. 71. *Amor et melle et felle eſt foecundiſſimus. Guſtu dat dulce, amarum ad ſatietatem uſque oggerit.* *Catull.* LXIV. 95. *Sancte puer curis hominum qui gaudia miſces.* ubi vide, quos laudavit *Doeringius.* *Meleagro* fortaſſe obverſabatur locus *Anacr.* Od. XLV. 5. ἀκίδας δ' ἔβαπτε Κύπρις Μέλι τὸ γλυκὺ λαβοῦσα, Ὁ δ' Ἔρως χολὴν ἔμισγε.

XLIV. Vat. Cod. p. 593. Edidit *Warton* ad Theocr. T. II. p. 96. poſterius diſtichon p. 144. *Klotz.* in Muſa Puer. nr. XXIX. Cf. *Schneider.* Per. crit. p. 61. (*Manſo* nr. XVI. p. 11.) Et vitam et omnem vitae fructum ſibi in Myïſco poſitum fatetur. — V. 1. Senſus eſt, ut Epigr. XXI. 8. — πρυμνήσι' ἀνῆπται. *Euripides* in Herc. fur. 478. ὡς ἀνημμένοι καλῶς (ſic lege cum *Reiskio*) Πρυμνησίοισι βίον ἔχοιτ' εὐδαίμονα. Et propius etiam ad noſtrum locum in Med. 796.:

οὗτος γὰρ ὡνὴρ, ᾗ μάλιστ᾽ ἐκάμψομεν,
λιμὴν πέφανται τῶν ἐμῶν βουλευμάτων.
ἐκ τοῦδ᾽ ἀναψόμεσθα πρυμνήτην κάλων.

De locutione πρυμνήσια five πείσματα ἀνάψαι confule *Valcken.* ad Hippol. p. 246. A. — V. 4. Discrepant apographa, καὶ μὰ σὸν et καὶ μὰ τὸ σὸν exhibentia; *Spanhemius*, qui verf. 3 – 6 protulit ad Callim. H. in Cer. p. 785. etiam pejus καὶ μὴ σόν. — V. 5. Hic quoque apogr. a membranarum lectione, quam *Br.* exhibet, varie recedunt. ἦν σὺ ἄννεφες. Lipf. δύςνεφες. Wart. συννεφὲς pro σκυθρωπὸν pofitum illuftrat *Ruhnk.* ad Rutil. Lup. p. 122. Poft *Lambinum* ad Horat. Epift. I. 18. 94. p. 218. exemplorum fylvam congerentem, has elegantias tractavit *Valcken.* ad Phoeniff. v. 1318. et ad Hippol. p. 183. C. D. Ad fenfum facit Epigr. ἀδέσπ. XXXI. καί ποτε μὲν φαίνεις πολὺν ὑετὸν, ἄλλοτε δ᾽ αὖτε Εὔδιος ἀβρὰ γελῶν ὄμμασιν ἐκκέχυσαι. — Pro ποτὲ *Schneiderus* malebat ποτί. In fched. Tryll. margini appictum χειμὼν, quo quis v. χεῖμα illuftrare voluit. De figurato fenfu vocis ἔαρ nonnulla dedit *T. Hemfterh.* ad Lucian. T. I. p. 52. *Manfo* comparavit *Theocrit* VIII. 41.

XLV. Vat. Cod. p. 594. fq. Prioris diftichi partem protulit *Warton* ad Theocrit. II. p. 43. Integrum carmen *Klotz* in Mufa puer. p. 64. Emendavit *Schneiderus* in Per. crit. p. 57. cum quo *Br.* in omnibus confpirat. (*Manfo* nr. XVII. p. 11.) Poëta cupiditatis impetum, quo abreptus ad Myïfci limina deducitur, tempeftati comparat. — V. 1. δὲ ἐπὶ *Warton.* γ᾽ ἐπὶ fchedae Vinar. — κώμοις ἄρπαστέν. In Epigr. fimillimo LXVII. κῦμα τὸ πικρὸν Ἔρωτος, ἀκοίμητοί τε πνέοντες Ζῆλοι, καὶ κώμων χειμέριον πέλαγος. Unde apparet, in noftro carmine verba ἄρπαστὸν κώμοις neque cum *Manfone* de *nocte tempeftatibus infefta* interpretanda, neque cum *Beckio* (de Interpr. V. S. p. LII.) κάπαις ponendum effe. — V. 3. χειμαίνει δὲ βαρύς. Cod. Vat. Cf. Ep. XXIX. 3.

Ariſtaenet. L. I. X. p. 24. οὔτε θαλάσσης τρικυμίας, οὔτε πόθου κορυφούμενον σάλος εὐμαρὲς ἀφηγεῖσθαι. Similia vide ap. *Abreſch.* in Lect. p. 48. — ἐς ὅρμον δέξαι. Haec nonnunquam ita dicuntur, ut nequitia ſubſit, (vide *Macedon.* Ep. III.) ducta nimirum ex *Empedocle*, qui primus τοὺς λιμένας Ἀφροδίτης de natura muliebri uſurpavit. Comparandum Ep. ἀδέσπ. LXV.:

εἰ τόὺς ἐν πελάγει σώζεις, Κύπρι, κἀμὲ τὸν ἐν γᾷ
ναυαγὸν, φιλίη, σῶσον ἀπολλύμενον.

XLVI. Vat. Cod. p. 583. (*Manſo* nr. XVIII. p. 11.) Amico Philocli aliorum puerorum uſum concedens, ut ab uno Myïſco abstineat, precatur. — V. 1. Trigam puerorum, ſuis quemque illecebris praeſtantem, nuncupat. Pro τερπνὸς fortaſſe deſideres vocabulum ſignificationis minus generalis, quodque melius reſpondeat τῷ ἁπαλόχροος v. tertio. Nihil tamen reperio, quod ſatisfacere poſſit. — ¶. 15.] V. 3. Haec in Analectis excuſa ſunt ſine diſtinctionis ſignis, quibus ᾧ δὲ a reliquis ſejungendum: *Cui tenera cutis, eum palpa, hunc intuere, alterum alloquere.* — V. 4. γνῶς in Anal. pro γνῷς. Mox membranae νόος et ſq. verſu λίχνος ἐὼν βλ. exhibent. — μηκέτ' ἴδοις. *Pulchri ſenſu in poſterum deſtituaris.*

XLVII. Cod. Vat. p. 291. Exſtat in Planud. p. 217. St. 317. W. (*Manſo* XLVI. p. 23.) Occaſionem huic carmini fortaſſe dedit Panis ſimulacrum in urbe poſitum; unde poëta cauſam fingit, cur deus, rure relicto, in urbem commigraverit. De Panis et Daphnidis amoribus vide notata ad Ep. XXVII. — V. 1. οὐκ ἔθ'. Planud. — V. 2. ὀρέων Πὰν ἐθέλω κορ. verbis tranſpoſitis Vat. Cod. — V. 3. μου. Planud. — V. 5. ἐπ' ἄγρης. Vat. Cod.

XLVIII. Vat. Cod. p. 118. ſq. Edidit *Reiske* in Miſc. Lipſ. IX. p. 472. nr. 363. (*Manſo* XLVIII. p. 24.) In cod. praefixum lemma ἀποτρεπτικὸν παιδοφθορίας. Furori in pueros valedicit, cauſa allata, quod in concubitu

voluptas

voluptas non ſit communis. Sententiam illuſtrat *Ovid.* in A. A. II. 682. *Quod juvet, ex aequo femina virque ferant. Odi concubitus, qui non utrumque reſolvunt. Hoc eſt, cur pueri tangar amore minus.* — V. 1. παιδομανής. Haec ante oculos habuit *Rufinus* Ep. XIV. T. II. p. 393. οὐκέτι παιδομανής, ὡς πρίν ποτε· νῦν δὲ καλοῦμαι θηλυμανής. Pro ἐρῶντι membranae ἔρωτες legunt. — V. 2. „Obſervandum hic eſt verbum ἀνδροβατέω, quo „carent Lexica. Verbale nomen eſt ap. Heſychium: „παιδοπίπας· ἀρσενοβάτης· ἀνδροβάτης.“ *Br.* Ejusdem compoſitionis eſt αἰγοβάτης Ep. XLIX. et νωτοβατεῖν ap. *Strabon.* Ep. LXX. — Pro εἰ μὴ Vat. Cod. ἢ μὴ legit. — V. 3. Valde corruptum eſt hoc diſtichon, nec ſine melioris codicis ope reſtituendum. In Codice non eſt καλαμεύειν, ſed καλὰ μένειν (μι) et παρὰ κοιτις. Sequ. verſu ἐν πᾶς. Eodem fere modo apogr. Lipſ. exhibet. In marg. Cod. ζήτει τὴν ἔννοιαν. Verſum tertium fortaſſe ſic emendaveris:

ἁ χεὶρ γὰρ τὰν χεῖρα· — καλὰ μ᾽ εἴη παράκοιτις.

Manus enim, ut in veteri proverbio eſt, manum lavat. Quare pulcra mihi contingat puella, quae mecum cubet, et, dum gaudium praebet, gaudio fruatur. Paroemiam *Epicharmo* tribuit auctor Axiochi c. VI. διὰ παντὸς δὲ ἔθος ἐστὶν αὐτῷ φωνεῖν τὸ Ἐπιχάρμειον· ἁ δὲ χεὶρ τὰν χεῖρα νίζει· δός τι καὶ λάβε τι, ſive καί τι λάμβανε. Vide *Gataeker* in Adverſ. Poſthum. c. XII. p. 516.

XLIX. Vat. Cod. p. 574. Edidit *Dorville* ad Charit. p. 40. *Valcken.* ad Ammon. p. 41. *Alberti* ad Heſych. v. Θυσάνουρος. (*Manſo* nr. XLIX. p. 24.) Ejusdem cum praecedente argumenti. In Veneris caſtra transiens, puerilem amorem caprariis relinquit. — V. 1. Πυραυγὴς pro nomine pueri habuit *Alberti:* male. *Reiske* in apogr. ſui margine οὐδ᾽ ὁ πυρ. conjicit; quod verum puto. *Apollodorus, olim ut ignis ſplendidus, nunc titio.* Contulit

Dorvillius Horat. IV. Carm. XIII. 28. ubi vetulam *dilapsam in cineres facem* appellat. *Schneiderus* huc pertinere censebat glossam *Hesychii:* Δαλλώ. ἡ ἀπόπληκτος. οἱ δὲ, τὴν ἔξωρον παρθένον. ἢ γυναῖκα καὶ πρεσβυτέραν, ὅταν συμπαίζῃ ταῖς παρθένοις· ὑπερῆλιξ. — V. 3. δασυτρώγλων λασταύρων. *Eustath.* Il. p. 359. 45. ἔτι δὲ καὶ λασταύρους τοὺς πάσχοντας, ὡς οἷον λασιοταύρους· ἤγουν δασεῖς τὸν τοιοῦτον ταῦρον. Significationem hujus vocabuli, quo *catillonem* notabat populus, attigit *Hesych.* v. et *Casaubon.* ad Athen. l. I. c. VIII. p. 28. δασυπύγους vocat *Theocrit.* Eid. V. 113. Hinc pro convicio vulgo usurpatum; ut ap. *Alciphron.* L. I. 37. p. 170. ubi vide *Bergl.* — δασυτρώγλων illustrabit *Strato* Ep. XCVII. — V. 4. αἰγοβάταις. Huc facit *Lucianus* D. D. XXII. p. 272. ubi Pan ἐρωτικὸς, inquit, εἰμὶ, καὶ οὐκ ἂν ἀγαπήσαιμι συνὼν μιᾷ. Ad quae Mercurius, ταῖς αἰξὶ δηλαδὴ ἐπιβαίνεις; αἰγιβάτην πολιὸν τράγον dixit *Philippus* Ep. VI.

L. Vat. Cod. p. 114. Anth. Planud. p. 471. St. 612. W. neglecto dorismo. Ex cod. et conjectura emendatum exhibet *Dorvill.* ad Char. p. 41. (*Manso* nr. LVII. p. 27.) Mores Cupidinis unde originem ceperint, explicat. — V. 1. 2. Hos versus excitat *Suidas* v. λαμυρός· qui πικρὰ habet cum Cod. Vat. Planudea πυκνά. Cupidinis τόξα πυρίπνοα explicanda videntur ex veterum consuetudine, telis igniferis utendi. βέλη πυρφόρα commemorat *Appian.* in B. Mithr. p. 370. *Thucyd.* II. 75. et alii. — Ceterum huc facit *Ovidius* Rem. Amor. 25. ubi Cupidinis tela cum Martis armis comparat:

Nam poteras uti nudis ad bella sagittis:
Sed tua letifero sanguine tela carent.
Vitricus et gladiis et acuta dimicet hasta;
Et victor multa caede cruentus eat.
Tu cole maternas, tuto quibus utimur, artes.

V. 2. βάλλειν. *Suid.* λαμυροῖς ὄμμ. *loquacibus oculis.* Cf. *Tibull.* I. 2, 21. λαμυρόν. εὔλαλον. εὐτράπελον. καταπληκτικόν, τερπνόν. *Suid.* Ep. LXXVI. ἤγρευται λαμυροῖς ὄμμασι Τιμαρίου. ¶. 16.] V. 3. Hic et v. 5. Vat. Cod. et Planud. οἱ legit, interrogandi nota in fine enuntiationis posita. οὐ igitur utroque loco ex *Dorvillii* emendatione est. — κοινά. *igni et ferro ex aequo juncta.* In fine vers. Cod. Vat. ξίφεσι. recte. — V. 5. Ipsa Venus gravis et metuenda, quippe quae ex maris undis enata sit. *Tibull.* I. El. II. 39 *Quicunque loquax, is sanguine natam, Is Venerem e rapido sentiet esse mari. Lucianus* T. III. p. 301. duplices esse Amoris καταγωγὰς docens, τὴν μὲν, inquit, θαλαττίου τινὸς Ἔρωτος παράφορόν τε καὶ ἀγρίαν καὶ κυμαίνουσαν ἐν ψυχῇ, Ἀφροδίτης πανδήμου κλύδωνα. Jam maris ferocitas in proverbium abiit. *Euripides* Hippol. 305. πρὸς τάδ' αὐθαδέστερος γίγνου θαλάσσης. *Ovid.* Heroid. III. 133. *Sis licet immitis matrisque ferocior undis.* — ἀνέμων μάστιξι. Ut ap. *Musaeum* v. 296. χειμέριοι πνείοντες ἀεὶ στυφέλιζον ἀῆται Λαίλαπι μαστίζοντες ὅλην ἅλα. — V. 10. Ἄρεως αἱματόφυρτα β. Cod. Vat. et in marg. στέρξειν ἴσον ἄρεως δ' αἱματόφυρτα β.

LI. Cod. Vat. p. 112. Anthol. Planud. p. 470. St. 611 W. (*Manso* nr. XVI. p. 27.) Et hoc de Cupidinis moribus, qui conviciis nutritur, et injuriis gaudet. — V. 1. τί δὲ πλέον omisso τὸ Wechel. operarum vitio. Formulam illustrarunt *L. Bos* in Animadv. p. 20. *Dorvill.* ad Charit. p. 340. — V. 3. κακισθεὶς ἥδεται. *Propert.* I. El. XII. 15. *Felix, qui potuit praesenti flere puella! Nonnihil adspersis gaudet Amor lacrymis.* *Oppian.* Hal. IV. 16. δάκρυ δέ σοι προβαλεῖν λαρὸν γάνος, ἠδ' ἐσακοῦσαι βυσσόθεν οἰμωγήν. — Sq. versu Florent. edit. vitiose λείδωρα. — V. 5. δέ μοι. Planud. et Cod. Vat. Hic etiam γλυκοῖο, et sq. versu Κύπρις ὑπεριέτοκας. Colorem Meleager duxisse videtur ex *Antip. Sid.* Ep. V. *Anthol. Lat.*

L. III. CCXVIII. *Quis locus insidiis dabitur mihi tutus Amoris, Frigore concreta si latet ignis aqua?*

LII. Cod. Vat. p. 113. Anthol. Plan. p. 471. St. 612. Wech. (*Manso* nr. LVIII. p. 27.) Poëta, dum ira incenfus Cupidini vincula minatur, mox periculi, quod fibi paraturus fit, memor, eidem vagandi libertatem permittit. Ex erotico fortaffe poëta ductum, quod *Lucianus* habet in D. D. XI. p. 232. ubi Venus de filio quefta, ὥστε πολλάκις, inquit, ἠπείλησα, εἰ μὴ παύσεται τοιαῦτα ποιῶν, κλάσειν μὲν αὐτοῦ τὰ τόξα καὶ τὴν φαρέτραν, περιαιρήσειν δὲ καὶ τὰ πτερά· ἤδη δὲ καὶ πληγὰς αὐτῷ ἐνέτεινα εἰς τὰς πυγὰς τῷ σανδάλῳ. *Tibullus* II. 6. 15. *Acer Amor, fractas utinam, tua tela, sagittas Ilicet exstinctas adspiciamque faces! Tu miserum torques.* — V. 2. Σκυθικὴν φαρ. Nota Scytharum in arcu tractando peritia. *Schol.* Theocrit. Eid. XIII. 56. *Leonidas Tar.* LIII. Amori σκυθικῶν τόξων ἀκροβολεῖς ἀκίδας tribuit. — V. 3. γελᾷ. Vat. Cod. — Amorem protervum et mortalium cruciatibus gaudentem in Satyrorum morem ridentem fingit. τὸ σιμὸν Satyris proprium, docente *Winkelmanno* in Monim. Ined. T. I. p. 44. *Theocritum* videtur expreffiffe poëta, Eid. XX. 13.:

> Χείλεσι μυχθίζοισα καὶ ὄμμασι λοξὰ βλέπουσα·
> καὶ πολὺ τᾷ μορφᾷ θηλύνετο, καί τι σεσαρὸς
> καὶ σοβαρόν μ' ἐγέλαξεν.

Quae eft graphica fuperbae puellae defcriptio. μυχθίζουσι, μυκτηρίζουσι. χλευάζουσι. *Hesych.* Cf. *Suidam* v. μυχθίζειν, ubi laudat hoc diftichon T. II. p. 592. item v. σιμὰ T. III. p. 314. — V. 4. σαρδόνιον. Planud. — V. 5. ποδηγὰ πόθων ὠκύπτερα. Num *alas, cupiditates et desiderium adferentes*, fignificavit? Paulo obfcurius dictum. *Suidas*: ποδηγός. παιδαγωγός. ποδηγέστερον. ὁδηγητικώτερον. Hinc ποδηγέω pro ὁδηγέω dicitur. — κόψας. Dii Cupidini pinnas praecidiffe dicuntur ap. *Athen.* XIII. p. 563. B.

ὡς δὲ λίαν ἦν θρασὺς καὶ σοβαρὸς, ἀποκόψαντες αὐτοῦ τὰ πτερὰ δεῦρ' αὐτὸν ἐφυγάδευσαν. — Initio verſus Planudea εἰ γὰρ legit; quod in ἢ γὰρ mutavit vir doctus in marg. Cod. Scalig. teſte *Huetio* in Not. p. 46. Nec aliter eſt in Vat. Cod. — V. 7. Καδμεῖον κράτος. Quamvis veteres hac paroemia in varios ſenſus uſi ſunt, maxime tamen ἐπὶ τῶν ἀλυσιτελῶν uſurpatum, ut ait *Euſtathius* ad Il. p. 373. 36. et *Pauſan.* IX. 9. p. 729. καὶ ἀπ' ἐκείνου τὰ σὺν ὀλέθρῳ τῶν κρατησάντων Καδμείαν ὀνομάζουσι νίκην. Hoc ſenſu paſſim occurrit ap. *Diodor. Sicul.* L. XI. 12. p. 413. Eclog. ex L. XXII. T. II. p. 495. ubi vid. *Weſſeling.* — In fine verſus Planudea παρ' οἶκον. Et ſic quoque Vat. Cod. Junxit haec vocabula Vir doctus in marg. Cod. Scalig. teſte *Huetio.* — θῆρα παρ' αἰπολίοις. *Ovem lupo committerem*, ut ait *Terent.* in Eunuch. V. 1. 16. Eadem ratione a veteribus dictum: πρὶν καὶ λύκος ὄϊν ποιμανεύσει, apud *Diogen.* Cent. VII. 63. — In Planudea vero et Cod. Vat. non θῆρα, ſed λυγρὰ exſtat; nec, unde emendata ſit vitioſa lectio, a *Br.* indicatum. — V. 9. λαβών. Non alis tantum, ſed, ſi fieri poteſt, etiam talaribus ſumtis aufuge, et *alio trajice tela tua*, ut *Propertius* loquitur II. El. IX. 18. — Pro ἐυσνίκητε, quae eſt Vat. Cod. lectio, Planudea δυσκίνητε legit.

LIII. Cod. Vat. p. 119. Anth. Plan. p. 471. St. 613. W. (*Manſo* nr. LV. p. 26.) Poëta, ſe dies noctesque a Cupidine infeſtari, conqueritur. — V. 1. δόνει. Dicere videtur, ſe nihil audire et accipere, niſi quae ad amores ſuos ſpectent. *Burmannus*, qui hos verſiculos recte admovit loco *Propertii* L. I. El. XII. 5. *Nec mihi conſuetos amplexu nutrit Amores Cynthia, nec noſtra dulcis in aure ſonat.* Male tamen de illa veterum opinione, qua aures abſentium tinnire credebant, interpretatur. — Verſ. ſq. σίγα ed. Flor.. Oculi prae deſiderio nunquam non lacrymas fundunt. Eleganter δάκρυ φέρει πόθοις, ut libationem Amoribus oblatam. Videtur autem Πόθοις

ſcribendum. — ¶. 17.] V. 3. ἐκοίμησεν Edit. Flor. ἐκοίμανεν Vat. Cod. Cf. Epigr. XXVI. 5. — γνωστὸς τύπος. Hinc *Paulus Silent.* Ep. XXVII. 4. γραπτὸν ἔχω ψυχῇ σῆς τύπον ἀγλαΐης. Utrumque ductum ex *Anacr.* Od. LV. qui amantes peculiarem quandam notam, qua cognoſcerentur, habere dicit: ἔχουσι γάρ τι λεπτὸν ψυχῆς ἔσω χάραγμα. τύποι autem in his dicuntur, quae alibi ſunt ἴχνη, μώλωπες. De verberum ſignis et veſtigiis *Athen.* XIII. p. 585. C. τοὺς τύπους τῶν πληγῶν ἰδοῦσα. Omnes autem animi perturbationes veſtigia quaedam animis impreſſa relinquere, philoſophorum erat opinio, quam multis illuſtravit *Wyttenbach.* ad Plutarch. de S. N. V. p. 111. Apprime huc facit *Plutarch.* ap. Stob. LXII. p. 401. ἂν δὲ καὶ λήξῃ (ὁ Ἔρως) καὶ διαλυθῇ χρόνῳ μαρανθεὶς, οὔπω παντάπασιν ἐξαπήλλακται τῆς ψυχῆς, ἀλλ' ἐναπολείπει πυρίκαυτον ὕλην καὶ σημεῖα θερμὰ, καθάπερ οἱ κεραυνοὶ τυφόμενοι. Etiam orationem Gratiarum et venuſtatis plenam *Lucianus* ἴχνη ἐπὶ τῆς ψυχῆς ἀπολιμπάνουσαν dicit, in Imag. 13. T. VI. p. 16. ed. Bip. — V. 5. ἐφήπτασθαι Vat. Cod. et ſq. verſu ἀπὸ πτῆναι, ut in verbis compoſitis ſolet. Pro μή καί ποτ', haud ſcio, an vitato καὶ, quod non habet, quo referatur, melius legatur: μή μοί ποτ' ἐφ. Comp. fragm. *Eubuli* ap. Athen. L. XIII. p. 562. C. in cujus primo verſu cum *Valckenario* legendum: τίς ἦν ὁ γράψας πρῶτος ἀνθρώπων ἄρα Ἔρωθ' ὑπόπτερον — pro τίς ἦν ἀνάψας. *Ovid.* II. Am. IX. 1. *O nunquam pro me ſatis indignate Cupido, O in corde meo deſidioſe puer.* Noſtrum expreſſit *Paulus Silent.* Ep. XX. — V. 6. οὔθ' ὅσον. Planud.

LIV. Vat. Cod. p. 360. Planud. p. 35. St. 52. W. (*Manſo* nr. LII. p. 25.) Trium mulierum deſiderio flagrans, ſe totidem Amoris ſagittis vulneratum ait, quot ſint Gratiae et Horae. Conf. Ep. inter ἀδέσπ. XLIII. — V. 2. θηλυμανεῖς. Vid. ad Ep. XLVIII. 1. — V. 3. ἦ γάρ τοι τρία. Vat. Cod. et Planud. et κατήρυσεν. Veteres quaedam Planudeae editiones κατήρισεν.

LV. Vat. Cod. p. 580. Edidit *Dorvill.* ad Charit. p. 201. et *Pierfon* ad Moer. Att. p. 472. (*Manfo* nr. LIII. p. 25.) Animam monet, ne vulnus, quod jam in cicatricem coire coepiffet, flammamve amoris, fub cinere latentem, irritet. Recte *Manfo* monuit, vitupe-randam effe poëtae inconftantiam, qui animam primo difticho ut telo Amoris fauciam, altero igne combu-ftam, tertio denique ut ancillam fugitivam compella-verit. — V. 1. δυσδάκρυτε. Formatum vocabulum ad analogiam τοῦ δυσέρως et *mifere lacrymantem* fignificat.— πεπανθέν. Sic membranae, non πεϱανθὲν, ut in quibusdam apographis legitur. *Achilles Tat.* V. 8. p. 200. χρόνος πεπαίνει τῆς ψυχῆς τὸ τραῦμα. πεπαίνεται. μαλάσσεται. πραΰνε-ται. *Hefych.* — ἀναφλέγεσθαι proprie dicitur ardens vul-neris dolor, tum ipfum vulnus recrudefcens. *Clemens Alex.* Paed. L. II. p. 178. 23. καὶ τῆς ψυχῆς τὸ τραῦμα φλεγμαίνειν ἀναγκάζει τὸ σῶμα. *Achill. Tat.* VIII. 12. p. 349. κατὰ μικρὸν δὲ τὰ τραύματα ἀμφοῖν ἐξάπτεται. *Plu-tarch.* T. II. p. 165. E. φλεγμοναὶ περὶ τραύματα καὶ νομαὶ σαρκός. Ad fenfum facit *Ovid.* in Rem. Am. 623. *Vul-nus in antiquum rediit male firma cicatrix.* et 729. *Ad-monitu refricatur amor; vulnusque novatum fcinditur.* — V. 3. φίλ' ἄβουλε dedit *Dorville* contra Cod. fidem, ut poëta fic compellet τὴν ψυχὴν, fe ipfum refpiciens. Prava emendatio. φιλάβουλος eft ap. *Antipatrum Sid.* Ep. XLIII. Similia collegit *Manfo.* — V. 4. ὑπολαμπόμενον *Dorville* ex Vat. cod. Noftrum debetur fagacitati *Pierfoni.* Cf. Ep. IV. 4. *Callimach.* Ep. VI. 1. 2. Ep. inter ἀδέσπ. XVII.

Ἀντίπατρός μ' ἐφίλησ' ἤδη λήγοντος ἔρωτος,
καὶ πάλιν ἐκ ψυχρῆς πῦρ ἀνέκαυσε τέφρης.

V. 5. λήθαργος. ἐπιλήσμων. *Hefych.* quo fenfu hac voce ufus eft *Menander*, tefte *Phrynicho* p. 76. — Pro εἴ σε Cod. Vat. εἰσσὲ habet, quod *Dorvill.* emendavit. — V. 6. δραπέτιν. Ut fugitivam animam tractat *Callimach.* Ep. IV. ἀπεῖπον πολλάκι, τὴν δρῆστιν μὴ ὑποδέχθε, νέοι.

LVI. Vat. Cod. p. 586. ex quo edidit *Dorvill.* ad Charit. p. 88. Quaedam in eo emendavit *Reiskius* Misc. Lips. IX. p. 91. (*Manso* nr. LIV. p. 26.) Abjecto omni, quod paulo ante ceperat, prudentiore consilio, poëta se ad comissationem parat. Egregium carmen propter vim cupiditatis vivide expressam. Alloquitur autem poëta, quod bene monuit *Dorvillius*, partim famulum, partim cum animo suo sermocinatur: illi dans mandata; cum hoc rerum rationem iniens. Compar. inter ἀδέσπ. Ep. XXIV. et XXV. — V. 1. τόλμα. Vat. Cod. cum ap. Lips. τολμᾷν *Dorvill.* qui cum *Guyeto* τολμᾷς corrigendum putabat. — Seq. vers Codex vitiose τὸν ἔχεις φ. — Βεβλήσθω κύβος. *Adibo periculum; alea jacta sit.* ἄπτε. Ad puerum: *I, facem accende*, quam mihi praeferas. Tum se ipsum, non sine admiratione quadam, interrogat: *Quid agis, vinose? quae te abripit temeritas?*— V. 3. ποῖ. Vat. Cod. Dorv. Lips. — τί δ'; *quid? num Amor rationem curat?* Quamvis contubernales ratio et cupiditas, perpetuas tamen inimicitias exercent. *Maximus Tyr.* VII. 5. συγκατῴκισε δὲ ὁ θεὸς τοῖς λογισμοῖς ἔρωτα καὶ ἐλπίδα. *Alciphron.* L. I. XIII. p. 52. Ἔρως μ' οὐκ ἐᾷ παρεμπεσὼν ὑπὸ τοῦ λογισμοῦ κυβερνᾶσθαι. ubi vide *Bergler. Posidippus* Ep. II. T. II. p. 46. se, nisi madeat vino, Amorem non timere, ait: ἄχρι δὲ νήφω, Τὸν παραταξάμενον πρός σε λογισμὸν ἔχω. *Rufin.* Ep. XXIII. T. II. p. 395. ὥπλισμαι πρὸς ἔρωτα περὶ στέρνοισι λογισμόν. — V. 4. τάχος σπουδῇ. Cod. Vat. Dorvill. Lips. Temere *Dorville* vitiosam lectionem interpretari conatus est. Verum vidit *Reiskius*; cujus ingenio praeclaram emendationem deberi, *Brunckius* monere neglexit. In schedis Tryll. et Cod. *Leonardi Philarae*, ex *Salmasii* fortasse correctione, σπουδῇ πρόεστε λόγους habetur. — λόγων μελέτη. *Julian.* Orat. I. p. 10. D. οὐκοῦν τῷ μὲν ἔδει γυμναστικῆς τῷ σώματι· τὴν ψυχὴν δὲ τῇ τῶν λόγων ἐκόσμει μελέτῃ. ubi vide *Spanhem.* p. 101. A. *Theoph. Simoc.* Ep. LIX. de phi-

losophis, qui amore succubuerint: τὸ μετάρσιον ἐπάγγελμα ἐψεύσαντο· ἅπαντα φροῦδα τὰ πρὶν αὐτοῖς μεμελετημένα πρὸς ἄσκησιν. — V. 5. ὁ πολὺς φθόνος. Sched. Tryll. Hinc in Ep. Inc. IX. τηκέσθω Μουσέων ὁ πολὺς πόνος. Laudat hoc distichon *Valcken.* ad Ammon. p. 143. — Postrema conf. cum Ep. XXXVII.

LVII. Cod. Vat. p. 587. Nemo, quod sciam, ante *Br.* edidit. (*Manso* nr. CXIII. p. 47.) De Bacchi cum Amore consortio. Conqueritur de Bacchi perfidia, quod aliorum secreta revelet. — V. 1. In Anal. ἄγεο exscriptum; quod *Br.* in Lectt. emendavit. ἄγεο ab ἡγέομαι. *Perferam tuam ferociam; comissationem incipe; nec veto, ne Deus mortalia pectora regas.* — ἀνιοχεῖ Cod. Vat. quod et ipsum ferri possit; sed melior est Brunckiana lectio. De verbo v. ad Ep. III. 2. — Pro θνατὰν Apogr. Lips. θύσταν. *Aristaenet.* L. I. 17. p. 44. θνητὸς ὢν πολλάκις ὑπηρέτηκα θεῷ. — ¶. 18.] V. 3. ἐν πυρὶ. Cf. Epigr. CXIII. *Ion Chius* Bacchum ἥδιστον πρόπολον βαρυγδούπων Ἐρώτων vocat ap. *Athen.* L. II. p. 35. A. *Ovid.* A. A. III. 762. *Cum Veneris puero non male, Bacche, facis.* *Plinius Sec.* in Anthol. Lat. I. XXIII. *Ardenti Baccho succenditur ignis Amoris; Nam sunt unanimi Bacchus Amorque Deus.* — V. 4. Cum amor jam fere exstinctus, inter bibendum in poëtae animo iterum incaluisset, Bacchum accusat, quod se, ejus fidei creditum, Amori in vincula tradat. Hanc *Meleagri* mentem esse, nullus dubito; sed verba minus sunt perspicua. Desideratur in hoc versu sententiarum nexus, quem fortasse restitueris sic:

τῷ με πάλιν δήσας τὸν σὸν ἄγεις ἱκέτην,

cui tu me, me, inquam, tibi supplicantem, adducis, postquam me vinxeras. — Seq. versu inepte legitur προδόταις καὶ πιστός. Non video, quo jure πιστὸς vocari possit is, qui aliorum secreta prodit; nec referri potest ad verba

τὰ δ' ὄργια κρύπτειν αὐδῶν· qui enim ſua ſecreta ſervari jubet, aliis quidem fidem imponit, ipſe vero propterea πιστοῦ nomen non meretur. Minima igitur mutatione correxerim:

ἢ προδότας κἄπιστὸς ἔφυς.

Arcana amantium reſerare Bacchum dicit *Aſclepiad.* Ep. X. *Horat.* Epod. XI. 19. *Simul calentis inverecundus deus Fervidiore mero Arcana promorat loco.*

LVIII. Vat. Cod. p. 589. Edidit *Ruhnkenius* ad Tim. p. 249. ed. nov. (*Manſo* nr. LIX. p. 28.) Ad animam: ſua ipſius culpa fieri, ut graviſſimis ab Amore cruciatibus afficiatur. Animam poëta alatam fingit, ſecundum Platonicum phantaſma, quod etiam ſculptores et pictores ſecuti ſunt. Rem explicuit Auctor Libri *Explications de divers monuments ſinguliers, qui ont rapport à la religion des plus anciens peuples.* à Paris 1739. p. 300. Cf. inprimis *Doeringium* de alatis imaginibus in fin. p. 31. ſq. — V. 2. προσαηπταμένη. Vitioſe Vat. Cod. ἰξῷ *pulcritudinis viſco.* Vide ad Ep. IV. *Meleager* in Epigr. nondum edito:

Ἰξὸν ἔχεις τὸ φίλημα, τὰ δ' ὄμματα, Τιμάριον, πῦρ·
ἢν ἐσίδῃς, καίεις (in Cod. καὶ εἰς), ἢν γε θίγῃς, δέδεκας.

V. 4. δέδεκεν. Vat. Cod. — V. 5. 6. Protulit *Dorvill.* ad Charit. p. 250. Animam nimio ardore jam fere exuſtam et tantum non exſtinctam, novis Amor alimentis excitat, alloquiis, puta, et ſpe, quaeque praeterea amorem alunt et reficiunt. Omnino comparandus eſt *Ovid.* ex Ponto I. V. 3. *cujus ab alloquiis anima haec moribunda revixit: Ut vigil infuſa Pallada flamma ſolet.* *Charito* L. I. p. 3. Καλλιῤῥόη δὲ γνωρίσασα τὸν ἐρώμενον, ὥσπερ τι λύχνου φῶς ἤδη σβεννύμενον ἐπιχυθέντος ἐλαίου, καὶ μείζων ἐγένετο καὶ κρείττων. Vide *Dorvill.* p. 28. — μύροις δ' ἔρανεν λειπόπνουν. Cod. Vat. Noſtrum habet et *Ruhnk.*, *Dorvill.* et *Alberti*, qui hoc hemiſtichium exci-

tat ad *Hesych.* v. λιπόβιοι. λιπόπνους. pro *exstincto* utitur *Antip. Sid.* Ep. XLIII. ἁ δὲ λιπόπνους κέκλιται. *Aemilianus Nic.* Ep. I. ἤδη γὰρ ξιφέεσσι λιπόπνοος. et alii. — μύροις. Unguentum lucernis pro oleo affundebatur nonnunquam. — V. 7. „σὺ δ᾽ ἄρτι μὲν ἐκ πυρὰς αἴθῃ. Sic per„spicue scriptum in optimo apographo Bibl. Buherianae, „et in aliis, quos vidi, omnibus. ἐν πυρὸς αἴθῃ cl. *Ruhn„kenius*, ubi subaudito verbo εἷς, ὑπάρχεις, αἴθη est no„men substantivum idem significans quod αἶθος. Sed „nescio an aliunde confirmari possit exemplo." *Br.* — V. 9. τὸν ἄτεκνον. Cod. Vat. quod egregie emendavit *Ruhnken.* Ἔρως ἄτεγκτος Amor, qui *nunquam mitescere discit* ap. *Virgil.* Ecl. X. 61. καὶ θῆρες ἄτεγκτοι Meleag. Ep. XCIII. — ἐν κόλποισιν. Amorem, tibi infestissimum, ipsa in sinu nutrivisti, ut rusticus ille serpentem, pastor lupum. Creon ap. *Sophocl.* in Antig. 531.:

σὺ δ᾽, ἣ κατ᾽ οἴκους, ὡς ἔχιδν᾽, ὑφημένη
λήθουσά μ᾽ ἐξέπινες, οὐδ᾽ ἐμάνθανον
τρέφων δύ᾽ ἄτα.

ὄφιν θάλπεις, proverbialiter dixit *Philostr.* in Vit. Apoll. IV. 25. p. 165. Confer Ep. Inc. CCCCXXII. — In fine pentametri Cod. Vat. τρέφεται exhibet. Nostrum reperitur in marg. apogr. Lips. — V. 11. ἄλλαγμα τροφείων. *Jam vide, qualia tibi persolvat nutricia.* Facit huc paroemia de ingratis usurpata, κριὸς τὰ τροφεῖα vel κριὸς τροφεῖα ἀπέτισεν, ap. Zenob. Cent. IV. 65. ubi vid. *Schott.* θρεπτήρια etiam vocantur, quae pro educationis cura persolvuntur. Vide ad Ep. LXXII. — V. 13. φέρε τὸν πόνον. *Perfer et obdura.* *Ovid.* III. Am. XI. 7. — ὀπτῷ μέλιτι. Vide ad Ep. XXV. 4. — πιομένη V. D. hoc quoque loco volebat. Cf. *Schneider* Per. crit. p. 85.

LIX. Vat. Cod. p. 96. Edidit *Reiske* in Misc. Lips. IX. p. 123. nr. 299. Hinc *Toup.* Ep. crit. p. 80. ed. Lips. (*Manso* nr. LI. p. 25.) Ludere poëtam in duplici

significatione vocis ψυχὴ, quae animam et muscam quandam significat, notavit *Toup.* l. c. et *Schneiderus* in Per. crit. p. 9. ἐν πυρὶ νήχεσθαι dicitur illa, quando amoris flammam perfert, haec, quando lucernas circumvolitat, non sine gravi alarum damno. Cf. *Salmas.* ad Scr. Hist. Aug. T. I. p. 157. sq. Vocabatur hoc animalculum etiam πυραύστης — ὅπερ χαίρει μὲν τῇ λαμπηδόνι τοῦ πυρὸς καὶ προσπέτεται τοῖς λύχνοις — ἐμπεσὼν δὲ ὑπὸ ῥύμης εἶτα μέντοι κατακέφλεκται. *Aelian.* H. A. XII. 8. ubi *Schneiderus* inter alia laudat *Aeschyli* versum: δέδοικα μωρὸν κάρτα πυρκαύστου μόρον. — V. 1. τηκομένην conj. *Salmas.* — V. 2. ἔχεις. Vat. Cod. Vitium sustulit *Reiske.*

LX. Vat. Cod. p. 112. Edidit *Ruhnken.* in Ep. crit. I. p. 73. *Reiske* in Miscell. Lips. IX. p. 315. nr. 344. (*Manso* nr. CI. p. 43.) In meretriculam poëta invehitur, quam totam noctem Veneri et Baccho litasse, certis vestigiis deprehendit. Expressit hoc carmen *Paul. Silent.* Ep. IX. — V. 1. οἶδα. Vat. Cod. — De μηνύει vide notata ad *Asclepiad.* Ep. X. 2. Inter signa nocturnae libidinis primo loco ponit comam, unguentis paulo ante delibutam: πλόκαμος μυρόπνους. *M. Argent.* Ep. XX. τόν τε μυρόπνουν βόστρυχον ὡραίων οὖλον ἀπὸ πλοκάμων. *Charito* L. I. p. 7. 19. κόμην εἶχε λιπαρὰν καὶ βοστρύχους μύρων ἀποπνέοντας. Pulcre huc facit imago Clodii ap. *Ciceronem* Or. post Redit. II. 6. *Vini, somni, stupri plenus, madenti coma, composito capillo, gravibus oculis, fluentibus buccis.* — V. 3. ἰδοῦ Cod. Vat. Non tam haec vocula, eadem ratione posita Ep. LXI. 1. XCI. 9. XCV. 9. XCVIII. 5. quam μὲν me offendit, quod quo referatur non habet. Varia tentavit *Reiskius*, ἄγρυπνον, ψιμύθου βεβ. ubi saltem ψιμύθῳ scribendum, et, ἄγρυπνον μὲν, ὁμῶς δὲ βαρούμενον ὄ. Hoc elumbe est; illud nec vulgatae ductibus convenit, nec rei conditioni. *Mansoni* in mentem venerat μηνύει ἄγρυπνον μὲν, ὕπνῳ δὲ βαρούμενον ὄμμα. *vigil quidem, sed somno oppressus.* Sed poëta

significare voluit oculos graves, quod per totam noctem vigilassent, i. e. ἀγρύπνους· nec diversa sunt inter se ὄμμα ἄγρυπνον et ὄμμα βεβαρημένον ὕπνῳ, quod ipsum usurpavit auctor incert. Epigr. inter ἀδέσπ. CCLXXXV. ut πυμάτῳ βεβαρημένων ὕπνῳ *Statyll. Flacc.* Ep. XI. Putabam, *Meleagrum* dedisse:

μηνύει ἄγρυπνον βρομίῳ βεβαρημένον ὄμμα.

ex Epigr. ἀδεσπ. DXXV. ubi Anacreon, ὄμμα δέ μευ, inquit, Βρομίῳ βεβαρημένον, ἠδ' ἀπὸ κώμων, Τερπνὰ φιλαγρύπνων σήματα παννυχίδων, quod ad nostrum locum proxime accedit. Prodit te oculus *et somno et hesterna crapula gravis*, ut *Seneca* loquitur Epist. CXXI. *Homerus* Od. τ. 122. βεβαρηότα με φρένας οἴνῳ. *Aristides* p. 329. οἱ δὲ ἧκον οἴνῳ βεβαρηότες. Similia collegit *Wetstein* ad S. Lucam XXI. 34 p. 801. et *Fischer* ad Anacr. LII. 18. p. 192. In hac tamen lectione, quamvis probabilitate non destituta, vix acquiescere licet, si, quantum intersit inter μὲν ἰδοὺ et βρομίῳ, spectas. Propius ad Codicis lectionem accederet, quamvis minus elegans:

μηνύει ἄγρυπνον ΛΗΜΗι βεβαρημένον ὄμμα.

Vide *Suidam* v. λήμη. Inprimis comparandus *Rutilius Lupus* de Fig. p. 101. *Nam simul atque ex prioris diei nimia cibi ac vini satietate, vix meridiano tempore, plenus crapula est experrectus, primum oculis mero marcidis, humore obcoecatis*, VISCO GRAVIDIS, *lucem constanter intueri non potest.* ut h. l. constituit *Ruhnken.* quem vide p. 103. — V. 4. ἀμφικόμαισι junctim Vat. Cod. — σφιγκτὸς μίτος. *Asclepiades* Ep. X. σφιγχθεὶς οὐκ ἔμενε στέφανος. *Paul. Sil.* Ep. XXXIV. κεκρύφαλοι σφίγγουσι τεὴν τρίχα. — ¶. 19.] V. 5. ἔσκυλται. *Ovidius* III. Amor. XIV. 33. *Cur plus quam somno turbatos esse capillos, Collaque conspicio dentis habere notam.* Consule *Ruhnk.* Ep. crit. p. 73. sqq. — γυῖα σαλευτά. Sic *M. Argent.* Ep. XVII. ἐκ βρομίου γυῖα σαλευόμενον. — πεφυρμ. κίκ.

Philostratus II. Icon. 4. πέφυρται δὲ ἡ κόμη. — V. 7. γυνὴ *Reisk.* — *Te pectis vocat, comissationum socia.* De πηκτίδι disputabimus ad *Cometae Schol.* Ep. III. T. III. p. 14. — κροτάλων πάταγος. Huc facit elegans fragm. ap. *Hephaestionem* p. 40. Γαλλαὶ, μητρὸς ὀρείης φιλόθυρσοι δρομάδες, Αἷς ἔντεα παταγεῖται καὶ χάλκεα κρόταλα. Mulieres crotalistriae simul crotalum quatiebant et saltabant. Vide *Salmas.* ad Scr. H. Aug. T. II. p. 822.

LXI. Vat. Cod. p. 114. Edidit *Reiske* Misc. Lips. IX. p. 319. nr. 346. *Wyttenbachius* in Bibl. Crit. Tom. I. P. II. p. 29. hoc et sequens Epigr. pro uno habenda censebat, eaque ita jungi volebat, ut posterius priori anteponeretur. Sic exhibuit *Manso* nr. LXIV. p. 30. probante *Beckio* in Diss. de Interpr. V. S. p. CIX. n. y. Poëta Dorcadem ancillam ad puellam mittit cum mandatis; sed dum alia aliis addit, ancillam ecce prosequitur, ut jam ipse nuntii apud puellam vicibus fungatur. — V. 1. Δορκάς. Servae nomen est ap. *Lucian.* Dial. Mer. IX. p. 301. — πάλιν. Cod. Vat. — V. 3. μηκέτι μέλλετε τοῦ. Vat. Cod. et Lips. apogr. Vitium optime emendavit *Reisk.* In Analectis typothetarum errore μέλλου πέτε exscriptum est. — V. 4. ποῖ *Reiskius* in πῇ mutavit. Vide Ep. LVI. 3. et quae de his particulis notavit *Dorvill.* ad Charit. p. 119. sq. — V. 6. ἀλλ' ὅτι. Cod. Vat. et apogr. Lips. Nostrum debetur *Reiskio.* Praecedenti versu δ' ἔτι membranae habent, non δὲ τί, ut *R.* dedit. — V. 7. Etiam hoc distichon *Br.* ad *Reiskii* mentem constituit. In Cod. enim est: μὴ φ. τὰ πάντα λέγε· καίτοι τίς Δ. Ἐκπέμπω σοι καὐτὸς ἰδοὺ προάγων. Praepositio σὺν, quae post ἐκπέμπω excidit, lineae recent. manu superscripta est.

LXII. Vat. Cod. p. 115. Planudea p. 451. St. 585. W. Per Dorcadem Lycaenidi simulatum amorem exprobrat. — V. 1. „ἐπίτηκτα φιλεῖν. non amare ex animo, simulatum amorem prae se ferre. *Cicero* ad Attic.

„VII. 1. *omnia illa prima, quae etiam tuis literis in coe-*
„*lum ferebas,* ἐπίτηκτα *fuerunt. Quam non eſt facilis*
„*virtus! quam vero difficilis ejus diuturna ſimulatio!* —
„Hinc manifeſtum eſt, ἐπίτηκτα non *caduca*, ſed *ſimulata*
„ſignificare. In Planudea ſine ſenſu et contra metrum
„ἐπίκτητα.“ *Br.* Nec aliter in Cod. Vat. exſtat. Eadem
ratione peccatum eſſe puto ap. *Plutarchum* T. II. p. 65. B.
ubi de discrimine adulatoris et amici agens, ὅταν οὖν,
ait, ἐλαφρὸς ὢν καὶ ἐπίτηκτος καὶ ἀπατηλὸς, ἐγγύθεν ἀντεξετάζηται πρὸς ἀληθινὴν καὶ ἐμβριθῆ φιλίαν καὶ σφυρήλατον κ. τ. λ.
Vulgo ἐπίκτητος legitur; idque *Wyttenbachio* ſuſpicionem non moviſſe miror.

LXIII. Vat. Cod. p. 115. εἰς ἐπίορκον ἑταῖραν. Edidit *Reiske* in Miſc. Lipſ. IX. p. 322. nr. 348. (*Manſo* nr. CII. p. 43.) Puellae, quam cum alio cubantem deprehenderat, perfidiam exprobrat. — V. 1. τί θεούς. *quid deos teſtes invocas?* — Sequ. verſum expreſſit *Strato* Ep LXXVI. μηκέτι νῦν ὀμόσῃς· ἔγνωκα γάρ, οὐδ' ἐμὲ λήθεις. — V. 3. *Hoc igitur erat, quod dicebas, te ſolam cubare velle?* Fortaſſe Iſidis ſacra aliamve abstinentiae cauſam praetexens. *Ovid.* I. Amor. VIII. 74. *Et modo quae cauſas praebeat, Iſis erit.* Cf. *Brouckhouſ.* ad Tibull. I. 3. 26. — Cum ſeq. confer Anthol. Lat. III. Ep. CCIV.:

Nempe parum caſta es; nempe es deprenſa; negabis?
Res venit ad lites, rurſus et illa nega.

V. 5. οὐχ ὁ περίβλεπτος ἔκλαιον κἂν μή τιδ' ἀπείδω Vat. Cod. nec aliter apogr. Lipſ. niſi quod ἐπείδω exhibet. Depravatiſſimam ſcripturam *Reiskius* binis conjecturis vexavit, ſine ſucceſſu. In contextu exhibet: κλαίω, κἂν μή σ' ἔτ' ἐπείδω. *Non ego, vir ſpectabilis, jam ploro,* (*ut olim feci*) *etiamſi te non conſpiciam.* In notis vero: — κλαίω, κἂν μὴ 'τι (pro μὴ ἔτι) σ' ἐπείδω. Utrumque a ſenſu, quem poëtam reddere voluiſſe probabile eſt, alieniſſimum.

Nec *Brunckiana* lectio, praeterquam quod nimis recedit a depravatae scripturae ductibus, satis commoda. Quomodo enim poëta dicere potuit, se videre puellae amantem — καί μιν ἐπεῖδω — quem abesse sequentia manifeste docent? Paulo melius *Manso* ἐπεῖδον conjiciebat. Verum ne sic quidem locus videri potest persanatus. Difficillimum mihi videtur in his tenebris veram et genuinam scripturam dignoscere; nec mihi saepius hunc locum tentanti quidquam sese obtulit, quod et a codicis lectione proxime abesset, et sensum efficeret commodum. Dicam tamen, quae mihi probabilia videantur; sic forte fiet, ut mea conamina aliis, idem tentantibus, ad verum inveniendum prosint. Primum puto, *Stratonem* Ep. LXXVI. vel *Meleagrum* secutum esse, vel utrumque antiquiorem quendam poëtam expressisse. Ipsum carmen adscribam, ut imitatio appareat:

> *Χαῖρε σὺ, μισοπόνηρε, πεπλασμένε, χαῖρε, βάναυσε,*
> *ὁ πρώην ὀμόσας, μηκέτι μὴ διδόναι.*
> *μηκέτι νῦν ὀμόσῃς· ἔγνωκα γὰρ, οὐδ' ἐμὲ λήθεις·*
> *οἶδα τὸ ποῦ, καὶ πῶς, καὶ τίνι, καὶ τὸ πόσου.*

Hinc igitur fieri posse puto, ut *Meleager* scripserit:

> *οὐχ ὁ περίβλεπτος σέ; — καὶ ὁσσάκι, νὴ Δία, σ', οἶδα.*

Nonne te pulchellus ille? — et, per Jovem, novi, quoties te. — — Haec, ni fallor, satis sunt elegantia. Nemo ignorat honestam illam aposiopesin ap. *Theocrit.* Eid. I. 105. οὐ λέγεται τὰν Κύπριν ὁ βωκόλος — ἕρπε ποτ' Ἴδαν. quam imitatus est *Virgil.* in Eclog. III. 12. *Novimus et qui te* —. Vide *Taubmann* ad Plauti Cistell. I. 1. 38. p. 368. sq. *Toup.* in Addendis ad Theocr. T. II. p. 389. — V. 7. Cum ira et indignatione commotus puellam a se abegisset, reputans, eam hoc ipsum cupere, ut ad amasium redeat, aliter statuit, eamque vinctam apud se retinet. — Sequ. versu restituenda Cod. Vat. lectio — ὧδε μένε. Ipsam mulierem alloquitur hic, ut in praec. versu:

versu: οἶδ', ὅτι βούλει (i. e. βούλῃ) κεῖνον ὁρᾶν. *Scio, te illum videre velle; sic igitur vincta hic mane.* Epigr. XCV. 10. καίτοι κλίσεττ', ἰδοὺ, δεδακρυμένος. οὔτι σε πωλῶ, Θάρσει· Ζηνοφίλᾳ σύντροφος ὧδε μένε. in quibus plane idem est orationis color.

¶. 20.] *LXIV.* Vat. Cod. p. 116. Exhibuit *Reiske* in Miscell. Lips. IX. p. 456. nr. 351. ubi *Posidippo* tribuitur. Erroris causa in aperto est. Lemma est in Cod. Vat. τοῦ αὐτοῦ· εἰς ἑταίραν ἄσωτον, ζηλότυπον καὶ μανίας μεστόν. Jam in membranis *Meleagri*, in Lips. autem apogr. *Posidippi* carmen praecedit. Ipse *Reiskius* retulit ad *Meleagrum* in Notit. Poët. p. 259. (*Manso* nr. CIII. p. 44.) Poëta, dum inter comissationem ad puellae limina procedit, varia apud se consilia agitat. — V. 1. καλὸν φαίνουσα. Ex *Theocrito* Eid. II. 10. ἀλλὰ Σελάνα, φαῖνε καλόν. — ὀργάνιον. Sive tibiam, sive facem intelligit. Hoc probabilius. Vide ad Ep. LXXI. — V. 3. φιλάσωτος. Cf. Ep. LX. 1. Vox lexicis ignorata.— Num solam libidinosam illam reperiam, an cum amante cubantem? — Sequ. versu in Cod. scriptum ἀπὸ δαομένην. *Reiskius* dedit ἀποδαιομένην, nihil de varietate scripturae monens; ut igitur hanc lectionem in apogr. Lips. habuisse videatur. Putabat autem vir doctissimus, agi de meretricularum moecharumque consuetudine, pilos circa muliebrem locum amburendi. Vide inprimis *Aristophan.* Lysistr. 827. ἀπεψιλωμένον τῷ λύχνῳ. At hoc a nostro loco alienissimum. *Salmasius* conj. ἐπαρωμένην, *multa imprecantem*; nimirum quod sola sit, et amator non veniat. Hoc *Brunckio* praestare visum est, dum melius quid excogitetur. *Manso* Salmasianam emendationem in textum recepit. Ejusmodi quid si poëta voluit, profecto malim:

λύχνῳ πόλλ' ἀποδυρομένην.

multa de solitudine sua ad lucernam conquerentem. Lucernis amantes curas suas enarrare dicuntur, ut ap.

Appulej. in Metam. p. 213. ed. *Oudend.* *Multumque cum lucerna secreto collocuta.* Nemo ignorat facetum Praxagorae cum lychno colloquium in *Aristoph.* Eccles. init. Recte autem ἀποδύρεσθαι λύχνῳ, ut ap. *Alciphr.* I. Ep. XXXV. p. 154. τοῖς πεμπομένοις — θεραπαινιδίοις ἀποδύρεσθαι. Quod ap. eundem dicitur ἀποδύρεσθαι πρός τινα, I. Ep. XXXVIII. p. 182. — V. 5. Post σύγκοιτον *Reiskius* integrum distichon excidisse arbitrabatur; ejusque conjecturae subscribunt *Brunckius* et *Schneiderus.* Dubitat *Manso*; subitum esse consilium et amantis adfectui accommodatum. — στεφάνους δάκρυσιν μαρ. Ductum videtur ex *Asclepiad.* Ep. IV. αὐτοῦ μοι στέφανοι παρὰ δικλίσι ταῖσδε κρεμαστοὶ Μίμνετε — οὓς δακρύοις κατέβρεξα. Epigr. inter ἀδέσπ. XXIV. λάβε τοῦτόν τὸν στέφανον, τὸν ἐμοῖς δάκρυσι λουόμενον. — Pro ἐκδήσω in Cod. Vat. ἐνδήσας legitur. Illud *Reiskius* dedit, ut oratio sibi constaret. — V. 7. ἐπὶ γρ. Cod. Vat. — ὁ μύστης σῶν κώμων. Veneris mysteria, passim ap. poëtas et scriptores eroticos. *Musaeus* v. 145. θεσμὰ θεῆς ἱερόεντα καὶ ὄργια πιστά. Hinc Amor μυσταγωγεῖν dicitur ap. *Alciphr.* I. XIX. p. 72. Hujus generis nonnulla collegit *Arnald.* in Lectt. gr. p. 180. et *Dorville* ad Charit. p. 402. — V. 8. στοργῆς Vat. Cod. ῆς superscripto.

LXV. Vat. Cod. p. 117. Edidit *Reisk.* in Lipf. Misc. IX. p. 459. nr. 354. (*Manso* nr. XCIX. p. 42.) Puellas enumerat, quarum amore incensus est. Haud scio an M. imitari voluerit *Philodem.* Ep. XXI. — V. 1. ὤ. Hic et in sqq. Vat. Cod. οὔ exhibet; nec aliter ap. *Reisk.* legitur; sine sensu. Primo οὔ superscriptum in membranis μά. — Pro Δημοῦς iidem Τιμοῦς. Male. Nam Τιμὼ et Τιμάριον unum nomen. — μυρόῤῥαντον πρόθ. *Charito* L. I. p. 3. 6. ἐῤῥαίνετο δὲ τὰ πρόθυρα οἴνῳ καὶ μύροις. Ibid. p. 5. 8. ἐστεφάνωσαν τὰ πρόθυρα, μύροις ἔῤῥαναν. — V. 5. Mutilus versus in Codice, qui habet: οὐκέτι σοι φαρέτρη πρ. . ω . . ιν (hoc erasum in membranis) πτερόεντας ὀϊστούς.

Brunckius itaque h. v. ex ingenio explevit; ne verbo quidem lectoribus monitis. — V. sq. Cod. κρύπτεις. Quod ad sententiam attinet, similia dixit *Archias* Ep. I. εἴς με κένωσον Πὰν σὺ βέλος, λοιπὴν μηκέτ' ἀφεὶς ἀκίδα. *Paul. Silent.* Ep. XX. ἰοδόκην γὰρ Εἰς ἐμὲ λάβρος Ἔρως ἐξεκένωσεν ὅλην. *Lucianus* in Amor. T. II. p. 398. ἔγωγ' οὖν ἅπασαν αὐτῶν (Amorum) κενὴν ἀπολελεῖφθαι φαρέτραν νομίζω, κἂν ἐπ' ἄλλον τινὰ πτῆναι θελήσωσιν, ἄνοπλος αὐτῶν ἡ δεξιὰ γελασθήσεται.

LXVI. Vat. Cod. p. 117. Planudea p. 452. St. 586. W. (*Manso* nr. C. p. 42.) Ejusdem argumenti ac praecedens. — V. 2. ὑπναπάτην. Obscurioris significationis vocabulum. *Somnum fallentem* vertit *Brodaeus*. Verum in similibus compositionibus, ut βρωματομιξαπάτη ap. *Agath.* Ep. LIII. ξενοκυσταπάτη ap. *Nicandr.* Ep. I. ἀπάτη oblectamentum et voluptatem significat. ψυχαπάτης ὄνειρος ap. Nostrum Ep. CIII. *jucundum est somnium.* Vide ad Epigr. II. Acceperim itaque ὑπναπάτης pro ὕπνου ἀπάτημα ἔχων, *quod somnum suavem et jucundum reddit.* Eodem vocabulo Noster utitur Ep. CII. ὑπναπάτῃ χρωτὶ χλιαινόμενος. — V. 3. Ἰλιάδος. Plan. et Cod. Vat. Juntina edit. etiam Ἰλυάδος. In marg. Codicis notatum recentiore manu: ἐγὼ νομίζω, ὅτι καὶ τὸ Ἰλιάδος ὄνομα ἑταίρας ἐστίν. — V. 4. λύχνον πίοντα μέλη. *Eichstaedt* in Diss. de Dram. Satyr. p. 67. haec eo referenda putat, quod λύχνοι dicuntur ἀδδηφάγοι. Idem tamen κλύοντα corrigendum suspicatur. At πίνειν idem dicit. Sic *aures bibere* et *imbibere* dicuntur, quae accipiunt; et *aures bibulae, sitientes*; quem loquendi usum illustrat *Oudendorp.* ad Appulej. Metam. p. 6. et *Burmannus* ad haec *Propertii* L. III. 4. 8. *Nunc mihi, si qua tenes, ab origine dicere prima Incipe; suspensis auribus ista bibam.* — V. 5. τραῦμα. Vitiosa haec lectio totius carminis sensum pessumdat. Quid enim? Qui tot puellarum amore laborat, num βαιὸν τραῦμα, idque in labiis habet? Quo-

modo autem in labiis? et quare, quaeso, *id sibi relictum esse* dicit? Praeclare hujus loci ulcus intellexit *Meinecke*, qui corrigit:

βαιὸν ἔχω τό γε λειφθὲν, Ἔρως, ἐπὶ χείλεσι πνεῦμα.

Quod sine dubio verum est. Tot amoribus excruciato poëtae tantilla pars vitae relicta est, ut, si Amor vel paullulum tormenti addiderit, ipsi pereundum sit. Qui in mortis limine constituti sunt, animam in labiis habere dicuntur; ut *Bassus* ap. *Senecam.* Ep. XXX. *Non dubitare se*, dixit, *quin senilis anima in primis labiis esset.* Idem in Herc. Fur. v. 1308. *Hanc animam levem, Fessamque senio, nec minus quassam malis, In ore primo teneo.* Amphitryonis verba sunt. Haec loca cum similibus laudavit *Gatacker* in Misc. Advers. II. 6. p. 302. — ἐκπτύσομαι. Sic parasita ap. *Alciphron.* L. III. 6. p. 290. ἔκρινα οὖν, πολυτελοῦς τραπέζης ἀπολαύσας, ἀποπτύσαι τὸ ζῆν.

LXVII. Vat. Cod. p. 116. Anthol. Plan. p. 471. St. 612. W. (*Manso* nr. LXIII. p. 29.) Comissatione poëta ad puellam defertur. Comp. Ep. LIV. — V. 2. ζήλων. Vat. Cod. — κώμων πέλαγος. Haec ex antiquiore poëta petita esse, colligere licet ex *Cicerone* de metaphoris agente in Libro *de Oratore* III. 41. *Nolo esse aut majus, quam res postulet, tempestas comissationis; aut minus, comissatio tempestatis.* — ¶. 21.] V. 3. πάντῃ Flor. Cod. Vat. — Laudat h. v. *Suidas* v. ἀφεῖνται, sed mutilum: πάντη δὲ φρενῶν οἱ ἀφεῖνται. Errorem vidit *Toupius* ad Suid. Tom. I. p. 60. qui sequ. versu ἐποψόμεθα corrigit, pro ἀποψόμεθα, quod in Planudea legitur. Haec correctio confirmatur Cod. Vat. ita tamen, ut τῷ ε superscriptum sit α. *Antipater Sid.* Ep. I. Μίνω θᾶσσον ἐποψόμεθα. *Philostr.* V. Apoll. IV. 47. τὰς ἀμπώτεις τοῦ ὠκεανοῦ ἐποψόμενος. Vulgatam tuetur *Wakefield* in Dil. Trag. T. I. p. 402. ubi ἀπόπτομαι et ἀφορᾶν, *e longinquo videre*, illustrat. At haec significatio ab hoc loco aliena

eſt. Ceterum *Toupius* hoc Epigr. putabat ſcriptum in mercatorem quendam, qui cum Scyllam et Charybdin non ita pridem effugiſſet, nunc demum Scyllae mulierculae cujusdam amoribus implicitus, eundem plane curſum denuo periclitaturus eſſet. Sunt haec ſatis quidem ingenioſa, ſed minus vera. Scriptum eſt hoc carmen in Trypheram, quam Scyllam vocat, ſive propter pericula, in quae in ejus conſuetudine incurrebat, ſive etiam propter rapacitatem. Praeclare huc facit *Anaxilas* ap. Athenaeum XIII. p. 558. C. ubi meretricum tum temporis celebrium mores recenſet: Ἡ δὲ Νάννω τί νῦν διαφέρειν Σκύλλης δοκεῖ; Οὐ δύ' ἀποπνίξασ' ἑταίρους, τὸν τρίτον θηρεύεται ἔτι λαβεῖν. Verſus ſunt tetrametri; primus laborans fortaſſe ſic reſtituendus eſt: Ἡ δὲ Νάννω πολὺ τὸν νοῦν σοὶ διαφέρειν Σκύλλης δοκεῖ. Miror *Huetium*, qui in Not. p. 47. illi mulieri nec Trypherae nec Scyllae nomen fuiſſe pronuntiat; ſed poëtam, metaphoram continuantem, Scyllae comparare puellam exiſtimat, non tamen lapideam eam vocare, ſed mollem et ſpirantem delicias. Qui Epigrammatariorum acumina cognita habet, non dubitabit accedere interpretationi, quam jam *Brodaeus* dedit, et proximum Epigr. egregie confirmat.

LXVIII. Vat. Cod. p. 110. Planud. p. 449. St. 583. W. Luſus in nomine Trypherae. — V. 1. νὴ
Η
τὴν Planud. In pentametro Vat. Cod. μορφας et Τρυφερά, accentu perperam poſito.

LXIX. Vat. Cod. p. 110. Planud. p. 470. St. 611. W. Edidit etiam *Reiskius* in Miſcell. Lipſ. IX. p. 303. nr. 331. non ignorans tamen, in Anthologia exſtare. (*Manſo* nr. LX. p. 29.) Scriptum in puellam, quae ſecundum *Ovidii* praeceptum *comibus oculis amorem alliciebat.* III. A. A. 510. — V. 1. ἁ Vatic. ſuperſcripto ἡ. Deinde idem Cod. χαλεποῖς exhibet. Hanc lectionem, ſine dubio vitioſam, *Opſopoeus* ſic explicat:

Amabilis Asclepias duris, tanquam tranquillis, i. e. *placidis oculis, persuadendo inducit omnes* ἐρωτοπλοεῖν. Hoc est veterum monimenta interpretari! — Pro γαλήνης, quod membranae praestant, Planud. γαληνοῖς legit, qua lectione admissa prorsus supervacuum erit οἷα. In *Brunckiana* ὄμμασι subaudiendum. Hoc merito displicebat *Tyrwhitto*, qui γαλήνη legendum censebat, in Notis ad *Toupii* Em. in Suid. T. IV. p. 422. Suavis in oculis risus pellaciae comparatur ap. *Heliodor.* L. II. p. 166. οὐκ ἀνέραστον βλέπων, οἷον θαλάσσης ἀπὸ κύματος εἰς γαλήνην ἄρτι λεαινομένης. Puellarum Veneris origines canentium μειδίαμα γαλήνης αἴνιγμα ap. *Philostr.* II. Imag. I. p. 811. Minus argute *Alciphron* III. Ep. I. p. 274. βοστρύχους ἔχει βρύων οὐλοτέρους καὶ μειδιᾷ τῆς θαλάσσης γαληνιώσης χαριέστερον. Asclepias igitur dulce ridentibus oculis viros ad amorem pellicit, ut maris tranquillitas navigandi cupiditatem excitare solet. *Lucretius* de priscorum hominum conditione agens L. V. 1002. *Nec poterat quemquam placidi pellacia ponti Subdola pellicere in fraudem ridentibus undis. Lucianus* de Dom. 12. Tom. III. p. 197. ὅτι μὲν γὰρ καὶ ἡ θάλαττα ἱκανὴ προσκαλέσασθαι καὶ εἰς ἐπιθυμίαν ἐπισπάσασθαι ἐν γαλήνῃ φανεῖσα —. Conf. *Moschi* Eidyll. V. 2. σὺμ πείθει. Vat. Cod.

LXX. Cod. Vat. p. 116. Planud. p. 451. St. 586. W. (*Manso* nr. LXI. p. 29.) „Sensus est: Si „nudam videris Καλλίστιον, fatearis, vocandam illam esse „Καλλίσχιον, mutato τ in duplicem literam Syracusiam, hoc „est in χ. Vide Salmas. in Herodis Attici Inscr. p. 223." *Br.* Docet *Salmasius*, τὸ Χ duplicem literam vocari, quod tantum valeat, quantum Κ cum adspirationis signo, sive ΚΗ. Partem veri *Brodaeus* vidit, qui tamen de binis ab *Epicharmo* inventis literis Θ et Χ cogitans, hunc sensum elicuit: *Non* Καλλίστιον *eam vocares, sed* Θαλλίσχιον. Scholiastes, quem *Opsopoeus* sequitur, in omnia alia abiens, Ἐπίχαρμος τὸ ψ εὗρε notavit. Fateor, mihi hoc carmen,

etiam post *Salmasii* interpretationem, nondum satis videri expeditum. Ad verbum verti debebat: *Si Callistium nudam videris, dices: Mutata est duplex Syracusana litera.* Jam si hoc aenigmate Καλλίσχιον significare voluit poëta, sensus evadit ei, quem *Salmasius* indicavit, plane contrarius, nempe hic: Dices: illa pygarum pulcritudo, qua olim Callistium excellebat, nunc abiit et evanuit.— Ceterum Καλλίστιον meretricem commemorat *Athen.* L. XIII. p. 585. B. Pro Συρηκόσιον autem, quae est *Salmasii* lectio, Planudea et Cod. Vat. συρηκοσίων legunt.

LXXI. Cod. Vat. p. 89. Planud. p. 467. St. 608. W. sine lectionis diversitate. (*Manso* nr. CIV. p. 44.) Dubitare licet, utrum *Philodemi* sit, cui Planudes, an *Meleagri*, cui Vat. Cod. tribuit. Puella de amante perjuro conqueri videtur; nisi forte ad pueriles amores referendum est. Manifeste falsum lemma Codicis: εἰς ἑταίραν τινα. *Meleager* fortasse expressit *Asclepiad.* Ep. XVIII. — V. 1. νὺξ ἱερή. *Testes sidereae tota corona deae. Propert.* III. El. XIX. 10. λύχνε, συνίστορας. Lucerna mysteriorum in Veneris sacris testis, ut dea invocari solet. *Philodem.* XVII. συνίστορα τῶν ἀλαλήτων λύχνον. *Statyll. Fl.* Ep. III. νυχίων με συνίστορα πιστὸν ἐρώτων — λύχνον. *Conscio lumine vultus ejus adspexi. Appulej.* Metam. V. p. 369. ubi vide *Oudendorp.* Similia collegerunt Interpp. *Petronii* c. XXX. *Burmann.* ad Propert. p. 315. ubi nec nostri carminis oblitus est; et *Heinrich* ad Musaeum p. 36. sq.— V. 5. ἐν ὕδατι φ. quae irrita cadunt, aut quorum memoriam obliteratam volumus, ventis et undis tradere dicimus. *Propert.* II. El. XXI. 10. *Quidquid jurarunt, ventus et unda rapit.* *Ovid.* L. II. Am. XVI. 46. *Verba puellarum, foliis leviora caducis, Irrita, quo visum est, ventus et unda ferunt.* — V. 6. ἐν κόλποις. Ut *Philodemus* Ep. XX. ἡμεῖς δ' ἐν κόλποις ἥμεθα Νηϊάδος.

LXXII. Vat. Cod. p. 590. Primum distichon edidit *Alberti* ad Hesych. T. I. p. 219. et *Burmannus* ad

Propert. p. 162. (*Manso* nr. CVI. p. 45.) Gallo gallinaceo, qui cantando ei somnum turbaverat, mortem minatur. Expressum ex *Anacreontis* Od. XII. Nostrum ante oculos habuit *M. Argentar.* Ep. VIII. — V. 1. ὀρθροβόας. Meminit hujus epitheti, ut a recentioribus usurpati, *Eustath.* in Il. p. 1162. 1. Ejus auctorem indicat *Athen.* L. III. p. 98. E. Fictum autem ad similitudinem τοῦ ὀρθρογόη, quod est hirundinis epitheton ap. *Hesiod.* E. καὶ H. 568. Vide *Casaubon.* ad Athen. p. 194. 35. *Lucis auctores aves* gallos vocat *Propert.* IV. 2. 32. quod imitatus est *Martial.* XIV. Ep. ult. *Cristataeque sonant undique lucis aves.* — Seq. versu *Burm.* vitiose edidit κράτεις. — πλευρ. κελαδ. Fortasse ex *Anyte* petitum Ep. XI. οὐκέτι μ' ὡς τοπάρος πυκιναῖς πτερύγεσσιν ἐρέσσων Ὄρσεις ἐξ εὐνῆς ὄρθριος ἐγρόμενος. — V. 4. καὶ τὸ φ. Cum puella igitur cubare putandus est poëta, quod non diserte dixit. Paulo durior verborum compositio, βραχὺ τοῦτ' ἔτι νυκτὸς καὶ τὸ φιλεῖν, corruptelae suspicionem movet. — V. 5. φίλα θρέπτειρα χάρις. Sensum horum verborum obscurum esse non patitur locus *M. Argentarii* l. c. hinc derivatus: ἢ τάδε θρέπτρα τίνεις; cum quibus comparari possunt haec *Aristaeneti* I. Ep. XXV. p. 61. ταῦτά μοι παρ' αὐτῆς τὰ τροφεῖα· οὕτω με νῦν ἀντιπελαργοῦσα δικαίαν ἀποδίδωσι χάριν. Hic igitur *nutricia* vocantur θρέπτρα sive θρεπτήρια et τροφεῖα· nusquam θρέπτειρα hoc sensu occurrit, quod potius ipsam *nutricem* significat. Cf. *Diotimi* Ep. I. — His facile inducor, ut corruptam esse scripturam suspicer, fortasse sic corrigendam:

ἅδε φίλα θρέπτρων χάρις ἦν.

Fortasse tamen alii melius quid reperient. — Seq. versu Cod. Vat. legit: ἔχατα γήρυσει. quod in γηρύσεις mutandum erat. Sic *M. Argent.* l. c. — οὐκ ἔτι νυκτὸς φθέγξεαι, αἱμάξας βωμὸν, ὃν ὠμοσάμην, ut haec scribenda esse olim docui.

¶. 22.] *LXXIII.* Vat. Cod. p. 575. Planud. p. 484. St. 629. W. (*Manſo* nr. L. p. 25.) Luſus eſt in ῥήσει, πνεῦμα κυβεύειν, quae de iis uſurpatur, qui ſummum vitae periculum adeunt. Vide notata ad *Antip. Sid.* Ep. XCIII. In ejusmodi periculum poëta ſe a Cupidine adductum eſſe ait, idque, quod mireris, a puſillo et ſupine agente puero. Vide, quae diximus ad Ep. XXV. 1. Amores talis ludentes habes ap. *Apollon. Rhod.* III. 115. *Lucian.* D. D. IV. *Philoſtrat.* Imag. VIII. p. 872. *Aſclepiad.* Ep. VIII. quod Meleagro fortaſſe obverſabatur, dum haec ſcribebat.

LXXIV. Cod. Vat. p. 586. (*Manſo* nr. CV. p. 45.) Neminem ſcio, qui elegans hoc diſtichon ante *Br.* ediderit. Eandem ἔννοιαν iterum et fuſius tractavit Ep. LXXXI. Colorem Meleagrum duxiſſe puto ex *Platonis* Ep. XXI.

LXXV. Vat. Cod. p. 586. Planud. p. 472. St. 613. W. (*Manſo* nr. LXVIII. p. 31.) Amorem Timarii oculis captum fingit. Dubito fere, an integrum ſit hoc Epigramma, in quo expoſitionem, quam vocant, deſidero. Vide, an olim junctum fuerit hoc diſtichon ei, quod, ut *Meleagri*, legitur in Cod. Vat. p. 101.:

Ἰξὸν ἔχεις τὸ φίλημα, τὰ δ' ὄμματα, Τιμάριον, πῦρ·
ἢν ἐσίδῃς, καίεις, ἢν δὲ θίγῃς, δέδεκας.
κἀυτὸς Ἔρως ὁ πτανὸς ἐν αἰθέρι δέσμιος ἦλω,
τοῖς σοῖς ἀγρευθεὶς ὄμμασι, Τιμάριον.

Quod ſi tamen aliis aliter viſum fuerit, non repugnabo. — Non omittendum, in membranis, ordine nonnihil diverſo, legi: ἀγρευθεὶς τοῖς σοῖς ὄ. minus concinne.

LXXVI. Vat. Cod. p. 585. Edidit *Wolf.* ex Cod. Uffenbach. in Fragm. Sapph. p. 232. (*Manſo* nr. LXIX. p. 31.) Diodorum, alios amoris ignibus inflammantem, ipſum Timarii puellae amore flagrare. — V. 1. Hunc verſ. proferens *Warton.* ad Theocr. T. II. p. 238. βάλλει exhibet. Male. — λαμυροῖς ὄμμασι. Vide ad Ep. L. 2. —

V. 2. τὸ γλυκ. *quamvis ipse Amoris armatus telis.* γλυκύπικρον βέλος ductum, ut constat, ex *Sapphus* fr. X. Ἔρος δ' αὖτέ μ' ὁ λυσιμελὴς δονεῖ γλυκύπικρον ἀμήχανον ὄρπετον. Consule *Valcken.* ad Hippol. p. 200. — Pro ἢ τόδε Cod. Lips. ἦν τόδε. Geminum germanum est Ep. ἀδέσπ. CCLXVII. ἆ μέγα θαῦμα· φλέξει τις πυρὶ πῦρ, ἥψατ' Ἔρωτος ἔρως. Epigr. Heroic. I. T. III. p. 141. τίς πυρὶ πῦρ ἐδάμασσε· τίς ἔσβεσε λαμπάδι πυρσόν. *Antipater Sidon.* Ep. XLI. τίς πυρὶ πῦρ καὶ δόλον εἷλε δόλῳ. Simili acumine Amor ad Psychen in *Appuleji* Metam. V. p. 364. *ipse amator advolavi tibi. Sed haec feci leviter, scio: et praeclarus ille sagittarius ipse me telo meo percussi, teque conjugem meam feci.*

LXXVII. Cod. Vat. p. 118. Edidit *Reiske* in Misc. Lips. T. IX. p. 466. nr. 360. Ad *Toupii* mentem emendatum dedit *Schneider.* in Per. crit. p. 15. sq. (*Manso* nr. LXX. p. 32.) Timarium, jam vetulam factam, cum navigio, fluctibus et ventis quassato, comparat. Allegoriis, a re nautica ad rem Veneream traductis, nihil in hoc poëtarum genere frequentius. Conf. Ep. *Antiphili Byz.* I. et quae ibi notavimus. *Simonid.* Ep. LXIV. *Paul. Silent.* Ep. X. De Clodio, impurissimo homine, *Cicero* in Orat. de Harusp. Resp. 27. *Quae navis unquam in flumine publico tam vulgata omnibus, quam istius aetas fuit.* Facit huc locus facetus *Plauti* in Menaechm. II. 3. 51. ubi cum Erotium meretrix quaesivisset a Menaechmo, *quam tu nunc mihi navem narras?* isque respondisset: *ligneam, saepe tritam, saepe fixam, saepe excussam malleo*; id allegorice de sua conditione dictum accipit. — V. 1. Laudat hoc distichon *Suidas* T. II. p. 294. κέλης· εἶδος πλοιαρίου μικροῦ· pro τοῦ πρὶν legens τὸ πρὶν, et sq. versu εἰρεσίην. Utrumque etiam in membranis est. Nostra lectio *Toupio* debetur, in Em. ad Suid. T. I. p. 224. cujus interpretationem adscribam: *Timarium, quae antea fuerat venusta, solida,*

ſucci plena, jam anus facta, non amplius remigio Veneris eſt idonea. Non amplius fert corpus, Veneris remigio πλωτόν. Luſus fontem, in ambiguitate vocabuli κέλης poſitum, indicavit *Kuſter.* ad *Suid.* l. c. Rem fuſius explicavit *Schneiderus* p. 99. *Ariſtophani* nimirum debetur, cujus haec ſunt in Lyſiſtr. v. 60. ἀλλ' ἐκεῖναι γὰρ οἶδ' ὅτι Ἐπὶ τῶν κελήτων διαβεβήκασ' ὄρθριαι. — τοῦ πρὶν γλαφυροῖο, *olim elegantis, nitidae et terſae.* — V. 3. κέρας ἱστῷ. Sic Codex. Sed *Br.* ἱστοῦ ſcribendum cenſet: *ut antenna mali.* Proprie κέρας antennae cornu. Vide *Lambin.* ad *Horat.* Epod. XVI. 59. *Non huc Sidonii torſerunt cornua nautae.* — Mox verba πολιὸς πρότονος *Manſo* de *capillo cano et horrido* accipit, quod vix verum. Collum ſignificari videtur; hoc in vetula (πολιὸς ad partem traductum) ἐκλέλυται, *ſolutum eſt*, et vix tremulum caput ſuſtinet. — V. 5. Excitat h. v. *Suidas* T. III. p. 358. in σπαδονίσματα. Ad quem locum *Toupius* p. 433. haec notavit: *Res eunuchi ſive* σπάδονος *flaccidae ac pendulae ſunt. Hinc eleganter poëta de mammis pendentibus* σπαδονίσματα μαστῶν. *Mammas pannoſas vocat Martialis. Heſych.* σπαθίσματα. τὰ σπαδονίσματα. — Seq. verſu *Br.* γαστρὸς nove et inuſitate pro caſu recto poſitum putat. Quo admiſſo, omnia ſunt expeditiſſima. Vide tamen, an verba jungenda ſint in hunc modum: *Timariam* ἔχει στρεπτὰς ῥυτίδας ἐκ σάλου γαστρὸς. *ventre, in Veneris remigio, ſaepe exagitato et concuſſo.* Verbum σαλεύεσθαι pro *ſubagitari* paſſim obvium. *Strato* Epigr. XCV. — Tum vero etiam χαλᾷ verſu praec. ad meretricem referendum, *pannoſas mammas* haud aliter ac *vela pendula* laxantem. — V. 7. κοίλη θάλασσα. Proprie eſt unda dehiſcens terramque aperiens inter fluctus. *Pollux* I. 108. θάλαττα τραχεῖα, κοίλη θάλαττα, καὶ κοιλαινομένη, καὶ τραχυνομένη. ubi vid. Intrpp. Turpiora ſunt haec, quam quae diſerta interpretatione explicanda ſuſcipiam. Curioſioribus *Reiskius* ſatis faciet. Puto tamen, *Meleagrum* ſcripſiſſe:

κοίλη δὲ θάλασσῃ πλημμυρεῖ.

navis alvus abundat aqua marina. κοίλη, ſc. ναῦς. *Theocrit.* Eid. XXII. 11. οἱ δὲ (venti) σφῶν κατὰ πρύμναν ἀείραντες μέγα κῦμα — Ἐς κοίλαν ἔῤῥιψαν. Quo ſenſu a veteribus dicatur κοίλη ναῦς, exemplis allatis, docuit *Dorville* ad Charit. p. 673. ſq. — V. 9. Vitioſam lectionem Analectorum γ' ὃς ζῶος, emendat *Br.* in Lectt. γ' ὃς ζωός. In membranis δύστανός τε ζωός. Nec aliter apogr. Lipſ. cujus lectionem correxit *Reiske.* Poſt ὢν eaedem membranae δ' inſerunt. Ad ſenſum *Manſo* comparavit *Ariſtoph.* Eccleſ. 1090. ὦ τρισκακόδαιμον, εἰ γυναῖκα δεῖ σαπρὰν βινεῖν. — Sq. verſu in apogr. Lipſ. ἐπ' omittitur, lacuna relicta, quam *Reiskius* implevit, ἐν reponens. Noſtrum eſt in Cod. Vat. — εἰκόσορος. ἑρμήνεια τοῦ εἰκόσορος τὸ εἴκοσιν ἑταίρους ἔχειν τοὺς ἐρέσσοντας δηλαδή. *Euſtath.* ad Od. p. 358. 14. *Simonides* in Epigr. ſupra laudato meretriculas ναυκλήρων ὁλκάδας εἰκοσόρους appellat. Lectio ἄνωθε vitioſa videbatur *Schneidero*, qui in margine ἄφνω conjecit. Satis concinna foret oratio, ſi *Meleager* ſcripſiſſet:

δύστανός γ', ὃς ζωὸς ἔτ' ὢν Ἀχερουσίδα λίμνην
πλεύσετ' ἀνὴρ, ἐπιβὰς γραὸς ἐπ' εἰκοσόρῳ.

Sed hoc genuinum praeſtare minime auſim. *Reiske* ἄνω ἐπιβὰς, cum in apogr. Lipſ. ἄνωτ' ἐπιβ. exſtet.

¶. 23.] *LXXVIII.* Vat. Cod. p. 581. (*Manſo* nr. LXXI. p. 32.) Luſus eſt in nomine Φάνιον, quod *facem* ſignificat. Vide, quae de verbis φανὸς, πανὸς et φάνιον collegit *Wetſtein.* ad N. T. I. p. 946. ſq. Apud *Ariſtoph.* in Veſp. 1363. meretrix Δᾷς vocatur; ubi vide *Flor. Chriſt.* — V. 1. ἔτρωσεν. Genuina eſt Cod. Vat. lectio, quae etiam in marg. ap. Lipſ. notata reperitur, cum in contextu ſit ἔπρωσεν. — Seq. verſ. αἰθομέναν Cod. Vat. apogr. Lipſ. et Gieſſ. — V. 3. In comiſſatione ſe Phanii

amore incensum esse indicare videtur. φάνιον συγκ. ποθ. facem, quam Cupidines in comissatione gestaverant. Hinc Veneris φάνιον. — Pro μορoφεγγὲς in membr. et in apogr. Lips. μυροφεγγὲς exstat; quod recte emendatum existimo. Fax erat jam fere consumta, βραχὺ φάνιον. ὠκύμορον φλόγα *Oppianus* vocat flammam celeriter pereuntem sive *morientem*, in Κυνηγ. L. I. 131. Sic *Ovid.* I. Amor. II. 11. *Vidi ego jactatas mota face crescere flammas: Et vidi nullo concutiente mori.* — V. 5. τὸ δὲ βραχὺ φ. Parva illa fax magnum in pectore meo incendium fecit. In sequ. versu valde dubito de lectionis sinceritate. Illud πῦρ ψυχῆς, *animae ignis*, *qui pectori incenditur*, καιόμενον τῇ κραδίᾳ, mire ineptum est. Emendandum putavi:

πυρσὸς, φεῦ, τῇ 'μῇ καιόμενος κραδίᾳ.

πυρσὸς de Amoris flamma frequens. Epigr. Inc. XLIX. ὅσσοι ἐνὶ κραδίῃ πυρσὸν ἔχουσι πόθου. et Ep. Inc. III. πυρσοὶ ἄρσενες ἀσβέστῳ θῆκαν ἐπ' ἀνθρακίῃ. Bene sibi opponuntur φάνιον μορoφεγγὲς, fax parva et minimi fulgoris, et πυρσὸς, fax major, et magna flamma ardens. Sic Epigr. sequ. ὦ βαρὺ φέγγος λάμψαν ἐμοί· μέγα πῦρ φάνιον ἐν κραδίῃ.

LXXIX. Vat. Cod. p. 580. sq. Anthol. Planud. p. 485. St. 630. W. (*Manso* nr. LXXII. p. 33.) Similis lusus. Primi distichi sensum illustrat Ep. ἀδέσπ. XVII. Ἀντίπατρός μ' ἐφίλησ' ἤδη λήγοντος ἔρωτος, Καὶ πάλιν ἐκ ψυχρῆς πῦρ ἀνέκαυσε τέφρης. — In fine pentametri male apogr. Lips. ῥυπτόμενον. — V. 3. ἀκρόνυχα. Flor. edit. — V. 4. τῷδε λ. ἔβαλε. Planud. ubi κνίσματι subaudiendum. Sed elegantior est membranarum lectio. — V. 5. ἐκ δὲ φλ. Si vera est lectio, accipi debet, ut fecit *Opsopoeus*; de Amore, qui post flammam, in pectore poëtae accensam, ipse impetum facit. ἐπιτρέχειν dicuntur hostes, qui in regionem aliquam irrumpunt. Vid. *Dorv.* ad Charit. p. 573. At plura sunt, quae mihi displiceant in hoc

hemiſtichio. Cupido, cum flammae particulam poëtae pectori injiceret, certe amoris aeſtum in eo excitavit; idque factum eſſe poëta queritur; non igitur opus erat, primum flammam, deinde etiam ipſum Cupidinem in pectus immitti. Deinde deſidero expreſſam ſignificationem effectus, quem Cupidinis ſtrategema habuiſſe debuit; qualis eſt in praecedente Epigr. cui noſtrum ex omni parte ſimillimum: ἐκ δέ με φέγγος ἔτηξε. Certe, ſi Meleager ſcripſiſſet:

αὐτίκα φλὸξ πάντῃ μοι ἐπέδραμεν —

concinnior eſſet oratio, neque quidquam ſupereſſet difficultatis. Nec tamen noſtrum ſic ſcripſiſſe pronuntio; quamvis videri poſſit expreſſiſſe verſum *Sapphus* a *Plutarcho* ſervatum T. II. p. 81. D. ἂν δὲ λεπτὸν Αὐτίκα χρῷ πῦρ ὑποδέδρομε. Propius foret ad vulgatae ductus:

ὦκα δὲ φλὸξ — — —

idque etiam propter ſervatam part. δὲ magis probandum. — V. 6. κραδίᾳ Cod. Vat.

LXXX. Vat. Cod. p. 576. (*Manſo* nr. LXXIII. p. 33.) Navibus poëta quaedam puellae Phanio nuntianda mandat. Carmen paulo obſcurius, in quo quaedam minus diſerte dicta; quaedam in Codice depravata ſunt. Adſcribam, quae *Brunckius* in Lect. p. 313. de hoc carmine monuit: „Hoc carmen foede corruptum eſt et a „viris doctis feliciter emendatum, excepto v. 6., in quo „ſcriptura codicis: οὐ ναύταν, ποσσὶ δὲ παιζοπόρον. repoſito „πεζοπόρον non juvatur ſenſus, qui ineptiſſimus eſt. „Quî enim e Tyro, aut altero quovis continentis loco „in inſulam pedeſtri itinere pervenire poterat? Profecto non e Tyro mandata haec dedit; nam e Syria „vela in Helleſpontum facientibus ſecundus ventus non „eſt Boreas, quo flante illis in portu ſubſiſtendum eſt. „Multum exercuit hoc carmen virum doctrina et ingenio praeſtantiſſimum, *Bern. Monetam*, qui felici vena

„illud elegantiſſimis latinis verſibus reddidit, quos, „quum inediti ſint, hic cum lectore communicabo:

„*Velivolae pinus, quaecunque Aquilone egentes*
„*Hellespontiacum finditis acre ſalum,*
„*Si mea ſe vobis in Coo Phanion offert*
„*Littore, venturas proſpicit unde rates,*
„*Haec illi pro me vos pauca: Quid anxia nautam*
„*Expectas? peditem dux tibi ſiſtet Amor.*
„*Nulla mora, his dictis, Boreas a puppe ſecundus*
„*Flabit, et ad portum lintea veſtra feret.*“

Haec ille. Qui quae de obſcuritate et corruptela v. 6. dicit, infra videbimus. Hoc optime notavit, haec mandata navibus dari, ex ſeptentrionali maris Aegaei parte ad meridionales regiones tendentibus. Hinc efficitur, poëtam, cum haec ſcriberet, in aliqua Aſiae parte, ſive in una inſularum Archipelagi, certe in regione fuiſſe, quam praeterire debebant naves ab Helleſponto inſulam Con petentes. Ceterum navibus mandata dari, quibus prolatis ſecundis uſurae ſint ventis, vix probabile commentum. — V. 1. πελαγείτιδες. Vat. Cod. A ſeq. verſ. Βορέην. — καλὸν vocat Boream, ſive ut faventem navibus, ſive ut Orithyae amatorem. — V. 3. ἐπ' ἠϊόνᾳ exhibet apogr. Lipſ. ἠϊόνων dedit, ubi hoc diſtichon excitat, *Ducker* ad *Thucyd.* L. VIII. p. 251. ed. Bip. — κατὰ νᾶσον. *Manſo*, ut difficultatem, a *Brunckio* motam, expediret, interpretatur de Phanio *in litoribus inſulae Coo oppoſitis*, h. e. in litoribus Cariae, fortaſſe Halicarnaſſi ſedente. Sic certe intelligatur, quomodo poëta *pedibus* ad puellam pervenire poſſit. Nec dubitare licet de ſignificatione praepoſitioni κατὰ tributa; quam illuſtrarunt *Valckenar.* ad Herodot. L. III. p. 200. 27. *Dorville* in Sicul. T. I. p. 4. *Burmannus* in Sic. T. II. p. 448. Quum mihi tamen de ſenſu ſeq. diſtichi paulo aliter ſtatuendum videatur, ac *Br.* ſtatuit, malim verba ſic

jungere, ἣν κατὰ νᾶσον Κῴαν, οὖσαι scil., ἴδητε Φάνιον. Naves ipsae dicuntur κατά τινα τόπον εἶναι, cum loco alicui e regione sunt: *auf der Höhe des Orts.* *Plutarch.* T. II. p. 419. C. vocem gubernatori auditam narrat, quae diceret, ὅταν γένῃ κατὰ τὸ Παλῶδες, ἀπάγγειλον, ὅτι Πὰν ὁ μέγας τέθνηκε. et mox: ὡς οὖν ἐγένετο κατὰ τὸ Παλῶδες. Non igitur fieri potest, quin tibi Phanium ab litore insulae in mare prospicientem fingas. Nam nisi hoc significare voluit poëta, profecto non video, cur insulam Con omnino commemoraverit. — V. 5. ἀγγείλατε. Cod. Vat. ἀγγείλαιτε apogr. Lips. — Mox membranae corruptissime: καλῇ νοσσῶς με κομίζει. Haec satis feliciter emendata videri debent. Νυὸς pro νύμφη posuit *Theocrit.* XVIII. 15. Cf. *Valcken.* ad Adon. p. 371. C. — με ad poëtam referendum. — In sequentibus nihil video, nisi hyperbolicam desiderii significationem. Cupiditas te videndi me vel per mare et undas, nec, ut vulgo solet, navibus, sed vel ipsis pedibus in tuos amplexus ducet. Hic non quaerendum, an fieri possit, ut quis pedestri itinere insulam accedat. Amori nihil non exsuperandum videtur. Similem ardentissimi desiderii significationem praebet *Seneca* in Epist. XLV. *nec me Charybdis et Scylla et fabulosum istud fretum deterrere potuisset. Transnatassem ista, non solum trajecissem, dummodo te complecti possem.* *Alexis* ap. *Athenaeum* L. IV. p. 165. A. ἐπὶ δεῖπνον ἐς Κόρινθον ἐλθὼν Χαιρεφῶν Ἄκλητος, ἤδη γὰρ πέτεται διαπόντιος. Quod parasita potest, quidni amator efficiat? Quin in hac ipsa re amatoria simile quid dixit *Strato* Ep. XLIV.:

πτηνὸς Ἔρως ἄγαγέν με δι' ἠέρος, ἡνίκα, Δᾶμι,
γράμμα σὸν εἶδον, ὅ μοι δεῦρο μολεῖν σ' ἔλεγε.

et *Paulus Silent.* Ep. XXXVI.:

Εἰ καὶ τηλοτέρω Μερόης τεὸν ἴχνος ἐρείσεις,
πτηνὸς Ἔρως πτηνῷ κεῖσε τάχει με φέρει·

et

εἰ καὶ ἐς ἀντολίην πρὸς ὁμόχροον ἵξεαι Ἠῶ,
πεζὸς ἀμετρήτοις ἕψομαι ἐν σταδίοις.

Fateor, inter haec exempla nullum eſſe, quod noſtro loco ad amuſſim reſpondeat; in nullo enim eorum commemoratur, qui mare pedibus transire velit. At plurima ſunt in his carminibus ſine exemplo dicta; ut hoc ipſum, quod navibus mandata dantur; cui ἐννοίᾳ ſimiles ſcio permultas, parem nullam. — V. 7. ἐὖ τέλοι αὐτίκα. Cod. Vat. In apogr. Lipſ. εἰ γὰρ τοῦθ' ἔρδοιτ' εὖ ..... τέλοι αὐτ. In marg. notatum εὖ μοι τέλοι. — Ζεὺς οὔριος, i. e. ventus ſecundus, quem Jupiter mittere exiſtimatur. Vide *Bergler* ad Alciphr. p. 255. ſq.

¶. 24.] *LXXXI.* Vat. Cod. p. 112. Edidit *Reiske* in Miſc. Lipſ. T. IX. p. 313. nr. 341. (*Manſo* nr. LXV. p. 30.) Poëta in puellae amplexibus haerens de Luciferi ortu conqueritur. Conf. Ep. LXXIV. — V. 1. δυσέραστε. *Aurora — ingrata viris, ingrata puellis. Ovid.* I. Amor. XIII. 9. Pro ἐπέστης apogr. Lipſ. ὑπέστης, quod emendavit *Reiske.* — V. 3. Optat, ut Lucifer converſo curſu Heſperus fiat, quod jam olim in Jovis gratiam fecerit. Pro ἐπ' Ἀλκμήνην in *Reiskii* edit. Ἀλκμήνῃ legitur; idque verius videtur: *in Alcmenae, a Jove amatae, gratiam.* Vide *Abreſch.* in Lectt. Ariſtaen. L. I. p. 97. ſq. — Verſu ultimo δ' abeſt a membranis; nec *Reiskius* agnoſcit. Reperitur in Cod. Dresd. Certe hac particula omiſſa, paulo vividior exiſtit oratio, modo poſt ἀντίος colon ponas. Ad Jovem in ſimili re provocat *Ovidius* I. Amor. XIII. 45. *Ipſe deûm genitor, ne te tam ſaepe videret, Commiſit noctes in ſua vota duas.* Conf. *Macedonii* Ep. IX.

LXXXII. Vat. Cod. p. 112. *Reisk.* in Miſc. Lipſ. IX. p. 314. nr. 342. (*Manſo* nr. LXVI. p. 31.) De noctis, ſine puella transactae, longitudine conqueritur. — V. 3. *Reisk.* εὐθὺς habet pro ὠκύς. — V. 4. ἐπὶ χειρεκακεν

Cod. Vat. Byblis ap. *Ovidium* Metam. IX. 484. *Ut meminisse juvat! quamvis brevis illa voluptas, Noxque fuit praeceps, et coeptis invida nostris.*

LXXXIII. Vat. Cod. p. 110. Primus edidit *Majus* in Obss. sacris p. 147. *Reiske* in Misc. Lips. IX. p. 304. nr. 334. (*Manso* nr. LXVII. p. 31.) Ad Demo, puellam, Judaei cujusdam amore flagrantem. Non bene cohaerent duo disticha, quod animadvertit doctissimus *Manso.* Vide, an integrum sit carmen. — V. 3. σαββατικὸς πόθος. De amore erga virum, Sabbata celebrantem, accipe. *Si Judaeum amas, et cum eo Sabbata celebrare cupis, non equidem miror, nam in ignavis et frigidis Sabbatis amoris tamen ignis calet.* ψυχροῖς. *Judaeis — septima quaeque fuit lux Ignava. Juvenal.* Sat. XIV. 105. τὸ ψυχρὸν, ut ap. Latinos *frigere*, de otio et ignavia; quae *Heynii* verba sunt ad *Tibull.* I. X. 53. ubi *Rutilium* laudat I. 389. de Judaeorum agentem *populo, cui frigida Sabbata cordi, Sed cor frigidius religione sua est. Septima quaeque dies turpi damnata veterno.* Graecis vilia et inutilia omnia vocantur ψυχρά. ut ψυχρὰ καὶ ἀνωφελῆ ὀνόματα ap. *Lucian.* T. I. p. 155. ψυχρὴ ἐπικουρίη ap. *Herodot.* VI. 488. 72. ubi vide *Wesseling.* Mire nostrum locum explicavit *Majus* l. c. p. 149. cujus interpretationem contortam et ineptam adscribere piget. Ceterum *Bernardus* in Epist. ad *Reiskium* datis, in calce Vitae Reisk. p. 492. hunc versum expressum putabat ex *Theocrit.* Eid. III. 20. ἔστι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἁδέα τέρψις Similitudo est in positione verborum, quae an sit fortuita nec ne, nemo facile dixerit.

LXXXIV. Vat. Cod. p. 116. Planud. p. 452. St. 586. W. (*Manso* nr. LXXIV. p. 33.) In hoc Epigr. et Ep. LXXXVI. ductus videtur color ex *Leonid. Tar.* Ep. LXXIII. σύγκοιτα φίλτρα. pro συνόντα videtur positum; nihil amplius; ut συντρέφεσθαι, συνοικίζεσθαι et similia

pro συνεῖναι. αἰσχύνῃ σύντροφον βλέμμα dixit auctor incert. Ep. IX. Anacreon ἱμέροισι σύντροφος. ap. *Eugen.* T. II. p. 453. σύγκοιτον γλυκὺν ὕπνον dixit *Pindar*. Pyth. θ. 42. — Perperam Cod. Vat. Ζηνοφίλα exhibet caſu recto.

LXXXV. Cod. Vat. p. 109. Planud. p. 470. St. 611. W. (*Manſo* nr. LXXV. p. 33.) In pictam Zenophilae imaginem ſcriptum videtur. Aliter *Manſo*, qui poëtam gratum animum amico teſtari putat, quod ipſi in contrahenda familiaritate cum pulchra Zenophila profuerit. Dubito, an recte. — V. 1. ἑταίρην. Cod. Vat. λαλίαν de *dulce loquenti* puella non male accipias. λαλιὰ enim de familiari collocutione cum amico aliove poni docet *Caſaub.* ad Athen. VI. p. 423. 21. et λάλιος in bonam partem crebro uſurpatum illuſtrat *Ruhnken.* in Epiſt. crit. p. 135. et ad Hermeſian. Eleg. v. 78. p. 297. Quum tamen in ſequentibus Epigr. canora Zenophilae vox plus ſemel laudetur, haud ſcio, an epitheton ad illam facultatem referendum ſit. *Horat.* III. Od. XI. 5. de teſtudine: *nec loquax olim neque grata!* i. e. οὔτε λαλίη ποτε οὔτε ἡδεῖα. *Lucian.* T. III. p. 97. 43. puellam commemorat πάνυ καλὴν, λάλον μέν τοι γε καὶ στωμύλην καὶ ᾠδικήν. — Ut hoc carmen de imagine picta interpretandum putem, facit inprimis verbum παρέδειξεν. Pictor, quae ad vivum expreſſa ſunt, dicitur δεῖξαι κατὰ τὴν φύσιν ap. *Philoſtrat.* II. Icon. XXVIII. p. 853. Timomachus mortalibus ζῆλον ἔδειξε Μηδείης in Ep. ἀδεσπ. CCXCIX. Sed de hac verbi δεικνύναι ſignificatione, de pictoribus ſculptoribusque uſurpata, qui expreſſiſſima ſimilitudine imagines animant, fuſe diſputavit *T. Hemſterh.* ad Lucian. T. I. p. 11. — ¶. 25.] V. 3. ἦ ῥ' ἐτύμως ἀνήρ. Planud. metri ratione neglecta. Vat. Cod. etiam vitioſius ἄρ' ἑτοίμως ἀνὴρ κ. — Luſus eſt in verbo κεχαρισμένον et χάρις. Illud et opus eſt gratum ei, cui dono datur, et a Gratiis perfectum ſive omnino venuſtum: χάρις autem etiam munus ſignificat, quando gratia munus ſequitur. Hinc

χάρις et δωρεὰ frequenter junguntur. Exempla collegit *Wetſtein.* ad N. T. II. p. 48.

LXXXVI. Cod. Vat. p. 108. Planud. p. 470. St. 611. W. (*Manſo* nr. LXXVI. p. 34.). Cauſae, cur Zenophila regnum quoddam inter mortales exerceat, enumerantur. His ſimillimi verſus *Propertii* I. El. II. 27. *Cum tibi praeſertim Phoebus ſua munera donet, Aoniamque libens* Calliopea *lyram: Unica nec deſit jucundis gratia verbis, Omnia quaeque Venus quaeque Minerva probat.* Noſtrum expreſſit Auctor Inc. Ep. DCCXLIII. μορφᾶς ἃ πρωτεῖον ἔχειν δωρήσατο Κύπρις, Ἔργα δ' Ἀθάναια τερπνὰ σαοφροσύνας, Μοῦσα δὲ καὶ σοφίαν, καὶ πακτίδα τὰν φιλέραστον Σύμφωνον ἐρατοῖς μιξαμένα μέλεσι. — V. 1. Μούσαις Vat. Cod. et ἡδυμελεῖς. Hoc etiam Planud. habet. — Quod in fine pentametri legitur, ὑφηνιόχῳ debetur *Toupio* in Em. ad Suid. T. I. p. 240. nam in Planudea et in membranis Vatic. ἐφ' ἡνιόχῳ legitur. Idem ἡνίοχος et ὑφηνίοχος. Vid. *Homer.* Il. z. 19. Eleganter autem, ſecundum *Toupium*, poëta Zenophilam ſuam Amoris ὑφηνίοχον vocat. Hoc *Brunckio* placuiſſe miror. *Wyttenbach.* in Bibl. crit. T. I. P. II. p. 29. κάλλεϊ ἡνίοχος legendum exiſtimat. Rationem enim ſuadere, Zenophilam κάλλος ab amore accepiſſe. Sic certe Ep. LXXXIV. Ζηνοφίλᾳ κάλλος μὲν Ἔρως — ἔδωκε. et Ep. LXXXIX. ἃ Κύπρις ὥπλισεν εὐνὰν Καὶ Πειθὼ μύθους, καὶ γλυκὺ κάλλος Ἔρως. Hanc Viri doctiſſimi conjecturam *Manſo* in contextu poſuit. Vehementer tamen dubito, an ſic *Meleagro* vera et genuina lectio reſtituta ſit. Amorem ἡνίοχον appellari, ſupra vidimus ad Ep. III., ſed ita, ut, cujus rei habenas gerat, adjectum ſit. Ne opponas *Hermeſianactis* verſum 85. δεινὸν δ' ἦλθον ὑφ' ἡνίοχον, quamvis hujus loci diverſa ratio eſt, depravatum videtur δεινὸν, quod in hexametro praecedit, et ſcribendum:

θυμῶν δ' ἦλθον ὑφ' ἡνίοχον.

Sic oratorem *animi habenas tenere* dixit Auctor Dial. de caus. corr. eloq. c. XXXI. — Deinde in *Wyttenbachii* lectione etiam hoc durum, quod σὺν omittitur. Quare veram lectionem latere puto. Quod ipse olim conjeci:

καὶ Ἔρως κάλλει σὺν γλυκερῷ,

a vulgata longius recedit, quam ut pro vero haberi possit. Sed hujusmodi quid latere, suspicari licet ex verbis supra laudatis Ep. LXXXIX. — V. 3. ἀπ' ἔνειμεν. Cod. Vat.

LXXXVII. Vat. Cod. p. 107. Planud. p. 448. St. 581. W. (*Manso* nr. LXXVIII. p. 35.) Canentem Zenophilam poëta audiens, vehementi amoris flamma corripitur. — V. 1. Excitat *Suid.* v. πηκτίς. De πηκτίδι vide notata ad *Cometae* Ep. III. T. III. p. 16. In Planud. versu primo ἡδὺ legitur; versu secundo ἀδύ. Ibidem νὴ Πᾶνα legitur. — V. 2. Ζηνοφίλα λίγει' ἀδύ. Planud. *Opsopoeus* λιγέως conjecit. In Vat. Cod. λιγίαν omisso τι. *Suidas* v. κρέκειν· Ζην. λιγὺ κρέκεις τι μέλος. *Brunckius* exhibuit emendationem *Toupii* in Em. ad Suid. T. I. p. 239. Sed parum elegans illud τι, alieno loco interpositum. Longe elegantius *Schneiderus* conjecit: Ζηνοφίλα, λίαν ἀδὺ κρ. Hoc verum puto. — V. 5. ἡ γάρ μοι μορφὴ βάλλει πόθεν; Planud. πόθον emendavit *Toup.* et *Schneider.* Idque membranis confirmatur, ubi praeterea in margine legitur ὅτι ἡ μορφὴ βάλλει τὸν πόθον, ὀφθαλμῷ διακόνῳ χρωμένη. Pro ἡ γὰρ, nam sic et Planud. et Vat. Cod. habent, *Wyttenbach.* in Bibl. crit. T. I. P. II. p. 31. ἦ γὰρ legendum monet; nec aliter *Toupius* habet. Post πάντα interpungendum esse, vidit *Reiskius;* monuit etiam *Schneiderus* in Peric. crit. p. 107.

LXXXVIII. Vat. Cod. p. 112. Edidit *Reiske* Misc. Lips. IX. p. 315. nr. 343. (*Manso* nr. LXXIX. p. 35.) Apud dormientem Zenophilam Somni vice poëta fungi velit. — V. 1. τρυφερὸν θάλος. Saepe in laudem poni-

tur θάλος et ἔρνος. *Theocrit.* Eid. VII. 44. πᾶν ἐπ' ἀλαθείᾳ πεπλασμένον ἐκ Διὸς ἔρνος. Eid. XXVIII. 7. Νικίαν Χαρίτων ἱμεροφώνων ἱερὸν φυτόν. Quod haud ſcio an *Ibyco* debeatur, cujus fragmentum ſervavit *Athen.* L. XIII. p. 564. E. ita fortaſſe conſtituendum: Εὐρύαλε, γλυκέων Χαρίτων θάλλος, καλλικόμων μελέδημ' Ἐρώτων. Ibidem in *Philoxeni* verbis pro κάλλος ἐρώτων ſcribendum videtur: θάλλος ἐρ. Ut hic Zenophila τρυφερὸν θάλος, ſic ap. *Oppianum* Κυν. L. I. 3. γλυκερὸν θάλος, Ἀντωνῖνε. — V. 2. ἄπτερος εἰσείην — βλεφάρους dedit *Reiske.* Noſtrum eſt in membranis. *Salmaſius* εὔπτερος conjecit, et ὑπὸ βλεφάροις. Vulgatae lectioni ita patrocinatur *Manſo*, ut poëtam indicare ſuſpicetur, ſe in Zenophilae oculis recubantem alarum remigio facile cariturum eſſe. At hoc ut nimis argutum ſit vereor. Somno poëtas tribuiſſe alas, ſatis conſtat ex iis, quae protulit *Spanhem.* ad Callim. H. in Del. 234. et *Doeringius* in Diſſ. de Imagine Somni p. 18. ſq. et de Diis alatis p. 45. nec cauſa eſt idonea, cur hoc loco alis ſuis privetur deus — ληθαῖον ἐπὶ πτερὸν ἐρείσας *hominum oculis*, ſecundum *Callimach.* l. c. Nec tamen propterea *Salmaſii* conjectura, quamvis facillima, recipienda eſt. Verbum ἄπτερος enim ex eorum eſt numero, in quibus α ſignificationem intendit, docente *Arnaldo* in Lect. Gr. p. 20. *Apollon. Rhod.* IV. 1765. κεῖθεν δ' ἀπτερέως, διὰ μύριον οἶδμα λιπόντες, Αἰγίνης ἀκτῇσιν ἐπέσχεθον. *Tryphiodor.* 84. ἄπτερον δρόμον. — V. 3. ὄμματα θέλγων. Hoc Somno tanquam proprium tribuitur. Hinc *Eurip.* Oreſt. 211. φίλον ὕπνου θέλγητρον. *Ovid.* Metam. VIII. 824. *Lenis adhuc ſomnus placidis Eriſichthona pennis Mulcebat.* Cf. Epigr. *Platon.* XIII. et XV. — Ineſt in hoc voto zelotypiae ſignificatio ſatis elegans. Sed lectio parum certa. In Cod. enim φοιτῆσαι (*Br.* qui in Anal. φοιτῆσαι habet, in Lect. φοιτήσῃ corrigit.) κάτεχον. Sic etiam *Reiskius* ex Cod. Lipſ. edidit, ubi praeterea μόνον legitur. Fortaſſe καταθῶ ſcriptum in

Buheriano apogr. ex emendatione *Salmasii*; fortaſſe ipſius *Brunckii* conjectura eſt. Et hoc quidem probabilius; nam vir doctiſſimus ſuas emendationes reticere ſolet.

LXXXIX. Vat. Cod. p. 116. *Reisk.* in Miſcell. Lipſ. IX. p. 458. nr. 353. Hinc duo priora diſticha repetivit *Toup.* in Em. ad Suid. T. I. p. 239. (*Manſo* nr. LXXVII. p. 34.) Zenophila a tribus Gratiis triplici munere exornata. — V. 1. συνεύναι Ζηνοφίλαν apogr. Lipſ. Unde *Reisk.* συνῆγον Ζηνοφίλᾳ. Verum vidit *Toupius.* Mox Cod. Vat. τρισσάς legit. — στεφάνωμα de *ornamento* illuſtrarunt *Valcken.* ad Phoen. v. 1378. *Lennep.* ad Phalar. p. 133. — V. 3. Inter dorismum et vulgares formas fluctuat Vat. Cod. ἁ μὲν ſuperſcripto ἡ, et μορφῆς ſuperſcripto ᾶς exhibens. Sequ. verſu omittit ἁ ante δέ. Ad ſenſum comparandum Ep. LXXXIV. — V. 5. „Sic pro„babili emendatione *Reiskius.* Scriptum in codice: τρισ„σάκι σεῦ δὲ μόνας καὶ Κύπριδος ὤλεσεν εὐνάν. *Salmaſius* le„gebat: τρισσάκι σεῦ δὲ μόνας ὑπὸ Κύπρις ἀπώλεσεν εὐνάν — „quod impium eſt, tanquam ſi Venerem, Suadam et „Cupidinem de gradu ſuo dejeciſſet Zenophila.“ *Brunck.* In meo Vat. Cod. apographo non ὤλεσεν, ſed ὥπλισεν legitur. *Wyttenbach.* in Bibl. crit. l. c. p. 30. tentabat: Τρισσὸν καὶ σοὶ δαίμονες, ἁ Κύπρις ὤπασεν εὐνάν — ut δαίμονες dii ſint, a Gratiis diſtinguendi, a quibus Zenophila triplicem coronam acceperit. In qua conjectura ſolitam ſagaciſſimi viri felicitatem deſidero. Veram ſcripturam praeſtat noſtra emendatio, a *Manſone* commemorata in Comment. p. 129.:

τρισσάκις εὐδαίμων, ἇς καὶ Κύπρις ὥπλισεν εὐνάν —

ubi vix unam alteramve literam mutatam vides. Verbum ὁπλίζειν fortaſſe verum; nam ut ὅπλα *inſtrumenta*, ſic ὁπλίζειν *inſtruere* ſignificat. Propter ſequentia tamen malim:

ᾇ καὶ Κύπρις ὤπασεν εὐνάν.

¶. 26] XC. Vat. Cod. p. 109. Planud. p. 449. St. 583. W. (*Manso* nr. LXXXII. p. 36.) Culicem ad Zenophilam cum mandatis mittit. Ut Meleager culicem, sic apud *Theocritum* Eid. VIII. 51. pastor hircum ad delicias mittit; *Anacreon* columbam ad Bathyllum. Apud *Philoxenum* Polyphemus Delphinis hoc negotium dabat, ut Galateae nuntium de se ferrent; tradente *Plutarcho* T. II. p. 622. C. — V. 1. πταῖς Vat. Cod. In marg. γρ. πταῖσ. — V. 3. λήθαργε. Cf. Ep. LV. 5. Fuisse, qui λαίθαργε corrigendum putarent, ex *Brodaei* notis colligas. Pro φιλούντων sane mallem φιλοῦντος, ut ad unum *Meleagrum* referatur. — Seq. versu membranae Vat. vitiose ἴαπέτευ. — V. 5. ἦαχα δὲ φ. Vat. Cod. qui in pentametro κινήσεις obtulit; cum Planudeae editt. κινήσῃς exhibeant. — V. 7. *Meleager* sperat, fore, ut Zenophila, hoc nuntio audito, mariti cubile relinquat et ad se properet. Hinc ἢν ἀγάγῃς τὴν π., si mihi puellam adduxeris. Pro δορᾷ et Planudea et Vat. Cod. δοραῖς habent. Nostrum est ex emendatione *Piersoni* in Verisim. p. 221. Herculis ornamenta promittit culici, bellicosae et gloriae appetenti bestiae; qualem describit *Aesopus* Fab. CXLIX. et *Achilles Tatius* L. II. 22. p. 78. ubi culex ad leonem: οὔτε μου καλλίων οὔτε ἀλκιμώτερος ἔφυς. — τὴν δὲ ἀνδρείαν μου μὴ καὶ γελοῖον ᾖ καταλέγειν· ὄργανον γὰρ ὅλος εἰμὶ πολέμου. μετὰ μὲν σάλπιγγος παρατάττομαι· σάλπιγξ δὲ μοι καὶ βέλος τὸ στόμα· ὥστε εἰμὶ καὶ αὐλητὴς καὶ τοξότης. Paroemia: *Induitis me leonis exuvias*, ad quam *Brodaeus* lectores remittit, ad hunc locum illustrandum nihil facit.

XCI. Vat. Cod. p. 113. Planud. p. 450. St. 584. W. sine memorabili lectionis varietate. (*Manso* nr. LXXXIV. p. 37.) Amorem fugitivum cum poëta descripsisset, ut ad se reduceretur, ecce deum in Zenophilae oculis latentem deprehendit. Ἔννοια procul dubio ducta ex *Moschi* Eid. I. Dignus est, qui comparetur, *Plutarchi* locus ap.

Stob. Tit. LXII. p. 403. — V. 1. κηρύσσω non eſt alta, tanquam praeconis, voce revoco, ſed eſt verbum proprium de domino, qui ſervum fugitivum proclamat. Formulam ejusmodi κηρύγματος habemus in *Luciani* Fugitivis c. 27. T. III. p. 279. — ὀρθρινός. Cf. ad Epigr. LXXIII. *Aſclepiad.* Ep. V. — Verbum ἀποπτάμενος Vat. Cod., ut ſolet, dividit in ἀπὸ πτάμενος. — V. 4. σιμὰ γελῶν. Cf. LII. 3. — V. 5. πατρός. *Plato* in Conviv. p. 178. B. γονεῖς Ἔρωτος οὔτ' εἰσὶν, οὔτε λέγονται ὑπ' οὐδενὸς, οὔτε ἰδιώτου οὔτε ποιητοῦ. *Sappho* tamen et *Ibycum* parentes Amori dediſſe, illam Terram Coelumque, hunc Chaos, tradit *Schol. Apollon. Rhod.* L. III. 26. — V. 8. νή που Vat. Cod. — τίθησι λίνα. retia Cupido tendit animis. Verba venatoria ad res amatorias frequenter translata eſſe, multi docuerunt. Vide ad *Theocrit.* Ep. III. 3. — V. 9. φωλεόν. ut fera aliqua in luſtro praetereuntibus inſidias faciens. — τοξότα. Cur poëta in hoc contextu Amori hoc potiſſimum epitheton tribuerit, apparet ex *Ariſtaenet.* L. I. 1. p. 2. ὁ δὲ χρυσοῦς Ἔρως ἐπαίδευσε τὴν ποθουμένην εὐστόχως ἐπιτοξεύειν ταῖς τῶν ὀμμάτων βολαῖς. Huc facit carmen Anthologiae Lat. III. 212. p. 646. *O blandos oculos — Illic et Venus et leves Amores, Atque ipſa in medio ſedet Voluptas.*

XCII. Vat. Cod. p. 108. Anth. Planud. p. 448. St. 582. W. (*Manſo* nr. LXXXI. p. 36.) Verno tempore hoc Epigr. concinnatum finge. Zenophilam flores, quotquot in pratis ſplendeant, ſuperare. Floribus puellam comparantem audiamus *Achillem Tat.* L. I. p. 44. τὸ τοῦ σώματος κάλλος αὐτῆς πρὸς τὰ τοῦ λειμῶνος ἤριζεν ἄνθη· ναρκίσσου μὲν τὸ πρόσωπον ἔστιλβε χροιὰν, ῥόδον δὲ ἀνέτελλεν ἐκ τῆς παρειᾶς, ἴον δὲ ἡ τῶν ὀφθαλμῶν ἐμάρμαιρεν αὐγὴ, αἱ δὲ κόμαι βοστρυχούμεναι μᾶλλον εἱλίσσοντο κιττοῦ. — V. 1. λευκὸν ἴον Planudeae eſt lectio; Vat. Cod. λευκόϊον habet. — Ut hic νάρκισσος φίλομβρος, ſic apud *Rufin.* Ep. XV. ὑγρὸς, et in Ep. ἀδεσπ. DCCV. ὑδατίνη νάρκισσος. — κρίνα οὐρεσί-

φοιτᾷ. *Theocrit.* Eid. XI. 26. θέλοισ' ὑακίνθινα φύλλα Ἐξ ὄρεος δρέψασθαι. Jam idem videtur *hyacinthus* et *lilium purpureum.* ὑάκινθοι τὰ κρίνα τὰ μέλανα. *Vetus Lexic.* ap. *Salmaſ.* ad Solin. p. 908. F. — V. 3. Zenophila inter omnes flores flos longe praeſtantiſſimus. ὥριμον ἄνθος florem pulcherrimum quidem, ſed omnium facile fugaciſſimum ſignificare videtur. καρποὶ ὥριμοι et ὡραῖοι fructus vocantur, qui pro anni ratione provenerunt; *Graevii* Lectt. Heſiod. c. XXIII. tum, qui non diu durare nec per integrum annum conſervari poſſunt, docente *Bodaeo a Stapel* ad Theophr. IV. p. 395. Fieri tamen poſſit, ut ἄνθος ὥριμον h. l. nihil ſit aliud, niſi *roſa vernalis*, ut ῥόδον θερινὸν ap. *Anacr.* Od. LIII. 2. ὥρα de *vere*, quia tum *formoſiſſimus annus*, illuſtravit *Alberti* in Obſſ. phil. p. 225. ſq. — Πειθοῦς ῥόδον. De puero formoſo *Aſclepiad.* Ep. VII. πειθοῦς ἄνθεα καὶ φιλίης. Cujus loci tamen paulo diverſa eſt ratio. Πειθὼ apud Noſtrum una e comitibus Veneris, tanquam una Gratiarum. Et ſic apud *Pindarum* Pyth. IV. 390. Ap. *Himerium* Or. I. 19. p. 360. junguntur πειθὼ καὶ πόθοι καὶ ἵμερος. Argutius, quam Noſter, qui Zenophilam Suadelae roſam vocat, *Philoſtrat.* Epiſt. XXXV. p. 929. puerum φθεγγόμενον ῥόδον appellat. — V. 5. ἐπὶ, mutato accentu, Vat. Cod. κόμαι prati ipſi ejus flores ſunt. *Ariſtaenet.* L. II. 1. p. 72. ἕως μὲν οὖν ἡ κόμη τῷ λειμῶνι, ἐπακμάζει καὶ ἡ χροιὰ τῶν ἀνθῶν. Vide ad CX. 4.

¶. 27.] *XCIII.* Vat. Cod. p. 809. Planud. p. 449. St. 582. W. (*Manſo* nr. LXXXIII. p. 37.) Culices, ne dormientis Zenophilae ſomnum turbent, rogat; deinde, eos amore irretitos ad puellam advolare ſuſpicans, minas adjicit. — V. 1. σίφωνες, quandoquidem culices ſiphone inſtructi ſunt. — Sq. verſu νυκτὸς ex Vat. Cod. in textum venit, pro ἀνδρῶν, quae Planudea eſt lectio. Huc faciunt verba calvi illius ad muſcam ap. *Phaedrum* V. 3. *Contemti generis animal improbum, quae delectarit*

libere humanum sanguinem. — κνώδαλα ap. *Nicandr.* Ther. 759. de insectis noxiis. Interiorem hujus vocabuli significationem aperuit *Ilgen.* ad Homeri Hymn. in Merc. 188. p. 413. sqq. — V. 3. παρὰ θ' ἥσυχον vitiose Cod. Vat. qui etiam ὕπνῳ exhibet. — V. 4. σαρκοφαγεῖται. Cod. Vat. — V. 5. καί τι προσηκάτην αὐδῶ; Planud. Et sic fere Vat. Cod. καί τοι πρὸ σῆκα τὴν αὐδώ. Esse, qui πρὸς ἧκ' ἀκὴν legant, notavit *Brodaeus.* Grave, quod huic loco insidet, vitium *Reiskius* in Miscell. Lips. IX. p. 452. ita eximendum putabat, ut scriberet, καὶ τί πρὸς ἠλακάτην αὐδῶ; *et quid ego caudicem alloquor?* ἠλακάτην enim esse omnem stipem, truncum, scapum. Hoc igitur in textum recepit *Brunckius.* Sic *Theophrast.* H. Pl. II. 2. ἠλακάτην vocat, quod Latini arundinis *calamum* vocaverunt. Vide *Schneider* ad *Columell.* IV. 32. p. 230. Apud *Leonidam Tar.* Ep. LXXVIII. iisdem fere verbis reperio, καί τι πρὸς ἠλακάτην — ἤεισεν; Sed ibi proprio et suo sensu de muliere ad colum canente usurpantur. Dixeris fortasse, proverbialem esse locutionem de iis, qui tempus sive canendo, sive sermocinando fallunt, ut mulierculae ad colum susurrantes. Audio; sed exempla hujus paroemiae desidero; nec sensum video in hoc rerum contextu valde accommodatum. Saltem scribendum: πρὸς ἠλακάτην ᾄδω; *Manso* conjecit: καὶ τί πρὸς ἧκα μάτην αὐδῶ; *quid culices tam mansueta voce appello?* Idque probat Vir doctus in Ephemerid. Univers. quae Jenae prodeunt, an. 1795. nr. 45. Satis profecto lenis mutatio, et fortasse amplectenda, nisi paulo durior verbi προσαυδῶ tmesis impediret. μάτην verum existimo. Vulgatam lectionem καὶ τί προσηκάτην αὐδῶ diligenter rimantibus probabilis fortasse videbitur emendatio nostra:

καὶ τί πέτροισι μάτην ᾄδω;

quid lapidibus frustra cano? Quantillum intersit inter προση et πέτροισι, non ignorant, qui verborum compendia in codicibus noverint. Inter plurima, quibus labo-

res frustra susceptos significabant Graeci, proverbia erat etiam λίθῳ διαλέγεσθαι, quod attigit *Erasmus* Cent. V. Chil. I. nr. 89. Etiam μάτην ἀείδειν paroemiacum est. *Zenobius* I. 72. ἄλλως ᾄδεις· ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων. unde similia egregie correxit *Ruhnkenius* ad Tim. p. 199. *) — Poëta, frustra se culices rogare animadvertens, illos candida et delicata puellae cute delectari suspicatur. Comparanda sunt haec cum verbis *Luciani* in Muscae Encomio T. III. p. 98. cujus morsus οὐκ ἀγριότητος, ait, εἶναι σημεῖον, ἀλλ' ἔρωτος καὶ φιλανθρωπίας· ὡς γὰρ δυνατὸν ἀπολαύει καὶ τοῦ κάλλους τι ἀπανθίζεται. Conf. *Turnebi* Adversar. LXVI. 3. — Pro ἄτεγκτοι Cod. Vat. ἄτεκνοι, fere ut edit. Juntina, ubi typothetae errore ἄτεκτοι legitur. Cf. Epigr. LVIII. 9. Comparandus *Callistr.* Stat. VI. p. 899. καὶ λεόντων ἄτεγκτος φύσις πρὸς τὴν ἁρμονίαν κατηυνάζετο. *Philostr.* Epist. XLI. p. 931. ἵν' οὕτως ἀτέγκτως ἔχεις πρὸς τὸν ἔρωτα. — V. 6. τρυφερᾷ. Idem fere versus in optimi poëtae Epigr. inter ἀδέσπ. XXXIII. μή μ' ἀνιᾶτε τὸν τρυφερῇ παιδὸς σαρκὶ χλιαινόμενον.

XCIV. Vat. Cod. p. 112. Planud. p. 450. St. 584. W. (*Manso* nr. LXXX. p. 36.) Calicis, e quo puella biberat, sortem sibi exoptat poëta. — V. 1. τὰς Vat. Cod. Versu tertio *Brunck.* exhibuit membranarum lectionem. Vulgo: ὄλβιον εἴθ' ὑπ' ἐμοῖς χείλεσσιν χείλεα θεῖσα. Quod inconcinnum. In edit. Lipsiensi χείλεσι librariorum negligentia omissum est. Comparavit h. l. *Burmannus* cum *Propert.* I. El. XIII. 17. *Et cupere optatis animam deponere labris.* Ubi doctissimus *Huschkius* in Epist. crit. p. 36. nuper *oblatis* conjecit. Equidem praetulerim *Burmanni* conjecturam *aptatis* propter haec

*) His jam scriptis in manus mihi veniunt conjecturae *Jos. Scaligeri*, margini Aldinae adscriptae; interque eas etiam hujus loci emendatio: καί τοι πρός τι μάτην αὐδῶ; ubi si ᾄδω scripseris, veram fortasse *Meleagro* lectionem restitues.

Ariſtaeneti L. II. 19. p. 102. οὐ μόνον στέρνα ἁρμόζοντες, ἀλλὰ καὶ φιλήμασιν ἐπισυνάπτοντες ψυχάς. Similia dabimus ad *Platon.* Ep. II.

XCV. Vat. Cod. p. 113. Planud. p. 451. St. 585. W. (*Manſo* nr. LXXXV. p. 38.) Poëta Cupidinem, pravi ingenii puerum, vendere conſtituerat; ſed mox eum, pueri precibus animo commotum, capti conſilii poenitet. Ut ſenſum et venuſtatem hujus carminis perſpicias, Cupidinem tibi fingere debes in cataſta collocatum, haud aliter ac poëtae mancipium. Deſcriptio Cupidinis comparanda cum ea, quae Ep. XCI. continetur. Ceterum Meleager imitatus eſt *Anacreontem* Od. X. — V. 1. καὶ ματρός. Quamvis tenellus et adhuc in matris gremio dormiens. In hac enim tam tenera aetate jam ſatis ingenium manifeſtaverat, ut dominus eum bonum et frugi ſervum evaſurum eſſe deſperaret. Cf. Epigr. XXV. — τί δ' ἐμοί. Illuſtravit hanc locutionem *Wetſten.* ad Corinth. I. 5. 12. p. 119. Expreſſit *Anacr.* l. c. ἀλλ' οὐ θέλω συνοικεῖν Ἔρωτι παντορέκτᾳ. — V. 3. ὄνυξιν. Vat. Cod. — V. 5. ἄτρεστον *Stephano* debetur. Editiones Florent. Aſcenſ. et filiorum Aldi ἄτρεπτον exhibent; duae Aldinae et Juntina ἄθρεπτον, quod etiam Vat. Cod. praeſtat. — V. 6. τιθασόν. *Herodicus* ap. Athen. p. 219. F. πόθος παιδὸς ἀνικήτου· τὸν ἐγὼ τιθασὸν σοι ὑπέστην ποιῆσαι. *Themiſt.* Or. XXII. p. 273. B. ἄνθρωποι ἥμεροί τε καὶ τιθασσοί. — Planud. αὐτᾷ ματρὶ φίλα. — V. 8. θέλοι. Planud. — V. 9. οὐσ' ἔτι πωλῶ. Cod. Vat. Pro δεδακρυμένος editio Flor. δεδακρυμένον habet. — σύντροφος. Zenophilae te in contubernium trado. Reſpondeant haec quodammodo Anacreonticis: δὸς αὐτὸν ἡμῖν Δραχμῆς καλὸν σύνευνον.

¶. 28.] *XCVI.* Cod. Vat. p. 109. Planud. p. 450. St. 583. W. (*Manſo* nr. LXXXVI. p. 38.) Amorem ſibi in intima anima novam animam, Heliodoram, finxiſſe. Sic plane *Plutarch.* T. II. p. 759. C. Κάτων ἔλεγε τὴν ψυχὴν τοῦ ἐρῶντος ἐνδιαιτᾶσθαι τῇ τοῦ ἐρωμένου. Minus ar-

guta est, sed similis ἔννοια apud *Aristaenet.* II. Ep. II. θατέρᾳ συνὼν οὐκ ἀμνημονῶ τῆς ἑτέρας, τὴν εἰκόνα ταύτης ἐπὶ τῆς ψυχῆς ἀναπλάττων. *Xenophon Ephes.* L. I. p. 7. τὰς εἰκόνας ἐπὶ τῆς ψυχῆς ἀλλήλων ἀναπλάττοντες. Similia collegit *Abresch.* in Misc. Obss. Tom. X. p. 204.

XCVII. Vat. Cod. p. 119. Edidit *Reiske* in Misc. Lips. IX. p. 473. nr. 365. unde repetivit *Schneider.* Per. crit. p. 79. (*Manso* nr. XCIV. p. 40.) Probabile est, quod *Schneiderus* observavit, *Meleagrum* ante oculos habuisse *Anacreontem*, cujus fragm. ad nos transmisit *Athen.* L. XIII. p. 599. C. Σφαίρῃ δεῦτέ με πορφυρέῃ (sic lego pro πόρφυρ' ἐνι), βάλλων χρυσοκόμης Ἔρως — συμπαίζειν προκαλεῖται. Cor suum, cupiditate palpitans, ab Amore ad Heliodoram pilae ad instar mitti ait. Tum puellam, ne id rejiciat, precatur. Ut in allegoria permaneat, Ἔρωτι collusorem opponit Πόθον. Non alienus est ab hoc carmine locus *Philostrati* Libro I. Icon. VI. p. 771. Cupidines describentis, οἱ ἀντιπέμπουσιν μῆλον ἀλλήλοις. — φιλία ταῦτα καὶ ἀλλήλων ἵμερος. οἱ μὲν γὰρ διὰ τοῦ μήλου παίζοντες πόθου ἄρχονται. — V. 2. παλλομέναν (H) κραδίην (α). Sic Vat. Cod. πάλλεσθαι *palpitare* dicitur ἡ καρδία, non prae metu, sed prae amore et desiderio. *Aristaen.* II. 5. p. 78. πυκνὰ παλλομένης ἐφάπτομαι τῆς καρδίας καὶ δεινῶς ἐκπηδᾷν καὶ σφίγγεσθαί μοι δοκεῖ αὖθις. ut haec emendare conatus sum. Cf. *Abresch.* in Lectt. p. 211. — V. 4. ἀπαλαιοτέραν. Cod. Vat. Emendavit *Reiskius*; (cf. *Straton.* Epigr. LXIV. 7.) qui hunc locum sic illustravit: »Ad gymnastica exercitia et ad palaestram pertinet pila »quoque. Ludentibus pila inter alias haec etiam lex »erat, ut, quam projiceret unus ad alterum pilam, hic »exciperet, et ad priorem rejiceret, non autem sineret »humo cadere, aut alioversum detorqueret. Huc allu»dit poëta non ineleganter. Si amorem meum non »admiseris, et tuum mihi non refuderis, non feram,

„ait, injuriam, palaestrae venereae pugnantem.“ Haec ille. *Plutarchus* justi concentus imaginem posuit lusorem et collusorem T. II. p. 45. E. ὥσπερ ἐν τῷ σφαιρίζειν τῷ βαλόντι δεῖ συγκινούμενον εὐρύθμως φέρεσθαι τὸν δεχόμενον. Cf. *Senecam* de Benef. II. 17. Meretrix, quae ab uno ad alterum transit, pilae comparanda secundum *Artemidor.* Oneir. I. 57. ἔοικε γὰρ ἡ σφαῖρα καὶ τὸ ἁρπαστὸν ἑταίρᾳ διὰ τὸ μηδαμοῦ μένειν καὶ πρὸς πολλοὺς φοιτᾶν.

XCVIII. Vat. Cod. p. 107. Edidit *D. Heinsius* in Carm. Gr. p. 148. *Bentlejus* ad Callimach. Ep. XXXI. p. 206. ed. Ernest. *Reiske* in Misc. Lips. IX. p. 297. nr. 324. (*Manso* nr. XCIII. p. 40.) Poëta inter potandum absentis puellae memoriam refricat. — Vers. 1. expressus ex *Callimachi* Ep. II. — V. 2. μέγ' ὄνομα. Nomen, quod inter bibendum pronuntiatur, vino videtur misceri. *Scholiastes Theocrit.* Eid. XIV. 18. εἰώθασι ἐν τοῖς συμποσίοις ἄκρατον λαμβάνειν καὶ ὀνομάζειν τινὰς ἐρωμένους ἢ φίλους καὶ ἐπιχεῖν τῇ γῇ, καὶ φθέγγεσθαι τῶν φιλτάτων τὰ ὀνόματα. — V. 3. τὸν βρεχθ. μύροις. Coronam unguentis delibutam et hesternam, χθιζὸν ἐόντα. *Hesterna rosa.* *Ovid.* III. Amor. VII. 66. *Me juvet hesternis positum languere corollis.* *Propert.* L. II. El. XXV. 59. — Coronas unguentum redolentes, στεφάνους μύροισιν ἔτι πνείοντας, Priapo offert Alexo in Epigr. inter ἀδέσπ. CXI. Hinc apparet, non tam infrequens fuisse, quod tanquam exemplum rusticae et ineptae magnificentiae commemorat *Plutarchus* T. II. p. 713. E. καὶ γὰρ ἡ τοῦ μεγάλου βασιλέως μεγαλοφροσύνη πρὸς Ἀνταλκίδαν τὸν Λάκωνα, δεινῶς ἀπειρόκαλος ἐφάνη καὶ ἀγροῖκος, ὁπηνίκα ῥόδων καὶ κρόκου μεμιγμένων, στέφανον εἰς μύρον βάψας ἔπεμψεν αὐτῷ, τὸ σύμφυτον καὶ ἴδιον καλὸν ἀποσβέσας καὶ καθυβρίσας τοῖς ἄνθεσιν.

XCIX. Vat. Cod. p. 107. Protulit *Bentl.* ad Callim. p. 206. ed. Ern. *Reiskius* in Misc. Lips. T. IX. p. 299. nr. 325. (*Manso* nr. XCII. p. 39.) Poëta Helio-

doram in Veneris, Suadelae et Gratiarum loco ponit. — V. 1. Codex τάς, frequenti ap. eum errore. — V. 2. τὰς αὐτὰς ἁδὺ λόγου Χάριτες. Idem. In apogr. Lipſ. ἁδύλογοι Χάριτες. *Br.* recepit lectionem Bentlejanam. — ἇς ὄνομα. ut praecedente Epigr. verſ. ſecundo. Inter bibendum veteres amicitiam firmare ſolebant diis invocatis; unde *Dioscorides* Ep. V. οἱ κρητῆρι μιγέντες δαίμονες.

C. Vat. Cod. p. 592. ubi nullum lacunae veſtigium. (*Manſo* nr. XCV. p. 40.) Adſcribam *Brunckii* notam: „Ultimum diſtichon, quod venuſtiſſimum eſt, nemini „non deſiderium incutiet deficientis initii. Verbum „ἐναιχμάσαι hinc notavit *Heſychii* ſoſpitator. Animadver„tenda codicis ſcriptura, quae talis eſt: ἅρπασταί τις „τόσσος ἐναιχμάσαι (in meo apogr. ἐναιχμᾶσσαι) ἄγριος εἶναι „τίς τόσος. Admodum probabile eſt, ſcriptum fuiſſe hoc „carmen in disputatione poëtae cum ſemet ipſo; ut ſupra „eſt Carmen LVI. Legendum puto: ἁρπάσεται — τίς „τόσσον ἐπαιχμάσαι. Hoc compoſitum ſenſus admittit: „αἰχμάζειν ἐπί τινι. Non alterum." Αἰχμάζει. πολεμεῖ. μάχεται. Αἰχμάσας. ἀκοντίσας. πολεμήσας. Ἐναιχμάσαι. ἐναμαχέσασθαι. *Heſych.* Eodem compoſito uſus eſt *Lycophron* v. 546. — ¶. 29.] V. 3. καί τοι pro τίς Cod. Vat. et apogr. Lipſ.

CI. Vat. Cod. p. 110. *Reiske* in Miſc. Lipſ. IX. p. 303. nr. 332. (*Manſo* nr. LXXXVII. p. 38.) Inter nequitias amantium eſt κνίσμα, cujus vim, ad intimas usque medullas pertendentem, poëta expertus, Heliodorae unguibus hanc potentiam a Cupidine tributam fingit. De unguium pulcritudine, qua Heliodora praeſtiterit, cum *Reiskio* cogitare ineptum; licet *Propertius* L. III. VI. 6. dixerit: *Et mea formoſis unguibus ora nota.* Pro ἀνέγραφες Cod. Vat. ἀνατραφές. et ſq. verſu ταύτας.

CII. Vat. Cod. p. 111. Edidit *D. Heinſius* in Carm. Gr. p. 149. *Majus* in Obſſ. ſacris L. IV. p. 189,

Reiske in Misc. Lips. IX. p. 307. nr. 337. (*Manso* nr. XCVII. p. 41.) Noctem precatur, ut Heliodorae cum amante cubanti fructus voluptatis pereat. — V. 1. λίσσομαι. Cod. Vat. — V. 3. βεβλημένον. Sic Vat. Cod. Vide ad *Asclepiad.* Ep. XX. — Ad seq. vers. confer Ep. XIII. 4. XCIII. 6. — Optat poëta, ut lucerna exstinguatur, κοιμάσθω μὲν ὁ λύχνος, quo facto πᾶσα γυνὴ ἡ αὐτὴ, (ut mulier quaedam Philippo dixit, ejus pudicitiam expugnaturo, ap. *Plutarch.* T. II. p. 144. E.) omnisque, quam oculi conciliant, voluptas perit. Simile est votum *Asclepiadis* Ep. XXV. ὅταν φίλον ἐντὸς ἔχουσα Παίζῃ, ἀποσβεσθεὶς μηκέτι φῶς πάρεχε. *Propert.* L. II. XII. 9.

Quam multa apposita narramus verba lucerna,
Quantaque sublato lumine rixa fuit?
Non juvat in coeco Venerem corrumpere motu.
Si nescis, oculi sunt in amore duces.

Gallienus in Anthol. Lat. III. 258. p. 684. novos sponsos hortatur, *Vigiles nolint exstinguere lychnos: Omnia nocte vident, nil cras meminere lucernae.* Ad utrumque locum vide *Burmann.*; et *Dorvill.* in Misc. Obss. Tom. V. p. 115. — Quod ad alterum votum attinet — κείσθω δεύτερος Ἐνδυμίων, sine dubio dicere voluit, se optare, ut, quicunque cum Heliodora cubet, profundo somno voluptate oblata privetur. Recte advocavit *Manso* *Scholiast. Apollon. Rhod.* IV. 57. τινὲς δὲ τῷ ὄντι φίλυπνον γεγονέναι τὸν Ἐνδυμίωνα· ἀφ᾽ οὗ καὶ παροιμία, Ἐνδυμίωνος ὕπνος, ἐπὶ τῶν πολὺ κοιμωμένων, ἢ ἀμελῶς τι πραττόντων, ὡς δοκεῖν κοιμᾶσθαι. καὶ Θεόκριτος μέμνηται· Ζαλωτὸς μὲν ἐμὶν ὁ τὸν ἄτροπον ὕπνον ἰαύων. Locus *Theocriti* est Eid. III. 49. ubi vid. *Schol.* Addit *Suidas* in Ἐνδυμίωνος ὕπνον καθεύδεις, Endymionem Somno in deliciis fuisse; idque Cares narrare ait auctor Proverb. in Append. Vatic. Cent. I. 61. Apud *Diogenianum* Cent. IV. 40. ἐν τινι γὰρ πόλει ἠράσθη ὁ Ὕπνος παιδὸς Ἐνδυμίωνος, non exputo, quid sibi velint

verba ἔν τινι πόλει, quae fortaſſe depravata ſunt. Loca veterum, qui hoc proverbio uſi ſunt, commemorat *Eraſmus* Chil. I. IX. 63. — Similem fortunam, ſed gravioribus verbis, imprecatur rivali *Propertius* L. II. 7. 98. *Atque utinam — Ille vir in medio fiat amore lapis;* cujus loci ſenſum recte percepit *Burmannus.* — Paene monere neglexeram, in membranis κοιμάσθω μὲν λύχνος, omiſſo articulo, legi.

CIII. Vat. Cod. p. 111. *Reiske* in Miſcell. Lipſ. IX. p. 308. nr. 338. (*Manſo* nr. XCVIII. p. 41.) Poëta, voluptatis, in Heliodorae amplexibus perceptae, memoriam refricans, num illa iisdem delectetur imaginibus, an novum amorem pectore foveat, cum ſollicitudine quadam rogat. — V. 2. ὄρθων habent membranae. Brunckianam lectionem de *vellicationibus et mollibus morſiunculis*, quales *diluculo infeſto ingruente* amantes ſibi in diſceſſu inferre ſoleant, interpretatur *Manſo.* Quae fortaſſe vera eſt interpretatio. Haereo tamen in σκολιῶν, quod non ſimpliciter eſt *infeſtum* et *iniquum*, ſed *pravum*, *a recto detortum;* ut ap. *Callimach.* H. in Jov. 83. ἐπόψιος, οἵτε δίκῃσι Λαὸν ὑπὸ σκολιῇς, οἵτ᾽ ἔμπαλιν ἰθύνουσιν. Sic ſibi opponuntur σκολιὰ φρονεῖν et εὐθέα εἶναι, in Scolio XIV. Quod *Heſychius* σκολιὸν interpretatur per δυσχερὲς, eo non efficitur, ut quaecunque res ingrata σκολιὴ vocetur; ſed eae tantum, quae, quia contortae ſunt et difficiles, moleſtiam pariunt. Sapientiam multis difficultatibus implicatam σοφίην σκολιὴν vocat *Hermeſianax* in Eleg. 81. quem locum ſine cauſa tentavit *Heinrich.* in Obſſ. crit. I. p. 45. Orationem dialecticis argutiis plenam σκολιοὺς μύθους dixit *Antip. Sidon.* Ep. LXV. Fortaſſe itaque vitioſa eſt membranarum ſcriptura, et legendum:

κἀσκελέων ὄρθρων κνίσματα — —

Ἀσκελές. σκληρόν. χαλεπόν. ἀδιάλειπτον. πικρόν. ἢ σεμνόν. *Heſych.* Cf. Etymol. M. voc. ἀσκελές. Conf. *Reineſ.* Var.

Lectt. III. 17. p. 645. Plurimae ſignificationum, quas huic voci tribuit *Heſychius*, noſtro loco conveniunt, ubi de ὀρθρῳ amantibus *ingrato*, πικρῷ καὶ χαλεπῷ, ſive, ut Noſter appellat Ep. LXXXI. et LXXXII. δυςεράστῳ agitur. Quae ſi recte poſui, nollem verba ἀσκελέων ὀρθρων κνίσματα de vellicationibus matutino tempore illatis accipere — cur enim mane potius quam media nocte his nequitiis utantur amantes? — ſed de diluculo, quod amantium amplexus divellens vexat, κνίζει. Non enim ſemper nec ubique verbum κνίζειν ſenſu nequam ponitur *Eurip.* Med. 599. ὄλβος, ὅστις τὴν ἐμὴν κνίζοι φρένα. Andromach. 208. ἤν τι κνισθῇς. Vide *Weſſeling.* ad Herodot. VII. p. 513. 76. — Verum nec ultimum hujus verſiculi vocabulum vitii expers. Cod. habet δακιχαρῆ. In apogr. Lipſ. δακιχερῆ, aſteriſco appicto. Hoc ſincerum putabat *Reiskius*, ut a δάκνω et χεὶρ derivandum. Metri detrimentum pro nihilo putabat Vir doctiſſimus. *Brunckius* unde ſuam lectionem ſumſerit, non indicavit. Ipſius inventum puto; quam probabile, non dixerim. κνίσματα δηξιχαρῆ (a δῆξις et χαίρω) forent cruciatus, qui aliorum malis gaudent; ut φῶς ἐπιχαιρέκακον in re ſimili Epigr. LXXXII. Senſus optimus; ſed aliud quid latere videtur. Correxerim equidem:

κνίσματ' ἀδαγμοχαρῆ.

ἀδαγμός. κνισμός. *Heſych.* Nihil diverſa ἀδαγμὸς et ὀδαγμὸς quorum prius de graviori dolore uſurpavit *Sophocl.* in Trachin. 709. ἦλθε δ' ὀστέων Ἀδαγμὸς ἀντίσπαστος. ut *Brunckius* ex *Photii* Lex. Mſc. reſtituit. De ἀδάξασθαι, *mordere, pungere*, vid. *Foeſii* Oecon. Hipp. v. p. 3. — *Manſoni* in mentem venerat — κνίσματα δακρυχαρῆ. Nec ipſe tamen ſibi in hac emendatione ſatis faciebat. — V. 3. στοργῆς ἐμὰ λείψανα κοττι φίλημα. Vat. Cod. et ſic apogr. Lipſ. niſi quod ἐμοὶ pro ἐμὰ legit. *Brunckii* lectio *Reiskium* habet auctorem. Sequ. verſu pro ἐν οἰκεσίᾳ in Lectt. corrigit editor ἐνὶ κλισίᾳ, quae *Schneideri* eſt conjectu-

ra, probata *Wyttenbachio* in Bibl. crit. p. 31. In Vat. Cod. ἐν οἰκίσια exstat. Mihi in hoc disticho nondum omnia videntur ad sanitatem perducta. — μνημόσυνον. De vestigiis lecto impressis videtur agere. *Livius* I. 58. *Vestigia viri alieni, Collatine, in lecto sunt tuo.* *Aristaenet.* Epist. II. 22. ἐξανέστη τῆς εὐνῆς, καὶ τὴν στρωμνὴν ἀνετάραξε, παντελῶς συγχέουσα τὸ ἔρεισμα τοῦ δευτέρου σώματος, ὅτι κατηγόρει μηνύματα συζυγίας. Cf. *Tibull.* I. 9. 57. *Propert.* L. II. 29. 35. — V. 5. κἀμὸν ὄνειρον. *Wyttenbachius* in Bibl. crit. l. c. κἀμ' ἀν' ὄνειρον conjicit, sive κἀμέ γ' ὀνείρῳ ψυχαπάτῃ. Prius praeferendum. Num me *falsa sub imagine somni secum videt*, ut poëta loquitur in Anth. Lat. III. Ep. CCVI. *Agathias* Ep. XII. ἴσως δέ τις ἥξει ὄνειρος, Ὅς με Ῥοδανθείοις πήχεσιν ἀμφιβαλεῖ. — De σύγκοιτα vide ad Ep. LXXXIV. — V. 8. ἐσίδῃ Cod. Vat. In apogr. Lips. ἐσίδῃς. ubi etiam ἥσπερ ἔδωκα exstat.

CIV. Vat. Cod. p. 108. sine auctoris nomine. *Meleagro* asserit Planud. p. 448. St. 582. W. Similis est lusus in Ep. Inc. LXVII. et LXVIII. (*Manso* nr. XC. p. 39.) *Philostrat.* Epist. XXXIII. p. 928. causam, cur rosae, quas deliciis miserat, subito exaruerint, quaerens, quanti suspicari licet, ait, οὐκ ἤνεγκε παρευδοκιμούμενα, οὐδὲ ἠνέσχετο τῆς πρὸς σὲ ἁμίλλης, ἀλλ' ὁμοῦ τε ἔθιγεν εὐωδεστέρου χρωτὸς καὶ ἀπώλετο. Idem Epist. XXIX. p. 927. περιθήσῃ δὲ οὐ σὺ τὰ ῥόδα, ἀλλ' αὐτὰ σέ.

¶. 30.] *CV.* Vat. Cod. p. 108. Planud. 449. St. 582. W. (*Manso* nr. XCI. p. 39.) Coronam puellae nectit. — V. 1. ἁπαλοῖς Planud. Longe elegantior membranarum lectio. — V. 5. μυροβοστρύχου Planud. μυροβότρυος in Vatic. Cod. a prima manu esse, notavit *Br.* Quod unde didicerit, ignoro; *Salmasius* enim in Plin. p. 536. ad quem lectores remittit; de βότρυς quidem disputat, nostrum autem locum non attingit. In meo autem apographo, nulla lectionis diversitate notata,

μυροβοστρύχου exhibetur. De βότρυς, quod crines fastigiatos, corymbium, significat, alio loco dicemus. — ἀνθοβολῇ in Cod. ab antiqua manu est; manus recentior ει superscripsit. Optat autem poëta, ut corona Heliodorae comas floribus suis conspergat; quod cultus et venerationis significationem habet. De ἀνθοβολίᾳ vide quae collegit *Bourdelot.* ad Heliodor. Aeth. L. III. 3. p. 178. ed. Lips.

CVI. Cod. Vat. p. 108. Planud. p. 448. St. 581. W. (*Manso* nr. LXXXVI. p. 39.) *Schneiderus* in Per. crit. p. 107. hoc distichon jungendum putat Epigrammati LXXXVII. cum quo in Flor. edit. cohaeret. Verum in Florentina permulta Epigrammata cohaerent, quae separanda esse nemo dubitat. Mihi certe et illud Epigramma, quod in Planudea praecedit, et hoc distichon totum videtur constituere. — V. 1. νὴ Planud. Imitatus est haec *Agathias* Ep. XXV. 7. 8. ἀλλὰ τί μοι τῶν ἦδος, ἐπεὶ σέο μῦθον ἀκούειν Ἤθελον ἢ κιθάρης κρούματα Δηλιάδος. Ante ἢ supplendum μᾶλλον, ut in Ep. inter ἀδέσπ. CCCXXXIX. ὤμοσαν αἱ Χάριτες φερσαυγέα κοίρανον αἴγλης Ἐνθάδε ναιετάειν, ἢ παρὰ τῇ Παφίῃ. Cf. *Antip. Thess.* Ep. I. 6. Hunc dicendi usum illustravit *Dorvill.* ad Charit. p. 538. et *Abresch.* ad Aesch. T. II. p. 19. — V. 2. ἢ τὰς Λατρίδεω Vat. Cod. In Planud. Λητοΐδεω.

CVII. Vat. Cod. p. 108. Planud. p. 449. St. 582. W. (*Manso* nr. LXXXIX. p. 39.)

CVIII. Vat. Cod. p. 110. Planud. p. 450. St. 583. W. (*Manso* nr. XCVI. p. 41.) Ad apem, quae Heliodoram attigerat. Simile est Epigr. *Stratonis* LXXXVIII. Ineptam esse ἔννοιαν in nostro carmine, praeclare ostendit *Schneiderus* Per. crit. p. 47. Idem varietatem lectionis notavit p. 118. — V. 3. Quod apis Heliodorae cutem tetigit, indicare videtur poëtae, puellam τὸ γλυκύπικρον Cupidinis βέλος in pectore habere.

Simili acumine, quamvis minus inepto, *Achilles Tatius* L. II. 7. p. 56. εἴ που καὶ σὺ μέλιτταν ἐπὶ τοῦ στόματος φέρεις; καὶ γὰρ μέλιτος γέμεις καὶ τιτρώσκει σου τὰ φιλήματα. — Pro δυσύποιστον Planud. δύσπιστον. Vat. Cod δύσοιστον habet; quarum lectionum comparatio docet, verissimam esse Brunckianam, quam ipsius elegantissimi viri ingenio deberi puto. — V. 5. τοῦτ' ἦν, τοῦτ' ὦ φ. Planud. τοῦτ' εἶπας ὦ φιλέραστε. Cod. Vat. ἴθι igitur iterum ex ingenio est positum. Mihi tamen verisimilius est, Meleagrum scripsisse:

καὶ δοκέω τοῦτ' ἦν· εἶ', ὦ φιλέραστε, — —

Epigr. XC. 4. εἶα πέτευ, καὶ, φιλόμουσε, πέτευ.

CIX. Vat. Cod. p. 282. Planud. p. 228. St. 332. W. (*Manso* nr. CXIX. p. 50.) Nec in uxorem poëtae, ut *Opsopoeus* putavit, nec in filiam scriptum, quae *Valckenarii* est sententia ad Phoeniss. 88. p. 33. sed in amasiam, quae post jucundam consuetudinem immatura morte perierat. — V. 1. νέρθεν ὑπό. Plan. — στοργᾶς λείψανον, ut Ep. CIII. 3. *lacrymas, rarae munus amicitiae.* Anthol. Lat. T. II. p. 75. — V. 4. σπένδω. In hac re satis frequens apud poëtas. *Theocrit.* Eid. XXIII. 33. στᾶθι δὲ καὶ βραχὺ κλαῦσον· ἐπισπείσας δὲ τὸ δάκρυ Λῦσον — Epigr. ἀδέσπ. DCCXI. μηκέτ' ὀδυρμοὺς ἱμερτῇ κούρῃ σπένδετε μυρόμενοι. DCCXV. τύμβῳ σπεῖσον ἀπὸ βλεφάρων δάκρυ ἀποιχομένῃ. *Aristaen.* L. II. 13. p. 93. καὶ κατασπένδω δάκρυα τῶν γραμμάτων. — Lectio νᾶμα πόθων qua auctoritate nitatur, ignoro. In Planud. et in Vat. Cod. μνᾶμα legitur. Sed vera videtur Brunckiana lectio; certe est elegantissima. *Euripid.* Phoeniss. 381. δι' ὄσσων νᾶμ' ἔχων δακρυῤῥοοῦν· quae est verissima *Musgravii* emendatio. Hercul. Fur. 625. καὶ νάματ' ὄσσων μηκέτ' ἐξανίετε. — II. 31.] V. 4. κενεὰν χάριν. inutile munus, quo nihil efficitur ad movendum Orcum, qui solus deorum παιάνων οὐχ ἅπτεται. *Dio Chrysost.* XI. p. 173. D. κενὰς αὐτῷ

χαρίζεται χάριτας καὶ νίκην γελοίαν. *Nonni Dionyſ.* XLVII. δὸς κενεὴν πάλιν, ὕπνε, φίλην χάριν. Appoſite Antigone in *Eurip.* Phoeniſſ. 1773. χάριν ἀχάριστον εἰς θεοὺς διδοῦσα, deos venerata videlicet, ἧς χάριτος ἀμοιβὴν παρὰ τῶν θεῶν οὐκ εἶχεν, ut *Schol.* interpretatur. — V. 7. Quod *Meleager* Heliodoram θάλος vocat, inde non ſequitur, ut ejus filia fuerit. Cf. Epigr. LXXXVIII. 1. — V. 10. Perperam in Lectionibus Aldinae primae ſubjectis ματέρ' ἐναγκαλίσαι corrigitur, quod receptum eſt in Ald. ſec. quaſi hoc carmen in matrem poëtae compoſitum eſſet. In Aſcenſiana μάτερ, omiſſo apoſtropho, et accentu mutato.

CX. Vat. Cod. p. 418. qui hoc carmen, quod ſine auctoris nomine exſtat in Planudea p. 124. St. 179. W. Meleagro vindicat. Tanquam venerandae antiquitatis pretioſiſſimum monimentum, a ſe recens detectum, eruditorum admirationi venditavit *Jo. Baptiſta Zenobetti,* ſub titulo: *Ver Idyllium Meleagri e Cod. Vat. Mſc. editum et illuſtratum.* Romae 1759. 4. Errorem editotis detexit Vir D. in *Journal de Trevoux* 1760. *Mars.* p. 763. Idem carmen ſeparatim exhibuit, prolixo commentario inſtructum, *Meinecke* Goettingae 1788. 8. Habet hoc Eidyllium, quo ſe commendet; vix tamen dignum iis laudibus, quibus nonnulli id cumulaverunt. Neque enim imaginum novitate, copia et varietate, neque admodum ingenioſa earum adornatione et concinnatione lectorem retinet et delectat. — V. 2. πορφυρέη. *Cum ſe purpureo vere remittit humus. Tibull.* III. 5. 4. *Oppian.* Hal. L. I. 458. ἀλλ' ὁπότ' ἀνθεμόεσσαι ἐπὶ χθονὸς εἴαρος ὧραι Πορφύρεον γελάσωσιν, ἀναπνεύσῃ τε θάλασσα Χείματος εὐδιόωσα. — V. 4. In Analectis typothetarum errore θηλάσαντα legitur, pro θηλήσαντα. — Mox omnes Planudeae editt. et Cod. Vat. ἐκόμισσε exhibent, quod *Zenobetti* ſic vertit, quaſi ἐκόσμησε legiſſet. Noſtra lectio debetur ſagacitati *Huetii* in Not. p. 14. cujus emenda-

tionem firmat Cod. Planud. regius, ubi a prima manu ἐκόμασε habetur. Eundem errorem in *Callimachi* H. in Del. 262. correxit *Hemsterhusius*: χρύσειον δ' ἐκόμησε γενέθλιον ἔρνος ἐλαίης. *Anacreon* p. 334. ὅπου λειμῶνες κομῶσιν. *Libanius* T. I. p. 280. 17. τῷ φυτῷ αὐτῆς ἡ γῆ κομᾷ. *Herodes Att.* in Inscr. T. II. p. 300. λειμώνων τε κόμας ἁπαλοτρεφέων ἐφέπουσαι. *Horatius* IV. Carm. VII. 1. *Diffugere nives, redeunt jam gramina campis Arboribusque comae.* — Pro πετήλοις vitiose πετίλοις Vat. Cod. — V. 6. ἀνοιγομένοιο. *Nec flos ullus hiat pratis. Propert.* IV. 2. 45. Vide *Burmann.* ad Lotich. p. 103. — V. 10. ἀπημάντῳ. πρηΰγέλως Ζέφυρος dicitur *Marco Argent.* Ep. XXIV. πρηΰτατος *Dioscoridi* Ep. VI. et *Philodemo* Ep. XXV. Pro Ζεφύρου Vaticanae membr. Ζεφύρῳ. male. — Mox *Huetius* p. 14. κολπώσαντος conjicit. Vulgata elegantior. — V. 13. τευχήεντα et μελίσαις. Cod. Vat. — βουγενέεσσι. Nota veterum de prima apium origine opinio. Loca scriptorum collegit *Beckmannus* ad Antig. Caryst. p. 36. — Sq. verf. μέλη Cod. Vat. Una ex Aldinis μέλοι. — λευκὰ κάλλεα. ut *Musaeus* v. 54. διὰ κάλλεα παρθενικάων, ubi doctissimus *Heinrich* nostrum locum laudavit. πολυτρήτοιο hinc fortasse sumsit *Lucian.* Ep. XXXVII. μέλισσα πολυτρήτοις ἐνὶ σίμβλοις. *Nonnus* Dionys. L. V. p. 152. Aristaeus Harmoniae attulit σοφῆς μελίσσης Δαιδαλέην ὠδῖνα πολυτρήτοιο λοχείης. *Phocylides* v. 162. ἐνδόθι σίμβλων Σμήνεσι μυριότρητα κατ' ἄγγεα κηροδομοῦσα, ut haec emendavit *Ruhnken.* in Ep. crit. p. 89. — V. 16. λιγύφωνος. Planud. — V. 18. κύκνος δ' ἐπ' ὄχθεσι. Vat. Cod. Inter eas, quas vernum tempus adducit aves, cygnum numerat *Himerius* Ecl. XIII. 35. p. 237. ἤμελλεν ἄρα τὸ καλὸν ἔαρ οὐκ ἀηδόνας ἄξειν ἡμῖν, οὐδέ τινας κύκνους ἢ τέττιγας, ἀλλ' αὐτὸν τὸν ἥλιον. — V. 20. εὔκολα. Planud. Nostrum est in Vat. Cod. κόμη itaque de ovium lana usurpatum. *Valerius Flaccus* Argon. VIII. 122. *Micat omnis ager, villisque comantem Sidereis totos*

pellem nunc fudit in artus. *Appulejus* Metam. L. VI. p. 402. *Oves ibi nitentes — Inde de coma pretiosi velleris floccum mibi confestim, quoquo modo quaesitum, afferas.* Ubi vid. Intpp. — ¶. 32.] V. 21. καὶ ναῦται δὲ πλώουσιν Διόνυσος. Vat. Cod. — Idem sequ. vers. πετεεινά. — ὠδίνειν de apibus *Christodor.* in Ecphr. 343. Πιερικὴ δὲ μέλισσα περὶ στόμα θεῖον ἐλᾶτο Κηρίον ὠδίνουσα μελισταγές.

CXI. Vat.Cod. p. 235. sq. Planud. p. 265. St. 381. W. (*Manso* nr. CVII. p. 45.) Cicadam rogat, ut dulci cantu suo somnum ipsi conciliet. Elegans epigramma, et in fine praesertim caloris plenum. — V. 1. Laudat hoc distichon *Suidas* v. ἀγρονόμοι T. I. p. 39. unde *Br.* ἠχήεις arripuit pro ἀχήεις, quod Planud. et Cod. Vat. habet. — Cicadam rore, non minus quam vino, ebriam duxit *Meleager* ex *Anacr.* Od. XLIII. quae tota conferri meretur. *Antipater Thess.* Ep. XXX. ἀρκεῖ τέττιγας μεθύσαι δρόσος. Quod incalescente sole vehementius canunt, *Theophyl.* Simoc. Ep. I. τέττιξ, ait, ἀκτίνων ὥσπερ ἡλιακῶν μεθυσκόμενος τερετίζει. Cicadas rore vesci, primus dixit *Hesiodus* in Scuto 395. ᾧ πόσις καὶ βρῶσις θῆλυς ἐέρση. *Aristoteles* H. An. IV. 7. ὁ δὲ τέττιξ μόνον τῶν τοιούτων στόμα οὐκ ἔχει — δι' οὗ τῇ δρόσῳ τρέφεται μόνον. Cf. *Athen.* L. II. p. 46. E. et *Virgil.* V. Ecl. 77. Lepide *Philostratus* poëtam, quem cicadae comparat, amico commendans Epist. XVII. p. 921. ὡς δ' ἂν μὴ δρόσῳ, inquit, ἀλλὰ σιτίοις τραφείη, πεπίστευκά σοι μελήσειν. — ἐρημόλαλος *Toupius* emendavit ad Suid. T. I. p. 14. pro ἐρημόλαλον, quod in Planud. Vat. Cod. et ap. *Suidam* habetur. Epigr. inter ἀδέσπ. CCCCXVI. τίπτε με τὸν φιλέρημον — τέττιγα δροσερῶν ἕλκετ' ἀπ' ἀκρεμόνων. — V. 3. πετάλων corrigit *Jos. Scaliger.* — κώλοιν Aldina princeps. Reliquae κώλοις. *pedes serratos* intellige. Quomodo cantum edant locustae, docere studuit *Aristoteles* H. A. IV. 9. *Swammerdamus* in Bibl. Nat. p. 504. Elegans est nescio cujus locus ap. *Demetrium* de Elocutione c. CXLII. p. 61. qui

vulgo depravatiſſime legitur ſic: πτερύγων δ' ὑποκαχέει λιγυρὰν ἀοιδὰν, ὅ τι ποτ' ἂν φλόγιον καθέταν ἐπιπτάμενον καταυδείη. Quae ſi comparaveris cum verbis *Ariſtophanis* in Av. 1095. ἡνίκ' ἂν ὁ θεσπέσιος ὀξυμελὴς ἀχέτας θάλπεσι μεσημβρινοῖς ἡλιομανὴς βοᾷ — et magis etiam cum his ap. *Alexandr. Clementem* Cohort. p. 2. ὥρα καύματος, ὁπηνίκα οἱ τέττιγες ὑπὸ τοῖς πετάλοις ᾖδον ἀνὰ τὰ ὄρη θερόμενοι ἡλίῳ —: ſic forte conſtituenda exiſtimabis mecum: πτερύγων δ' ἄπο καταχέει λιγυρὰν ἀοιδὰν, ὅτε ποτ' ἂν φλόγιον καῦμ' ἀχέταν ὑπὸ πετάλοις καταναίνῃ. *Ab alis ſonorum cantum fundit, quando ardens ſolis aeſtus eam ſub foliis latentem urit.* φλόγιον καῦμα καταναίνει, ut ap. *Archiloch.* fr. XLII. πολλοὺς μὲν αὐτῶν Σείριος καταυανεῖ. ubi vide notata. — V. 3. 4. Profert *Suidas* v. κῶλα. — λύρης Vat. ſuperſcripto α. — κλάζεις μέλισμα λύρης, cantum lyrae ſonis ſimilem edis. *Alcaeus* Ep. X. λωτοὶ οἱ κλάζοντες ἴσον φόρμιγγι μελιχρόν. κλάζειν de lyra uſurpavit *Orpheus* in Argon. 1000. — V. 6. ἀντῳδόν. quaſi cum Pane certans. *Marianus* Ep. II. 11. ὃς δὲ μελίζει Ἀντῳδὸν τέττιξ φθέγματος ἁρμονίαν. — V. 7. μεσημβρινόν. Hoc enim tempore cicadarum cantus maxime ſtrepit. Cf. *Schol. Theocr.* Eid. VII. 138. *Aelian.* H. A. III. 38. — Ceterum haec expreſſa ſunt ex *Mnaſalcae* Ep. X. οὐδ' ἐμὲ κεκλιμένον σκιερὴν ὑπὸ φυλλάδα τέρψεις, ξουθᾶν ἐκ πτερύγων ἀδὺ κρέκουσα μέλος. — ὕπνον ἀγρεύσω. Cf. Ep. XXIV. 6. Locuſtae *Leonid. Tar.* Ep. LXV. ὑπνίδιον πάταγον tribuit. *Phaënn.* Ep. II. λιγυρὰν ὅκα Μοῦσαν ἐνίῃ Ἀκρὶς ἀπὸ πτερύγων, τὸν βαθὺν ὕπνον ἄγον.

CXII. Vat. Cod. p. 235. Planud. p. 266. St. 383. W. (*Manſo* nr. CVIII. p. 46.) Ad locuſtam. Idem argumentum, fere eadem ratione tractatum, ut in praecedente. — V. 1. ἀπατηλὰ μύθων Vat. Cod. Poſteriori vocabulo πόθων ſuperſcriptum. ἀπατηλὰ eſt etiam in Planud. Elegans lectio, quam *Br.* Meleagro reſtituit, *Huetium* habet auctorem in Not. p. 25. Minus feliciter *Scaliger* ἀπατητά. *Macedon.* Ep. I. 3. ἀμφὶς ἀπάτημα μερίμνης, quod

tamen et ipſum conjecturae debetur. Codex enim ἀνάθημα habet. — παραμύθιον ὕπνου. cujus cantus ad ſomnum invitat, ſive ſomnum leniorem et jucundiorem reddit. Ap. *Euſtath.* de H. et H. L. II. p. 36. hortus jucundus τέρψις ὀφθαλμῶν, καρδίας παραψυχὴ, παραμύθιον ψυχῆς. Lenimentum amoris παραμύθιον ἔρωτος, idem L. IX. p. 240. et *Lucian.* Dial. Mer. T. III. p. 282. καμάτων παραμύθιον *Sophocl.* Electr. 129. Vide de hoc verbo et de παραμυθεῖσθαι disputantem *Waſſium* ad Thucyd. V. p. 371. et *T. Hemſterh.* ad Xenoph. Epheſ. p. 153. quibus doctiſſimus *Locella* quaedam de ſuis addidit. — Vix notatu dignum, quod in Vat. Cod. παρὰ μύθιον legitur. — V. 3. αὐτοφυές. Facultatem cicadae ab ipſa natura tributam ſignificat. αὐτουργῷ μέλει κατωργάνιζε dixit *Apollonid.* Ep XXV. *Quintus Maecius* Ep. V. φρουρητὸν κήρυκ' αὐτοφυεῖ σκόλοπι. *Thucyd.* I. 93. λιμένας ἔχων τρεῖς αὐτοφυεῖς. οὐ χειροποιητούς. *Schol.* — Sq. verſu ἐκκρούουσα φίλας Planud. et Cod. Vat. *Opſopoeus* φίλῃ conj. *Brodaeus* φίλοις. *Dorvillius* ad Charit. p. 518. tentabat: ἐκκρούσασα φίλοις ποσσὶ λ. ττ. — V. 5. 6. Laudat *Suidas* v. μίτος T. II. p. 567. — φθόγγον ἐρωτοπλάνον de cantu amoris cruciatum leniente accipio, ὅστις πλανᾷ τὸν ἔρωτα. — V. 7. 8. Excitat *Suidas* in γήτειον T. I. p. 481. τὸ γήτειον, quod locuſtae promittit poëta, eſt caepae vel porri genus. Paſſim commemoratur apud *Ariſtophanem*, tanquam ἥδυσμα cibi. Vide Schol. ad Ranas 635. et ad Veſp. 496. Attigit hoc verbum *Caſaubon.* ad Athen. p. 142. ſq. *Bodaeus a Stapel* ad Theophr. VII. p. 786. Quid vero ſit, quod poëta hanc plantam, tanquam munus locuſtae inprimis gratum, commemoret, nemo dixit; nec ego dicere poſſum. — Verſu ſq. Vat. Cod. στόμασι σχψακάδας. Prius etiam in Planudea eſt et ap. *Suidam*. ψακὰς attica eſt pronuntiatio pro ψεκάς. Vide *Pierſon.* ad Moer. p. 419.

CXIII. Vat. Cod. p. 412. Planudea p. 82. St. 120. W. (*Manso* nr. CXI. p. 47.) Vinum, nisi aqua dilutum et temperatum, ignis naturam habet; secundum *Eratosthenem* ap. Athen. II. p. 36. F. οἶνός τοι πυρὶ ἶσον ἔχει μένος. Hanc ejus naturam ex fabula explicaturus, antiquam esse, ait, Baccho cum Nymphis consuetudinem, jam eo tempore contractam, quo recens natus puer flammam effugerit. Optime hanc fabulam illustravit *Brodaeus*, laudato *Eurip*. Bacch. v. 520.:

Ἀχελῴου θύγατερ,
Πότνι' εὐπάρθενε Δίρκα,
Σὺ γὰρ ἐν σαῖς ποτε παγαῖς
Τὸ Διὸς βρέφος ἔλαβες,
ὅτε μηρῷ πυρὸς ἐξ ἀθανάτου Ζεὺς
ὁ τεκὼν ἥρπασέ νιν.

Vide *Valckenar*. ad Phoeniss. 651. et *Burmann*. ad Anthol. Lat. T. I. p. 12. Vertit graecum Epigramma nescio quis in Anth. L. Lib. I. XXII.:

Infantem Nymphae Bacchum, quo tempore ab igne
Prodiit, inventum cinere abluerant.
Ex illo Nymphis cum Baccho gratia multa est,
Sejunctus quod sit ignis et urat adhuc.

Non magni poëtae versus; sed vitia, quae auctoris negligentia fudit, librariorum oscitantia auxit. In hunc modum restituendum videtur carmen:

Infantem Nymphae Bacchum, quo tempore ab igne
Prosiliit, foedum *abluerant cinere.*
Ex illo Nymphis cum Baccho gratia multa est;
Sejunctis, prodit *ignis et urit adhuc.*

Sic omnia sibi ad amussim respondent. *Foedum cinere*, ὑπὸ τέφρης κυλινδόμενον, dictum, ut ap. *Horat*. II. Serm. III. 26. *Caput foedum impexa porrigine*. — *Nymphis* a Baccho *sejunctis*, ἢν εἴργῃς μίσγεσθαι, ignis adhuc *prodit*.

Posterior syllaba in novissimo verbo producta in hoc poëta lectorem non magis offendet, quam elisio in pentametro neglecta. Hanc licentiam sequioris aevi versificatores, cum Graeci tum Latini, frequenter sibi sumserunt. — V. 2. κυλιόμενον. Planud. et Vat. Cod. Correctionis et auctor et causa latet. Idem κυλίεσθαι et κυλίνδεσθαι auctore *Hesychio*; eadem metrica ratio. Vid. *Theocr.* Eid. XXIV. 18. — Vers. seq. legendum puto:

τοὔνεκα νῦν Νύμφαις Βρόμιος φίλος.

Mox Flor. ed. ἴεγγυς, Aldi filiorum ἔγγυς exhibent. Genuina lectio in Aldina principe et secunda, et in Ascensiana habetur.

¶. 33.] *CXIV.* Vat. Cod. p. 169. Edidit *Reiske* in Anth. p. 16. nr. 443. (*Manso* nr. CIX. p. 46.) Lucernam Veneri dedicat. Pro συμπαίκτορα Cod. praebet συμπαίστορα. Eandem formam *Brunckius* restituit *Leonidae Tar.* Ep. XXX. ubi vulgarem συμπαίστορα etiam *Suidas* et Vat. Cod. tuetur. In *Orphei* Hymn. XLII. 7. Horae Περσεφόνης συμπαίκτορες. — μύστην. Vide ad Epigr. LXXI. Fortasse huc respexit *Pompejus* Ep. II. T. II. p. 105. τὰ ποθεύντων κνίσματα καὶ μύστην λύχνον ἀπειπαμένη. — Pro σῶν apogr. Lips. σόν.

CXV. Vat. Cod. p. 169. Planud. p. 444. St. 577. W. (*Manso* nr. CX. p. 46.) Scriptum in arma nova et splendida, quae Mars in templo suo suspensa esse indignatur. Expressum est ex *Leonid. Tar.* Ep. XLVII. Cf. etiam *Antip. Sidon.* Ep. XXIX. Anthologia Lat. II. Ep. CCXXXI. *Grandia qui exiguis deducit facta figuris, Ad Venerem [hinc] abeat; nos tuba saeva juvat. Sanguine quae rubeant, Gradivum carmina placent.* — V. 1. »Θνητὰ est ex emendatione, quam vir quidam doctus »*Scaligeri* codici adlevit, et *Huetius* p. 42. probat. At »mihi valde displicet, cum sit prorsus inutile; integra »enim esse arma, splendentia, pulcra, satis declaratur

„in sequ. disticho. Θνητῶν habent Codd. omnes et *Suidas* „in θριγκός. Mallem fere, quod ibi *Kusterus* habet, iti- „dem ex conjectura, licet sic in Anthologia legi dicat: „θνητῶν περὶ τοῖς θριγκοῖσι, quod metrum in tuto ponit; „sed hoc non magis est genuinum. Περὶ in hoc versu „vacat, et non est in *Suidae* edit. pr. ubi locus sic scri- „ptus: τίς τάδε μοι θνητῶν θριγκοῖσιν ἀνῆψε σκῦλα. Illic „mihi epitheton quoddam voci θριγκοῖσι congruum deesse „videtur." *Brunckii* verba sunt in Lect. p. 51. *H. Ste- phanus* verbum θνητῶν pro supposititio habebat, sine caussa idonea. Vitium est in περὶ, quod jam antiquitus depravatum fuisse inde apparet, quod a *Suida* praeteri- tur. Vide, an corrigendum sit:

τίς τάδε μοι θνητῶν ἱεροῖς θριγκοῖσιν ἀνῆψε.

Parum profecto discriminis est inter ΠΕΡΙ et ΙΕΡΟΙΣ; er- ror autem ex compendio scribendi ἱερ' ortus est. Vat. Cod. θρηγκοῖσιν ἀνῆψεν et sq. versu πὰν αἰσχίστην τ. Ἐνια- λίου. — ἀνῆψε. Vide *Homer*. Od. γ. 274. Cf. *Stanlej*. ad Aeschyl. Agam. 587. — V. 4. εὔλοφος. Planud. ma- nifeste contra poëtae mentem. — Mox etiam recte ἄρηρε emendatum est pro ἀνῆρε, quod Planud. habet. Istae praeclarae emendationes ad hujus carminis sensum per- spiciendum nihil omnino profuerunt *Meineckio*, cujus ridiculam interpretationem hic exagitare nihil attinet.— V. 5. αὐτῷ. Planud. Ad verum ducebat lectio Vat. Cod. αὐτᾶσι. Arma, frustra splendentia, nec telis percussa, choris quam pugnae aptiora, Gradivo displicent. — χορῶν ἔναρα. Pueros in Panathenaicis cum clypeis saltasse, constat ex *Aristoph*. Nub. 984. ubi vide Schol. Alias cum clypeis saltationes, cum virorum tum mulierum, commemoravit *Spanhem*. ad Callim. H. in Dian. 241. p. 341. — Vers. 6. et 7. protulit *Suid*. in ἔναρα. ubi priores editiones legunt: οἷάπερ οὐκ ἐνοπῆς ἀλλὰ χορῶν, οἷς ἔναρα θάλαμον κοσμεῖτε. Pro ἐνοπᾶς Edit. Flor. ἐνοπάς.— V. 7. 8. *Suidas* v. λύθρος. — θάλαμον. Cum indignatio-

ne haec pronuntiat deus, muliebria haec ornamenta esse, significans. Respicitur autem ad morem veterum aedes et loca publica armis ornandi. In curia quidem Eleorum, Λαλίχμιον vocata, ubi oratores eloquentiae certamina habebant, scuta erant suspensa, θέας εἵνεκα καὶ οὐκ ἐς ἔργον πολέμου πεποιημένα. *Pausan.* VI. 23. p. 513. Etiam in pulcherrimo illo et ad ostentationem exstructo Ptolemaei tentorio, quod *Callixenus Rhodius* describit ap. *Athen.* V. p. 196. F. inter reliqua ornamenta θυρεοὶ περιέκειντο ἐναλλὰξ ἀργυροῖ τε καὶ χρυσοῖ.

CXVI. Vat. Cod. p. 436. Planud. p. 33. St. 49. W. cum lemmate: τίνας ἂν εἴποι λόγους Μελέαγρος βοὸς μέλλοντος θύεσθαι τῷ Διὶ καὶ μυκωμένου. (*Manso* nr. CXIV. p. 47.) Acumen, in quo desinit poëta, debet *Moscho* T. I. p. 411. — V. 3. τὸν ἀροτρέα. Bovem aratorem immolare nefas putabatur. Vide notata ad *Addaeum* Ep. III.

CXVII. Planud. p. 317. St. 457. W. (*Manso* nr. CXV. p. 48.) Poëta se, conspecta filiorum Niobes caede, ad eorum matrem properare fingit, quo ei rem nuntiet. Vix autem filios interfectos nuntiaverat, quum, ecce, in alteram partem conversus, filias quoque Dianae sagittis pereuntes videt. Confer *Antipatr. Sidon.* Ep. XLII. et XLIII. *Theodorid.* Ep. VII. Septem puellarum diversum habitum Meleager adumbrat, quot fillas, totidemque filios Niobe habuisse dicitur ap. *Eurip.* in Cresphonte. Vide *Schol.* ad Phoeniss. v. 162. ubi diversae aliorum traditiones docte recensentur. Disputavit de hac fabula *Cuperus* in Obss. L. III. 17. p. 338. sqq. Cf. *Heynium* ad Apollodor. p. 590. — V. 3. λῦε κόμας ἀνάδεσμον. De ritu comas in luctu solvendi vide *Spanhem.* ad Callim. H. in Cerer. 5. p. 746. sq. — V. 6. πλημμύρει. Jam caedes in puellas redundat. φόνος de loco, ubi caedes peragitur, accipi, quod *Manso* fecit, usus dicendi vix patitur. — Pro αἶ, αἶ veteres editt. quas

consului omnes αἶ, αἶ exhibent, secundum praeceptum *Suidae* P. I. p. 639. σημαίνει δὲ καὶ ἐπίῤῥημα θρηνητικὸν, περισπώμενον καὶ ψιλούμενον. — V. 7. περὶ γούνασιν. Planud. — Haec cum carminis initio non satis congruunt. Ibi nuntius caedis ad Nioben properans auditur; hic caedes matre praesente peragitur. — ¶. 34.] V. 8. ἀντωπόν. Haec ad telum, in se directum, stupet; illa pavet capite demisso et averso, quo lateat, quaerens. πτώσσειν. ἑαυτὸν κατακρύπτειν. πτωκαζέμεναι. κρύπτεσθαι. *Hesych.* unde πτώξ. Idem est πτήσσειν, quod illustravimus in Exercit. crit. T. I. p. 125. — Mater ipsa, λάλον στόμα, i. e. λαλιὰν στέρξασα (cf. Epigr. L. 8.), olim loquacissima, jam prae stupore obmutuit in saxum mutata. Noster fortasse *Theodoridam* expressit l. c. ἁ δὲ λίθῳ καὶ σαρκὶ μεμιγμένον εἶδος ἔχουσα Πετροῦται.

CXVIII. Vat. Cod. p. 219. Edidit *Reiske* in Anthol. p. 72. nr. 560. (*Manso* nr. CXXI. p. 50.) Sepulcrale carmen in Heraclitum philosophum. Obscurum carmen, nec, *Brunckio* judice, integrum. Quid ex vitiosis verbis interpretandi arte erui possit, bene tentavit *Manso.* Sed dubito, an ullis artificiis effici possit, ut ne vehementer corruptum videatur carmen. Adscribam primum, ut in Codice legitur:

ὤνθρωπ᾽, Ἡράκλειτος ἐγὼ σοφὰ μοῦνος ἀνευρὼν,
φαμὶ τάδ᾽ ἐς πάτραν κρέσσονα [superſ. κρείσσονα] καὶ σοφίης·
λὰξ γὰρ καὶ τοκέων, Ἀσίῳ ξένε δύσφρονας ἄνδρας
ὑλάκτευν· λαμπρὰ θρεψαμένοισι κάρις. [in marg. Ζήτει.]
οὐκ ἀπ᾽ ἐμεῦ μὴ τρηχὺς ἔπει τάχα μαὶ σύ τι πεύσῃ
τρηχύτερον· πάτρας χαῖρε σὺ δ᾽ ἐξ Ἐφέσου.

Jam singula videamus. V. 1. Heraclitus se inter omnes philosophos solum veram et sinceram philosophiam invenisse gloriatur. Nihil ad ejus mores accommodatius. Nam, ut ait *Diogenes Laërt.* L. IX. 1. p. 548. μεγαλόφρων γέγονε παρ᾽ ὁντιναοῦν καὶ ὑπερόπτης. Idem se

omnia

omnia ſcire, nihil ab aliis didiciſſe dicebat; ap. eundem ſect. 5. — V. 2. Si recte video, Heraclitus ſua in patriam merita extollit, ea dicendi brevitate uſus, quae ipſi σκοτεινοῦ nomen meruit; unde *Timon* in Sillis Heraclitum κοκκυστήν, ὀχλολοίδορον, αἰνικτήν appellabat; ap. *Diogenem* l. c. 6. p. 551. Videtur autem ſcribendum eſſe:

φαμὶ τά γ' ἐς πάτραν κρέσσονα καὶ σοφίης.

Ea, quae patriae cauſa feci, majora etiam eſſe et praeſtantiora quam ſapientiam meam. Eum per aliquod tempus bene de Epheſiorum rep. meritum fuiſſe, inde colligere licet, quod in ſummi magiſtratus locum eligebatur. Hoc autem loco, ni fallor, acrem et perpetuam in patriae hoſtes inimicitiam jactat. In hunc ſenſum equidem accipio verba, Ἀσίᾳ δύσφρονας ἄνδρας ὑλάκτευν, *allatrabam Aſiae adverſarios*, fortaſſe eos, qui Perſarum partibus favebant. Haeremus in verbis, λὰξ γὰρ καὶ τοκέων· ſic enim apogr. Spall. exhibet, non, ut *Br.* in Vat. Cod. eſſe ait, λὰξ γὰρ ἐγὼ καὶ τὸ κέων, unde *Br.* emendandum putabat, λὰξ γὰρ ἐγὼ κοτέων Ἀσίᾳ, *ita Aſiae infenſus, ut eam calcibus petere paratus eſſem.* Minus etiam feliciter *Reiskius*, κλὰξ γὰρ καινοτόμων ἀστῶν, ξ. δ ἄ. quod ſecundum ipſum ſignificat: *Sublata enim voce latravi adverſus civium quosdam novarum rerum ſtudioſos, ſcaevorum conſiliorum fautores.* Plura ſunt a *Reiskio* in hoc carmine parum feliciter novata. Mihi placet *Schneideri* emendatio: λὰξ γὰρ ἐγὼ πατέων, in hunc fortaſſe modum leniter immutanda:

λὰξ γὰρ ἀεὶ πατέων — —

Theognis: λὰξ ἐπίβα δήμῳ κενεόφρονι. *Bianor* Ep. XI. καὶ ἐν ποσὶ λὰξ πατέοντα τοίχους. Inter ἀδέσπ. DCLIII. λὰξ δὲ πατήσας λυσσώδη ζωήν. *Sophocles* in Phaedra ap. Stob. XLIII. p. 163. ἐν ᾗ τὰ μὲν δίκαια καὶ τὰ σώφρονα λὰγδην πατεῖται. Hinc ductum verbum λακπατεῖσθαι, quod *Heſy-*

chius servavit; et λαξπάτητος in Antigone 1391. ubi vide Schol. Hanc igitur emendationem unice amplectendam existimarem, nisi me nonnihil retraheret locus ap. *Leonid. Tar.* Ep. XCVII. ubi de Hipponacte, ejusdem fere ingenii viro, agitur: ἄρτι γὰρ Ἱππώνακτος ὁ καὶ τοκέων καταβαΰξας Ἄρτι κεκοίμηται θυμὸς ἐν ἡσυχίῃ. Quae verba si *Meleager* ante oculos habuit, alia circumspicienda emendatio. — ὑλάκτευν. Egregie ap. *Theodorid.* Ep. XVIII. ejusdem Heracliti cippus, ἀγγέλλω, ait, βροτοῖσι — θεῖον ὑλακτητὴν δήμου ἔχουσα κύνα. — Post versum quartum vix dubito, quin unum aut alterum distichon interciderit; tam subita enim τοῦ ἤθους conversio, ut praecedentibus vix et ne vix quidem conjungi posse videatur. Ira commotus Heraclitus invehitur nescio in quem, fortasse in unum τῶν δυσφρόνων, eumque abigit; cum contra Epheso natum gaudere et valere jubeat. In priori hujus distichi parte tristis et durus Heracliti animus sese prodit, quem *Lucianus* exprimere voluit, in Vit. Auct. §. 14. T. III. p. 97. Bip. ubi cum Heraclitus, in catasta collocatus, dixisset, οὐδὲν γάρ μοι μέλει ὑμέων, et emtor quidam respondisset, τοιγαροῦν οὐδὲ ὠνήσεταί σε τὺ φρονέων, ille iterum, ἐγὼ δὲ κέλομαι πᾶσιν ἡβηδὸν οἰμώζειν, τοῖσιν ὠνεομένοισι καὶ τοῖσιν οὐκ ὠνεομένοισι. ubi *Kusterus* notavit, respici dictum Heracliti ap *Diogen. Laërt.* IX. 2. *universos Ephesios esse morte mulctandos.* vide *Menagium* p. 393. Ad verba, οὐκ ἀπ' ἐμεῦ; comparandus *Sophocles* in Oedip. Tyr. 429.:

ἦ ταῦτα δῆτ' ἀνεκτὰ πρὸς τούτου κλύειν;
οὐκ εἰς ὄλεθρον; οὐχὶ θᾶσσον; οὐ πάλιν
ἄψοῤῥος οἴκων τῶνδ' ἀποστραφεὶς ἄπει;

Reliqua in hoc versu leviter depravata et fortasse in hunc modum corrigenda videntur:

οὐκ ἀπ' ἐμεῦ; ὡς τρηχὺς, ἐρεῖς τάχα· μή σύ τι πείσῃ
τρηχύτερον — — — —

Nonne procul abhinc? Quam durus ille! fortasse dices. Sed cave, ne quid etiam durius patiaris. Color, ut in Ep. Philippi LVI. ἀγγιλος ὡς ὁ Πρίηπος, ἐρεῖς. *Reiskius* hoc disti-chon sic constituit:

οὐκ ἀπ' ἐμεῦ; μὴ πρόσχες. ἐπεὶ τάχα καὶ σύ τι πείσῃ
τρηχύτερον πάτρας· χαῖρε σὺ δ' ἐξ Ἐφέσου.

Quod mire vertit sic: *Tune igitur jam te hinc non protinus tolles? Ne, quaeso, huc accedas. Nam fieri possit, ut ab hac mea patria tu multa quam ego acerbiora experiaris. Atqui salvere te jubeo ex Epheso.*

CXIX. Vat. Cod. p. 258. Planud. p. 227. St. 330. W. ubi ἄδηλον. *Meleagro* membranae vindicant. (*Manso* nr. CXVII. p. 49.) Lycambis filiae, Archilochi jambis ad restim adactae, apud inferos jurant, falsa esse et fictitia, quae poëta ille in eas evomuerit, simulque Musis exprobrant, quod ejus maledicentiae inservierint. Comparandum *Dioscoridis* Epigr. XXIII. et inter ἀδέσπ. CCCVII. De Neobule ejusque patre vid. Schol. ad *Horat.* I. Epist. XIX. 30. et ad Epod. VI. 13. — V. 2. Περσεφόνης. Cod. Vat. Qui seq. versu conspirat cum Planudea: παρθένοι ὡς ἔτυμον. Ex conjectura igitur fluxit, quod *Br.* dedit, sed ea et elegante et probabili. — ἔφλυσε. Ex *Dioscoride* l. c. ἀλλὰ καθ' ἡμετέρης γενεῆς ῥιγηλὸν ὄνειδος φήμην τε στυγερὴν ἔφλυσεν Ἀρχίλοχος. Vocabulum φλόος (pro φλυαρία), unde verbum fluxit, usurpavit ipse *Archilochus*, docente *Eustathio* ad Od. p. 523. Sensum verbi bene explicavit *Schol. Apollon. Rhod.* I. 275. φλόζειν κυρίως τοὺς λέβητας φαμὲν καιομένους ἀναβάλλειν θερμότητι τὸ ὕδωρ. Idem per ἐκφυσᾶν reddit ad L. III. 583. Est igitur *ebullire*, quo verbo simili ratione utitur *Cicero* de Fin. V. 27. *Dixerit hoc idem Epicurus, semper beatum esse sapientem; hoc enim solet ebullire nonnunquam.* Conf. *Schneiderum* ad Nicandri Alex. p. 144. — Vat. Cod. ἔβλυσε legit. — V. 6. Male *Brunckius* omisit δ' post

γυναικεῖον, quod et Planud. habet, et Cod. Vat. agnoſcit, in quo lineae ſuperſcriptum eſt. γυναικεῖος πόλεμος. *bellum in mulieres ſusceptum.* Alio ſenſu *muliebre bellum* dixit *Cicero* Or. pro Coel. 28. — Mox Planud. ἐφυβριστῆρας junctim. *Truces jambos* vocat *Catull.* XXXIV. *pugnaces Ovid.* in Ibide 521. Ibidem v. 51. *Poſtmodo, ſi perges, in te mihi liber Iambus Tincta Lycambeo ſanguine tela dabit.*

CXX. Vat. Cod. p. 237. Planud. p. 267. St. 385. W. (*Manſo* nr. CXVI. p. 48.) In leporem pabuli copia enectum. Lepus loquitur. Primum diſtichon excitat *Suidas* v. λαγώς. T. II. 408. — V. 1. σὺν ἁρπασθέντα. Cod. Vat. — οὐατόεντα. *auritos lepores*, ex Afranio ductum, uſurpavit *Virgil.* Georg. II. 308. Cf. *Macrob.* Saturn. VI. 5. p. 600. *Auritus* ap. Latinos ſimpliciter aſinum et leporem ſignificat. Vide Intpp. *Phaedri* in Append. Fab. XIX. p. 386. — ¶. 35.] V. 5. οὐδέ μ' ἔτ' εἶχε πόθος. Edit. princeps. Reliquae veteres μητρὸς ſuppleverunt. — Mox κρύψαι Flor. et Aldinae omnes. Aſcenſiana κρύψεν, ut etiam Cod. Vat. In ult. verſu κοίτῃ Planud. Paulo obſcurius eſt hoc diſtichon, et, ni fallor, corruptum. Phaniam, lepus ait, cadaver ſuum prope caulas ſepeliviſſe, ut in ſomniis ſuis ſepulcrum cubili nunquam non vicinum videat. Hic verba ἐν ὀνείροις ſic accepit *Brodaeus*, ut ſignificent *apud inferos*, ubi evanidae ſomnoque ſimiles imagines. Sed haud ſcio an *Meleager* ſcripſerit:

— — κρύψε νέκυν, εἰν ἐνέροισιν
αἰὲν ὁρᾷν κοίτης γειτονέοντα τάφον.

omiſſo ὡς ſive ὥστε, quod ad infinitivum verborum frequenter ſubauditur; et fortaſſe praeterea:

θοίνης γειτονέοντα τάφον.

ut apud inferos quoque nunquam non videam, i. e. *habeam, ſepulcrum pabulo propinquum.* Quod expreſſum ex *Dios-*

coridis Ep. in vinofam mulierem defunctam, XXXVII. ἀγρῶν ἐντὸς ἔθηκεν, ἵν' ἡ φιλάκρητος ἐκείνη Καὶ φθιμένη ληνοῦ γείτονα τύμβον ἔχῃ. *Antipater Sidon.* Ep. CXI. in formicam in agro fepultam — ὄφρα σε καὶ φθίμενον Δηοῦς σταχυοτρόφος αὖλαξ Θέλγῃ, ἀροτραίῃ κείμενον ἐν θαλάμῃ. Anthol. Lat. T. II. p. 269. CCCLV.:

Hoc mihi noster herus facravit inane fepulcrum,
Villae tecta fuae propter ut adfpicerem.

CXXI. Vat. Cod. p. 279. Anth. Plan. p. 193. St. 281. W. (*Manfo* nr. CXX. p. 50.) Viro bono et probo, Aefigeni, terram levem precatur; fere ut *Martial.* V. 34, 9. de puella: *Mollia nec rigidus cefpes tegat offa, nec illi, Terra, gravis fueris; non fuit illa tibi.* Quod ex *Meleagro* expreffum exiftimabat *Leffingius* in Opp. T. I. p. 296. fq. In eodem voto, quo mortuis terram levem apprecari folebant, lufit *Martialis* VI. 51. de puero, tonfore peritiffimo, agens: *Sis licet inde fibi tellus placata levisque, Artificis levior non potes effe manu.* — Pro Αἰσιγένην, quod habet Vat. et Codices Aldi, Αὐσιγένην legitur in Edit. Flor. Aldina pr. et Afcenfiana. Vat. Cod. praeterea ἐπέχοις.

CXXII. Meleagro vindicavit Cod. Vat. p. 281. In Planud. p. 214. St. 312. W. *Antipatro* tribuitur. (*Manfo* nr. CXXII. p. 51.) Scriptum in Philaulum philofophum, qui fe fponte fua vita exuerat. — V. 2. Valde depravatum hunc verfum exhibent membranae Vatic. fic: παῖς Εὐκρατίδεω [καὶ fuperfcr.] ποδαπὸς δ' εὔχεαι, reliquis omiffis. — Θριάσιος. Θρία. δῆμος τῆς Οἰνηΐδος φυλῆς. — Ὁ δημότης Θριάσιος. Fuit prope Eleufin., ut apparet ex *Thucyd.* L. I. 115. et *Strabon.* L. IX. p. 605. A. — V. 6. κείνων κυλίκων. Philaulus veneno fibi mortem contraxiffe fignificatur. Vide *Burmannum* ad haec *Propertii* L. II. 1. 53. *Seu mihi fint tangenda novercae pocula Phaedrae, Pocula privigno non nocitura fuo.* — Non fatis ta-

men apparet, quo ſenſu κείνων accipiendum ſit. *Manſo* σοφῶν ſubaudiendum ratus, vertit: *poculis iſtorum philoſophorum, qui Zenonis dogmata et exemplum ſequuntur, guſtatis.* Quod an ferri poſſit, dubito. Retulerim equidem ad celeberrima illa Socratis pocula; niſi forte in ipſo Philauli cippo poculum exſtabat ſculptum, quo quaſi digitum intendit, qui hic loquitur. — V. 8. Laudatur in Philaulo, quod vitam philoſophiae praeceptis conſentaneam duxerit, cum in hac conditione haud pauci reperiantur, qui *pulcherrima dicta nec vita, nec moribus, nec re praeſtent: Juvenal.* Sat. XI. 56. eam videlicet excuſationem in promtu habentes, qua ille utitur ap. *Plutarchum* T. II. p. 172. D. τῶν μὲν λόγων κύριος εἶναι, dicens, τῶν δὲ πράξεων τὴν τύχην. Hinc *Quintilianus* Prooem. L. I. 15. *Ac veterum quidem ſapientiae profeſſorum multos et honeſta praecepiſſe, et, ut praeceperunt, etiam vixiſſe, facile conceſſerim; noſtris vero temporibus ſub hoc nomine eximia in plerisque vitia latuerunt.* Eleganter *Gellius* N. A. XIII. 8. plurimos eſſe ait, *qui vitia facundiſſime accuſent, intercutibus ipſi vitiis madentes.* Diſſenſum illum inter praecepta philoſophorum eorumque actiones nemo ſaepius et acrius inſectatus eſt *Luciano*, quem vide in Fugitiv. 19. T. III. p. 66. et 375. Quare paraſita ap. *Alciphronem* L. III. 55. p. 404. ὀλίγα ἢ οὐδὲν διαφέρουσι τῶν ἰδιωτῶν οἱ σεμνοὶ καὶ τὸ καλὸν καὶ τὴν ἀρετὴν ἐξυμνοῦντες. De falſis his et ſimulatis philoſophis veterum loca collegit *Gatacker* ad M. Anton. p. 277. et *Wetſten.* ad Epiſt. ad Rom. II. 24. p. 34.

CXXIII. Vat. Cod. p. 272. cum lemmate: Εἰς Ἀντίπατρον Σιδώνιον· ἦν δὲ ἐπὶ τῷ τάφῳ σύνθημα ἀλέκτωρ καὶ φοίνικος κλάδος, καὶ ἀστράγαλος. Primus edidit *Cornel. de Pauw* in Diſſ. de Alea Veterum p. 115. cujus interpretationem et conjecturas impugnans *Dorvillius* in Vanno crit. p. 139. totum carmen ex optimo, ut ait, codice denuo edidit. Ejus textum in plurimis ſequutus eſt

Brunckius. Ex Lipsiensi cod. idem dederunt *Leichius* in Carm. sep. p. 16. et *Reiskius* in Anthol p. 97. nr. 620. (*Manso* nr. CXXIV. p. 52.) Poëta, variis de columna sepulcrali, cui gallus gallinaceus sceptrum et palmam tenens una cum talo lusorio insculptus erat, conjecturis propositis, tandem Antipatri Sidonii monimentum esse intelligit. Comparandum est Ep. *Antipatri S.* XCIII. quod *Meleager* ante oculos habuit. — V. 1. ἁ στάλα. Attice nominativo pro vocativo utitur. Vide *Dorvill.* Eundem dicendi usum illustravit *L. Bos* ad Lucam c. XVIII. 13. — Sq. vers. Cod. Vat. ἕστακε λαϊνα. In quinque ejusdem apographis *Dorvillius* reperit ἕστα καλλαΐνα, quod ex *Salmasii* emendatione videtur profectum, qui de colore callaïno, i. e. purpureo sive coeruleo, disputavit in Opere de Homon. H. I. p. 177. E. Conf. *Bochart.* in Hieroz. Tom. II. p. 730. sq. Facit huc inprimis *Etymol. M.* Κάλλαια. καλοῦνται τὰ κάτωθεν τῶν ἀλεκτρυόνων ὥσπερ γένεια, διὰ τὸ εἶναι ἀνθηρὰ καὶ πορφυροειδῆ· τὰ πορφυρᾶ γὰρ κάλλη ἐκαλοῦντο. Εὔπολις· βάπτειν τὰ κάλλη περίσεμνα τῷ θεῷ. καὶ Αἰσχύλος· ἐν ποικίλοις γὰρ θνητὸν ὄντα κάλλεσι. ἔνθα καὶ τὸ καλλάϊνον· ἔστι δὲ χρῶμα ἀνθηρὸν ἢ τὸ βένετον χρῶμα οὕτω λεγόμενον. *Aeschyli* locus est in Agam. v. 932. Argutatur *Reiskius*, dum in marmore sepulcrali de colore non cogitandum esse ait, quandoquidem veteres marmoribus colores illevisse non valde probabile sit. Quare corrigit ἕστακε λαΐνα, prosodiastarum de voce λάϊνος praecepta mera somnia pronuntians. — At licuisse poëtae, coloris quamvis non expressi mentionem facere in ejusmodi descriptione, hodie non dubitatur. — V. 3. ὑφ' ἁρπάζων. Vat. Cod. — νίκας κλάδος. palmae ramus, qui victoriae et victoris insigne. Ut gallus sceptrum inter alam insertum gerebat, sic palmam tenebat unguibus. In eodem autem monimento conspiciebatur praeterea talus in summitate crepidinis positus, ita ut cadere videretur. Sceptrum ad regem, palma ad victorem referri

poterat; sed quid tum talus? Nec tam parvus tumulus regi conveniret, sed potius pauperi cuidam. Ad pauperis conditionem etiam galli imago fortasse respiceret. At reliqua non accinunt. Quare hanc quoque conjecturam rejicit. — Sic haec cohaerent. — V. 5. et 6. *Leichius* omisit. Pro ἦ ῥα *Pauw* ἦ ῥα, interrogative accipiens. male. In marg. apogr. sui νικάσαντα invenit, idque probat, quod νικάεντα non *victorem*, sed *victum* significaret, graviter propterea vapulans *Dorvillio.* — V. 7. λίθος edidit *Leichius* Alius habet πρὸς δ' ἔτι. Mox Vat. Cod ἐπὶ πρέπει, ut fere solet. Facit huc *Pausanias* VI. 26. p. 518. πεποίηται δὲ ἀλεκτρυὼν ἐπὶ τῷ κράνει, ὅτι οὗτοι προχειρότατα ἔχουσιν εἰς μάχας οἱ ἀλεκτρυόνες· δύναιτο δ' ἂν καὶ Ἀθηνᾶς τῆς Ἐργάνης ἱερὸς ὁ ὄρνις νομίζεσθαι. Conf. locum lepidissimum *Aristoph.* in Avibus 487. sqq. — ¶. 36.] V. 9. σκῆπτρον. Sceptrum de paupere et mercenario cogitare non patitur. Sq. versu Cod. Vat. αἰολοφόρον, quod *Pauw* in marg. apogr. sui emendatum invenit. — Verba οὐ ψαύω καὶ τῆδε optime illustravit *Dorvillius*, qui apte laudat *Plutarchum* T. II. p. 589. C. ἀλλ' ἔστιν ὅπῃ ψαύει τῆς ἀληθείας καὶ τὸ μυθῶδες. In re simili *Leonidas Tar.* Ep. LXXXIV. ναὶ δοκέω, τῷδε προσηγγίσαμεν. *Antip. Sidon.* Ep. XCIII. ἦ τὸ μὲν οὔ· δοκέω δὲ ποτὶ σκοπὸν ἰθὺν ἐλάσσειν. — Mox prava apogr. lectio τῷτρεχὲς *Pauwio* densissimas tenebras objecit. ἐφρασάμην, ut ap. *Alcaeum Mess.* Ep. XXI. νῦν Σφιγγὸς γρίφους Οἰδίπος ἐφρασάμην. — V. 13. Jam intelligit, palmam non, ut alias, victoriam, sed defuncti patriam significare, Tyrum videlicet, Phoenicum metropolin. Palmam in Tyriorum nummis conspici, docuerunt *Spanhem.* de Usu et Praest. Num. T. I. p. 345. *Holstenius* ad Steph. Byz. p. 333. quos *Dorvillius* laudat. Non assecutus est hujus distichi cum praecedentibus nexum vir acutissimus, *Gilbertus Wakefield* in Silv. crit. IV. p. 171. ubi φοῖνιξ μὲν νίκαν ἠ. πάτραν τε μ. verum judicat, quod est in Vat. Cod. Vi-

tium, quod *Dorvillio* ſuboluit, praeclare ſuſtulit *Reiskius*. Idem doctus Britannus πολύπαιδα interpretatur de metropoli, multarum coloniarum matre. — V. 15. Gallus virum voce canora, fortaſſe etiam in Venere praecellentem, et poëtam ſignificat. Mire hoc loco hallucinatur *Pauwius*, qui corrigit: ὄρνις δ', ὅττι γεγὼς ὅδ' ἀνὴρ καί που περὶ Κύπριν, Πρᾶτος ἦν Μούσαις π. ὑ. Nulla profecto mutatione opus eſt. γεγωνὸς ἀνὴρ, *vir vocalis*, plurimis exemplis allatis illuſtratur a *Dorvillio*. Adde, quae de eadem voce monuit *Abreſch*. in Dilucid. Thuc. p. 732. et *Valcken*. ad Hipp. p. 228. C. D. — In plurimis apogr. πρᾶτος ἦν legitur; idque in Vaticanis membranis haberi ait *Dorvillius*, qui κἢν reſtituit ex apogr. quod non ex Palatino cod. fluxiſſe exiſtimat. In apogr. tamen Spall. κἢν legitur. ὑμνοθέτας ex *Pauwii* et *Dorvillii* eſt emendatione pro ὑμνοθέταις. — Pro καί που *Reiskius* dedit καὶ τῶν. Male. Non ſine cauſa idonea dubitanter locutus eſt poëta. — V. 17. σύνθημα. Sceptrum eloquentiam ſignificat. *Euſtathium* ad Il. α. p. 25. et Il. σ. p. 1158. laudavit *Manſo*. — Talus pronus illum potando periiſſe ſignificat. *Leonidas Tar*. Ep. LXXXIV.:

Τί στοχασώμεθά σου, Πεισίστρατε, χῖον ὁρῶντες
γλυπτὸν ὑπὲρ τύμβου κείμενον ἀστράγαλον;
ἦ ῥά γε μὴν ὅτι Χῖος; ἔοικε γάρ. ἢ ῥ' ὅτι παίκτας
ἦσθά τις, οὐ λίην δ', ὦ 'γαθὲ, πλειστοβόλος;
ἢ τὰ μὲν οὐδὲ σύνεγγυς, ἐν ἀκρήτῳ δὲ κατέσβης
Χίῳ; ναὶ δοκέω, τῷδε προσηγγίσαμεν.

Arbitratur autem *Dorvillius*, illum jactum, qui χῖος vocatur, ipſa officuli poſitione cognoſci, et hoc eſſe, unde *Meleager* Antipatrum οἰνοβρεχῆ periiſſe collegerit. Vide Vann. crit. p. 163. — V. 19. Haec igitur ex ſignis et figuris cognoſcuntur; ipſum autem defuncti nomen literis exaratum legitur. — Verſu ultimo Cod. Vat. φύντ' αμ' εριοθ. quod *Dorvill*. in ἀπ' mutavit, accedente

Reiskio. *Pauw* in marg. apogr. sui φῦντα περιστενέων (περισθενέων) invenit, ipse φῦντά γ' ἐρισθ. corrigens.

CXXIV. Vat. Cod. p. 281. Planudea p. 287[a]. St. 416. W. ubi ultimum distichon deest. (*Manso* nr. CXXIII. p. 51.) Lugetur Charixenus, Spirogones filius, immatura morte exstinctus. In Planudea ἄδηλον est hoc carmen. *Meleagro* Vat. codicis auctoritate tribuitur. — V. 2. ὀγδωκαιδεκέταν Vat. et ἐστόλισεν. In edit. pr. ἐστόλισσε. Chlamyde defunctum induit, quam epheborum esse gestamen, docuimus ad Ep. IX eamque δῶρον εἰς ᾅδαν vocat. — καὶ πέτρος. Conf. Epigr. inter ἀδέσπ. DCLVI. Elegia in Anth. Lat. IV. 13. p. 7. *Me desolatum, me desertum ac spoliatum Clamarem, largis saxa movens lacrymis.* — Seq. versu membranae οἰμωγῇ exhibent, et verbo ἀχθοφόρευν superscriptum ουν. — V. 5. ἀνωρύεσθαι de laeto clamore non minus quam de lugubri dicitur; ut ὀλολύζειν, de quo *T. Hemsterb.* ad Luc. T. I. p. 7. et *Wessel.* ad Diod. Sic. T. II. p. 90. De tristi tamen et lugubri voce praecipue; vide *Trilleri* Obss. p. 304. Respondet Latinorum *ululare*, quod de clamore incondito usurpatur. — Pro γυναῖκες Vat. Cod. legit γονῆες. Edit. pr. ἀνωρύονται. — Charixenus matri θρέπτρα οὐκ ἀπέτισεν, ut *Homerus* loquitur Il. γ. 478. μαστῶν χάριτας in *Eurip.* Phoen. 1443. Jocasta, filios conspicata interfectos, ἐθρήνει τὸν πολὺν μαστῶν πόνον. — Parca κακοπάρθενος nihil aliud nisi *infesta*, *perniciosa.* Est qui vertat: *fatum virginibus*, Charixenum sibi conjugem optantibus, *inimicum.* Minus recte. Μοῖραι ipsae sunt παρθένοι. Jam vero adjectiva nonnunquam cum substantivis coalescunt, ut in αἰνολέων, αἰνοτύραννος, et similibus. Vide *Musgrav.* ad Eurip. Troad. 536. — V. 8. σπεῖρα γονάς. Cod. Vat. — ἔπτυσας εἰς ἀνέμους. vento tradidit, vana reddidit. ἀποπτύειν *projicere;* ut ap. *Alciphr.* III. Ep. VI. p, 290. ἔκρινα ἀποπτύσαι τὸ ζῆν. — Seq. vers. Cod. habet ὁμίληγας. Significantur *aequales*, οἱ ὁμήλικες. —

Quo ſenſu autem verſ. ult. ἀγνῶς ſit poſitum, non video; certe eos, qui, cum Charixenum non noviſſent, de immatura ejus morte audiunt, ἀγνῶς πευθομένους dicere non potuit. An ſcribendum:

τοῖς δ' ἄλλως πευθομένοις ἐλεεῖν.

iis, qui tantum fando audiunt. ἄλλως, *nonniſi*, illuſtravit *Toup* ad Longin. p. 289. *Callimach.* Ep. XLVIII. ἐγὼ δ' ἄλλως οὔνομα τύμβος ἔχων.

CXXV. Vat. Cod. p. 233. Planud. p. 224. St. 326. W. neglecto doriſmo. (*Manſo* nr. CXVIII. p. 49.) Clearista cum ſponſo in thalamum deducta, diem ſupremum obiit, domusque, quae modo tibiis et cantu reſonuerat, lacrymis et luctu oppleta eſt. Meleager *Erinnae* Ep. III. expreſſit; ipſum imitatus eſt *Philipp. Theſſ.* Ep. LXXIX. Similis argumenti eſt Ep. inter ἀδέσπ. DCCX. Comparari poſſunt haec ap. *Achillem Tat.* L. I. 13. p. 35. τάφος μέν σοι, τέκνον, ὁ θάλαμος· γάμος δὲ ὁ θάνατος· θρῆνος ὁ ὑμεναῖος· ὁ δὲ κωκυτὸς τῶν γάμων οὗτος (fort. ὁ δὲ κωκυτὸς οὗτος, τῶν γάμων) ᾠδαί. ἄλλο σοι, τέκνον, προσεδόκων πῦρ ἀνάψαι· ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἔσβεσεν ἡ πονηρὰ τύχη μετὰ σοῦ, ἀνάπτει δέ σοι δᾷδας κακῶν. *Appulej.* Metam. IV. 86. *Cantusque laetus Hymenaei lugubri finitur ululatu, et puella nuptura deterget lacrymas ipſo ſuo flammeo.* — Ἀίδαν ἐπινυμφίδιον, Orcum ſponſum ſibi ſumſiſſe dicitur Clearista, ſecundum *Sophoclem* in Antig. 810. ἀλλ' ἔμ' ὁ παγκοίτας Ἀΐδας ζῶσαν ἄγει τὰν Ἀχέροντος ἀκτὰν, οὔθ' ὑμεναίων Ἔγκληρον, οὔτ' ἐπινυμφίδιός πώ μέ τις ὕμνος ὕμνησεν, ἀλλ' Ἀχέροντι νυμφεύσω. — Cod. Vat. ἐπὶ νυμφίδιος Κλεαρίστη. — V. 3. 4. Laudat *Suidas* v. λωτός. T. II. p. 463. qui λωτοὶ ἄχευν καὶ θ. ἐ. π. Deinde rectius, ut ap. *Brunck.* ἑσπέριοι legendum eſſe vidit *Stephanus*, quamvis *Suidae* locum ignorans, cujus veriſſimam lectionem Vat. Cod. confirmat. Planud. ἑσπερίοιο. De λωτοῖς vide *Athen.* L. IV. p. 182. E. — ἐπλαταγεῦντο

de ſaltantium ad fores ſtrepitu accipiendum, qui proprie κρότος. Cf. *Theocrit.* Eid. XVIII. 7. et *Arnald.* in Spec. Anim. p. 21. — ¶. 37.] V. 5. ἠῷον δ' ὀλολυγμὸν ἀνέκραγον· ἐν δ' ὑ. Planud. Non multum diſcrepat Vat. Cod. niſi quod ἐκ δ' ὑμ. pro ἐν δ' exhibet. Idem praeterea ὑμεναίου et μεθ' ἁρμόσατο habet. Vitium non animadvertit *Dorvill.* ad Charit. p. 126. ubi membranarum lectionem profert. Comparatio hujus loci cum *Erinnae* Ep. III. καὶ σὺ μὲν, ὦ ὑμέναιε, γάμων μολπαίαν ἀοιδὰν Ἐς θρήνων γοερὸν φθέγμα μεθηρμόσαο, *Schneiderum* commovit, ut emendaret: ἠῷός τ' ὀλολυγμὸς ἀνέκραγε· τὸν δ' ὑμέναιος ἄλγους εἰς γοερὸν φ. μ. (ſic in margine emendavit; nec fere aliter in Bibl. philol. IV. p. 60.). *Manſo* vero hanc conjecturam propoſuit: — ἀνέκραγεν· ἔνθ' ὑμ. Σιγῶν, εἰς γ. φ. Recte uterque εἰς, ad conſtructionem orationis perneceſſarium, reſtituit; in reliquis autem vereor, ut ſuam *Meleagro* manum reddiderint. Noſtrum locum ſi comparaveris cum verſibus *Parmenionis* Ep. XIII. T. II. p. 203.:

Εἰς δὲ γόους ὑμέναιος ἐπαύσατο· τὰς δὲ γαμούντων
ἐλπίδας οὐ θάλαμος κοίμισεν, ἀλλὰ τάφος.

mecum ſuſpicaberis legendum eſſe:

ἠῷος δ' ὀλολυγμὸς ἀνέκραγεν· ἠδ' Ὑμέναιος
σχασθεὶς, εἰς γοερὸν φθέγμα μεθαρμόσατο.

Hymenaeus ceſſans in lugubrem ululatum ſe convertit. σχασθεὶς nihil aliud eſt, quam παυσάμενος· plane ut requirit *Parmenionis* imitatio. *Schol.* ad Ariſtoph. Nubes 106. σχάζειν· καταλύειν, καταπαύειν. *Euripides* in Phoen. 464. σχάσον δὲ δεινὸν ὄμμα καὶ θυμοῦ πνοάς. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων. σχάσαι γὰρ τὸ ἐπισχεῖν τῶν κωπῶν τὴν εἰρεσίαν. Cf. *Pindar.* Pyth. X. 89. *Callimach.* ap. Strabon. I. 46. *Philoſtratus* Ic. II. XV. p. 832. Huc inprimis facit *Eurip.* Phoen. 967. Κρέον, τί σιγᾷς, γῆρυν ἄφθογγον σχάσας; Unde apparet, nos recte ſcripſiſſe, ὑμέναιος σχασθεὶς, i. e. σιγῶν. — V. 7. 8. Profert *Suid.* v. πεῦκαι Tom. III.

p. 104. De facibus, quae in nuptiis accendebantur, vide *Jungerm.* ad Polluc. III. 43. Cydippe ap. *Ovidium* Epist. XXI. p. 171. *Nostraque plorantes video super ora parentes; Et face pro thalami fax mihi mortis adest.* De eadem ap. *Aristaen.* I. X. p. 26. ηὐτρεπίζετο γάμος· καὶ πρὸ τῆς παστάδος τὸν ὑμέναιον ᾖδον αἱ μουσικώτεραι τῶν παρθένων — ἀλλ' ἄφνω νενόσηκεν ἡ παῖς καὶ πρὸς ἐκφορὰν ἀντὶ νυμφαγωγίας οἱ τεκόντες ἑώρων. *Heliodor.* II. p. 111. ὑμέναιον ᾀδόμενον ἔτι διεδέχετο θρῆνος· καὶ ἀπὸ τῶν παστάδων ἐπὶ τὸ μνῆμα παρεπέμπετο. — V. 8. φθιμένοις. *Suid.*

CXXVI. Vat. Cod. p. 270. Planudea p. 280. St. 405. W. cum lemmate: Εἰς Μελέαγρον. In Edit. Flor. duabus Aldinis et Ascensiana: Μελεάγρου. Vat. Codici adscriptum: Εἰς τὸν αὐτὸν τοῦ αὐτοῦ Μελεάγρου. et in sq. pagina ad v. 3. iterum: εἰς τὸν αὐτὸν Μελέαγρον τὸν ατθ (pro Ἀτθίδος puto) ποιητὴν τὸν συναγωγέα τῶν ἐπιγραμμάτων. Mihi nondum persuasum est, hoc et epigramma CXXVIII. ipsius *Meleagri* esse. — V. 3. Laudatur poëta, quod Amorem cum Musis et Gratiis conjunxerit. Ἔρως ad carmina amatoria, Χάριτες ad opus hoc nomine inscriptum (vide vitam *Meleagri*) referendum. Expressus est locus, quod *Mansonem* non fugit, ex *Simonidis* Ep. LV. ὃς Χαρίτων πνείοντα μέλη, πνείοντα δ' Ἐρώτων Τὸν γλυκὺν ἐς παίδων ἵμερον ἡρμόσατο. Similiter de *Euripide* auctor Epigr. inter ἀδέσπ. DXXXV. κόσμον Ἀθηνῶν Τὸν σοφίῃ Μουσέων μιξάμενον χάριτα. — V. 7. Ad triplicem Meleagri patriam referenda verba. Cf. Epigr. Inc. DLXXII. Pro σέλομ in Planud. et Vat. Cod. σάλαμ legitur. Laudat *Brodaeus* d. *Hieronymum* in Eu. Matth. c. X. Hebraeo Syroque sermone verbo *Salomlach* Graecorum χαῖρε exprimitur. Conf. *Tollium* in Fortuit. c. VI. p. 131. *Reinesius* in Epist. priore ad Vitum Vuolfium, subjecta τοῖς Ἱστορουμένοις linguae Punicae, σέλαμ legendum censet; cui obloquitur *Majus* in Obss. sacr. T. IV. p. 150. et σέλομ corrigit. — Mox initio vers. sequ.

παίδιος et Planud. et Cod. Vat. legit. Auctor emendationis a *Br.* in contextu positae est *Scaliger* in Append. Operis de Emend. Temp. p. 32. Hanno ap. *Plautum* in Poen. V. 2. 41. poenice salutans *Haudoni* dicit; quod Meleager in *αὐδονὶς* mutavit, ut Graecae orationis analogiae magis accommodatum. *Scaligeri* sententiae subscribit *Huetius* in Not. p. 27.

CXXVII. Vat. Cod. p. 269. Planud. p. 208. St. 302. W. (*Manso* nr. CXXVI. p. 54.) Inscriptio tumuli Meleagri. — V. 1. *νᾶσος Τύρος*. Vide Ep. II. et *T. Hemsterh.* ad Lucian. T. I. p. 87. — *'Ατθίς*. Vide disputata in *Meleagri* vita. *Scholiastes* ad h. l. *ἐν 'Ασσυρίοις. ἀντὶ τοῦ ἐν Συρίοις. Γάδαρα γάρ, ὥς φησι Στέφανος, ἔστι πόλις Συρίας, ἥτις καὶ 'Αντιόχεια καὶ Σελεύκεια καλεῖται.* — V. 3. *ὁ σὺν Μούσαις. ille a Musis amatus;* fere ut ap. *Theocr.* Eid. VII. 12. *καί τιν' ὁδίταν 'Εσθλὸν σὺν Μούσαισι Κυδωνικὸν εὕρομες ἄνδρα.* *Martinus* autem in Epist. T. I. p. 187. junxit *ὁ σὺν Μούσαις συντροχάσας. eum in juventa una cum Musis cursitasse cum Gratiis Menippeis,* i. e. *perinde, ut Menippum, risui, salibus, jocis et festivitati studuisse*; cui interpretationi etsi faveat Epigr. CXXVI. 3. 4. durior tamen exsistit oratio. Fere iisdem verbis utitur *Opsopoeus.* Dicit poëta, se in eodem cum Menippo cucurrisse stadio, et quidem *πρῶτα*· quo Menippum nullum nec priorem nec praestantiorem imitatorem invenisse significat. — Pro *Μενιππείας* in Planud. *μὲν ἱππείαις*, in Cod. Vat. *μὲν ἱππείοις* legitur. Veram lectionem multi viderunt. *Salmasius* ad Solin. p. 607. B. hunc nostrum locum confundit cum Ep. *ἀδεσπ.* DLXXII. ubi in Cod. *μελητείοις χάρισι* legitur pro *μενιππείαις*. De Menippo Cynico *Diog. Laert.* VI. 99. *τὰ δὲ βιβλία αὐτοῦ πολλοῦ καταγέλωτος γέμει, καί τι ἴσον τοῖς Μελεάγρου τοῦ κατ' αὐτὸν γενομένου.* — V. 5. *εἰ δὲ Σύρος.* Me, Syrum natum, haec de me praedicare, miraris fortasse? quasi quidquam intersit, qua quis patria natus sit. Nonne omnes ejusdem mundi incolae sumus?

Argutius etiam *Zenodotus* T. II. p. 78. Εἰ δὲ πάτρα Φοίνισσα, τίς ὁ φθόνος; ἦν γὰρ ὁ Κάδμος κεῖνος, ἀφ' οὗ γραπτὰν Ἑλλὰς ἔχει σελίδα. Nos omnes mundi, tanquam unius civitatis, esse cives dixit Socrates, secundum *Musonium* ap Stob. XXXVIII. p. 234. 28. τί δ'; οὐχὶ κοινὴ πατρὶς ἀνθρώπων ἁπάντων ὁ κόσμος ἐστὶν, ὥςπερ ἠξίου Σωκράτης. Similia collegit *Gatacker* ad M. Antonin. p. 298. sq. — V. 8. γεῖτον. Planud. Sq. vers. Cod. Vat. πρεσβύτην πρὸς εἰπών. — ἐς γῆρας. ut ap. *Leonid. Tar.* Ep. LXXI. καὶ ἐς βαθὺ γῆρας ἵκοιτο.

¶ 38.] *CXXVIII.* Vat. Cod. p. 270. cum lemmate: αἰνιγματῶδες καὶ ὅτι διὰ τὴν ὁμωνυμίαν τοῦ παλαιοῦ Μελεάγρου ἑαυτὸν οὕτως ἐσκεύασεν σιβύνῃ καὶ κάπρου δέρματι. Planud. p. 281. St. 406. W. (*Manso* nr. CXXVII. p. 54.) Auctor hujus carminis, quisquis ille fuerit, *Meleagro* enim perperam tribui existimo, fingit, se in tumulo collocatam juvenis alati statuam videre; variisque conjecturis frustra tentatis, tandem intelligit, Meleagri Calydonii esse statuam, eaque significari, Meleagrum sophistam sub hoc tumulo esse conditum. Frigidum carmen, in quo manifesta est imitatio Ep. CXXIII. Nihil in eo, corruptelis olim impedito, viderunt *Brodaeus* et *Opsopoeus*. — V. 1. σιβύνη sive σιγύνη. Cypriorum vocem esse, qua ὅπλον δόρατι παραπλήσιον indicabant, tradit *Scholiast* Apollon. Rhod. II. 99. et is, qui interpolavit *Herodotum* L. V. p. 375. Ejusmodi hastam Dianam gessisse, intelligitur ex *Ephippo* ap. Athen. XII. p. 537. E. Conf. *Wesseling.* ad *Diodor. Sic.* T. II. p. 279. 2. Pro σιβύνη Cod. Vat. σιβύνης. — V. 3. Quamvis alatus puer, Cupidinem tamen esse negat, cum absonum sit, amoris deum tumulo imponi. Ex hoc etiam loco apparet, recte judicasse *Lessingium*, pueros alatos, qui in monimentis crebro conspiciuntur, temere pro Cupidinibus haberi, in Diss. *Wie die Alten den Tod gebildet?* p. 11. — Nec magis Cronum esse. χρόνον ex-

hibet edit. Flor. Aldina pr. et Aldi fil., et Ascensiana. Κρόνον est in Aldina sec. — τέθηλε μέλη. de eo, qui aetatis flore gaudet. *Philippus* Ep. XX. δένδρεσι καὶ γυίοις εὔξάμενος θαλέθειν. *Archilochus* Ep. XXVII. θάλλεις ἁπαλὸν χρόα. — V. 7. ὁ γῆς ὕπερθε Vat. Cod. In ed. Flor. et tribus Aldinis ὕπερθε. in Ascens. γῆς ἔνερθε. — Sq. versu Vat. Cod. ἴσοι et in fine versus λόγος. Utrumque etiam Planudeae habent editt. quas vidi omnes. In priore versu probo lectionem Stephani: ὁ γῆς ὑπένερθε, ex *Opsopoei* emendatione. Nam in hac verborum structura μὲν non videtur necessarium. In pentametro autem elegans est et vera *Brunckii* lectio, cujus auctorem non indicavit Editor. — V. 9. Versuum ordo turbatus videtur. Priore enim loco dicendum erat, quale nomen et quis illa imagine significetur; deinde quid in statuae attributis sit, quod ad virum significandum pertineat. Omnia, ni fallor, melius cohaerebunt, versibus sic positis:

— σὺ δ', ὁ πτερόεις, τοὔνομα τοῦδε λέγεις.
καὶ μὲν δὴ Μελέαγρον ὁμώνυμον Οἰνέως υἱῷ
σύμβολα σημαίνει ταῦτα συοκτασίης·
ἐν προβολᾷ δ' ἀμφῆκες ἔχεις γέρας — — —

Jam intelligo, sophistam hic jacere, ejusque nomen ab alato hoc juvene indicari. Certe enim ille venatoris habitus et apri exuviae Meleagrum hic sepultum esse produnt, Meleagro illi, Oenei filio, cognominem. Quod vero praeterea hastam tenet ancipitem, eum jocis seriisque aeque aptum fuisse indicat. — At etiam in singulis haeremus. Primum in hac interpretatione alati juvenis, minime apparet, qua caussa commotus quidve significans sculptor Meleagrum Calydonium alis instruxerit. Quod si poëta verum monimentum descripsit, de veritate interpretationis dubitare licet. Deinde incertissima est lectio ἐν προβολᾷ, utpote ex conjectura profecta, nec illa valde probabili. In Cod. legitur ἄλλῳ αἶδ' ἀμφ. in Planu-

Planudea autem ἀελίῳ. Quare non dubito, quin noſtra lectio *Brunckii* debeatur ingenio, Meleagrum ſibi *projecta haſta* fingentis. Quid ſit ἐν προβόλῳ εἶναι, nemo ignorat poſt ea, quae de hac locutione disputavit *Ruhnken.* in Ep. crit. p. 70. Sed vides, quam longe haec lectio abſit a vulgatae ductibus. In ſcriptura codicis ἀλίῳ αἰδ' ἀμφῆκες, haec latere dixeris:

ἃ λαιᾷ δ' ἀμφῆκες ἔχει γέρας – –

ſive:

ἐν λαιᾷ δ' – – – –

Laeva manu haſtam tenet. Erunt fortaſſe, quos haſta in laeva manu offendat; nec immerito. Reperio tamen in Gemmis *Leonardi Agoſtini* nr. 108. *Ganymedem*, nr. 130. *Minervam*, nr. 165. *militem*; omnes haſtam laeva tenentes; ſed hoc fortaſſe ſculptoris errore; certe autem *Meleagri* ſtatua in Muſeo Pio-Clementino olim nitebatur haſta, quam laeva gerebat. Vide doctiſſimum *Visconti* Tom. II. p. 67. — ἐς γέλωτα καὶ σπουδὰν, ut *anceps* nimirum. Hoc ad Meleagri χάριτας, quibus Menippum Cynicum imitatus eſt, referri debere, nemo dubitabit. — Quo ſenſu accipienda ſint verba μέτρον ἐρωτογράφον, non dixerim; de *verſibus argumenti amatorii* accipere contextus vetat. — Ultimum diſtichon expreſſum ex Ep. CXXVI. 3. 4.

CXXIX. Vat. Cod. p. 607. Integrum primus edidit *Reiskius* in Not. Poët. p. 244. Primum diſtichon laudat *Alberti* ad Heſych. in ὄρχοι. Verſ. 3. 4. et partem 5ti *Dorvill.* in Vanno crit. p. 155. (*Manſo* nr. CXXVIII. p. 55.) Tenet hoc carmen locum coronidis, in fine Anthologiae a *Meleagro* conſarcinatae ponendae. Ipſa coronis loquens inducitur, poëtae mentem declarans. Paulo obſcurius carmen, propter corruptelas, quibus inquinatum eſt; non tamen, ſi quid video, indignum *Meleagri* elegantia, ut cenſuit *Beckius*

in Comm. de Interpr. Vet. Scr. p. LIII. — V. 1. καμπτῆρα. Ducta metaphora ab iis, qui currendo certant; nam καμπτὴρ extremum ſtadium. *Julius Pollux* III. 147. περὶ δὲ ὃ κάμπτουσι, νύσσα καὶ καμπτήρ. Graeca voce uſus eſt inter Latinos *Pacuvius* ap. Nonium p. 64. *Extremum intra campterem ipſum jam praegreditur Parthenopaeum.* Solent poëtae laboris finem per metam ſignificare, ut *Manetho* VI. 738. αὐτὰρ νειατίην ἐλάων περὶ νύσσαν ἀοιδήν. Ad quem locum ſimilia collegit *Dorvill.* ad Charit. p. 768. Cf. *Broukh.* ad Propert. IV. 2. 58. — V. 2. ὁρκοῦρος – σέλισιν. Vat. Cod. Docente *Alberto* l. c. *Guyetus* (ſive potius *Salmaſius*) ad hunc locum notaverat haec: „*An* jurata cuſtos? *an vero potius* ὅρκος καὶ οὖρος, *i. e.* ἕρκος „καὶ φύλαξ. *vel* ἕρκος καὶ ὅρος. *ſeptum et finis?*" *Reiskius* οἰκοῦρος conjecit. Fortaſſe nihil mutandum erat; ab εἴργω deſcendit ὀρκάνη, ὄρκμον, ὅρκος· quae, ut ejusdem ſunt originis, ita eadem ſignificatione gaudent. Poſtremum nititur auctoritate *Heſychii.* ὅρκος. δεσμοί. σφραγῖδες. Quare ὁρκοῦρος proprie de carceris cuſtode, tum de cuſtode ſimpliciter videtur fuiſſe uſurpatum. — V. 3. Codicis lectionem εἰς ἓνα μόχθον quis in ἄμοργμον mutaverit, ignoro. Dubitare licet, an graecum ſit vocabulum ἄμοργμος, quo nec veterum quisquam, quorum quidem opera ad nos pervenerunt, uſus eſt, quodque nemo Grammaticorum commemoravit. Ab ἀμέργεσθαι deſcendit ἄμοργμα, quod σύλλεγμα, ἄρτυμα interpretatur *Heſychius.* Apud eundem eſt μόργος, φραγμός. His omiſſis, quae aliquando melius reſtitutum iri ſpero, hoc mihi tamen intelligere videor, pro ὑμνοθέταν, accentu mutato, ὑμνοθετᾶν legendum eſſe, τὸν ἐκ πάντων ὑμνοθετᾶν ἀθροισμένον ſive μόχθον, ſive ἄμοργμον, *opus ex omnibus poëtis collectum*, et ἐνελιξάμενον τᾷδε βύβλῳ, *hoc libro, his membranis, jam ad umbilicum perductis, contineri.* — V. 6. ἄνθεσιν ἄμπλεξαι apogr. Lipſ. Mox *Reiskius* μουσοπόλων correxit, vulgare dicendi genus exquiſitiori locutioni ſubſtituens. — Sq. verſu Cod. Vat.

δρακοντείοισινανώτοις habet; quod *Reiskius* in δρακοντείοις ἀνὰ νώτοις mutavit, ſenſu impedito. De νώτοις etiam *Salmaſius* cogitavit, qui in Exercit. Plin. p. 275. D. hunc verſum reſpexit, ubi graecum quendam poëtam δρακοντείοις ἐνὶ νώτοις ſcripſiſſe ait. Valde hic locus interpretes exercuit. Videamus ſingula. Primum coronis ſe ipſa deſcribens, οὖλα ἐγὼ καμφθεῖσα, inquit, ἵδρυμαι τ. ε. quae verba *Beckius* l. c. de coronide *prorſus* (ὅλως) *incurvata*, accipit; jam vero coronidem in fine libri valde incurvari; *ultimam* igitur ſignificari *coronidem*. Minus recte. οὖλα καμφθεῖσα eſt *leniter inflexa*. οὖλον· ποτὲ μὲν τὸ μαλακὸν καὶ ἁπαλόν. *Heſych.* τὸ καμπὰς ἔχον. *Schol. Theocr.* VII. 68. Hoc non fugit *Wakefieldium* in Silv. crit. T. II. p. 118. qui in reliquis argutatur. — Deinde nihili eſt *Brunckii* lectio δρακοντείοισιν ἀώτοις, quae *Manſonem* induxit, ut de illuſtri illo Homeri codice cogitaret, quem draconis inteſtino aureis literis conſcriptum narrat *Zonaras* Annal. L. XIV. 2. p. 41. Codicis Palatini ſcripturam, δρακοντείοισιναντοις, rimantibus, probabilis videbitur emendatio noſtra:

— — δρακοντείοις ἶσα νώτοις.

molliter inflexa, ad ſimilitudinem tergi draconis. Quod verum eſſe, ſciunt, qui coronidem noverunt, cujus figura haec eſt ⸎. Adverbii ἶσα, hoc modo poſiti, exempla vide ap. *Bergler.* ad Alciphr. L. I. p. 55. — Tandem εὐμαθία dictum pro opere εὐμαθίας pleno, in cujus fine, τέρμασι, coronis collocata.

ARCHILOCHI PARII FRAGMENTA.

¶. 40.] *I.* Servavit *Stobaeus* in Floril. CXXIII. p. 615. Gesn. 512. Grot. *Brunckius Grotii* lectiones exhibuit. Eſt pars Elegiae de calamitate neſcio qua

patienter ferenda. Si verum eft, quod *Schneiderus* fufpicatus eft, fragm. VII. ejusdem Elegiae particulam effe, agitur de fororis marito, qui in undis perierat. Periclem alloquitur, eundem, de quo accipiendus eft locus *Athenaei* L. I. p. 7. F. ὅτι περὶ Περικλέους φησὶν Ἀρχίλοχος ὁ Πάριος ποιητὴς, ὡς ἀκλήτου ἐπεισπαίοντος εἰς τὰ συμπόσια Μυκονίων δίκην. Hunc Periclem, quo *Archilochus*, cum hanc Elegiam fcriberet, familiariter ufus effe videtur, poftea adverfarium expertus eft, ut apparet ex *Ariftide* Or. T. 3. p. 487. ed. Cant. quem locum *Schneidero* debeo; nec in tantis veterum rerump. procellis et tempeftatibus, ejusmodi animorum commutationem quisquam mirabitur. Odii et inimicitiarum in Periclem veftigia funt in his *Archilochi* verfibus ap. *Athen.* p. 8. A. quos numeris fuis fic reftituo:

πολλὸν δὲ πίνων καὶ χαλίκρητον μέθυσσος
οὔ τίμιον εἰςενέγκας οὐδὲν, οὔτε κληθεὶς,
ἐπεισπέπαικας, οἷα δὴ φίλος, ἀλλά σε γαστὴρ
νόον τε καὶ φρένας παρήγαγ' ἐς ἀναιδείην.

Pro ἐπεισπέπαικας, quod genuinum effe arguunt verba *Athenaei* fupra pofita, in contextum venit gloffema ἦλθες, languidum verbum, quod metrum jugulat. Cf. *Ariftoph.* Plut. 805. *Sophocl.* Oedip. T. 1275. — In fragmento noftro v. 1. vulgo ἀστῶν· quod *Grotius* fenfu poftulante in αὐτῶν mutavit. Nihil fere frequentius horum vocabulorum permutatione. Vid. *Pierfon.* Verifim. p. 37. fq. — V. 2. Corruptam lectionem, μεμφόμενος — — οὔτε πόλις, egregie emendavit *Scaliger*, cujus correctiones *Grotius* recepit. Eidem debetur v. 4. ἔκλυσεν pro ἔκλασεν, five ἔκλαυσ', quod in marg. notatur. κῦμα quamvis fenfu figurato de magna quadam calamitate accipi poffet; (quo fenfu ufurpatum κῦμα cum fimilibus illuftravit *Rittersh.* ad Oppian. Hal. IV. 195. *Klotz.* ad Tyrt. p. 85.) hoc tamen loco melius proprie accipies. τοίους, tam probos,

nobisque cum amicitiae, tum neceſſitudinis vinculis junctos viros. — οἰδαλέους ex marg. in textu poſuit *Grotius* pro ὑδαλέους. *Cor tumidum*, οἰδαλέον, irati, triſtes, ſuperbi, cupidi habere dicuntur. *Homer.* Il. ι. 642. ἀλλά μοι οἰδάνεται κραδίη χόλῳ. Cf. *Triller.* Obſſ. p. 4. *Apollon. Rhod.* I. 477. ἦέ τοι εἰς ἄτην ζωρὸν μέθυ θαρσαλέον κῆρ Οἰδάνει ἐν στήθεσσι. De dolore et rebus ingratis. *Herodot.* VII. p. 529. ὁ θυμὸς χρηστὰ ἀκούσας, τέρψιος ἐμπιπλέει τὸ σῶμα· ὑπεναντία δὲ τουτέοισι ἀκούσας, ἀνοιδέει. Similis eſt metaphora in his *Ariſtoph.* Acharn. 525. οἱ Μεγαρεῖς ὀδύναις πεφυσιγγωμένοι. — V. 6. τλημοσύνην φάρμακον. Hunc locum, quod *Schneiderus* monuit, expreſſit *Philoſtrat.* Vit. Apollon. VII. 26. p. 306. ἐνθυμηθέντας τὸν τοῦ Ἀρχιλόχου τοῦ Παρίου λόγον, ὃς τὴν ἐπὶ τοῖς λυπηροῖς καρτερίαν τλημοσύνην καλῶν, θεῶν αὐτήν φησιν εὕρημα, ἀναφέρειν τῶν σχετλίων τούτων. Quae ſequuntur, quamvis poëticis coloribus nitentia, non tamen *Archilochi*, ſed *Apollonii* verba ſunt. Hunc locum in animo habuiſſe videtur etiam *Horatius* I. Carm. XXIV. 19. *Durum: ſed levius fit patientia, Quicquid corrigere eſt nefas.* *Philetas* apud *Stobaeum* CXXI. p. 524. χρόνος — ὅς ἐκ Διὸς ἄλγεα πέσσειν Ἔλλαχε καὶ πενθέων φάρμακα μοῦνος ἔχει. Quod ille patientiae, *Philetas* tempori tribuit, id rationi acceptum ferri ait *Plutarch.* T. II. p. 103. F. κράτιστον πρὸς ἀλυπίαν φάρμακον ὁ λόγος. — V. 7. ἄλλοτε. Obſcurius haec ſunt dicta. Grammaticae leges τόδε jubent referri ad φάρμακον, ſed ſenſu invito et repugnante. Ex ſuperioribus igitur κῦμα repetendum eſt. *Siniſtra fortuna modo hunc, modo illum occupat. Nunc quidem in nos redundavit, mox ad alios convertetur.* Sententia eſt, ut ap. *Aeſchyl.* in Prometh. 275. ταῦτά τοι πλανωμένη Πρὸς ἄλλοτ' ἄλλον πημονὴ προσιζάνει. — V. 9. Vulgo ἑτάρους, quod *Gesnerus* correxit. — Mox junge: τλῆτε τάχιστα ἀπωσάμενοι πένθος. *Animum inducite, ut muliebrem luctum quam celerrime fugetis.* Jungitur verbum τλῆναι et τολμᾶν parti-

cipio; ut ap. *Homer.* Od. ω. 161. αὐτὰρ ὁ τέως μὲν ἐτόλμα ἐνὶ μεγάροισιν ἑοῖσι Βαλλόμενος καὶ ἐνισσόμενος. *Simonides* CIV. 13. ψυχῇ τῶν ἀγαθῶν τλῆθι χαριζόμενος. De verbo τλῆμι, de re dura et difficili usurpato, vide *Gatack.* in Misc. Adv. II. 9. p. 318.

II. Habetur ap. *Athen.* XIV. p. 627. C. Ἀρχίλοχος οὖν ἀγαθὸς ὢν ποιητὴς, πρῶτον ἐκαυχήσατο τὸ δύνασθαι μετέχειν τῶν πολιτικῶν ἀγώνων· δεύτερον δὲ ἐμνήσθη τῶν περὶ τὴν ποιητικὴν ὑπαρχόντων αὐτῷ, λέγων· εἰμί — — Apud *Plutarch.* in Vit. Phocionis c. VII. legitur: ἀμφότερον, θεράπων μὲν Ἐ. θεοῖο Καὶ Μ. ἐρατᾶν. *Themistius* in Or. de Virt. reg. XV. p. 185. B. ἀλλὰ προκάθηται μὲν ἀνὴρ, εἰ μὴ λέληθα βουκολούμενος, ἀμφότερον, θ. μὲν Ἐ. θεοῖο Καὶ Μουσάων ἐρατὸν δ. ἐ. Hos versus suos fecisse dicitur Spartanus quidam, Hadriani Imper. jactantiam irridens. Anthol. Planud. p. 145. Wech.:

Εἰμὶ μὲν εὐθώρηκος Ἐνυαλίου πολεμιστὴς,
εἰμὶ δὲ καὶ θεράπων Ἑλικωνίου Ἀπόλλωνος.

Μουσάων θεράπων *Archilochus* vocabatur ab oraculo, quod laudat *Galen.* T. IV. p. 1. Vide *Wyttenb.* ad Plutarch. de S. N. V. p. 81.

III. Prius distichon servavit *Aristophanes* in Pac. 1298. sqq.:

Παι. Ἀσπίδι μὲν Σαΐων τις ἀγάλλεται, ἣν παρὰ θάμνῳ
Ἐντὸς ἀμώμητον κάλλιπον οὐκ ἐθέλων.
Τρ. Εἰπέ μοι, ὦ πόσθων, εἰς τὸν σαυτοῦ πατέρ' ᾄδεις;
Παι. Ψυχὴν δ' ἐξεσάωσα — Τρ. Κατῄσχυνάς γε τοκῆων.

Schol. ὁ Ἀρχίλοχος ἐξῆλθεν εἰς πόλεμον ἐν τῇ πρὸς Σαΐους μάχῃ· ἔστι δὲ ἔθνος Θρᾴκης· καὶ φοβηθεὶς ἔφυγε ῥίψας ἑαυτοῦ τὰ ὅπλα. *Plutarchus* T. II. p. 239. B. Ἀρχίλοχον τὸν ποιητὴν ἐν Λακεδαίμονι γενόμενον, αὐτῆς ὥρας ἐδίωξαν, διότι ἐπέγνωσαν αὐτὸν πεποιηκότα, ὡς κρεῖττόν ἐστιν ἀποβαλεῖν τὰ ὅπλα, ἢ ἀποθανεῖν. Deinde profert prius distichon, et posterioris fragmen-

tum: — ἀσπὶς ἐκείνη Ἐῤῥέτω· ἐξαῦθις κτήσομαι οὐ κακίω. His locis inter se comparatis *Olearius* ad *Philostr.* Vit. Apoll. II. 7. p. 55. duo haec disticha ita concinnavit, ut v. 3. scriberet:

ψυχὴν δ' ἐξεσάωσα φυγών, ἀλλ' ἀσπὶς ἐκείνη.

quod ante eum fecerat *Muretus* in Var. Lect. IX. 2. p. 201. Aliud supplementum offert *Sextus Empiricus* Pyrrhon. Hypot. III. 24. p. 181. qui sic habet: αὐτὸς δ' ἐξέφυγον θανάτου τέλος. Quod *Br.* recepit. — Prius distichon bis laudavit *Strabo* L. X. p. 702. B. XII. p. 827. A. Ubique accentu perperam posito ἐντὸς, quod in ἔντος mutavit *Brunckius*. Vox in singulari parum usurpata: plurali ἔντεα nihil ap. poëtas frequentius. Idem ante *Br.* viderat *Reiskius* in Anth. nr. 421. p. 23. — V. 1. Codd. *Strabonis* priore loco θάμνον, altero περὶ θάμνον habent. — De Saïis, quos primos et antiquissimos Samothraciae incolas fuisse ait *Strabo*, Pelasgae originis populo, docte disputavit *Gatterer* in Comm. Soc. reg. Gott. de Herodoti et Thucyd. Thracia, Part. ult. p. 57. sqq. — V. 2. ἀμώμητον *Eustath.* ad Dionys. Perieg. v. 533 per ἄχραντον interpretatur, ubi scribit: οὗ (ἔθνους) μέμνηται καὶ Ἀρχίλοχος, ὁμολογῶν ἄχραντον τὴν αὐτοῦ ἀσπίδα ἐν τῇ φυγῇ πολέμου ῥίψαι παρ' αὐτοῖς. — V. 4. *Muretus* ἧς αὖθις legit; quae lectio fortasse nititur verbis *Philostrati* Vita Apoll. p. 55. καί τοι ἀσπίδος μὲν ἀποβληθείσης, ἑτέρα γένοιτ' ἂν τῷ ἀποβαλόντι κακίων οὐδὲν τῆς προτέρας, ὡς Ἀρχιλόχῳ δοκεῖ. Nec aliter hunc versiculum laudat *Schefferus* ad Aelian. V. H. X. 13. — Ceterum *Horatio* obversabatur hoc *Archilochi* carmen, cum se ῥιψάσπιδα fateretur L. II. Od. VII. 9. *Tecum Philippos et celerem fugam sensi, Relicta non bene parmula.* Nec tamen *Archilochi* tantum, sed *Alcaei* quoque exemplo Venusinus sese tueri poterat, ut constat ex *Herodoto* L. V. p. 425. De confessione ignaviae ap. *Horatium* quid judicandum sit, acute docuit *Lessingius* in *Vermischten Schriften* T. III. p. 68. sqq.

¶. 41.] *IV.* Exſtat ap. *Plutarchum* in vit. Theſ. c. 5. ubi de Abantibus, antiquis Euboeae incolis, agens, οἱ δὲ Ἄβαντες, inquit, ἐκείραντο πρῶτοι τὸν τρόπον τοῦτον — ὄντες πολεμικοὶ καὶ ἀγχέμαχοι, καὶ μάλιστα δὴ πάντων εἰς χεῖρας ὠθεῖσθαι τοῖς ἐναντίοις μεμαθηκότες, ὡς μαρτυρεῖ καὶ Ἀρχίλοχος ἐν τούτοις· Οὔ τοι . . . . Faciunt huc inprimis obſervata *Strabonis* L. X. p. 448. ſq. de Euboeae incolis, quos pugna ſtataria excelluiſſe docet ex *Homeri* Il. B. 542. τῷ δ' ἅμ' Ἄβαντες ἕποντο θοοὶ ὄπιθεν κομόωντες, Αἰχμηταὶ, μεμαῶτες ὀρεκτῇσι μελίῃσι. Adde *Euſtathium* ad Il. p. 213. — V. 4. Vulgo δαήμονες, quod eſt gloſſema formae rarioris δαίμονες, quam *Bryantus* in Codd. invenit. *Schol. Homer.* Il. α. 222. δαίμονας καλεῖ τοὺς θεοὺς ἤτοι δαήμονας. ἔμπειροι γὰρ καὶ ἴδριες πάντων αὐτοί εἰσιν. *Heſych.* δαίμων. δαήμων. Ejusdem originis et ſignificationis eſt αἴμων, quo *Homerus* utitur Il. E. 49. αἴμονα θήρης. ἐπιστήμονα κυνηγετικῆς. *Schol.*

V. *Athenaeus* L. XI. p. 483. D. de cothone agens, quo poculi genere Lacedaemonii utebantur: μνημονεύει αὐτοῦ καὶ Ἀρχίλοχος ἐν ἐλεγείοις, ὡς ποτηρίου. ἀλλά — — — Erat hoc poculum ἐπιτηδειότατον εἰς στρατείαν καὶ εὐφορώτατον, quae *Critiae* verba ſunt ex Rep. Laced. ap. *Athen.* l. c. p. 483. B. Vide Intpp. *Heſychii*, qui μόνωτον ποτήριον explicat, unde enata palmaria emendatio *Polemonis* in Epiſt. ad Roeverum p. XXVI. Ab hac voce derivatum verbum κωθωνίσαι (μεθύσαι) ap. *Ariſtoph.* in Pace 1094. — V. 1. ἀλλά γε σὺν κ. *Athen.* In elegia, unde haec ſumta, herum his verbis puerum allocutum eſſe ſuſpicor. — πώματ' ἄφελκε κάδων. *Hic dies corticem adſtrictum pice dimovebit amphorae.* *Horat.* III. Od. VIII. 9. τετράενες δὲ πίθων ἀπελύετο κρατὸς ἄλειφαρ. *Theocrit.* VII. 147. κάδος apud Iones κεράμιον ſignificabat. *Athen.* XI. p. 473. B. Vide *Fiſcher.* ad Anacr. p. 347. — V. 3. ἀπὸ τρυγός. *Poti faece tenus cadi.* *Horat.* III. Od. 15. 16. *Diffugiunt cadis cum faece ſiccatis amici.* Id. I. Od. 35. 27. *Theo-*

crit. VII. 70. καὶ πίομαι μαλακῶς — αὐταῖσιν κυλίκεσσι καὶ ἐς τρύγα χεῖλος ἐρείδων.

VI. Plutarch. de Aud. Poët. T. II. p. 23. B. ὅταν δὲ (ὁ Ἀρχίλοχος) τὸν ἄνδρα τῆς ἀδελφῆς ἠφανισμένον ἐν τῇ θαλάττῃ καὶ μὴ τυχόντα νομίμου ταφῆς, λέγῃ, θρηνῶν, μετριώτερον ἂν τὴν συμφορὰν ἐνεγκεῖν· Εἰ κείνου — — — Pro ἀμφεπολήθη apud *Plutarchum*, etiam in edit. *Wyttenbach.* ἀμφεπονήθη legitur. Dubito, an idonea fuerit caufa vulgatae immutandae. Ceterum hi verfus ad eandem elegiam referendi videntur, unde Fr. I. et VII. ducta funt.

VII. Plutarch. l. c. T. II. p. 33. A. B. Πάλιν ὁ Ἀρχίλοχος οὐκ ἐπαινεῖται λυπούμενος μὲν ἐπὶ τῷ ἀνδρὶ τῆς ἀδελφῆς διεφθαρμένῳ κατὰ θάλασσαν, οἴνῳ δὲ καὶ παιδιᾷ πρὸς τὴν λύπην μάχεσθαι διανοούμενος. Αἰτίαν μέντοι λόγον ἔχουσαν εἴρηκεν· Οὔτε τι γάρ . . . . Εἰ γὰρ ἐκεῖνος οὐδὲν ἐνόμιζεν ποιήσειν κάκιον τερπωλὰς καὶ θαλίας ἐφέπων, πῶς ἡμῖν τὰ παρόντα χεῖρον ἕξει φιλοσοφοῦσι; Haud fcio, an *Archilochus* in mente habuerit dictum Ulyffis ap. *Homer.* Il. τ. 225. γαστέρι δ' οὔπως ἔστι νέκυν πενθῆσαι Ἀχαιούς.

VIII. Cod. Vat. p. 165. *Reisk.* Anth. p. 12. nr. 422.

IX. Majorem partem hujus Epigr. laudat *Dio Chryfoft.* p. 399. (Tom. II. p. 8. 15. ed. *Reisk.*) Ὁ δὲ Ἀρχίλοχος περὶ στρατηγοῦ λέγων, οὕτω φησίν· Οὐ φιλέω μέγαν στρατηγὸν οὐδὲ διαπεπληγμένον ο. β. γ. ο. ὑ. Ἀλλά μοι, φησίν, εἴη βαιβὸς ἀ. β. κ. ἐ. δ. *Galenus* Opp. T. V. p. 618. et p. 630. ed. Bafil. nonnulla addit, alia omittit: Οὐ φ. μ. σ. οὐδὲ διαπεπηγμένον, ἀλλ' ὅς μοι, φησί, μακρὸς εἴη καὶ περὶ κνήμας ἰδεῖν ῥοικοῦς ἀσφαλέως βεβηκώς· καρδίας πλέως. Quae *Galenus* hic habet, περὶ κνήμας ἰδεῖν, tanquam Archilochea profert *Schol. Theocr.* Eid. IV. 49. ῥοικόν. τὸ καμπύλον. Ἀρχίλοχος· ἀλλά μοι ῥοικός τις εἴη κατὰ κνήμην ἰδεῖν. His locis inter fe comparatis, *Br.* totum hunc locum fic concinnandum exiftimabat:

Οὐ φιλέω μέγαν στρατηγὸν,
οὐδὲ διαπεπλιγμένον,
οὐδὲ βοστρύχοισι γαῦρον,
οὐδ' ὑπεξυρημένον.
ἀλλὰ μικρός τις εἴη,
καὶ περὶ κνήμας ἰδεῖν
ῥαιβὸς, ἀσφαλῶς βεβηκὼς
ποσσὶ, καρδίας τε πλέως,
καὶ ἐπινοήμασι δασύς.

Hic in plerisque lectores *Brunckio* assensum non negabunt; in versuum autem descriptione errasse videtur. Sunt enim tetrametri, facili opera restituendi in hunc modum:

Οὐ φιλέω μέγαν στρατηγὸν, οὐδὲ διαπεπλιγμένον,
οὐδὲ βοστρύχοισι γαῦρον, οὐδ' ὑπεξυρημένον.
ἀλλά μοι μικρός τις εἴη, καὶ περὶ κνήμας ἰδεῖν
ῥαιβὸς, ἀσφαλῶς βεβηκὼς ποσσὶ, καρδίας πλέως.

V. 1. in φιλέω est synizesis, si forte dactylum in impari sede ferendum neges. In tetrametros hos versus dispescuit etiam *Valckenar.* in Diatr. p. 253. B. et ante eum *D. Heinsius* in Lect. Theocrit. c. VIII. p. 323. qui adscivit pravam *Galeni* lectionem διαπεπηγμένον. Verum restituit *T. Hemsterh.* ad Hesych. v. διαπεπλίχθαι T. I. p. 959. De eo, qui inter eundum pedes alte tollit, et, veluti saltans, rhythmice incedit. *Homer.* Od. ζ. 318. αἱ δ' εὖ μὲν τρώχων, εὖ δ' ἐπλίσσοντο πόδεσσιν. *Eustath.* p. 266. Ἱπποκράτης δὲ, φασὶ, πλίγμα λέγει τὸ μεταξὺ τῶν μηρῶν διάστημα· ὅθεν καὶ τὸ περιπεπλίχθαι τὸ περιπλέκειν τοὺς πόδας. Quaedam de hoc verbo dedit *Arnald* in Animadv. p. 68. et in Lect. Gr. p. 40. — ¶. 42.] V. 3. βοστρύχοισι γαῦρον. Qualem idem poëta διαβεβοστρυχωμένον vocavit, teste *Polluce* L. II. 27. Menelaum flavis cincinnis superbientem facit *Euripides* in Oreste 1532. ἴτω ξανθοῖς ἐπ' ὤμων βοστρύχοις γαυρούμενος. Dionysum in Bac-

chis 235. ξανθοῖσι βοστρύχοισιν εὔκοσμος κόμην. — ῥαιβὸς, quod *Br.* ex *Dione* assumsit, idem est quod ῥοικός. Vide Intpp. *Hesychii* v. et *Eustath.* ad Il. p. 878. 37. Nostrum locum respexisse videtur, ut *Br.* animadvertit, *Pollux* p. 247. ῥαιβοὺς δὲ καλοῦσιν, οἷς καμπύλα εἰς τὸ ἔνδον τὰ σκέλη· βλαισοὺς δὲ, οἷς ἀπὸ τῶν γονάτων εἰς τὸ ἔξω ἀπέστραπται· καὶ τὸ μὲν Ἀρχίλοχος, τὸ δὲ Ξενοφῶν λέγει. Hunc versum attigit *Salmas.* ad Solin. p. 663. G. ubi ῥαιβὸς veram lectionem esse judicat. Vir fortis *Archilochi*, pedibus nonnihil incurvatis firmiter nixus, obversabatur fortasse *Herodi Attico* ap. *Philostrat.* in Vit. Soph. L. II. p. 552. in descriptione juvenis illius, qui Herodis Hercules appellabatur: καὶ κνήμην μικρὸν εἰς τὰ ἔξω κυρτουμένην (tibiis nonnihil incurvatis, i. e. ῥαιβὸς ὢν) καὶ παρέχουσαν τῇ βάσει τὸ εὖ βεβηκέναι. — δασὺς ἐπινοήμασι, corde pilis obducto et hirsuto, quod fortibus viris contingere arbitrabantur veteres. Nota sunt, quae de Aristomene Messenio narrat *Plin.* H. N. XI. 70. p. 626. et *Valer. Max.* L. I. 8. Si tamen vera est verborum Homericorum in Il. β. 850. Πυλαιμένεος λάσιον κῆρ, quae *Archilocho* obversata esse nullus dubito, interpretatio ap. *Eustath.* ad Il. p. 273. 11. ψυχὴ πυκινὴ τοῖς νοήμασι, nostra quoque verba in hunc sensum accipi debent.

X. Sine auctoris nomine leguntur ap. *Plutarch.* de Animi Tranq. T. II. p. 470. B. *Archilocho* vindicantur ab *Aristotele* Rhet. III. 17. qui priora verba excitat. Ex eodem scriptore apparet, ductos esse hos versus ex carmine jambico, in quo poëta Χάρωνα τὸν τέκτονα loquentem fecerat, eosque illius carminis initium fuisse. Primum versum respexit auctor glossematis ap. *Herodot.* I. 12. p. 7. ubi vide *Wesseling.* eumque expressit auctor carminis inter Anacreontea Od. XV. Οὔ μοι μέλει Γύγαο Τοῦ Σαρδίων ἄνακτος. Celeberrimae inter Graecos erant Gygae divitiae, cujus munificentiam experti erant Apollinis Pythii sacerdotes. Cf. *Herodot.* l. c. et qui fere ea-

dem ex *Phania Eresio* et *Theopompo* narrat *Athen.* VI. p. 231. E. Hinc Gyges et Croesus passim junguntur, docente *Schradero* L. II. Em. VI. p. 130. *Burm.* ad Propert. II. 20. 23. — V. 3. Verba μεγάλης οὐκ ἐρῶ τυραννίδος laudat *Schol. Aeschyli* in Prom. 224. ubi nomen τυραννίδος antiquissimis temporibus ignotum fuisse docet. *Hippiae* Sophistae hanc observationem deberi, apparet ex argumento Oedipi Tyranni: ἴδιον δέ τι πεπόνθασιν οἱ μεθ' Ὅμηρον ποιηταὶ, τοὺς πρὸ τῶν Τρωϊκῶν βασιλεῖς τυράννους προσαγορεύοντες, ὀψέ ποτε τοῦδε τοῦ ὀνόματος εἰς τοὺς Ἕλληνας διαδοθέντος, κατὰ τοὺς Ἀρχιλόχου χρόνους, καθάπερ Ἱππίας ὁ σοφιστής φησιν.

XI. Sine auctoris nomine hos versus profert *Stobaeus* in Ecl. phys. I. Tit. III. p. 38. ed. *Heeren.* qui eos ex *Theonis* Progymn. p. 8. ed. Heins. *Archilocho* vindicavit. Eidem tribuit *Diog. Laërt.* IX. 71. p. 585. ubi νοῦς legitur pro θυμὸς, ut etiam *Suidas* legisse videtur v. Πυῤῥώνειοι. ubi *Archilochum* scepticis annumerandum censet propter hunc versum: τοῖος ἀνθρώποις νοῦς γίνεται θνητοῖς, ὁκοίην Ζεὺς ἡμέρην ἄγει. Ad quem locum *Kusterus* primum versum sic constituit, ut ap. *Br.* legitur, melius quam *Menagius*, qui ad trochaici metri rationem non attendens, legit: Τοῖς ἀνθρώποισι (sic vulgo ap. *Diog*, *Suid.* et in Codd. *Stobaei*) νοῦς, ὦ Γλ. παῖ Λεπτίνεω —. Etiam *Gatackerus* erravit, qui in Adv. Misc. posth. c. X. p. 518. E. hos versus in senarios mutat. Ceterum in his et sequ. versu tanta est sententiae similitudo, ut tres hos versus jungendos esse suspiceris. Confirmat hanc suspicionem *Sextus Empiricus* adv. Mathem. L. VII. p. 398. Καὶ Ἀρχίλοχός φησι τοὺς ἀνθρώπους τοιαῦτα φρονεῖν, ὁποίην Ζεὺς ἐφ' ἡμέραν ἄγει. Ad verbum autem expressi sunt *Archilochi* versus ex *Homer.* Od. XVIII. 135.:

τοῖος γὰρ νόος ἐστὶν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
Οἷον ἐπ' ἦμαρ ἄγῃσι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.

Quae *Cicero* vertit ap. *August.* de Civit. Dei V. 8. *Sunt hominum mentes, quali pater ipse deorum Jupiter auctiferas lustrabat lampade terras.* Similia collegit *Clarke* ad *Homer.* l. c. et *Gatacker.* qui *Euripidem* laudat in Suppl. 734. sqq. — Pro ὁκοίην *Heeren* ὁκοῖον dedit.

XII. Auctor Eryxiae in Opp. *Platonis* p. 397. E. (Tom. X. p. 255. ed. Bip.) Ἔχει δὲ καὶ τἆλλα πράγματά οὕτω πάντα· ὁποῖοι γὰρ ἄν τινες ὦσιν οἱ χρώμενοι, τοιαῦτα καὶ τὰ πράγματα αὐτοῖς ἀνάγκη εἶναι. Καλῶς δ', ἔφη, δοκεῖ μοι καὶ τὸ τοῦ Ἀρχιλόχου πεποιῆσθαι·

Καὶ φρονεῦσι τοῖα, ὁκοίοις ἐγκυρέωσιν ἔργμασι.

Apud *Stobaeum*, qui hunc locum ex Eryxia profert in Flor. Tit XCII. p. 512. 51. etiam vitiosius legitur: καὶ φρονεῦσι τοι ἄεικοι οἷς ἐγκυρέωσιν ἔργμασι· ubi tamen verae lectionis vestigia facile agnoscis. *Valckenarius* ad Herodot. II. p. 141. 98. haec sic refingenda censet:

καὶ φρονεῦσι τοῖ' ὁκοίως ἐγκυρέωσιν ἔργματα.

i. e. καὶ τοιά ἐστι τὰ ἔργματα, ὁκοίως φρονεῦσι ἐγκυρέωσι. Rerum natura secundum hominum, in quos incidunt, mores mutatur. Paulo durior verborum structura; sed sensus plane is est, quem *Aeschinis* contextus flagitat, et quem desiderabat *Clericus* in not. ad *Aeschin.* p. 47.

XIII. Leguntur hi versus ap. *Heraclidem Pont.* de Alleg. Homer. C. IV. p. 12. ed. *Schow.* Καθάπερ Ἀρχίλοχος ἐν τοῖς Θρακικοῖς ἀπειλημμένος δεινοῖς (vide Epist. *Heynii* ad Editor. p. XVI.) τὸν πόλεμον εἰκάζει θαλαττίῳ κλύδωνι, λέγων ὧδέ πως· Γλαῦκε .... Iidem versus, ultimo hemistichio omisso, habentur ap. *Plutarch.* de Superstit. T. II. p. 169. B. oppresso auctoris nomine. In iis constituendis *Brunckio* praeivit *Jo. Pierson.* in Verisim. II. 10. p. 254. — V. 1. Omnia *Plutarchi* exemplaria ante *Stephanum* γλαυκεοράβδοις exhibent, quod emendavit *Theod. Canterus* Var. Lectr. II. 15. p. 94. Ad metri

normam rectius dedit *Pierson:* γλαῦκ' ὅρα. Sed scribendum γλαῦχ' ὅρα, ut fecit *Wakefield.* in Silv. crit. T. IV. p. 206. *Propertius* L. I. 17. 6. *Adspice, quam saevas increpet aura minas.* — V. 2. ἄκρα γύρεον ὄρπον ἵ. ν. *Heraclid.* γυρεῦον ὀρθόν. *Plutarch.* et ἄκρα. Hinc *Canterus:* ἀμφὶ δ' ἄκρα γυρεὸν ὀρθὸν ἵ. ν. Quod *Brunckius* dedit, ὄρφνον, quo auctore nitatur, ignoro; sed verius est ὀρθὸν, quod *Theophrastus* tuetur in Opp. p. 438. ed. Heinsii: ἐὰν ἐπὶ κορυφῆς ὄρους νέφος ὀρθὸν στῇ, χειμῶνα σημαίνει· ὅθεν καὶ Ἀρχίλοχος· Γλαῦχ' ..... Hinc *Wakefield.* l. c. corrigendum arbitratur:

πόντος, ἀμφὶ δ' ἄκρα τ' ὤρους ὀρθὸν ἵσταται νέφος.

Idem tamen de Γύρης vel Γύρους, montis nomine, cogitavit. — ἄκρα, quod *Heraclides* praestat, *Plutarchi* ἄκρα praeferendum esse censet etiam *Hermann.* de Metr. p. 118. Nec tamen alterum plane rejiciendum. — V. 3. Apud *Plutarch.* vulgo inverso ordine χειμῶνος σῆμα, metro repugnante; quare a *Wyttenbachio*, plurium Codd. auctoritate, emendatum est. — ἐξ ἀελπτίης hinc ap. *Hesychium* corrigendum esse pro ἐξ ἀελπτόης, vix dubitare licet. Vide *Wesseling.* ad Herodot. p. 56. 42.

XIV. Temere confusi leguntur hi versus in Stobaei Flor. XX p. 172. 29. Gesn. quos in tetrametros digessit *Grotius* p. 150. quem *Br.* sequitur. — Praeclari hujus fragmenti v. 1. laudat *Dion. Halic.* de Compos. Verb. p. 106. 8. ed. Reisk. qui κήδεσι habet, ut est etiam ap. *Gesnerum.* Miror *Brunckium*, quod fr. XIII. 1. caesurae vim agnoscens — κύμασι ταράσσεται, hic inutile fulcrum addidit. — κυκώμενε. ut *Solon* fr. V. 61. τὸν δὲ κακαῖς νούσοισι κυκώμενον. Ducta metaphora de mari perturbato. *Aeschylus* ap. *Longin.* π. ὕ. c. III. βορέας κυκᾷ τὴν θάλασσαν. Oraculum ap. *Pausan.* L. III. p. 224. φθερσίβροτόν τ' ἐπὶ κῦμα κυκωομένου πολέμοιο. Similis color est in hoc versu *Philetae* ap. *Stob.* CII. p. 482. ἦ μὲν δὴ

πολέεσσι πεφύρησαι χαλεποῖσι, θυμέ. — V. 2. ἄνεχε est ex mera conjectura. In *Gesn.* ἐνάδευ, in *Grotii* Codd. ἀνὰ δὲ εὖ habetur. Aliud quid latere suspicor, quam quod *Stobaei* sospitator eruit. — V. 3. δοκοῖς est in contextu *Gesn.* In marg. δόκοισιν. Accentu mutato *Grotius* verum sensum restituit: *Imminentes inter hastas pone securum pedem.* — V. 4. ἀσφαλέως *Gesn.* in cujus marg. mox pro ἀμφάδην notatur ἐμφάδην. Hinc fortasse expressa *Horatiana* II. Od. III. 1 - 4. *Aequam memento rebus in arduis Servare mentem, non secus in bonis Ab insolenti temperatam laetitia.* Homines male institutos ἐξίστησι μὲν εὐτυχία, συστέλλει δὲ δυστυχία· ταράττονται δὲ ὑπ' ἀμφοτέρων, μᾶλλον δὲ ὑφ' αὑτῶν ἐν ἀμφοτέροις, καὶ οὐχ ἧττον ἐν τοῖς λεγομένοις εὐτυχίαις, secundum *Plutarchum* T. II. p. 467. B. — II. 43.] V. 6. ἄσχαλλε vulgo. Vers. ult. in contextu Gesner. ῥυσμὸς habetur; in marg. ῥυθμὸς. i. e. τρόπος. *Anacreon* ap. Etymol. M. in ἀβακής· Μισέω δ' ἔγωγε πάντας, Οἳ χθονίους ἔχουσι ῥυθμούς. Ubi fortasse σκολιοὺς corrigendum.

XV. Stobaei Flor. Tit. CIII. p. 559. Gesn. 437. Grot. — Sententiam *Archilochi*, τοῖς θεοῖς τίθει τὰ πάντα, reddidisse videtur *Horat.* I. Od. IX. 9. *Permitte divis cetera.* et III. Od. 6. 5. *Hinc* (a diis) *omne principium, huc refer exitum.* *Xenoph.* Exp. Cyr. II. p. 225. 12. πάντη γὰρ πάντα τοῖς θεοῖς ὕποχα, καὶ πανταχῇ πάντων ἴσον οἱ θεοὶ κρατοῦσιν. — τὰ ante πάντα, vulgo omissum, inseruit *Grotius.* Sed articulus offendisse videtur *Valckenarium*, qui ad *Theocriti* Adoniaz. p. 246. C. τοῖς θεοῖσι πάντα τίθει corrigit; metro repugnante, quod jambum non patitur. — V. 3. μάλ' εὖ βεβηκότας. Cf. Fragm. IX. *Qui firmo certoque gradu nixi consistunt.* Illustrat hoc dicendi genus *T. Hemsterh.* ad *Lucian.* T. I. p. 278. et ad *Herodoti* verba, τὴν τυραννίδα εὖ βεβηκυῖαν; *Valckenarius* L. VII. p. 581. 12. quo loco κλίνουσι corrigit; ut et ad Phoeniss. p. 564. Eadem sententia utitur Jason

Thessalus ap. *Xenophontem* H. Gr. VI. p. 468. 24. ὁ θεὸς δὲ, ὡς ἔοικε, πολλάκις χαίρει τοὺς μὲν μικροὺς μεγάλους ποιῶν, τοὺς δὲ μεγάλους μικρούς. Quod inde sumsit *Aristides* T. II. p. 436. — V. 5. In contextu Gesn. βίου χρὴ μή. In marg. *Lege*: χρήζων. Hoc *Grotius* arripuit. Corruptae lectionis vestigiis insistens *Abreschius* in Diluc. Thucyd. p. 778. χρήμη legendum censebat; quod vocabulum unius *Suidae* testimonio nititur. Vide *Valcken.* l. c. p. 247. verba νόου παρήορος conferentem cum Homericis Il. ψ. 603. ἐπεὶ οὔτι παρήορος οὔτ' ἀεσίφρων Ἦσθα πάρος. Praetermisit vir doctissimus, ubi de voce παρήορος egregie disputat, versiculum *Archilochi*, quem, auctore non nominato, laudat *Schol. Hephaest.* p. 18. 70. Πάτερ Λυκάμβα, ποῖον ἐφράσω τοδὶ· Τίς σὰς παρήειρε φρένας. Quae nostri poëtae esse, cum ipsa res docet, tum manifestum fit ex *Demetrio* de Elocut. V. p. 4. qui verba, τίς σὰς παρήειρε φρένας, tanquam *Archilochi* laudat.

XVI. Servatum est insigne hoc fragmentum de solis defectione in *Stobaei* Flor. CIX. p. 578. Gesn. 461. Grot. sine memorabili diversitate. Hunc locum in animo habuisse videtur *Plutarchus*, cum scriberet T. II. p. 931. E. εἰ δὲ μὴ Θέων οὗτος Μίμνερμον ἐπάξει καὶ Κυδίαν καὶ τὸν Ἀρχίλοχον, πρὸς δὲ τούτοις Στησίχορον καὶ τὸν Πίνδαρον ἐν ταῖς ἐκλείψεσιν ὀλοφυρομένους τὸν φανερώτατον κλεπτόμενον (ἥλιον) καὶ μέσῳ ἅμα τὴν (l. ἄματι) νύκτα γενομένην. Duos horum poëtarum commemorat, ubi de magnorum virorum superstitionibus agit, *Plinius* H. N. II. 9. p. 79. *quo in metu fuisse Stesichori et Pindari vatum sublimia ora palam est deliquio solis.* — V. 1. excitat *Aristoteles* in Rhetor. L. III. 17. ubi sine invidia criminari volentes docet non ex sua persona convicia conferre, sed alium quemquam inducere, qui id faciat — ὡς ὁ Ἀρχίλοχος ψέγει· ποιεῖ γὰρ τὸν πατέρα λέγοντα περὶ τῆς θυγατρὸς ἐν τῷ ἰάμβῳ· Χρημάτων δ' Ἄελπτον οὐδέν ἐστιν, οὐδ' ἀπώμοτον. Sic haec verba in senarios dispescunt editores. Fortasse

ex alio carmine desumta sunt; nam quae *Aristoteles* de causa et occasione hujus carminis tradit quomodo nostro loco conciliari possint, equidem non video. Quicquid sit, male ap. *Aristotelem* vertitur: *Nihil prorsus est, quod non fiat pecunia.* — Verbis ἄελπτον οὐδὲν et οὐδὲν ἀπώμοτον, praeeunte *Archilocho*, plures usi sunt. *Pseudo-Linus* ap. *Jamblich.* in Vit. Pyth. p 131. ἔλπεσθαι χρὴ πάντ', ἐπεὶ οὐκ ἔστ' οὐδὲν ἄελπτον. *Sophocles* in Ajace 648. κοὐκ ἔστ' ἄελπτον οὐδέν. *Euripides* Ion. 1510. Antigone 388. βροτοῖσιν οὐδὲν ἔστ' ἀπώμοτον. Utrumque junxit *Aristides* I. p. 478. οὐδὲν ἀπώμοτον, οὔτε — ἀνέλπιστον. Cf. T. II. p. 84. — V. 4. Post exempla spondeorum in imparibus tetrametrorum sedibus, quae *Hermannus* etiam ex *Archilocho* protulit, de Metris p. 118. ubi hunc ipsum versum laudat, non facile offendemur his numeris — ἡλίου λάμποντος λυγρὸν — qui tamen vitiosi videbantur *Valckenario* ad Phoeniss. p. 487. ὑγρὸν — δέος tentanti. — V. 5. οὐκ ἄπιστα πάντα, i. e. οὐδὲν ἄπιστον. Vide *Wakefield* in Silv. crit. T. II. p. 28. sq. Delenda videtur interrogandi nota post ἀνδράσι, quam nec *Gesner.* nec *Grotius* agnoscit. Quamvis sic dura est verborum structura et vix ferenda. *Valckenarius* l. c. corrigit:

ἐκ δὲ τοῦδ' ἄπιστα πάντα κἀπίελπτα γίνεται.

Ex illo tempore, quae olim incredibilia videbantur, sperare licet hominibus. Nescio, quid alii sentiant; me quidem offendit copula in ἐπίελπτα. Quare sic olim scriptum fuisse putaverim:

ἐκ δὲ τοῦδ' ἅπαντα πιστὰ κἀπίελπτα γίνεται.

V. 7. Quae sequuntur sunt ex genere τῶν ἀδυνάτων. Tale quid dixit *Horatius* I. Od. II. 7. *Omne quum Proteus pecus egit altos Visere montes.* Epod. XVI. 28. *quando Padus Matina laverit cacumina — Ametque salsa levis hircus aequora.* — Scribendum autem cum *Valckenario*, quod et metri ratio et sermonis proprietas postulat: μηδ'

ἐὰν δελφῖσι — et mox ἐνάλιον, quod etiam *Hermannus* vidit p. 118. — In fine tandem eruditiſſimus Criticus corrigebat, τοῖσι δ' ἥδιόν γ' ὕρος. Quam elegantiſſimam correctionem nemo non amplecteretur, niſi metrum moleſto indigeret fulcro. Malim itaque:

– – τοῖσιν ἥδιον δ' ὕρος.

Particulam δὲ non ſemper ſecundo, ſed etiam pluribus vocabulis ſubjici, docuit *Abreſch.* ad Aeſchyl. L. II. p. 18. 392. et in Lect. Ariſtaen. p. 252.

XVII. Leguntur ap. *Stobaeum* in Ecl. phyſ. I. p. 9. Canter. ubi in marg. αἰσχυλ. Codex tamen Pharneſii μὴ addit. Ibi ſic exhibentur:

ὦ ζεῦ πάτερ, ζεὺς μὲν οὐρανοῦ κράτος,
σὺ δ' ἔργ' ἐπ' ἀνθρώπων ὁρᾷς
λεοργὰ κἀθέμιτας· οἱ δὲ θηρίων
ὕβρις τε καὶ δίκη μέλει.

Haec verba in ſenarios digeſſit *Grotius*, quod ut faceret, quaedam interſeruit, p. 125. *Grotium* ſecutus eſt *Heeren* T. I. p. 122.:

ὦ Ζεῦ πάτερ, Ζεῦ, σὸν μὲν οὐρανοῦ κράτος,
σὺ δ' ἔργ' ἐπ' οὐρανίων καὶ ἀνθρώπων ὁρᾷς
λέωργα κἀθέμιστα, σοὶ δὲ θ. κ. τ. λ.

Archilocho Pario haec tribuit *Clemens Alexandr.* Strom. V. p. 725. 10. qui fere ſic habet, ut *Br.* edidit; niſi quod legit, ἐπ' οὐρανοὺς ὁρᾷς λ. καὶ ἃ θέμις. *Brunckii* autem lectiones omnes depromtae ſunt ex *Euſebio* in Praepar. Euang. XIII. 12. quem ſecutus eſt *Stephanus.* In his ſaltem optimum eſt κἀθέμιστα· quo reperto carere poſſumus emendatione *Sopingii* ad *Heſych.* T. I. p. 274. καὶ ἃ μὴ θέμις tentantis. — Pro ὁρᾷς *Sylburgius* conjicit ὀργῆς, i. e. ῥέξεις. Jupiter nimirum his verſibus omnium inter mortales malorum fons et auctor perhibetur. Quare *Clemens* eos comparat cum his *Orphei*: αὐτὸς δ' ἐξ

ἀγαθοῖο κακὸν θνητοῖσι φυτεύει Καὶ πόλεμον κρυόεντα καὶ ἄλγεα δακρυόεντα. Hinc apparet, ὁρᾷς vix locum habere, nec ea, quae apud *Stobaeum* assuta leguntur. Duo loca diversae sententiae confusa sunt, vel ab ipso *Stobaeo* vel a librariis, in quorum altero de Jove, malorum inter homines auctore, in altero de eodem, male ab hominibus factorum vindice, agebatur. Sententiae, quam secundum *Clementem Archilochus* pronuntiare voluit, unice convenit — ἐπ' ἀνθρώπους ῥεῖς, i. e. *effundis*. Hanc veram esse lectionem, nec *Barthium* fugit in notis ad *Claudian*. Ep. I. ad Adrian. 10. p. 951. cujus tamen interpretationem non probo. Transitivum verbi ῥέω usum bene stabilivit exemplis *Musgravius* ad Eurip. Hec. 528. et *Ruhnkenius* in Ep. crit. II. p. 264. Exemplis ab his duumviris allatis adde *Theocrit*. Eid. V. 124. Ἱμέρα ἀνθ' ὕδατος ῥείτω γάλα. et v. 126. ῥείτω χὰ Συβαρῖτις ἐμὶν μέλι. *Mella fluant illi. Virgil*. Ecl. III. 89. *Macedon*. Ep. XVI. τὴν χάριν ἐξέῤῥευσας, ὅσην ἔχεις. *Joannes Nodell* in Notis crit. p. 59. verum horum verborum sensum vix intellexit, qui ea sic constituenda judicavit:

ὦ Ζεῦ, σέο τ' ἐν ὀρανῷ κράτος,
σύ τ' ἔργ' ὑπουρανίων ὁρᾷς,
λέωργα καὶ κᾄστι θέμις.

Hos versiculos nobis pro jambicis venditat emendationis auctor, qui, quod *Horatius* dixit, *Archilochum rabiem proprio armasse jambo*, illum poëtam omnia metro jambico scripsisse existimat. Quid autem, quaeso, significant haec, καὶ κᾄστι? Quis veterum unquam sic locutus est, aut loqui potuit? — In *Clementis* et *Eusebii* lectionibus, quamvis mutilum proferunt nostrum locum, deprehendere mihi videor manifesta tetrametrorum vestigia. Haec saltem,

— — σὸν μὲν οὐρανοῦ κράτος,
ῥεῖς λέωργα κἀθέμιστα — — —

finem et initium tetrametri trochaici conſtituunt. — His ſcriptis vidi in libro perutili, cui titulus *Neues Magazin für Schullehrer* T. III. P. II. p. 28. ſq. doctiſſimum virum, *Auguſtum Matthiae*, lectionem Brunckianam, id eſt eam, quam *Euſebius* praeſtat, hanc ob cauſam impugnare, quod ſententia ſit impia. Scribendum cenſet:

ὦ Ζεῦ, σὸν μὲν οὐρανῷ κράτος, σὺ δ' ἔργα
ἀνθρώπων ὁρᾷς λεωργά τε καὶ θεμιστά.

Haec ſententia procul dubio Jovis numine dignior; at hinc non ſequitur, *Archilochum* ſic ſcripſiſſe. Cum contextus verborum ap. *Clementem*, tum *Euſebii* auctoritas prorſus efficit, ut lectio eruditior, quam *Brunckius* dedit, pro vera habenda ſit.

XVIII. Stobaei Floril. T. CXXIV. p. 617. Gesn. 513. Grot. *Clemens Alexandrinus* Strom. VI. p. 738. 30. hunc *Archilochi* verſum expreſſum putat ex *Homer.* Od. χ. 412. οὐχ ὁσίη κταμένοισιν ἐπ' ἀνδράσιν εὐχετάασθαι. *Cratini* verſum, quem ex eodem fonte derivatum exiſtimat,

φοβερὸν ἀνθρώποις τόδ' αὖ
κταμένοις ἐπ' αἰζηοῖσι καυχᾶσθαι μέγα,

Grotius retulit in Excerpta p. 491. nihil vitii ſuſpicatus. *Cratinus* tamen non φοβερὸν, ſed φθονερὸν ſcripſiſſe videtur, i. e. νεμεσητόν.

¶. 44.] *XIX. Stobaei* Flor. CXXV. p. 618. Gesn. 515. Grot. — V. 1. vulgo καὶ περίφημος, quod *Grotius* emendavit; qui v. 3. ἀνθρώπων fugitivum ex verſu *Steſichori*, qui in *Stobaei* collectione proximum locum occupat, reduxit. Metri vitium, quod hunc verſum deturpat, δὲ deleto, ſuſtulit *Hermann.* de Metr. p. 118. — Ad ſenſum comparandus *Sophocl.* Aj. 1266. ſqq.

XX. Plutarch de Aud. Poët. T. II. p. 23. A. B. χρῶνται τοῖς τῶν θεῶν ὀνόμασιν οἱ ποιηταὶ, ποτὲ μὲν αὐτῶν

ἐκείνων ἐφαπτόμενοι τῇ ἐννοίᾳ, ποτὲ δὲ δυνάμεις τινὰς, ὧν θεοὶ δωτῆρές εἰσι καὶ καθηγεμόνες, ὁμωνύμως προσαγορεύοντες· οἷον εὐθὺς ὁ Ἀρχίλοχος, ὅταν μὲν εὐχόμενος λέγῃ· κλῦθι — — — Hic igitur, ſecundum *Plutarchum*, ipſe deus intelligitur; fragmento autem VI. Ἥφαιστος ponitur pro ejus δυνάμει, ignemque ſignificat.

XXI. Ap. *Plutarchum* de Exilio T. II. p. 604. C. ubi ea quoque verba leguntur, quae *Brunckius* Archilocheis praemiſit. Pariis coloniam in Thaſum deducentibus, *Archilochus*, qui in rerum civilium procellis fortunarum ſuarum naufragium fecerat, vitae ſedes in eandem inſulam transtulit; teſte *Oenomao* ap *Euſebium* in Praepar. Eu. VI. 7. Cf. inprimis *Holſten.* ad *Stephan. Byz.* p. 133. et *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. XI. 13. Inſulam Thaſum, quam alii propter divitias et fertilitatem laudant, (*Theocrit.* Ep. VIII. λιπαρὴν Θάσον vocat; cf *Gatterer.* in Comment. de Thrac. P. II. p. 87.) deſpicatui tamen habuit *Archilochus*, ut, noſtrum fragm. laudans, notavit *Valcken.* ad *Herodot.* VI. p. 458. 21. τρισοϊζυρὴν πόλιν eam vocavit, teſte *Euſtath.* Il. Θ. p. 616. 46. eoque, *quicquid malorum et miſeriarum in univerſa Graecia fuerit, commigraſſe* dixit ap. *Strabonem* L. VIII. p. 370. ὡς Πανελλήνων οἰζὺς ἐς Θάσον συνέδραμεν, quem locum vulgo peſſime interpretantur. — ὄνου ῥάχιν propter montium jugum appellaſſe videtur inſulam. Plurimas partium corporis appellationes ad terrarum ſitum et conditionem ſignificandam translatas diligenter collegit *Euſtath.* ad Iliad. p. 233. ſq. quaedam *Schol. Sophoclis* in Oedip. Col. 691. Cf. *Weſſeling.* ad *Herodot.* I. p. 35. 86. Promontorium Laconiae ὄνου γνάθον appellatum commemorat *Pauſan.* III. 22. p. 431. ed. *Facii.* Nec hoc, ὄνου ῥάχις, tam *Archilocho* proprium fuiſſe puto, quam potius vulgarem montoſarum regionum appellationem. Apud *Diodorum* certe T. II. p. 640. XIII. (ap. *Euſtath.* Od. α. p. 1190. *Rom.*) ὄνου ῥάχιν, non οὐρανοῦ, olim lectum fuiſſe

arbitror, ubi ἄκραν τινὰ τῶν Ἀλπέων, κορυφὴν τοῦ σύμπαντος ὄρους δοκοῦσαν, ὄνου (vulgo οὐρανοῦ, ſive per compendium ōνου) ῥάχιν παρὰ τῶν ἐγχωρίων καλεῖσθαι narrat.

XXII. *Athenaeus* L. XII. p. 523. D. καὶ Ἀρχίλοχος ὁ ποιητὴς ὑπερτεθαύμακε τὴν χώραν τῶν Σιριτῶν διὰ τὴν εὐδαιμονίαν. περὶ γοῦν τῆς Θάσου λέγων, ὡς ἥσσονος, φησίν· Οὐ γὰρ — — ὠνομάσθη δὲ ἡ Σίρις, ὡς μὲν Τίμαιός φησι, καὶ Εὐριπίδης ἐν Δεσμώτιδι ἢ Μελανίππῃ, ἀπὸ γυναικός τινος Σιρίδος· ὡς δὲ Ἀρχίλοχος, ἀπὸ ποταμοῦ. Quamvis hujus nominis fluvius alibi non commemoratur, urbem tamen novimus Σίρις vocatam ex *Herodoto* VIII. 115. et *Stephan. Byz.* v. p. 604. ad quem locum egregia notavit *L. Holſten.* p. 295. Quae urbs ne confunderetur cum alia ejusdem nominis, apud Lucanos in Italia ſita, cavit *Herodotus* VIII. 62. p. 646. Idem memorat populum Thraciae, Σιριοπαίονας L. V. 15. p. 378. quos verſus ſeptentriones Strymonem attigiſſe ſuſpicatur *Gatterer* in Comm. Soc. Reg. Tom. VI. p. 46.

XXIII. *Plutarchus* in Vit. Demetr. Tom. V. p. 42. ed. Bry. ubi Fortunam comparat mulieri ap. *Archilochum*. Fortaſſe hic locus obverſabatur *Ariſtaeneto* L. II. 1. p. 71. φέρεις μὲν πῦρ, ἔχεις δὲ ὕδωρ· τὴν σὴν αὐτὴ φλόγα κατάσβεσον πρὸς βραχύ.

XXIV. Exſtat ap. *Stob.* Flor. LXII. p. 397. Gesn. 263. Grot. Eſt ex *Archilochi* Lyricis. Primus verſus eſt aſynartetus ex tetrapodia dactylica et trochaïco ithyphallico, quo uſus eſt *Horatius* I. Od. IV. Ei ſubjunctus eſt verſus jambicus trimeter catalecticus. Tertius verſus eſt mutilus. Vide de hoc metro disputantem *Mitſcherlich.* in Specim. Horatiano p. 24. ſqq. — ἔρως φιλότητος. Videtur eſſe *concubitus cupiditas.* ἔρως pro *deſiderio* illuſtravit *Brunckius* ad Oedip. Colon. 367. — ἐλυσθείς. quaſi de ſerpente, in cubili ſuo contracto et convoluto. *Schol. Theocr.* XV. 9. ἰλεὸν λέγουσι τὸν φωλεὸν, ἀπὸ τοῦ τὰ

ἱερεστὰ ἐν αὐτῷ εἰλεῖσθαι. Haec fusius persequutus est *Valcken.* in Adoniaz. p. 247. sq. *Archilochi* versum ante oculos habuisse puto *Apollonium Rh.* III. 281. Amor αὐτῷ ὑπὸ βαιὸς ἐλυσθεὶς Αἰσονίδῃ, γλυφίδας μέσσῃ ἐνικάτθετο νευρῇ. et 296.:

τοῖος ὑπὸ κραδίῃ εἰλυμένος αἴθετο λάθρῃ
οὖλος Ἔρως· ἁπαλὰς δὲ μετετρωπᾶτο παρειὰς
ἐς χλόον, ἄλλοτ' ἔρευθος, ἀκηδείῃσι νόοιο.

In sqq. cupiditatis effectus iisdem coloribus adumbratus, ut ap. *Sappho* in loco celeberrimo: τό μοι 'μὰν Καρδίαν ἐν στήθεσιν ἐπτόασεν — ὀππάτεσσιν οὐδὲν ὄρημι. et ap. *Apollon. Rhod.* III. 962. ἐκ δ' ἄρα οἱ κραδίη στηθέων πέσεν, ὄμματα δ' αὔτως ἤχλυσαν· θερμὸν δὲ παρηίδας εἷλεν ἔρευθος. — Ceterum in *Stobaeo Gesneri* his versibus aliud fragmentum jungitur:

δύστηνος ἔγκειμαι πόθῳ,
ἄψυχος, χαλεπῇσι θεῶν ὀδύνῃσιν ἕκητι
πεπαρμένος δι' ὀστέων.

Archilochi ingenio dignissimum. Nec dubito, quin ei tribuendum sit, non magis quam *Achilles Stat.* ad Catull. Ep. LI. et *Dousa* Not. in L. II. *Propertii* cap. X. quamvis in *Grotii Stobaeo* p. 263. sine auctoris nomine prostat. Metrum est, ut in *Horat.* Epod. XV. Expressit *Apollon. Rhod.* IV. 1066.:

ὣς τῆς ἰκμαίνοντο παρηίδες· ἐν δέ οἱ ἦτορ
ὀξείῃς εἰλεῖτο πεπαρμένον ἀμφ' ὀδύνῃσι.

Orphcus de Lapid. XIII. 3. πικρῇσιν τότε γυῖα πεπαρμένος ἀμφ' ὀδύνῃσι. *Hymn. Homer.* in Apoll. 92. ὠδίνεσσι πέπαρτο. *Plutarch.* de Ser. N. V. p. 107. ed. *Wyttenb.* ἐν ταύταις φανῆναι τὴν Νέρωνος ψυχὴν τά τε ἄλλα κακῶς ἔχουσαν καὶ δὴ καὶ διαπεπαρμένην ἥλοις διαπύροις.

¶. 45.] *XXV.* Ex carminibus, quae *Archilochus* in Neobulen ejusque patrem et sorores composuit, hunc

locum servavit *Plutarch.* T. II. p. 386. D. εἰ γὰρ ὤφελον, φησὶν ἕκαστος τῶν εὐχομένων· καὶ Ἀρχίλοχος· Εἰ γάρ — — — Recte *Wyttenbachius* tetrametrum ex his verbis constituit:

εἰ γὰρ ὣς ἐμοὶ γένοιτο χεῖρα Νεοβούλης θίγειν.

Reiskius εἰ γὰρ ἐξ ἐμοῦ conjecit. Quae ad *Archilochi* cum Neobule amores cognoscendos faciunt, ea petenda ex animadversione *Hemsterhusii* ad *Hesych.* in ἐργάτις Tom. I. p. 1418.

XXVI. Laudat hunc versum *Hephaestio* p. 51. tanquam exemplum asynarteti ex penthemimere dactylica et jambico dimetro acatalectico, quo metri genere usus est *Horat.* Epod. XI. *Scribere versiculos* || *Amore perculsum gravi.* λυσιμελὴς πόθος. ut in Fr. *Sapphus* X. Ἔρος δ' αὖτέ μ' ὁ λυσιμελὴς δονεῖ. Ex *Archilochi* carminibus in laudem Neobules, quae etiam Νεοβουλείνη vocatur, (vid. *Hemsterhus.* ad *Hesych.* v. Δωτάδης) esse videntur, quae *Synesius* laudat in Encomio Calvit. p. 75. B. καὶ ὁ κάλλιστος ποιητῶν Ἀρχίλοχος ἐπαινέσας αὐτὴν (τὴν κόμην), ἐπαινεῖ μὲν οὖσαν ἐν ἑταίρας σώματι, λέγει δὲ οὕτως·

ἡ δέ οἱ κόμη
ὤμους κατεσκίαζε καὶ μετάφρενα.

et in *Luciani* Amor. p. 1021. τὴν φωνὴν δ' ἴσον τῇ Λυκάμβου θυγατρὶ ἀφηδύνων. Plura supersunt ex iis, quae in ejusdem puellae et sororum contumeliam scripsit; interque ea nonnulla, *Origenis* (contra Cels. III. 125.) de *Archilochi* obscoenitate judicium firmantia. His annumerandus senarius ap. *Harpocrationem* v. παλίνσκιον· πρὸς τοῖχον ἐκινήθησαν ἐν παλινσκίῳ, cujus sensum praeclare intellexit *Toup.* Epist. crit p. 43. Cf. *Aristoph.* Nub. 1736. Ranae 159. Ejusdem generis sunt versiculi ap. *Athen.* X. p. 447. B. ab eodem *Toupio* in Em. ad Suid. P. I. p. 230. feliciter emendati:

ὥσπερ πρὸς αὐλὸν βρῦτον ἢ Θρέϊξ ἀνὴρ
ἢ Φρὺξ ἔβρυζε, κύβδ' ἦν πονευμένη.

Ex illis jambis etiam petitum hemistichium ap. *Athen.* L. III. p. 122. B. πάντ' ἄνδρ' ἀποσκολύπτειν (f. ἀποσκολύπτει). Unde ductum est illud ap. *Catullum* LVIII. *Nunc in quadriviis et angiportis Glubit magnanimos Remi nepotes.* Lacera quaedam senariorum fragmenta profert *Schol.* in Eurip. Med. 679.:

— — καὶ πεσεῖ
δρήστην ἐπ' ἄσκον — — —
μηρούς τε μηροῖς — — —

quae de meretrice κελητιζούσῃ dicta videntur. Cf. *Eustath.* ad Il. ψ. p. 1417. 34. *Anacreon* ap. *Phavorin.* in Γυναῖκες εἰλίποδες· Πλίξαντες μηροῖσι παρὰ μηρούς. Haec omnia congruunt in puellam, quam poëta propter immoderatam libidinem ἐργάτιν, δήμιον et παχεῖαν appellaverat. Vide *Suid.* in Μυσάχνη· unde senarium ap *Schol. Aristoph.* in Av. 1619.

περὶ σφυρὸν παχεῖα, μισήτη γυνή,

Archilocho tribuendum esse suspicor. In his carminibus denique locum habebant haec: ἀηδόνος νεοσσὲς . . . τὸ τῆς γυναικὸς αἰδοῖον. *Hesych.* γυμνὸν . . . ἀπεσκυθισμένον, ὡς Ἀρχίλοχος. *Idem.* et ap. *Nicetam* Histor. p. 150. τὸ τοῦ Ἀρχιλόχου·

ἀντικρὺς ἐπεραίνετο.

ὅ φησιν εἰς ἔντερον πόρνης πολλάκις μεταῤῥυίσκεσθαι τὰ χρόνῳ καὶ πόνῳ συλλεγέντα μακρῷ. Cum quibus comparanda sunt, quae *Aelianus* habet V. H. IV. 14. πολλάκις τὰ κατ' ὀβολὸν μετὰ πόνων πολλῶν συναχθέντα χρήματα κατὰ τὸν Ἀρχίλοχον εἰς

πόρνης γυναικὸς ἔντερον καταίρουσι·

ubi, vel invito *Perizonio* et *Kühnio*, *Schefferi* emendationem amplexus, lego:

— — πόρνης γυναικὸς ἔντερον
καταῤῥέουσιν — —

quod elegantissimum est, et *Nicetae* μεταῤῥυίσκεσθαι ad amussim respondet.

XXVII. Profert *Hephaestio* p. 19. 22. et 50. Metrum, ut Fr. XXIV. Pro κάρφεται *Mitscherlich*. in Specimine Horat. p. 25. elegantius judicat κάρφεαι. *Archilochum* imitatus est *Macedon*. Epigr. XVI. ὡς δὲ ῥόδον θαλέθεσκες ἐν εἴαρι· νῦν δ' ἐμαράνθης Γήραος αὐχμηρῷ καρφομένη θέρεϊ. *Apollon. Rhod.* IV. 1094. στονόεντι κάρφεται οἴτῳ. Senex ὑπέργηρως, φυλλάδος ἤδη κατακαρφομένης, τρίποδας μὲν ὁδοὺς στείχει. *Aeschyl.* Agam. 79.

XXVIII. *Etymol. Magn.* in Προίκτης. — — τινὲς δὲ παρὰ τὸ ἵζεσθαι, δωρεάν τινα λαμβάνειν, ὡς Ἀρχίλοχος·

ἐμεῦ δ' ἐκεῖνος οὐ καταπροΐξεται.

ζήτει εἰς τὴν κατα. Ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς, παρὰ τὸ ἴσσω, ὡς Ἀρχίλοχος·

Προτείνω χεῖρα προΐσσομαι.

Fere eadem habentur in *Scholiis Aristoph.* Equ. 433. et *Suida* in Καταπροίξεται· ubi tamen male εὖ δ' ἐκεῖνος legitur. (Rectius in *Glosf. Herodot.* p. 175. ἐμεῦ —.) In altero fragmento autem ex iisdem corrigendum: προτείνω χεῖρα καὶ προΐσσομαι. Vide *Toup.* in Em. in Suid. P. II. p. 211. qui inde corrigit *Schol. Homer.* Od. ρ. 352. ubi alterum fragmentum exstat, sed depravatum. *Aristophanes*, ut in veterum poëtarum locis facere solet, hunc quoque *Archilochi* versum in suam rem convertit, in Nub. 1241. οὔτοι, μὰ τὸν Δία μέγαν καὶ τοὺς θεοὺς, Ἐμοῦ καταπροΐξει. Comici loca, in quibus idem verbum occurrit, cum aliis collegerunt Intpp. *Thomae Mag.* p. 506. Nostri versum non praetermisit *Valckenarius*, verbum καταπροΐξεσθαι illustrans ad *Herodotum* p. 213. eumque ad perfidum Lycamben referendum suspicatur. Egregie κατεπροΐξατο restituit *Wyttenbachius Pseudo-Plutarcho* T. II. p. 10. C. οὐ μὴν ἐκεῖνός γε παντελῶς κατεπροΐξατο (vulgo κατεπράξατο)· πάντων δὲ αὐτὸν ὀνειδιζόντων καὶ λακτιστὴν ἐπικαλούντων, ἀπήγξατο. Auctorem, haec cum scriberet, de Lycambe cogitasse, verisimile est.

XXIX. Servavit *Hephaest.* p. 48. 50. ubi non hi solum versus, sed et alii praeterea habentur:

> Ἐρασμονίδη Χαρίλαε, χρῆμά τοι γελοῖον·
> αὐτῶν δ' οἱ μὲν κατόπισθεν ἦσαν οἱ δὲ πολλοί·
> ἐρέω, πολὺ, φίλταθ' ἑταίρων, τέρψεαι δ' ἀκούων·
> φιλέειν στυγνόν περ ἐόντα μηδὲ διαλέγεσθαι.

Horum versuum primum et tertium recte, si quid video, junxit *Gisb. Koen.* ad Gregor. p. 10. ubi χρῆμα γελοῖον illustrat. Quartum vero versum a *Brunckio* non immerito cum versu 3. conjunctum esse, apparet ex eodem *Hephaestione* p. 27. Idem notavit parodiam *Cratini* ἐν τοῖς Ἀρχιλόχοις·

> Ἐρασμονίδη Βάθιππε, τῶν ἀωρολείων.

De Charilao, cujus voracitatem *Archilochus* passim perstrinxit carminibus, consulendus *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. L. I. 27.

XXX. Hunc versum profert *Clemens Alexandr.* Strom. VI. p. 739. 2. eumque ex *Homero* derivatum censet Il. ι. 116. ἀασάμην, οὐδ' αὐτὸς ἀναίνομαι· ἀντί νυ πολλῶν. In *Archilochi* versu *Sylburgius* ἤμπλακον verius putabat; non tamen ignarus glossae ap. *Hesychium*: Ἤμβλακεν. ἠγνόησεν. — Ἀμβλακεῖν. ἁμαρτεῖν.

XXXI. *Clemens Al.* l. c. p. 739. 7. qui comparat *Homer.* Il. σ. 309. ξυνὸς Ἐνυάλιος, καί τε κτανέοντα κατέκτα.

XXXII. Ap. eundem p. 739. 12. Dictum est secundum *Homer.* Il. ζ. 102. αὐτὰρ ὕπερθεν Νίκης πείρατ' ἔχονται ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι. Simile est ap. *Meleagrum* XXI. 8. ἐν σοὶ καὶ ζωῆς πείρατα καὶ θανάτου.

XXXIII. Ap. eundem p. 739. 20. ubi comparatur Homericum Od. ξ. 228. ἄλλος γάρ ἄλλοισιν ἀνὴρ ἐπιτέρπεται ἔργοις. Eosdem inter se versus comparat *Sextus Empir.* adv. Mathem. XI. 3. p. 699. ubi habetur sic:

> ἄλλος ἄλλῳ ἐπ' ἔργῳ καρδίην ἰαίνεται.

Hunc verſum attigit, ubi interiorem verbi ἰαίνεσθαι ſignificationem enucleavit, *T. Hemſterh.* ad Heſych. T. II. p. 4. Alia, quae huc faciunt, vide ap. *Valckenar.* ad *Herodot.* I. 18. p. 22. 26. et, qui ſimilia comparavit, *Gatackerum* ad *M. Anton.* VIII. p. 253.

¶. 46.] XXXIV. *Athenaeus* L. XIV. p. 688. C. τῷ δὲ τοῦ μύρου ὀνόματι πρῶτος Ἀρχίλοχος κέχρηται λέγων· οὐκ ἂν . . . καὶ ἀλλαχοῦ δ' ἔφη· ἐσμυρισμένας . . . . Hinc *Euſtath.* ad Il. ψ. p. 1413. 32. μύρου δὲ, φασὶ, ὀνόματι πρῶτος Ἀρχίλοχος ἐχρήσατο. Hunc verſum Pericles ad Elpinicen, Cimonis ſororem, accommodaſſe narratur ap. *Plutarch.* T. I. p. 369. ed. Bry. Priſcis temporibus Graeci non μύροις, ſed ἐλαίῳ utebantur. Vide *Salmaſ.* ad Solin. p. 665. F. *Spanhem.* ad Callim. p. 611. — Sequens fragm. male reddidit *Athenaei* interpres. Senſus eſt: *Coma ejus et pectus ita unguentis erat delibutum, ut vel ſenem amore incenderet;* quod non fugit perſpicaciſſimum *Gilbertum Wakefield* in Silv. crit. IV. p. 43. ubi ἐσμυρισμένη corrigit; quod verum videtur. Hunc locum procul dubio in animo habebat *Rhianus* Ep. II.:

Ὡραί τοι Χάριτές τε κατὰ γλυκὺ χεῦαν ἔλαιον,
ὦ πυγὰ, κνώσσειν οὐδὲ γέροντας ἐᾷς.

ubi vide, quae notavimus.

XXXVI. *Athen.* L. XIV. p. 628. A. Φιλόχορος δέ φησιν, ὡς οἱ παλαιοὶ σπένδοντες, οὐκ ἀεὶ διθυραμβοῦσιν, ἀλλ' ὅταν σπένδωσι, τὸν μὲν Διόνυσον ἐν οἴνῳ καὶ μέθῃ, τὸν δὲ Ἀπόλλωνα μεθ' ἡσυχίας καὶ τάξεως μέλποντες· Ἀρχίλοχος γοῦν φησιν, ὡς Διονύσοιο ...... *Bentlejus* ad Phalar. p. 165. ubi Dithyrambum Laſo et Arione antiquiorem eſſe judicat, recte vidit, hos verſus trochaicos eſſe, eosque ſic numeris ſuis reſtituit:

ὡς Διωνύσοι' ἄνακτος καλὸν ἐξάρξαι μέλος
οἶδα διθύραμβον οἴνῳ συγκεραυνωθεὶς φρένας.

Idem vidit *Hermannus* de Metris p. 118. qui tamen initio verſ. 1. ὃ; Διωνύσου ſcribit. ἐξάρξαι μέλος proprie dicebantur, qui choro praeibant. *Ariſtoteles* tragoediam originem duxiſſe ait ἀπὸ τῶν ἐξαρχόντων τὸν διθύραμβον. Vide *Tyrwhitt.* ad Poët. p. 130. — συγκεραυνωθεὶς οἴνῳ, *percuſſus, ſaucius mero.* Cf. *Taubm.* ad *Plauti* Caſin. III. 5. p. 346.

XXXVII. Diſcrimen inter ῥόδον, ῥοδωνιὰ et ῥοδῆ docens, hos verſiculos profert *Ammon.* de Diff. Verb. p. 123. *Etymol. Magn.* v. Θάλλω priorem modo habet, pro μυρσίνης legens μυρίνης. Uterque exhibet ἐτέρπετο. *Moſchopulus* autem et *Phavorinus* in ῥόδον legunt ἀφείπετο. Eandem lectionem ſequitur *Philenus* in Lex. Techn. ap. *Villoiſon.* ad *Apollon.* Lex. Hom. p. 704. quem locum *Schneiderus* mihi indicavit. Sub *Antilochi* nomine verba ῥοδῆς τε καλὸν ἄνθος profert *Athen.* L. II. p. 52. F. — Lucem hoc fragm. lucratur ex loco *Heſychii*, a *Valckenario* allato: Μυῤῥίνης κλάδον ἢ δάφνης παρὰ πότον διδόναι τοῖς κατακειμένοις ἐκ διαδοχῆς, ὑπὲρ τοῦ ᾄσαι, ἀντὶ τοῦ βαρβίτου.

XXXVIII. *Ammonius* de Diff. Voc. p. 6. in Αἶνος. Ubi vulgo ſic habetur: αἶνός τις ἀνθρώπων (ſive ἀνθρώπῳ) ὅδ', ὡς ἄρ' ἀλώπηξ τε κἀετὸς ξυνωνίην ἔθεντο. Alii ξυνωνίαν. Sic fere hunc locum exhibet etiam *Euſtath.* ad Il. λ. p. 796. et ad Od. ξ. p. 556. ubi ὅδ', ὡς ἀ. ἠδ' ἀ. ξ. ἔμιξαν, ἢ καθ' ἑτέραν γραφὴν ἔθεντο. Cf. *Schol.* ad Odyſſ. ξ. 508. Haec *Valckenarius*, paucis immutatis, ſic exhibuit, ut verſus evaderent jambici dimetri acatalectici:

αἶνός τις ἀνθρώπων ὅδε,
ὡς ἄρ' ἀλώπηξ κἀετὸς
ξυνωνίην ἔθεντο.

In Animadverſſ. p. 17. eosdem in trimetros mutavit, ſicut ap. *Br.* leguntur. Id eum ſine cauſa idonea feciſſe, recte judicavit *Santenius* ap. *Ruhnken.* ad Tim. p. 257. Certe *Brunckius* interpolatos *Archilochi* verſus

pro genuinis exhibere non debebat. Exstare hoc fragmentum cum varietate ap. *Scholiast. Hermog.* p. 404. notavit *Schneiderus.* Sed frustra adhuc hunc librum quaesivi, qui e rarissimis est. *Archilochi* de vulpe fabula passim a veteribus memoratur. *Hermogenes* in Progymn. quae edita sunt in Bibl. L. et Art. VIII. p. 5. de fabula agens: φαίνονται δὲ τούτῳ χρησάμενοι καὶ οἱ ἀρχαῖοι, Ἡσίοδος μὲν τὸν τῆς ἀηδόνος εἰπὼν, Ἀρχίλοχος δὲ τὸν τῆς ἀλώπεκος. ubi tamen incertum, auctor hanc de vulpe et aquila fabulam, an eam, cujus fragm. sequitur loco proximo, respexerit. Sic quoque *Dio Chrysost.* Orat. LV. p. 560. 37. τὴν τοῦ Ἀρχιλόχου ἀλώπεκα simpliciter laudat. Nostram fabulam in mente habuit *Aristophan.* in Av. 652. ὅρα νῦν, ὡς ἐν Αἰσώπου λόγοις Ἐστὶν λεγόμενον δή τι· τὴν ἀλώπεχ' ὡς φλαύρως ἐκοινώνησεν αἰετῷ ποτε. ubi Schol.: ὅτι σαφῶς ἀνετίθεσαν Αἰσώπῳ τοὺς λόγους καὶ τοῦτον τὸν παρὰ τῷ Ἀρχιλόχῳ λεγόμενον καί τοι πρεσβυτέρῳ ὄντι.

XXXIX. Hoc quoque fragmentum servavit *Ammonius* l. c. καὶ πάλιν, ὅταν λέγει· Ἐρέω τιν' ὑ. α. ὦ Κ. ἀ. σκυτάλη. εἶτ' ἐπιφέρει· Πίθηκος.... Secundum versiculum excitavit *Schol. Pindari* Ol. VI. 154. ad verba ἠϋκόμων Μοισᾶν σκυτάλα. σκυτάλην ἐκ τοῦ συμβεβηκότος λέγουσιν, ὡς καὶ Ἀρχίλοχος· ἀχνυμένη σκυτάλη. Tanquam exemplum brevioris versiculi Archilochici eadem verba profert *Demetr.* de Elocut. V. p. 4. de quibus *Aristophanes Grammaticus* commentarium scripsisse videtur secundum *Athenaeum* L. III. p. 85. E. μνημονεύων αὐτῆς Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικὸς ἐν τῷ περὶ τῆς ἀχνυμένης σκυτάλης συγγράμματι. Unde fortasse derivata sunt, quae de scytala leguntur ap. *Etymol. M.* p. 720. Sensum dicti aperire conatus est *Diogenian.* in Proverb. Cent. III. 25. et *Erasmus* Chil. II. 2. 1. in *Tristis Scytale*, ubi laudat *Plutarch.* VII. Sap. Conv. T. II. p. 152. E. ἀλλὰ μὴν, ὁ Νειλόξενος ἔφη, τὴν μὲν τοῦ Αἰθίοπος ἐπίταξιν οὐδὲν ἄν τις ἄλλο πλὴν ἀχνυμένην σκυτάλην προσείποι κατ' Ἀρχίλοχον. — V. 4. ἐσχατιήν, in locum

ſolitarium. Illuſtravit hanc vocem *Bergler* ad Alciphr. I. 26. *Hemſterhuſ.* ad Lucian. T. I. p. 394. *Toup.* ad Theocrit. T. II. p. 328. — V. 5. κλώπηξ κερδαλῆ. Ex hoc loco vulpi epitheton τῆς κερδαλῆς adhaeſit. *Plato* Polit. II. p. 124. F. τὴν δὲ τοῦ σοφωτάτου Ἀρχιλόχου ἀλώπεκα ἑλκτέον ἐξόπισθεν κερδαλέαν καὶ ποικίλην. quem locum explicavit *Rubnk.* ad Tim. p. 257. *Dio Chryſoſt.* Orat. LXXIV. T. II. p. 399. ed. Reisk. ἡ κερδαλῆ δὲ ἀλώπηξ ἑτέρα τίς ἐστι παρὰ Ἀρχιλόχῳ, ubi alii ἑταῖρά τις ἦν legunt. *Aelian.* H. A. VI. 64. ἡ ἀλώπηξ πονηρὸν ζῶόν ἐστιν, ἔνθεν τοι καὶ κερδαλέην οἱ ποιηταὶ καλεῖν φιλοῦσιν αὐτήν. *Baſilius* in Orat. de Leg. poët. p. 107. ed. Grot. κολακείας δὲ καὶ θωπείας διωξόμεθα καὶ τῆς Ἀρχιλόχου ἀλώπεκος τὸ κερδαλέον τε καὶ ποικίλον ζηλώσομεν. Vocem κερδώ, de vulpe uſurpatam, a κέρδος derivabant Grammatici. Vide *Heſych.* in κερδαλεόφρων et *Ruhnken.* ad Heſych. T. II. p. VI. — Ceterum vix neceſſe eſt moneri, hanc et praecedentem fabulam ab *Archilocho* Lyricis intextas fuiſſe. In illa de vulpe et aquila ſuam cum Lycambe, doloſo homine, ſocietatem ſignificaſſe videtur; ut ſuſpicor ex *Philoſtrati* Icon. I. 3. p. 766. ubi cum fabulam ab *Homero* et *Heſiodo* neglectam eſſe negaſſet, addit — ἐμέλησε δὲ καὶ Ἀρχιλόχῳ πρὸς Λυκάμβην.

¶. 47.] *XL.* *Etymol. M.* v. κορωνός. ὁ γαῦρος καὶ ὑψαύχην . . . Ἀρχίλοχος· βοῦς . . . . *Heſych.* κορωνός. πονηρός. ὀρθόκερως ταῦρος. Hinc derivatur verbum κορωνιᾷν, quo uſus eſt *Philippus* Ep. L.

XLI. *Etymol. M.* in Ἀκή. ἡ ὀξύτης. οὕτως Ὧρος (haec ex codd. acceſſerunt). παρὰ τὸ ἥκω ἡκή, ὃ σημαίνει τὴν ὀξύτητα. Ἀρχίλοχος· Ἵστη κατ' ἠκὴν κύματος κυανέου. et iterum in Ἡκή. ἡ ὀξύτης τοῦ σιδήρου. Ἀρχίλοχος· Ἵστη κατ' ἠκὴν κύματος κἀνέμου. Vide *Valckenar.* ad *Herodot.* IV. p. 367. 54. ἠκὴ κύματος de litore videtur dictum. Poëta jubet aliquem ad litus, in ipſos ventorum undarumque fines, accedere.

XLII. *Plutarch.* Sympos. L. III. Tom. II. p. 658. B. τὸν δὲ ἥλιον ἀναρπάζειν μᾶλλον ἐκ τῶν σωμάτων τὸ νοτερὸν διὰ τὴν πύρωσιν· πρὸς ὃ καὶ τὸν Ἀρχίλοχον εἰρηκέναι φυσικῶς· ἔλπομαι.... Hunc locum respexit *Hesychius* v. Σείριος· ὁ ἥλιος, καὶ ὁ τοῦ κυνὸς ἀστήρ – Σειρίου κυνὸς δίκην. – Σειρίου Σοφοκλῆς τὸν ἀστρῷον κύνα· ὁ δὲ Ἀρχίλοχος τὸν ἥλιον· Ἴβυκος δὲ πάντα τὰ ἄστρα. Sic hunc locum constituit *Toup.* in Emend. in Hesych. P. II. p. 470. Idem in Fragmento *Callimachi* CXXIV. acute correxit πίλημά τι Σειρίου (vulgo πέτρου) ἄλκαρ ἔκειτο. Ex *Archilocho* profecit *Lycophron* de Ajacis cadavere: ἐκβεβρασμένον νέκυν ἀκτὶς Σειρίου καταυανεῖ. quem comparavit *Graevius* in Lect. Hesiod. ad Ἔ. κ. Ἡ. 417. De Sirio pro sole posito conf. *Eustath.* ad Od. p. 471. 25. *Salmas.* ad Solin. p. 305. Ut hic Sirius dicitur καταυαίνειν, sic ap. *Tibull.* I. 4. 42. *Canis arenti torret arva siti.* Cf. *Heyne* ad I. 1. 27. Versus autem non jambici, ut ex initio tertii versus apparet, sed trochaici tetrametri:

ἔλπομαι, πολλοὺς μὲν αὐτῶν Σείριος καταυανεῖ
Ὀξὺς ἐλλάμπων.

XLIII. *Scholiast. Pindari* Ol. α. 97. Ἀλκαῖος δὲ καὶ Ἀλκμὰν λίθον φασὶν ἐπαιωρεῖσθαι τῷ Ταντάλῳ· ὁ δὲ Ἀλκμὰν ὅπως ἀνὴρ δ' ἐν ἀσμένοισιν ἀλιτηρὸς ἧστ' ἐπὶ θάκοις κατὰ πέτρας, ὁρέων μὲν οὐδὲν, δοκέων δέ. ἐποίησε δὲ καὶ Ἀρχίλοχος·

μηδ' ὁ Ταντάλου λίθος
τῆσδ' ὑπὸ νήσου κρεμάσθω.

Totus hic locus insigniter depravatus est. In fragmento *Alcmanis* initium et finem sic constituam: ὁ δ' Ἀλκμὰν οὕτως· ἀνὴρ .... δοκέων δ' ἐπποιήσατο. καὶ Ἀρχίλοχος. In ipsis *Archilochi* verbis autem pro ὑπὸ legendum ὑπὲρ, ut *Plutarchus* habet, qui haec laudat Tom. II. p. 803. A. Ad hunc *Archilochi* locum, ubi *Brunckius* iterum numeros trochaicos mutavit in jambicos, respexit *Pausan.* X. 31. p. 876. in descriptione tabulae Polygnoti: Τάνταλος

καὶ ἄλλα ἔχων ἐστὶν ἀλγεινὰ, ὁπόσα Ὅμηρος ἐπ' αὐτῷ πεποίηκεν, ἐπὶ δὲ αὐτοῖς πρόςεστίν οἱ καὶ τὸ ἐκ τοῦ ἐπηρτημένου λίθου δεῖμα. Πολύγνωτος μὲν δῆλός ἐστιν ἐπακολουθήσας τῷ Ἀρχιλόχου λόγῳ· Ἀρχίλοχος δ' οὐκ οἶδα εἴτε ἐδιδάχθη παρὰ ἄλλων τὰ ἐς τὸν λίθον, εἴτε αὐτὸς ἐς τὴν ποίησιν εἰςηνέγκατο. Eandem fabulam explicat *Athen.* L. VI. p. 281. B. C. ex Ἀτρειδῶν καθόδῳ narrans, Tantalum a Jove petiisse coenam deorum coenae similem. Tum Jovem id quidem fecisse: ὅπως δὲ μηδὲν ἀπολαύῃ τῶν παρακειμένων, ἀλλὰ διατελῇ ταραττόμενος, ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἐξήρτησεν αὐτῷ πέτρον, δι' ὧν (f. οὗ) οὐ δύναται τῶν παρακειμένων τυχεῖν οὐδενός. Ad Euripidis Orest. 5. Τάνταλος κορυφῆς ὑπερτέλλοντα δειμαίνων πέτρον, notavi veterum loca, in Animadvv. ad Eurip. p. 10. ubi Latinos poëtas hanc fabulam ignorasse perperam statui. Ejus meminit *Lucret.* III. 993. *Cicero* Tusc. Quaest. IV. 16. Eandem commemorat *Philostratus* in Vit. Apollon. p. 116. et *Suidas* v. Τάνταλος, ex *Nonno* in Gregor. Nazianz. in Stel. p. 171.

XLIV. Ex Lect. p. 236. Servavit hos senarios *Athen.* L. X. p. 447. B. Τὸν δὲ κρίθινον οἶνον καὶ βρυτόν τινες καλοῦσιν· — καὶ Ἀρχίλοχος·

ὥςπερ αὐλῷ βρύτον ἢ Θρᾷξ ἀνὴρ ἢ Φρὺξ
ἔβρυζε· κύβδ' ἦν πονευμένη.

Obscurum hunc locum sic corrigere conatus est *Casaubonus* p. 743. — ἔβλυζε κυβάβδ' ἡ πονευμένη· putans nimirum, significari a poëta, mulierem aegrotantem sic sanguinem rejecisse, ut cum bryti zythivi salientem ex ore mittit Thrax aut Phryx aliquis. αὐλὸν enim pro κρουνῷ esse positum, et αὐλῷ βλύζειν βρύτον poëtica elegantia esse dictum pro αὐλὸν βρύτου. Denique κυβάβδα ap. Amathusios pro αἵματι fuisse usurpatum docet *Hesych.* In his felix *Casauboni* ingenium prorsus desidero. *Scaliger* haec adscripserat: ὥςπερ γὰρ αὐλῷ βρύτον ἢ Θρήϊξ ἀνὴρ Ἠ Φρ. ἔ. κύβδα γ' ἦν πονευμένη. *Conquiniscebat eo modo futa-*

gens mulier, quo siphone cerevisiam haurit Thrax aut Phryx, ipsa quoque sugens. Contortis his lectionibus nemo facile erit, quin lenem et elegantem *Toupii* emendationem praeferat, qua hos versus constituit in Em. ad Suid. P. I. p. 230.:

ὥπερ πρὸς αὐλὸν βρύτον ἢ Θρήϊξ ἀνὴρ
ἢ Φρὺξ ἔβρυζε, κύβδ' ἔην πωλευμένη.

Ubicunque ad potandum convenissent barbari, ibi prostabat illa muliercula. Cetera perspicua sunt et expedita; κύβδα autem est σχῆμα venereum, docente *Schol. Aristoph.* Eqq. 364. unde *Toupius* etiam ap. *Hesych.* Κύβαβδα· σχῆμα, (vulgo αἷμα) corrigit. πωλεῖσθαι in hoc negotio usurpatur a *Plutarch.* in Solon. p. 91. πλὴν ὅσαι πεφασμένως πωλοῦνται, λέγω δὲ τὰς ἑταίρας. *Hesych.* πῶλος· ἑταίρα. Conf. *Fischer.* ad Anacr. Od. LXI. p. 227. *Brunckii* lectio simpliciter de puella inter viros versante eosque frequentante accipi debet. — ἔβρυζε positum pro ἐβρύαζε. *Hesych.* ἐβρύαζεν· εὐωχεῖτο. ἐβρυάζοντο· εὐφραίνοντο. ubi Intpp. *Archilochi* locum comparaverunt.

XLV. Athen. XIII. p. 594. de Plangone meretricula, quam Iones, benignitatis ejus causa venerati, Παμφίλαν appellabant: μαρτυρεῖ δὲ καὶ Ἀρχίλοχος περὶ αὐτῆς ἐν τούτοις· Συκῆ.... quos versus Schneiderus in Peric. crit. p. 73. comparat cum *Straton.* Ep. XXVII. — Verba ξείνων δέκτρια II. in suum usum convertit *Lucian.* Ep. XII.:

καὶ γὰρ σοῦ μεσταὶ μὲν ὁδοὶ, μεστὴ δὲ θάλασσα,
καὶ λιμένες, πάντων δέκτρια Γραμματική.

ARIONIS METHYMNAEI

HYMNUS.

Ex Tom. III. p. 327.] *I.* Servavit hunc hymnum *Aelian.* de N. A. XII. 45. eumque ab *Arione*, e fluctibus ſervato, cantatum eſſe ait. Hiſtoriam de Arione poſt *Herodotum* L. I. 24. ſqq. multi narrarunt, quos laudat *Harduinus* ad Plin. H. N. IX. 8. p. 502. Adde *Plutarchum* T. II. p. 161. Noſtrum hymnum pro genuino *Arionis* foetu habendum eſſe negat *Schneiderus.* — V. 3. ἐγκυμονάλμαν habet *Gesner.* qui in altero Cod. diſtinctis vocibus ſcriptum reperit: ἔγκυμον ἅλμαν. Quod *Brunckius* habet, κυανοχαῖτα, ipſius conjectura eſſe videtur: quam certa, non dixerim. Sed totum hoc carmen curam medicam nec recipere, nec mereri judicat *Aeliani* ſoſpitator. *Hymn. Homer.* XXIII. 6. Χαῖρε Ποσείδαον, γαιήοχε, κυανοχαῖτα. Ad depravatae ſcripturae ductus propius accederet: ἀγκυλομῆτα. At nec hoc pro vera lectione habuerim. — V. 4. βράγχιοι verbum a poëta fictum a βράγχια, quae piſcibus propria ſunt. Imago ducta ex *Homeri* Il. ν. 27. βῆ δ' ἐλάαν ἐπὶ κύματ'· ἄταλλε δὲ κήτε' ὑπ' αὐτῷ Πάντοθεν ἐκ κευθμῶν, οὐδ' ἠγνοίησεν ἄνακτα. Quae expreſſit *Virgil.* Aen. V. 822. — V. 5. Vulgo χορεύουσι κύκλῳ. ἐν inſerit Cod. Medic. Mox *Gesnerus* πτερύγων conjiciebat pro ποδῶν, invito *Schneidero:* ineptum enim auctorem delphino eadem audacia pedes appingere, qua antea branchias. — V. 8. Pro σεισμοὶ *Gesnerus* σειστοί τε conjicit. — V. 9. σκύλακες. Haec fortaſſe obverſabantur *Philippo Theſſ.* Ep. LXXII. νηὸς ἐπειγομένης ὠκὺν δρόμον ἀμφεχόρευον Δελφῖνες πελάγους ἰχθυφάγοι σκύλακες. — V. 10. φιλόμουσοι. φίλαυλος δελφὶς, *Ariſtoph.* Ran. 1352. De delphino, *non homini tantum amico animali, verum et*

muficae arti, quae *Plinii* verba funt Tom. I. p. 501. fragmentum exftat *Pindari* ap. *Plutarch.* T. II. p. 704. E. ὁ Πίνδαρός φησι κεκινῆσθαι πρὸς ᾠδὴν ἁλίου Δελφῖνος ὑπόκρισιν, τὸν μὲν ἀκύμονος ἐν πόντου πελάγει αὐλῶν ἐκίνησεν ἐρατὸν μέλος. Quae hic depravata funt, non fincerius leguntur p. 984. C. nec *Reiskius*, qui totum locum immutavit, veram lectionem affecutus eft. Scribe: ἀκύμονος ἐν πόντου πλακί, ut mox ap. noftrum v. 18. ἄλοκα Νηρείας πλακός. Ipfe *Pindar.* Pyth. α. 45. ἐς βαθεῖαν πόντου πλάκα. *Oppian.* Hal. L. II. 186. ὄστρακον αὖ βυθίας μὲν ἔχει πλάκας. Ep. ἀδέσπ. CCIII. κατ' Αἰγαίην πόντου πλάκα. *Ariftoph.* Ran. 1486. πελαγίαν ὑπὲρ πλάκα. Qualia de delphini mufices amore narrant veteres, recentiores de manato tradunt; quare *Linnaeus* delphinum veterum pro manato habendum effe cenfebat in Amoen. Acad. VII. p. 315. non affentiente *Beckmanno* ad *Antig. Car.* p. 110. Vide *Camus* Notes fur l'Hift. des Animaux d'Ariftote p. 284. fq. *Schneider.* ad Aelian. II. 52. p. 74. — V. 11. ἔναλα θρέμματα vulgo. Elegantiorem lectionem ἀθύρματα *Valckenarius* invenit, in Diatr. p. 289. C. ubi hoc vocabulum *Aeliano* in deliciis fuiffe notavit. Quae obfervatio tamen ad lectionem ἀθύρματα *Arioni* afferendam nullam vim habet, nifi fortaffe *Valckenarius* totum hunc hymnum pro *Aeliani* foetu habuit. Vide inprimis, quae collegit *Stoeber.* ad Thom. Mag. p. 18. et *Lennep.* ad Coluth. p. 19. fq. — V. 15. Vulgo ἐπορεύσατε. et v. 17. κ. νώτοις χορεύοντες. Utrumque *Brunckius* emendavit. Fere fufpiceris, haec obverfata effe auctori odae inter *Anacr.* LI. 23. ὑπὲρ ἀργύρῳ δ' ὀχοῦνται Ἐπὶ δελφῖσιν χορευταῖς — Ἔρος, Ἵμερος γελῶντες, Χορὸς ἰχθύων δὲ κυρτός — —. *Philoftr.* I. Icon. XIX. p. 794. ὀχήσεται γοῦν μικρὸν ὕστερον Παλαίμων ἐπὶ δελφῖνος. Hoc ipfum verbum ὀχεῖσθαι in fabula de Arione ufurpat *Oppian.* Hal. V. 449. ὡς δελφῖνος ὀχησάμενος περὶ νώτοις Κῦμα μέλαν περάασκε — Ταιναρίῃ τ' ἐπέλασσεν ἐπὶ προβολῇσι Λακώνων. — V. 20. φῶτες δ' ἐλιοί με ἀπὸ

ἀλιπλ. Vulgo. Cod. *Gesneri* offerebat ἐλεῖοι, ipse conjiciebat ἅλιοι sive ἀνίλεω. Utrumque posthabendum eleganti *Valckenarii* correctioni in Diatr. p. 289. C. δόλιοι legentis. Reliqua *Brunckio* debentur. — V. 22. ἀλιπόρφυρον λίμνας. Vulgo. Quae lectio nulla emendatione indigebat.

Tom. III. p. 328.] *II.* Hoc distichon Arionis, delphini insidentis, statuae insculptum tradit *Aelian.* Hist. An. XII. 45. p. 407. Hujus monimenti mentionem facit *Herodotus* I. 24. p. 11. epigramma non commemorans, non magis ac *Pausan.* L. III. 25. p. 275. et *Dio Chrysost.* Orat. XXXVII. p. 455. 32. Cf. *Gellium* L. XVI. 19. *Solin.* p. 16. F. — Vulgo legebatur Κύκλονος, quod emendavit *Salmas.* ad Solin. p. 98. A. Praeterea *Gesnerus* πομπαῖσιν malebat.

PISANDRI RHODII EPIGRAMMA.

T. II. p. 294.] *Brunckio* obsecutus (Lectt. p. 197.) collocavi hoc epigramma ante fragmenta *Sapphus*, quam poëtriam *Pisander* aetate praecessit. Exstat in membranis Vatic. p. 251. cum lemmate: Πεισάνδρου Ῥοδίου· τούτου τοῦ ἐπιγράμματος μέμνηται Νικόλαος ὁ Δαμασκηνὸς ὡς ἀρίστου. Εἰς Ἱππαίμονα τὸν ἐκ Κρήτης Μάγνητα. Ultima inepta sunt. Anthol. Planud. p. 203. St. 296. W. Apud *Pollucem* L. V. 46. p. 501. prius distichon laudatur. *Pollucis* verba haec sunt: οὐ μὴν οὐδὲ ὁ Μάγνης ὁ κύων, τὸ Ἱππάμονος κτῆμα, ᾧ Λήθαργος ἐπώνυμον, οὐκ ἀνώνυμος, ὃς τῷ δεσπότῃ συντέθαπται, καθάπερ μηνύει τοὐπίγραμμα. Versu enim secundo pro Θήραργος legit Λήθαργος, quae lectio etiam in Vat. Cod. notata. Nec aliter habet *Dio Chrysost.* Or. XXXVII. T. II. p. 121. 15. ed. Reisk. ubi postquam prius distichon protulit, scribit haec: τίς οὖν

οἶδεν Ἑλλήνων, οὐχ ὅτι τὸν ἵππον, ἀλλ' αὐτὸν τὸν Ἱππαίμονα. δοκοῦμεν οὐδὲ Μαγνήτων [οὐδεὶς] ὅθεν ἦν Ἱππαίμων. οὗτος μὲν οὖν φροῦδος ἐξ ἀνθρώπων αὐτῷ Βάβητι καὶ Ποδάργῳ. Secundum *Pollucem* igitur Canis fuisset Magnesius; secundum *Chrysostomum* ipse Hippaemon. Ab utroque discedit *Brunckius*, qui equum Thessalum, canem Creticum, servum Magnetem fuisse pronuntiat. Sed sic Hippaemonis patriam praeteriisset poëta, quod non admodum probabile est. De ipso heri nomine dubitatur. Apud *Pollucem* Ἱππάμων legitur, quod *Casaubonum* in Ἱππάμμων mutasse ait *Reiskius*. Ubi? quaeso. Certe non in Diatriba in Dionem, ubi Ἱππαίμων legit. Ap. *Chrysostomum* olim erat: ὄνομα τῷ ἵππῳ δέ.

SAPPHUS EPIGRAMMATA.

¶. 55.] *I.* (*II.*) Vat. Cod. p. 193. ὡς Σαπφοῦ(ς). ubi totum sic exhibetur:

ζτ. Π Ε Ρ Ι Σ Σ Ο Ν

Παῖδες ἄφωνος ἐοῖσα τέτ' ἐννέπω. αἴ τις ἔρητα
φωνὰν ἀκαμάταν κατθεμένα πρὸ ποδῶν.
Αἰθοπιαι με κόραι Λατοῦς ἀνέθηκεν ἀρίστα
ἑρμοκλείταο τῶς αὔν αἰάδα
σα πρόπυλος δέσποινα γυναικῶν ἆ συ χαρεῖσα
πράφρων ἀμετέραν εὐκλείσον γενεάν.

Θ Λ Ο Σ Φ Α Λ Τ Ο Ν.

Sic quoque, si a paucis iisque levissimis discesseris, in apogr. Bentlejano exstabat. Emendavit hoc carmen *Bentlejus* in Notis ad Callim. Fragm. nr. CCCCXVII. Tom. I. p. 566. ed. Ern. in hunc modum:

Παῖδες, ἄφωνος ἐοῖσά τ', ἐτ' ἐννέπω, αἴ τις ἔρηται,
φωνὰν ἀκαμάταν κατθεμένα πρὸ ποδῶν·
Αἰθοπίᾳ με κόρᾳ Λατοῦς ἀνέθηκεν Ἀριστὼ
Ἑρμοκλείδαο τῶ Σαϊωνάδα,

τὰ πρόπολος, δέσποινα γυναικῶν· ᾇ σὺ χαρεῖσα,
πρόφρων ἁμετέραν εὔκλεϊσον γενεάν.

Statua ait, se vel mutam loqui posse; si quis inscriptionem, quatuor, qui sequuntur, versiculis constantem, legere velit, ante pedes in basi positam. *κατατίθεσθαι, aliquid literis mandare. Cornelius de Pauw*, qui hoc carmen repetivit in fragm. Anacr. XCVI. p. 308. quamvis recte intelligens, primum versiculum nondum persanatum esse, infeliciter ipse tentavit, παιδὸς ἀφώνω ἐοῖσα, quod sensu caret. Brunckiana lectio *Dorvillii* sagacitati debetur (in Vanno crit. p. 193. sqq.): παιδνὴ ἄφωνος ἐοῖσα τάδ' ἐννέπω. Esse enim infantis, recens nati statuam, a matre dedicatam Dianae, puerperarum tutelari numini. Ipsam puellam infantem induci loquentem. Idem *Dorvillius* tentat, si quis ἔτι necessario adesse velit: παῖς ἔτ' ἄφωνος ἐοῖσα τάδ' ἐννέπω, αἴ τις ἔρηται. Particulam αἰ in ἦν mutandam esse, *Br.* monuit. *Reiskius*, qui hoc Epigr. edidit in Anthol. p. 52. nr. 515. prius distichon sic exhibet: παιδνὴ ἄφωνος ἐοῦσα γέ ται 'ννέπω, ἄν τις ἔρηται φωνὰν ἀκοιμάταν κ. τ. τ. quod nemo facile amplectetur. *Toup.* Epist. crit. p. 120. corrigendum censet:

Παιδὸς, ἄφωνος ἐοῖσά τ', ἔτ' ἐννέπω, αἴ τις ἔρηται —

Nimirum τὴν στήλην sive cippum hic loqui; esse autem antithesin: ipsa ἄφωνος non suis, sed παιδὸς verbis loquitur. Vereor, ne haec emendatio eleganti *Toupii* ingenio indigna sit. Profecto enim inepte arguta foret poëtria, discrimen inter στήλην et puellae ibidem collocatam statuam ponendo. Nec, hac interpretatione admissa, video, quem sensum habeat τ' post ἐοῖσα, ἔτι ante ἐννέπω collocatum; quamvis Bentlejana lectio eodem laborat incommodo. *Dorvillii* conjecturam si quis veram esse dubitaverit, elegantem tamen esse et probabilem non negabit. — V. 3. Αἰθοπίᾳ. Dianae cognomen. *Stephan. Byz.* Αἰθόπιον· χωρίον Λυδίας παρὰ Ὕλλῳ, πλησίον τοῦ Εὐρί-

του, ἀφ' οὗ ἡ Ἄρτεμις Αἰθοπία. οἱ δὲ, ὅτι παρὰ τοῖς Αἰθίοψι διάγουσαν Ἀπόλλων ἤγαγεν αὐτήν· οἱ δὲ αὐτὴν τῇ Σελήνῃ διὰ τὸ αἴθειν· ὡς Καλλίμαχος. Vide Intpp. *Hesychii* in Αἰθιόπαιδα. *Antipater Theſſ.* Ep. XXXIV. Αἰθοπίης Βραυρωνίδος ἴχνια νηοῦ. — V. 4. Etiam hunc verſum *Br.* exhibuit ſecundum emendationem *Dorvillii*, qui τῶ Σαωναϊάδα cum *Guyeto* pro nomine patronymico habendum cenſebat. Cum *Bentlejus* ad Ἑρμοκλείδαο θυγατέρα ſubaudiendum exiſtimaſſet, *Dorvillius* de *conjuge* Hermoclidae accipi malit, remittens lectores de hac ellipſi ad *Salmaſ.* in Inſcr. Herod. p. 40. *Perizon.* in Diſſ. Triade p. 19. et *Burm.* ad Sueton. de Ill. Gramm. c. X. Nam cum mater Ariſto hanc ſtatuam dedicaverit, veriſimilius eſſe, patrem pueri, quam ejusdem avum maternum, commemorari. Non acquieſcens in lectionibus *Bentleji* et *Dorvillii*, *Reiskius* conjecit: Ἑρμοκλύτοιο, κάτω ὃς παρὰ νῦν ἀίδᾳ, σὸς πρόπολος. *Filia Hermoclyti, qui nunc infra eſt apud Plutonem, tuus olim famulus.* Omnino male. Ejus tamen veſtigiis inſiſtere non dubitavit *Toupius* l. c., qui tentat, Ἑρμοκλείδαο, τῶ ῥά νυν εἰν ἀίδᾳ, ſe verum exſculpſiſſe ne dubitans quidem. — V. 5. σὰ πρόπολος. Fuit Ariſto Dianae neocoros, vel ſaltem ex iis, quae praecipuo cultu eam deam proſequebantur; quare non mirum, infantis effigiem Dianae dedicari a puerpera Dianae aeditua. — Precatur autem infans, ut Diana genus ſuum, i. e. ipſius infantis, patris et matris, proſperare velit. *Dorvill.* Ultimum verſum, ſicut hic ſcriptus eſt, laudat *Suidas* v. εὐκλεΐσαν T. I. p. 893. Totum repetivit etiam *Wolfius* in Fragm. Sapph. p. XX.

II. (*III.*) Vat. Cod. p. 286. Planud. p. 196. St. 285. W. *Urſinus* in Carm. Ill. Fem. p. 17. *Wolf.* in Fr. Sapph. p. 78. ex *Dorvillii* apographo. — V. 1. membranae γριπεῖ, et ἐπέθηκε. V. 2. κακοζῶας. *Br.* exhibuit lectionem Planudeae, quam in omnibus antiquis editt. reperi, praeterquam in Wecheliana, ubi κακοζοΐας

legitur. Comparavit *Brodaeus Virgil.* Aen. VI. 232. *At pius Aeneas ingenti mole ſepulcrum Imponit, ſuaque arma viro, remumque tubamque:* quod ductum ex *Homeri* Od. M. 14. τύμβον χεύαντες καὶ ἐπὶ στήλην ἐρύσαντες, Πήξαμεν ἀκροτάτῳ τύμβῳ εὐῆρες ἐρετμόν.

III. (*IV.*) Vat. Cod. p. 285. Planud. p. 229. St. 333. W. *Urſinus* et *Wolf.* l. c. In Timadis, puellae, immatura morte exſtinctae tumulum. — V. 1. Vulgo et in Cod. Vat. θανοῦσαν. — V. 2. Proſerpinae θάλαμος ex hoc fortaſſe loco ad plures manavit. *Simonidis* Ep. CIII. κατέβην τὸν ἄφυκτον – ξανθῆς Φερσεφόνης θάλαμον. Epigr. inter ἀδ. DCCXXXIV. 2. *Empedoclis* Ep. II. Similia collegit *Burmannus* ad Anthol. Lat. T. II. p. 222. ſq. — V. 3. ἀπὸ φθιμένας. Vat. νεοθηγέϊ χαλκῷ Planud. Urſin. In Vat. Cod. νεοθᾶγει σιδήρῳ. Expreſſit hunc locum *Andronicus* T. II. p. 399. ἃ δὲ, σέθεν φθιμένας, πολιοὺς νεοθᾶγι σιδήρῳ Κείρατο γηραλέας ἐκ κεφαλᾶς πλοκάμους. *Archeſtratus* ap. Athen. VII. p. 306. B. κεντήσαντα δέμας νεοθῆγι μαχαίρᾳ.

ERINNAE EPIGRAMMATA.

¶. 58.] *I.* Vat. Cod. p. 206. Planud. p. 301. St. 441. W. Quamvis editum, *Reiskius* tamen denuo exſcribi juſſit in Anth. p. 67. nr. 549. ut ex apographo ſuo emendatius daret. Ex mente *Dorvillii* conſtitutum edidit *Wolf.* in Fr. Poëtr. ubi *Erinnae* carmina exhibuit p. 10 – 25. Qui idem emendandi cauſa protulit in Epiſt. de Syrac. p. 334. *Toupius*, vix tamen quidquam habet novi, et ab ipſius ingenio profecti. Scriptum eſt hoc epigr. in Agatharchidis imaginem, puellae tam egregie ſimilem, ut nihil ei niſi loquendi facultas deeſſe vide-

retur. — V. 1. „ἐξ ἀταλᾶν. Cod. Hanc lectionem ex „Vatic. membrana notavit *Salmasius*, qui tamen δέξ' scri„bebat, quae mutatio mihi necessaria non videtur. Hinc „est forte, quod in epigrammatum codice Bibl. Buhe„rianae scriptum δέξο τάλαν χειρῶν." *Brunck*. In apographo Spallett. δέξα τάλάν legitur, idque in Codice ipso legi nullus dubito. Contra lectionem ἐξ ἀταλᾶν ex *Salmasii* ingenio profectam existimo. *Reiskius* δέξο καλᾶν. Saltem scribendum:

δέξ' ἀταλᾶν ἀπὸ χειρῶν.

Quae si sincera est lectio, Prometheo illam imaginem dedicari puta. Vulgo ἐξ ἁπαλῶν. ἀταλαὶ χεῖρες sunt *scitae manus*; periti videlicet artificis opus. γλαφυρᾶς χερὸς Epigr. *Theocrit.* VII. Manus sculptoris, qui molle et ad ungues exactum opus expoliverit, recte *molles* appellari, nec *Huetium* fugit in Notis p. 29. ubi commemorat conjecturam viri docti in marg. *Scaligeri*, εὐπαλαμῶν χειρῶν emendantis. Hoc a se probatum, postea rejicit *Toupius* in *Corrigendis*, patrocinaturque vulgatae. — Ceterum γράμματα h. l. de tabula picta accipiendum esse, dubitari nequit; nec debebat hoc carmen ab iis laudari, qui Prometheo literarum inventum vindicare conati sunt. Vide *Harlesium* ad Fabr. Bibl. Gr. T. I. p. 216. c. Ad Prometheum se convertit poëtria, tanquam ad principem sculptorum, qui etiam viva et spirantia signa finxisse putabatur; cui quidem συνειργάζετο καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἐμπνέουσα τὸν πηλὸν, καὶ ἔμψυχα ποιοῦσα εἶναι τὰ πλάσματα. *Lucian.* in Prometh. 3. T. I. p. 20. ed. Bip. Eadem plane orationis conversio in epigrammate, quod hinc expressum puto, *Antipatri Sid.* LV. in Myronis vaccam:

ἁ δάμαλις, δοκέω, μυκήσεται· ἦ ῥ' ὁ Προμηθεὺς
οὐχὶ μόνος, πλάττεις δ' ἔμπνοα καὶ σὺ, Μύρων.

Unde Dorvillianae lectionis, a *Brunckio* repraesentatae, veritas apparet. — V. 2. τὶν ὡμαλαὶ σοφίαν. Sunt etiam

inter mortales aliqui tibi peritia similes. Verissima Cod. lectio. Vulgo τὴν δ. σ. quam lectionem vir doct. in marg. Scalig. ita emendare conatus est, τῆνο μάλ' ἁ σοφία, probante *Huetio* p. 29. *Jos. Scaliger* in marg. Aldinae emendavit: τῆνοι ὅλοι σοφία. — σοφία de arte crebro usurpatum. Vide ad *Anacr.* Epigr. LXXI. — Qui autem humanam speciem ita pingunt effinguntve, ut vivere et spirare videatur, ἐτύμως γράφειν dicuntur. In descriptione tabulae pictae *Theonis* ap. *Aelianum* V. H. II. 44. haud scio an scribendum sit, ἐναργῶς καὶ πάνυ ἐτύμως ὁ νεανίας ἔοικεν ὁρμῶντι εἰς τὴν μάχην. Vulgo ἐκθύμως legitur. Vide notata ad Ep. *Longini* T. II. p. 200. — Pro ταύταν, quod exstat in Planudea et in apogr. Gothano, *Dorvillii* Cod. ταῦτα. — Versu ultimo vulgo legitur: αἴκ' αὐγὰν ποτ' ἔθηκ', ἧς 'A. ὅλα. Qui reliqua recte exhibet Cod. Vat. tamen vitiosum αὐγὰν praebet. Hoc praeclare emendavit *Ursinus* in Carm. Mul. Ill. p. 295., Vir D. ap. *Huetium* et *Brodaeus*. Incertus Ep. DXIV. de Pythagora:

Αὐτὸν Πυθαγόρην ὁ ζωγράφος, ὃν μετὰ φωνῆς
εἶδες ἄν, εἴ γε λαλεῖν ἤθελε Πυθαγόρης.

II. Vat. Cod. p. 319. Ἠρίννης Μιτυληναίας εἰς Βαυκίδα. V. 1 – 4. protulit *Olearius* ex collectione Mscta, quae *Agathiae* Scholastici nomen gerit. Hinc *Wolfius* in Collect. Fr. p. 20. Integrum carmen edidit *Jensius* nr. 17. et *Reiskius* p. 122. nr. 674. Emendare conatus est *Heringa* in Obss. p. 195. — V. 1. σειρῆνες. Multum in hac voce explicanda fluctuat *Reiskius*, tandem acquiescens in interpretatione *Olearii*. Sirenum simulacra tumulis fuisse imposita, constat ex *Plutarch.* Vit. X. Orat. T. II. p. 835. et biographo anonymo Sophoclis: φασὶ δέ, ὅτι καὶ τῷ μνήματι αὐτοῦ Σειρῆνα ἐπέστησαν. Sed in *Isocratis* et *Sophoclis* tumulo Siren spectabat ad orationis dulcedinem; vulgo vero earundem imagines ad luctum referebantur. Conf. Epigr. *Mnasalcae* XVII. et quae

notavi in *Euripidis* Helenam v. 166. in Animadv. L. II. c. XI. p. 142. sqq. De lugubri Sirenum cantu vide inprimis *Spanhem.* de Usu et Praest. Num. T. I. p. 254. quocum conferas *Burmann.* ad Anthol. Lat. T. I. p. 113. — V. 2. Ἀΐδᾳ *Reisk.* τᾶν ὁ. σποδιᾶν *Wolf.* et sic in Cod. esse videtur; sed corrigi debuit tam manifestum vitium. — V. 3. τοῖς ἐμοῖς ἐρχ. Cod. Vat. et Wolf. In fine versus iidem et Jens. χαίρειν. — Versu sequ. vitiosissime Codex αἴτ' ἀστοὶ τελέθων τ'αιθερωιπόλιος. *Olearius* versus initio αἰτασταὶ exhibuit, idque ut sanum et sincerum explicare conatus est. Brunckiana lectio debetur *Heringae*, ante quem *Crozius* in eandem inciderat. *Reiskius* dedit αἴτ' ἀστοὶ τελέθωντ', αἴθ' ἑτέρας πτόλιος. — V. 6. χ'ἄτι πατὴρ Cod. qui etiam Βρυκίδα exhibet. Ex sq. Epigrammate hoc emendavit *Heringa*, cujus emendationem *Reiskius* recepit. — Seq. vers. Vaticanae membr. τηνι δώσειδωντι, et sic fere *Jensius*: τηνιδως ειδωντι, quod *R.* retinuit, quum sanare non posset. Poëtriam tamen familiam in Graecia illustrem nominasse suspicatus, τῶν Ἰαμειδᾶν vel Ἰαμιδᾶν ἦν olim fuisse lectum, putabat. *Heringa* patriae significationem quaerens, legit, Τηνία, ὡς εἰδῶντι, quod languere *R.* bene monuit. *Brunckius* audacem suam conjecturam ne verbo quidem indicavit, nedum firmare conatus est. Literarum ductus spectantibus non improbabilis fortasse videbitur emendatio nostra:

χἄτι γένος
χὴν Ἀΐδεω φίλον ἐντί – – –

parentes mihi etiam in Orco habitanti caros esse. γένος pro parentibus, vt in Epigr. *Sapphus* I. 6. πρόφρων ἁμετέραν εὐκλέϊσον γενεάν. Nec tamen multum tribuerim huic conjecturae.

III. Vat. Cod. p. 319. sq. Edidit *Olearius* ex eadem collectione Holsteniana l. c. in qua etsi corruptissime legitur, nihil tamen difficultatis habere pronuntiat. Repe-

tivit *Wolf.* p. 20. Corrupta emendare tentavit *Heringa* in Obff. p. 197. *Toup.* in Em. ad Suid. p. 508. Exhibuit *Reiskius* in Anthol. p. 123. nr. 676. paffim emendatum. Scriptum eft in eandem Baucidem, quae in ipfo nuptiarum apparatu morte exftincta eft. Conf. hinc expreffum Epigramma *Meleagri* CXXV. — V. 1. πολύκλαυτον, ut rectius, dedit *Reiske*; qui et εἰμὶ habet, ut eft in membranis. Ad verba *Erinnae*, βάσκανός ἐσσ', Ἀΐδα, refpexit *Leonid. Tar.* Ep. LXXXI. Plures deinde, poëtriae noftrae exemplum fecuti, Mortem et Parcas βασκάνους appellavere. Conf. Ep. inter ἀδέσπ. DLXXXII. et DCLVI. φθονερὴ Μοῖρα. βάσκανε δαῖμον Ep. DCXCV. — Mox Codex τὰ δέ τοι καλὰ τὰ μεθ' ὁρῶντι Ὄμματα τὰ B. κ. τύχα. Nec aliter *Olearius* et *Jenfius*, qui tamen τὰ poft καλὰ omittit. Parum feliciter hunc verfum tentavit *Heringa*: τὰ δέ τοι καλὰ τῷ μ' ἐφορῶντι Ὄμματα τὰν Βαυκοῦς, hac interpretatione adjecta: *Bauces maritus fuit Baucidis: pulchri vero hi oculi (Baucidis nempe effigies in fepulcro expreffa erat) cuicunque me intuenti oftendet grave Baucidis infortunium, qui puellam in miferando rogo iis cremavit taedis, quibus gavifus paulo ante fuerat Hymenaeus.* Minus etiam probabiliter *Reiskius*, τά γέ τοι καλὰ τῷ ποθορῶντι Ὄμματα τὰν — τύχαν. Partem depravati hujus loci *Brunckius* conftituit ad *Toupii* mentem, reliqua ex fuo ingenio dediffe videtur. Adfcribam notam clariffimi editoris: „Βαυκὶς et Βαυκὼ *diverfae funt ejusdem* „*nominis formae; una eademque perfona bis indigetatur.* „*In hoc fepulcrali epigrammate monumentum ipfum loqui*„*tur: hoc autem fymbolis erat ornatum, quibus fepultae* „*mulieris mors ipfas confecuta nuptias fignificabatur. Hinc* „*intelligendus verfus tertius: pulcra haec mea ornamenta* „*infpicienti tibi crudeliffimum Bauconis, five Baucidis,* „*nuntiant cafum. In cod. fcriptum* ἄμματα τὰν B." Haec *Brunckius*, qui quod in Cod. legi ait, id in fuo apogr. ex *Salmafii* emendatione legi exiftimo. ἄμματα fpeciem

habet, si comparaveris *Meleagr.* Ep. CXXV. 2. vix tamen in hoc contextu ferendum est. Mihi antiquae scripturae vestigia propius consideranti, *Erinna* sic fere scripsisse videtur:

— — τὰ δὲ ποικίλα γράμμαθ' ὁρῶντι
ὠμοτάταν Βαυκοῦς ἀγγελέοντι τύχαν.

sive:

— — τὰ δὲ ποικίλα μευ ποθορῶντι
Σάματα τὰν Β. κ. τ.

varia illa signa, quae miserandam Baucidis fortunam indicant. Idem, quoad sensum, σάματα et γράμματα, ut apparet ex *Eustathio*, de Bellerophontis σήμασι disputante, Il. ζ. p. 632. sqq. De ποικίλα vide dicta in Exercit. crit. T. II. p. 63. sq. — V. 5. Cod. Vat. ὃς τὰν π. Ὑ. ἐφ' αἷς ᾔδετο πεύκαις. *Salmasius* ὑφ' ἇς correxit; in qua lectione ὑπὸ positum pro μετά. Vide *T. Hemsterh.* ad Lucian. T. II. p. 434. ed. Bip. et *Valcken.* ad Herodot. p. 521. 27. — In quibusdam apogr. initio versus ὡς legitur. Lacunam in medio versu relictam alii aliter expleverunt. *Heringa* et *Lacrozius* ἐφ' αἷς πάρος. *Olearius* καλός. *Reiskius*, ᾧ τὰν παῖδ' ὑμέναιος ἐφ' ᾇ σχεδὸν ᾔδετο πεύκᾳ Τᾷδ' ἐπὶ κηλείαις ἔ. κ. *Cujus voluntate puellam, cui tantum non jam canebatur hymenaeus, picea taeda ussit hic super rogo edaci.* Quod et frigidum et contortum est. *Toupius* corrigit: ἣ τὰν παῖδ', ὑμέναιος ἐφ' αἷς πολὺς ᾔδετο πεύκαις, Τᾷδ', ἐπὶ καδευτᾶς ἔ. π. πολὺς ὑμέναιος, ut ap. *Homer.* Il. σ. 493. Temere vero idem defendit formam καδευτᾶς, pro qua in Cod. recte legitur καδεστάς. In iisdem membranis τὰν δ' exstat, non τᾷδ'. Secundum *Brunckium* κηδεστὴς hoc loco *maritus* foret. Vide Etym. M. in κηδεσταί. Non dixit Cl. editor, an lectionem, quam exhibuit, in apogr. suo invenerit, an ex sua conjectura dederit. Non multum interest; nam ex Cod. eam non fluxisse constat. Ordo verborum est: ὡς τὴν παῖδα ὁ κηδεστὴς ἐπὶ πυρκαϊῆς

ἔφλεγε τῇ αὐτῇ πεύκῃ, ὑφ' ἧς ὁ ὑμέναιος δόμον ἤγετο. Quum hac conjectura amplius inquirendi studium minime impediatur, liceat mihi doctorum virorum emendationibus meam quoque adjicere. *Erinnam* scripsisse puto:

αἷς τὰν παῖδ' Ὑμέναιος ἐφέσπερος ἤγετο πεύκαις,
ταῖςδ' ἐπὶ καδεστὰς ἔφλεγε πυρκαϊάς.

Quam lectionem, codicis scripturae tantum non inhaerentem, reliquis concinniorem esse mihi persuadeo. *Quibus facibus Hymenaeus puellam in sponsi domum duxerat, iisdem ejus sive pater sive sponsus rogum accendit.* Vocis ἐφέσπερος vestigia sunt satis manifesta in lectione codicis ἐφαίς...., quem codicem in vocabulis cum praepositione compositis jungenda saepissime divellere, multis jam exemplis docuimus. Idem αι cum ε crebro confundit; cujus confusionis exemplum vidimus in Ep. *Meleagri* LXXX. 6. ubi παιζοπόρον exhibet pro πεζοπόρον. Cf. *Dorvill.* ad Charit. p. 683. *Erinnae* ὑμέναιος ἐφέσπερος obversabatur *Meleagro* Ep. CXXV. ἄρτι γὰρ ἑσπέριοι νύμφας ἐπὶ δικλίσιν ἄχευν Λωτοί. Hymenaeus vero puellam ἤγετο, ut sponsus, qui mulierem ducit, ἄγεται. Vide *Valckenar.* ad Herodot. IV. p. 317. 52. — Recte nos denique servata Cod. scriptura πεύκαις legimus, ut apparet ex *Meleagro*, qui inprimis comparandus est:

αἱ δ' αὐταὶ καὶ φέγγος ἐδαδούχουν παρὰ παστῷ
πεῦκαι, καὶ φθιμένᾳ νέρθεν ἔφαινον ὁδόν.

¶. 59.] V. 7. In edit. Jens. lacuna est ante ἀοιδάν. Fallitur *Reiskius*, qui μολπαῖαν ex *Olearii* ingenio profectum putat. Ipsa est Cod. lectio; quae cum optima sit, conjecturis supersedendum est. — Vers. ult. Cod. γοερᾶν, quod *R.* in γοερὸν mutavit. Idem hoc carmen in fine mutilum putat, quod particulae μὲν versu 7. nihil respondeat. Sed vide *Hoogeveen* de Part. Gr. p. 455. sqq. ed. *Schütz.*

SOLONIS SCOLION.

¶. p. 75.] Servavit *Diogenes Laërt.* L. I. 61. p. 38. ed. Meib. Saepius hinc repetitum. Verſus aliter diſpoſuit *Br.* in Gnomicis p. 84. nr. XXXI. verſum tertium in duos dividens:

κραδίῃ, φαιδρῷ
προσεννέπῃ προσώπῳ.

— Verſu primo, qui logaoedicus eſt, ſcribe: ἄνδρ' ἕκαστον, quo et metrum juvatur, et hiatus tollitur. — V. 2. *Sambucus* ἔχθρος exhibet, et κραδίην. *Caſaubono* ἔχθος placebat, probante *Menagio.* — V. 3. φαιδρῷ. Ad ſenſum facit *Lucian.* T. III. p. 153. 20. προσίεται μὲν καὶ — προσμειδιᾷ τοῖς χείλεσιν ἄκροις, μισεῖ δὲ καὶ λάθρα τοὺς ὀδόντας διαπρίει. et mox: ἕτερα μὲν κεύθοντα ἐν φρεσὶ, ἄλλα δὲ λέγοντα καὶ ὑποκρινόμενον ἱλαρῷ καὶ κομικῷ προσώπῳ, μάλα περιπαθῆ καὶ πένθους γέμουσαν τραγῳδίαν. — V. 5. μελαίνας. mentem nigram et improbam. Illuſtrat *Gatacker.* ad M. Anton. IV. p. 115. ſq.

CLEOBULI LINDII CARMINA.

¶. 76.] *I.* Vat. Cod. p. 228. Ὁμήρου· οἱ δὲ Κλεοβούλου τοῦ Λινδίου. τὸ σχῆμα κύκλος. Noviſſima verba quem ſenſum habeant, apparet ex *Platone*, qui hoc carmen laudat in Phaedro T. III. p. 264. D. tanquam exemplum carminis, ubi nihil referat, quam partem in primo ultimove loco ponas: ὅτι δὲ οὐδὲν διαφέρει αὐτοῦ πρῶτον ἢ ὕστατόν τι λέγεσθαι, ἐννοεῖς που. *Homerum* hoc carmen ſcripſiſſe Midae, Phrygiae regi, in ſocerorum ejus gratiam, tradit *Pſeudo-Herodotus* in Vita Homer. p. 750. 46. Idem

eum

eum a regis filiis rogatum fecisse, ait *Auctor* certaminis Homeri et Hesiodi. Horum testium auctoritate nixus *Barnesius* ad Homeri Ep. XXXVI. T. II. p. 89. temere obloquitur *Diogeni Laërtio*, qui L. I. 89. p. 55. hoc epigramma Cleobulo vindicat, ad *Simonidis* testimonium provocans, quem vide Fr. X. p. 122. Contra eundem disputat *Buberius* in Diss. Herodot. c. VIII. p. 84. Praeter eos, quos diximus, proferunt hoc carmen *Dio Chrysostomus* Orat. XXXVII. p. 465. (T. II. p. 120. sq. *Reisk.*) qui nihil de ejus auctore statuit; non magis quam *Longinus* π. ὕ XXXVI. p. 132. ed. *Toup.* ubi v. 2. excitatur, et *Sextus Empiricus* L. II. Hypot. p. 75. et adv. Gramm. p. 221. Sub *Homeri* nomine legitur in Planudea p. 219. St. 319. W. — V. 1. χαλκέη est ex *Br.* emendatione. Vulgo χαλκῆ. Cod. Vat. χαλκή. — Mox alii Μίδου, alii Μίδεω habent, alii denique Μίδα, quod Vat. exhibet Cod. Imposita erat tumulo Midae aenea puellae statua, cui Epigrammatis auctor aeternitatem quandam promittit. — V. 2. pro ῥέῃ alii νάῃ legunt, interque eos Vat. Cod. Initio versus Planudea εὖτ' ἄν. *Plato* ὄφρ' ἄν. *Libanius* in Monodia Tom. I. p. 519. ed. *Reisk.* ἐν τῷ πένθει κατέχων ἀνθρώπους καὶ κατασχήσων γε, ὄφρ' ἂν ὕδωρ τε νάῃ καὶ δένδρεα μακρὰ τεθήλῃ. Ceterum hinc expressa sunt Virgiliana in Aeneid. I 607. *In freta dum fluvii current. dum montibus umbrae Lustrabunt convexa, polus dum sidera pascet; Semper honos, nomenque tuum laudesque manebunt.* — V. 3. 4. omittunt membranae Vatic. *Plato*, *Dio Chrysost.* Tertium solum Planudea. *Herodotus* et *Diogenes* quartum ante tertium legunt, sic scriptos:

ἠέλιός τ' ἀνιὼν λάμπῃ, λαμπρά τε σελήνη,
καὶ ποταμοί γε ῥέωσιν, ἀνακλύζῃ δὲ θάλασσα.

Et in pluribus etiam *Herodoti* Codd. vers. tertius desideratur. Pro λάμπῃ veteres Anthol. editt. λάμπει prae-

bent. — V. 5. πολυκλαύτου ἐπὶ τύμβου. Plat. et Herodot. Reliqui, ut nos; nisi quod nonnulli πολυκλαύστῳ habent. — V. 6. Μίδας. Cod. Vat. Plato, Chrysost. Diogen. Anthol. Μίδης Herodot. Hunc et praec. vers. laudat *Suid.* v. αὐτοῦ T. I. p. 389. et in Μίδας T. II. p. 559.

II. Hoc de anno aenigma tanquam *Cleobuli Lindii* ex Παμφίλης ὑπομνήμασι profert *Diog. Laert.* L. I. 91. p. 56. et *Stobaeus* in Ecl. Phys. p. 240. ed. *Heeren.* Reliquerat Cleobulus ᾄσματα καὶ γρίφους εἰς ἔπη τρισχίλια, teste *Diogene.* Eodem genere scribendi ejus filia delectabatur, *Cleobuline,* cui hoc aenigma tribuit *Suidas* in Κλεοβουλίνη, T. II. 323. ubi v. 1. et partem secundi laudat. Simile in annum aenigma laudat *Athenaeus* L. X. p. 451. F. Εἰσὶ κασίγνηται διτταὶ, ὧν ἡ μία τίκτει Τὴν ἑτέραν· αὐτὴ δὲ τεκοῦσα πάλιν γ' ὑπὸ ταύτης Τεκνοῦται. Aliud Hermae incisum protulit *Visconti* in Museo Pio-Clement. T. VI. p. 46. cujus particula tantum integra servata est, ex mente doctissimi editoris sic scribenda: Εἰσίν μοι δύ' ἀδελφοὶ ὁμώνυμοι, δύ' ὅμοιοι, Οἳ μέχρι μὲν ζώουσι, τὸν ἥλιον οὐκ ἐσορῶσι, Αὐτὰρ ἐπὴν.... reliqua desunt. — Ceterum in nostri aenigmatis v. 2. ap. *Diog.* et *Suid.* habetur: παῖδες ἑκάστῳ τριήκοντ' ἄνδιχα εἶδος ἔχουσαι, ἡ μὲν λ. ἰ. ἰδεῖν, ἡ δ' α. μ. — V. 4. δέ τε οὖσαι. Vulgo.

AESOPI EPIGRAMMA.

Vat. Cod. p. 506. hoc carmen *Aesopo* vindicat, cum in Planudea p. 18. St. 29. W. ἄδηλον sit; ut etiam ap. *Stobaeum* Flor. XCVI. p. 531. 30. Gesn. p. 413. Grot. Est hoc epigramma ex genere gnomico. Vitae miseriis cum ejus bonis comparatis, apparere, ait, bona esse, quae natura effecerit; reliqua omnia metu et dolore referta esse. Praeterea si quis felicitatis partem

attigisset, statim eum Nemesin experiri; nec tamen aliud esse effugium vitae, quam mortem, ceteris omnibus majus malum. — Nulla est in editt. diversitas, nisi quod v. 5. Aldinae et Juntina simul cum *Stobaeo* τἄλλα exhibent. — V. 4. κύκλα σεληναίης, ut ap. *Leonid. Tar.* Ep. XLIX. ἱερὰ κύκλα σελήνης, et λαμπρὸς ἡλίου κύκλος ap. *Sophocl.* Antig. 416.

PHOCYLIDIS FRAGMENTA.

¶. 77.] *I.* Planud. p. 117. St. 169. W. ubi ἄδηλον Phocylidi vindicat Cod. Vat. p. 505. qui versu tertio τιμάειν exhibet.

II. Servavit *Stob.* Floril. T. IV. p. 52. 9. Gesn. p. 25. Grot. Vitiose *Grotius* ἔχοντες.

III. Ap. *Stob.* Tit. LIV. p. 369. 6. Gesn. p. 215. Grot. ubi Ἀμαλθαίης et Ἀμαλθαίας legitur. Scribendum esse Ἀμαλθείας, *Brunckius* in Lect. monuit p. 13. Vide *Zenob.* Cent. II. 48. et *Callicter.* Epigr. III. T. II. p. 294.

IV. *Stob.* Floril. T. LXXI. p. 434. 29. Gesn. 312. Grot. De more *Phocylidis* sententiis suis, quae paucis quibusdam versibus absolvuntur, nomen suum praefigendi, dedit quaedam *Dio Chrysost.* Or. XXXVI. p. 440. (T. II. p. 79. *Reisk.*) Nostri carminis, ubi mulierum, in quatuor classes divisarum, mores describuntur, ἔννοια fortasse ducta est ex nobilissimo loco *Hesiodi* in Theog. 590. sqq. Similitudo ejus cum carmine jambico in mulieres, quod *Simonidi* tribuitur, neminem fugit; idque ex nostro expressum ejusque quasi amplificationem esse puto; contra ac *Koelerus* in Praef. ad Simonid. p. 7. qui *Phocylidem Simonidis* carmen quasi in compendium coëgisse existimat. — V. 1. γένοντι. *Gesn.* — V. 4. εὔ-

φορος, ἡ δὲ ταχεῖα. Sic vulgo legitur et diſtinguitur. — V. 5. οὐδέ μεν *Gesn.* οὐδέ μιν *Grot.* — ¶. 78.] V. 7. μελίσσης. *Simonides* v. 83.:

τὴν δ' ἐκ μελίσσης· τήν τις εὐτυχεῖ λαβών·
κείνῃ γὰρ οἴῃ μῶμος οὐ προσιζάνει·
— — — — — —
τοίας γυναῖκας ἀνδράσιν χαρίζεται
Ζεὺς τὰς ἀρίστας καὶ πολυφραδεστάτας.

V. *Stobaei* Flor. T. LXXXV. p. 496. 48. Gesn. p. 355. Grot. Conſtantiae cauſa hic et Fr. IX. X. Φωκυλίδεω ſcribendum. Multos genere nobiles eſſe ait, qui nihil nec dicant, nec faciant, quod gratiam mereatur. χάρις ἕπεται, ut ap. *Simm. Rhod.* Ep. II. καὶ φθόνος οὐχ ἕπεται.

VI. *Clemens Alex.* Strom. L. V. p. 725. ſeq. de daemonibus agens, ἔτι πρὸς τοῖςδε, ait, Φωκυλίδης, τοὺς ἀγγέλους δαίμονας καλῶν, τοὺς μὲν εἶναι ἀγαθοὺς αὐτῶν, τοὺς δὲ φαύλους, διὰ τούτων παρίστησιν· ἐπεὶ καὶ ἡμεῖς ἀποστάτας τινὰς παρειλήφαμεν· Ἀλλ' ἄρα κ. τ. λ.

VII. Servavit *Plutarch.* de Puer. Educ. T. II. p. 3. F.

VIII. Sine auctoris nomine profert *Clemens Alex.* Strom. V. p. 733. 29. καὶ τῷ ὄντι ἀνάγκη Πολλὰ πλανηθῆναι δ. ἔ. ἐ. *Phocylidi* h. v. vindicat *Plutarch.* T. II. p. 47. F. ubi πόλλ' ἀπατηθῆναι habetur.

IX. Exſtat ap. *Dionem Chryſoſt.* Orat. XXXVI. p. 440. (T. II. p. 80. ed. *R.*) Eundem locum in mente habuit *Themiſtius* Or. XXIV. p. 307. C. ἀλλὰ Φωκυλίδης τά τε ἄλλα ἀληθῶς λέγει, καὶ ὅτι σμικρὰ πόλις μετὰ φρονήσεως ἐπὶ σκοπέλου κατοικοῦσα κρείττων Νίνου ἀφρονούσης. ubi ἀφραινούσης corrigendum.

X. (T. II. p. 522.) Apud *Strabonem* L. X. p. 747. B. Leriae, unius e Sporadibus, incolae male audiebant propter maledicentiam. Ante *Caſaub.* legebatur πλὴν Πατροκλέους καὶ Πατροκλῆς. Hanc ἔννοιαν ſuam fecit *Demodocus* Ep. I. Tom. II. p. 56.

ANACREONTIS EPIGRAMMATA.

¶. 116.] *I. (LXIX.)* Vatic. Cod. p. 608. Primus edidit *Barnesius* ex Mscto Hudson. (*Fischer.* nr. XIII. p. 481. ed. noviss.) Versus sunt trochaici tetrametri, in Aristoclidem, qui pro patria pugnans perierat. In Cod. δουλείην legitur.

II. (LXX.) Vat. Cod. p. 165. Edidit *Bentlej.* ad Callimach. p. 327. ed. *Ern.* ex codice *Bernardi.* Ex Lipsiensi apogr. *Reiskius* in Anth. nr. 424. p. 13. *Barnesius* ex apogr. Kusteri. (*Fischer.* nr. VIII. p. 476.) Scriptum in Phidolai equum, cujus aenea imago Jovi, post equestrem victoriam, dedicata est. Vidit hanc statuam *Pausanias*, quem conf. L. VI. 13. p. 484. Factum, quod Geographus commemorat, *Anacreontis* fere aetate accidisse docet *Reiskius* in Notit. Poët. p. 183. — Pro ἄγκειται Cod. Bentlej. ἔγκειται. ποδῶν ἀρετῆς. *Tyrtaeus* El. III. 2. *Pindar.* Pyth. ι. 36. χερσὶν ἢ ποδῶν ἀρετᾷ κρατήσας.

¶. 117.] *III. (LXXI.)* Vat. Cod. p. 166. *Reiskius* Anth. nr. 425. p. 13. (*Fischer.* nr. XIV. p. 482.) Sine auctoris nomine protulit *Suidas* in εἷμα T. II. p. 25. Parvi momenti sunt, quae *R.* ad hunc locum monuit. Dedicatorium est Epigramma de veste, quam duae mulieres fecerant, ita ut altera ejus ornamenta adumbraret (ἐβούλευσεν), altera eam ad prioris mentem texeret. Recte *Toupius* in Em. ad Suid. P. II. p. 155. *Praxidice fecit, Dyseris invenit.* Idem nomen Δύσηρις, quod *Reiskio* suspectum fuit, vindicavit ex *Aristidis* Orat. in Eteon. p. 75. — Apud *Suidam* legitur ἀμφοτέροις σοφίη. In apogr. Lipsiensi φιλίη. Vera est scriptura Codicis. Laudat poëta peritiam in texendo illo vestimento ab utraque puella monstratam. Σοφία tribuitur poëtis, fabris,

cujuslibet denique generis artificibus. *Homerus* Il. ο. 412. τέκτων – ὅς ῥά τε πάσης εὖ εἰδῇ σοφίης. ubi *Scholia*: τὸ γὰρ παλαιὸν πᾶς τεχνίτης σοφὸς ἐκαλεῖτο. Qua obſervatione uſus *Heſychius* σοφίαν interpretatur πᾶσαν τέχνην καὶ ἐπιστήμην. Verum de hac re, quantum ſatis eſt, disputavit *Cuperus* in Apoth. Homer. p. 115. et *Gatacker*. de Stilo N. T. p. 92. ſq. Exemplorum, ubi σοφὸς de artificibus uſurpatum occurrit, copiam congeſſit *Wetſten.* ad N. T. II. p. 110. Ut vero hic σοφίη de opere artis perfectae, ſic *Aelianus* H. A. VI. 57. de araneis, καὶ ὅτι ἂν διαῤῥήξῃς ἐκείνων τῆς εὐπήνου τε καὶ εὐμίτου σοφίας, αἵδε ἀνακοῦνται καὶ ἀπαθὲς καὶ ὁλόκληρον αὖθις ἀποδείκνυνται. — Pro ἀμφοτέρων *Toupius* probabat *Suidae* lectionem ἀμφοτέροις, ſaltem in ἀμφοτέραις mutandam, ut *Br.* monuit.

IV. (*LXXII.*) Vat. Cod. p. 166. *Reisk.* in Anth. nr. 426. p. 13. (*Fiſcher.* nr. IX. p. 477.) Tanquam *Archilochi* profert *Wetſten.* ad N. T. II. p. 252. Male *Reiskius* πρόφρων pro Apollinis epitheto habuiſſe videtur. *Heſychium* apte excitavit *Fiſcherus*: πρόφρων. πρόθυμος. εὔνους. — εὐχωλή ipſa votorum ſolutio; res voto promiſſae. In fine Cod. ὑπὸ δεξάμενος, ut ſolet.

V. (*LXXIII.*) Vat Cod. p. 166. *Reisk.* in Anth. p. 13. nr. 427. (*Fiſcher.* nr. XV. p. 483.) Intelligi nequit hoc diſtichon, cui quid occaſionem dederit, penitus ignoramus. In Cod. eſt τόνδε δ' ἐκείνου, quod etiam in Analectis legitur. In Lectt. *Br.* τὸν δ' ἄρ' ἐκείνου corrigendum eſſe monuit, hanc genuinam Codicis ſcripturam eſſe adjiciens. Quod falſum. *Reiskius*, qui ſibi ne ab iis quidem, quae non intelligebat, nec intelligere poterat, mutandis temperabat, edidit: νῦν δὲ δ' ἐκείνου –.

VI. (*LXXIV.*) Vat. Cod. p. 166. *Reisk.* Anth. nr. 428. p. 13. (*Fiſcher.* nr. X. p. 478.) Quibus donis hoc diſtichon additum fuerit, ignoratur. Anaxagoram, cujus hic fit mentio, *Reiskius* in Not. poët. p. 184. pro

eodem habet, quem, post Mardonium devictum, Jovis simulacrum fecisse *Pausanias* narrat L. V. 23. p. 437. *Barnesius* in ionicae dialecti gratiam Πρηξαγόρης et Ἀναξαγόρης scripsit.

VII. (*LXXV.*) Vat. Cod. p. 166. *Reisk.* Anthol. p. 14. nr. 429. (*Fischer.* nr. XVI. p. 484.) Melanthus in memoriam victoriae, choro partae, Baccho donum, fortasse tripodem, offert. Pro φιλοστεφάνου *Barnesius* φιλοστεφάνῳ conjecit, probante *Fischero*, quod poëtae tragici victores Baccho coronas suspendere soliti sint.

VIII. (*LXXVI.*) Vat. Cod. p. 166. *Reisk.* Anth. p. 14. nr. 430. (*Fischer.* nr. XI. p. 479.) Laudatur a *Suida* in Δυσηχὴς Tom. I. p. 635. ubi ῥυσσαμένη et δυσηχέος legitur, ut est ap. *Barnesium. Homer.* Il. β. 686: ἀλλ' οἵγ' οὐ πολέμοιο δυσηχέος ἐμνώοντο. Hoc *Anacreontis* distichon fortasse obversabatur *Mnasalcae* in Ep. IV. ἤδη τῇδε μένω πολέμου δίχα, καλὸν ἄνακτος στέρνον ἐμῷ νώτῳ πολλάκι ῥυσσαμένα.

IX. (*LXXVII.*) Vat. Cod. p. 166. *Reiske* in Anthol. nr. 431. p. 14. (*Fischer.* nr. XVI. p. 485.) Post Διόνυσε in membranis legitur δίδου, sed inductum, et ἀγλαῶν. *Barnesius* doricae dialecti formas mutavit. — Ἐχεκρατίδας. „Sitne hic Echecratides, Thessaliae princeps, idem cum „illo Echecratida Larissaeo, de quo quae refert *Pausan.* „X. 16. p. 836. efficiunt, eum perantiquum esse, dixe„rint alii.“ *Reiske.* Echecratem, a Lapithis oriundum, commemorat *Herodot.* L. V. 19. p. 419. 86. Ejusdem nominis Thessalum inter Ptolemaei milites *Polyb.* V. 63. 11.

¶. 118.] X. (*LXXVIII.*) Vat. Cod. p. 166. Anth. *Reiskii* nr. 432. p. 14. (*Fischer.* nr. XVII. p. 486.) Timonax, artis palaestricae, ut videtur, magister, ante vestibulum aedium suarum in Mercurii honorem sive Hermam, i. e. quadratam columnam, sive aram collo-

caverat. Hoc monimentum praetereuntes alloquitur, eosque hortatur, ut Timonacti Mercurium apprecentur propitium. Simul Timonax palaestrae studiosis operam suam promittit. Hoc memorabile. Inserviebat illa columna eidem usui, quem nostris artificibus tabulae aedibus appensae praestant. — V. 2. ὅς μ'. et ornamentum vestibuli et Mercurio honorem. Perperam *Maittaire*, qui hoc Epigr. cum ceteris edidit, ὥς δ' ἐρατοῖς legebat — V. 3. κλείοντι *Reisk.* qui *janitori* vertit. Vitium ex eod. correxit *Valcken.* ad Hippol p. 287. E. Idem p. 166. A B. formam καθέσσατο illustrans, prius distichon cum parte v. tertii excitavit.

XI. (*LXXIX.*) Vat. Cod. p. 205. *Reiskius* in Anth. nr. 543. p. 65. (*Fischer.* nr. XX. p. 488.) Tellias quidam ex Euonymorum tribu, Mercurio dona dedicans, suavem sibi et tranquillam vitam precatur. — V. 1. Codex legit: τελαιαι ἡμερόεντα β. In schedis Dorvill. Τέλλιος legitur. Admodum probabilis est *Reiskii* emendatio, Τελλίᾳ, quam *Br* recepit. Τελλίας Phocensium dux commemoratur ab *Herodoto* VIII. p. 632. et *Pausan.* X. 1. p. 800. Syracusanus ap. *Thucyd.* VI. 103. Is autem, quem *Athenaeus* laudat L. I. p. 4. A. (vid. *Reisk.*) non Τελλίας scribendus erat, sed Γελλίας, ut docuit *Casaubon.* p. 12. 24. Cf. *Wesseling.* ad *Diodor. Sicul.* L. XIII. 83. p. 608. — Εὐωνυμέων. Vide *Stephan. Byz.* v. Εὐωνυμία, et *Meurs.* de Pop. Att. p. 35. — ἀγαθῆς dedit *Barnesius.*

XII (*LXXX.*) Vat. Cod. p. 229. Planudea p. 197. St. 286. W. Hoc et sqq. Epigrammata, ultimo excepto, exhibet *Ursinus* in Lyr. Fr. p. 141. sq. (*Fischer.* p. 469. nr. I.) Timocritum, hoc disticho celebratum, *Barnesius* in Vit. Anacr. §. VI. pro Tejo habet, qui pro Abderis, nova patria, contra Thracas pugnans perierit. Quod autem *Anacreon* dicit, Martem non fortibus, sed ignavis parcere, idem sic enuntiavit *Sophocles* in Phil. 436.

πόλεμος οὐδέν' ἄνδρ' ἑκὼν αἱρεῖ πονηρὸν, ἀλλὰ τοὺς χρηστοὺς ἀεί. et *Aeschylus* ap. *Stob.* p. 356. 28. ἀλλ' Ἄρης φιλεῖ γ' ἀεὶ τὰ λῷστα πάντ' ἀμᾷν στρατῷ. ut haec emendavit *Valckenar.* in Diatr. p. 225. B. quem vide.

XIII. (*LXXXI.*) Vat. Cod. p. 241. Planud. p. 197. St. 287. W. (*Fischer.* nr. II. p. 470.) In Agathonem, fortissimum virum, in pugna pro Abderis interfectum. Prius distichon laudat *Suidas* in αἰνοβίας Tom. I. p. 653. Alterum in ἠνάρισεν T. II. p. 62. — V. 3. *Ursinus* p. 142. τοιόνδε νέκυν, male. Planudeae lectionem tuetur Cod. Vat. et *Suidas*, ap. quem recte ἠνάρισε. Vulgo ἠνάρισεν. — Στροφάλιγξ proprie de pulveris turbine. ἐν στροφάλιγγι κονίης *Homer.* Il. φ. 503. In Oraculo ap. *Suidam* v. Ἰουλιανός· ἀμφὶ θυελλείῃσι κυκώμενον ἐν στροφάλιγξι. *Apollon. Rhod.* L. IV. 140. καπνοῖο στροφάλιγγες. — Ἄρης ἠνάρισε. ut ap. *Homer.* Il. ε. 844. τὸν μὲν Ἄρης ἐνάριξε μιαιφόνος. quem locus *Fischerus* comparavit.

XIV. (*LXXXII.*) Vat. Cod. p. 245. sq. Planud. p. 244. St. 355. W. (*Fischer.* p. 471. nr. III.) In Cleenoridam, qui naufragio perierat, dum patriae desiderio ductus navigationem tempore non satis opportuno susceperat. — V. 2. Cod. Vat. θαρσήσαντι. — Νότου λαίλαπι. *Homer.* Il. λ. 306. ἀργέσταο Νότοιο βαθείῃ λαίλαπι. — V. 3. Pro ὥρη *Casaub.* αὔρη conjicit in not. msc. — σ' ἐπέδησεν *Barnes.* Pro ἀνέγγυος Cod. Vat. ἀνέγκυος. Laudat hunc vers. ubi de voce ἀνέγγυος disputat *Wasse* ad Thucyd. III. c. 46. Commiserat ille, quem *Anacreon* hic celebravit, navigium Noto, quo vento in mediterraneo mari navigantibus nullus est periculosior. (*Horat.* I. Carm. XXVIII. 21. 22.) Hic tempestas orta eum *cohibuit*, πέδησεν, quominus iter institutum conficeret. Haud scio, an hunc locum expresserit *Isidorus Aeg.* Ep. IV. T. II. p. 474. — V. 4. ἀμφ' ἱμερτήν. Vulgo. ἀφ', quod conjectura assecutus est *Huetius* p. 23. Vatic. con-

firmat. *Barnesius* ἐφ' exhibuit, ex emend. *Stephani* ad Anacr. p. 110.

¶. 119.] *XV.* (*LXXXIII.*) Vat. Cod. p. 165. Planudea p. 301. St. 441. W. Alterum distichon *Reiskius* exhibet in Anth. nr. 423. p. 12. particulam epigrammatis esse non animadvertens. (*Fischer.* nr. IV. p. 472.) Subscripti fuisse videntur hi versiculi tabulae, in qua tres mulieres, Baccharum ornamenta gerentes, exhibitae erant. *Brunckius* expressit textum Planudeae. — V. 1. *αὐτῇ Barnesius.* — V. 2. Γλαύκη τ' εἰς χορὸν ἐρχόμεναι. Vat. Cod. Hoc elegantius. Saltantium speciem gerebant illae mulieres. — V. 3. *χωροῦσι*, Διονύσῳ τε. *Reisk.* — *κισσός*, ipse thyrsus, hedera circumdatus. *κίσσινον βάκτρον* vocat *Eurip.* in Bacch. 363. et Ion. 216. Βρόμιος ἄλλον Ἀπολέμοις κισσίνοις βάκτροις ἐναίρει.

XVI. (*LXXXIV.*) Servavit *Athen.* XI. p. 463. A. unde *Stephanus* retulit in Append. Anth. Plan. p. 513. St. 18. W. In conviviis, tristium rerum memoria procul habita, uni laetitiae operam esse dandam.

Praeterea in Cod. Vat. *Anacreonti* tribuuntur Epigr. a *Brunckio* inter ἀδέσποτα relata nr. CCXXVII. (ap. *Fischer.* nr. V. p. 473.) et CCXXVIII. (*Fischer.* nr. VI. p. 474.)

SIMONIDIS CEI

ET ALIORUM EJUSDEM NOMINIS POETARUM RELIQUIAE.

I. *Ex Lyricis.*

¶. 120.] *I.* Servavit *Stob.* in Flor. Tit. XCVI. p. 527. Gesn. 401. Grot. sine lectionis diversitate. *Ursinus* p. 170. Ne deorum quidem filios, priscos illos heroas, vitam mo-

lestiis et periculis immunem egisse. *Antip. Sidon.* Ep. LXVII. de Orpheo agens: τί φθιμένοις στοναχεῦμεν ἐφ' υἱάσιν, ἁνίκ' ἀλάλκειν Τῶν παίδων Ἀΐδην οὐδὲ θεοῖς δύναμις. Cf. *Callini* Eleg. v. 12. 13.

II. Ex *Simonidis* Threnis, unde etiam praecedens fragm. decerptum videtur, secundum *Stob.* Tit. XCIII. p. 558. Gesn. 433. Grot. Versus *Brunckius* aliter constituit in Gnomicis p. 100. et quaedam ex Codd. mutavit. Duos versus priores in tres divisit, qui anapaestici sunt:

ἄνθρωπος ἐὼν, μήποτε φήσῃς,
ὅ ττι γενήσεται,
μηδ' ἄνδρα ἰδὼν, ὅσον ἐσσεῖται
χρόνον — ᴗ —

V. I. *Grotius* γὰρ inseruit, quod non agnoscit Cod. *Br.* unde ἐσσεῖται pro ἔσσεται sumtum. Pro γενήσεται vulgo γίνεται legitur. Hoc fragm. respexit *Phavorinus* ap. *Stobaeum* p. 562. 4. ἄνθρωπος ὢν μηδέποτε φῇς, ὅ τι γίνεται αὔριον, μηδ' ἄνδρα ἰδὼν ὄλβιον, ὅσον χρόνον ἔσεται· ἀλλὰ μηδ' οἶκον, ὥςπερ ἀμέλει (ἐν μέλει emend. *P. Leopardus* Em. X. 10. p. 262.) ὁ ποιητὴς τὴν τῶν Σκοπάδων ἄθρόαν ἀπώλειαν διεξέρχεται. Hinc intelligimus, carmen, unde haec ducta sunt, scriptum fuisse in Scopadarum interitum, de quo *Cicero* II. de Orat. 86. *Quintil.* Instit. Or. XI. 2. *Scopam, nobilem Thessalum, periisse in eo convivio constat: adjicitur sororis filius: putant et ortos plerosque ab illo Scopa, qui major aetate fuerit.* Ex *Phavorini* autem loco fere suspiceris, olim lectum fuisse ap. *Simonidem*:

— ᴗ μήποτε φήσῃς,
αὔριον ὅ ττι γενήσεται — ᴗ

quo vis sententiae augetur. *Antiphil.* Ep. XLIII. πάντα λόγον πεφόλαξο τὸν αὔριον. — V. 4. μυίας. Frequenter poëtae fugam temporis comparant volucribus. *Philostrat.* Epist. LXIII. p. 944. τὸ μὲν γὰρ ὀξὺ τῆς ὥρας παρελήλυθεν,

ἔθον τι πτηνὸν καὶ ἄπιστον. *Theognis* v. 963. αἶψα γὰρ, ὥστε νόημα, παρέρχεται ἀγλαὸς ὥρα· Οὐδ' ἵππων ὁρμὴ γίγνεται ὠκυτέρη. Verbo μετάστασις in hac re utitur *Euripides* in Oedip. ap. *Stob.* p. 560, πολλὰς γὰρ ὁ δαίμων τοῦ βίου μεταστάσεις Ἔδωκεν ἡμῖν.

III. In *Stobaei* Floril. CXVII. p. 597. Gesn. 487. Grot. Junctim cum duobus hexametris, qui hoc fragmentum ap. *Stobaeum* praecedunt, sed *Simonidis* non sunt, illud exhibet *F. Ursin.* in Fr. Lyr. p. 168. Pro δασπλῆτα ante *Grotium* legebatur λασπλῆτα. Verbum δασπλὴς, quod de Furiis usurpavit *Homerus* Od. ο. 234. a serioribus poëtis ad quascunque res infestas, atroces terribilesve traductum est. *Simonidis* locum, in quo de Orci faucibus agitur, attigit *Ruhnken.* in Ep. Crit. II. p. 155. sq. et *Intrpp. Hesychii* v. δασπλῆτα.

IV. *Grotius Stob.* Flor. CXXII. p. 495. hoc fragmentum, quod in edit. Gesneriana desideratur, e Codice protulit.

¶. 121.] *V.* *Stob.* Flor. CXX. p. 606. Gesn. 495. Grot.

VI. Hujus versiculi sedem ad hunc usque diem frustra quaesivi.

VII. „Venustum hoc fragmentum servavit *Dion.* „*Halic.* de Struct. Or. p. 258. ed. *Jac. Upton.* cujus pau„cula habet *Athenaeus* p. 396. E. Quum parum dili„genter a me curatum sit, quae prave sunt posita, hic „emendabo:

„ὅτε λάρνακι ἐν δαιδαλέᾳ ἄνεμος
„βρέμῃ πνέων, κινηθεῖσά τε λίμνα,
„δείματι ἤριπεν, οὐδ' ἀδιάντοισι
„παρειαῖς, ἀμφί τε Περσεῖ βάλε
„φίλαν χέρα, εἶπέν τε· ὦ τέκος,
„οἷον ἔχω πόνον· τὺ δ' ἀωτεῖς, γαλαθηνῷ τ'
„ἤτορι κνώσσεις — — —

„δείματι ἤριπεν ad Danaën refertur, cujus facta mentio „in proxime praecedentibus versibus, qui desiderantur, „non ad λίμνα, quocum conjunxit interpres, qui hunc „locum male reddidit." *Brunckii* verba sunt, qui hos versus maximam partem ad *Schneideri* mentem constituit. Danaë loquitur, quam Acrisius simul cum Perseo cistae inclusam fluctibus tradiderat. Cf. *Schol. Apollon. Rhod.* L. IV. 1091. *Apollodor.* L. II. 4. 1. p. 94. — V. 1. λάρνακα cistam Danaës etiam *Apollodorus* vocat. Cf. *Theocrit.* Eid. VII. 84. In ed. Aldina corruptissime legitur: ὅτι λ. ἐ. δαιδαλαίᾳ ἄνεμός τ' ἐμῇ πνέων. Pro βρέμῃ Cod. Reg. et Colb. τε μήν. Mox *Ursinus* notavit, esse, qui κινηθεῖσά τε πρόμνα κύματι sive κύμβα κύματι legeret. Nulla opus est mutatione. Pro ἤριπεν alii ἔριπεν, alii ἔρειπεν legunt. — Deinde οὔτ' ἀδίαν ταῖσι π. *Ald.* ἀδιάντασι *Sylburg.* — V. 4. βάλλε φ. χέραν. *Ald.* Prius servavit *Sylburg.* — V. 5. ὦ τέκνον. *Ursin.* — V. 6. οὐδ' αὐταῖς ἐγαλασθηνώδει δεικνοώσσεις ἐν ἀ. δούναντι. Aldin. σὺ δ' αὖτε γαλαθηνῷ ἦτορι κνώσσεις. *Sylburg.* et *Ursin.* Laudat hunc locum *Athen.* L. IX. p. 396. E. Σιμωνίδης δὲ ἐπὶ τοῦ Περσέως τὴν Δανάην ποιεῖ λέγουσαν· ὦ τέκος, οἷον ἔχω πόνον· σὺ δ' αὖτε εἰς γαλαθηνῷ δ' ἦτορι κνώσσεις. Quem locum *Casaubonus* sic emendavit, ut ap. *Brunckium* habetur. ἀωτεῖς dictum ad imitationem *Homeri* Il. κ. 159. τί πάννυχον ὕπνον ἀωτεῖς; Vide *Hesych.* v. ἀωτεῖς. — V. 9. κνανέῳ τε δ. τὰ δὲ εἰς αὐαλ. Ald. τὸ δ' αὖ. *Sylb.* — V. 12. φθόγγον. Ald. — V. 13. πρόσωπον καλόν. Vocandi casu accepit *Upton.* Vocem πρόσωπον bis posuit *Aldus* et ante et post καλόν. — V. 14. ἦ κέ κεν ἐ. ῥ. λεπτῶν. Ald. λεπτῶν etiam est in Codd. Reg. et Colbert. — *Schneiderus*, qui hoc fragmentum in linguam vernaculam transtulit ad calcem libri: *Versuch über Pindars Leben*, p. 138. sq. acute conjecit ὑπήκουσας ἄν, κ. — V. 17. εὗδε τῷ δε π. εὗδε τῷ ἄ. Ald. *Alcman* ap. *Apollon. Soph.* v. Κνώδαλον· εὕδουσι δ' ὀρέων κορυφαί τε καὶ φάραγγες. *Theocrit.* Eid. II.

38. ἠνίδε, σιγᾷ μὲν πόντος, σιγῶντι δ' ἀῆται. — V. 18. ματαιοβουλία. *Consilia eorum, qui me in haec mala conjecerunt, per te, summe Jupiter, frustra cadant.* — V. 20. εὔχομαι κνοφιδίκας σύγγνωθί μοι. Ald. Δίκας σύγγνωθί μοι. Cod. reg. Verbum σύγγνωθι vulgo omittitur. Laborat hic versus. — Ceterum totum hoc fragmentum *Hermannus* de Metris p. 452. restituit sic:

ὅτε λάρνακι ἐν δαιδαλέᾳ ἄνεμος
βρέμῃ πνέων, κινηθεῖσά τε λίμνα,
δείματι ἔριπεν, οὔτ' ἀδιάντοισι παρειαῖς,
ἀμφί τε Περσεῖ βάλε φίλαν χέρα,
εἶπέν τε· ὦ τέκος,
οἷον ἔχω πόνον!
σὺ δ' ἀωτεῖς, γαλαθηνῷ τ' ἤτορι κνώσσεις
ἐν ἀτερπεῖ δώματι, χαλκεογόμφῳ τε,
νυκτιλαμπεῖ, κυανέῳ τε δνόφῳ·
σὺ δ' αὐαλέαν ὕπερθε τεὰν κόμαν βαθεῖαν
παριόντος κύματος οὐκ ἀλέγεις,
οὔτ' ἀνέμου φθόγγων, πορφυρέᾳ
κείμενος ἐν χλανίδι πρόσωπον καλόν.
εἰ δέ τοι δεινὸν τό γε δεινὸν ἦν,
καί κεν ἐμῶν ῥημάτων
λεπτὸν ὑπεῖχες οὖας.
κέλομαι, εὗδε βρέφος,
εὑδέτω δὲ πόντος,
εὑδέτω ἄμετρον κακόν·
ματαιοβουλία δέ τις φανείη,
Ζεῦ πάτερ, ἐκ σέο·
ὅτι δὴ θαρσαλέον ἔπος, εὔχομαι
τεκνόφι δίκας μοι.

¶. 122.] *VIII.* Hos versus sine auctoris nomine excitat *Plutarchus* T. II. p. 456. C. his additis: καὶ ὁ Μαρσύας, ὡς ἔοικε, φορβιᾷ τινι καὶ περιστομίοις βίᾳ τοῦ πνεύματος τὸ ῥαγδαῖον ἐγκαθεῖρξε καὶ τοῦ προσώπου κατεκόσμησε τὴν ἀνω-

μαλίαν. In his verbis miror *Wyttenbachium* non offendiſſe ad βίᾳ, quod mihi quidem delendum videtur, utpote ortum ex poſterioribus ſyllabis verbi φορβιᾷ. Eodem modo peccatum eſt ap. *Athen.* L. IX. p. 374. C. πολλαὶ τῶν ἀλεκτρυόνων Ὑπηνέμια βίᾳ τίκτουσιν ὠὰ πολλάκις. Dele βίᾳ, et ſenarium numeris ſuis reſtitueris. — Noſtros autem verſus *Tzetza* vindicavit *Simonidi* in Chil. I. 373. Agitur in iis de φορβειᾷ ſive capiſtro, quo Marſyas ſibi, pro tibicinum more, os et genas ſolebat conſtringere. Illuſtravit hunc morem, noſtri loci non immemor, *Salmaſius* in Exerc. Plin. p. 585. B. et *Cuperus* in Obſſ. L. I. XII. p. 102. ſq. Notiſſimi ſunt verſus *Sophoclis* ap. *Ciceron.* ad Attic. L. II. 16.:

φυσᾷ γὰρ οὐ σμικροῖσιν αὐλίσκοις ἔτι,
ἀλλ' ἀγρίαις φύσαισι, φορβειᾶς ἄτερ.

Quos tractavit *Toupius* ad *Longin.* §. III. p. 277. ſq. — *Plutarchus* pro προσήρμοσεν legit συνήρμοσεν, idque verius eſſe videtur.

*IX^a^*. (Ex Lection. p. 18.) 'Hoc quoque ſervavit *Tzetza* in Chil. I. 310. *Urſinus* in Fr. Lyr. p. 171. De Orpheo agitur. *Simonidis* verſus obverſabantur *Apollonio Rhod.* L. I. 569. τοῖσι δὲ φορμίζων εὐθήμονι μέλπεν ἀοιδῇ Οἰάγροιο πάϊς — τῇδε βαθείης Ἰχθύες ἀίσσοντες ὕπερθ' ἁλὸς, ἄμμιγα παύροις Ἄπλετοι, ὑγρὰ κέλευθα διασκαίροντες ἕποντο. — V. 4. haud ſcio an melius legatur:

καλᾶς ὑπ' ἀοιδᾶς.

Vide ad *Erinnae* Ep. III. 5.

*IX^b^*. Ex *Athenaeo* L. IV. p. 172. E. recepit *Urſinus* in Fragm. Lyr. p. 174. Ductum videtur ex Hymnis in honorem victorum ſcriptis. Reſpexit *Simonides* ad locum *Steſichori*:

θρώσκων μὲν γὰρ Ἀμφιάραος,
ἄκοντι δὲ νίκασεν Μελέαγρος.

De quo disputavit *Suchfort* ad Fragm. Stesichori p. IX. sqq. qui acute suspicatur, referendos esse hos versus ad ludos funebres in Peliae honorem ab Argonautis celebratos. Conf. Hygin. Fab. CCXXXVII. – Ἄναυρον. Fluvius prope Iolcum, de quo *Apollon. Rhod.* I. 9. Ἰήσων χειμερίοιο ῥέεθρα κιὼν διὰ ποσσὶν Ἀναύρου. Vide *Casaubon.* ad *Strabon.* L. IX. p. 667. A. Quod *Simonides* ad *Homeri* testimonium provocat, ad Meleagri in hasta jaculanda peritiam referri nequit; certe in loco celeberrimo de Meleagro Il. ι. 523. sqq. nihil ejusmodi commemoratur. Alia quaedam de eo praecessisse videntur in versibus, qui perierunt.

X. Ap. *Diogen. Laërt.* L. I. p. 56. ed. Meib. *Ursinus* p. 170. Respicit *Simonides* versus *Cleobuli Lindii*, supra positos p. 76. eumque valde vituperat, quod monimentum, hominum manibus factum, cum rebus divinis componere ausus sit. — V. 3. in ed. Lips. post εἰαρινοῖς comma pone. — V. 6. Vulgo ap. *Diogen.* ἀντιθεμένου στήλας, in antiquis autem editionibus ἀντιθετοόμενος στήλας. In Codd. *Stephani* ἀντιθέντα μένος τάλας. Unde ei facile erat, genuinam lectionem restituere.

XI. *Stobaei* Flor. T. CI. p. 550. Gesn. 425. Grot. ubi *Scleriae* tribuitur. Sine auctoris nomine profert *Athen.* L. XV. p. 694 E. nec satis certum antiquitus ejus auctorem fuisse, apparet ex loco *Anaxandridis* comici ab eodem allati:

ὁ δὲ σκόλιον εὑρὼν ἐκεῖνος, ὅςτις ἦν,
τὸ μὲν ὑγιαίνειν – –

Fuerunt, qui *Epicharmo* tribuerent, ut apparet ex Schol. Msc. ad *Platonis* Gorgiam ap. *Koenium* ad Greg. de Dial. p. 155. et in *Bandini* Catal. Bibl. Laurent. T. III. p. 272. Ipse enim *Plato* auctoris nomen reticuit in Gorgia §. 7. p. 39. ed. *Findeisen.* Οἴομαι γάρ σε ἀκηκοέναι ἐν τοῖς συμποσίοις ᾀδόντων ἀνθρώπων τοῦτο τὸ σκόλιον· ἐν ᾧ

καταρι-

καταριθμοῦνται ᾄδοντες, ὅτι ὑγιαίνειν μὲν ἄριστόν ἐστι· τὸ δὲ δεύτερον, καλὸν γενέσθαι· τρίτον δὲ, ὥς φησιν ὁ ποιητὴς τοῦ σκολιοῦ, τὸ πλουτεῖν ἀδόλως. Non magis *Simonidem* nominavit idem de Legibus L. I. p. 631. C. et L. II. p. 661. A. ubi hujus Scolii argumentum breviter affert. Cf. *Suid.* v. Ἀρχίας. Ad *Simonidem* auctorem retulit *Clemens Alex.* Strom. IV. p. 573. 32. et qui eum sequitur *Theodoretus* Serm. II. p. 63. sq. Huic accedit *Scholiast.* Luciani de Lapsu inter Sal. §. 6. T. III. p. 292. ed. Bip. — In singulorum verborum lectione admodum variatur. — V. 1. θνητῷ om. *Clemens.* In Schol. *Luciani* θνητῷ ἀνδρί, ordine inverso. — Sententiam eandem et elegantius etiam extulit poëta ap. *Sext. Empir.* adv. Math. XI. p. 700. Σιμωνίδης γὰρ ὁ μελοποιός φησι, μηδὲ καλᾶς σοφίας εἶναι χάριν, εἰ μή τις ἔχοι σεμνὴν ὑγείαν. — V. 2. καλοφυὰν *Athen.* φυὰν καλὸν Schol. *Luc.* εὐφυᾶ καλὸν *Clemens.* Apud *Stobaeum* uterque versus sic legitur, ut ap. *Br.* — ¶. 123.] V. 3. τὸ τρίτον δὲ πλουτεῖν ἀδόλως καὶ τὸ τέταρτον συνηβᾶν μετὰ τῶν φίλων. *Athen.* et *Schol. Platon.* τρίτον δὲ πλ. ἀδ. *Clemens*, reliquis omissis. Fere, ut *Athenaeus*, habet Schol. *Luc.* nisi quod omisso τὸ et δὲ legit πλουτέειν et ἡβᾶν. In *Stobaeo Gesneri*: τρίτον δὲ πλ. ἀ. εἶτα τ. ἡβᾶν μετὰ τ. φ. *Brunckius* secutus est *Grotium*, qui verba transposuit, ut versus efficeret Phalaecios. Sed facti poenituisse videtur *Brunckium*, qui ad calcem *Anacreontis* Argentor. 1786. Gesnerianam lectionem restituit. *Athenaei* lectiones reducendas esse, uno συνηβᾶν in ἡβᾶν mutato, demonstravit *Hermannus* de Metris p. 415.

XII. Servavit *Athen.* L. XII. p. 512. D. neglecto dorismo in θνητῶν et ζηλωτός. Doricas formas dedit *Ursinus* p. 173. His simillima sunt illa *Mimnermi*: Τίς δὲ βίος, τί δὲ τερπνὸν ἄτερ χρυσέης Ἀφροδίτης; Τεθναίην, ὅτε μοι μηκέτι ταῦτα μέλοι.

XIII. Exstat apud *Plutarchum* in Conf. ad Apollon. T. II. p. 107. B. *Ursinus* p. 172. — Hoc quoque fragmentum ex Threnis videtur desumtum. ἄπρακτοι μεληδόνες dictum, ut πόνος ἄπρηκτος ap. *Apollon. Rhod.* I. 2.. quod illustravit *Ruhnken.* Ep. crit. II. p. 194. — In Analectis *Br.* μελεδόνες ex Ursino dederat; quod correxit in Lect. p. 18. — V. 3. αἰῶνι παύρῳ. Haec forsasse obversabantur *Luciano* Ep. XXVI. καὶ γὰρ βιότοιο μετέσχον παύρου, καὶ παύρων τῶν βιότοιο κακῶν. — V. 4. ἄφυκτος ὁμῶς est in plurimis *Plutarchi* Codd. Quidam et vett. editt. ἄφυκτ' ὠμός. Mors inevitabilis capitibus nostris impendet, ἐπικρέμαται, ut ap. *Mimnerm.* Fr. IV. γῆρας ὑπὲρ κεφαλῆς ἐπικρέμαται. *Apollon. Rhod.* III. 483. πάντεσσιν ἐπικρέμαθ' ἡμῖν ὄλεθρος. Hujus generis exempla collegit *Wesseling.* ad Diodor. Sic. T. II. p. 120. 60.

XIV. Legitur ap. *Clement. Alex.* Strom. IV. p. 585. *Ursinus* p. 171. Praeclarus locus de Virtute in alta rupe collocata, quo neminem, nisi multis laboribus exhaustis, pervenire dixit *Hesiodus* in loco illustri Ἐ. καὶ Ἡμ. 265.:

Τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν
ἀθάνατοι· μακρὸς δὲ καὶ ὄρθιος οἶμος ἐπ' αὐτήν,
καὶ τρηχὺς τὸ πρῶτον· ἐπὴν δ' εἰς ἄκρον ἵκηαι,
ῥηϊδίη δὴ ἔπειτα πέλει, χαλεπή περ ἐοῦσα.

Confer inprimis *Maximum Tyrium* Diss. XXXIX. 3. p. 235. sq. et *Eusebii* fragmentum ap. *Stobaeum* in Ecl. Phys. L. II. p. 206. quod emaculare conati sumus ad calcem Animadv. in Stobaeum p. 303. sqq. — V. 1. νέειν est in ed. Oxon. quamvis a *Stephano* certa emendatione correctum. — δυςαμβάτοις ἐπὶ πέτραις. Viam ad virtutis arcem describens *Eusebius*, τὸ δὲ μετὰ τοῦτο, inquit, ἔστιν ὀρθή τε καὶ ὀρεινὴ μέχρι τῆς ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν αὐτοῦ τοῦ καλοῦ, ἐπ' ἣν ἀνελθὼν ἐν τοῖς καλλίστοις ἔσεαι, καὶ θέῃ ἄλλων τε μυρίων ἀγαθῶν — ἀτὰρ δὴ καὶ φωτὸς παντὸς τοῦ λοιποῦ κάλλει μυρίῳ προήκοντος. Sic haec emendanda suspi-

cor. Inepta vero est lectio apud nostrum θοὰν, quod quem sensum habere possit, non video. Etiam νῦν videtur depravatum. Vide sis, an *Simonides* scripserit:

δυςαμβάτοις ἐπὶ πέτραις· ἔνθα δέ
μιν φανόντα χῶρον ἁγνὸν ἀμφέπειν.

Virtutem in rupibus aditu difficillimis habitare; ibi autem regionem luce collustratam tenere ait. φανόν. τὸ φαινόμενον. φωτεινὸν καὶ λαμπρόν. φανόντα. λάμποντα. *Hesych.* Locum, ubi omnes virtutes habitant, φωτὶ πολλῷ καταλαμπόμενον esse ait *Cebes* p. 28. *Lactant.* Div. Instit. VI. 3. *Et quidem philosophi alteram* (viam) *virtutum esse voluerunt, alteram vitiorum, eamque, quae sit assignata virtutibus, primo aditu esse arduam et confragosam; in qua si quis, difficultate superata, in summum evaserit, habere eum de cetero planum iter, lucidumque amoenumque campum, et omnium laborum suorum capere fructus uberes et jucundos.* Conf. etiam *Silium Ital.* XV. 101. sqq. et quos praeterea laudavit *Elsnerus* in Obss. sacris Tom. II. p. 469. sq. — Posteriores tres versus *Brunckius* in hunc modum emendandos esse censebat:

οὐ πάντων βλεφάροις θνατῶν ἔσοπτος·
οὐδ' ᾧ μὴ δακέθυμος ἱδρὼς ἐνδόθεν
μόλῃ, ἵκοιτ' εἰς ἄκρον ἀνδρείας.

Vix tamen putaverim, *Simonidis* locum hac emendatione integrum praestari. Quid enim est, quaeso, sudor ἐνδόθεν μολών? Corrigendum suspicor:

— ᾧ μὴ δακέθυμος ἱδρὼς στῆθόςδε
μόλῃ — — —

Cui non sudor creberrimus in pectus destillaverit. Hoc ne quis insolentius dictum existimet, eodem modo dixit *Leonidas Tarent.* Ep. XLVII. 5. αἰδοῖ πάντα πέσωπ' ἐρυθαίνομαι· ἐκ δὲ μετώπου Ἱδρὼς πιδύων στῆθος ἐπισταλάει. *Va-*

lerius Aedituus ap *Gellium* N. A. XIX. 9. *Per pectus miserum manat subito mihi sudor.* — Jam vide, quomodo totum hoc fragmentum constituerit *Gilbertus Wakefield* in Silv. crit. T. II. p. 29.:

Ἔστι τις λόγος, τὰν Ἀρετὰν ναίειν
δυςαμβάτοις ἐπὶ πέτραις· νῦν τέ μιν
θεῶν χῶρον ἁγνὸν ἀμφέπειν·
οὐδ' ἔτι πάντων βλεφάροις θνατῶν
ἔσοπτος, εἰ μὴ δακέθυμος ἱδρὼς ἔσθ' ὅταν
πόνων ἵκητ' ἐς ἄκρον ἀνδρείας.

XV. Servavit *Diodor. Sic.* L. XI. 11. Tom. I. p. 412. unde *Stephanus* recepit in Fragm. Poët. p. 279. omissis tribus postremis versibus inde a μαρτυρεῖ. Integrum exhibet *Ursin.* p. 171. Est hoc fragmentum ex Hymno in eos, qui ad Thermopylas gloriosam mortem obierant. Fortasse fr. X. eodem referri debet. — V. 1. nonnulli Codd. Θερμοπύλαισι legunt, et v. seq. καλὸς δέ π. — ¶. 124.] V. 4. προγόνων μνᾶστιν. Qui magnis facinoribus illustrantur, majorum memoriam eadem opera inter mortales renovant. Hinc *Plato* in Menexen. p. 235. A. epitaphiorum auctores, ait, γοητεύουσιν ἡμῶν τὰς ψυχὰς καὶ τὴν πόλιν ἐγκωμιάζοντες — καὶ τοὺς τετελευτηκότας ἐν τῷ πολέμῳ καὶ τοὺς προγόνους ἡμῶν ἅπαντας τοὺς ἔμπροσθεν. Conf. *Lysiam* in Epitaph. p. 54. et 58. ed. *Reisk.* Nolim tamen ex his et similibus locis patrocinari ineptae lectioni προγόνων, quam a doctis viris tamdiu tolerari potuisse, miror. Vitium primus, ni fallor, animadvertit *Hermannus* de Metris p. 453. ubi πρὸ χοᾶν emendavit. Similiter eundem locum tentavit *Eichstaedt* in Ephem. Jenens. (A. L. Z.) an. 1797. nr. 87. p. 690. qui *Simonidis* verba a *Plutarcho* expressa esse suspicatus Tom. II. p. 114. D. πρὸ γόων corrigit. Chaeronensis autem philosophi verba haec sunt: οὐδεὶς ἀγαθὸς ἄξιος θρήνων, ἀλλ' ὕμνων καὶ ἐπαίνων, οὐδὲ πένθους, ἀλλὰ μνήμης εὐκλεοῦς, οὐδὲ

δακρύων ἐπωδύνων, ἀλλ' ἀστείων [θείων] ἀπαρχῶν. Elegantem hanc correctionem quominus certam putem, efficiunt alia quaedam loca, in quibus non minus manifesta est *Simonidis* imitatio, quaeque suadere videntur, ut legas:

ἀγήρως δὲ μνᾶστις, ὁ δ' οἶκτος
ἔπαινος.

Immortalis est eorum memoria, nec luctus eos et lamentatio, sed laus et gloria sequitur. Loca, quibus huic conjecturae probabilitatem conciliari posse puto, haec sunt. *Lysias* in Epitaph. p. 130. *Reisk.* Καὶ τοίγαρ ἀγήρατοι μὲν αὐτῶν αἱ μνῆμαι, ζηλωταὶ δὲ ὑπὸ πάντων ἀνθρώπων αἱ τιμαί· οἳ πενθοῦνται μὲν διὰ τὴν φύσιν, ὡς θνητοί, ὑμνοῦνται δὲ διὰ τὴν ἀρετήν, ὡς ἀθάνατοι. *Hyperides* ap. *Stob.* Flor. CXXIV. p. 615. οὐ γὰρ θρήνων ἄξια πεπόνθασιν, ἀλλ' ἐπαίνων μεγάλων πεποιήκασιν. εἰ δὲ γήρως θνητοῦ μὴ μετέσχον, ἀλλ' εὐδοξίαν ἀγήρατον εἰλήφασιν. *Thucydides* L. II. 43. κοινῇ γὰρ τὰ σώματα διδόντες, ἰδίᾳ τὸν ἀγήρων ἔπαινον ἐλάμβανον, καὶ τὸν τάφον ἐπισημότατον, οὐκ ἐν ᾧ κεῖνται μᾶλλον, ἀλλ' ἐν ᾧ ἡ δόξα αὐτῶν παρὰ τῷ ἐντυχόντι ἀεὶ λόγου καὶ ἔργου καιρῷ ἀείμνηστος καταλείπεται. Priscorum oratorum loca obversabantur *Aeliano* V. H. L. III. 25. καὶ ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος εὖ καὶ καλῶς ἀγωνισάμενοι τέλους ἔτυχον εὐκλεοῦς καὶ δόξαν ἑαυτοῖς ἀθάνατον ἀπέλιπον καὶ φήμην ἀγαθὴν δι' αἰῶνος. *Themist.* Orat. II. p. 28. A. ἐπαίνου τυχεῖν ἀγήρω τε καὶ ἀθανάτου. — V. 5. ἐντάφιον. Ex plurimis locis, quae *Wesselingius* ad Diod. S. T. I. p. 412. collegit de translata hujus vocabuli potestate, maxime huc facit *Polybius* L. XV. 10. οἱ μὲν ἀποθανόντες εὐγενῶς ἐν τῇ μάχῃ κάλλιστον ἐντάφιον ἕξουσιν τὸν ὑπὲρ πατρίδος θάνατον. Certatim vocem ἐντάφιον illustrarunt *Cuperus* in Obss. L. II. 9. *Perizon.* ad Aelian. L. I. 16. 2. *Olearius* ad Philostr. V. Soph. I. 16. 3. *Dorville* ad Charit. p. 421. — Cum sqq. comparandus est *Pindarus*, qui de laude ex Hymnis in victores redundante similia dixit in Pyth. VI. 10. sqq. —

V. 8. σηκὸς est locus circumſeptus et pro ſancto habitus. De ſepulturae loco *Euripid.* in Polyid. Fr. IX. μικρόν γ' ἔλεξας βασιλικοῦ σηκὸν τάφου — Quod ad numeros hujus loci attinet, *Hermannus* l. c. verſus in hunc modum diſpeſcuit:

τῶν ἐν Θερμοπύλαις θανόντων
εὐκλεὴς μὲν ἁ τύχα, καλὸς δ' ὁ πότμος,
βωμὸς δ' ὁ τάφος, πρὸ χοᾶν δὲ μνᾶστις,
ὁ δ' οἶκτος ἔπαινος·
ἐντάφιον δὲ τοιοῦτον
οὔτ' εὐρὼς, οὔθ' ὁ πανδαμάτωρ
ἀμαυρώσει χρόνος, ἀνδρῶν ἀγαθῶν.
ὁ δὲ σηκὸς οἰκετᾶν
εὐδοξίαν Ἑλλάδος εἵλατο.
μαρτυρεῖ δὲ Λεωνίδας,
ὁ Σπάρτας βασιλεὺς, ἀρετᾶς μέγαν λελοιπὼς
κόσμον, ἀέναόν τε κλέος.

XV[a]. (Lect. p. 25.) Exſtat ap. *Schol. Pindari* Nem. β. 17. p. 432. B. unde ſumſit *Tzetzes* ad *Lycophr.* p. 31. B. *Potterus* hoc fragmentum in hexametros digeſſit, quod ut facere poſſet, plura mutare neceſſe habuit Sed e *Simonidis* canticis deſumtum eſſe, non latuit *F. Urſinum* p. 174. — V. 2. κατάλογον et Κυλήνης. — V. 3. τέχ', quod *Br.*, metro poſtulante, in τέκεθ' mutavit. Verſus eſt dimeter jambicus acatalectus, qui anapaeſtum habet in ſecunda ſede et tribrachyn in quarta, quales ap. *Pindarum* multi.

XV[b]. (Lect. p. 25.) Ex *Ariſtotelis* H. A. V. 9. p. 122. ed. Sylb. Hos verſus, item ex lyricis decerptos, in hexametros digeſſit *Kuſterus* ad Suid. T. I. p. 118. ſed vehementer elumbes. Aliam viam tentavit *Bochartus* in Hieroz. T. II. L. VI. p. 861. qui elegos efficere conatus, multis inſertis, nonniſi vitioſos verſus procudit. Ex lyricis eſſe vidit *Urſinus* p. 175. Pro πινύσκῃ *Ruhn-*

ken. Ep. crit. I. p. 38. corrigit τιτύσκῃ. ut ap. *Aratum* Phaen. 418. πολλάκι γὰρ καὶ τοῦτο νότῳ ἐπὶ σῆμα τιτύσκει Νὺξ αὐτή. Ad hos verſus reſpicit *Mich. Apoſtol.* Proverb. II. 51. diverſitatem ſententiarum de diebus Halcyoniis perſequens: Σιμωνίδης γὰρ ἐν Πεντάθλοις ἕνδεκά φησιν αὐτάς. Male. Legerat ap. auctorem, quem exſcripſit, ΙΑ, cum eſſet, ſive eſſe deberet ΙΔ.

II. *Ex Elegis.*

XVI. (*XXII.*) Sine auctoris nomine legitur in *Stob.* Excerpt. de Rer. Nat. Tit. III. p. 117. ed. Grot. *Simonidi* vindicant Codd. ap. *Heerenium* T. I. p. 28. In eadem pagina etiam aliud eſt ejusdem poëtae fragmentum, quod plenius protulit *Theophilus* ad Autol. II. p. 74.

XVII. (*XXIII.*) Servavit *Plutarch.* de Herodoti Malign. T. II. p. 872. D. E. ut, quem locum Corinthii in pugna ad Plataeas occupaviſſent, et quo eventu pugnaſſent, doceret. Addidit autem, quo gravius videretur teſtimonium: ταῦτα γὰρ οὐχ οἷον ἐν Κορίνθῳ διδάσκων, οὐδὲ ᾆσμα ποιῶν εἰς τὴν πόλιν, ἄλλως τε τὰς πράξεις ἐκείνας, ἐλεγεῖα γράφων, ἱστόρηκεν. Non ſemper tamen *Simonidem* tam bene ſenſiſſe de Corinthiis, apparet ex *Plutarchi* Themiſt. T. I. p. 252. ed. *Bry.* quos etiam contumelia affeciſſe putabatur poëta verſu: Κορινθίοις δ' οὐ μέμφεται τὸ Ἴλιον, ap. *Ariſtotel.* Rhet. I. 6. 24. de quo loco vide inprimis *Vaterum* in Animadverſ. p. 41. ſqq.— V. 1. μέσσοι. *in media acie collocati erant.* *Simonides* Ephyraeos et Corinthios, tanquam diverſarum urbium incolas, diſtinguit. Vide *Strabon.* VIII. p. 521. C. — γέφυραν *Urſinus* et v. 2. ἴδρυες. — ¶. 130.] V. 3. πόλιν Γλαύκοιο. Corinthum a Glauco fuiſſe conditam, dicit *Stephanus Byz.* v. Ἐφύρα, loco obſcuro et depravato. — Verſu ſq. „Lacuna eſt in *Plutarchi* textu οἵ . . . κάλλιστον,

„quam *F. Urſinus* explevit inſerendo καί. Sed voculae „οἳ καὶ prorſus ſupervacuae ſunt, et ſq. verſu χρυσοῦ non „habet, unde pendeat. Optima eſt Cl. *Reiskii* conjectura „ſcribentis: κρέσσονα καλλίστων μάρτυν ἔθεντο πόνων Χρυ„σοῦ — Ordo eſt: οἵτε πόλιν Κ. νέμοντες, καλλίστων πόνων „ἔθεντο μάρτυν κρείσσονα χρυσοῦ. Sic *Ariſtoteles* in Paeane: „καρπὸν φέρεις τ' ἀθάνατον, χρυσοῦ τε κρέσσω — — τιμήεντος, „ſi modo genuinum ſit. Quo ſenſu accipi debeat, mon„ſtrat ipſe *Simonides* in fragm. quod auctori ſuo aſſerit „Apollonii Lex. Homer.: ξεινοδόκων δ' ὤριστος ὁ χρυσὸς ἐν „αἰθέρι λάμπων." *Brunck*. Vide *Reiskii* Anim. in Gr. Auctores Vol. II. p. 528.

III. *Epigrammata.*

XVIII. (*XXIV.*) Vat. Cod. p. 275. Planud. p. 205. St. 298. W. Scriptum eſt in Tegeatas, fortiter pro patria pugnantes. Non facile dictu eſt, quod proelium huic epigrammati occaſionem dederit. Tegeatae ſaepiſſime cum Spartanis pugnaverunt, idque ſecunda fortuna, usque ad Croeſi tempora; tum enim Lacedaemonii ſuperiores fieri coeperunt. Quare cum in pugna Plataeënſi altercatio eſſet orta de loco, quem Tegeatae occupaturi eſſent, dixerunt: πολλοὶ μὲν γάρ τε καὶ εὖ ἔχοντες πρὸς ὑμέας ἡμῖν, ἄνδρες Σπαρτιῆται, ἀγῶνες ἀγωνίδαται, πολλοί τε καὶ πρὸς ἄλλους, ap. *Herodot.* IX. 26. p. 703. Brevi poſt pugnam Salaminiam Tegeatae una cum Argivis Mycenas invaſerunt, urbeque direpta agrum inter ſe diviſerunt. *Strabo* L. VIII. p. 377. *Simonidis* aevo duo praeterea proelia pugnata a Tegeatis commemorat *Pauſanias* L. III. 11. p. 233. prius ἐν Τεγέᾳ, πρὸς Τεγεάτας καὶ Ἀργείους μάχης Λακεδαιμονίοις συνεστώσης· ἐπὶ τούτοις δὲ ἐν Διπαιεῦσιν, Ἀρκάδων πάντων πλὴν Μαντινέων Λακεδαιμονίοις ἀντιτεταγμένων. Alteram hanc pugnam iterum commemorat L. VIII. 45. p. 692. *Herodotum* ſecutus

L. IX. 35. — V. 3. πόλιος. Planud. Hoc emendavit *Urfin.* p. 160. — V. 4. Vat. Cod. κρατὸς ἐλευθερίαν. Senſus eſt, eos mortem ſervituti praetuliſſe. Defunctos certe Lacedaemonii libertate privare non poterant. Ἑλλὰς de una civitate hoſtili ad augendam rei magnitudinem poſitum videtur.

XIX. (*XXV.*) Planud. p. 204. St. 297. W. ſine auctoris nomine, quod adſcripſit Vat. Cod. p. 288. ubi lemma: τοῦ αὐτοῦ· εἰς τοὺς Ἕλληνας τοὺς τὴν Τέγεαν ἐλεύθερον ποιήσαντας. — V. 2. δαιομένης. Horum virorum virtus prohibuit, ne Tegea incenderetur ab hoſtibus ejusque fumus ad aërem ſurgeret. *Eurip.* Hec. 476. ὤ μοι — χθονός, Ἃ καπνῷ κατερείπεται τυφομένα. Ibid. 814. καπνὸν δὲ πόλεως τάνδ' ὑπερθρώσκονθ' ὁρῶ. — V. 3. Similiter de viro forti *Tyrt.* El. III. 23. αὐτὸς δ' ἐν προμάχοισι πεσὼν φίλον ὤλεσε θυμὸν, Ἄστυ τε καὶ λαοὺς καὶ πατέρ' εὐκλεΐσας.

XX. (*XXVI.*) Sine auctoris nomine Planud. p. 204. St. 297. W. In Vat. Cod. adſcribitur: ἄδηλον· οἱ δὲ Σιμωνίδου. Qui Othryadae nobiliſſimum facinus enarravit *Herodotus* I. 82. p. 40. ſq. nihil de tropaeo habet. *Pſeudo-Plutarchus* ex Chryſermo auctore, ut fingit, T. II. p. 306. A. B. inter alia: ὁ Ὀθρυάδης ἐπιζήσας καὶ ἡμικλάστοις δόρασιν ἐπερειδόμενος, τὰς τῶν νεκρῶν ἁρπάζων ἀσπίδας περιείλετο, καὶ τρόπαιον στήσας, ἐκ τοῦ ἰδίου αἵματος ἐπέγραψεν· Διὶ τροπαιούχῳ. Ad hoc carmen illuſtrandum inprimis facit *Theſeus* ap. *Stob.* Tit. VII. p. 92. cujus haec ſunt: Ὀθρυάδης πολλοὺς σκυλεύσας τῶν πολεμίων τρόπαιον ἔστησε καὶ χρησάμενος τῷ τῶν τραυμάτων αἵματι, ἐπέγραψεν, Λακεδαιμόνιοι κατ' Ἀργείων· καὶ τοῦτο πράξας ἀπέθανε. Disputavit de Othryade *T. H.* ad Lucian. Contempl. c. 24. T. III. p. 412. ed. Bip. ubi tentat locum *Suidae* in Ὀθρυάδης, quem ſic corrigendum puto: αὐτὸς σκυλεύσας τοὺς Ἀργείων νεκροὺς, καὶ τρόπαιον ἀναστήσας [ἐπιγράψας] τ' αὐτὸ ἰδίῳ αἵματι (vulgo ἀνθρωπείῳ αἵματι) ἐτελεύτησεν εὐθύς. —

Poëta Spartanos, qui in celeberrima illa pugna perierant, loquentes inducit. — V. 2. Ἰναχίδας Cod. Vat. Vitium Aldinae pr. οὐρέαν, quamvis in Additamentis correctum, tamen Aldi filii repetiverunt. — V. 3. ὅπαι, i. e. ὅπα,'Cod. Vat. ut etiam edd. vett. *Polybius* L. XV. 15. ἐν αὐταῖς ταῖς χώραις ἐναποθνησκόντων τῶν ἀνδρῶν διὰ φιλοτιμίαν. Hanc fortitudinis laudem Catilinae militibus tribuit *Sallust*. B. C. 57. *nam fere, quem quisque pugnando locum ceperat, eum amissa anima corpore regebat*; quem locum expressit *Justinus* IX. 3. *adversis vulneribus omnes loca, quae tuenda a ducibus acceperant, morientes corporibus texerunt.* — V. 5. ὅπλον de scuto usurpatum illustr. *Cuperus* Obss. I. 7. p. 43. et *Reisk.* ad Const. Porph. de Cerem. p. 15. — V. 6. Haec verba pro ipsa inscriptione scuti habenda; ne cum *Huetio* p. 21. Θυρέαν emendandum censeas. — V. 7. ἧς ἀπ' Ἀδράστου. Adrastum, Argivorum regem, aemulatus est, qui, sex illis ducibus, simul cum eo Thebas oppugnantibus, interfectis, unus, non sine dedecore, aufugit. Comparat *Brodaeus Isocratem* in Panath. p. 524. ed. *Wolf.* Ἄδραστος δὲ ἐπονειδίστως σωθείς. Ex *Antimachi* Thebaide *Pausan.* VIII. p. 650. Ἄδραστος ἔφευγεν ἐκ Θηβῶν Εἵματα λυγρὰ φέρων σὺν Ἀρείονι κυανοχαίτῃ. Conf. *Schellenberg.* in Reliqu. Antim. p. 68. sq. — Pro εἰ Flor. et Ald. pr. αἱ legunt. ἧς servavit ed. Flor. et Cod. Vat. Reliquae editt. ἦν.

¶. 131.] *XXI.* (*XXVII.*) Servavit hoc Epigr. *Hephaestio* in Enchir. p. 40. ubi simile laudatur distichon ex *Nicomachi* Elegia:

οὗτος δή σοι ὁ κλεινὸς ἀν' Ἑλλάδα πᾶσαν Ἀπολλόδωρος· γινώσκεις, τοὔνομα τοῦτο κλύων.

Utrumque ex *Hephaestione* repetivit *Eustath.* Il. ξ. p. 975. 3. *Ursin.* p. 161. et *Stephanus* in Append. Plan. p. 513. Wech. *17. — μέγα φῶς ἔθηκε. ingenti laetitia Athenienses affecerunt tyrannicidae. *Aeschylus* in Persis 229.

ἐμοῖς μὲν εἶπας δώμασι φάος μέγα Καὶ λευκὸν ἦμαρ νυκτὸς ἐκ μελαγχίμου.

XXII. (*XXVIII.*) Planud. p. 336. St. 476. W. *Urſinus* p. 165. Panis ſtatuae, a Miltiade poſt pugnam Marathoniam poſitae, inſcriptum. Hunc deum Athenienſibus in celeberrimo illo proelio opem promiſiſſe, narrat *Herodotus* VI. 105. p. 486. ubi vide *Valckenar.* Cf. *Solan.* ad *Lucian.* D. D. XXII. 3. *Meurſ.* in Athen. Att. II. 8. *Longum* Paſtor. II. p. 52. ed. *Vill.* Propter illuſtre hoc facinus τροπαιοφόρος vocatur in Epigr. ἀδεσπ. CCLXIV.

XXIII. (*XXIX.*) Sine auctoris nomine profert *Herodotus* VII. p. 612. et *Diodor. Sicul.* XI. 33. p. 430. qui hanc inſcriptionem in omnium eorum, qui Thermopylis pugnando occubuiſſent, honorem compoſitam narrant. *Leonidae* cippo eandem fuiſſe inſculptam, tradit *Suidas* v. Λεωνίδης T. II. p. 428. Bene in Wech. p. 291. εἰς τοὺς ἐν Θερμοπύλαις θανόντας [τοῦτο κοινῇ ἐπεγέγραπτο]. Tria poſtrema verba in marg. ſunt adſcripta; Steph. p. 200. priorem tantum lemmatis partem habet *Simonidi* hoc diſtichon vindicavit *Schol.* ad *Ariſtidis* Panath. T. II. p. 380. et Cod. Vat. p. 244. Hoc et ſeq. Epigr. in mente habuiſſe videtur *Pauſanias* L. IX. 2. p. 715. Λακεδαιμονίων δὲ καὶ Ἀθηναίων τοῖς πεσοῦσιν ἰδίᾳ τέ εἰσιν οἱ τάφοι, καὶ ἐλεγεῖά ἐστι Σιμωνίδου γεγραμμένα ἐπ' αὐτοῖς. — V. 1. τριηκοσίης *Ariſtid.* τριηκοσίαις reliqui omnes, praeter *Diodorum*, qui ſolus διηκοσίαις legit, improbante *Weſſelingio.* — V. 2. Πελοποννήσου omnes, excepto *Herodoto* et Cod. Vat. — τέτρατες. Vulgo in Planud. Sed Flor. et Ald. pr. τέτορες.

XXIV. (*XXX.*) Spartanis ſolis hoc diſtichon fuit inſcriptum ſecundum *Herodotum* et *Diodorum* l. c. Idem tradit *Strabo* L. IX. p. 656. C. qui columnam cum inſcriptione ſuis temporibus exſtare ait; et *Lycurg.* in Leocrat. p. 163. (p. 215. *Reisk.*) Inepte *Suidas* l. c.

in duos fratres compositum ait. Exstat in Planud. p. 200. St. 291. W. Horum nemo *Simonidem* auctorem indicat. Tribuit huic poëtae Vat. Cod. p. 244. et, cujus haud paulo major est auctoritas, *Cicero* in Tusc. Quaest. L. I. 42. ubi ita vertit:

Dic, hospes, Spartae, nos te hic vidisse jacentes,
Dum sanctis patriae legibus obsequimur.

— V. 1. ὦ ξεῖν', ἀγγέλλειν. Plurimi Codd. *Herodoti* et *Suid.* ὦ ξένε, ἄγγειλον. *Diodor.* ὦ ξεῖν', ἄγγειλον. Vat. Cod. Lycurg Planud. ἀπάγγειλον *Strabo.* Elegantior procul dubio lectio, quam *Br.* recepit. — Sq. versu *Strabo*, *Lycurgus* et *Diodorus* κείνων πειθόμενοι νομίμοις exhibent. Sic quoque habet Aldina sec. et Ald. fil. cum in Flor. Ald. pr. et Ascens. sit κείνων ῥήμασι πειθόμενοι, quae est *Herodoti* et *Suidae* lectio. Idem h. l. ῥήματα, quod ῥήτραι in fragm. *Tyrtaei* ap. *Plutarch.* T. II. p. 43. εὐθείαις ῥήτραις ἀνταπαμειβομένους. Eo autem Spartani, florentissimis civitatis temporibus, praestare ceteris existimabantur, quod legibus parerent; secundum *Xenoph.* Mem. Socr. IV. 4. 15. Λυκοῦργον δὲ τὸν Λακεδαιμόνιον καταμεμάθηκας, ὅτι οὐδὲν ἂν διάφορον τῶν ἄλλων πόλεων τὴν Σπάρτην ἐποίησεν, εἰ μὴ τὸ πείθεσθαι τοῖς νόμοις μάλιστα ἐνειργάσατο αὐτῇ. *Diodorum*, ubi viros ad Thermopylas occisos eximiis laudibus exornat, L. XI. 11. T. I. p. 412. verisimile est, hoc *Simonidis* distichon in animo habuisse: μόνοι τῶν ἐξ αἰῶνος μνημονευομένων εἵλοντο μᾶλλον τηρεῖν τοὺς τῆς πόλεως νόμους, ἢ τὰς ἰδίας ψυχάς. Similiter *Lysias* in Epitaph. p. 87. ed. *Reisk.* Athenienses laudans, οὐ φιλοψυχήσαντες, καὶ μᾶλλον τοὺς παρ' αὐτοῖς νόμους αἰσχυνόμενοι ἢ τὸν πρὸς τοὺς πολεμίους κίνδυνον φοβούμενοι.

XXV. (*XXXI.*) Hoc quoque carmen servavit *Herodotus* VII. 228. p. 613. his additis: ἐπιγράμμασι μέν νυν καὶ στήλῃσι, ἔξω ἢ τὸ τοῦ μάντιος ἐπίγραμμα, Ἀμφικτύονές εἰσί σφεας οἱ ἐπικοσμήσαντες· τὸ δὲ τοῦ μάντιος Μεγιστίεω Σιμωνίδης

ὁ Λεωπρέπεός ἐστι κατὰ ξενίην ὁ ἐπιγράψας. Quod si praecedentia duo disticha *Simonidi* recte tribuuntur, illa Amphictyonum auctoritate composuit; hoc autem in Megistiam epigramma privatus hospitis sui tumulo inscripsit. Ἐκ τῆς ἱστορίας Ἡροδότου, ut in margine notatur, venit in Cod. Vat. p. 313. in Schol. Anth. Planud. p. 291. Wech. et in Appendic. p. 511. St. *16. Wech. De Megistia vate, qui, postquam pugnae ad Thermopylas eventum praedixerat, a Leonida dimissus non abiit, sed filium, quem habebat unicum, dimisit, vide *Valcken.* ad *Herodot* VII. 221. p. 609. 70. — Pro κλεινοῖο Codd. quidam *Herodoti* κλειτοῖο. Cod. Vat. Μεγιστίου. Idem v. 4. Σπάρτης.

— *XXVI* (*XXXII*) In Planudea p. 200. St. 292. W. ἄδηλον. *Simonidi* tribuit Cod Vat. p. 244. et *Schol. inedit.* ad Aristid. teste *Valckenario* ad Herodot. p. 612. 58. In Simonideis habetur ap. *Ursin.* p. 157. — V 1. verbo ἀρετῆς superscr. ἀρετᾶς in Cod. Vat. *Per virtutem mori* maxime viris dignum judicat *Sallust.* in fragm. p. 940 ed. *Cort.* Mors gloriosa post hostes devictos hominum felicitati tanquam corona imponitur, ut Telli illius, quem felicissimum mortalium praedicat Solon ap. *Herodotum* I. 30 p. 14. 51.— V. 4. ἀγηράτῳ Cod. Vat. solemni errore. Vide *Ruhnk.* ad Tim. p. 17. In περιθεῖναι ducta metaphora a corona, cui libertas comparatur ap. nostrum Ep. XLI. In Ep. ἀδεσπ. CLIV. αὐτῷ μὲν στέφανον περιθείς. Exempla vide ap. *Wetsten.* N. T. I. p. 634.

— ¶. 132.] *XXVII.* (*XXXIII.*) Planud. p. 200. St. 292. W. ἄδηλον. Ut *Simonidis* Vat. Cod. p. 244. Non minus, quam praecedentia, εἰς τοὺς ἐν Θερμοπύλαις θανόντας videtur conscriptum. Prius distichon comparandum cum versſ. *Tyrtaei* supra laudatis ad Ep. XIX. — V. 3. Vat. Cod. καθύπερθε. recte. — V. 4. αἴδᾳ Planud. Bene *Horatii* Intrpp. hunc locum admoverunt III. Carm. II. 21.

Virtus recludens immeritis mori Coelum, negata tentat iter via. Quibus ſimilia dixit Hercules ap. *Senecam* in Herc. Oet. 1941. *Virtus mihi in aſtra et ipſos fecit ad ſuperos iter.* Talia collegit *Burmannus* ad Anthol. T. II. p. 155.

XXVIII. (XXXIV.) Planud. p. 205. St. 299. W. Σιμωνίδου. Vat. Cod. p. 251. In eos, qui cum Leonida perierant. Ipſum regem, ſummis laudibus dignum, nemo poëtarum antiquorum verſibus decoravit; nec ullus alius regum Spartanorum, Pauſania excepto, carminibus laudatus eſt, monente *Pauſania* L. III. 8. p. 360. — V. 1. Vat. Cod. εὐκλεᾶ γαῖα, et verſ. ſeq. Σπάρτης, ut etiam ed. Flor. εὐρυχώρου ſolemni errore Ald. pr. — βασιλεῖς Cod. Vat. cui verſ. quarto debetur πολέμῳ, cum Planud. πόλεμον habeat. Mihi vulgata fere exquiſitior videtur. Verba πλείστων τόξων reſpiciunt ad celebrem illum nuntium, fore, ut Perſarum ſagittis ſol et dies abſconderetur. Vide *Wernsdorf.* ad Himer. Or. II. 25. p. 408. — Pro μηδείων *Urſinus* in Cod. μυρίων invenit.

XXIX. (XXXV.) In Planud. p. 204. St. 296. W. prius diſtichon *Simonidi* tribuitur, idque ſolum inter Simonidea retulit *Urſinus* p. 163. Alterum ἄδηλον inſcribitur in Ald. pr. et aliis; in Florent. enim lemmate caret. In Vat. Cod. p. 257. inter utrumque diſtichon multa interjecta ſunt; poſteriori autem haec praepoſita: Καλλιμάχου εἰς Λέοντά τινα, ὃν λέων ἐπὶ τοῦ λάρνακος ἔσκεπε λίθινος. Hinc relatum eſt inter Ep. *Callimachi* nr. LXVIII. p. 330. ed. *Ern. Salmaſio* auctore, qui divulſa diſticha jungenda *Callimacho*que tribuenda exiſtimavit. Illud etiam *Huetius* vidit in Not. ad Anth. p. 21. *Simonidi*, Leonidae aequali, melius tribui putavit *Br.* Dubitare licet, an Λέων v. 3. de Leonida accipi debeat, quanquam non ignoro, Leonidae, regis Spartanorum, tumulo leonem fuiſſe impoſitum. *Herodot.* VII. 225. p. 611.

Idem vero et aliis contigit, ut Teleutianti: cf. *Antip. Sid.* XCI.: iisque, qui in pugna adverſus Philippum Macedonem perierant, ſecundum *Pauſan.* IX. 40. p. 795. Fuit autem Leo, Leonidae avus, rex Spartae. *Pauſan.* III. p. 210.

XXX. (*XXXVI.*) Ex *Athenaeo* L. XIII. p. 573. E. et *Plutarcho* de Malign. Herod. T. II. p. 871. B. qui id *Simonidi* aſſerunt, receptum eſt in Append. Anth. p. 512. St. * 17. W. *Urſin.* Fr. Lyr. P. p. 157. Laudatur etiam in *Schol.* ad *Pindar.* Ol. XIII. 32. p. 146. Ex Theopompo et Timaeo narrat *Athenaeus*, in bello Perſico meretrices Corinthias pro Graeciae ſalute ſupplicationes in Veneris templo habuiſſe; bello autem profligato, Corinthios Veneri tabulam pictam dedicaſſe, hoc epigrammate addito. Quod de meretricibus *Athenaeus* narrat, *Plutarchus* et *Schol. Pindari*, et hic quidem *Theopompo* auctore, de matronis tradunt, quae deam oraſſent τὴν καλὴν ἐκείνην καὶ δαιμονίην εὐχὴν, ἔρωτα τοῖς ἀνδράσι τῆς πρὸς τοὺς βαρβάρους μάχης ἐμβαλεῖν τὴν θεὸν — nec tabulam pictam in hujus rei memoriam, ſed ſtatuas aeneas collocatas fuiſſe. — V. 1. Ἑλλήνων. *Athen.* ἀγχεμάχων πολιτᾶν. Sch. Pind. εὐθυμάχων. *Athen.* — V. 2. εὔχεσθαι Κύπριδι δαιμονίᾳ. *Athen.* ἔστασαν εὐχόμεναι K. δαιμονίᾳ. Schol. — V. 3. ἐμήδετο. *Plut.* ἐβούλετο. Schol. — V. 4. Πέρσαις. *Athen.* et *Urſin.* δόμεναι. Schol. Ἑλλάνων ἀκρόπολις ipſa Corinthus eſt, quam Ἑλλάδος ἄστρον vocat *Polyſtr.* Ep. II.

XXXI. (*XXXVII.*) Vat. Cod. p. 180. τῇ Λητοῖ παρὰ ναυτῶν. *Reisk.* Anthol. p. 28. nr. 468. Protulit *Plutarch.* T. II. p. 870. F. qui Diodorum, cujus hic fit mentio, unum ex Corinthiorum trierarchis fuiſſe docet. — V. 1. ἀπὸ δυσαμένων Vat. Cod. Junctim *Reisk.* a *Medis abjecta haec ſcuta* vertens. Non meminerat Vir doctus, meliorem lectionem ap. *Plutarchum* exſtare.

XXXII. (XXXVIII.) Servavit *Plutarch.* T. II. p. 869. C. graviter in *Herodotum* invectus, qui, ubi Democriti Naxii, triremium praefecti, meminerit, (L. VIII. 46.) praeclarum ejus facinus, a *Simonide* hoc ipse epigrammate celebratum, praeterierit. — V. 4. *Plutarchus* et ex eo *Ursinus* p. 160. sic exhibent: ἕκτην δ' ὑπὸ χεῖρα ῥύσατο βαρβαρικόν. Quod interpres ita accepit, ut Persae sextam navem a Democrito occupatam, eidem eripuisse dicerentur. In Codd. *Turnebi* et *Vulcobii* autem legitur: ἕ. δ' ἀπὸ χειρὸς ῥύσατο βαρβαρικῆς Δ. quod eodem redit, quo Brunckiana. De sex navibus, quas Democritus ceperat, quinque Persarum erant; sextam vero graecam, a Persis paulo ante occupatam, iis iterum eripuit.

II. 133.] XXXIII. (XXXIX.) *Plutarch.* T. II. p. 870. E. sine auctoris nomine. Inscriptum fuit cippo Corinthiorum, qui in pugna Salaminia perierant. *Simonidi* tribuit *Dio Chrysost.* Or. XXXVII. p. 459. 25. ἐν Σαλαμῖνι δὲ ἠρίστευσαν, καὶ τῆς νίκης αἴτιοι κατέστησαν (Corinthii). Ἡροδότῳ γὰρ οὐ προσέχω, ἀλλὰ τῷ τάφῳ, καὶ τῷ Σιμωνίδῃ, ὃς ἐπέγραψεν ἐπὶ τοῖς νεκροῖς τῶν Κορινθίων, τεθναμένοις ἐν Σαλαμῖνι· ὦ ξένε κ. τ. λ. Hic locus non fugit diligentiam *Theodori Canteri* in Var. Lectt. L. II. 7. p. 77. sq. — V. 1. ὦ ξένε *Plut* et *Dio*. Cf. Ep. (XXX.) — εὔυδρον. arx — *in immanem altitudinem edita, scatens fontibus. Livius* XLV. 28. — V. 2. νῦν δὲ ἀνάματος v. *Plutarch.* quod a νᾶμα derivans interpres vertit *paupera aquae Salamin.* Ap. *Dionem*: μετ' Αἴαντος v. ἐ. quod ferri potest. *Brunck.* recepit elegantem correctionem *Valckenarii* ad Herodot. VIII. p. 662. 79. — V. 3. ῥεῖα φι ναῦς ap. *Dion.* quod variis conjecturis locum dedit. Optimum erat, quod *Reiskius* fecit, *Plutarchi* lectionem νῆας in contextu ponere. Erant in pugna Salaminia trecentae triremes Phoeniciae. *Herodot.* VII. 89. p. 546. —

V. 4.

V. 4. Ἑλλάδ' ἱδρυσάμεθα. *Dio.* *Reiskius* conjecit, Ἑλλάδ' ἐρυσάμεθα. In Veneta eſt Ἑλλάδι δρυσάμεθα.

XXXIV. (XL.) Vat. Cod. p. 244. primum diſtichon habet, idque ad eos, qui in pugna ad Thermopylas perierant, refert. Nec aliter Planud. p. 200. St. 291. W. *Plutarchus* autem, qui nec ipſe quidquam praeter primum diſtichon laudat, Corinthiorum, in pugna Salaminia occiſorum, cenotaphio inſcriptum fuiſſe ait. Reliqui quatuor verſus acceſſerunt ex *Ariſtide* T. II. p. 380. ed. Oxon. — V. 1. ἀκμᾶς ἐπὶ ξυροῦ. Ductum ex *Homeri* Il. κ. 173. νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς. *Herodot.* L. VI. 11. p. 443. ἐπὶ ξυροῦ γὰρ ἀκμῆς ἔχεται ἡμῖν τὰ πράγματα. Vide *Tollium* ad Longin. π. ὕ. XXII. 4. — V. 3. Perſis nullam non calamitatem intulimus, ne pugnam navalem obliviſcerentur, in qua a nobis ſuperati ſunt. — In ſequentibus vulgo dorismus negligitur.

XXXV. (*XLI.*) Sine auctoris nomine profert *Plutarch.* T. II. p. 870. F. ut Adimantum ſummo apud Graecos honore fuiſſe doceat. Tanquam *Simonidis* laudat *Dio Chryſoſt.* Or. XXXVII. p. 459. 40 (T. II. p. 109. *Reisk.*) Eidem tribuit Cod. Vat. p. 257. *Reisk.* Anth. p. 81. nr. 590. quem loci ap. *Plutarchum* prorſus immemorem fuiſſe, apparet ex ejus nota p. 133. De Adimanto disputavit *Weſſeling.* in Diſſ. Herodot. p. 128. *Valcken.* ad Herodot. p. 662. 79. — V. 1. κείνου vulgo omittitur ap. *Plutarch.* In Variet. Lectt. ap. *Xylandr.* notatur lectio: Ἀ. τάφος, ὦ ξένε, ὄν. In Veneta *Dionis* διαβολάς. unde *R.* conjecit διὰ βωλάς. Ap. *Plutarchum* praeterea legitur ὃν διὰ πᾶσα Ἑλλάς — —. De tranſlato uſu v. στέφανος vide *Valcken.* ad Phoen. 1378.

XXXVI. (*XLII.*) Vat. Cod. p. 245. ἄδηλον' εἰς τοὺς Ἀθηναίων προμάχους. Etiam ap. Planud. p. 201. St. 292. W. ἀδέσποτον eſt. *Simonidi* tribuitur ab *Urſino* p. 158. ad fidem Schol. mſc. *Ariſtidis* in Panathen. — V. 2. Planud. δουλοσύνην.

XXXVII. (XLIII.) *Simonidi* vindicavit Vat. Cod. p. 175. *Reiskii* Anth. p. 21. nr. 453. Poëta non nominato hoc distichon laudat *Thucyd.* L. I. 132. qui illud tripodi, a Graecis ex manubiarum primitiis Apollini dedicato, *Pausaniae* jussu insculptum fuisse narrat: τὸ μὲν οὖν ἐλεγεῖον οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐξεκόλαψαν εὐθὺς τότε ἀπὸ τοῦ τρίποδος τοῦτο· καὶ ἐπέγραψαν ὀνομαστὶ τὰς πόλεις, ὅσαι συγκαθελοῦσαι τὸν βάρβαρον, ἐστήσαντο ἀνάθημα. Iisdem fere verbis *Suidas* v. Παυσανίας T. III. p. 62. Protulit etiam *Plutarch.* T. II. p. 873. C. Vertit *Cornel. Nepos* in Vit. Pauf. c. 1. *Sed primum in eo est reprehensus, quod ex praeda tripodem aureum Delphis posuisset, epigrammate scripto, in quo erat haec sententia: Suo ductu Barbaros apud Plataeas esse deletos, ejusque victoriae ergo Apollini donum dedisse.* Ad hoc distichon respexit *Aristides* T. II. p. 175. ed. Jebb. Aliud Epigr. in hujus locum a Lacedaemoniis scriptum, legitur inter ἀδέσπ. CXLIV. Non praetermittendus locus *Pausaniae* L. III. 8. p. 222. ubi nostrum distichon diserte ad *Simonidem* auctorem refertur. *Br.* dedit lectt. Cod. Vat. Reliqui ὤλεσε et ἀνέθηκε legunt; nec doricas formas agnoscunt.

¶. 134.] XXXVIII. (XLIV.) Vat. Cod. p. 149. εἰς ναὸν ἀνατεθέντα τῷ Διὶ, Σιμωνίδου. Planud. p. 438. St. 572. W. Protulit hoc carmen *Plutarch.* in Vit. Aristidis T. II. p. 315. ed. Bry. omisso versu secundo; integrum idem T. II. p. 873. B. ed. Frcf. His locis inter se comparatis restituit *Guil. Canterus* in Lectt. Nov. Ant. L. II. 1. p. 80. *Brunckius* exhibuit textum a *Dorvillio* constitutum ad Charit. p. 629. — V. 1. νίκης κράτει. *Plutarch.* ubi in nonnullis tamen codd. νίκῃ κρατεῖ legitur. Planud. et Cod. Vat. ῥώμῃ χερός. — V. 2. ψυχῆς λήματι. Plan. Plut. λάματι Vat. Cod. Praeclare *Valcken.* ad Ammon. p. 142. emendavit versus ap. *Demosth.* p. Coron. p. 353. C. μαρνάμενοι δ' ἀρετῆς καὶ λήματος (vulgo δείματος) οὐκ ἐσάωσαν ψυχὰς, ἀλλ' ἀΐδην κοινὸν ἔθεντο βραβῆν. Vide

Wesseling. ad haec *Herodoti* V. 72. p. 408. τοῦ ἔγωγε χειρῶν καὶ λήματος ἔχοιμ' ἂν μέγιστα καταλέξαι. — V. 3. ἐξολέσαντες *Ursin.* — ἐλεύθερον Ἑλλάδι κόσμον Planud. et Vat. Cod. *Plutarchi* lectionem quodammodo firmant haec ap. *Pausaniam* L. IX. 2. p. 715. οὐ πόῤῥω δὲ ἀπὸ τοῦ ΚΟΙΝΟΥ τῶν Ἑλλήνων Διός ἐστιν ἐλευθερίου βωμός. De Jove ἐλευθερίῳ vide *Begerum* T. I. Thes. Brandenb. p. 383. et *Burm.* in Comm. ad Numm. Sic. T. II. p. 328.

XXXIX. (*XLV.*) Duo priora hujus carminis disticha servavit Cod. Vat. p. 180. et ex eo *Leo Allatius* in Diatr. de Simeon. p. 214. *Kuster.* ad Suidam v. Δαρετίου T. I. p. 509. *Scholiastes Pindari* Pyth. I. p. 176. a. profert v. 1. 2. 5. 6. medio disticho omisso. Hinc *Bentlej.* in Diss. de Phalar. p. 259. suspicatus est, mutilum esse Epigr. in Vat. Cod. eique distichon ex *Pindari* Scholiis addi debere; cui conjecturae calculum adjecit *Wesseling.* ad Diodor. Sic. T. I. p 425. *Reiskius* in Not. ad Anth. nr. 467. p. 51. et *Toup.* in Ep crit p. 73. cujus textum *Brunckius* exhibuit. Hoc si recte est positum, Epigr. nostrum inscriptum debet videri ei tripodi, quem Gelon, victoria de Carthaginiensibus parta, una cum fratribus Apollini dedicavit. Hunc autem tripodem, quem poëta plus quam quinquaginta talentorum fuisse ait, *Diodorus* XVI talentorum pondus habuisse narrat. Quae insignis ponderis diversitas *Wesselingium* adduxit, ut de aliis tripodibus in Epigrammate, aliis ap. *Diodorum* agi suspicaretur. *Joseph. Scaliger*, cui quatuor verss. priores ex Cod. Vat. apographo innotuerunt, ad *Hieronymi* Chron. p. 100. eos ad tripodem referendos existimat, a Gelone propter victoriam Olympiacam dedicatum. Sed in loco *Pausaniae*, quo hanc suspicionem firmavit, L. VI. p. 473. non de tripode, sed de curru a Gelone dedicato agitur. Dona propter Carthaginienses superatos a Gelone et Syracusanis Olympiam missa, commemorat *Pausan.* VI. p. 499. Hieronis tripodem et Victoriam ex

auro Delphis positam novimus ex *Theopompo* ap. Athen. L. VI. p. 232. A. B. et ejusmodi donum ibidem a Gelone dedicatum ex *Phania* l. c. p. 231. F. — V. 2. Διομένευς. Vat. Cod. et Allat. Δεινομένευς reliqui. Hoc nomine pater Gelonis vocabatur secundum *Pausan.* VI. 12. p. 479. — τοὺς τρίποδας θέμεναι *Schol.* Pind. Codicis Vat. lect. tuetur *Suidas*, qui v. Δαρετίου T. I. p. 509. haec verba cum versu seq. et parte quarti laudat. — De *litra* disputavit *Bentl.* l. c. p. 259. qui pro Δαρετίου, quod Cod. Vat. cum *Suida* habet, Δαμαρετίου corrigit; poëtam, necessitate coactum, paeone pro dactylo usum esse putans. νόμισμα Δημαρέτιον commemorat *Diodor. Sic.* XI. 26. p. 429. et *Pollux* L. IX. 85. ubi vid. *Hemsterh.* Diversam uterque hujus appellationis causam affert. Hanc conjecturam, quam *Bentlejo* placuisse miror, cupide arripuit *Reiskius*. *Wesselingius* Δαρείου, in quibusdam apographis inventum, pro genuina scriptura habuit. Satis noti sunt aurei statores, a Dario Δαρεικοὶ appellati, de quibus v. *Harpocrat.* et *Suid.* in Δαρεικούς. Illos tamen a Graecis Δαρεῖον χρυσὸν fuisse appellatos, parum probabile; nec eorum in Sicilia tum temporis magnam copiam fuisse credere licet. *Toupius* Codicis lectionem, a *Suida* confirmatam, ita tuetur, ut Δαμαρετίου in Δαμρετίου, hoc, propter euphoniam, in Δαρετίου eadem analogiae lege mutari potuisse dicat, qua ὀμόθροον in ὄθροον, ὀμόζυγες in ὄζυγες, ὀμότριχες in ὄτριχες mutatum sit. — V. 4. τὰς δεκάτας. Vat. Cod. et Suid. — V. 5. πολλὴν χεῖρα. *multum auxilii.* χείρ. ἡ βοήθεια καὶ ἡ ἐξουσία καὶ ἡ δύναμις. *Suidas.* Quantum praesidii Syracusanorum contra Carthaginienses susceptum bellum Graecis attulerit, docet *Herodot.* VII. 163. sqq. Dicitur Gelon eos fudisse eodem die, quo Persae ad Salamina ingentem cladem acceperunt. *Herodot.* l. c. 166. p. 582. *Aristot.* Poët. c. XXIII.

XL. (*XLVI.*) Ex Cod. Vat. p. 250. edidit *Leo Allatius* in Diatr. de Sim. p. 215. nr. X. Σιμωνίδου τοῦ Κήου εἰς τοὺς μετὰ Κίμωνος στρατευσαμένους ἐν Κύπρῳ Ἀθηναίους, ὅτε τὰς ϱ ναῦς τῶν Φοινίκων ἔλαβον, Legitur hoc carmen ap. *Diodor. Sicul.* L. XI. 62. T. I. p. 451. et *Ariſtidem* T. III. p. 260. et iterum p. 646. cum inſigni diverſitate. Optime de eo meruit *Dorvillius* ad Charit. p. 628. Scriptum eſt in memoriam pugnae ad Cyprum a Cimone feliciter pugnatae. In qua cum ille Perſarum navales copias fregiſſet, ſtatim perrexit in Pamphyliam, ubi terreſtres copiae ſtationem habebant ad Eurymedontem fluvium, ibique eodem ſucceſſu pugnavit. *Plutarch.* Vit. Cim. p. 486. Juniori *Simonidi* tribuit *Goens* in Diſſert. de Simonide Ceo p. 33. quod pugna ad Cyprum pugnata ſit poſt *Simonidis* mortem. Vide Vitam Simonidis. — V. 1. τ' Εὐρώπ. *Ariſtid.* et *F. Urſinus*, qui hoc carmen dedit in Lyricis p. 158. Εὐρώπην omnes praeter Vat. Cod. qui tamen, parum ſibi conſtans, Ἀσίης praebet. — ἔκρινε *Ariſtid.* quod gloſſam redolet. Senſus eſt: *Ab omni aevo nullum tam memorabile bellum fuiſſe geſtum.* An *Simonidem* de diluvio illo, quo undis per Cyanearum oſtium irrumpentibus, Aſia primum ab Europa disjuncta eſt, (vide *Diodor. Sic.* V. 47. p. 369. *Strab.* I. 85. B.) cogitaſſe putemus? Non credo. — V. 2. πόλεμον λαῶν. Cod. Vat. πολέας θνητῶν – ἐπέχει. *Diodor.* πόλιας – ἐφέπει. *Ariſtid.* *Brunckius* recepit emendationem *Dorvillii*, qui commutationis verborum πόλεμον et πόλεων exempla dedit p. 702. ſq. — V. 3. οὐδέν πω τοιοῦτον. *Diodor.* οὐδενί πω καλλίον. *Ariſtid.* Noſtrum eſt in Vat. Cod. niſi quod ibi καλλίων et ἐπὶ χθονίων legitur. — Simili ratione laudatur *Scipio Africanus* in Anth. Lat. T. I. p. 212. XLV. *A ſole exoriente ſupra Maeoti' paludes Nemo eſt, qui factis me aequiparare queat.* — In fine verſ. quarti *Ariſtid.* ὁμοῦ habet. Vat. et *Diodor.* ἅμα. — V. 5. ἐν γαίῃ unus habet *Ariſtides*; ſed procul dubio verior eſt

lectio, quam ἐν Κύπρῳ ap. *Diodor.* et in Cod. Vat. Manifestum glossema. *Dorvillio* tamen prae altero placuit. Non opus est exempla advocare, in quibus ἐν γῇ et ἐν πόντῳ sive ἐν πελάγει sibi invicem opponuntur; ubique sunt obvia, et res per se patet. Pro ὀλέσαντες in nonnullis *Diodori* Codd. ἑλάσαντες legitur. Apud eundem Μήδους exstat. — ἑκατὸν ναῦς. De hac expeditione agens *Thucydid.* I. 100. καὶ εἷλον, inquit, τριήρεις Φοινίκων καὶ διέφθειραν τὰς πάσας εἰς διακοσίας. Praeter naves Phoenicias aderant conducta ex Cypro et Cilicia navigia. *Diodorus Sic.* X. 60. — V. 7. *Br.* recepit lectionem *Aristid.* et *Diodori*, ap quem ante *Stephanum* vitiose legebatur μέγα δὲςγενεὰς ὑπ' αὐτῶν, quod unde ortum sit, apparet ex lectione antiqui Codicis μέγαδεςγενεασις ὑπ' αὐτῶν. Sed hoc spernens *Dorvillius* ex Cod. Heidelbergensi, ut ipse ait, reponit: μέγα δ' ἔστενεν Ἐννοσίγαιος Πληγείς — graviter adjiciens: *qui non percipiat, quantum hoc alteri lectioni praestet, ei se suadere, ne amplius obturbet Musis.* Jam primum hoc in Vat. membrana exstare, falsum est. Ibi enim lacuna post ἔστενε . . . quam et apogr. nostrum et *Allatius* servavit; nec dubitare licet, quin lectio a *Dorvillio* tantopere laudata, *Salmasio* debeatur, lacunam sic forte inter describendum explenti. In Cod. Uffenbach. in margine οἶδμα θαλάσσης tentatur. Nunc *Brunckium* audiamus: „Verissimum est, in tribus quae habeo „apographis horum Epigrammatum, quae olim Heidel„bergae descripsit juvenis *Salmasius*, scriptum esse v. 7. „μέγα δ' ἔστενεν Ἐννοσίγαιος, pro qua lectione *Dorville* ἀμ„φοτέραις χερσί, i. e. ut ipse interpretatur, *summa vi et* „*omnibus viribus* pugnat. Sed pace viri optimi dixe„rim, mera est ineptia. Cur enim gemere debuit „Neptunus? an a Persarum partibus stabat, et iis fave„bat, ut apud Homerum Vulcanus Trojanis? dein, quo„modo percussus fuit, nisi remorum verberibus? Agitur „hic de duplici Graecorum victoria; ad utramque finis

„epigrammatis referri debet. *Magnum autem ingemuit* „*Asia, ab illis utraque manu percussa;* id est, a terre„stribus et maritimis copiis. Hic est verus et optimus „sensus, multoque major est Codicum Diodori et Ari„stidis auctoritas, in quibus habetur nostra lectio.“ Pro πολέμου *Dorv.* corr. πολέμω, ut accuratior dorismi forma etiam hic reperiretur. Pro ἀμφοτέραις Cod. Vat. et Allat. habet ἀμφοτέρας. *Ursinus* ἀμφοτέρα χειρί. *Aristides* loco pr. hanc lectionem, loco secundo habet: ἀμφοτέραις χερσί.

XLI. (XLVII.) Vat. Cod. p. 245. Anth. Plan. p. 201. St. 293. W. Scriptum in eos, qui in expeditione Cimonis contra Persas ad Eurymedontem perierant. Horum sepulcrum prope Athenas, extra urbem, vidit *Pausan.* L. I. 29. p. 74. — V. 1. Εὐρυμέδοντι Cod. Vat. et Plan. — V. 3. αἰχμηταῖς Vat. — πεζοί τε. *Thucydid.* I. p. 66. ἐγένετο μετὰ ταῦτα καὶ ἐπ' Εὐρυμέδοντι ποταμῷ ἐν Παμφυλίᾳ πεζομαχία καὶ ναυμαχία Ἀθηναίων καὶ τῶν ξυμμάχων πρὸς Μήδους.

¶. 135.] XLII. (XLVIII.) Vat. Cod. p. 275. *Brunckius* hoc Epigr. edidit, ut legitur ap. *Allatium* in Diatr. de Sim. p. 215. idque medicam manum exspectare putat. Pro inepti sophistae foetu habendum censet *Schneiderus.* Lemma est in Codice: Εἰς τοὺς πεσόντας παρ' Εὐρυμέδοντα ποταμὸν Ἕλληνας. — V. 2. in verbis φοινίσσᾳ ψεκάδι non cogitandum de Phoenicibus; sed *sanguinem, rorem purpureum,* significant. (Vide *Gatacker.* in Misc. Adv. Posth. XL. p. 847. sq.) De sanguine *Aeschylus* in Agam. 1544. δέδοικα δ' ὄμβρου κτύπον δομοσφαλῆ τὸν αἱματηρόν· ψεκὰς δὲ λήγει. *Eurip.* Iphig. in T. 443. δρόσον αἱματηράν. Cod. Vat. ψακάς, quae est antiquior vocabuli forma apud veteres Iones et Atticos usurpata. Vide *Valcken.* ad Herodot. II. 10. p. 198. 64. — Tres priores hujus carminis versus *Simonidis* ingenio non indignos puto; quartus vero a versificatore aliquo adsutus videtur. Certe ineptus est, nec sensum habet tolerabilem.

XLIII. (*XLIX.*) Vat. Cod. p. 141. Planud. p. 441. St. 575. W. Lemma est: ἐπὶ τόξοις ἀνατεθεῖσιν ἐν ναῷ τῆς Ἀθηνᾶς. — V. 2. νηῷ ὑπ' Ἀθ. Planud. — ὑπωρόφιον. ὑπόστεγον. *Hesych.* παρθένος ὑπωρόφιος dixit *Apollon. Rhod.* IV. 168. In Ep. *Hegesippi* III. ex nostro fortasse expresso: ἀσπὶς ἀπὸ βροτέων ὤμων Τιμάνορος ἧμαι Ναῷ ὑπωροφίας Παλλάδος ἀλκιμάχας. ubi ὑπωροφία scribendum esse, plures viderunt. Utroque loco Vat. Cod. ὑποῤῥοφία. In nostro etiam Ἀθηναίῳ. ὑπορόφια Ald. pr. κεῖνται ed. Flor. — V. 4. αἵματι λουσάμενα. ut Ep. (XLVIII.) ὀϊστοὺς λοῦσεν φοινίσσᾳ Ἄρης ψεκάδι. Sic locutus est *Callim.* H. in Del. 95. αἵματι λούσων τόξον ἐμόν. *Oppian.* Π. Κ. IV. 201. ἔστη μὲν πρώτιστα λελουμένος αἵματι λάβρῳ. *Lucian.* Dial. Mer. XIII. T. III. p. 316. *Alciphron* L. III. Ep. 48. p. 382. *Lavit ater corpora sanguis. Virgil.* Georg. III. 221.

XLIV. (*L.*) Vat. Cod. p. 150. ἀνάθημα τῷ Διὶ παρὰ στρατιώτου. Planud. p. 442. St. 575. W. *Ursinus* p. 167. Hinc expressum Ep. *Mnasalcae* II. et III. — V. 1. μελίη ταναή. Vulgo. Dorismus restituendus ex Cod. Vat. et *Suida*, qui prius distichon laudat in ἧσο T. II. p. 81. et in μελίαι p. 525. In ταναὴ Tom. III. p. 428. pro ποτὶ exhibet ἀνά. De Jove πανομφαίῳ vide *Eustath.* Il. Θ. p. 711. 52. *Potter.* ad Lycophr. Cass. 6. — V. 3. χαλκὸς γέρων. ut ap. *Homer.* Od. χ. 184. σάκος εὐρὺ, γέρον, πεπαλαγμένον ἄζῃ. Similia vide ap. *Valcken.* ad Phoen. p. 38. — Laudatur hic vers. a *Suida* v. τετρύσθαι T. III. p. 455. — V. 4. doricas formas κραδαινομένα et δαΐῳ servavit Vat. Cod. In posteriore voce tamen ex correctione. Eas restitui jussit *Br.* In edit. Lips. v. 1. recte emendatum ταναὰ μελία. V. 4. autem operae lectionem, in Analectis repertam, me invito reliquerunt.

XLV. (*LI.*) Vat. Cod. p. 244. sq. Εἰς τοὺς Ἀθηναίων προμάχους. Planud. p. 201. St. 292. W. *Opsopoeus*

ſcriptum putat in Athenienſium juvenes, qui ſub initium belli Peloponneſiaci occubuerunt; quod ſi verum eſt, male *Simonidi Ceio* tribuitur, qui ante initia illius belli obiit. Sed non ſatis expeditum hujus carminis argumentum. — V. 4. Vat. Cod. μαχόμενοι habet; in marg. μαρνάμενοι. Hoc vulgo et ap. *Urſin.* p. 158.

XLVI. (*LII.*) Planud. p. 205. St. 298. W. *Urſin.* p. 162. Compoſitum videtur hoc carmen in Athenienſes, quibus, cum in Euboea pugnantes periiſſent, ſepulcrum publicis ſumtibus exſtructum eſt. Horum *Aeſchinem* c. Cteſiphontem mentionem facere, notavit *Opſopoeus.* Annis ſedecim ante bellum Peloponneſiacum Euboea ab Athenienſibus defecerat. Hinc bellum ortum, a Pericle profligatum. Vide *Thucyd.* I. 114. *Plutarch.* Vit. Per. T. I. p. 363. ed. Bry. Ad hanc expeditionem ſi noſtrum carmen ſpectat, ſeniori *Simonidi* abjudicandum eſt. Vide *Vitam Simonidis.* Longe etiam poſterior, nempe Ol. XCII., fuit defectio inſulae Euboeae, de qua *Thucyd.* L. VIII. 95. *Diodor.* XIII. p. 355. — V. 1. Δίρφυος. Veteres habent. Hunc Euboeae montem *Stephan. Byz.* Δίφρυς vocat ex *Euphorione.* Vide *Musgr.* ad Eurip. Herc. fur. 185. et *Koen.* ad Gregor. de Dial. p. 146. — V. 2. εὐρύπου Flor. et Aldinae. — V. 3. ἀπωλεσάμενος Wechel. operarum vitio. — V. 4. τρηχείην. Sic *Pindarus* Iſthm. IV. 26. ἁμέρᾳ γὰρ ἐν μιᾷ τραχεῖα νιφὰς πολέμοιο Τεσσάρων ἀνδρῶν ἐρήμωσσεν μάκαιραν ἑστίαν. *Plutarch.* Vita Marii T. I. p. 414. C. νέφος τοσοῦτον πολέμου καὶ σκηπτὸν ὠσάμενοι· quod partim ductum ex *Herodoto* VIII. 109. p. 670. De uſu translato verbi νέφος quaedam collegit *Klotz* ad Tyrt. p. 86.

¶. 136.] *XLVII.* (*LIII.*) Servavit hoc Epigr. *Thucydides* L. VI. 59. ubi de Hippia, Athenarum tyranno, agens, Ἱππόκλου γοῦν, inquit, τοῦ Λαμψακηνοῦ τυράννου Αἰαντίδῃ τῷ παιδὶ θυγατέρα ἑαυτοῦ Ἀρχεδίκην ἔδωκεν, αἰσθανόμενος

P 5

αὐτοὺς μέγα παρὰ βασιλεῖ Δαρείῳ δύνασθαι· καὶ αὐτῆς σῆμα ἐν Λαμψάκῳ ἐστὶν, ἐπίγραμμα ἔχον τόδε· Ἀνδρὸς — —. Hinc a *Stephano* relatum est in Append. Anth. p. 511. St. *16. W. ubi recte *Simonidi* tribuitur, fide et auctoritate *Aristotelis*, qui vers. 3. excitat in Rhetor. I. 9. 31. monente *Casaubono* in Epist. ad Rittershus. nr. CCCCIX. p. 470. Inter Simonidea legitur etiam in Fragm. Lyr. *Ursini* p. 157.

XLVIII. (*LIV.*) Vat. Cod. p. 211. Εἰς Ἀνακρέοντα τὸν Τήϊον Σιμωνίδου. ὅτι καὶ αὐτὸς Σιμωνίδης Τήϊος ἦν, ὅθεν καὶ Ἀνακρέων. Inepte. Planud. p. 276. St. 399. W. *Ursinus* p. 165. Vitem Anacreontis tumulo impositam fingit, poëtae cineres nunquam non vini latice conspergentem. — V. 1. *Suid.* in Ἡμερὶς T. II. p. 59. ὀπώρης exhibet. ὀπώρα, quod de omni fructuum genere usurpatur, nonnunquam *uvam* κατ' ἐξοχὴν significat. *Macedon.* Ep. XXXII. οἰνὰς ὀπώρη Οὔθατος ἐκ βοτρύων ξανθὸν ἄμελξε γάνος. De uva accipienda etiam verba *Leonidae Tar.* Ep. XXX. σκιερᾶς εὐποίκιλον ἄνθος ὀπώρας. — V. 2. ἢ. *Planud.* et φύσεις. Nec aliter Vat. Cod. ἢ φύεις emendavit *Scaliger* in Not. mstis et *Huetius* p. 27. et sic habet *Suidas* l. c. — οὔλης ἕλικος. Vide ad Ep. *Meleagri* CXXIX. 6. ἕλικες de vitis capreolis *Theocritus* Ep. IV. 8. ἔνθα πέριξ κέχυται βοτρυόπαις ἕλικι. Cf. *Simm. Theb.* Ep. II. — λεπτῷ χώματι. *humili* poëtae nec divitis *tumulo*. *Antip. Thess.* Ep. LVI. in Alcmanis tumulum: ἀνέρα μὴ πέτρῃ τεκμαίρεο· λιτὸς ὁ τύμβος Ὀφθῆναι. — V. 5. φιλοκώμῳ Vat. Cod. qui sq. versu κρούων praestat, pro vitiosa lectione κρούει. Agitur de iis, quae vivens solebat facere Anacreon. φιλόπαιδα χέλυν. *citharam, qua puerorum amores celebrabat.* — V. 7. κὴν. Superscr. in Vat. γρ. καί. Anacreon ap. *Antip. Sidon.* Ep. LXXIV. μηδὲ καταφθίμενος Βάκχου δίχα τοῦτον ὑποίσω Τὸν γενεῇ μερόπων χῶρον ὀφειλόμενον. — V. 8. ὡραῖον. Vat. Cod. et duae Aldin. Recte *Stephanus* exquisitiorem lectionem praetulit. — V. 9. 10. profert *Suidas* in λαρὸν T. II.

p. 416. et in γεραιὸς T. I. p. 477. ubi οἷς ὁ γ. habetur. — Membranae Vat. καί σφιν ἀ. τέγγει. Cantum Anacreontis ipso vino dulciorem fuisse, ait *Simonides*.

XLIX. (*LV.*) Vat. Cod. p. 211. sq. Planud p. 276. St. 399. W. *Ursin.* p. 164. Laudatur Anacreon, etiam ap. inferos Musas et amores colens. Cf. Ep. *Antip. Sid.* LXXIII. sqq. — V. 1. τὸν ἄφθιτον. quem Musae perire non patiuntur. — Sq. vers. Cod. Vat. ὑμνοπόλων. In Aldinis Planudeae editt. ὑπνοπόλον legitur. — V. 3. Carmina venustatis et amoris plena, πνείοντα, ad puerorum amores celebrandos adhibuit. — V. 5. Color idem est, qui in Ep. *Leonidae Tar.* LXXXVII.:

> στένει δὲ καὶ γᾶς νέρθεν, οὐχ ὑπὲρ τέκνων,
> οὐκ ἀνδρὸς, οὓς λέλοιπεν ἐνδεεῖς βίου,
> ἓν δ' ἀντὶ πάντων, οὕνεχ' ἡ κύλιξ κενή.

Megistes commemoratur ap. *Athen.* L. XV. p. 673. E. ubi versus exstant *Anacreontis* relata inter fragmenta nr. XII. p. 343. De Smerdie praeclarus locus est ap. *Maximum Tyrium* Or. XXVI. p. 15. ed. *Reisk.* ubi vide *Davisium.* et Orat. XXIV. p. 481. Ἡ δὲ τοῦ Τηΐου σοφιστοῦ τέχνη τοῦ αὐτοῦ ἤθους καὶ τρόπου· καὶ γὰρ πάντων ἐρᾷ τῶν καλῶν καὶ ἐπαινεῖ πάντας· μεστὰ δὲ αὐτοῦ τὰ ᾄσματα τῆς Σμέρδιος κόμης (hoc quo referendum sit, docet *Aelian.* V. H. IX. 4.), καὶ τῶν Κλεοβούλου ὀφθαλμῶν, καὶ τῆς Βαθύλλου ὥρας. — V. 6. δόμοι. *Planud. Ursin.* — V. 9. laudans *Suidas* in μολπὴ T. II. p. 571. οὐ λῆγεν habet. Vulgo in Planud. λήθη. Duo Codd. regii ap. *Br.* et Vat. Cod. λήθει. — ἐκεῖνον Vat. Cod. Hinc duxit, quod de ipso *Simonide* canit *Christodorus* in ἐκφρ. v. 44. οὐδὲ σὺ μολπῆς Εὔνασας ἁβρὸν ἔρωτα, Σιμώνιδες.

¶. 137.] L. (*LVI.*) Servavit *Aristides* Tom. III. Or. p. 645. ed. *Canter.* ubi *Simonidis* modestiam laudans, hoc Epigr. affert, ut appareat, modestiam non impedire, quominus virtutes nostras interdum commo-

moremus. Hinc relatum in Append. Planud. p. 513. St. *18. W. Hoc diſtichon reſpexit *Philoſtratus* in Vita Apoll. I. 14. p. 16. ubi de Apollonio: τό τοι μνημονικὸν καὶ ὑπὲρ τὸν Σιμωνίδην ἔῤῥωτο, ἑκατοντούτης γενόμενος. Idem de Proclo in Vitis Soph. II. 21. 3. p. 604. τὸ δὲ μνημονικὸν, ἐννενηκοντούτης ἤδη γηράσκων, καὶ ὑπὲρ τὸν Σιμωνίδην ἔῤῥωτο. Attigit hoc carmen, ubi de hominibus, memoria excellente praeditis, multa narrat, *Muretus* Var. Lect. L. III. 1. — V. 1. μνήμην. *Urſin.* et *Ariſtid.*

LI. (*LVII.*) Ex Cod. Vat. p. 179. edidit *Leo Allatius* in Diatr. de Sim. p. 214. *Bentlejus* de Epiſt. Phal. p. 169. *Reiskius* in Anth. p. 27. nr. 466. Ex hoc Epigrammate conflatum eſt illud, quod *Br.* laudat in Lect. p. 21. ex *Tzetzae* Chil. I. 636. ap. *Urſinum* in Lyr. p. 153.:

Ἑξ ἐπὶ πεντήκοντα, Σιμωνίδη, ἤραο νίκας
καὶ τρίποδας· θνήσκεις δ' ἐν Σικελῷ πεδίῳ.
Κείῳ δὲ μνήμην λείπεις, Ἕλλησι δ' ἔπαινον
εὐξυνέτου ψυχῆς σῆς ἐπιγεινομένοις.

Ubi cum *Schneidero* τοῖς ἐπιγεινομένοις videtur legendum. Agitur autem de victoriis, quas *Simonides* ex certaminibus poëtarum dithyrambicorum retulerat. In his eum Laſum Hermionenſem habuiſſe adverſarium, conſtat ex *Ariſtoph.* Veſp. 1391. ubi vide *Schol.* — V. 1. Σιμωνίδης Cod. Vat. et *Allat.* Ex apogr. Lipſ. et ſchedis *Dorvill.* *Reiskius* emendavit Σιμώνιδες. Sed genuinum eſſe puto Σιμωνίδη, ut ap. *Theogn.* 675. In membran. ſuper ἤραο ſcriptum τ, ut ſit ἤρατο, quod *Allatius* exhibet. ταύρους, Ut tragicis hircus, citharoedis vitulus, ſic dithyrambicis taurus praemio erat deſtinatus. *Scholiaſt. Pindari* Ol. XIII. 26. p. 145. βοηλάτην δὲ τὸν διθύραμβον προσαγορεύει· ἤτοι διὰ τὸ βοῦν εἶναι τῷ νικήσαντι ἔπαθλον· ἱερὸς γὰρ τοῦ Διονύσου. *Nonnus* in Dionyſ. XIX. p. 512. 21. Νηπενθὴς Διόνυσος ἀπενθέα θῆκεν ἀγῶνα· Καὶ τράγον

εὐπώγωνα, καὶ ἄρσενα ταῦρον ἐρύσσας Διπλᾶ θῆκεν ἄεθλα. — V. 2. pro πίνακα *Allatius* τρίποδα dedit; schedae *Dorvill.* καὶ πίνακας πρὶν τόνδ' ἀ. πίνακα. Mirus error. In Cod. enim sic est, ut *Br.* edidit. — πίναξ tabula cum inscriptione. *Plutarch.* Vit. Them. T. I. p. 251. Themistocles ἐνίκησε δὲ καὶ χορηγῶν τραγῳδοῖς — — καὶ πίνακα τῆς νίκης ἀνέθηκε, τοιαύτην ἐπιγραφὴν ἔχοντα. — V. 3. διδαξάμενος aberat a *Bentleji* apographo. Verbum proprium de poëta lyrico, qui chorum carminis verba docet. *Pausanias* IV. 4. p. 287. Μεσσήνιοι τότε τῷ Ἀπόλλωνι ἐς Δῆλον θυσίαν καὶ ἀνδρῶν χορὸν ἀποστέλλουσι· τὸ δέ σφισιν ᾆσμα προσόδιον ἐς τὸν θεὸν ἐδίδαξεν Εὔμηλος. Qui locus non fugit diligentiam *Böttigeri* in docta Prolus. *Quid sit docere fabulam?* p. 6.— V. 4. Νίκας ἅρμ' ἐπέβης. *victoriam reportasti.* Infra Ep. LXXVI. Hipponicus tibicen ἐν Χαρίτων ἅρμασιν φορηθῆναι dicitur. Poëtae ap. *Pindarum* Isthm. II. 2. οἳ χρυσαμπύκων Ἐς δίφρον Μοισᾶν ἔβαινον. Idem Isthm. VIII. 133. ἔσσυται Μοισαῖον ἅρμα. Victorem vero ipsum modo Νίκας ἐν ἀγκώνεσσι, Nemea ε. 76. modo χρυσέας ἐν γούνασι Νίκας πιτνεῖν dicit, Isthm. II. 39.

LII. (*LVIII.*) Integrum carmen servavit *Schol.* in *Hermogenem* p. 410. unde *Bentlejus* edidit in Diss. de Ep. Phal. p. 20. et ad *Callimachi* Ep. L. p. 318. ed. *Ernest.* Habetur etiam ap. *F. Ursinum* p. 164. sine fontis, unde sumtum est, indicio. Postremum ejus distichon profert *Plutarch.* T. II. p. 785. A. idque respexit *Valer. Max.* VIII. 7. 13. *Simonides vero poëta octogesimo anno et docuisse se carmina et in eorum certamen descendisse, ipse gloriatur.* Victoriam, hoc carmine celebratam, commemorat Marmor Arundel. in Ol. LXXV. 3. Σιμωνίδης ὁ Λεωπρέπους, ὁ Κεῖος, ὁ τὸ μνημονικὸν εὑρών, ἐνίκησεν Ἀθήνησιν διδάσκων, ἄρχοντος Ἀθήνησιν Ἀδειμάντου. Eodem Adimanto archonte Phrynichus tragicam reportavit victoriam, tabulamque fixit Themistocles, cui haec inscripta: Θεμιστοκλῆς Φρεάρριος ἐχορήγει, Φρύνιχος ἐδίδασκεν,

Ἀδείμαντος ἦρχεν. *Plutarch.* Vit. Them. T. I. p. 251. ed. *Br.* Similes inſcriptiones collegit *Taylor* in Lect. Lyſiac. c. XI. p. 323. ed. *Reisk.* Eadem tribus, cui tum temporis *Simonides* carmen pepigerat, eodem Ariſtide ſumtus praebente, victoriam ex alio certamine reportavit, ſecundum *Plutarch.* Vit. Ariſtid. T. II. p. 289. ed. Bry. qui tripodis, in templo Bacchi dedicati inſcriptionem commemorat: Ἀντιοχὶς ἐνίκα, Ἀριστείδης ἐχορήγει, Ἀρχέστρατος ἐδιδάσκει. Ceterum vix opus eſt monere, Ariſtidem hunc diverſum eſſe ab illo, cujus juſtitia non minus ac paupertas illuſtris fuit. — V. 1. ἦρχεν Ἀδείμ. μέν. *Urſin.* — V. 2. φυλὴ Ἀντιοχίς. *Urſin.* — V. 4. πεντήκοντ' ἀνδρῶν. Totidem hominibus etiam tragicus chorus antiquis temporibus conſtabat, ſecundum *Pollucem* L. IV. 110. — V. 5. δὲ omittit *Plutarch.* et ſq. verſu ὀγδωκονταέτῃ legit.

LIII. (*LIX.*) In Cod. Vat. primum legitur in margine p. 219. cum lemmate: Σιμωνίδης εὑρὼν νεκρὸν ἐν νήσῳ τινὶ θάψας ἐπέγραψεν κ. τ. λ. et iterum p. 289.: Εἴς τινα ὑπὸ λῃστῶν ἀναιρεθέντα. Invocatio Jovis ξενίου efficit, ut eum, qui loquens inducitur, non a latronibus, ſed ab hoſpitibus interfectum eſſe exiſtimes. Exſtat in Planud. p. 207. St. 301. Wech. — ὁμοίων. ut me interfecerunt, ſic ipſi pereant. — In Analect. *Br.* ὑπὸ γῆν ediderat; γᾶν ſcribendum monuit in Lect. Sic habet *Urſinus* p. 162. — Pro βίου in Cod. Vat. loco altero βίον, ſed ου ſuperſcr. Interfectus bene precatur *Simonidi*, concinnitatis cauſa plurali numero uſus: ὄναιντο βίου. *Vita ſua et omnibus in vita bonis fruatur.* *Eurip.* Hec. 997. ὀναίμην τοῦ παρόντος. Helen. 650. ὀναίμαν τύχας.

LIV. (*LX.*) Bis exſtat in eadem pagina Vat. Cod. in marg. et in contextu p. 219. Εἰς Σιμωνίδη Σιμωνίδου. unde in ſchedis *Dorvill.* factum eſt Σιμαίθου. Edidit *Leo Allatius* p. 215. *Urſinus* in Lyr. p. 157. *Reiske* in

Anthol. p. 72. nr. 559. Antequam hoc diſtichon ex Palatinis membranis erutum eſſet, innotuit *Opſopoeo* ex *Schol. Ariſtidis* I. p. 160. ubi in hunc modum habetur:

Οὗτος ὁ Χίου (Κείου *Urſin.*) Σιμωνίδεώ ἐστι σαωτὴρ,
ὃς καὶ τεθνηὼς ζῶντι παρέσχε χάριν.

Laudat etiam *Tzetza* in Chil. I. 24. p. 632. Quae ad hiſtoriam hujus carminis faciunt, adſcribam ex *Cicerone* de Divin. I. 27. *Simonides cum ignotum quendam projectum mortuum vidiſſet, eumque humaviſſet, haberetque in animo navem conſcendere, moneri viſus eſt, ne id faceret, ab eo, quem ſepultura affecerat: ſi navigaſſet, eum naufragio eſſe periturum: itaque Simonidem rediſſe; periſſe ceteros, qui tum navigaſſent.* Eandem rem narrat *Valer. Maxim.* I. c. VII. his additis: *Memor beneficii elegantiſſimo eum carmine aeternitati conſecravit, melius ei et diuturnius in animis hominum ſepulcrum conſtituens, quam in deſertis arenis ſtruxerat.* — Pro ὃς, quod eſt in membranis, *Reiskius*, cum in ſchedis *Dorvill.* ὡς inveniſſet, ᾧ edidit. Deinde *Tzetza*, ſicut *Schol. Ariſtidis*, ζῶντι παρέσχε χάριν habet; quam lectionem altera non deteriorem eſſe, judicat *Br.*

LV. (*LXI.*) Vat. Cod. p. 257. Planud. p. 212. St. 308. W. *Urſinus* p. 163. *Athenaeus* L. X. p. 415. F. Τιμοκρέων ὁ Ῥόδιος ποιητὴς καὶ ἀθλητὴς πένταθλος ἐνέφαγεν καὶ ἔπιεν, ὡς τὸ ἐπὶ τοῦ τάφου αὐτοῦ ἐπίγραμμα δηλοῖ. Inter voraciſſimos homines recenſetur *Timocreon* ap. *Aelian.* V. H. I. 27. Contentionem fuiſſe inter eum et Simonidem, narrat *Diogen. Laërt.* L. II. 46. p. 108. et *Suidas* in Τιμοκρέων. — *Br.* exhibuit lectiones Planudeae. In Cod. Vat. et ap. *Athen.* legitur: πολλὰ πιὼν καὶ π. φαγών. — κάκ' εἰπών. Ad ejus dicteria referendum, quibus vel ſummos in rep. viros laceſſebat. Nonnulla eorum refert *Athenaeus* l. c. p. 416. A. B. Memorabile carmen *Timocreontis* in Themiſtoclem ſervavit *Plutarch.* in Vit. T. I.

p. 122. ed. Br. *Aristides* T. II. p. 294. ed. Jebb. μὴ τοίνυν ἡμεῖς ὑπερβαλλώμεθα (Archilochum) μηδὲ Τιμοκρέοντος τοῦ σχετλίου πρᾶγμα ποιῶμεν, ἀλλ' εἰδῶμεν εὐφημεῖν. — V. 2. ἀνθρώποις Cod. Vat. Parodia hujus distichi est inter Ep. ἀδεσπ. DCXXXVIII.:

Βαιὰ φαγὼν καὶ βαιὰ πιὼν καὶ πολλὰ νοσήσας,
ὀψὲ μὲν, ἀλλ' ἔθανον· ἔῤῥετε πάντες ὁμοῦ.

¶. 138.] *LVI.* (*LXII.*) Planud. p. 373. St. 512. W. Σιμωνίδου. *Ursin.* p. 166. Non *Simonidi*, sed *Antagorae Rhodio* hoc Epigr. tribuit Cod. Vat. p. 379. De ponte, quem Xenocles Lindius, in Cephisso, ut videtur, exstruxerat. — Xenoclis, de quo nihil aliunde constat, patria probabile reddit, *Antagoram Rhodium* verum hujus carminis auctorem esse. Cephisus, quem mystae in Cereris pompa transire debebant, paulo violentior nonnunquam ruebat. *Pausan.* I. 38. p. 92. ῥεῖ δὲ Κηφισσὸς πρὸς Ἐλευσῖνι βιαιότερον παρεχόμενος τοῦ προτέρου ῥεῦμα. *Aristoteles* hunc fluvium ποταμὸν ὠκὺ ῥέοντα vocat in Epigr. T. I. p. 178. Pontem vero a mystis transeundum illustrem fecerunt οἱ γεφυρισταὶ, de quibus vide Intpp. *Hesychii*, et *Valcken.* ad Ammon. p. 209. Ad illam igitur γέφυραν hoc carmen referendum censebat *Casaubon.* ad *Strabon.* L. IX. p. 613. C. Ne quid tamen dissimulem, dubitare licet, an hic de Cephisso et Eleusiniis Cereris mysteriis agatur. Mystica hujus deae sacra in aliis quoque locis celebrata esse constat. Etiam Rhodus sua habebat mysteria; de quibus vid. *St. Croix* de Mysteriis p. 83. Proserpinam ibi cultam esse, apparet ex *Suida* in Ἀσφόδελος· — Περσεφόνης καὶ χθονίων ἱερόν· καὶ Ῥόδιοι τὴν Κόρην καὶ τὴν Ἄρτεμιν ἀσφοδέλῳ στέφουσι. — V. 1. ὦ ἴτε. Sic in Ep. Anthol. Lat. T. I. p. 474. XXIV. item in pontem conscripto: *Ite igitur faciles per gaudia vestra, Quirites, Et Narsin resonans plausus ubique canat.* — V. 3. τοῖον ξεν. γάρ. Plan. ξεινοκλῆς emendavit *Brod.* In Vat. Cod.

Cod. τοῖον γὰρ Ξενοκλῆς ὁ Λ. ἀσφαλῶς ὕμμιν. Prius recte. ὁ enim producitur sequente λ, quod in pronuntiatione duplicatur. ὕμμιν habetur etiam in ed. Flor. — V. 4. ποταμοῖο Cod. Vat.

LVII. (LXIII.) Vat. Cod. p. 110. Planud. p. 450. St. 583. W. Hoc et seq. Epigramma ejusdem auctoris esse, dubitari nequit. Jam Ep. LXIV. incerti est auctoris; nam non *Simonidi* solum, sed etiam *Hedylo* et *Asclepiadi* tribuitur. Recte igitur *Schneiderus* dubitat, an nostrum sit *Simonidis*. Agitur in eo de donariis, quae meretriculae, mercatoribus et nautis probe emunctis, nescio ubi dedicaverant. Hinc suspiceris, *Hedyli* Epigramma esse, quem donaria, quae in Arsinoës templo sua aetate visebantur, descripsisse constat. Vide *Casaub.* ad Athen. XI. 13. p. 817. In maritima urbe autem Pythiam nostram et Boïdium habitasse, ipsa res docet. — V. 1. Βοΐδιον αὐλητρίς. Planud. Recte Vat. Cod. articulum servavit. Pro αἵ ποτ' ἐρασταὶ *Brunck.*, quod ἐραστὴς masculini est generis, corrigit: αἵ ποθ' ἑταῖραι. Aliud quid latere suspicor. — V. 3. ἔμπορε καὶ φορτηγέ. *Horat.* III. Carm. VI. 30. *Seu vocat institor, seu navis Hispanae magister, Dedecorum pretiosus emtor.* Plura similia ex poëtis Latinis collegit *Huetius* in Not. p. 43. — βαλάντιον. Vulgo. In ed. Flor. et Cod. Vat. βαλλάντιον. Grammaticorum loca, qui voc. βαλάντιον explicaverunt, collegit *Wetsten.* ad N. T. I. p. 719. *Criton* ap. *Athenaeum* L. IV. p. 173. C. Φοίνικα μεγάλου κύριον βαλλαντίου Ναύκληρον. Apud *Alciphr.* L. III. 65. parasita mercatorem laudat, qui, cum Athenas venisset, τοὺς πλουσίους τοὺς Ἀθήνησι κίμβικας καὶ μικροπρεπεῖς ἀπέφηνεν, οὕτως κεχυμένως πρὸς τὰς δόσεις κέχρηται τῷ βαλαντίῳ. *Pseudo-Plutarch.* T. II. p. 5. D. ὁ πολὺς πλοῦτος σκοπὸς ἔκκειται τοῖς βουλομένοις βαλλάντια τοξεύειν.

LVIII. (LXIV.) Planud. p. 104. St. 153. W. Σιμωνίδου. *Ursin.* p. 163. Bis legitur in Vat. Cod. p. 110.

Ἡδύλου· οἱ δὲ Ἀσκληπιάδου· et p. 508. Σιμωνίδου. In tres meretrices, nautis et mercatoribus ipſis Sirenibus infeſtiores. — αἱ Διομήδους γραῖαι. De meretriculis inſigni rapacitate famoſis accipiendum. *Schol. Ariſtoph.* in Eccleſ. 1021. Διομήδεια ἀνάγκη· ὅτι Διομήδης ὁ Θρᾷξ, πόρνας ἔχων θυγατέρας, τοὺς παριόντας ξένους ἐβιάζετο αὐταῖς ξυνεῖναι, ἕως οὗ κόρον σχῶσι καὶ ἀναλωθῶσιν οἱ ἄνδρες· ἃς καὶ ὁ μῦθος ἵππους ἀνδροφόνους εἶπεν. Similia tradunt *Suidas* et *Heſych.* in Διομήδειος ἀνάγκη. Aliam hujus paroemiae cauſam reddit *Zenob.* Cent. III. 8. — ναυκλήρων ὁλκάδες. Meretrices navigiis, amantes remigibus comparantur. Vide ad *Antiphil. Byz.* Ep. I. An poëta in εἰκόσοροι ad amantium, quos admiſeriut, numerum reſpexerit, ut *Brod.* exiſtimat, non dixerim. — V. 3. Vat. Cod. loco priore Ἄτιν. Ἆπις πυγμάχος occurrit ap. *Lucill.* Ep. XIV. T. II. p. 320. Hos naucleros ita omnibus ſuis bonis exuerant meretrices, ut naufragium feciſſe viderentur. — V. 5. Omnis navigatio periculi plena eſt; ſed in terra quoque naufragium facies, niſi meretrices, Veneris piratas, vitaveris. Hunc ſenſum eſſe puto. τὰ ληστρικὰ τῆς Ἀ. hinc ſumſit *Nicarchus* Ep. III. ἀλλὰ νέοι πανδημὶ τὰ ληστρικὰ τῆς Ἀφροδίτης φεύγετε. — *Anaxilas* ap. *Athenaeum* XIII. p. 558. ubi meretrices cum fabulae monſtris comparat, Σειρῆνα ἀποτετιλμένην vocat τὴν Θεανώ. Phryne autem, τὸν ναύκληρον, ait, λαβοῦσα καταπέπωκ' αὐτῷ σκάφει. Eleganter Corinthia meretrix ap. *Strabon.* VIII. p. 581. B. cum inertiae accuſata eſſet, ἐγὼ μέντοι, inquit, ἡ τοιαύτη τρεῖς ἤδη καθεῖλον ἱστοὺς ἐν βραχεῖ χρόνῳ τούτῳ· cujus dicti acumen, vulgo male acceptum, explicuit *Valcken.* in Adoniaz. p. 338. C. — Pro ἐχθρότεραι Cod. Vat. loco priore ἐχθρόταται habet.

LIX. (*LXV.*) Ex *Polluce* p. 501. *Stephanus* retulit in Append. Planud. p. 512. St. *17. W. In canem venaticum. Epitaphium catellae vide inter Ep. ἀδέσπ. DCCLV. ſq. Tria Latinorum poëtarum in canes Epi-

grammata dedit *Burm.* in Anth. Lat. T. II. p. 291. ſqq. — V. 1. corruptiſſimus ap. *Pollucem* et *Urſinum* p. 160.: ἧς αὖ καὶ φθιμένας λευκοστεάτῳ ἐνὶ τύμβῳ. Hic ἢ σεῦ legendum eſſe, non fugit *Stephanum* in fine Annott. Totum verſum ſic, ut *Br.* dedit, emendavit *Salmaſius* in Plin. p. 223. B. niſi quod ἆ σεῦ voluit: *Lycas nomen canis venaticae, quae* ἀγρῶσα *dicitur ab ardore et aviditate venandi, ut* φονῶσα χεὶρ, *caedis avida ac ſitiens.* Hanc *Salmaſii* emendationem et interpretationem aſſenſu ſuo probare videtur *Br.*, qui merito dubitat, an ἀγρώστης cum ſubſtantivo feminini generis conſtrui poſſit. *Schneiderus* ἀγρῶστι ſuſpicabatur; idque verum. Ut ab ἀγρότης formatur ἀγρώστης, (vide *Schol. Apollon. Rhod.* IV. 175.) ſic ab ἀγρότις (ἀγροτέρα. κυνηγός. *Heſychius.*) deſcendit ἀγρῶστις.— *Reineſ.* in Var. Lect. p. 689. λευκοστίκτῳ ἐνὶ τ. legit, idque de marmoreo tumulo interpretatur. Male.

LX. (*LXVI.*) Vat. Cod. p. 610. ἀδέσποτον. ἐπὶ τρισὶν ἑξαμέτροις πεντάμετρον. Edidit *Valcken.* in Adon. p. 199. C. et *Klotz.* inter carmina Muſae Strat. nr. XLV. *Brunckius* haec notavit: „Perperam hoc Epigr. tribui *Simonidi*, cujus nec eſt, nec eſſe poteſt. Obiit enim hic „poëta ineunte Olymp. LXXVIII. Cyniſcae autem victoria, quam demum mortuo patre Archidamo obtinuit, „poſt Ol. LXXXVII. obtigit. *Xenophon* in Ageſilao refert, Lacedaemonium hunc regem Κυνίσκαν ἀδελφὴν οὖσαν „πεῖσαι ἁρματοτροφεῖν, καὶ ἐπιδεῖξαι, νικώσης αὐτῆς, ὅτι τὸ „θρέμμα τοῦτο οὐκ ἀνδραγαθίας, ἀλλὰ πλούτου ἐπίδειγμά ἐστι. „(Cum his conf. *Plutarch.* T. II. p. 222. B.) Epigr. hoc „innuit *Pauſan.* p. 222. cujus olim curſim a me lecti, „prava interpunctio mihi fraudi fuit. Editorum notae „rem bene declarant.“ Haec ille. Ex loco *Pauſaniae*, a *Br.* commemorato, L. III. 8. p. 360. ed. *Facii*, auctorem hujus Epigr. aut plane ignotum aut ſaltem incertum fuiſſe apparet: ὅτι γὰρ μὴ τῇ Κυνίσκᾳ τὸ ἐπίγραμμα ἐποίησεν ὅστις δή —. Multa in Analectis non ſuis auctori-

bus tributa leguntur, quae in hoc commentario nostro diligenter notabimus. Futurus Anthologiae editor, ordine, qui *Brunckio* placuit, plane relicto, Vaticani codicis ope, multos hujus generis errores emendabit. — Non omittendus locus *Pausaniae* L. VI. 1. p. 453. ubi narratur, fuisse Olympiae Κυνίσκας εἰκόνα, Ἀπελλοῦ τέχνην· γέγραπται δὲ καὶ ἐπιγράμματα ἐς τὴν Κυνίσκαν ἔχοντα. — ¶. 139.] V. 3. τὴν δ' ἔστησε Cod. Vat. quod emendavit *Valcken.* l. c. — μόναν. Prima mulierum, quae in Olympicis certaminibus equorum celeritate certaverunt, Cynisca fuit. Post illam plures idem tentarunt. *Pausan.* III. 8. p. 222. Κυνίσκας δὲ ὕστερον, γυναιξὶ καὶ ἄλλαις καὶ μάλιστα ταῖς ἐκ Μακεδονίας γεγόνασι Ὀλυμπιακαὶ νῖκαι, ὧν ἡ ἐπιφανεστέρα εἰς τὰς νίκας ἐστὶν αὐτῆς. Hic *Heynius* in Comment. Soc. reg. Tom. X. p. 102. corrigit: ἐκ Λακεδαιμονίας et αὐτή. *Inter quas mulieres victoriis maxime insignis fuit ipsa Cynisca.*

LXI. (*LXVII.*) Planud. p. 2. St. 4. W. *Ursinus* p. 161. In Theocriti pugilis statuam, qui Olympiae inter ephebos vicerat. Alias non commemoratur. — παλαισμοσύνας ἡνίοχον. *peritum pugilem.* Minerva ap. *Aristoph.* Nub. 602. αἰγίδος ἡνίοχος. Epigr. ἀδέσπ. DXXXVIII. Τιμόθεον κιθάρας δεξιὸν ἡνίοχον. Vide *Wernsdorf.* ad Himer. Ecl. XXXVI. p. 315. et quae notavimus ad *Meleagri* Ep. III. — V. 3. Non minus fortem quam pulcrum. *Pindar.* Isthm. Z. 29. σθένει τ' ἔκπαγλος, ἰδεῖν τε μορφάεις· ἄγει τ' ἀρετὰν οὐκ αἴσχιον φυᾶς. Ubi φυὴ pulcritudinem significat. Cf. *Valck.* ad Ammon. p. 87. *Koen.* ad Gregor. p. 155. Contra Glaucus de Hectore ap. *Homer.* Il. XVII. 142. Ἕκτορ, εἶδος ἄριστε, μάχης ἄρα πολλὸν ἐδεύεο. — V. 4. ἐστεφάνωσε πόλιν. Bene explicuit *Brod.* Cf. *Plin.* H. N. XVI. 4.

LXII. (*LXVIII.*) Bis legitur in Vat. Cod. Altero loco p. 166. *Anacreonti* tribuitur; altero p. 179. *Si-*

monidi. Hinc factum, ut *Leo Allatius* illud ederet inter *Simonidis* reliquias p. 215. *Barnesius* autem inter *Anacreontis* fragmenta referret p. 324. (*Fischer*. p. 480.) Eidem tribuit *Kusterus* T. I. p. 35. Sine auctoris nomine *Reisk.* Anth. p. 15. nr. 433. — V. 1. Στείβου παῖ. Vat. loco pr. (*Barn. Kust.* qui praeterea καὶ exhibet.) Στρόμβου loco altero. (*Reisk.* Στρόμβου *Allat.*) Jam *Brunckium* audiamus: „In Vat. Cod. aut saltem in apogr. Buheriano „scriptum Στείβου καὶ — illud καὶ explicat Salmasius, „*quod scilicet alias statuas posuisset Leocrates eidem Stocbo.* „At verum est παῖ, quod ex eodem cod. dedit *Leo Alla-* „*tius* — *Reiskius*, quem sequitur *Toup.* Ep. crit. p. 13. „(11. ed Lips.) e pravo apogr. Στρόμβου. Verum hujus „viri nomen in *Thucydide* deprehendit et mihi monstra- „vit amicissimus studiorum meorum socius, qui mihi in „edenda horum analectorum dimidia parte egregiam „navavit operam, *Job. Gottlob Schneider* .... Scriben- „dum autem Στροίβου. Verba *Thucydidis* haec sunt p. 68. „μετὰ ταῦτα ναυμαχία γίγνεται ἐπ' Αἰγίνῃ μεγάλη Ἀθηναίων „καὶ Αἰγινητῶν· καὶ οἱ ξύμμαχοι ἑκατέροις παρῆσαν· καὶ ἐνίκων „Ἀθηναῖοι, καὶ ναῦς ο λαβόντες, ἐς τὴν γῆν ἀπέβησαν, καὶ ἐπο- „λιόρκουν Λεωκράτους τοῦ Στροίβου στρατηγοῦντος. Bellum „hoc cum Aeginetis paulo fusius persequitur *Diodor.* „*Sic.* T. I. p. 463. quod Leocrate duce gestum ait, sed „quem πατρόθεν non indigetat. Incidit autem haec „Aeginetarum clades in Ol. LXXX. 2. Statuam autem „Mercurio dedicasse Leocratem adolescentem probabile „est, qua aetate palaestram frequentabat, et *Simonidi* „innotuit.“ Hactenus ille. — ἄγαλμα, quod Leocrates Mercurio dedicasse dicitur, Hermam fuisse, suspicatur *Reiskius*; hoc autem donum deo gratum esse, indicant verba, οὐκ ἔλαθες Χάριτας. καλλικόμους easdem Gratias vocavit *Stesichorus* in Orestia ap. *Schol.* in Arist. Pac. 797.— V. 3. Ἀκαδημείαν. Cod. Vat. *Allat. Reisk. Suidas* in ἀγοστῷ T. I. p. 35. τῷ ἀγκῶνι· ἐν Ἐπιγρ. Οὐκ ἔλαθε Χάριτας

Οὐδ' Ἀκαδημίαν πολυγ. τῆν ἐν ἀγοστῷ σ. ε. τ. π. λ. Hanc *Suidae* lectionem τήνδ' ἐν ἀγοστῷ genuinam censebat *Kusterus*, qui sensum eliciebat hunc: *Sed beneficium hoc tuum, quod cubito inscriptum gero, omnibus accedentibus narro.* Merito *Reiskius* de hujus interpretationis sinceritate dubitans, correxit: τῇσιν ἀγαστὴν σήν — —. Perperam. Unice probanda est interpretatio *Toupii* in Epist. crit. p. 11. qui hanc statuam Mercurio a Leocrate in *sinu* sive *loco interiore* Academiae positam fuisse arbitratur: hoc ἐν ἀγοστῷ Ἀκαδημίας, *in ulnis almae matris*, poëtam vocare. ἀγοστὸς, ἀγκῶνες, ἀγκάλαι tribuuntur iis rebus, quae aliquid intra se continent et complectuntur. *Aeschyl.* Prom. 1018. πετραία δ' ἀγκάλη σε βαστάζει. *Aristides* T. I. p. 458. ὦ λιμένες ποθοῦντες τὰς τῆς φιλτάτης πόλεως ἀγκάλας. *Oppian.* Hal. L. III. 33. εἰσόκεν ἄλμης Μητρὸς ἐν ἀγκοίνῃσι ἑλισσόμενοι δονέωνται. *Sallust.* Catil. 52. *alii intra moenia, in sinu urbis sunt hostes.* — V. 4. εὐεργεσίαν (Η superscr.) Vat. Cod. loco sec.

LXIII. (*LXIX.*) Vat. Cod. p. 611. ἐπὶ ἑξαμέτρῳ ἐναλλὰξ τότε κωμικὸν τετράμετρον δύο συλλαβαῖς λεῖπον καὶ τὸ ἀρχιλόχειον σκάζον τρίμετρον. Olpis Atheniensis Veneri, quam sibi in amore erga puerum favere cupit, tibias dedicat. Prius distichon excitavit *Salmas.* Exerc. Plin. p. 24. B. qui Ὦπις legit, et inde Latinum nomen *Vopisci* derivat; nec aliter *Leo Allatius*, qui integrum edidit p. 216. In Cod. λ superscriptum, nisi me fallit Goth. apogr. *Opis* rex Iapygum commemoratur ap. *Pausan.* X. 13. p. 830. Idem puellae nomen ap. *Herodot.* IV. 35. p. 296. — Tibias, ex arundine compactas, (vide *Salmas.* Exerc. Plin. p. 82. B. et *Harduin.* ad Plin. XVI. 24. T. II. p. 45.) *terrae filias* vocat; easque Opis, quia non sine arte factae erant, σὺν Ἡφαίστῳ τελέσαι dicitur; nisi forte ad arundinem aere vinctam respicitur.

LXIV. (*LXX*) Ex *Hephaestione* de Metr. p. 64. et 66. venit in Fr. Lyr. *Ursini* p. 161. et Appendic. Planud. p. 513. St. *17. W. ubi sic exhibetur:

Ἴσθμια, δὶς Νεμέα, δὶς Ὀλύμπια ἐστεφανώθην,
οὐ πλάτεϊ νικῶν σώματος, ἀλλὰ τέχνᾳ·
Ἀριστοδάμας, Θρασὺς, ἀλεῖος, πάλᾳ.

Hos versus *Jos. Scaliger* ad Eusebii Chron. p. 266. comparavit cum *Pausania* L. VI. 3. p. 457. ἀνάκειται δὲ καὶ ἐξ αὐτῆς Ἤλιδος παλαιστὴς ἀνὴρ Ἀριστόδημος Θράσιδος· γεγόνασιν δὲ αὐτῷ καὶ Πυθοῖ δύο νῖκαι· ἡ δὲ εἰκών ἐστι τοῦ Ἀριστοδήμου τέχνη Δαιδάλου καὶ Σικυωνίου. unde ei enata est elegans v. tertii emendatio, quam *Br.* exhibuit. De veritate lectionis Ἀλεῖος dubitavit *Corsinus*, qui hoc Epigr. in Catal. Olymp. proferens, Ἄλεος scribendum censet, quoniam Eleus esse, et victoriam ex Isthmiis referre non poterat Aristodamus. Elei enim ab Isthmiis prohibebantur. Cf. *Pausan.* V. 2. p. 378. et *Corsin.* Diss. IV. nr. 2. *Alea* vero est Arcadiae oppidum. Vid. *Pausan.* p. 642. At hanc emendationem *Pausaniae* locus, paulo ante adscriptus, falsam esse arguit. Quare *Brunckius*, ex ingenio, ut arbitror, pro Ἴσθμια scripsit Πύθια, recepta distinctione *Dorvillii* in Vanno crit. p. 204. quem vide. *Cornelii de Pauw*, qui *Scaligeri* correctionem ignorabat, conjecturas memorare supersedeo. Ceterum Aristodamus luctae palmam reportavit Olympia Ol. XCIII. (vid. *Corsin.* p. 116.) unde apparet, hoc carmen junioris esse *Simonidis*. — οὐ πλάτεϊ. Theseus Cercyonem superans κατεπάλαισεν αὐτὸν σοφίᾳ τὸ πλέον· παλαιστικὴν γὰρ εὗρε τέχνην Θησεὺς πρῶτος καὶ πάλης κατέστη ὕστερον ἀπ' ἐκείνου διδασκαλεῖα· πρότερον δὲ ἐχρῶντο μεγέθει μόνον καὶ ῥώμῃ πρὸς τὰς πάλας. *Pausan.* I. 39. p. 94. Artis de immani robore victoriam cecinit *Theocritus* in Pollucis cum Amyco pugna, Eid. XXII. 80. sqq.

LXV. (*LXXI.*) Vat. Cod. p. 610. ἐπὶ ἑξαμέτρῳ πεντάμετρον, καὶ δύο τρίμετροι, εἶτα ἑξάμετρον. Edidit *Leo Allatius* p. 216. Scriptum in Dandem, Argivum, quem Olympia viciſſe conſtat Ol. LXXVII. ex *Euſebii* Chron. p. 40. ubi vide *Scaliger.* p. 428. *Diodor. Sicul.* XI. 53. p. 443. — V. 1. Δάνδις membranae et *Allat.* — V. 2. ἱππόβοτον Vat. Cod. et *Allat.* In apogr. Lipſ. ἱππόκροτον. Cauſa non erat, cur a lectione membranarum recederetur. Ἄργος ἱππόβοτον ſatis tuetur *Homer.* Il. β. 287. γ. 75. 258. Odyſſ. δ. 562. — ¶. 140.] V. 4. δὸς *Allat.* Νεμαίᾳ Vat. et *Allat.* — V. 5. ἐστι. *Allat.*

LXVI. (*LXXII.*) *Pauſan.* VI. 9. p. 474. Παρά γε τοῦ Γέλωνος τὸ ἅρμα ἀνάκειται Φίλων, τέχνη τοῦ Αἰγινήτου Γλαυκίου. τούτῳ τῷ Φίλωνι Σιμωνίδης ὁ Λεωπρέπους ἐλεγεῖον δεξιώτατον ἐποίησε· Πατρίς — —. Hinc receptum in *Urſini* Fr. Lyr. p. 160. et Append. Planud. p. 513. St. *17. W. Philonis, Corcyraei, ἐν παισὶ δρόμῳ νενικηκότος, mentionem facit *Pauſan.* VI. 14. p. 488. Philonis pugilis *Chriſtodor.* in Ecphr. 229. Pro νίκη *Amaſaeus* legiſſe videtur νικᾷ, idque procul dubio verum exiſtimat *Br.* Idem *Sylburgius* judicavit.

LXVII. (*LXXIII.*) Planud. p. 2. St. 5. W. *Urſin.* p. 161. In Diophonem, Philonis (illius fortaſſe, quem praec. carmen celebrat) filium, qui quinquertio vicerat. Vide *Brodaeum.* De πεντάθλῳ notum eſt Epigr. inter ἀδέσπ. CCCCLIV. Ἅλμα ποδῶν, δίσκου τε βολή, καὶ ἄκοντος ἐρωή, καὶ δρόμος, ἠδὲ πάλη· μία δ' ἔπλετο πᾶσι τελευτή.

LXVIII. (*LXXIV.*) Planud. p. 195. St. 284. W. In Caſmylum, Euagorae fil., Rhodium, pugilem. Habetur ap. *Urſinum* p. 161.

LXIX. (*LXXV.*) Vat. Cod. p. 611. Ἐπὶ ἑξαμέτρῳ ἐννεασύλλαβον. Edidit *Leo Allatius* p. 216. Verſ. 1 — 4. profert *Toup.* in Addend. ad Theocr. p. 402. Celebrantur victoriae Nicolaïdae Corinthii, e variis certami-

nibus reportatae. — V. 1. ἐν νίκᾳ Cod. quod tacite correxit *Allat.* Νικολάδας idem. Alias hoc nomen Νικολαΐδας scribi, notavit *Brunck.* Ap. *Pausan.* VI. 10. p. 476. commemoratur Ἴκκος ὁ Νικολαΐδα Ταραντῖνος, qui quinquertio vicerat. — V. 3. „Scriptum in Cod. ἑξήκοντ' „ἀμφορεῖς ἐλαίου. Absurde. In Panathenaeis singulae olei „amphorae singulis dabantur victoribus. Vide *Meurs.* „de hoc festo c. XI. Hanc tamen lectionem tuetur *Salmas.* „in notis ad dedicat. statuae Regillae p. 87. scribens ob „metrum ἑξήκοντ' ἀφορεῖς, immemor correctionis, quam „ipse margini alleverat hujus epigr. ἑξῆς δ' ἀμφιφορεῖς." Haec *Brunckius*; qui fallitur, cum lectionem in cod. esse ait, quae *Salmasio* debetur. Is enim h. v. sic laudat in Homon. H. I. p. 171. A. In Vat. membranis legitur ἑξήκοντ' ἀμφιφορεῖς ἐλαίου. ut et Lips. habet apogr. et *Scaliger*, qui hoc distichon profert ad *Hieronym.* Chron. p. 92. Ἀμφιφορεύς· ὁ ἀμφοτέρωθεν κατὰ τὰ ὦτα δυνάμενος φέρεσθαι. *Athen.* XI. p. 501. Idem quod ἀμφορεύς. Vide *Schol. Apoll. Rh.* IV. 1770. et *Schol. Pindari* Nem. X. p. 414ª. In pompa Dionysiaca Ptolemaei circumferebantur ἀμφορεῖς Παναθηναϊκοὶ δεκαέξ. ap. *Athen.* V. p. 199. unde colligas, formam has amphoras habuisse peculiarem. *Brunckii* lectioni cum res ipsa, tum ea, quae sequuntur, probabilitatem conciliant: τρὶς ἐπισχερώ. — V. 6. corruptissimus; in quo sanando *Br.* se frustra laborasse fatetur. Mihi varia tentanti haec emendatio sese obtulit;

Ἰσθμῷ δ' ἐν ζαθέῳ τρὶς ἐπισχερώ, ἧχι πένονται
Ἀκτῇ Ποντομέδοντος ἄθλοι.

In his a Cod. scriptura proxime absunt saltem haec: ακτηποντομεδοντοςαθλοι. In fine hexametri alius fortasse, me acutior, melius quid invenerit. Facit huc *Pindarus* Isthm. A. 44. ἐγὼ δὲ Ποσειδάωνι, Ἰσθμῷ τε ζαθέᾳ — περιστέλλων ἀοιδάν. Neptuno Isthmia sacra fuisse, nemo ignorat. — In Cod. Lips. ζαθέᾳ legitur et ποτ' ἄθμοι. in marg. ἀριθμοί.

— V. 8. Πελλάνᾳ. De gymnicis certaminibus Pellanae celebratis, ubi victores χλαίνας accipiebant, conf. *Schol. Pindar.* Ol. IX. 148. XIII. 155. Nemea X. 82. — ἐν Λυκαίῳ. Lycaon in monte Lycaeo certamina in Jovis honorem instituisse dicitur, de quibus vide *Pausan.* VII. 2. p. 600. Idem stadium, quod prope Panis lucum erat, describit VIII. 38. p. 678. — V. 9. καὶ Τεγέᾳ *Brunck.* ex conjectura dedit. In cod. legitur καὶ Νεμέᾳ, quod e praecedente hexametro repetitum est. De certaminibus Tegeae celebratis vid. *Schol. Pindar.* Nem. X. 87. In Aegina erant τὰ Αἰάκεια, Aeaci festum, ubi victoribus amphora erat proposita, unde ἀγὼν ἀμφορίτης. Originem certaminis narrat *Apollon. Rh.* IV. 1765. sqq. — Ἐπιδαύρῳ. in Aesculapii festo. *Schol. Pindari* Nem. V. 96. — Ludos solemnes Megarensium, Διόκλεια appellatos (vid. *Schol. Theocr.* XII. 29.) et Πύθια commemorat *Schol. Pindari* Ol. XIII. 156. — V. 11. καὶ non agnoscit Cod. Vat. et *Allat. Reiskius* ἐν δὲ Φλιουντείῳ σταδίῳ corrigit. De certaminibus Phliunte celebratis aliunde vix constat. *Pindari* verba Nem. VI. 71.:

βοτάνα τέ νιν
ποθ' ἁ λέοντος νικάσαντ'
ἔρεψ' ἀσκίοις Φλιοῦντος ὑπ' ὠ-
γυγίοις ὄρεσιν.

Schol. de Nemeis certaminibus interpretatur. Nescio, quam recte.

¶. 141.] *LXX.* (*LXXVI.*) Vat. Cod. p. 613. Καλλιμάχου ἐπὶ τῷ αὐτῷ τετραμέτρῳ ἑνδεκασύλλαβον. Βακχυλίδου ἢ Σιμωνίδου τῶν αὐτῶν τετραμέτρων τετράμετρον. ὅμοιον τῷ· εἴ μοι γένοιτο παρθένος καλή τε καὶ τερείνα· μιᾷ δὲ μόνον συλλαβῇ πλεονάζον, ἐπὶ τὸ τετραπόδιον οὐκ ἔχει ἴαμβον, ἀλλ' ἀνάπαιστον. Secundum hanc inscriptionem hoc carmen editum est inter Ep. *Callimachi* p. 318. ed. *Ernest. Simonidi* autem vindicavit *T. Hemsterhus.* ad *Aristoph.* Plut.

p. 334. et in *Addendis* ad *Lucian.* T. I. p. 82. laudans teſtem idoneum *Stephanum Byz.* v. Ἀκαμάντιον — ἐκαλεῖτο καὶ φυλὴ Ἀκαμαντὶς τῆς Ἀττικῆς, ὡς Σιμωνίδης. Fefellit nimirum viros doctos lemma Codicis, cujus pars prior, Καλλιμάχου ἐπὶ τῷ αὐτῷ τετραμέτρῳ ἑνδεκασύλλαβον, ad *Callimachi* Epigr. pertinuit, quod in Cod. deeſt. Ad noſtrum autem faciunt verba Βακχυλίδου ἢ Σιμωνίδου. Metrum eſt, ut in *Archiloch.* fr. XXIV. et XXVII. tetrameter dactylicus cum ithyphallico; hunc excipit verſus aſynartetus, compoſitus ex penthemimere jambica, et dactylico logaoedico; cujus haec eſt ratio:

⏑ – ⏑ – – | – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – –

Scriptum eſt hoc carmen in victoriam, a tribu Acamantide ex Dionyſiis reportatam, Antigene chorum docente, Ariſtone Argivo tibiis canente, Hipponico ſumtus praebente. — V. 1. Cod. δεφυλῆς, quod *Andreas Dacierius* in δὲ φ. mutabat, metro repugnante. *Jam ſaepe Horae in choris tribus Acamantidis ad dithyrambos acclamarunt,* *Schneiderus* in Vita Pindari p. 25. Ὧραι Διονυσιάδες interpretatur de feſto, ſolenni tempore redeunte, comparatque Διὸς ὥρας ap. *Pindar.* Ol. IV. 3., *cyclum Olympiadum;* et Pyth. II. 34. κάρυκες ὡρᾶν, *praecones in ſacris certaminibus.* Senſum igitur eſſe, eandem tribum jam ſaepe in certaminibus cyclicis viciſſe. Haud ſcio tamen, an poëta ipſas deas ſignificare voluerit. Certe Baccho, ſicuti ſimul cum Gratiis colebatur, (cf. *Pauſan.* V. 14. p. 413.) ita cum Horis quoque magna fuit conjunctio. *Philochorus* ap. *Athen.* II. p. 38. C. D. Amphictyonem narrat ἱδρύσασθαι βωμὸν ὀρθοῦ Διονύσου ἐν τῷ τῶν Ὡρῶν ἱερῷ. Idem Athenienſes narrat Horas ſingulari honore affeciſſe, ap. *Athen.* XIV. p. 656. A. — V. 2. ἀνώλυξαν in Cod. eſſe ait *Dorvill.* ad Charit. p. 278. quod verum eſſe dubito. In apogr. Goth. certe ἀνωλουξαν. — V. 3. μίτραισι δὲ ipſa eſt Cod. lectio, recte ab *Erneſto* reſtituta pro τεμίτραι nihil diverſae a ταινίαις, quibus victorum in cer-

taminibus tempora ornabantur, ut praeter alios docuit *Wesseling.* ad *Diodor. Sic.* XVII. p. 101. et *Ruhnk.* ad Tim. p. 246. Non igitur opus est conjectura *Koeleri,* qui in Not. ad *Simonidis* Carmen de Mulier. p. 72. μύρτοισι tentat. — V. 5. βακχείων Cod. et mox ἔθηκαν, quod *Bentl.* metri causa in θήκαντο mutavit. In apogr. *Ruhnk.* vir doctus pro κείνους emendavit οἷος δ' —, quod non intelligo. Pro ἐδίδασκεν, quod in Cod. habetur, alii ἐδίδαξεν legunt. Ἀντιγένης dithyrambi, quo ille chorus vicerat, auctor, non fabulae scriptor, ut *Bentlejus* ait. — V. 7. In Codice εὖ δ' ἐτίθην εἰ τό. quod *Salmasius* inter describendum emendasse videtur. Sensus est, Aristonem, tibiis Doricis usum, choro accinuisse, ejusque adeo cantum juvisse. Nihil hic vidit *Anna Fabri,* quae Δωρίων ἀρίστοις inepte corrigit. τιθηνευόμενος. τρεφόμενος. ἀσκῶν. *Hesych. Sophocl.* in Oed. Col. 1049. οὗ πότνια σεμνὰ τιθηνοῦνται τέλη. ἐπιμελοῦνται καὶ ἀξιοῦνται θεραπείας. *Schol.* Noster infra Ep. CVI. βουφόνον οὐκ ἐθέλουσι τιθηνεῖσθαι θεράποντα. Fortasse γλυκερὰν ὄπα ad ipsius Aristonis vocem referendum est, quam ille excoluisse et elaborasse dicatur. Et hanc interpretationem fere meliorem puto. — V. 9. κύκλων Cod. quod *Anna Fabri* emendavit. Sic ipse chorus appellatur, qui dithyrambum canit. Hinc dithyramborum auctores κυκλίων χορῶν ποιηταὶ appellabantur, ut *Cinesias* ap. *Aelian.* V. H. X. 6. et κυκλιοδιδάσκαλοι ap. *Aristoph.* Aves 1403. ubi vide quos laudat *Beckius.* — V. 10. Στραύθονες Cod. et in fine vers. φωρηθείς. Hipponicum, qui sumtus praebuerat, (minus recte *Bentlejus* eum *duxisse chorum* ait) quia victoria maxime ad eum spectabat, Gratiarum curru vehi, poëta ait. Χάριτες enim, ut saepe est ap. *Pindarum,* victoriam tribuere putantur. *Hemsterhusius,* qui hunc versum attigit ad *Lucian.* T. I. p. 28. accipere maluit de viro *omnibus gratiis instructissimo.* Exemplis ab eo allatis addendum hoc *Sapphus* ap. *Himerium* Orat. I. 4. p. 330. ἄγει καὶ Ἀφροδίτην ἐφ'

ἅρμα Χαρίτων. — V. 11. 12. abest ab edit. *Annae Fabri*; addidit *Bentl.* ἀνθρώπους et ὄνομα κἀυτόν. Cod. — Versu postr. Cod. θῆκαν ἰοστεφάνων θεᾶν ἕ. M. quae *Bentlejus* sic transposuit. Qua transpositione quid metrum juvetur, non video. Μοισᾶν prorsus abundare suspicor; quo omisso versus exit dactylicus logaoedicus ex dipodia dactylica, et dimetro trochaico brachycatalectico (vide *Hermann.* de Metr. p. 286.):

θῆκαν ἰοστεφάνων θεᾶν ἕκατι.

His interpretationis causa Μουσᾶν est additum.

LXXI. (*LXXVII*) Cod. Vat. p. 609. unde dedit *Leo Allatius* p. 216. Hic notavit *Brunckius:* „Quae hic „Simonidea leguntur, non sunt omnia ejusdem homi„nis: cognomines enim fuere plures . . . . Nescio cujus „sit hoc Epigramma. Non profecto *Simonidis* avi, qui „ex vivis abierat, antequam natus esset Dorieus; nec „nepotis fuerit, si verum est, quod ait *Suidas*, illum „ante Peloponnesiacum bellum vixisse. Nam Dorieus „Olymp. LXXXVIII. secundam ex tribus Olympicam „palmam adeptus est, et Ol. XCII. 1. qui erat Pelo„ponnesiaci belli XX. Thuriis navibus praefectus fuit „contra Athenienses.“ Haec ille. Ad Dorieum cognoscendum facit inprimis *Pausanias* VI. 7. p. 469. Δωριεῖ τῷ Διαγόρου παρεξῆς Ὀλυμπιάσιν Ἰσθμίων μὲν γεγόνασιν ὀκτὼ νῖκαι, Νεμείων δὲ ἀποδέουσαι μιᾶς ἐς τὰ ὀκτώ. λέγοιτο δὲ καὶ ὡς Πύθια ἀνέλοιτο ἀκονιτί. ἀνηγορεύοντο δὲ οὗτός τε καὶ ὁ Πεισίδωρος Θούριοι, διωχθέντες ὑπὸ τῶν ἀντιστασιωτῶν ἐκ τῆς Ῥόδου καὶ ἐς Ἰταλίαν παρὰ Θουρίους ἀπελθόντες. χρόνῳ δὲ ὕστερον κατῆλθεν ὁ Δωριεὺς ἐς Ῥόδον. Quae sequuntur, quamvis memoratu dignissima, ad nostrum tamen carmen illustrandum nihil faciunt. Cf. *Thucyd.* L. VIII. 35. et *Wesseling.* ad *Diodor. Sic.* XIII. 38. p. 570. et 45. p. 575. *Meurs.* Lectt. Att. L. III. c. 13. *Victor.* ad Aristot. Rhetor. I. 2. p. 49. — In lemmate legitur, metrum esse

πεντάμετρον ὑποχρηματικόν. Hoc quid ſit, ignoro. Secundus verſus aſynartetus eſt ex penthemimere dactylica et dimetro jambico acatalectico; primus, ni fallor, aſynartetus eſt, compoſitus ex ordine dactylico catalectico in diſyllabum cum anacruſi jambica, et ithyphallico (vide *Hermann.* de Metr. p. 383.):

⏑ – ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑ | – ⏑ – ⏑ – ⏑

Hoc ut recte fiat, in voce Θούριος admittenda ſynizeſis. Tertius verſus eſt jambicus tetrameter brachycatalecticus, ſecundum emendationem Brunckianam; nam in Cod. legitur: πόλλ' ἔρξας ἔργα καὶ βίαια.

LXXII. (*LXXVIII.*) Planud. p. 195. St. 284. W. in Milonis ſtatuam. Milo ex Simonidis aequalibus fuit; quippe qui primam palmam adeptus eſt Ol. LXII. Veterum de eo loca collegit *Simſon* in Chron. an. 3473. — Pro ἑπτάκι Aldina pr. et Aſcenſ. ἑπτὰ habet. In numero victoriarum Milonis diſcrepat *Pauſanias* VI. 14. p. 486. qui ſex numerat: ἀφίκετο δὲ καὶ ἕβδομον παλαίσων ἐς Ὀλυμπίαν· ἀλλὰ γὰρ οὐκ ἐγένετο οἷός τε καταπαλαῖσαι Τιμασίθεον πολίτην τε ὄντα αὐτῷ καὶ ἡλικίᾳ νέον. *Euſebius* in Chron. p. 41. ad Ol. LXII. ὃς νικᾷ Ὀλύμπια ἑξάκις. ubi vide *Scaliger.* qui hoc diſtichon excitat. — Quod de athleta, qui dejicitur, proprie uſurpatur, εἰς γόνυ πίπτειν, eleganter translatum eſt ad alia; ut πόλιν βάλλειν εἰς γόνυ dixit *Herodot.* V. 27. p. 450. ubi vide Intpp.

LXXIII. (*LXXIX.*) Vat. Cod. p. 180. unde edidit *Leo Allat.* p. 214. et *Reiske* in Anth. p. 28. nr. 469. qui hunc verborum luſum *Simonide* prorſus indignum judicat. — V. 1. in Cod. eſt σωτῆρι, quo etiam lemma ſpectat: ἀνάθημα τῷ Διὶ παρὰ Σώσου καὶ Σωσοῦς. Metro timentes Viri docti σωτήρια et σῶτερ σοὶ emendarunt; ſed fruſtra. Brevis ſyllabae extra caeſuram productae exempla in Anthologiae carminibus multa ſunt obvia. Vide *Brunck.* in Lectt. p. 199. — *Reiskius* ex marg. apogr. Lipſ. σωτήρια τήνδ' ἄν. arripuit.

LXXIV. (*LXXX.*) Servavit *Diogen. Laërt.* IV. 45. p. 253. γεγόνασι δὲ καὶ ἄλλοι τρεῖς Ἀρκεσίλαοι· ποιητὴς ἀρχαίας κωμῳδίας, ἄλλος ἐλεγείας, ἕτερος ἀγαλματοποιός· εἰς ὃν καὶ Σιμωνίδης ἐπίγραμμα τουτί· Ἀρτέμιδος . . . . *Urſinus* p. 165. Scriptum in Dianae ſtatuam, Arceſilai opus, qui pro eo ducentarum drachm. mercedem accepit. — V. 1. pro δ' ἄρ' vulgo γὰρ legitur. — Sequ. verſu gravius eſt vitium in *Diogenis* libris — τῶν ἐπίσημ' Ἄρατος. Hujus lectionis patrocinium, quod mireris, ſuſcipere conatus eſt *Salmaſius*, cui *Menagius* metri rationem opponit. (Conf. *Erneſt.* ad Callim. p. 337.) De quinque a totidem criticis tentatis conjecturis, quae in *Menagii* commentario afferuntur, nulla eſt, quae in cenſum venire poſſit. Nec *Brunckii* lectio, quae mera conjectura eſt, habet, quo ſe magnopere commendet. Praeclare *Heynius* in comment. Soc. reg. Tom. X. p. 105. *Tentarunt locum alii ap. Menagium. An navigium poculumve in Pariorum drachmis expreſſum fuerit, ignoro: caprum occurrere bene novi, adeoque deliberandum, ſitne legendum: τῶν ἐπίσημα τράγος.* — ¶. 142.] Eximie hunc Arceſilaum celebrat poëta, tanquam ipſis Minervae manibus formatum artificem. Ceterum Arceſilaum Parium laudat *Plin.* T. II. p. 703. ſed ut pictorem; eundem fortaſſe, cujus tabulam pictam commemorat *Pauſan.* I. 1. p. 4. Alios ejusdem nominis artifices vide ap. *Junium* in Catal. — Pro ἐποίησεν Urſinus ἐπόησεν habet.

LXXV. (*LXXXI.*) In primis Vat. Cod. paginis fine lectionis varietate legitur; et in Planud. p. 296. St. 436. W. *Urſinus* p. 166. Scopae Baccham deſcripſit *Calliſtratus* in Statuis II. p. 891. ſq. ad quem notavi nonnulla in Exercit. critic. T. II. p. 11. ſq. Nec hoc diſtichon veteris eſt illius *Simonidis*, qui Scopae florem videre non potuit.

LXXVI. (*LXXXII.*) Apud *Pauſan.* X. 27. p. 866. *Urſin.* p. 165. Deſcripta tabula Iliaca, κατὰ τοῦτο τῆς

γραφῆς, inquit, καὶ ἐλεγεῖόν ἐστι Σιμωνίδου· Γράψε . . . . Huc pertinere glossam *Hesychii*, Θάσιος παῖς Ἀγλαοφῶντος, ibique γένος scribendum esse, putavit *Wasse* ad *Thucyd.* L. I. 100. p. 377. ed. Bip. non assentiente *Hemsterhusio.* In Cod. Vat. p. 474. unde illud tanquam ineditum protulit *Luc. Holsten.* ad Steph. Byz. p. 133. insigni cum varietate legitur: Γράψεν Ἀρίγνωτος —. Sq. versu autem ἡλίου. Mira lectio, cujus origo non tam facilis est intellectu. Polygnotum Trojae excidium pinxisse in porticu, satis constat. Arignotus quidam occurrit ap. *Pausan.* II. 27. p. 172. Thrasymedis Parii sculptoris pater, qui ipse an sculptor pictorve fuerit, non constat.

LXXVII. (*LXXXIII.*) Planud. p. 302. St. 442. W. Vulgo ἄδηλον. In Florentina nihil superscriptum. Praecedit autem Epigr. *Simonidis.* Huic *Br.* tribuisse videtur propter Ep. (LXXXIV.) quod nostri esse Planudea et membranae testantur. Fuit *Cimon* inter primos artis pictoriae auctores, quippe qui Eumari, marem feminamque primum discernentis, *inventa excoluisse* dicitur ap. *Plin.* XXXV. 34. p. 690. Ejus nomen, in Κόνων depravatum, *Perizonius* restituit *Aeliano* V. H. VIII. 8. qui Cimonis aevo τὴν γραφικὴν τρόπον τινὰ ἐν σπαργάνοις καὶ γάλαξιν fuisse, eleganter dicit. Eum aequalium suorum calumniis laborasse, ex hoc epigrammate suspicari licet.

LXXVIII. (*LXXXIV.*) Vat. Cod. p. 480. *Planud.* p. 361. St. 500. W. De quibus portis hic agatur, ignoramus. De Dionysio pictore vide *Junium* in Catal. p. 79. et *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. IV. 3.

LXXIX. (*LXXXV.*) Vat. Cod p. 610. sine auctoris nomine. Ut ἄδηλον edidit *Wolf.* in Fr. Sapph. 232. *Simonidi Brunckius* videtur attribuisse propter Ep. seqq. ubi ejusdem Iphionis fit mentio. Corrigendum videtur:

Ἰφίων τόδ' ἔγραψεν — — —

De Iphione aliunde non constat.

LXXX.

LXXX. (*LXXXVI.*) Vat. Cod. p. 480. Planud. p. 302. St. 442. W. *Urſin.* p. 166.

LXXXI. (*LXXXVII.*) Hoc diſtichon unde ſumſerit *Brunckius*, lectores non monuit. In Anthologia Vat. Codicis non magis habetur, quam in Planudea. Fortaſſe alii ejus ſedem, quam fruſtra quaeſivi, indagabunt.

¶. 143.] *LXXXII.* (*LXXXVIII.*) Vat. Cod. p. 179. Hinc edidit *Leo Allatius* p. 214. *Reisk.* in Anthol. p. 27. nr. 465. In Cytonem, Corinthium, ut videtur, qui victoria quadam parta Phoebo dona dedicaverat. Obſcurius eſt epigramma nec valde felicis venae. *Reiskius* e titulo δέσποτα, qui Cytoni tribuitur, apparere judicat, non veteris, ſed recentioris cujusdam poëtae eſſe. Veteres enim nonniſi numina hac appellatione ornabant. Cf. *Eurip.* Hipp. 88. ubi *Valckenarius* p. 175. E. notavit, Graecos ne deos quidem, quamvis dominos eſſe omnium rerum ac moderatores agnoſcerent, libenter δεσπότας appellaſſe. — V. 1. τοι Cod. τοῖς in Cod. Menag. corrigitur. *Allatius* et δώροισι exhibet, et verba ἄδε χαρῆναι omittit. Idem vitioſe καλυχόρου. Non ſatis video, cur *Reiskius* ἀγορὴν de panegyri Deliaca interpretetur. Dedicaverat Cyton, in victoriae ſuae memoriam, dona quaedam in Apollinis templo, in foro exſtructo, unde ipſe deus τῆς ἀγορῆς πρύτανις vocatur. Tale quid de Diana *Sophocles* in Oedip. Tyr. 161. Ἄρτεμιν, ἃ κυκλόεντ' ἀγορᾶς θρόνον εὐκλέα θάσσει. Corinthi, ubi haec donaria forte ſunt poſita, Apollinis ſtatua ex aere fuit in foro, Ἀπόλλων ἐπίκλησιν Κλάριος. *Pauſan.* II. 2. p. 116. — V. 3. Κορίνθου. Cod. Senſus eſſe videtur, *et peregrini et cives Corinthi te propter beneficium, quo civitatem victorias reportando mactaſti, laudant.* Moleſta tamen verba, δέσποτα τοῖς στεφάνοις, ab interpolatoris, mutilum verſum explere conantis, prava ſedulitate profecta ſuſpicor.

LXXXIII. (*LXXXIX.*) Planud. p. 302. St. 442. W. ubi *Simonidi* tribuitur. Veteris eſſe non patiuntur ra-

tiones chronologicae, cum Colossum positum esse constet Ol. CXXIV. Cf. *Polyb.* V. 88. et *Scaligerum* ad Hieron. Chron. p. 137. Hoc nostrum distichon Colosso insculptum fuisse, tradit *Constant. Porphyrog.* de Adm. Imp. p. 172. ed. *Bandur.* quod verum esse negat *Maffei* in Crit. Lapid. p. 31. sq. cum illa statua basin non habuerit. Ineptum quoque esse additamentum ἐν Ῥόδῳ, cum quisque videret, ubi posita esset statua. Pro ὀκτάκις δέκα *Strabo* XIV. p. 964. B. ἑπτάκις δέκα legit; in qua mensura *Straboni* convenit cum *Plinio* XXXIV. 18. T. II. p. 647. *Solis colossus Rhodi, quem fecerat Chares Lindius, Lysippi supradicti discipulus. Septuaginta cubitorum altitudinis fuit.* Quod nostra lectio *Lacheti*, alia *Chareti* tribuit. Nam ap. *Strabon.* l. c. Χάρης ἐποίει legitur; unde *Eustath.* ad *Dionys.* Perieg. 505. p. 72. *Brunckius* cum *Harduino*, Charetem hoc opus inchoasse, Lachetem perfecisse, judicat; unde diversitas traditionis originem duxit. Eadem ratione jam *Meursius* difficultatem expedire tentavit in Rhod. I. 15. Causam, cur Chares sibi post opus inchoatum mortem consciverit, narrat *Sext. Empir.* adv. Mathem. VII. p. 391. Non erat igitur, cur *Raderus* ad *Martial.* I. Ep. LXXI. p. 146. lectioni Χάρης patrocinaretur.

LXXXIV. (XC.) Planud. p. 331. St. 470. W. Σιμωνίδου. *Ursinus* p. 166. *Athenaeus* L. XIII. p. 591. A. ὁ Πραξιτέλης, ὁ ἀγαλματοποιὸς, ἐρῶν αὐτῆς (Φρύνης), τὴν Κνιδίην Ἀφροδίτην ἀπ᾽ αὐτῆς ἐπλάσατο καὶ ἐν τῇ τοῦ Ἔρωτος βάσει τῇ ὑπὸ τὴν σκηνὴν τοῦ θεάτρου ἐπέγραψεν· Πραξιτέλης . . . . Quae verba *Brunckius* non ita accipienda esse monet, ut Praxiteles ipse elegorum auctor habeatur; quamvis nec *Simonidis* sint habendi, cujus aetas cum Phrynes aetate non convenit. De hoc *Praxitelis* Amore, quem inter praestantissima sua opera ipse censebat artifex, vide *Pausan.* I. 20. p. 46. — V. 1. Argutum hoc: Praxiteles Amorem, cujus telis flagrabat, repraesentavit ita, ut ejus spe-

ciem ad exemplum, ſuo animo impreſſum, adumbraret. Hanc ſententiam expreſſit *Julian.* Ep. XII. αὐτὸν γὰρ τὸν Ἔρωτα τὸν ἔνδοθι κευθόμενόν με Χαλκώσας, Φρύνῃ δῶκε γέρας φιλίης. Phryne ipſi viciſſim pro Amore amorem rependit. μισθὸν ἐμοῖο *Athen.* Ipſe deus loquitur. — φίλτρα δὲ βάλλω Οὐκέτ' ὀϊστεύων — *Athen.* quod alteri lectioni praeferendum non videtur. Amor deſiderio et cupidine implet pectora intuentium. ἀτενιζόμενος. Qui rectis oculis aliquid intuentur, ἀτενίζειν dicuntur. *Poſidippus* Anal. T. II. p. 528. τὰς ἀτενιζούσας οὐκ ἐμόγησε κόρας. *Syneſius* Epiſt. I. ὥσπερ ἀγάλμασιν ἐνατενίζειν τοῖς βρέφεσιν, ἀγαμένας τοῦ κάλλους. *Lucian.* T. III. p. 370. οὐκ ἀτενέσι τοῖς ὀφθαλμοῖς καθορᾶν δυνάμενον, ἀλλ' οἷον λημῶντες.

LXXXV. (*XCI.*) Ex Cod. Vat. p. 612. edidit *Leo Allatius* p. 216. cum lemmate: ἐπὶ τῷ τετραμέτρῳ τρίμετρον. Metrum prioris verſus eſt, ut in Epigr. (LXXVI.) tetrameter dactylicus cum ithyphallico, quem excipit verſus jambicus trimeter catalecticus. — Scriptum in Xanthippen, Archenautis conjugem, ex Periandri, tyranni, genere ortam. — V. 1. *Allatius* contra Cod. fidem ἄρχεν αὐθέω. De hoc homine nihil mihi compertum eſt, nec de ejus uxore. De Periandro omnia nota. — V. 3. *Allatius* vitioſe: Περιάνδρου ἀ. δ᾽ ὑπόθ' ὑψυπύργου Σ. λ. θέρμ' ἔχων Κ. In Codice τέρμ' ἔχων legitur. Vera videtur emendatio, ἕρμ' ἔχων, cujuscunque ſit. *Homerus* principarum ſive principes urbis ἕρμα πόληος appellat in Od. ψ. 121. ἡμεῖς δ' ἕρμα πόληος ἀπέκταμεν, οἳ μέγ' ἄριστοι Κούρων εἰν Ἰθάκῃ. ubi *Euſtath.* p. 806. 34. τὰ στηρίγματα ὡς ἀπὸ τῶν κατὰ τὰς νῆας ἑρμάτων — ἢ καὶ ἄλλως τὰ κατὰ τοὺς στύλους καὶ κίονας ἑδράσματα. Sarpedonem a Patroclo interemtum plorabant Trojani — ἐπεί σφισιν ἕρμα πόληος Ἔσκεν. Il. π. 549. Comparant *Scholia* Pindaricum ἔρεισμ' Ἀκράγαντος Olymp. II. 12. Qui maxime pervulgatam vocis ἕρμα ſignificationem, de *ſaburra* uſurpatae, meminerint, tyrannum civitatis imperium fortibus manibus tenen-

tem, caventemque, ne civiles procellae remp. ſubvertant, non ineleganter ἕρμα πόληος appellatum fatebuntur. *Phanias* regulam, quae manum, quo minus a recta linea aberret, impedit, ἕρμα πορείας σαμοθέτω vocat in Ep. III. T. II. p. 52.

LXXXVI. (*XCII.*) Ex Cod. Vat. p. 286. primus hoc carmen edidit *Leo Allatius* p. 215. cum lemmate: εἴς τινα ναυηγὸν ἐν Γερανείᾳ καὶ ταῖς Σκιρωνίσι πέτραις ναυηγήσαντα. *Holſten.* ad Stephan. Byz. p. 83. *Heringa* in Obſſ. crit. p. 266. *Reiske* in Anth. p. 134. nr. 703. qui hujus carminis emendationem infelici ſucceſſu tentavit. Dubitari non poteſt, quin poëta primo diſticho rupem Geraneam alloquatur, quam inter Megaram et Corinthum ſitam eſſe tradit *Stephanus.* Prominebat autem in mare, ut ex Inus fabula apparet, quae Athamantem fugiens inde cum Melicerta deſiluit. Hic igitur naufragium fecerat is, cujus mortem poëta deplorat. In ἠερίη multa fruſtra tentavit *Reiskius*, cum ſit *alta*, *aëria rupes*, quam ad Iſtrum potius et Scythas, quam ad Mare Aegaeum ſitam eſſe optat *Simonides.* Nihil hic difficultatis video, quae tum demum exſiſtit, ubi ὤφελες cum *Reiskio* ad naufragum referas. Ceterum idem probe vidit, pro ὤφελεν, quod eſt in Cod., ὤφελες legendum eſſe. Sic etiam *Salmaſius* dedit ex conjectura in Exercit. Plin. p. 98. D. ubi duo priora diſticha emendatiora exhibet; unde eadem repetivit *L. Holſten.* ad Steph. p. 201. — Mox Cod. Ἴστρον (ου superscr.). Ἴστρου habet *Allatius*; reliqui Ἴστρον. — V. 2. *Reiskius* male ἐν Σκυθ. corrigit, quamquam eum non fugiebat, ſenſum eſſe, *Tanain longo tractu e Scythis deſcendentem.* *Heringa* ἐς Σκυθέων emendavit. — V. 4. ἀγνέα νειφομένας ἀμφὶ μὲ θουριάδος. Codex. *Allat. Holſten.* Hic tamen μεθουριάδας habet, quod *Reiskius* pro genuina lectione arripuit, ſcribens: Αἰνέα (ſive Δεινία) ν. ἀμφὶ Μεθουριάδας. *o Aenea circa inſulas Methuriadas ni-*

vibus preſſas. — ἄγκεα. *Salmaſ.* emendavit et *Heringa.* Gravius vitium, nomini proprio in fine verſus inhaerens, feliciter emendavit *T. Hemſterh.* ad Lucian. T. I. p. 307. ἀμφὶ Μολουριάδος. Cujus veritatem evincit *Schol. Pindari* p. 428. Ἰνὼ — διὰ Γερανείας τοῦ ὄρους τοῦ Μεγαρικοῦ φυγοῦσα, καὶ στᾶσα ἐπὶ τῆς καλουμένης Μελουρίδος (ſcr. Μολουρίδος ex *Tzetza* in *Lycophr.* v. 229.) ἥλλετο σὺν τῷ βρέφει εἰς τὴν ὑποκειμένην θάλασσαν. Praeter *Strabonem*, cujus loca *Hemſterhuſius* collegit, harum rupium ſitum deſcripſit *Pauſan.* I. 44. p. 108. — V. 5. βορείαν *Allat.* Βαρεῖαν *Holſten.* Initio verſus *Reiskius*, qui poëtam cum naufrago loqui temere arbitrabatur, ſcripſit, νῦν δέ σὺ μὲν πόντῳ — — —.

¶. 144.] *LXXXVII.* (*XCIII.*) Ex Vat. Cod. p. 288. protulit *Allatius* p. 215. *Reiske* in Jenſianis p. 135. nr. 705. — V. 1. Σινώπεος Cod. Σινώπεως *Allat.* et *Reisk.* — Deinde ὑπέθηκεν *Jenſ.* quem errorem *R.* correxit.

LXXXVIII. (*XCIV.*) Codex Vat. p. 288. *Allatius* p. 215. *Reiskius* inter Jenſiana nr. 746. p. 153. Megaclis nomen inter Athenienſes illuſtriſſimum. Vide *Herodot.* I. 59. 60. VI. 125. 127. et 131. Non minus illuſtre nomen Calliae; quo item plures uſi ſunt, quos enumeravit *Palmerius* in Exerc. crit. p. 754. et in nota, eruditionis plena, *Perizon.* ad Aelian. V. H. XIV. 16. Cum his conf. *Weſſeling.* ad Diodor. Sic. T. I. p. 480. Ad quod factum hoc diſtichon referendum ſit, mihi quidem non conſtat. Megaclem, cujus mortem poëta commemorat, *Reiskius* pro Calliae filio habet; quod certe non neceſſe eſt.

LXXXIX. (*XCV.*) Planud. p. 256. St. 370. W. *Urſinus* p. 162. Inter *Jenſiana* repetivit *Reiske* p. 135. nr. 706. In Vat. Cod. legitur p. 288. In Cliſthenem, qui in ponto Euxino perierat. Inſcriptum cenotaphio;

unde: σῶμα μὲν ἄλλοδ. κ. κ. ut quidem in Planudea scribitur. In Vat. Cod. σῆμα legitur. Hoc arripuit *Reiske*, qui praeterea ἀμοδαπὴ corrigit. In sensu argutatur, cum κεύθει per ἔχει explicat. Fatendum tamen est, parum concinnam esse antithesin in hoc disticho: Corpus tuum peregrina quidem condit terra, periisti autem in mari nigro. Auxilium feres poëtae, verba ἐν δὲ — πλαζόμενον uncinis coërcendo; quo facto sensus evadet melior. Hoc tibi quidem contigit, ut humareris; reditum in patriam autem fatum negavit. — V. 2. κῆρ et κὴρ in Planud. μοῖρα praebuit Vat. Cod. — V. 4. ἥμβροτες. Planud. Quod cur *Reiskius* membranarum lectioni ἤμπλακες praetulerit, ignoro. — ἐπ' Vat. ἐς Planud.

XC. (*XCVI.*) Cod. Vat. p. 288. Primus edidit *Allatius* p. 215. *Reiskius* in Jens. nr. 747. p. 153. Hinc, ut videtur, prolatum a Cl. *Goens* in Not. ad Porphyr. de Antr. Nymph. p. 69. In Cleodamum quendam, Diphili filium, qui, in Thracum insidias incidens, cum fugam capessere nollet, interfectus est. Inepte lemmatis in Cod. auctor ex uno nobis duos fecit: εἰς Κλεόδημον ὑπὸ Θρακῶν ἀναιρεθέντα καὶ Κλέεννον Διφίλου υἱόν. — V. 1. Κλεόδημον Cod. Vat. et *Allat.* — Quem fluvium poëta Θέαιρον vocat, idem esse videtur ac Τέαρος *Herodoti* p. 322. 30. cui loco *Wesselingius* hoc *Simonidis* Epigr. admovit. Vide *Gatterer* Comm. de Thracia P. II. p. 62. — ἐπὶ προχοῇσιν. ubi Theaerus in fluvium Contadesdum fluit; secundum *Herodot.* p. 323. 4. — V. 3. *Allatius*, a lemmatis auctore in errorem inductus, Κλέεννον edidit. *Reisk.* κλεεινόν.

XCI. (*XCVII.*) Bis exstat in Vat. membranis: p. 246. εἰς τοὺς ἀπὸ Σπάρτας ναυαγήσαντας, et p. 310. εἰς ναυηγούς τινας ἐν Τυῤῥηνίᾳ ναυαγήσαντας. *Allatius* p. 216. *Fulv. Ursin.* p. 158. *Reiskius* in Jens. nr. 715. p. 140. Planud. p. 245. St. 356. W. — Insignis est lectionis in

v. 1. diversitas. Planudea et Vat. Cod. priore loco τούςδε ποτ' ἐκ Σπάρτας legunt. Brunckiana lectio habetur in altero Vat. loco et ap. *Allat. Schneiderus* suspicabatur, hoc distichon scriptum esse in puerorum Messeniacorum gregem, qui Rhegium missi, in mari Siculo s. Tyrrhenico perierunt. Vide de hoc casu *Pausan.* V. 25. p. 442. et notata ad *Hippiae Elei* Epigr. in Anal. T. II. p. 57. — ἀκροθίνια Φοίβ' ἀγάγοντας. Vat. pr. loco. — V. 2. ἓν σκάφος. Planud.

XCII. (*XCVIII.*) Vat. Cod. p. 251. Planud. p. 194. St. 282. W. *Ursin.* p. 163. „In Planud. Νικόδικον — πόλις ἤδη „κλάει. contra metrum. Scribere poterat Monachus ποθεῖ. „At vera lectio est Πόλη. Scriptum in Vat. Cod. a prima „manu πολὴ et supra correctum πολλή. Vide *Dorvill.* ad „Charit. p. 288." *Brunck.* In Cod. Vat. a pr. manu fuit πολλὴ, sed alterum λ erasum. *Salmasio* debetur hujus loci emendatio. Fortasse olim scriptum fuit ΠΟΛΑΙ, quo numero hujus urbis nomen effert *Tzetza* ad *Lycophr.* p. 141. et, qui paulo gravior est auctor, *Callimach.* ap. *Strabon.* I. p. 46. — τὸ μὲν φυγάδων τις ἐνίσποι Γραικὸς, ἀτὰρ κείνων γλῶσσ' ὀνόμηνε Πόλας. — Ceterum Νικόδικον est etiam in Cod. Vat. *Ursin.* Νικόδημον, quo versus vitium insigniter augetur.

¶. 145.] *XCIII.* (*XCIX.*) Vat. Cod. p. 505. Σιμωνίδου. In Planud. p. 52. St. 74. W. ἄδηλον. — In Aldina sec. θάνων. — χαίρει τις. haeres, puta. *Nunc ager Umbreni sub nomine, nuper Ofelli dictus, erit nulli proprius; sed cedet in usum Nunc mihi, nunc alii. Horat.* II. Serm. II. 133. — θανάτῳ ὀφειλόμεθα. *Debemur morti nos nostraque.* Idem in Ep. ad Pison. 63. Morientes debitum persolvere existimantur. Vide, quae notavimus ad *Theodorid.* Ep. X. T. II. p. 43.

XCIV. (*C.*) Vat. Cod. p. 288. Planud. p. 256. St. 371. W. *Ursin.* p. 162. Timarchi cujusdam morituri

ad patrem verba. Simile eſt carmen *Anytes* XVIII. et *Samii* III. In Cod. Vat. nomen viri eſt Πρόμαχος, quod metrum non patitur. Inepte lemma: εἰς Πρόμαχον υἱὸν Τιμάνορος. Timarchi pater filius erat Timanoris; hinc Τιμηνορίδης. — V. 2. ἀμφ' vulgo. Veram lectionem, quam membranae praeſtant, vidit *Scaliger* et *Huetius* p. 24. ἀφ' ἱμερτὴν ἔπνεεν ἡλικίην dictum, ut ap. *Pindar.* Iſthm. Z. 47. εὐανθέ' ἀπέπνευσας ἁλικίαν. — V. 3. οὔποτε λήσῃ — ποθέων. *Semper memineris filii tui virtutem et modeſtiam deſiderare.* In Edit. Flor. et Ald. pr. λύσῃ.

XCV. (*CI.*) Vat. Cod. p. 289. Planud. p. 261. St. 376. W. *Urſin.* p. 162. In eundem Timarchum. — ψυχαῖσι μένειν. ut in Epigr. ἀδεσπ. DCCXX. Parca — ἣ θνητοῖς ψυχὴν πείσασ' ἐπὶ σώμασιν ἐλθεῖν Αὐτὴν τοῖς μελέοις οὐκ ἀνέπεισε μένειν. Pro ἐρατᾷ Cod. Vat. ἀρετᾷ habet. — V. 4. κουριδίαν Planud.

XCVI. (*CII.*) Planud. p. 286ª. St. 414. W. Vat. Cod. p. 251. *Urſin.* p. 163. In Megariſti liberos, Pythonacten filium ejusque ſororem, immatura morte exſtinctos. — V. 1. In contextu Cod. Vat. κασιγνήτε (τὴν) κέκευθε. Lemma eſt: Εἰς Πυθώνακτα καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ. In marg. γρ. κασίγνητον. — V. 3. idem ἀπὸ φθιμένοισι. — „In Planudea patris nomen non comparet, quia librarii „in duas voces illud diviſerunt, μέγ' ἄριστον. Similem „mendam in *Apollonio Rhod.* ſuſtulit II. 102. elegan„tiſſimus *Pierſon.* Veriſim. p. 206.“ *Br.* In Cod. Vat. item μέγ' ἄριστος. — μνῆμα ἀθάνατον. Hinc fortaſſe *Philiſcus* T. I. p. 184. δόντα καταφθιμένῳ καὶ τάφον ἀθάνατον. Quamvis incerta lectio. — In fine Cod. χαριζόμενο(ς).

XCVII. (*CIII.*) Cod. Vat. p. 288. integrum habet, cum lemmate: Σιμωνίδου εἰς Γόργιππον ἐπιτύμβιον. In Planud. p. 209. St. 304. W. prius tantum diſtichon

proſtat, ſub *Alexandri* nomine. Poſterius primus edidit *Burmann.* ad Anth. Lat. T. II. p. 222. ex Excerptis *Sylburg.* Mihi nondum perſuaſum eſt, duo haec diſticha unum carmen conſtituere; certe ſi disjunxeris, utrumque perfectum et integrum videbitur. — Alterum diſtichon comparandum cum Ep. *Sapphus* IV. in puellam – τὰν δὴ πρὸ γάμοιο θανοῖσαν Δέξατο Φερσεφόνας κυάνεος θάλαμος. — V. 3. Cod. ἐπιδον. et in fine θάλαμος. *Burmannus* Περσεφόνης. Φερσεφόνας θάλαμοι *Empedocl.* Ep. II. Ep. inter ἀδέσπ. DCCXXXIV. τὸν ἀεὶ νυκτὸς ἔχων θάλαμον.

XCVIII. (CIV.) Exſtat in *Stob.* Flor. XCVI. p. 528. Gesn. 407. Grot. et primo verſu, qui ap. *Stobaeum* deſideratur, addito apud *Urſinum* p. 167. et in Appendice Planud. p. 511. St. *16. W. Elegiae videtur particula. Vituperat mortales, qui rerum humanarum mutabilitatem non reputent. — ¶. 146.] *Homeri* verſus, quem *Simonides* laudat, eſt in Il. Ζ. 146. Eundem in mente habuit *Mimnermus* ap. *Stob.* p. 526.:

ἡμεῖς δ' οἷά τε φύλλα φύει πολυάνθεμος ὥρη
ἦρος, ὅτ' ἆψ αὐγῇ αὔξεται ἠελίου,
τοῖς ἴκελοι, πήχυιον ἐπὶ χρόνον ἄνθεσιν ἥβης
τερπόμεθα – – – –

et is, qui *Muſaei* nomen mentitus eſt, ap. *Clement. Alex.* Strom. VI. p. 738. 18. *Horatius* Epiſt. ad Piſon. 60. ad ſermonis mutabilitatem ſignificandam eadem imagine utitur: *Ut ſylvae foliis pronos mutantur in annos, Prima cadunt, ita verborum vetus interit aetas, Et juvenum ritu florent modo nata vigentque: Debemur morti nos noſtraque.* Plura vide ap. *Gatackerum* in M. Anton. X. p. 312. — Χῖος ἀνήρ. *Theocrit.* Eid. VII. 47. Χῖον ἀοιδόν. *Homerum.* Vide *Leon. Allat.* de Patr. Hom. p. 240. — V. 7. ἔχει ex *Urſino* in Analect. edidit *Br.* Sed ἔχῃ ſcribendum monuit in Lectt. p. 24. et ſic ap. *Stobaeum* legitur.

Dum juventutis flore fruimur, mentis levitas multa designat non habitura exitum. Qui, quae humilem mortalium ſortem exſuperant, dicit, cogitatve, quo deorum vindictam in ſe excitet, κοῦφα λέγειν et φρονεῖν dicitur. Nautam, qui ſibi certum reditus tempus animo finxerat, — κατέτρυχε τοῦτο τὸ κοῦφον ἔπος, ap. *Antiphil.* Ep. XLIII. Hinc Nemeſis τὰ κοῦφα φρυάγματα θνατῶν freno cohibere dicitur ap. *Meſomed.* I. T. II. p. 292. Dedit huc pertinentia *Munker.* ad *Antonin. Liber.* XI. p. 72. — V. 9. ἐλπίδα. Nec ſenectutem cogitat juvenis, nec morbum ſanus. ἐλπὶς pro *cogitatione*, ἐλπίζειν pro φροντίζειν illuſtrat *Abreſch.* ad Aeſch. T. I. p. 363. — V. 11. νηπίοις ταύτῃ *Stob.* et mox οὐδὲ ἴσασιν. — ταῦτα μαθών. Haec apud animum tuum reputans, usque ad vitae terminum indulge genio animumque bonorum fructu impertire ne dubites.

XCIX. (*CV.*) *Athen.* L. III. p. 125. C. D. Καλλίστρατος ἐν ἑβδόμῳ συμμίκτων φησὶν, ὡς ἑστιώμενος παρά τισι Σιμωνίδης ὁ ποιητὴς, κραταιοῦ καύματος ὥραν, καὶ τῶν οἰνοχόων τοῖς ἄλλοις μισγόντων εἰς τὸ ποτὸν χιόνας, αὐτῷ δὲ οὔ, ἀπεσχεδίασε τόδε τὸ ἐπίγραμμα· τῇ ῥά ποτ' . . . . . *Urſinus* p. 167. — V. 1. emendavit *Caſaubon.* τῇ ῥα pro τήν ῥα. Nivem poëta digito ostendere videri debet. *Hac nive Boreas Olympum quondam obruit.* — Pro ὀξὺς vulgo ὠκὺς legitur. Ex obſervata imitatione Callimachea Hymn. in Dian. 114. Αἵμῳ ἔπι Θρήϊκι· τόθεν Βορέαο κατᾶϊξ Ἔρχεται ἀχλαίνοισι δυσαέα κρυμὸν ἄγουσα, *Valckenar.* ad *Herodot.* VIII. p. 675. 5. emendavit ὀξὺς, quo *Boreae penetrabile frigus* indicaretur. *Sophocl.* Aj. 258. ἄξας ὀξὺς νότος ὥς. *Pindar.* Pyth. I. 39. χιόνος ὀξείας τιθήνα Αἴτνα. Quae loca cum ſimilibus ad verbum ὀξὺς illuſtrandum attulit *Graevius* in Lectt. Heſiod. c. IX. p. 46. Inprimis comparandus ad noſtrum locum *Eurip.* Cyclop. 328. ὅταν δὲ Βορέας χιόνα Θρῄκιος χέῃ, Δοραῖσι θηρῶν σῶμα περιβαλὼν ἐμὸν — χιόνος οὐδέν μοι μέλει. *Orpheus* Hymn. LXXIX.

χειμερίοις αὔραισι δονῶν· βαθὺν ἤερα κόσμου, Κρημνοπαγὴς Βορέας, χιονώδεος ἔλθ' ἀπὸ Θρῄκης. De Thracia, ventorum fede, veterum loca collegit *Klotz.* ad Tyrt. p. 70. — Pro ἐκρύφθη ap. *Athen.* legitur ἐκάμφθη. Hoc contra *Dalechampii* conjecturam ἐπέμφθη tueri conatus eſt *Caſaubonus* p. 239. antitheſin ſtatuens inter ἔδακε et ἐκάμφθη. *olim biemis tempore mordebat nix, nunc emollita eſt.* Hanc interpretationem adoptavit interpres Franco-gallus, qui vertit: *mais elle s'est enfin rélâchée de sa rigueur, étant enfouie dans la terre de Pieris.* Idem defendit vulgatam τὴν δέ — primum diſtichon hoc ſenſu accipiens: *Le vent soufflant avec violence, avait jetté cette neige dans les flancs de l'Olympe.* Male. *Brunckii* lectio accipienda de nive in terram defoſſa. χιὼν ζωή, *viva nix*, opponitur *nivi aeſtatis calore ſolutae.* Eleganter et ingenioſe poëta de nive ut de homine loquitur, γῆν ἐπιεσσάμενος. Vide Intpp. *Heſychii* T. I. p. 1352.

C. (CVI.) Ap. *Athen.* X. p. 456. C. et in Append. Anthol. p. 512. St. *17. W. Ex *Athenaeo*, qui *Simonidi* hoc aenigma tribuit ex auctoritate *Chamaeleontis Heracleotae* ἐν τῷ περὶ Σιμωνίδου, apparet, jam veteres de horum verborum ſenſu vehementer dubitaſſe. Alii ea donario, hircum et delphinum inſculptos habenti, inſcripta fuiſſe putabant; alii earundem beſtiarum imagines in pſalterio fuiſſe dicebant, et verba, βουφόνον ac Διωνύσοιο θεράποντα, de dithyrambo accipienda eſſe. (Cf. ad Ep. LVII. 2.). Alii totam rem in hunc modum explicabant: Morem obtinuiſſe in Iulide, ut, cum ſacra fierent, juvenis bovem ſecuri feriret. Quod officium cum quondam *Simonidi* delatum fuiſſet, isque, inſtante feſto, ſecurim ad fabri aerarii officinam tuliſſet, illum quidem dormientem, in terra autem utrem et forcipem, ſibi invicem obverſa, oſtendiſſe. Tunc itaque poëtam, domum reverſum, familiaribus ſuis hoc aenigma propoſuiſſe. Verbis πατὴρ ἐρίφου *utrem* ſignificari; τὸν σχέτλιον

ἰχθὺν esse forcipem, qui καρκῖνος vocatur; νυκτὸς παῖδα de somno, quo faber oppressus fuerit; τὸν βουφόνον denique de securi accipiendum esse. — V. 1. πατήρ τ' ἐρ. Vulgo. et v. 2. ἤρεισαντο.

CI. (CVII.) *Athen.* L. X. p. 456. E. F. Πεποίηκε δὲ καὶ ἕτερον ἐπίγραμμα Σιμωνίδης, ὃ παρέχει τοῖς ἀπείροις τῆς ἱστορίας ἀπορίαν· Φημί — — —. Relatum in Append. Anth. p. 513. St. *17. W. Distichon hoc aenigmaticum ita interpretatur *Athenaeus*, ut τέττιγος ἄεθλος sit *cantus certamen*, ad quod *Simonides* discipulos convocabat. Qui eorum condicta hora non adessent, asino, quo magister ad aquam advehendam utebatur, semimodium hordei (μέγα δεῖπνον) dare jubebantur. Asinum vero *Athenaeus* judicat Epeum vocari, quod Epeus, secundum fabularum traditionem, Atridis aquam praebuerit; idque facientem eum in tabula picta conspici. Πανοπηϊάδης. Epeus, Panopei filius, ap. *Homer.* Il. ψ. 665. Cf. *Eustath.* ad Il. p. 1445. 48. et *Suchfort* in *Stesichori* Fragm. p. XXX. sq.

¶. 147.] *CII.* (*CVIII.*) „In Salmasiana collatione „Anthol. Plan. cum Cod. Vat. margini adscriptum Σιμωνίδου, nulla cum mentione *Callimachi*. Epigrammati, „quod praecedit in Planudea, quodque inter ἀδέσποτα „retuli DCLXXIX. nec *Simonidis* nec *Callimachi* ad„scriptum nomen. Alia, forte accuratiori, collatione usus „est *Ernesti*, cujus *Callimachum* vide p. 331.“ *Brunck.* In Planudea p. 222. St. 323. W. *Leonidae* tribuitur. In membranis Bibl. Vatic. bis legitur. Loco priore p. 234. cum lemmate τοῦ αὐτοῦ. (Praecessit Epigr. *Philippi.*) Loco altero p. 257. τοῦ αὐτοῦ, scil. Σιμωνίδου, cujus solius nomen adscriptum est priori disticho Epigr. XXXV. quod hoc nostrum proxime praecedit. Epigramma illud, quod in Planudea nostrum praecedit, et cui initium: Γήραϊ καὶ πενίῃ — in Cod. Vat. satis longo inter-

vallo a nostro sejunctum, auctoris nomen non adscriptum habet. In nota *Salmasii*, quam exhibet *Ernest.* ad Callimach. p. 331. nr. LXXI. omnia perperam confusa. Erroris fons et causa patebit consulentibus notas ad Ep. *Simonidis* XXXV. — V. 1. ἡ γενῦς νικῶ. Sic Vatic. loco pr. Poëta Plutoni injustitiam exprobrat, quod, naturae legibus turbatis, puellam filiam ante vetulam matrem ad inferos devocaverit.

CIII. (*CIX.*) Ex Cod. Vat. p. 614. edidit *Leo Allatius* p. 216. cum lemmate: Σιμωνίδου. καὶ μέτρον καὶ τοῦτο τροχαϊκὸν πεντάμετρον κατὰ μετάθεσιν τῆς λέξεως. Qui reliqua mutavit *Brunckius*, etiam τετράμετρον pro πενταμέτρῳ debuisset scribere. Pro καλλισφύρου Cod. in utroque versu καλλίσφυρον praebet; idque repetivit *Allatius*.

CIV. (CX.) Ap. *Stobaeum* in Eclog. Phys. I. Tit. IX. p. 232. ed. Heeren. p. 143. Grot. *Brunckius* exhibuit emendationem *Piersoni* in Verisim. p. 132. Vulgo: καὶ π. ψυχῇ καὶ τὰ βιότατα. *Grotius* dederat: καὶ π. σμύχει καὶ τὰ βιαιότατα. Quum Codices lectionem βιαιότατα confirmarent, *Heeren* recepit *Grotii* lectiones: ὅτι (ex Codd. ap. *Canter.* οὗτοι) χρόνος ὀξὺς ὀδόντας Καὶ πάντα σμύχει καὶ τὰ βιαιότατα. Non tamen dubitaverim ψήχει praeferre, quod a ψυχῇ proxime abest. Firmatur etiam imitatione nescio cujus in Epigr. ἀδεσπ. DCXV. ψήχει καὶ πέτρην ὁ πολὺς χρόνος. ubi similia notabimus. De permutatione vocabulorum ψύχειν et ψήχειν vide quae dedit *Ernesti* ad *Callim.* H. in Cerer. 46. p. 242. βαιὰ et βίαια confusa in *Sophocl.* Oedip. Colon. 1199. ubi vide *Brunck.* — Ad sententiam facit *Tibull.* I. 4. 18. *Longa dies molli saxa peredit aqua.*

CV. (*CXI.*) Planud. p. 274. St. 396. W. In Cod. Vat. bis exstat, p. 210. et 213. in calce paginae, alia, sed antiqua, manu scriptum. Protulit *Suidas* v. οἰνωπός.

ubi male ἐρεπτόμενοι habetur. De *Sophoclis* tragici morte duplex eſt veterum traditio. Sunt, qui eum, *accepto tragicae victoriae nuntio*, exſpiraſſe dicant. *Plinius* H. N. VII. 54. p. 408. et alii, quos *Harduinus* laudat. Alii eundem uvae acino ſuffocatum narrant. Hoc *Iſtro* et *Neanthe* auctoribus diſerte tradit *Biogr. Anonymus* p. XI. Καλλιππίδην ὑποκριτὴν ἀπὸ ἐργασίας ἐξ Ὀποῦντος ἥκοντα παρὰ τοὺς χόας, πέμψαι αὐτῷ σταφυλήν· τὸν δὲ Σοφοκλέα λαβόντα καὶ βαλόντα εἰς τὸ στόμα ῥᾶγα ἔτι ὀμφακίζουσαν, ὑπὸ τοῦ ἄγαν γήρως ἀποπνιγέντα τελευτῆσαι. Idem ſecutus eſt *Sotades* ap. *Stob.* Tit. XCVI. p. 526. 18.:

Σοφοκλῆς ῥᾶγα φαγὼν σταφυλῆς πνιγεὶς τέθνηκε.

Et *Lucian.* de Macrob. T. III. p. 226. 30. Diverſas has traditiones conciliare conatus eſt *Harduinus*, dicens, *Sophoclem*, in illa laetitia, quam ex nuntio de victoria tragica cepiſſet, vinum bibiſſe acinique hauſtu ſtrangulatum eſſe. At ejusmodi interpretationes ſi admittendae ſunt, nihil eſt in univerſa hiſtoria difficultatis, quod non expediri queat. Ingenioſius *Leſſingius* noſter, in Operibus Tom. I. p. 304. ſqq. fabulam de *Sophocle* acino uvae ſtrangulato ex hoc ipſo Epigr. male intellecto profluxiſſe arbitratur. Verba poëtae non proprio ſenſu explicanda eſſe, ſed victoriam, poëtae a Baccho conceſſam, ſub uvae imagine intelligi; uvam itaque mortis dici cauſam, quod poëta, nuntio de victoria accepto, ſubita morte exſtinctus ſit. Agnoſcimus in hac explicatione *Leſſingii* acumen, cujus ope ut ſaepenumero ea, quae ceteros omnes fefellerant, inveſtigavit, ſic contra eodem crebro a recta et ſimplici veritatis via deductus eſt. *Anacreontem* eodem mortis genere periiſſe, narrat *Plinius* VII. 5. *Valerius Max.* IX. 12. ubi certe allegorica interpretatio locum non habet.

CVI. (CXII.) Vat. Cod. p. 180. Primus protulit *Leo Allatius* p. 214. *Kuſter.* ad *Suidam* v. ἥρασσε. Anthol.

Reisk. p. 28. nr. 470. Non veteris illius *Simonidis* carmen esse constat; sed nec illius nepoti cum *Reiskio* tribui potest. Sacra Gallorum post Ol. CXXV. in Graeciam penetrarunt. Jam *Antiocho M.* regnante, i. e. post Ol. CXXXIX. 2. vixit *Simonides Magnesius*, *Sipyli* filius, quem *Suidas* Antiochi res gestas scripsisse tradit. Vide *Allatium* p. 217. *van Goens* Dissert. de Sim. p. 33. Hic fortasse hoc Epigr. conscripsit, in quo Gallus, vi tempestatis sub rupem compulsus, leonem tympani sono in fugam compulisse narratur. Idem argumentum tractarunt *Alcaeus Messen.* Ep. VIII. *Dioscorid.* Ep. XI. *Antip. Sidon.* XXVII. quod, ni fallor, totum e nostro expressum est. — V. 1. 2. *Suidas* in κατήλυσιν sic profert: Χειμερίην νιφετοῖο κατήλυσιν ἐρημαίην ἤλθεν ὑπὸ σπιλάδα. *Reiskius* ἤλθεν dedit, contra Cod. fidem, quam secutus est *Kuster.* — V. 3. ἀπ' ἐμόρξατο. Cod. Seq. versu εἰς κοίλην. operarum fortasse vitio. κοίλην ἀτραπὸν poëta dixit, ubi Gallus effugium non habebat. — Pro ἴκτο λέων apogr. Lips. ἦλθε λ. male. — V. 5. 6. habet *Suidas* v. ἤρασσε sic: αὐτὰρ ὁ πεπταμένῃ μ. τ. ἔσχετο χ. Hic in *Suidae* edit. p. ὃ legi, distinctione in fine versus posita, monuit *Brunckius*; nec aliter hunc versum scribendum censebat *Toup.* in Cur. nov. p. 216. In cod. est ὃ πεπταμένῃ et ἔσχεθε. In marg. γρ. ὃ σχέθε. Idque una cum lect. contextus exhibet *Allatius*. Poteramus igitur supersedere conjectura *Reiskii*, αὐτὰρ ὁ πεπταμένον μ. τ. ἔσχε τὸ χειρί. — V. 7. νόμον est in apogr. Lips. et ap. *Kuster.* In Cod. ipso et ap. *Allatium* legitur βρόμον. *Dioscorid.* Epigr. XI. τὸν βαρὺν οὐ μείνας ἀκοῆς ψόφον. *Antip. Sid.* XXVII. αὐτὰρ ὁ θαμβήσας φθέγγον βαρύν. Non erat, cur a Codicis scriptura recederetur, quae altera longe est gravior. De sonitu vehemente et terribili *Eurip.* in Hippol. 1201. ἠχὼ, χθόνιος ὡς βροντὴ Διὸς, βαρὺν βρόμον μεθῆκε. De ipso tonitru *Pindar.* Ol. II. 45. Semele ἀποθανοῖσα βρόμῳ κεραυνοῦ. Et βρονταὶ βαρύβρομοι *Euripid.* in Phoen. 190.

Quo vero epitheto graviſſimum tonitru ſonitum pinxit, idem graviter ſonanti tympano tribuit in Bacch. 156. βαρυβρόμων ὑπὸ τυμπάνων. Idem in Helena 1363. junxit τύμπανα βυρσοτενῆ et βαρύβρομον αὐλόν. Jam confer *Aeſchyl.* ap. *Strabon.* X. p. 721. C. τυμπάνω δ' ἠχὼ, ὡς ὑπογαίου βροντῆς φέρεται βαρυταρβής. — V. 8. ἔθυνεν omnes, etiam *Allatius.* — ἡμιγύναικα. ad rei miraculum augendum. *Antip. Sidon.* l. c. ἴθρις ἀνὴρ, ut praeclare correxit Cl. *Huſchke.* — V. 9. 10. laudat *Suidas* in λάτρης et ὄρεια, qui utroque loco ὃς τάδ' ὄρεια habet. *Allat.* τάδ' ἱερεία. In apogr. Gothano ταδερεια, eraſo ι, quod in fine vocis appictum fuerat. — Cincinnos Gallus dedicat ap. *Antiſtium* Ep. I. et Ep. inter ἀδέσπ. CLXXIV. σοὶ τάδε θῆλυς Ἄλεξις — φάσγανα καὶ ξανθὰς τὰς πρὶν ἔσεισε κόμας.

Ex Lectt. p. 25.] *CVII.* (*CXIII.*) Servavit *Ariſtoteles* Rhetor. I. VII. 32. unde in Olympionicam ſcriptum eſſe apparet. Primum verſum iterum profert omiſſo vocabulo ἄσιλλαν L. I. IX. 31. In Cod. *Victorii* notatum, in quibusdam Codd. legi v. 1. πρόσθεν μὲν τραχεῖαν ἔχων ὤμοισιν ἄσιλλαν· et addi praeterea verſ. tertium:

Νῦν δὲ κράτος φέρομεν μέγα πᾶσιν Ὀλυμπιονίκαις.

Simonidi hoc diſtichon vindicat *Euſtath.* ad Od. ξ. p. 545. 52. qui ἐς Τεγέην ἔφερε legit. — Scriptum eſt in hominem infimi ordinis, qui, cum piſcibus vendendis vitam toleraſſet quondam, victoriam ex Olympicis reportavit. ἄσιλλα jugum utrique humero impoſitum, quo onera ſublevata facilius portantur; cujus machinae uſus in ferendis piſcium corbibus vel praecipuus, docente *T. Hemſterhuſio* ad Heſych. T. I. p. 589. Vide etiam *Bergler.* ad *Alciphr.* I. 1. p. 6. εὐθὺς οὖν ὀψώνου πλησίον, καὶ τὰς ἀσίλλας (vulgo τὰς εἴλας) ἐπωμίους ἀνελόμενοι, καὶ τὰς ἑκατέρωθεν σπυρίδας ἐξαρτήσαντες.

In hac fragmentorum *Simonidis* collectione non debebat omitti diſtichon, quod ἐκ τῶν Σιμωνίδου ἐπιγραμμάτ

των servavit *Stobaeus* in Ecl. phys. L. I. IX. p. 230. ed. *Heeren.* Vid. *Ursin.* Carm. IX. ill. Fem. p. 168.:

Οὐκ ἔστι μείζων βάσανος χρόνου οὐδενὸς ἔργου,
ὃς καὶ ὑπὸ στέρνοις ἀνδρὸς ἔδειξε νόον.

Ap. *Grotium* p. 143. in marg. lemma est: *Incertus Caco.* In Codd. *Heerenii* Λακώνων. fortasse pro Ἀγάθωνος.

In Cod. Vatic. *Simonidi* tribuitur Epigr. quod *Brunckius*, auctore *Diogene Laërtio*, *Empedocli* tribuit T. I. p. 163. nr. II. — Ejusdem *Empedoclis* Ep. I. *Leo Allatius* p. 216. ad *Simonidem* auctorem refert. Vide *Suidam* v. ἄκρων.

PHILIADAE MEGARENSIS.

Ex Tom. III. p. 329.] Legitur hoc distichon ap. *Stephan. Byz.* in Θέσπεια. unde sumsit *Eustath.* Il. β. p. 201. 40. Utroque loco θ' οἱ legitur pro τοί. — V. 2. in *Holsten.* Cod. ἄρχει pro αὐχεῖ. Scriptum videtur in eos, qui a Persis, versus Athenas proficiscentibus, in Thespiarum incendio et vastatione interfecti sunt. Probabile est, eos, qui Thespiis relicti erant, cives urbem contra hostium impetum defendisse, quamvis hoc diserte non traditur ap. *Herodot.* VIII. 50. p. 651.

TIMOCREON RHODIUS.

I. Hoc scolion servavit *Scholiast. Aristoph.* Acharn. v. 532. ubi Comicus Periclem νόμους dedisse ait

— — ὥσπερ σκολιὰ γεγραμμένους,
ὡς χρὴ Μεγαρέας μήτ' ἐν γῇ, μήτ' ἐν ἀγορᾷ,
μήτ' ἐν θαλάττῃ, μήτ' ἐν ἠπείρῳ μένειν.

μιμούμενος τὸν Σκολιῶν ποιητήν· Τιμοκρέων δὲ ὁ Ῥόδιος, μελοποιὸς, τοιοῦτον ἔγραψε σκολιὸν κατὰ τοῦ πλούτου, οὗ ἡ ἀρχή· ὤφελες — —. Quae *Suidas* habet v. Σκολιὸν T. III. p. 334. ſumta ex *Scholiis* ad Ran. 1337. ubi antiquius illud ad Acharnenſes Scholion exſcriptum eſt. Noſtrum carmen *Stephanus* retulit in Fragm. Lyric. p. 396. Sic, ut *Br.* dedit, diſtinxit *Alberti* Obſſ. phil. in N. T. p. 401. Initium Scolii laudat *Iſidor. Peluſ.* L. II. Epiſt. CXLVI. — V. 2. μήτε ἐν γῇ. *Suidas*, et ſq. verſ. φανήμεναι. — V. 6. πάντ' ἐν ἀνθρώποις κακά. omiſſo ἐστί. *Suid.* et *Schol.* — *Brunck.* in Notis ad Ariſtoph. Acharn. 533. ſcribendum cenſet:

ὤφελές γ', ὦ τυφλὲ Πλοῦτε,
μήτε γῇ — — —

omnes enim hujus ſcolii verſus eſſe dimetros trochaicos acatalecticos, praeter penultimum, qui catalectus eſt. Paulo aliter hos verſus laudat *Iſidor. Peluſiota* L. II. Ep. CXLVI. ἔθος γὰρ ἦν παλαιὸν μετὰ τὴν συνεστίασιν ἅπτεσθαι λύρας καὶ ᾄδειν· Ἀπόλοιο, ὦ Πλοῦτε, καὶ μήτε ἐν γῇ φανείης, μήτε ἐν θαλάσσῃ. — Ad ſententiam ultimi verſus cf. *Anacr.* Od. XLI. 12. πόλεμοι, φόνοι δι' αὐτόν· Τὸ δὲ χεῖρον, ὀλλύμεσθα Διὰ τοῦτον οἱ φιλοῦντες. *Teles* ap. *Stob.* XCI. p. 510. 34. ἐξ αὐτοῦ δὲ αἱ πλεῖσται πονηρίαι, καὶ μυρία τῶν κακῶν οὐκ ἂν ἦν, εἰ μὴ πλοῦτος ἦν (vulgo ἥδιον)· γίνεται φόνος διὰ κέρδος, ἱερὰ συλᾶται, φιλία παραβαίνεται, πίστις ἀμελεῖται. Cf. *Horat.* III. Od. III. 49. ſqq. *Theophyl. Simoc.* Ep. X. χρυσὸς — δι' οὗ μέγιστα κακὰ τοῖς ἀνθρώποις φοιτῶσιν.

II. Ex Cod. Vat. p. 614. edidit *Leo Allatius* p. 213. „Ὅμοιον τῷ Σιμωνίδου. non quoad metra, quae plane diverſi „generis, ſi modo metra ſunt.“ *Brunck.* Miror, haec quid ſibi velint. Certe hoc diſtichon, et *Simonidis* CIX. ſibi ſimillima ſunt. Utrumque hexametro conſtat, qui verbis transpoſitis in tetrametrum trochaicum mutatur. Elumbes ſunt *Timocreontis* numeri, ſed numeri tamen, nec in metri leges peccant, niſi quod in prima ſede

tetrametri dactylus est, a quo tamen tetrametrorum scriptores non penitus abhorruisse, inde patet, quod *Hephaestio* dactylum imparibus sedibus concessum dixit. Vide *Hermann.* de Metr. p. 115. — De simultatibus inter *Timocreontem* et *Simonidem* quaedam notavimus ad *Simonid.* Ep. LXI. p. 137.

A E S C H Y L U S.

I. Anthol. Planud. p. 201. St. 292. W. „Tetra„stichon hoc fragmentum esse elegiae, quam scripsit in „eos, qui ad Marathonem occubuerant, credit *Stanlei* „Comment. in vit. Aesch. p. 707. ut et *Simonidis* Car„men LI. particulam esse elegiae, quam in idem argu„mentum scripsit *Simonides.*" *Brunck.* Idem, sed dubitanter, dixit *Leo Allatius* p. 212. Verum haec intelligi nequeunt, nisi lectis, quae ap. *Biographum Aeschyli* habentur: ἀπῆρε δὲ (Aeschylus) ὡς Ἱέρωνα τὸν Σικελίας τύραννον, κατά τινας μὲν, ὡς ὑπ' Ἀθηναίων κατασπουδασθεὶς, καὶ ἡσσηθεὶς νέῳ ὄντι τῷ Σοφοκλεῖ· κατὰ δὲ ἐνίους ἐν τῷ εἰς τοὺς ἐν Μαραθῶνι τεθνηκότας ἐλεγείῳ ἡσσηθεὶς Σιμωνίδῃ. At in hoc tetrasticho non de iis agitur, qui in pugna Marathonia, sed de aliis, qui ad Ossam perierant. Hoc probe vidit *Heathius*, qui in Addend. ad Aeschyl. in fin. non antiquiori illi, sed recentiori cuidam *Aeschylo*, fortasse Alexandrino, tribuendum censet hoc Epigramma. In Cod. Vat. p. 245. lemma est: εἰς ἑτέρους προμάχους Θεσσαλῶν. *Opsopoeus* in Thessalos putabat scriptum, qui in pugna contra Philippum caesi, in suo agro sepulti sint. Qui si Philippum, Amyntae filium, intellexit, fallitur; is enim Thessalos sibi amicos habuit. Equidem in tanta rei obscuritate vanis conjecturis indulgere nolim. —

οι
V. 3. ζῶον Vat. Cod. — V. 4. ἀμφιέσαντο κόνιν. De fra-

tribus *Agathias* LXXXIX. ξυνὴν ἀμφεβάλοντο κόνιν. Eleganter de Plataeënsibus, urbe eversa, occisis — σᾶμ' ἐρατὰν πάτραν Κείμεθ' ἐφεσσάμενοι. *Nicomed.* T. II. p. 283.

II. Ex Tom. II. p. 523.] Servavit *Auctor Vitae Aeschyli*: ἀποθανόντα Γελῶοι πολυτελῶς ἐν τοῖς δημοσίοις μνήμασι θάψαντες ἐτίμησαν μεγαλοπρεπῶς, ἐπιγράψαντες οὕτως· Αἰσχύλος .... Ipsi *Aeschylo* tribuit, alterum distichon laudans, *Athen.* XIV. p. 627. D. Αἰσχύλος, τηλικαύτην δόξαν ἔχων διὰ τὴν ποιητικὴν, οὐδὲν ἧττον ἐπὶ τοῦ τάφου ἐπιγραφῆναι ἠξίωσε μᾶλλον τὴν ἀνδρείαν, ποιήσας· ἀλκὴν .... Prius distichon excitavit *Plutarchus* de Exsil. T. II. p. 604. E. Non dubitari debet cum *Harlesio* (ad *Fabricii* Bibl. Gr. T. II. p. 172. z.) loci apud *Athenaeum* non memori, quin hoc ipsum Epigr. respexerit *Pausanias* L. I. 14. p. 35. ubi Athenienses de nulla unquam victoria magis gloriatos esse ait, quam Marathonia: καὶ δὴ καὶ Αἰσχύλος, ὥς οἱ τοῦ βίου προσεδοκᾶτο ἡ τελευτὴ, τῶν μὲν ἄλλων ἐμνημόνευσεν οὐδενὸς, δόξης ἐς τοσοῦτον ἥκων ἐπὶ ποιήσει καὶ πρὸς Ἀρτεμισίῳ καὶ ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχήσας· ὁ δὲ τό τε ὄνομα προτεθὲν καὶ τὴν πόλιν ἔγραψεν, καὶ ὡς τῆς ἀνδρείας μάρτυρας ἔχοι τὸ Μαραθώνιον ἄλσος καὶ Μήδων τοὺς ἐς αὐτὸ ἀποβάντας. — V. 2. πυροφόροιο Γέλας. Hanc formam attigit *Stephanus Byz.* v. Γέλα. ubi *L. Holsten.* p. 82. hujus distichi non immemor fuit. Idem laudavit, de illius regionis fertilitate agens, *Dorvillius* in Sicul. T. I. p. 131. — V. 3. ἄλσος. Lucus Marathonis herois, a quo ille campus appellatus est. *Pausan.* I. 15. p. 37. et 32. p. 79. — V. 4. βαθυχαιτήεις. *capillis promissis hirsuti*, ut de Persiae incolis *Ammian. Marcell.* XXIII. 6.

P I N D A R U S.

Tom. II. p. 523.] Legitur ap. *Suidam* v. τὸ Ἡσιόδειον γῆρας T. II. p. 483. quod ductum esse ex *Aristotelis* Republ. tradunt Proverbia ex Cod. Vat. Cent. IV. 3. p. 315. Ἀριστοτέλης ἐν Ὀρχομενίων πολιτείᾳ δὶς τεθάφθαι φησὶ τὸν Ἡσίοδον καὶ ἐπιγράμματος τοῦδε τυχεῖν· χαῖρε — —. Ex schedis Barberinis protulit *Wasse* ad Thucyd. L. III. p. 226. Cf. *Fabretti* p. 675. *Tzetzen* ad Hesiodum p. 3. In his omnibus locis legitur μέτρον ἔχων. Merito haec displicuerunt *Graevio* in Lect. Hesiod. c. VII. p. 34. ubi ex Msto Vossiano corrigit — μέτρα χέων σοφίης. *Hominibus tradens sapientiam* sive *praecepta sapientiae.* Sed μέτρον σοφίης non est simpliciter sapientia, sed sapientiae summum, ipsa ejus mensura et perfectio; ut et ap. *Homer.* Il. λ. 226. ἥβης μέτρον non *juventus*, ut vulgo interpretantur, sed *flos juventutis;* quod indigetat *Eustath.* ad Il. p. 776. 28. Qui praestantissimum cognitionis genus colit, eum ἱμερτῆς σοφίης μέτρον ἐπιστάμενον dicit *Solon* Fr. V. 52. Jam quis veterum dixit χέειν τινὶ σοφίην, sive μέτρα σοφίης, pro *tradere?* Nec in verbis μέτρον ἔχειν vitii sedes quaerenda est; (quamvis et *Gilb. Wakefield* in Silva crit. T. III. p. 97. μέτρον ἱκὼν sive μέτρα νικῶν tentavit, quibus conjecturis difficultas minime tollitur) sed in ἀνθρώποις. Vide, an corrigendum sit:

Ἡσίοδ', ἀμβροσίης μέτρον ἔχων σοφίης.

μέτρον ἔχων, ut Epigr. Inc. DCCXXXV. γηραλέου τέρματ' ἔχοντα βίου. *Archestratus* ap. *Athen.* VII. p. 302. B. ἔχουσι δὲ τέρματα νίκης. — Sapientiam vero eximiam ἀμβροσίην vocavit *Pindarus*, tanquam ex deorum fontibus haustam ipsamque immortalitate dignissimam. Idem Pyth. Δ. 531. εὗρε παγὰν ἀμβροσίων ἐπέων. Inter alia translati usus

τοῦ ἀμβρόσιος exempla ἀμβρόσιος λόγος laudatur ab *Eustathio* ad Il. p. 333. 13. — Quod si quis opposuerit tot testium in eadem lectione conspirationem, primum idem de *Graeviana* lectione valere dicam, deinde hos omnes testes pro uno habendos esse. Fons, unde Paroemiographi hauseruut, *Aristoteles* fuit; quo forte turbato, corruptela ad omnes permanavit. Unus exscripsit alterum. Marmor autem, cui idem distichon insculptum esse dicitur, nihil equidem moror, talia permulta a fraudulentis hominibus conficta, nonnunquam etiam ab eruditae antiquitatis amatoribus facta esse probe gnarus. Certe versui a nobis concinnato,

ἀμβροσίης μέτρον ἔχων σοφίης

ad amussim respondet versus *Solonis*:

ἱμερτῆς σοφίης μέτρον ἐπιστάμενος.

BACCHYLIDES.

Tom. I. p. 149.] *I.* Servavit *Stobaeus* in Eclog. phys. I. 9. p. 11. *Canter.* p. 131. *Grot.* p. 166. ed. *Heeren.* Ex *Stobaei* Cod. primus edidit *Fulv. Ursinus* Carm. IX. ill. fem. p. 201. — V. 1. δ' οὐκ ex Cod. Vat. cum *Ursino* edidit *Heeren.* — V. 2. οὔτ' ὄλβος τ' *Ursin. Heer.* ὄλβον *Cant.* ὄλβοι *Grot.* — V. 3. οὐ *Ursin.* πάνφερσις. *Cant.* et *Grot.* Nostrum *Ursin.* dedit. Sensus est, mortales neque bona neque mala vitae ipsos sibi sumere, sed omnia in Fortunae manibus posita esse. — V. 4. ἐπιχρίπτει *Grot. Cant.* quae verbi forma nec ipsa improbanda est, utpote antiquior, judice *Wesselingio* ad Herodot. II. p. 132. 5. Consule de verbo ἐγχρίμπτειν et ἐγχρίπτειν *Valcken.* ad Herodot. IV. p. 331. 26. et inprimis *Ruhnken.* ad Tim. p. 104. sq. — In fine αἶσα est ex emendatione *Ursini*, pro δεῖσα, quod *Heerenius* quo-

que in Codd. ſuis invenit. Ap. *Heſych.* reperitur: Δειπάδα. τὴν μοῖραν. De Fortuna agi apparet, quocunque tandem nomine *Bacchylides* illam appellaverit. Fortuna modo huc, modo illuc admovet νέφος· *tempeſtatem* interpretatur *Heerenius.* Miror, nihil a poëta additum eſſe, quo rem accuratius definiret, ut ap. *Plutarch.* in Vit. Mar. T. I. p. 414. νέφος τοσοῦτον πολέμου καὶ σκηπτὸν ὠσάμενοι. Quod ex *Herodoto* videtur derivatum L. VIII. 109. p. 670. *Homer.* Il. ρ. 243. ἐπεὶ πολέμοιο νέφος περὶ πάντα καλύπτει. *Pindar.* Iſthm. δ. 26. τραχεῖα νιφὰς πολέμοιο. Quod convenit cum *Simonideis* Ep. LII. νεφέλη πολέμου τρηχείη. — Neque νέφος calamitatem in univerſum ſignificare videtur, cum h. l. non ſolum de calamitatibus agatur, quas Fatum admoveat, ſed de quavis fortuna, ſecunda adverſave. His fere adducor, ut νέφος depravatum ſuſpicer. Quid, ſi ſcriptum fuerit:

ἀλλ' ἐπιχρίμπτει λαῖφος
ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλαν γᾶν
ἁ πάνδωρος Αἶσα.

Haec nobis gubernatoris imaginem ſubjiciunt, qui navem, prout res poſtulat, modo ad hanc, modo ad illam terram convertit. Jam haec ipſa imago obverſabatur *Pindaro* ap. *Plutarch.* de Fort. Tom. II. p. 318. A. qui Divam, ubi Romam ingreſſa fuerit, non amplius mutabilem fuiſſe ait, οὐκ ἀπευθὴς, κατὰ Πίνδαρον, οὐδὲ δίδυμον στρέφουσα πηδάλιον, ἀλλὰ μᾶλλον Εὐνομίας καὶ Πειθοῦς ἀδελφή. *Dio Chryſoſt.* Orat. LXIII. p. 591. Fortunam alii ἐπὶ ξυροῦ ἔστησαν, οἱ δὲ ἐπὶ σφαίρας, οἱ δὲ πηδάλιον ἔδωκαν κρατεῖν· — τὸ δὲ πηδάλιον δηλοῖ, ὅτι κυβερνᾷ τὸν τῶν ἀνθρώπων βίον ἡ τύχη. Idem Orat. LXIV. p. 593. τῇ μὲν δεξιᾷ χειρὶ πηδάλιον κατέχει — διότι τὸν βίον ἡμῶν ὥς τινα μεγάλην ναῦν κυβερνᾷ. *Vela* autem, τὸ λαῖφος, pro navi ſimpliciter; plane ut ap. *Horatium* L. V. Carm. 16. 59. *non huc Sidonii torſerunt cornua nautae.* ubi *cornua* antennarum ſunt

pars, τὰ κέρατα. — Nec male etiam tibi Fortunam finxeris aura mutabili *vela* implentem, qualis imago est in *Eurip.* Oreste 340. Ὁ μέγας ὄλβος οὐ μόνιμος ἐν βροτοῖς· Ἀνὰ δὲ λαῖφος ὥς τις ἀκάτου θοᾶς Τινάξας δαίμων, κατέκλυσε. Similiter in Rheso 322. ἡνίκ' ἐξώστης Ἄρης Ἔθραυσε λαίφη τῆσδε γῆς μέγας πνέων.

II. *Stobaei* Flor. CVI. p. 567. Gesn. p. 451. Grot. *Ursinus* p. 202. V. 1. et 2. leguntur etiam Tit. I. p. 1. 28. Gesn. p. 5. Grot. Omnem felicitatem in animo tranquillo positam esse ait; quam sententiam plurimis locis egregie tractavit *Horatius* II. Carm. XVI. 25. *Laetus in praesens animus, quod ultra est. Oderit curare, et amara lento temperat risu: nihil est ab omni Parte beatum.* I. Epist. XI. 28. *navibus atque Quadrigis petimus bene vivere: quod petis, hic est, Est Ulubris, animus si te non deficit aequus.* — V. 2. pro διατελεῖν fortasse non male correxeris — διαπλέκειν βίον. ut est ap. poëtam anonymum in *Athen.* L. XI. p. 458. B. ἐπὶ τοῖς παροῦσι τὸν βίον διέπλεκε — et, qui saepe poëtarum formulis utitur, *Herodotum* p. 422. 63. ubi vide Intrpp. — V. 3. οἷς *Gesn.* ὃς *Grot.* quod haud scio an genuinum sit: *qui multa animo versat.* Si ὃ admiseris, etiam φρένα legendum videtur. — V. 4. Hujus versus emendatio *Grotio* debetur, (ante quem legebatur παρόμαρτε νύκτα) nisi quod παρ' ἦμαρ dedit. — In fine versus idem μελλόντων χάριν ἑὸν ἰάπτεται κέαρ, pro vulgato, μ. χάριν ἀόνι ἅπτεται κέαρ. Hic *Gesnerus* et *Ursinus* ἀόνι, ut sensu cassum, omiserunt. Vide, an *Bacchylides* scripserit:

μελλόντων χάριν ἀνίᾳ
δάπτεται κέαρ — — —

Aeschyl. Prom. 436. συννοίᾳ δάπτομαι κέαρ. *Paul. Silent.* Ep. LXXXII. φωτῶν — δυςτλήτῳ πένθεϊ δαπτομένων. *Aristophan.* Ran. 66. με δαρδάπτει πόθος Εὐριπίδου. *Rhianus* Ep. I. θυμὸν ἔδουσι κατηφείῃ καὶ ὀϊζύς. *Apollon. Rhod.* I. 1289.

βαρεία νειόθεν ἄτῃ θυμὸν ἔδων. *Sappho* in Schol. Pind. Pyth. δ. 408. Διὸς παῖς ὁ χρυσὸς, κεῖνον οὐ σὴς, οὐδὲ κὶς, δάπτει δὲ βροτέαν φρένα κράτιστον ἀφένων. Sic haec fcribenda videntur, quae aliter tractavit *Valcken.* ad Amm. p. 102.

III. Servatum in Flor. *Stobaei* Tit. CVI. p. 568. Gesn. 457. Grot. ἄπρακτ' e codicibus reftituit *Grotius.* — δονεῖν καρδίαν. *Sappho* Fr. X. ἔρος δ' αὖτέ μ' ὁ λυσιμελὴς δονεῖ. Exempla verbi δονεῖν, ad affectus translati, collegi in Animadv. ad Theocrit. p. XXII.

IV. Apud *Stobaeum* Tit. XI. p. 136. Gesn. p. 77. Grot. *Urfin.* p. 201. Haec *Bacchylidis* verba veteri lapidi infculpta reperit *Caylus Recueil d' Antiq.* Tom. V. p. 134. — V. 3. σοφία τε vulgo. σοφίαν emendavit *Salmafius.* Lapis Lydius, quo aurum probatur, etiam χρυσῖτις vocabatur. χρυσῖτις λίθος ἡ λεγομένη βάσανος ἢ Λυδία. *Hefych.* *Theocrit.* Eid. XII. 36. Λυδίῃ ἴσον ἔχειν πέτρῃ στόμα, χρυσὸν ὁποίῃ Πεύθονται — ἀργυραμοιβοί. Similis color in his *Theognidis* 491. ἐν πυρὶ μὲν χρυσόν τε, καὶ ἄργυρον ἴδριες ἄνδρες Γιγνώσκουσ', ἀνδρὸς δ' οἶνος ἔδειξε νόον. Vide *Salm.* ad Solin. p. 776. — Poft παγκράτης vulgo τ' inferitur.

¶. 150.] *V.* Apud *Stob.* Tit. X. p. 127. Gesn. 69. Grot. *Urfin.* p. 202. — Vulgo ἀνθρώπω. In marg. *Gesn.* ἀνθρώπων notavit. *Grotius* tacite recepit ἀνθρώπῳ, quod vel fine codicis auctoritate fieri poterat.

VI. et *VII.* Ap. *Stob.* Tit. XCVI. p. 528. Gesn. 405. Grot. — Alterius fragmenti fententiam expreffit *Pofidipp.* Ep. XVI. ἦν ἄρα τοῖνδε δυοῖν ἑνὸς αἵρεσις, ἢ τὸ γενέσθαι Μηδέποτ', ἢ τὸ θανεῖν αὐτίκα τικτόμενον. *Plin.* H. N. VII. 1. p. 369. *Itaque multi exftitere, qui non nafci optimum cenferent, aut quam ocyffime aboleri.* Plane contrario fenfu *Urfinus* p. 205. ex Codice *Stobaei* edidit: θνατοῖς μὲν φῦναι φέριστον, καὶ δ' ἀελίου φάος Ἔρος προσιδεῖν.

VIII. Ap. *Stob.* T. CI. p. 549. Gesn. 425. Grot. Verfum quartum folum laudat idem Tit. XCVI. p. 528.

Gesn. 405. Grot. — *Urſinus* p. 201. Similia comparavit *Barthius* ad *Claudian.* De Laud. Stilic. I. 24. p. 188.

IX. Ap. *Stob.* Tit. LIII. p. 367. Gesn. 209. Grot. ex Paeanibus. *Urſinus* p. 200. Pacis bona recenſentur. — V. 1. δέ τε θ. *Urſin.* — τίκτει Εἰρήνη πλοῦτον. *Pauſan.* I. 8. p. 19. Ἀμφιάραος καὶ Εἰρήνη φέρουσα Πλοῦτον παῖδα. ut egregie emendavit *Facius* pro Πλούτωνα. *Pindar.* Ol. XIII. 8. Δίκα – καὶ ὁμότροπος Εἰράνα, ταμίαι ἀνδράσι πλούτου. Per pacem laetitia floret et cantus. *Heſiodus* urbem pace florentem deſcribens, primo loco ponit viros — ἐν ἀγλαΐαις τε χοροῖς τε τέρψιν ἔχοντας, in Scuto Herc. 272. Cf. *Homeri* Il. XVIII. 490. ſqq. — V. 3. δαιδάλεόν τ' ἐ. β. θ. τίθενται β. *Gesner.*, qui in marg. τίθεσθαι conjecit: parum feliciter. *Grotius* δαιδαλέων dedit, reliquis ſervatis. *Brunckius* recepit emendationes *P. Leopardi* in Em. L. IV. 21. p. 114. — V. 4. ξανθᾷ omittit *Urſin.* — μερίδες εὐτρίχων τε μ. *Gesn.* et *Grot.* — *Leopardus* μηρία τῶν ε. — V. 6. αἴθαν ἀράχναν. *Gesn.* qui v. octavo εὐρὼς omittit, quam vocem *Leopardus* reſtituit ex *Plutarcho* in V. Num. c. XX. p. 159. qui Numa regnante tantam omnium fuiſſe felicitatem ait, ὥστε καὶ τὰς ποιητικὰς ὑπερβολὰς ἐνδεῖν πρὸς τὴν τότε κατάστασιν λέγουσιν· Ἐν δὲ σιδαροδέτοις πόρπαξιν αἰθᾶν δ' ἀραχνᾶν ἔργα [πέλονται], καὶ εὐρὼς δάμναται ἔγχεά τε λογχωτὰ, ξίφεά τ' ἀμφήκεα, χαλκείων δ' οὐκέτι σαλπίγγων κτύπος, οὐδὲ συλᾶται μελίφρων ὕπνος ἀπὸ βλεφάρων. Plura ex his *Bacchylidis* verſibus derivata loca recenſet *Clark.* ad *Homer.* Od. XVI. 34. ex quibus inprimis memorabilis eſt hic *Theocriti* Eid. XVI. 96. ἀράχνια δ' εἰς ὅπλ' ἀράχναι Λεπτὰ διαστήσαιντο, βοᾶς δ' ἔτι μηδ' ὄνομ' εἴη. *Tibull.* I. El. X. 49. *Pace bidens vomerque vigent: at triſtia duri Militis in tenebris occupat arma ſitus.* Fortaſſe ejusmodi quid ſignificabatur etiam in verſibus Inachi *Sophoclei*, quorum unum nobis ſervavit *Suid.* in ἀράχνη T. I. p. 310. πάντα δ' ἐρίθων

ἀραχνᾶν βρίθει. quamvis haec verba omnino locum parum frequentatum describunt. Facetus est senarius *Cratini* ap. *Suidam* l. c. de homine famelico: ἀραχνίων μεστὴν ἔχεις τὴν γαστέρα. Cui similis ille ap. *Catullum* XIII. *nam tui Catulli plenus sacculus est aranearum.* Conf. *Bocharti* Hieroz. L. IV. 7. p. 1084. — Magis ad *Bacchylidem* nostrum faciunt haec ap. *Plutarchum* in Vit. Nic. Tom. III. p. 217. Athenienses longis bellis attriti ἡδέως μὲν ᾀδόντων τὰ τοιαῦτα χορῶν ἀκούοντες· κείσθω δόρυ μοι μίτον ἀμφιπλέκειν ἀράχναις· ἡδέως δὲ μεμνημένοι τοῦ εἰπόντος, ὅτι τοὺς ἐν εἰρήνῃ καθεύδοντας οὐ σάλπιγγες, ἀλλ' ἀλεκτρυόνες ἀφυπνίζουσι. — ¶. 151.] V. 9. σαλπίγγων κτύπος. Comparat *Bern. Martin.* Var. Lectt. II. 26. p. 50. *Horat.* in Epod. II. 5. *nec excitatur classico miles truci.* *Tibull.* I. 1. 4. *Martia cui somnos classica pulsa fugent.* ubi *Heynius Bacchylidis* versus sic constituit:

> χαλκέων δ' οὐκέτι σαλπίγγων κτύπος· οὔτε
> συλᾶται μελίφρων ὕπνος ἀπὸ βλεφά-
> ρων, ἁμὸν ὅς θάλπει κέαρ.

— V. 11. ἄμος ὅς θάλκει. *Gesn.* in marg. θάλπει. Hoc recepit *Grotius*, qui praeterea ἄμον ex ingenio dedit, improbante *Koenio* ad Gregor. de Dial. p. 168. Servata vulgari lectione sensus est: Qui tum, pacis tempore scilicet, pectus mulcet. Sed cum *Heynio* scribendum ἁμὸν, i. e. ἡμέτερον, quod *Br.* quoque verum esse censuit. — V. 13. ὕμνοι φλέγονται. *Sophocl.* in Oed. Tyr. 187. παιὰν δὲ λάμπει στονόεσσά τε γῆρυς ὅμαυλος.

X. Ap. *Stob.* Tit. CXXI. p. 610. Gesn. 503. Grot. *Ursin.* p. 203. — μεῖζον ἢ πενθεῖν. Cf. *Wasse* ad *Thucyd.* L. VII. 75. p. 518. ed. Bip. *Herodot.* L. III. p. 200. 60. τὰ μὲν οἰκήϊα ἦν μέζω κακὰ ἢ ὥςτε ἀνακλαίειν. ubi *Valckenarius* similia dedit, nostro loco non omisso. — ἀφθέγκτοισιν ἴσον nihil aliud est quam ἄφθεγκτον. Locutio similis ei, qua *Herodotus*, quique eum imitati sunt, passim

utuntur, ὅμοια τοῖς πρώτοις; τοῖς μάλιστα ὁμοίως δόκιμος, quae cum similibus illustrat *T. Hemsterh.* ad Lucian. Tom. I. p. 3. sqq.

XI. Servavit *Athen.* L. II. p. 39. F. Οὐ γὰρ ἀπὸ πάσης εὐθυμίας καὶ πληρώσεως τὸ καυχᾶσθαι καὶ σκώπτειν καὶ γελοιάζειν· ἀπὸ δὲ τῆς ἀλλοιούσης τὴν γνώμην, καὶ πρὸς τὸ ψευδὲς τρεπούσης, ἣ γίνεται κατὰ τὴν μέθην. διὸ Βακχυλίδης φησί· γλυκεῖ' ἀνάγκα κ. τ. λ. *Ursin.* in Fr. Lyr. p. 200. sq. — Ad vers. 1. ubi vulgo γευομένα legitur, *Casaubonus* haec notavit: „In primo versu Bacchylidis σευομένα habent „etiam membranae antiquitatis venerandae. Non pos„sum interpretari, nisi praepositionem ἐκ vel ἀπὸ adjicias. „*O dulcis necessitas, quae venis et oreris ex poculis.* Nam „σευομένη nihil aliud, quam πορευομένη et ὁρμῶσα. Acce„dam lubens ad libros alios, ubi γευομένα. Sed eligant „doctiores. Ἀνάγκαν vocat mellitissimus poëta τὴν φρενῶν „ἔκστασιν, cum, poto liberalius vino, homo suae spontis „non est, neque mentis sanae. Hanc necessitatem vocat „γλυκεῖαν, quia erat aliud olim ananca potionis genus, „cujus tristis necessitas. Plautus Rudente: *Perit potan„do opinor. Neptunus magnis poculis hac nocte eum in„vitavit. Credo, hercle, Anancaeo datum hoc quod bibe„ret.*" Haec *Casaubonus*, cum quo conspirat *Salmas.* ad Solin. p. 764. F. At nihil hic egisse *Casaubonum*, contendit gallicus *Athenaei* interpres *Le Febure de Villebrune* p. 141. qui vertit: *La douce nécessité de boire met à peine en train, qu'elle calme la colère de Venus*: secutus auctoritatem *Scaligeri*, qui ad *Tibull.* L. III. 6. 13. sic distinguit: γλυκεῖ' ἀνάγκα σευομένα κυλίκων Θάλπησι θυμὸν Κύπριδος. Ad perficiendam sententiam extrinsecus nihil assumendum. ἀνάγκη κυλίκων pro *potandi necessitate* a poëtarum usu minime alienum est. Blandam illam necessitatem, ubi sive aliorum blanditiis, sive nostri ipsius animi propensione ad rem aliquam faciendam impellimur, πειθανάγκην a veteribus vocatam, paucis attigit *Valckeu.*

ad Hipp. p. 262. A. B. Cum in toto hoc carmine ſuaves illuſiones, quae bene potorum animos mulcent, deſcribantur, alienus videtur ab h. l. ſenſus, quem ſecutus eſt *Villebrunius*. Aut fallor, aut depravatum eſt hujus fragmenti initium, quod in hunc fere modum corrigendum eſſe ſuſpicor:

γλυκεῖ' ἀνάγκα σευομένα κυλίκων
θάλπησι θυμὸν Κύπριδος
ἐλπίδι· αἰθύσσει δὲ φρένας
χαρὰ μιγνυμένα Διονυσίοισι δώροις.

Blanda illa potandi neceſſitas, ubi exoritur, animum mulcet grata ſpe Veneris, et laetitia, Bacchi donis commiſta, pectus ſuaviter commovet. Haec expreſſiſſe dixeris *Ovidium* in A. A. L. I. 237. *Vina parant animos, faciuntque caloribus aptos: Cura fugit multo diluiturque mero. Tunc veniunt riſus, tunc pauper cornua ſumit: Tunc dolor et curae, rugaque frontis abit. — Illic ſaepe animos juvenum rapuere puellae: Et Venus in vinis ignis in igne fuit.* *Horat.* IV. Carm. XII. 19. *cadus — Spes donare novas largus amaraque Curarum eluere efficax.* Vinum, quod Veneri favet, *Ion Chius* ap. Athen. L. II. p. 35. E. ἥδιστον πρόπολον βαρυγδούπων ἐρώτων vocat. *Euripid.* in Bacch. 272. Οἴνου δὲ μηκέτ' ὄντος οὐκ ἔστιν Κύπρις. θάλπειν verbum in re venerea inprimis aptum. *Aeſchyl.* Prom. 592. Ἰναχείη θάλπει κέαρ Ἔρωτι. 650. ἱμέρου βέλει πρὸς σοῦ τέθαλπται. Spes autem dicitur σαίνεσθαι, ut ap. *Aeſchyl.* in Choëph. 192. modo θάλπειν. *Charito* L. V. p. 80. 6. καὶ ἄλλη δέ τις ἐλπὶς ἔθαλπε τοὺς βαρβάρους. Ex *Joſepho* τοὺς δὲ ὑποθαλπομένους ἐλπίδι laudat *Suidas* in θαλπόμενοι. *Euſtath.* ad Odyſſ. α. 167. ἰστέον δὲ, ὅτι τὴν χαρμοποιὸν ἐλπίδα θαλπωρὴν λέγει, ἐπεὶ θάλπει τοὺς πολλοὺς ἡ τῶν ἀγαθῶν ἐλπίς. — Denique Κύπριδος ἐλπὶς comparandum cum verbis *Pauli Sil.* LXIII. de balneo, in quo viri mulieresque ſeparatim lavabantur: ἄγχι μὲν ἐλπὶς ἔρωτος. —

V. 3. αἰθύσσει. ῥιπίζει. αἰθύσσειν. ἀνασείειν. Σίνωνι Σοφοκλῆς. αἰθύσσοντος. ὁρμῶντος. *Hesych.* — V. 5. ὑψοτάτω πέμπει μερίμνας. curas mortalium elevat, κουφίζει. *Hermesianax* Eleg. v. 91. ἐκ δὲ βαθείης ψυχῆς κουφοτέρας ἐξεσόβησ' ἀνίας — ut hunc locum restituit *Ilgen* et *Heinrich.* in Obss. p. 48. *Panyasis* ap. Athen. L. II. p. 37. πάσας δ' ἐκ κραδίας ἀνίας ἀνδρῶν ἀλαπάζει. — V. 7. αὐτὸς, si sincerum est, pro μόνος accipi debet. Qui vino se proluerit, is se solum urbium expugnatorem, se regem et dominum putat. *Horat.* Epist. I. 5. 19. *Quid non ebrietas designat? operta recludit: Spes jubet esse ratas: in proelia trudit inermem. Sollicitis animis onus eximit: addocet artes. Foecundi calices quem non fecere disertum? Contracta quem non in paupertate solutum?* — V. 8. λύει. Ex *Homero* Il. π. 100. ὄφρ' οἶοι Τροίης ἱερὰ κρήδεμνα λύοιμεν. et passim. — V. 10. μοναρχήσειν δοκεῖ. *Plato* de Rep. IX. p. 573. C. καὶ μὴν ὅγε (ὁ μεθυσθεὶς) μαινόμενος καὶ ὑποκεκινηκὼς οὐ μόνον ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ θεῶν ἐπιχειρεῖ τε καὶ ἐλπίζει δυνατὸς εἶναι ἄρχειν. — V. 11. χρυσῷ. Haec fortasse obversabantur *Horatio* II. Carm. XVIII. 1. *Non ebur, neque aureum Mea renidet in domo lacunar.* *Alcaeus* ap. *Athen.* L. XIV. p. 627. A. μαρμαίρει δὲ μέγας δόμος χαλκῷ. — V. 14. ἀπ' Αἰγύπτου. Aegyptum, ut terram fertilissimam, laudat poëta. Vide, quae collegit, et hujus fragmenti memor, *Barthius* in *Claudian.* p. 133. — V. 16. ὡς. Vulgata lectio mihi quidem servanda videtur. Verba, ὡς πίνοντος ὁρμαίνει κέαρ, referenda sunt ad jucunda illa phantasmata, quae potantis animo blandiuntur. Sic accepit quoque interpres gallicus: *Tant le plaisir lui agite le coeur lorsqu'il boit.* ὁρμαίνοντα. ἐνθυμούμενον. *Suidas.* *Homer.* Il. κ. 4. ὕπνος ἔχε γλυκερὸς, πολλὰ φρεσὶ ὁρμαίνοντα.

XII. *Athen.* L. IV. p. 178. B. Βακχυλίδης δὲ περὶ τοῦ Κήϋκος οἴκου φησίν· ἔστη — —. *Ursinus* p. 202. — V. 2. ἔφασ' Athen. — ¶. 152.] V. 3. Paroemiacum esse, αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ ἀγαθῶν ἐπὶ δαῖτας ἴασιν, *Athenaeus* docet.

In nostro fragmento Hercules loquitur ad Ceÿcem, Trachinis regem, veniens, ut apparet ex *Zenobio* Prov. Cent. II. 19. qui, posito proverbio, haec scribit: οὕτως Ἡράκλειτος ἐχρήσατο τῇ παροιμίᾳ, ὡς Ἡρακλέους ἐπιφοιτήσαντος ἐπὶ τὴν οἰκίαν Κήτους (l. Κήϋκος. cf. *Apollodor.* II. 7. 6.) τοῦ Τραχινίου καὶ οὕτως εἰπόντος. Hinc discimus, parodiam illius versiculi, quam *Athenaeus* profert, αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ δειλῶν ἐπὶ δαῖτας ἴασιν, *Eupolidi* deberi. — εὐόχθους. bene instructas epulas. εὐοχθεῖν. εὖ ἔχειν. εὐθυμεῖν. πλήρη εἶναι. *Hesych.* ubi vide Intpp.

XIII. *Ursinus* p. 200. ex *Athen.* L. XI. p. 500. A. B. Μνημονεύει δὲ τῶν Βοιωτικῶν σκύφων Βακχυλίδης ἐν τούτοις, ποιούμενος τὸν λόγον πρὸς τοὺς Διοσκούρους, καλῶν αὐτοὺς ἐπὶ ξενίᾳ· οὐ βοῶν — —. Illi scyphi Boeotici etiam Ἡρακλεωτικοὶ appellabantur, ut *Athenaeus* vult, ab Hercule, cui adversatur *Bentlejus*, qui eosdem ab urbe Heraclea, ubi conficiebantur, appellatos dicit, in Diss. de Phal. p. 64.

XIV. Servavit *Dionys. Hal.* de Compos. T. V. p. 30. ed. *Reisk.* Primum versum excitat *Athen.* L. XIV. p. 631. C. et seriores sophistae passim. *Ursin.* p. 202. *Aelianus* de animalibus agens, quae se ad pugnam excitant, οὐ δέονται, inquit, τοῦ προσᾴσοντος καὶ ἐροῦντος· οὐχ ἕδρας ἔργον οὐδ' ἀμβολᾶς· in H. An. VI. 1. Male quidam de *Simonide* cogitarunt ap. *Lucian.* in Scytha §. 11. οὐχ ἕδρας τοίνυν, οὐδ' ἀμβολᾶς ἔργον, ὡς ὁ Κεῖός φησιν. Omisso ἔργον, ut in proverbiali locutione, *Achilles Tat.* V. 12. p. 207. κάλλος γὰρ καὶ πλοῦτος καὶ ἔρως εἰ συνῆλθεν ἐπί σε, οὐχ ἕδρας οὐδ' ἀναβολῆς. ubi vide *Salmas.* — οὐχ ἕδρας ἀκμὴ dixit *Sophocl.* in Aj. 811. οὐχ ἕδρας ἀγὼν, *Euripides* in Orest. 1292. quae attigit *Valcken.* ad Phoeniss. 591. p. 221. — V. 2. Ἰτωνίας. Minervae nomen apud Boeotios, *Pausan.* L. III. 9. p. 228. IX. 34. p. 778. et Thessalos, vide *Alberti* ad Hesych. v. Ἰτωνία. Eodem cognomine deam appellat *Leonid. Tar.* Ep. XXI.

XV. Ap. *Plutarch.* T. II. p. 36. C. ubi ſimiles ſententias vide. *Urſin.* p. 203. δειλοὶ ſunt ignavi, nullius pretii homines, ut in Scolio *Praxillae* XIII. τοὺς ἀγαθοὺς φίλει, τῶν δειλῶν δ' ἀπέχου. et frequenter ap. *Theognidem.* Cf. *Valcken.* ad Phoeniſſ. p. 365.

XVI. *Clemens Alex.* Strom. V. p. 715. 9. ubi peſſime legitur ἀεὶ καὶ λίαν. quod dedit *Urſin.* p. 204. Veram lectionem ſervavit *Euſebius,* qui hoc fragmentum ex *Clemente* laudat in Praep. Evang. XIII. 13. p. 678. Quo ſenſu dii ἀναίτιοι dicantur, equidem ignoro; ſed de ſinceritate lectionis dubito. Quid, ſi *Bacchylides* cogitaverit de loco Homerico Il. ε. 341. οὐ γὰρ σῖτον ἔδουσ', οὐ πίνουσ' αἴθοπα οἶνον· Τοὔνεκ' ἀναίμονές εἰσι καὶ ἀθάνατοι καλέονται? Nonne probabiliter correxeris:

καὶ ἄναιμοι, κοὐδὲν ἀνθρώποις ἴκελοι.

Cicadam diis aſſimilans *Anacreon* Od. XLIII. 17. ἀπαθής, ἀναιμόσαρκε, Σχεδὸν εἶ θεοῖς ὅμοιος. ubi apte comparant *Plutarch.* T. II. p. 167. E. Apud *Herodotum* III. p. 209. θεοὶ ἔναιμοι καὶ σαρκώδεις Aegyptiorum a Cambyſe ridentur.

XVII. Ap. *Clement. Alex.* Strom. V. p. 687. 16. ἕτερος δὲ ἐξ ἑτέρου σοφὸς, τό τε πάλαι, τό τε νῦν, φησὶ Βακχυλίδης ἐν τοῖς Παιᾶσιν· οὐδὲ γὰρ ῥᾶστον ἀῤῥήτων ἐπέων πύλας ἐξευρεῖν. Poſteriorem hujus fragmenti partem ex *Clemente* laudat *Theodoret.* Therap. I. p. 477. unde haec ſeparatim protulit, prioribus omiſſis, *Urſinus* p. 204. Verba paulo obſcuriora ſunt. Priora illa, ἕτερος ἐξ ἑτέρου σοφὸς, proverbii vim habuerunt, ut apparet ex *Cyrillo* L. I. c. Julian.: *Atqui illud in praeſentiarum dixiſſe operae pretium exiſtimarim, quod vere a quibusdam celebratur proverbium, Sapiens alius ab alio. Manifeſtum autem, quod poſteriores a prioribus didicerint, et non priores a poſterioribus.* — Hinc veriſimile eſt, noviſſima in hunc ſenſum accipienda eſſe, ut poëta dicat, difficile eſſe,

nova

nova nec ante dicta reperire, five, tanquam per portas quasdam, ad ea, quae nondum reperta fint, accedere. Longe diverfo fenfu λόγοι ἄῤῥητοι apud tragicos dicuntur.

II. 153.] *XVIII. Clemens Alex.* Strom. VI. p. 745. 3. ubi corrupte legitur παρ' οἷσι, quod *Urfinus* et *Stephanus* emendaverunt. — V. 2. τῷ δαίμονι δῶκε πράσσοντα *Clem.* qui in fine δυαῖς exhibet. *Sophocles* Antig. 1311. δειλαία δὲ συγκέκραμαι δύᾳ. ἐγκύρσαι δύαις, ut *Archiloch.* fr. XII. δυοίσις ἐγκυρέωσιν ἔργμασι.

XIX. Cod. Vat. p. 201. Edidit *Reisk.* in Anth. p. 62. nr. 538. Victoriam deam poëta invocat, ut fibi in certamine mufico palmam impertiat. — V. 1. Νίκα eft in Cod. idque *Br.* reftitui juffit pro Νίκη, quod in contextu dederat. Victoria Πάλλαντος vocatur filia fecundum *Hefiodum* in Theog. 383. qui Pallantem ex Styge Ζῆλον, Νίκην, Κράτος καὶ Βίην progenuiffe auctor eft. Cf. *Apollodor.* I. 2. p. 6. Victoria etiam *Jovis filia* vocatur, tum nihil diverfa a Minerva. Vide *Ariftid.* Hymn. in Min. p. 29. et *Wernsdorf.* ad Himer. p. 717. fq. Aurora ut Pallantis filia *Pallantias* dicta ap. *Ovid.* Met. IX. 420. et Luna Πάλλαντος θυγάτηρ, μεγαθυμήταο ἄνακτος, in Hym. Homer. in Merc. 101. ut probabiliter emendavit Cl. *Ilgen*, quem inprimis vide p. 387. fqq. — V. 2. Κρανναίων. Cod. Cranaa δῆμος Atticae. *Steph. Byz.* Κραναή. — Τὸ ἐθνικὸν, εἰ μὲν τῆς Λακωνικῆς, Κρανάτης, ὡς Καρυάτης· εἰ δὲ τῆς Ἀττικῆς, Κραναῖος, ὡς Ἀθηναῖος. Vide *Luc. Holften.* p. 172. et *Alberti* ad Hefych. T. II. p. 338. — V. 3. ἐπ' ὀπτεύοις Cod. — In Anal. ἀθύρματι contra cod. fidem, qui ἀθύρμασι habet, quod reponendum. — Μούσαν Cod. — V. 4. Κηόρω ἀ. Βακχυλίδης. Cod. Prius *Reiskius* tueri conatur. Alterum in marg. apogr. Lipf. emendatur.

XX. Cod. Vat. p. 150. Planud. p. 419. St. 554. W. *Urfinus* p. 205. Eudemus Zephyro, qui ei grana purganti fecundus fuerat, facellum dedicat. V. 1. 2.

Suidas laudat in πιότατος, i. e. θρεπτικὸς, αὐξητικός. *Casaubonus* in Lect. Theocr. c. XI. comparat hoc Epigramma cum Theocriteis Eid. X. 47. ut frumenta dicantur per Zephyrum *incrementum accipere, si tempestiva fuerint decisa.* quae *Columellae* verba sunt L. II. c. 20. Apud eundem haec sunt: *At ubi paleis immista sunt frumenta, vento separentur: ad eam rem Favonius habetur eximius, qui l e n i s aequalisque aestivis mensibus perflat.* ubi *Schneiderus* p. 123. in nostro Epigrammate πρηΰτάτῳ corrigit. Facit huc *Homer.* Il. ε. 499. sqq. Il. ν. 590. θρώσκουσι κύαμοι μελανόχροες ἢ ἐρέβινθοι, Πνοιῇ ὑπὸ λιγυρῇ καὶ λικμητῆρος ἐρωῇ. — βοάθοος Cod. In Anal. βοήθοος.

TIMONIS MISANTHROPI

EPIGRAMMA.

In Vat. Cod. p. 252. et in Planud. p. 218. St. 317. W. sine auctoris nomine prostat. Ipsi *Timoni* vindicat (καὶ τοῦτο μὲν αὐτὸν ἔτι ζῶντα πεποιηκέναι λέγουσι) *Plutarch.* in Vit. Anton. Tom. V. p. 138. ed. Bry. et Auctor Anonymus Vitae Platonis, quae e Cod. Vindob. edita est in Bibl. Liter. et Art. Fasc. V. p. 14. — V. 1. ἀποῤῥήξας ψυχήν. De morte violenta *Themist.* Orat. XX. p. 234. B. ὁπηνίκα ὡς τάχιστα τοῦ δεσμοῦ τῆς φύσεως ἀπελύθης, οὐκ ἀποῤῥήξας οὐδὲ ἀποσπάσας ἔτι κατέχοντος, ἀλλ' αὐτοῦ χαλάσαντος καὶ ἀνέντος. Hinc apparet, non opus esse emendatione *Casauboni*, qui in schedis ἀποῤῥίψας notavit. — V. 2. οὔνομα. Plan. et Vat. In Vita Plat. Anonymi: Τίς δ' ὢν οὐ π. Pro πεύσεσθε, quod veteres editt. offerunt, *Steph.* πεύσησθε edidit. Vat. πεύσοισθε. Cf. Ep. *Leonidae Alex.* Ep. XXXIX.

S C O L I A.

Athenaeus, ubi multa Scolia, a vetustissimis poëtis composita, laudat, L. XV. p. 694. A. inter varias de horum carminum nomine sententias maxime probat eam, quam secutus est *Artemon Cassandreus*, qui σκολιὸν appellatum ait, quod non ab omnibus convivis, nec certo ordine servato caneretur; quicum conspirabat *Dicaearchus* ἐν τῷ περὶ μουσικῶν ἀγώνων, cujus locum, sed mutilum, profert *Suidas* in Σκολιὸν Tom. III. p. 334. (Vide *Burette* in *Plutarchi* Tract. de Musica, Mémoires de l'Academ. des Inscr. T. XXIII. p. 95. qui loca veterum diligenter collegit.) Alii opinabantur, σκολιὰ vocari κατὰ τὸν τῆς μελοποιΐας τρόπον, ὅστις σκολιὸς ἦν· λέγουσι γὰρ, τὰ ἐν ταῖς ἀνειμέναις εἶναι σκολιά. quae *Athenaei* verba sunt l. c. ab *Eustath.* ad Od. η. p. 276. sic exposita: κατά τινα μελοποιΐας νόμον, ὃς, οἷα εἰκὸς, οὐ πρὸς εὐθὺ ἐμέλπετο ἁπλοϊκώτερον, ἀλλὰ ποικίλως ἐσκολιοῦτο. Haec fortasse ducta sunt ex *Didymo*, quem scimus in tertio τῶν συμποσιακῶν libro varias hujus vocabuli etymologias dedisse, ex *Etymol. M.* v. ubi *Hori* sententia expromitur, minime vera, ἀπὸ τοῦ μεθύοντι καὶ σκολιῶς ἔχουσι τὰ αἰσθητήρια ᾄδεσθαι. Plura vide ap. *Interpp. Pollucis* VI. 108. ad *Hesych.* v. σκολιὸν, et *Andr. Schottum* ad Procli Chrestom. p. 48. sq. *Cludius*, qui Scolia, ap. *Athenaeum* servata, interpretatus est in Bibl. Lit. et Art. Fasc. I. p. 54. sqq. et Fasc. III. p. 32. sq. carmina, certo metro conscripta, ὀρθὰ fuisse nuncupata contendit, quae vero numeros haberent ἀτάκτους, σκολιά. Ejusmodi carmina cum in conviviis praecipue usurparentur, factum esse, ut σκολιὰ synonyma fierent τοῖς παροινίοις μέλεσι. *Proclus* in Chrest. p. 10. τὸ δὲ σκολιὸν μέλος ᾔδετο παρὰ τοὺς πότους· διὸ καὶ παροίνιον ἔσθ' ὅτε καλοῦσιν. *Schol. Aristoph.* ad Vesp. 1231. σκολιὰ τὰ παροίνια μέλη. *Santenius*, ex cujus ineditis

Obff. in Terentianum Maurum particula decerpta legitur in Bibl. L. et A. Fafc. V. p. 21. fqq. Scolia nomen accepiffe putat a pede *Scolio*, i. e. Amphibrachy, in illis carminibus admodum frequenti, ut animadverterunt Intpp. *Procli* l. c. Cognominis caufam inde repetit, quod omnes reliquae partitiones, praeter folam Amphibrachi triplam, recti five ὀρθοὶ vocentur rhythmi. Vid. *Etym. M.* in Δοχμιακός. Illis igitur oppofitum rhythmum appellatum effe σκολιόν. — Ceterum illa Scolia maxime probabantur veteribus, quae five exhortationem haberent, five fententiam aliquam vitae utilem. *Athen.* p. 694. C. Vide, quae de his carminibus dixit *Klotz.* ad Tyrt. Differt. II. p. 237. fqq.

¶. 154.] I. *Pittaci Mitylenaei* fervatum a *Diog. Laërt.* I. p. 49. τῶν δὲ ᾀδομένων αὐτοῦ μάλιστα εὐδοκίμησε τάδε· Ἔχοντα — — —. Repetivit *Brunckius* cum reliquis Scoliis ad calcem Anacreontis an. 1786. p. 83. — V. 2. Ed. Steph. ἐπὶ et cod. reg. in cujus tamen marg. ποτὶ notatum reperitur. — V. 3. paulo impeditior fententia corruptelae fufpicionem movet. *Gilbertus Wakefield* in Sylv. crit. Tom. V. p. 25. corrigit: πιστὸν γὰρ οὐδὲν γλώσσῃ διὰ στόματος λαλεῖ Διχόμυθον ἔχουσα κραδίῃ νόημα. *Animus duplex nihil, cui confidas, lingua effatur.* Comparat Horatianum: *Poft effert animi motus interprete lingua*, A. P. 111. γλῶσσα et κραδία fimiliter junguntur ap. *Theognid.* v. 355. ἴσχε νόον· γλώσσῃ δὲ τὸ μείλιχον αἰὲν ἐπέσθω· Δειλῶν τοι τελέθει ὀξυτέρη κραδίη. Ad fententiam vero inprimis facit id. v. 91. ὃς δὲ μιῇ γλώσσῃ δίχ' ἔχει νόον, οὗτος ἑταῖρος Δεινός, Κύρν'· ἐχθρὸς βέλτερος, ἢ φίλος ὤν.

II. Ap. *Diogen. Laërt.* l. c. p. 48. ἔλεγε δὲ συνετῶν ἀνδρῶν εἶναι, πρὶν — —. — V. 4. γενόμενα εὖ θέσθαι. In hunc modum *Thucyd.* VI. 11.: Lacedaemonii cogitare debent, ὅτῳ τρόπῳ ἔτι καὶ νῦν, ἢν δύνωνται, σφήλαντες ἡμᾶς τὸ σφέτερον ἀπρεπὲς εὖ θήσονται. Hoc ipfum Scolion refpexiffe vide-

tur *Cratinus* — ἄνδρας σεφοὺς χρὴ, τό γε παρὸν πρᾶγμ', ὡς καλὸν, Εἰς δύναμιν εὖ τίθεσθαι — quae laudat, ubi formulam, τὸ παρὸν εὖ θέσθαι, illustrat, *Gatacker* ad *M. Anton.* VI. p. 171. B. Vide praeterea *T. Hemsterh.* ad Lucian. Tom. I. p. 485. sq. et *Valcken.* in Hippol. p. 241.

III. Ap. *Diogen. Laërt.* L. I. 85. p. 53. in Vita *Biantis*: τῶν δὲ ᾀδομένων αὐτοῦ εὐδοκίμησε τάδε· ἀστοῖσιν — —. In vulgata scriptura αἴκε μένῃς offendit *If. Casaubonus*, qui ἆ κε μένῃς corrigit, improbante *Marquardo Gudio*, qui in literis ad *Menagium* datis legit ἐν πόλει ἀεικεῖ μένῃς, *in civitate deformata et afflicta maneas.* Male. Sensus esse videtur: Civitas si displicuerit, eam relinques; si vero in ea manere volueris, omnibus placere et ad reliquorum civium mores vivere studeas. Hoc tibi multum gratiae apud eos conciliabit. At hoc fieri posse, ut unus omnibus placeat, negat *Theognis* v. 24. ἀστοῖσιν δ' οὔπω πᾶσιν ἁδεῖν δύναμαι. — οὐδὲ γὰρ ὁ Ζεὺς Οὔθ' ὕων πάντας ἁνδάνει, οὔτ' ἀνέχων. Cf. 779. sqq. Hoc ipsum Scolion expressit veteris sapientiae studiosissimus *Euripides* in Medea v. 222. χρὴ δὲ ξένον μὲν κάρτα προσχωρεῖν πόλει· Οὐδ' ἀστὸν ᾔνεσ', ὅστις αὐθάδης γεγὼς Πικρὸς πολίταις ἐστὶν ἀμαθίας ὕπο. quod nemo interpretum animadvertit. Eadem fortasse obversabantur Tragico, cum in *Alcmena* scriberet: ἀεὶ δ' ἀρέσκειν τοῖς κρατοῦσι· ταῦτα γὰρ Δούλοις ἄριστα. ap. *Stob.* Tit. LXII. p. 235. *Grot.* — V. 3. ἐξέλαμψεν ἄταν. Mores superbi, quales eorum esse existimantur, qui τὰ κοινὰ νόμιμα non curantes, suo more vivunt, saepe gravissimam noxam acceperunt. ἐξέλαμψε, ut ap. *Herodot.* I. 80. p. 40. ἐλλάμψεσθαι. VII. 39. p. 529. ἀξίην οὐ λάμψεαι. Vide *Maittaire* de Dial. p. 119. C.

IV. Servavit *Athen.* XV. p. 695. A. Pro fragmento longioris carminis, *Alcaei* fortasse, habuit *Bernard. Martin.* in Var. Lectt. III. 12. p. 65. ubi horum ver-

suum sensum explanat. Metrum est Alcaicum; in primo autem versu post ἐκ γᾶς omissum vocabulum trisyllabum, proprium fortasse nomen. Sententia eadem, quae in Scolio *Pittaci* II. sed magis exornata. Hinc profecit auctor incertus senariorum ap. *Stobaeum* Tit. LIX. p. 227. qui certe non *Callimachi* sunt: Ὡς ἡδὺ μὲν θάλατταν ἀπὸ τῆς γῆς ὁρᾷν, ὦ μῆτερ, ἔστι, μὴ πλέοντα μηδαμοῦ. *Oppian.* Hal. V. 348. *Lucretius* II. 1. *Suave, mari magno turbantibus aequora ventis, E terra magnum alterius spectare laborem.* Cf. Tibull. I. El. I. 44. sqq. Verba, καὶ παλάμην ἔχοι, *si quis possit*, repetunt praecedentia, εἴ τις δύναιτο. παλάμη. ἡ δύναμις. ἡ τέχνη. ratio, qua quid efficitur. Hoc sensu vocabulum passim occurrit ap *Pindarum*. *Aristoph.* in Vesp. 643. δεῖ δέ σε παντοίας πλέκειν Εἰς ἀπόφευξιν παλάμας. Quod vero in hoc versiculo eadem res bis dicitur, non valde mirabitur, qui synonymorum ap. *Homerum* tragicosque poëtas cumulationem meminerit. Vide *Spanhem.* ad *Aristoph.* Ran. 1189. et *Stanlei* ad *Aeschyl.* Choëph. 5. Haec ejusmodi sunt, ut accedere nequeam ad sententiam doctissimi *Wakefield.* qui in Sylv. crit. Tom. IV. p. 63. ut tautologia vitetur, vertit: *Si quis habeat, unde vitam sustentare possit.* *P. Leopardus* in Emend. L. XII. c. 8. eadem verba vertit: *Si quis queat et artem habeat*; quod magis probandum. — ¶. 155.] V. 3. Hinc expressus, Wakefieldio monente, *Horatii* locus I. Epist. XVIII. 87. *Tu, dum tua navis in alto est, Hoc age, ne mutata retrorsum te ferat aura.* Unde idem corrigit: τῷ φορέοντι τρέχειν ἀήτῃ, sive τῇ φορεούσῃ τρέχειν ἅμ' αὔρῃ. Equidem in vulgata acquiesco. τῷ παρεόντι, ἀνέμῳ scil. *ei, qui in ponto versatur, qualicunque vento utendum est.* Idem est, quod vulgo dicitur ἀρκεῖσθαι τοῖς παροῦσι, ut ap. *Teletem* in *Stob.* Flor. XCV. p. 523. Vide, quae collegit *Wetsten.* ad Epist. ad Hebr. XIII. 5.

V. Habet *Athenaeus* L. XV. p. 694. E. et hinc *Eustathius* ad Od. η. p. 277. 5. — V. 3. γνῶναι a *Br.* additum est. — V. 4. εἰσιδόντα κλείσαντα πάλιν *Athen.* ἰδόντα *Eustath.* *Hermannus* de Metris L. III. p. 415. versus ita distinxit, ut systema exsisteret, in septem minimum Scoliis obvium:

εἴθ' ἐξῆν, ὁποῖός τις ἦν ἕκαστος,
τὸ στῆθος διελόντ', ἔπειτα τὸν νοῦν
εἰςιδόντα, κλείσαντα πάλιν
ἄνδρα φίλον νομίζειν ἀδόλῳ φρενί.

Illa, ὁποῖός τις ἦν ἕκαστος, *ad* εἰςιδόντα *pertinent, sed ita, ut quasi eorum oblitus, rem repetat his verbis,* τὸν νοῦν. *Neque a vetere Latino sermone alienum est, ista sic verti: utinam, qualis quisque esset, postquam pectus aperuisses, tum demum mentem liceret cognoscere.* Quod ad metrum attinet, duo priores versus Phalaecei sunt hendecasyllabi :-

– – – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑

Tertius est choriambicus dimeter, cujus in primo ordine anapaestus est cum jambo

⏑ ⏑ – ⏑ – | – ⏑ ⏑ ⏓

Quartus denique duos ordines habet, primum logaoedicum, qui tertia arsi finitur, alterum dactylicum duplicem:

– ⏑ ⏑ – ⏑ – | – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑

Sententiam *Eustathius* comparat cum fabula de Momo, qui Prometheum reprehenderit, ὅτι πλάσας ἄνθρωπον, μὴ προςέπλασε τῷ στήθει καὶ πύλας, ὥστε ἀνοιγομένων αὐτῶν βλέπεσθαι τὰς φρένας αὐτοῦ, ἀλλ' ἀφῆκε κρυψίφρονα εἶναι. *Scaliger* hoc Scolion admovit *Propert.* L. III. 4. *O prima infelix fingenti terra Prometheo! Ille parum cauti pectoris egit opus. Corpora disponens mentem non vidit in arte. Recta animi primum debuit esse via.*

VI. *Athen.* L. XV. p. 695. E. Hic *Hermannus* προδωρέταιρον corrigit p. 416. ut metri ratio postulat.

Idem ſyſtema, quod in praecedente Scolio, niſi quod ultimus verſus non in duos dactylos, ſed in ordinem logaoedicum triplicem exit:

– ◡ ◡ – ◡ – | – ◡ ◡ – ◡ – ◡

Hujus Scolii ſenſum explicat *Suidas* v. ἐπὶ Λειψύδριον μάχη. Erat enim Leipſydrion locus in monte Parnetho, quem, Hippia Athenis regnante, Alcmaeonidae cum aliis exſulibus communiverant. Ibi cum pugna ſuperati eſſent, hoc in eos Scolion cani coeptum. Eadem narrat *Euſtath.* ad Il. p. 351. 12. omiſſo ultimo Scolii verſu, et *Heſych.* ἐπὶ Λιψυδρίῳ. *Etymol. M.* in Ἐπιλειψυδρία μάχη. Conf. etiam *Herodotum* L. V. 62. p. 401. — V. 1. προςωδέστερον *Etym. M.* — V. 4. Idem: ὁπότ' ἔδειξαν ο. π. ἔασιν. *Suidas:* ὁπότ' ἔ. ο. π. ἦσαν. *Athenaei* lectio elegantior eſt.

VII. Nobiliſſimum hoc carmen legitur ap. *Athenaeum* L. XV. p. 695. B. ſine auctoris nomine. *Calliſtrato* aſſerit *Heſych.* v. Ἁρμοδίου μέλος. τὸ ἐπὶ Ἁρμοδίῳ ποιηθὲν σκολιὸν ὑπὸ Καλλιστράτου οὕτως ἔλεγον. Ad verba τὸν Ἁρμόδιον ᾄδειν *Ariſtoph.* in Acharn. 977. *Scholiaſtes* laudat verſ. 5. φίλτατε Ἁρμόδι᾽, οὔ τί που τέθνηκας, idque carmen ἐν τοῖς τῶν ποτῶν συνόδοις decantatum eſſe ait. De Harmodii et Ariſtogitonis, tyrannicidarum, facinore, cujus laudem in dubium vocare conatus eſt *Herodotus* L. V. 55. multi commemorarunt. *Ariſtotelis* Polit. V. 12. *Juſtin.* II. 9. *Thucyd.* VI. 54. ſqq. ubi vide Intpp. et *Valcken.* ad Herodot. p. 398. 66. — In hoc quoque Scolio metri ratio ea eſt quam indicavimus ad Scol. IV. — V. 1. Ἐν μύρτου. Hinc apparet, conjuratos tela abdidiſſe in myrti ramis, quos qui Panathenaicis intereſſent, geſtaſſe probabile eſt. *Robertus Lowthius*, qui bene de hoc carmine meruit in praeclaro opere de Poëſi Hebr. p. 17. ed. *Mich.* comparat *Ariſtoph. Lyſiſtr.* v. 633. καὶ φορήσω τὸ ξίφος τὸ λοιπὸν ἐν μύρτου κλαδὶ, Ἀγοράσω τ' ἐν τοῖς ὅπλοις ἑξῆς Ἀριστογείτονι. ubi Schol.: οὗτοι γὰρ ἀπὸ μυρσίνων κλάδων τὰ ξίφη

ἀνασπάσαντες τὸν τὸν τέρχινον κατέβαλον. Idem suspicatur, hinc fortasse ductum morem, ut, qui in convivio cantaret Scolion, myrti ramum manu teneret. *Plutarch.* T. II. p. 615. B. C. De forma κλαδὶ pro κλάδῳ usurpata vide *Salmas.* ad Stat. Regill. p. 115. — V. 3. Vulgo κατανύτην. Genuinam lectionem, una litera deleta restitutam, habet *Lowth.* — V. 5. οὔτω τε τέθνηκας. *Athen.* Lectio a *Br.* post *Lowthium* recepta, debetur *Schol. Aristoph.* in Acharn. 977. Haec respexit *Aristides* T. I. p. 80. ed. Oxon. καλὸν δὲ καὶ ἐν σκολιοῖς ὥστε Ἁρμόδιον ᾄδειν, οὔτι πω τέθνηκας λέγοντας. Ex hoc loco colorem duxit auctor Epigr. inter ἀδέσπ. DCCXXXVII. οὐκ ἔθανες, Πρώτη, μετέβης δ' ἐς ἀμείνονα χώραν, Καὶ ναίεις μακάρων νήσους θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ. — V. 8. φασὶν τὸν ἐσθλὸν Διομήδεα *Athen.* Otiosum epitheton omisit *Lowthius*, quem *Br.* sequitur. De Achille in beatorum insulas delato vide *Platon.* in Conv. p. 179. E. cui praeivit *Pindarus* Ol. β. 143. Idem Nem. ι. 12. Diomedem a Minerva inter immortales relatum narrat, ubi vide doctum Scholion. Hinc in insula Diomedea pro deo colebatur, nec non ap. Thurios et Metapontinos. — V. 11. ἐν θυσίαις. in Panathenaeis, secundum *Thucyd.* l. c. Vide *Perizon.* ad Aelian. V. H. XI. 8. — ¶. 156.] V. 14. Ἀριστογείτων. Vulgo. et vers. sqq. κτανέτην, et ἐποιησάτην. quae *Lowthius* emendavit.

VIII. *Athen.* l. c. p. 694. D. „Videtur canticum „esse ἐπινίκιον cujusdam poëtae, cui victoria obtigit in Pa„nathenaicis ludis, in quibus praemium victoribus daba„tur corona oleagina. Decerpebantur autem rami ex „moriis illis, quae in arce erant, et quidem in Pandrosi „templo. Vide Meursii Cecrop. c. XXII. Sic Scolii „verba intelligo, νίκην ἔδοσαν οἱ θεοὶ, φέροντες παρὰ Παν„δρόσου. Si quis alius eorum est sensus, hunc non asse„quor. Certissimum saltem mihi videtur hic neque de „Marathonia pugna, nec de Pane Phidippidi hemero-

»dromo obviam facto, quam rem Herodotus narrat
»p. 486. agi. Schol. Pindari Pyth. III. 138. haec ha-
»bet: πάρεδρος γὰρ ὁ Πὰν τῇ Ῥέᾳ, ὡς αὐτὸς ὁ Πίνδαρος ἐν τοῖς
»κεχωρισμένοις τῶν παρθένων φησίν· ὦ Πὰν Ἀρκαδίας μεδέων,
»ἕως τοῦ, ματρὸς μεγάλας ὀπαδὲ, σεμνῶν Χαρίτων μέλημα τερ-
»πνόν. Quod quatuor primae voces hujus scolii seu
»paeanis in Pindari quodam cantico eodem quo hic
»ordine fuerint, inde non sequitur, Pindarum hujusce
»paeanis auctorem esse, quod, qui eum toties laudat,
»Athenaeus non ignorasset, et si carmen hoc in Pindari
»melicis legisset, illius non suppressisset nomen, sicut
»nec Hybriae nec Ariphronis. In deorum compellatio-
»nibus religiosae quaedam erant formulae, solennia
»verba, a quorum ritu discedere nefas. Nullum credi-
»derim Pani cantatum fuisse hymnum, a quo abfuerint
»haec verba: Πὰν Ἀρκαδίας μεδέων. Orphici hymni alius
»generis sunt, ubi de diis traduntur, quae solis initia-
»tis nosse et audire fas erat. Orphicus Pan plane di-
»versus a Pane vulgi Graecorum. Hic Arcadiae tutela
»contentus: illum Mystae invocabant οὐρανὸν, ἠδὲ θάλασ-
»σαν, ἰδὲ χθόνα παμβασίλειαν, καὶ πῦρ ἀθάνατον. In Orphicis
»hymnis integri sunt versus Homerici, ut iste: κλῦθι
»Ποσείδαον, γαιήοχε, κυανόχαιτα, quem Homerus, ut plu-
»rimos alios, ab antiquiori quodam poëta mutuatus est.«
Haec *Brunckius* contra *Schneiderum*, ut mihi persuadeo, disputat, qui in Collect. Fragm. Pindari p. 19. hoc Scolion *Pindaro* vindicat, idque in Panis, quo duce Athenienses Persas devicerant, laudem conscriptum existimat. *Hermannus* de Metris p. 414. acute perspexit, duo hic Scolia temere conjuncta esse, quorum prius ad usitatum illud in Scoliis schema (vide ad Sc. V.) ita constituit:

ὦ Πὰν, Ἀρκαδίας μέδων κλεεννᾶς,
ὀρχηστὰ, Βρομίαις ὀπαδὲ νύμφαις,
γελάσειας, ὦ Πὰν, ἐπ' ἐμαῖς
εὐφροσύναις ἀοιδαῖς κεχαρημένος.

Quatuor priores ap. *Brunckium* verſus in duos Phalaeceos hendecaſyllabos dispeſcendos eſſe, jam *Valckenarius* perſpexerat ad Phoeniſſ. 84. p. 30. qui etiam γελάσαις, *hilaris nobis adſis*, reſtituit. ὀρχηστὰ eſt ex emendatione *Caſauboni*, cum vulgo ὄρχηστρα legatur. Illo epitheto Apollinem ornavit *Pindarus* ap. Athen. L. II. p. 22. B. Ὀρχηστὰ, ἀγλαΐας ἀνάσσων, εὐρυφάρετρ' Ἄπολλον. Qui hic ὀρχηστὴς vocatur Arcadiae deus, ap. alios eſt σκιρτητὴς, ap. *Orpheum* Hymn. X. — V. 6. ap. *Athenaeum* corrupte legitur: ἐπ' ἐμαῖς εὔφρ. ἀοιδαῖς εἴειδε. Noviſſimam vocem nihil aliud eſſe, quam depravatam praecedentis lectionem, ſtatim apparet. Ea omiſſa et metrum ſalvum eſt et ſenſus optime procedit. — Alterum Scolion ex *Hermanni* mente ſic reſtitue:

ἐνικήσαμεν, ὡς ἐβουλόμεσθα,
καὶ νίκην ἔδοσαν θεοὶ, φέροντες
παρὰ Πανδρόσου ὡς φίλην Ἀθηνᾶν.

Verſus ſunt Phalaecei. ἐνικήσαμεν eſt ap. *Athenaeum*. Ultimi verſus ſenſus mihi quidem obſcurus eſt. Ceterum duo haec Scolia jam recte diſtinxit *de la Nauze* dans les Mémoires de l'Acad. des Inſcr. T. XIII. p. 514. Et nuper Cl. *Ilgen* in Opuſc. variis Philolog. T. II. p. 75. qui in diſtinguendis et emendandis verſibus nihil fere ab *Hermanno* diſcrepat. V. 4. et 5. legit: γελάσαι, ἰὼ Πάν.

IX. *Athen.* l. c. p. 694. C. Hujus carminis metrum, pauciſſimis immutatis, reſtitutum eſt ab *Hermanno* p. 414. — V. 1. ubi vulgo ἄνασσα legitur, non hujus tantum vocabuli ultima ſyllaba elidenda, ſed etiam praecedentis, Τριτογένει' ἄνασσ' Ἀθάνα. Vocem Ἀθάνα omittit *P. Leopard.* qui in Emend. L. XII. c. 8. hoc Scolion cum ſequ. ex Cod. profert. V. 4. et 5. vero jungendi ſunt:

καὶ θανάτων ἀώρων, σύ τε καὶ πατήρ.

— V. 3. denique τε post ἀλγέων delendum est. — Pro ἀώρων Excerpta Hoescheliana ἐνώρων habent. ὁ ἄωρος θάνατος *Plutarch.* T. II. p. 110. E. ὅτι νήπιος ὢν ὁ παῖς καὶ ἄγαν ἄωρος ἐτελεύτησε. Ibid. p. 110. F. Iis malis, ad quae sapiens animum bene praeparatum habere debeat, *Euripides* annumerat — φυγὰς πάτρας ἐμᾶς Θανάτους τ' ἀώρους καὶ κακῶν ἄλλας ὁδούς. ap. *Plutarch.* l. c. p. 112. D. Cf. *Orestem* 1030.

X. *Athen.* p. 694. C. Quod ap. *Brunckium* legitur, ὀμπνίαν, *Casauboni* correctio est. Vide *Hesychii* Intpp. v. ὀμπνία. Hac lectione Hendecasyllabum corrumpi, animadvertit *Valcken.* ad Phoeniss. p. 295. ubi comparat *Plutarch.* T. II. p. 993. E. ἤγαγεν αὖθις ὀπίσω καρποφόροισιν ἐπιστέψας κάλυκος στεφάνοισιν ὥραις. ubi tamen non καλλιστεφάνοισιν, ut ille suspicatur, sed καλυκοστεφάνοισιν legendum est. — V. 1. *P. Leopardus* l. c. μῆτερ ὀλυμπία ἐδωδὴν Δημήτρας exhibet; et mox τε ante παῖ inserit. — *Hermannus* p. 414. paucis immutatis hoc Scolion sic constituit:

Πλούτου μητέρ' Ὀλυμπίαν ἀείδω
Δήμητρα, στεφανηφόροις ἐν ὥραις·
σέ τε, παῖ Διὸς, Περσεφόνη,
χαίρετον, εὖ δὲ τάνδ' ἀμφέπετον πόλιν.

V. 2. haud scio an corrigendum sit:

Δήμητρα στεφανοφόροις σὺν Ὥραις.

ut se Cererem una cum Horis cantaturum esse profiteatur. Horae junguntur Proserpinae in *Orphei* Hymno XLII. 7. Περσεφόνῃ συμπαίκτορες, ἡνίκα Μοῖραι ταύτην Καὶ Χάριτες κυκλίοισι χοροῖς πρὸς φῶς ἀνάγωσι, Ζηνὶ χαριζόμεναι καὶ μητέρι καρποδοτείρῃ. ubi, ut hoc obiter moneam, in primo versu ταύτην ineptum est versus fulcrum. Fortasse olim scriptum fuit: Περσεφόνῃ θαλεραὶ (vel simile quid) συμπαίκτορες, ἡνίκα Μοῖραι Καὶ X. — In fine ap. *Athenaeum* ἄμφετον legitur pro ἀμφέπετον.

v. 157.] XI. *Athen.* p. 694. D. Hujus Scolii metrum unius literae abjectione restituendum esse monet *Hermannus* p. 414. ut nimirum Ἀπόλλων' ἐλαφηβόλον legatur. Vulgo v. 2. ἄνακτα habetur. Dianam ἀγροτέραν colebant Athenienses, caprarum ei sacrificium stato die peragentes. Vide *Perizon.* ad Aelian. V. H. II. 25. Hoc Dianae cognomen, cum similibus, illustrat *Munkerus* ad Anton. Lib. c. IV. p. 26. et *Ruhnk.* ad Tim. p. 223.

XII. *Athen.* p. 695. C. Tres priores versus laudat *Eustath.* ad Odyss. λ. p. 454. 41. Ad hoc Scolion fortasse respexit *Hesych.* v. Ἄιδειν. Αἶαν παῖ Τελαμῶνος ἦν τι σκολιὸν γεγραμμένον εἰς Αἴαντα. *Theopompus* ap. *Athen.* I. p. 23. E. Τελαμῶνος οἰμώζοντες ἀλλήλοις μέλη. *Antiphanes* ap. eund. L. XI. p. 503. E. cantionem postulat, non antiquam tamen — τόν τε Τελαμῶνα, μὴ δὲ τὸν Παιῶνα, μηδ' Ἁρμόδιον. Sententia expressa ex *Homero* Il. β. 768. ἀνδρῶν δ' αὖ μέγ' ἄριστος ἔην Τελαμώνιος Αἴας, Ὄφρ' Ἀχιλεὺς μήνιεν· ὁ γὰρ πολὺ φέρτατος ἦεν. Unde *Sophocles* de eodem, in fabula cognomine 1358. ἕν' ἄνδρ' ἄριστον Ἀργείων, ὅσοι Τροίαν ἀφικόμεσθα, πλὴν Ἀχιλλέως. — V. 1. παῖ τε Τελ. Αἴας αἰχμητά. *Eustath.* — V. 3. Δ. καὶ Ἀχ. *Athenaeus* et *Eust.* et sic etiam v. 7. Recte emendatum esse μετὰ, cum ipsa sententia docet, tum versus *Alcaei* ap. Hephaest. p. 35. Κρονίδα βασιλῆος γένος Αἶαν, τὸν ἄριστον πέδ' Ἀχιλλέα. Depravatissimum esse hoc Scolion, judicat *Hermannus* p. 415. idque aliis resectis, aliis transpositis, sic emendat:

Χαῖρε, παῖ Τελαμῶνος, Αἶαν αἰχμή-
τ'· ἐς Τροίαν σε λέγουσ' ἄριστον ἐλθεῖν
μετ' Ἀχιλλέα τῶν Δαναῶν·
τὸν Τελαμῶνα πρῶτον, τὰ δὲ δεύτερον.

Primam vocem χαῖρε a praecedentis Scolii ultimo vocabulo χάρις absorptum esse putat. Vereor, ut vir doctissimus hoc paulo violentius remedium omnibus probaturus sit.

XIII. *Athen.* p. 695. B. Auctor hujus Scolii incertus est, ut apparet ex *Pausaniae* verbis ap. *Eustath.* ad Il. β. p. 247. 20. Ἀπὸ δὲ τοῦ ῥηθέντος Ἀδμήτου σκολιόν τι ἐν Ἀθήναις ἦν ᾀδόμενον, ὡς καὶ Παυσανίας φησὶ ἐν τῷ οἰκείῳ λεξικῷ, λέγων, ὡς οἱ μὲν Ἀλκαίου φασὶν αὐτό, οἱ δὲ Σαπφοῦς, οἱ δὲ Πραξίλλης τῆς Σικυωνίας· ἀρχὴ δὲ τοῦ μέλους αὕτη· Ἀδμήτου — — —. ἔοικε δὲ διὰ μὲν τῶν ἀγαθῶν τὴν γενναίαν καὶ φίλανδρον ὑποδηλοῦν Ἄλκηστιν, διὰ δὲ τῶν δειλῶν τὸν Ἀδμήτου πατέρα, ὃς ὤκνησε θανεῖν ὑπὲρ τοῦ παιδός. Haec iisdem verbis habet *Eudocia* p 21. *Eustathii* locus latebat *Brunckium*, cum *Praxillae* hos versus tribuebat, fide *Schol.* ad *Aristoph.* Vesp. 1231. Ἀδμήτου λόγον, ὦ 'ταῖρε, μαθὼν τοὺς ἀγαθοὺς φίλει. Τούτῳ τὰ λέξεις σκολιόν; *Schol.*: καὶ τοῦτο ἀρχὴ σκολιοῦ· ἑξῆς δέ ἐστι· Τῶν δειλῶν ἀπέχου, πριοῦσ', ὅτι δειλῶν ὀλίγα χάρις. καὶ ἐν Πελαργοῖς·

ὁ μὲν ᾖδεν Ἀδμήτου λόγον πρὸς μυῤῥίνην,
ὁ δ' αὐτὸν ἠνάγκαζεν Ἁρμοδίου μέλος.

Deinde additur: κολακικὸν τὸ σκολιόν· ἐν τοῖς Πραξίλλης δὲ φέρεται παροινίοις. Ceterum *Praxillam* in Scoliis componendis insignem gloriam consecutam esse ait *Athen.* p. 694. A. Ἀδμήτου μέλος in proverbium abiisse, discimus ex *Zenob.* Cent. I. 18. *Diogen.* II. 68. Versus sunt choriambici cum basi, monente *Flor. Christiano* ad Aristoph. Vesp. 1231. *Mureto* ad Tibull. L. II. E. III. qui tamen in eo fallitur, quod hos versus pro majoris carminis initio habet:

Ἀδμήτου λόγον, ὦ 'ταῖρε, μαθὼν τοὺς ἀγαθοὺς φίλει,
τῶν δειλῶν ἀπέχου, γνοὺς, ὅτι δειλοῖς ὀλίγη χάρις.

Sic hos versus constitutos dedit *Ursin.* in Fragm. p. 53. et *Brunckius* quoque ad calcem *Anacreontis* p. 91. Cum haec optime sic procedere nemo sit quin videat, minime audiendus *Wakefield*, qui in Delect. Trag. Tom. I. p. 257. corrigit: ἀπὸ τῶν δειλῶν δ' ἀπέχου· γνοὺς, ὅτι δειλῶν

ὀλίγη χάρις ἐστί. — V. 3. ὀλίγα χάρις. *Eustath.* Pro γνοῦσ in Schol. Aristoph. ποιοῦσ'. Ad sensum facit *Theognis* v. 107. δειλοὺς δ' εὖ ἔρδοντι ματαιοτάτη χάρις ἐστίν· Ἶσον γὰρ σπείρειν πόντον ἁλὸς πολιῆς. *Nicol. Damasc.* in Thes. Gron. T. VI. p. 3855. αἰσχρὸν δέ ἐστι δειλῶν εὐσχημον ἢ συγγυμναστὴν ἢ φίλον γενέσθαι.

XIV. *Athen.* p. 695. A. atque ex eo *Eustath.* ad Odyss. p. 277. 3. *Brunckius* repraesentavit lectiones *Valckenarii* ad Phoen. p. 304. nec ab iis discessit in editione *Anacreontis* p. 91. — V. 1. Excerpt. *Athen.* praebent χηλῇ. Inepte *Casaubonus* legit χάλα — primum hoc praeceptum esse dicens, ut serpente prehenso laxemus manum; nam poëtam monere, ut, si quando cum homine improbo amicitiam contraxerimus, statim eam dissolvamus. Haec nullius sunt pretii, ut apparet ex *Aesopi* Fabula LXX. ἐπιτηρήσας δ' ὁ καρκῖνος αὐτὸν ὑπνοῦντα, καὶ τοῦ φάρυγγος τῇ χηλῇ λαβόμενος — φονεύει· τοῦ δὲ ὄφεως μετὰ τὸν θάνατον ἐκταθέντος, ἐκεῖνος εἶπεν· οὕτως ἔδει καὶ πρόσθεν εὐθὺν καὶ ἁπλοῦν εἶναι. *Aelian.* H. A. XVI. 38. serpentibus quibusdam, Ephesi in antro nutritis, exituris ἐλλοχᾶν καρκίνους μεγάλους, οἵπερ σὺν ἀνατείναντες τὰς χηλὰς συλλαμβάνουσιν ἐς πνίγμα αὐτοὺς καὶ ἀναιροῦσι. Vocem καρκῖνος pro poëtae nomine habuit, totumque carmen inepte interpretatur *De la Nauze* dans les Mémoires de l'Acad. des Inscr. T. XIII. p. 512. sq. — V. 3. et 4. vulgo sic leguntur: εὐθέα χρὴ τὸν ἑταῖρον μὴ σκολιὰ φρονεῖν. Nostra lectio est in Excerptis. In quibusdam Codd. quibus *Casaubonus* usus est, legebatur: εὐθὺν χρὴ τὸν ἑ. ἐν μὲν καὶ μ. σ. φ. *Bentlejus* in Diss. de Aesopi Fab. p. 104. haec sic scribenda esse censebat:

Ὁ Καρκῖνος ὧδε ἔφα, χαλᾷ τὸν ὄφιν λαβών·
Εὐθὺν χρὴ ἑταῖρον ἔμεν καὶ μὴ σκολιὰ φρονεῖν.

Quae licet aliquam metri speciem habeant, vereor tamen, ut ad certas leges revocari queant. Non nisi ad-

jectis nonnullis metri rationem restitui posse putabat *Hermannus* p. 415. qui versus choriambicos cum basi esse sibi persuasum habens, sic legit:

Ὁ δὲ καρκῖνος ὧς φησ' ἄρα χαλᾷ τὸν ὄφιν λαβών·
Εὐθέα χρὴ τὸν ἑταῖρόν μοι ἔμεν, μὴ σκολιὰ φρονεῖν.

In hac correctione mihi displicet ἄρα, versui primo, metri fulciendi causa, insertum. Quid si poëta scripserit:

Ὁ δὲ καρκῖνος ὧδ' ἔννεπε χηλῇ τὸν ὄφιν λαβών·
Εὐθέα χρὴ ἕταρον νοῦν θέμεναι, μὴ σκολιὰ φρονεῖν.

Haec mihi satis probabilia esse videntur, nec elegantia carent. Scriptum hoc carmen dialecto ionica, cujus vestigium in lectione Cod. χηλῇ. Facilis autem et lenis mutatio τοῦ ἔμεν καὶ, sive, ut in Codd. est, ἐν μὲν καὶ, in θέμεναι. *Scolion* XIX. καλὴ γυνὴ — καθαρὸν θεμένη νόον. Prometh. *Aeschyli* 163. θέμενος ἄγναμπτον νόον. ubi vide *Stanlei* p. 728. *Theognis* v. 89. ἤ με φίλει, καθαρὸν θέμενος νόον, ἤ μ' ἀποειπὼν Ἔχθαιρ', ἀμφαδίην νεῖκος ἀειράμενος. — Possis etiam legere, non minus leni mutatione:

Εὐθέα χρὴ ἕταρον νοῦν ἐχέμεν — —.

¶. 158.] *XV. Athen.* p. 695. D. Etiam hoc Scolion consistit e binis versibus choriambicis cum basi, quorum prior finitur verbo ὑποδύεται. Verba ὑπὸ παντὶ λίθῳ σκορπίος paroemiaca sunt. *Aristoph.* Thesm. 528. Τὴν παροιμίαν δ' ἐπαινῶ Τὴν παλαιάν· ὑπὸ λίθῳ γὰρ Παντί που χρὴ, μὴ δάκῃ ῥήτωρ, ἀθρεῖν. quae longe festivissima sunt. *Sophocles* in Αἰχμαλώτοις ap. *Suid.* T. III. p. 558. ἐν παντὶ γάρ τι σκορπίος φρουρεῖ λίθῳ. Huc respiciens *Aelian.* H. A. XV. 26. εἰ γὰρ τοῦτο μὴ γένοιτο, ὁ χῶρος ἄβατός ἐστι, ὑπὸ παντὶ γὰρ λίθῳ καὶ βώλῳ πάσῃ σκορπίος ἐστί. Hanc paroemiam *Zenobius* Cent. VI. 20. et *Diogen.* VIII. 59. ita laudant, ut pro ὑποδύεται legant εὕδει et καθεύδει.

XVI. Athen. p. 695. F. Metrum idem, quod in praecedente. Utrumque jam recte constituit *Brunck.* in

in ed. *Anacr.* p. 92. Color hujus ſententiae fere eſt, ut in illo ap. *Terentium* dicto in Phorm. I. 1. 5. *Praeſertim ut nunc ſunt mores: adeo res redit: Si quis quid reddit, magna habenda eſt gratia.*

XVII. Athen. p. 695. E. De cothone vide ad *Archilochi* Fr. V. 1. Vocem κώθωνι pro nomine proprio habuit *de la Nauze* dans les Mémoir. de l'Acad. des Inſcr. T. XIII. p. 534. Pro διάκονε ſcribendum puto διάκονε, ut pocillatorem alloquatur poëta. *Xenarchus* ap. *Athen.* XI. p. 475. A. παιδάριον, ἔγχει, νὴ Δία, νὴ τὸν κάνθαρον. Nec aliter legit *Adr. Junius* Anim. III. 7., quem *P. Leopardus* exagitat in Em. L. XII. c. 8. *Infunde, miniſter, in vas.*

XVIII. Athen. p. 695. C. Hinc *Euſtath.* Od. η. p. 277. 10. — Pro συνήβα, quod ap. *Euſtath.* eſt, vulgo συνῆκα legitur. — V. 4. *Hoeſchelius* in Appendice Emend. ad Damaſc. p. 92. συσωφρόνει corrigit, quod ap. *Euſtathium* legitur. Ap. eundem pro συστεφανηφόρει legitur συγκανηφόρει. Quam lectionem inde protulit *P. Leopard.* Emend. XII. c. 8. *Valckenarius* ad Phoeniſſ. p. 146. veterem ſcripturam fuiſſe putat hanc: σύμμοι μ. μ. Συσσώφρονι σωφρόνει. Quod ex parte probat *Hermannus*, qui etiam hic metrum choriambicum agnoſcens, p. 319. corrigit:

σύν μοι πῖνε, συνήβα, συνέρα, συστεφανηφόρει·
σύν μοι μαινομένῳ μαίνεο, σὺν σώφρονι σωφρόνει.

Theognis v. 306. ἐν μὲν μαινομένοις μάλα μαίνομαι, ἐν δὲ δικαίοις Ἀνθρώπων πάντων εἰμὶ δικαιότατος.

XIX. Athen. XV. p. 695. C. Ut Scolion Atticum hoc carmen profert, ultimo verſiculo omiſſo, *Dio Chryſoſt.* Or. II. p. 32. (Tom. I. p. 95. *Reisk.*) apud quem verſus aliter diſtribuuntur. — V. 1. γενοίμαν ἐλεφαντία. *Dio.* In cod. tamen Pariſin. ἐλεφαντίνα. — V. 2. φερέοιεν. *Dio*, qui et v. 6. γυνὴ καλὴ φορέοι legit. Verſus fortaſſe ſic conſtituendi ſunt:

εἴθε λύρα καλὴ
γενοίμαν ἐλεφαντίνη
καί με καλοὶ παῖδες φοροῖεν
Διονύσιον ἐς χορόν.
εἴθ' ἄπυρον καλὸν
γενοίμην μέγα χρυσίον
καί με καλὴ γυνὴ φοροίη
καθαρὸν θεμένη νόον.

Haec duas ſtrophas efficiunt, quae ſibi ad amuſſim reſpondent. Poëta ſe in rem quandam pulchram, ſplendidam, jucundam mutari optat, ut venuſti pueri pulchraeque puellae eum in pompis et feſtis ferant. χρυσίον pro χρυσὸς eſt ap. *Ariſtoph.* Plut. 809. Ran. 732. χρυσία, ὁ χρυσός. *Heſych.* ἄπυρον ad *Homeri* imitationem videtur dictum, qui Il. ι. 122. inter ea, quae Agamemnon Achilli redituro promittit munera, ἀπύρους τρίποδας numerat; ſi veteres audimus, τοὺς μὴ εἰς πῦρ χρησίμους, ἀλλ' ἀναθηματικοὺς, καινουργεῖς, τοὺς κόσμου χάριν τιθεμένους ἐν τῷ οἴκῳ. *Schol.* Il. ψ. 270. *Heſych.* φιάλην ἀπύρωτον· καινὴν ἢ ἀναθεματικήν. Attigit hoc vocabulum *Hemſterh.* ad Polluc. X. 82. p. 1252. Cf. etiam *Beckmann.* ad Ariſtot. de Mir. Auſc. c. XLV. p. 88.

¶. 159.] XX. *Athen.* p. 695. D. In hoc et ſq. Scolio *Brunckius* ad Anacr. p. 93. ſq. metrum choriambicum recte reſtituit:

Ἁ ὗς τὰν βάλανον τὰν μὲν ἔχει, τὰν δ' ἔραται λαβεῖν·
κἠγὼ παῖδα καλὴν τὰν μὲν ἔχω, τὰν δ' ἔραμαι λαβεῖν.

id quod ante eum fecerat *P. Leopardus* in Emend. L. XII. 8.

XXI. *Athen.* p. 695. E. — βαλανεύς. qui balneum ſuccendit et calefacit. Vide *Salmaſium* ad Scr. Hiſt. Aug. T. I. p. 474. — πύελος. *Pollux* X. 63. Εὔπολις τὴν πύελον τὴν ἐν τῷ βαλανείῳ μάκτραν ὠνόμασεν, ὡς οἱ νῦν. λέγει γοῦν ἐν τῷ Διαιτῶντι· Εἰς βαλανεῖον εἰσελθὼν μὴ ζηλοτυπήσης

τὸν συνεμβαίνοντά σοι Εἰς τὴν μάκτραν. Hinc apparere videtur, πύελον pro *lacu* apud eos, qui *Eupolin* aetate praecederent, ap. feriores autem μάκτραν ufurpatum effe. Nec tamen recentiores ab illo vocabulo abstinuerunt. *Lucian.* Tom. III. p. 72. 17. τρεῖς καὶ οὗτος θερμὰς πυέλους παρέχεται λουσαμένῳ. Disputavit de hac voce, noftro loco non omiffo, *Salmaf.* ad Solin. p. 847. — De meretricibus fimiliter *Alciphron* L. III. 58. p. 420. ὅνπερ οὖν τρόπον τοῖς λουτροῖς καὶ τοῖς σκεύεσι κοινοῖς κεχρήμεθα καὶ (f. καὶ οὐχ) ἑνὸς εἶναι δοκεῖ, οὕτω καὶ ταῖς εἰς τοῦτον ἀπογραψαμέναις τὸν βίον.

XXII. *Athen.* p. 695. F. Σκόλιον δέ φασί τινες καὶ τὸ ὑπὸ Ὑβρίου τοῦ Κρητὸς ποιηθέν· ἔχει δὲ οὕτως· Ἔστι μοι . . . . Hinc protulit *Euftath.* ad Odyff. p. 276. 47. *Klotz.* ad Tyrt. Differt. II. p. 238. Illuftravit hoc carmen *Koeppen* in Anth. gr. T. II. p. 107. *Cludius* de Scoliis Graec. in Bibl. Lit. et Art. Fafc. III. p. 54. — V. 1. μέγας ap. *Athen.* μέγα *Euftath.* Vir fortis et generofus, qui hic loquitur, omnes fuas divitias in armis pofitas effe ait, quibus fibi omnia, quae ad vitam fuftentandam opus fint, comparet. *Maximus Tyr.* Diff. XXIX. 2. Tom. II. p. 75. ubi milites agricolis anteponendos effe ait, quia nemo eorum, qui e Spartanis ad infignem gloriam perveniffent, agriculturae operam dediffet: Θητικὰ ταῦτα, ait, Εἱλωτικὰ ταῦτα ὑπὸ ἀσπίδων σώζεται, τούτων δόρατα ὑπερμαχεῖ, ταῦτα δουλεύει τοῖς κρατοῦσι. et p. 77. μενούσης γὰρ τῆς ἐλευθερίας ἡ γῆ μένει, τὰ φυτὰ μένει, τὰ λήϊα. — λαισήϊα fecundum *Euftathium* ad Il. μ. p. 874. 47. ex pellibus non mollitis, ἐξ ἀκατεργάστων βυρσῶν, fiunt. *Herodot.* VII. 91. p. 547. 71. λαισήϊα εἶχον ἀντὶ ἀσπίδων, ὠμοβοΐης πεποιημένα. Vide *Hefych.* v. ibique Intpp. — πρόβλημα χρωτός. *Homer.* Il. υ. 288. σάκος, τό οἱ ἤρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον. *Paul. Silent.* Ep. XLVI. ἀσπίδα ταυρείην, ἔρυμα χροός. — τούτῳ ἀρῶ. Horum armorum praefidio tutus, quae alii labore parant, ipfe poffideo. His igitur

aro, messem facio, vinum torqueo. In eundem sensum, ni fallor, *Archilochus* ap. *Athen.* L. I. p. 30. F. ἐν δορὶ μέν μοι μᾶζα μεμαγμένη, ἐν δορὶ δ' οἶνος Ἰσμαρικός, πίνω δ' ἐν δορὶ κεκλιμένος. ἐν δορὶ est *hasta armatus.* — V. 4. οἶνον ἀπ' ἀμπέλου. Recte interpretatur *Cludius.* Sic *Hermesianax* El. 36. καὶ μαλακοῦ πνεῦμ' ἀπὸ πενταμέτρου. quem locum a criticorum correctionibus vindicavit *Heinrich.* ad Musae. p. 52. et nuper *Ilgen* p. 293. — πατεῖν οἶνον pro ληνοὺς sive βότρυας πατεῖν, ut est ap. *Liban.* T. I. p. 138 A. — Pro ἀμπέλω ap. *Athen.* ἀμπέλων· rectius ap. *Eustathium* ἀμπέλου. — V. 5. μνοίας. οἰκετείας. *Hesych.* *Sosicrates* ap. *Athen.* L. VI. p. 263. F. τὴν μὲν κοινήν, φησί, δουλείαν οἱ Κρῆτες καλοῦσι μνοίαν, τὴν δὲ ἰδίαν ἀφαμιώτας, τοὺς δὲ περιοίκους ὑπηκόους. *Hermon* in glossis creticis ap. eund. p. 267. C. μνῶτας τοὺς εὐγενεῖς οἰκέτας. Vocem μνοίας *Eustathius* omittit, quam tamen alibi ex *Sosicrate* explicavit, ad Il. p. 1031. 5. — V. 6. post λαισήϊον repetuntur ap. *Athen.* verba πρόβλημα χρωτὸς, quae *Eustath.* omisit. — πεπτηῶτες ἐμόν. *Eustath.* Sed imperfecta est oratio in verbis πάντες γόνυ πεπτηότες, ubi sine dubio legendum est πάντες ἐς γ. — περὶ γούνασι πεπτηυῖα est ap. *Apollon. Rhod.* IV. 93. — ἐς, quod propter syllabam praecedentem excidit, restituit *Hermannus* p. 338. qui versus sic disposuit:

Ἔστι μοι πλοῦτος, μέγα δόρυ,
καὶ ξίφος καὶ τὸ καλὸν λαισήϊον, πρόβλημα χρωτός.
τούτῳ γὰρ ἀρῶ, τούτῳ θερίζω·
τούτῳ πατέω τὸν ἁδὺν οἶνον
ἀπ' ἀμπέλω, τούτῳ δεσπότας μνοίας κέκλημαι.
τοὶ δὲ μὴ τολμῶντες ἔχειν
δόρυ καὶ τὸ καλὸν λαισήϊον, πρόβλημα χρωτὸς,
πάντες ἐς γόνυ πεπτηότες ἐμοὶ, κυνέοντι
δεσπόταν, καὶ μέγαν βασιλέα φωνέοντι.

XXIII. *Ariphroni Sicyonio* hoc carmen tribuit *Athen.* L. XV. p. 702. A. Tres priores ejus versus excitat

Lucian. T. I. p. 499. *Maxim. Tyr.* XIII. p. 229. Ex recentioribus multi hoc Scolion repetiverunt, quos vide ap. *Fabric.* in Bibl. Gr. T. II. p. 111. ed. *Harl.* Interpretatus est *Cludius* l. c. p. 50. qui recte comparavit Hymnum *Licymnii* in Sanitatem, servatum ap. *Sextum Empir.* adv. Mathem. p. 447. C. — V. 2. σοῦ vulgo. ναίοιμι. Idem Gratias rogat *Theocrit.* Eid. XVI. 108. τί γὰρ Χαρίτων ἀγαπατὸν Ἀνθρώποις ἀπάνευθεν; ἀεὶ Χαρίτεσσιν ἅμ' εἴην. — V. 4. Tu mecum propitia habites. *Pindar.* Isth. δ. 73. Προφρόνων Μοισᾶν τύχοιμεν. — σύνοικον. Lyricus ap. *Clem. Alex.* Strom. V. p. 731. de Justitia ait: ὀλβίων παῖδες οἵ νιν εὑρόντες σύνοικον. quem secutus *Oppianus* Hal. II. 680. νῦν γάρ σε, ait, Δίκη, θρέπτειρα πολήων, Γινώσκω μερόπεσσι συνέστιον ἠδὲ σύνοικον. — V. 5. Nihil sine sanitate gratiam habet. *Licymnius* l. c.:

Τίς γὰρ πλούτου χάρις ἢ τοκήων,
ἢ τᾶς ἰσοδαίμονος ἀνθρώπου (f. ἀνθρώποις)
βασιληΐδος ἀρχᾶς;
σέθεν δὲ χωρὶς οὔτις εὐδαίμων ἔφυ.

Haec ejusmodi sunt, ut, nisi alterum poëtarum turpissimum plagium admisisse credas, vix dubitari possit, quin *Sextus* memoriae lapsu *Licymnio* tribuerit, quae *Ariphronis* sunt. *Orpheus* Hymn. LXVII. 9. de eadem dea, οὔτε γὰρ ὀλβοδότης Πλοῦτος γλυκερὸς θαλίῃσιν, Οὔτε γέρων πολύμοχθος ἄτερ σέο γίνεται ἀνήρ. — V. 6. εὐδαίμονος vulgo. Nostrum in Excerpt. est; nec de hujus lectionis veritate dubitare nos sinit cum ejus elegantia, tum *Sexti* auctoritas, tum denique locus ap. *Plutarchum*, cui haec obversabantur T. II. p. 479. A. τὴν ἀρίστην καὶ ἡδίστην κρᾶσιν καὶ ἁρμονίαν, ἧς χωρὶς οὐδὲ πλούτου φασὶν οὐδὲ τᾶς ἰσοδαίμονος ἀνθρώποις βασιληΐδος ἀρχᾶς εἶναί τινα χάριν καὶ ὄνησιν. — ¶. 160.] V. 7. πόθων. furtiva voluptas, quam adeo furtivis Veneris retibus venamur. Puellae Veneres et illecebras σπλάγχνων δίκτυα καὶ παγίδας vocat *Sosipater* Ep. III. Cf. ad *Meleagr.* Ep. IV. 1. — θηρεύειν in re

Venerea admodum frequens. Vide Intpp. ad *Phaedr.* IV. 4. *Dorvill.* ad Charit. p. 555. — V. 12. Qui tuis muneribus gaudent, iis omnia *instar veris affulgent. Horat.* IV. Carm. V. 6. Suavitatis et amoenitatis notio, quae inest verbis ἔαρ λάμπει, ea augetur etiam apposito Χαρίτων, quae veri venustatem suam tribuunt, quibusque adeo ver ipsum sacrum est. De puella, pulcritudinis eximiae, immatura morte exstincta *Julian. Aeg.* Ep. LI. Χαρίτων ἐξαπόλωλεν ἔαρ. *Anacreontis* deliciae τὸ Πόθων ἔαρ, ap. *Antip. Sid.* Ep. LXXV. *Meleager* ad puerum, te, inquit, ubi hilarem video, ἤδὺ τέθηλεν ἔαρ, Ep. XLIV.

A S T Y D A M A S.

Ex Tom. III. p. 329.] *Suidas* T. III. p. 291. in Σαυτὴν ἐπαινεῖς, ὥσπερ Ἀστυδάμας ποτέ. Ἀστυδάμᾳ εὐημερήσαντι ἐπὶ τραγῳδίας διδασκαλίᾳ Παρθενοπαίου, δοθῆναι ὑπ᾽ Ἀθηναίων εἰκόνος ἀνάθεσιν ἐν θεάτρῳ· τὸν δὲ εἰς αὐτὸν ἐπίγραμμα ποιῆσαι ἀλαζονικὸν τοῦτο·

Εἴθ᾽ ἐγὼ ἐν κείνοις — — — —

διὰ οὖν τὴν ὑπερβάλλουσαν ἀλαζονείαν παραιτήσασθαι τὴν ἐπιγραφήν· καὶ παροιμία παρὰ τοῖς κωμικοῖς ἐγένετο, ὡς παρὰ Φιλήμονι. λέγεται δὲ καὶ κατ᾽ ἀποκοπὴν τὸ, Σαυτὴν ἐπαινεῖς. Conf. *Schottum* ad *Zenob.* Cent. V. 100. p. 151. ubi *Philemonis* versus sic exhibetur:

Σαυτὴν ἐπαινεῖς, ὥσπερ Ἀστυδάμας, γύναι.

ut etiam, auctoris nomine omisso, legitur ap. *Athen.* L. I. p. 33. F. De poena, Astydamanti irrogata, quaedam habet *Diogen. Laërt.* L. II. 43. cujus depravata sunt verba. Vide *Menag.* p. 96. sq. — Optat autem Astydamas in hoc Epigrammate, sibi contigisse, ut cum iis, qui in poëtica facultate principatum tenere putaren-

tur, vitam ageret. πρῶτα φέρειν. Qui hoc dicendi genus illuſtrarunt *T. Hemſterhuſ.* ad *Luciani* Tim. 35. T. I. p. 400. ſq. ed. Bip. *Weſſeling.* et *Valcken.* ad *Herodot.* IX. p. 727. 21. φέρεσθαι dicendum eſſe contendunt, non φέρειν. *Aſtydamas* tamen, cujus locum nemo eorum meminerat, non dubitavit activa forma uti. — V. 3. ἐπ' ἀληθείης. ut ap. *Theocrit.* Eid. VII. 44. πᾶν ἐπ' ἀλαθείᾳ πεπλασμένον ἐκ Διὸς ἔρνος. — ἀφεθεὶς παράμιλλος. ſuperior evaderem, omnes pone me reliquiſſe judicarer. Verbo παραμιλλᾶσθαι ſuperandi ſenſu, vel potius ſic, ut ſuperandi conatum ſignificet, uſus eſt *Polybius* XII. 11. 4.

IONIS CHII FRAGMENTA.

T. I. p. 161.] *I.* Servavit inſigne hoc Elegiae fragmentum *Athen.* L. X. p. 447. D. F. In Analectis primus verſus eſt ἑπτάμετρος· Οἶνος θυρσοφόροισι φίλος. ut etiam ap. *Caſaubonum* p. 744. 65. In contextu *Athenaei* legitur: τῷ δ' ἡμετέρῳ χρόνῳ οἶνος φίλος ὢν θυρσοφόρος μέγα πρεσβεύων Διόνυσος, φησὶ Ἴων ὁ Χῖος ἐν τοῖς ἐλεγείοις. In ſqq. poëta exponit, quot bona vini inventio hominibus procreaverit. Primum ſermonis voluptatem auxit. Poëta ap. *Athenaeum* L. I. p. 32. C. ἦ γὰρ ἔπος τόδ' ἀληθὲς, ὅτ' οὐ μόνον ὕδατος αἶσχυ, Ἀλλά τι καὶ λέσχης οἶνος ἔχειν ἐθέλει. Scriptura verſus ſecundi mihi depravata videtur. *Ionem* ſcripſiſſe exiſtimo:

Θυρσοφόροισι φίλος, μέγα πρεσβεύων Διόνυσος,
ἀρχὴ καὶ πρόφασις παντοδαπῶν λογίων.

Vinum, unde hilares ſermones originem ducunt, eorum ἀρχὴ recte dicetur. ἀρχὴ καὶ πηγή. *Plato* in Phaedro p. 245. C. οἷαν ἀρχὴν καὶ σπέρμα λαβόντες. *Plutarch.* T. II. p. 48. C. σπέρμα τῶν πράξεων οὖσαν τὴν διάθεσιν καὶ τὸ ἦθος ἀρχὴν καὶ πηγὴν τοῦ βίου. Vocem ἀρχὴ hoc ſenſu uſur-

patam tractavit *Valcken.* ad Herodot. p. 426. 98. — V. 3. fortaſſe αἴγε π. corrigendum eſt. Graecorum conventus, regum beatorumque convivia ex eo inde tempore celebrari coeperunt, quo vini cultura inventa eſt. *Varro* in Anth. Lat. T. I. p. 538. LXXXIII.:

Vino nihil quicquam jucundius cluit.
Hoc aegritudinem ad medendum invenerunt.
Hoc hilaritatis dulce ſeminarium.
Hoc continet coagulum convivia.

ἀνάκτων de diis accipit *Caſaubonus.* Vix recte. Nulla certe cauſa, quae nos propriam hujus vocabuli ſignificationem hoc loco relinquere cogat. — V. 5. vulgo ἐπτήξατο legitur, quod *Caſaubonus* in ἐπτύξατο mutavit; non explicato ſenſu, quem ex hac emendatione emergere putaverit. Quum vitis *ulnae*, πήχεις, commemorentur, admodum probabile eſt, poëtam admirabilem illam vitium facultatem, claviculis ſuis proximas arbores comprehendendi, ſignificaſſe. Sed ſenſus non eſt integer. Seq. verſ., quem ſibi obſcurum eſſe *Caſaubonus* fatetur, procul dubio corruptus eſt. In αἰθέρος verbum latere ſuſpicor, quo praecedens enuntiatio integra fiat; arboris fortaſſe nomen. Tum ſcribendum exiſtimem:

— — θαλερῷ περιπτύξατο πτόρθῳ
δένδρεα· ὀφθαλμῶν — — —

Nonnus in Dionyſ. XII. p. 338. vitis recens nata χλοεροὺς ὄρπηκας ἑλίσσων, Οἴνοπι γείτονα δένδρα νέῳ μιτρώσατο καρπῷ. p. 342. ἀμφὶ δὲ μηλείῃ τανύεις πόδας· ἀμφὶ δὲ συκῇ Χεῖρας ἐφαπλώσας ἐπερείδεαι. *Ariſtaen.* I. 3. p. 8. ἄμπελοι δὲ παμμήκεις σφόδρα τε καὶ ὑψηλαὶ περιελίττονται κυπαρίττους. — ὀφθαλμοὶ ſunt vitis oculi, ſive gemmae, *a quibus orientes ſeſe oſtendunt uvae,* ut Cato ait ap. *Cicer.* de Senect. 53. παῖδες ipſae ſunt uvae, tanquam vitis infantes. Sic *Chaeremon* flores modo ἄνθηρου τέκνα ἔαρος, modo λειμῶνος τέκνα, hederam vero ἐνιαυτοῦ παῖδα vocavit ap. *Athen.* L. XIII.

p. 608. E. Cf. *Philippi* Epigr. XLV. ἄγχεις τὴν Βρομίου βοτρυόπαιδα χάριν. Hanc interpretationem non dubito quin magis probaturi ſint viri docti, quam *Weſtonis* Britanni conjecturam, qui in Hermeſianacte p. 37. αἰθέρος ὀφθαλμοῦ corrigendum dicit, idque pro *ſolis* circumlocutione habet, ut ap. *Ariſtoph.* Nub. 284. uvas vero *ſolis filias* appellari. — φωνήεντες vocantur uvae, quod in torcular conjectae, ſtrepitum edunt. *Calpurnius* Ecl. I. 2. *Quamvis et madidis incumbant prela racemis, Et ſpument rauco fervertia muſta ſuſurro.* — V. 9. νέκταρ ἀμέλγονται. nectareus inde latex exprimitur. Hinc fortaſſe *Macedon.* Epigr. XXXII. οἰνὰς ὀπώρη Οὔθατος ἐκ βοτρύων ξανθὸν ἄμελξε γάνος. Miror, neminem in μόνον haeſiſſe, nec epithetorum, quibus hi verſus onerantur, abundantiam vitii ſuſpicionem moviſſe. Legendum puto:

> νέκταρ ἀμέλγονται, ποτὸν ὄλβιον, ἀνθρώποισι
> ξυνὸν τοῦ χαίρειν φάρμακον αὐτοφυές.

Vide, an hunc locum expreſſerit *Nonnus* in Dionyſ. XII. p. 346. Λαρὸν εὐῤῥαθάμιγγος ἀμέλγετο νέκταρ ὀπώρης· Καὶ βλοσυραῖς γενύεσσι ποτὸν βακχεῖον ἀμέλξας — —. Vinum vero τοῦ χαίρειν φάρμακον, *laetitia ſator*, ut ap. *Clem. Alex.* Paedag. II. p. 179. ubi ſenibus meraciorem potionem permittit οἷον ἀναζωπυροῦσι τῷ τῆς ἀμπέλου φαρμάκῳ. ubi imitationem *Platonis* agnoſcis, qui ap. *Athen.* X. p. 440. C. ἐπίκουρον τῆς τοῦ γήρως αὐστηρότητος ἐδωρήσατο τὸν οἶνον φάρμακον, ὥστε ἀνηβᾷν ἡμᾶς καὶ δυσθυμίας λήθην γίγνεσθαι. *Tibull.* I. 7. 37.

> *Hic liquor docuit, voces inflectere cantu,*
> *Movit et ad certos neſcia membra modos.*
> *Bacchus et agricolae multo confecta labore*
> *Pectora triſtitiae diſſoluenda dedit.*

Nonnus Dionyſ. XII. p. 342. Ἀνὴρ πένθος ἔχων, ὅτε γεύσεται ἡδέος οἴνου, Στυγνὸν ἀεξομένης ἀποσείσεται ὄγκον ἀνίης. Quaedam hujus generis collegit *Gataker* in Miſc. Adv.

p. 558. — V. 12. χοροί. Nam, ut *Nonnus* cecinit L. XII. p. 342. οἴνου μὴ παρεόντος, ἀθελγέες εἰσὶ χορεῖαι· secundum vetus proverbium, quod vinum dicit πείθειν χορεύειν οὐκ ἐθέλοντας· quae *Eriphi* sunt ap. *Athen.* IV. p. 134. C. *Anacreon* Od. XLI. 2. ἀναμέλψομεν δὲ Βάκχον, τὸν ἐφευρετὰν χορείας — δι' ὃν ἀμπαύεται λύπα, δι' ὃν εὐνάζετ' ἀνία. — In seq. versu copula desideratur; nec video, cur vinum bonorum pectora magis quam malorum dicatur recludere. *Ion* scripsisse videtur:

τῶν δ' ἀνδρῶν βασιλεὺς οἶνος ἔδειξε φρένας.

Eratosthen. Cyren. Ep. I. T. I. p. 477. Vinum ubi pectus intravit — τὰ καὶ κεκρυμμένα φαίνει βυσσόθεν, ἐκ δ' ἀνδρῶν πάντ' ἐτίναξε νόον. *Theognis* ap. *Stob.* XVIII. p. 160. ἐν πυρὶ μὲν χρυσόν τε καὶ ἄργυρον ἴδριες ἄνδρες Γιγνώσκουσ', ἀνδρὸς δ' οἶνος ἔδειξε νόον. *Ovidius* A. A. I. 241. vino *poto aperit mentes, aevo rarissima nostro, Simplicitas, artes excutiente deo.* Vide Intpp. *Theocriti* Eid. XXIX. 1.

II. Integrum fragmentum exstat ap. *Athen.* L. XI. p. 463. B. Versum 2. et 3. idem profert in eodem libro p. 496. C. Explicavit et emendavit *Toup.* in Epist. crit. p. 90. Convivas poëta alloquitur, eosque, ut Jovi merum libent, hortatur. Augustum diis exaequans *Horatius* IV. Carm. V. 31. Romanus, ait, *alteris te mensis adhibet deum. Te multa prece, te prosequitur mero Defuso pateris.* Hunc appellabant Διὸς σωτῆρος calicem, qui post coenam miscebatur, teste *Athenaeo* L. XV. p. 675. D. et *Diodor. Sicul.* IV. p. 249. ubi vide *Wesseling.* et *Pierson.* ad Moerin p. 72. — V. 2. κρητῆρ *Athen.* loco pr. — V. 3. *Athen.* προχύταισιν ἐν ἀργυρέαις et προχοαῖσιν. Hic ubi mutato accentu προχόαισιν scripseris, haud facile dictu erit, utrum poëta dederit. Unum est, quod lectioni a *Brunckio* repraesentatae patrocinetur, quod *Athenaeus* p. 496. *Ionis* versum laudat, ad illustrandam vocem προχύτης. Conf. *Bergler.* ad Alciphr.

III. p. 378. sq. — In fine versus *Athen.* habet — ὁ δὲ χρυσὸς Οἶνον ἕ. χειρῶν — — quod *Bentlejus* in Epist. ad Mill. p. 63. sic corrigit: — ὁ δ' ἕκαστος Οἶνον ἔχων χειροῖν ἰζέτω εἰς ἔδαφος. Rem minori molimine restituendam esse judicavit *Toup.* qui in Epist. crit. p. 90. emendationem, a *Brunckio* exhibitam, expromsit. Ejus verba haec sunt: „Χρύσης *sive Chryses est nomen sacerdotis, quod ex Ho-* „*mero satis notum.* Lucian. *de sacrif.* 3. T. I. p. 528. „ταῦτα δὲ, οἶμαι, καὶ Χρύσης ἐπιστάμενος, ἅτε ἱερεὺς καὶ γέρων, „καὶ τὰ θεῖα σοφός. *Nimirum hic sacra res agitur. Haud* „*aliter Eubulus in Ulysse ap. Athen.* L. XI. p. 478. — — „*Idem autem* νίζειν εἰς ἔδαφος *et* νίζειν ἔδαφος. *Huc manife-* „*sto respexit Horatius, perpetuus graecarum elegantiarum* „*sectator*, *Carm.* II. 14. 26. *Mero tinguet pavimentum* „*superbo Pontificum potiore coenis.*“ Hactenus vir acutissimus. *Weston* in Hermes. p. 40. tentat: ὁ δὲ χρυσὸς Οἶνον ἔχων χειροῖν εἰβέτω ε. ἕ. *Aurum vero vini plenum in pavimentum effluat.* Sed in hoc verborum contextu quid verbo χειροῖν facias? Fieri tamen potuit, ut, quod ille scripsit, non recte enotaverim. Liber nunc non ad manus est. — Quod ad nostram lectionem attinet, arguta illa quidem; sed an ipsam poëtae manum praestet, dubito. Praetulerim equidem *Bentleji* conjecturam, sed ita, ut distinctione paululum immutata legatur:

κιρνάντων· προχύταισι δ' ἐν ἀργυρέοισιν ἕκαστος
οἶνον ἔχων χειροῖν (f. ἱερὸν) νιζέτω εἰς ἔδαφος.

Vinum effundebatur ex προχόοις. *Antimachus* ap. *Athen.* XI. p. 468. A. qui locus inprimis comparandus:

— ἐν μὲν ὕδωρ, ἐν δ' ἀσκηθὲς μέλι χεῦε
Ἀργυρέῳ κρητῆρι περιφραδέως κερόωντες.
νώμησαν δὲ δέπαστρα θοῶς βασιλεῦσιν Ἀχαιῶν
ἐκ χερὸς εἰστιῶσι, καὶ ἐκ λοιβὴν χέον εἶθαρ
χρυσείῳ προχόῳ.

¶. 162.] V. 5. Heroës, quibus poëta libari vult, rem Argis agi, significare videntur. Ibi enim Hercules,

Alcmena et Perſei progenies praecipuo honore colebantur. Heroibus autem pocula miſcebantur in compotationibus, ut notum vel ex *Horatii* IV. Od. V. 34. ſqq. Quis ille *Procles* ſit, quem *Ion* inter heroas numerat, ignoro equidem. Cogites de Procle Heraclida, cujus progenies Spartae regnavit. — V. 10. κυδρότερον. *fortius et confidentius bibat.* Vide Intpp. *Heſychii* v. κυδρός.

III. *Diogenes Laërt.* L. I. 120. p. 76. De Pherecyde, Pythagorae magiſtro, agitur. Quamvis non ignoro, in ejusmodi fragmentis, quae ſenſum integrum non habent, lubricam eſſe conjecturam de primis praecipue verbis, non multum tamen me a veritate aberrare puto, ſi *Ionem* ſcripſiſſe dico:

Ζῶν δ μὲν ἠνορέῃ τε κεκασμένος ἠδὲ καὶ αἰδοῖ,
καὶ φθίμενος ψυχῇ τερπνὸν ἔχει βίοτον.

Sic juſta eſt antitheſis. *Hymn. Homer.* in Mercur. 37. ἦ γὰρ ἐπηλυσίης πολυπήμονος ἔσσεαι αἰχμὴ Ζώουσ'· ἢν δὲ θάνῃς, τότε κ' ἂν μάλα καλὸν ἀείδοις. *Callimach.* Ep. XLIII. καὶ ζωὴν οὖσαν ἐγηροκόμει καὶ φθιμένην ἀνέθηκε. — Etiam ſequentis diſtichi ſenſus imperfectus. Poëtae mentem hanc fuiſſe puto: Si vera ſunt, quae Pythagoras, quem omnes homines prudentia longe ſuperaſſe conſtat, de mortalium poſt fata forte dixit, dubitari nequit, Pherecydem, qui, dum viveret, fortis inprimis fuit et modeſtus, etiam poſt mortem vita jucunda et beata frui.

IV. Sumtum ex *Plutarch.* Vit. Theſ. c. XX. De Oenopione vide *Pauſan.* VII. 4. et inprimis *Weſſeling.* ad Diodor. Sic. T. I. p. 394. 49.

EMPEDOCLIS AGRIGENTINI
EPIGRAMMATA.

¶. 163.] *I.* Legitur in Append. Planud. p. 539. St. *14. W. ex *Diogene Laërtio* L. VIII. p. 533. Ἄκρωνος ἰατροῦ τόπον αἰτοῦντος παρὰ τῆς βουλῆς εἰς τὴν κατασκευὴν πατρῴου μνήματος, διὰ τὴν ἐν τοῖς ἰατροῖς ἀκρότητα, παρελθὼν ὁ Ἐμπεδοκλῆς ἐκώλυσε, τά τε ἄλλα περὶ ἰσότητος διαλεχθεὶς, καί τοι καὶ τοιοῦτον ἐρωτήσας· τί δὲ ἐπιγράψομεν ἐλεγεῖον, ἢ τοῦτο· Ἄκρον ἰητρὸν Ἄκρων Ἀκραγαντῖνος π. ἀ. . . . . τινὲς δὲ τὸν δεύτερον στίχον οὕτω προφέρονται·

ἀκροτάτης κορυφῆς τύμβος ἄκρος κατέχει.

τοῦτό τινες Σιμωνίδου φασὶν εἶναι. Hoc diſtichon, quod τωθαστικὸν appellat, *Suidas* protulit v. Ἄκρων Tom. I. p. 96. ita ut ap. *Brunckium* legitur. *Euſtath.* ad Odyſſ. p. 362. παλαιός μέν τις ἐπίγραμμα τωθαστικὸν εἴς τινα ἰατρὸν Ἄκρωνα ἔγραψεν οὕτως·

Ἄκρων' ἰατρὸν ἄκρον ἀκραντίνων

ἐπίτηδες οὕτω γράψας ἐκεῖνος καὶ οὐκ ἐκ τοῦ παρατυχόντος. Scopticum hoc Epigramma non putavit *Plinius*, qui id reſpexiſſe videtur, ſcribens in H. N. XXIX. 4. *Alia factio ab experimentis ſe cognominans Empiricen, coepit in Sicilia, ab Acrone Agrigentino, Empedoclis auctoritate commendato.* Carminis auctor, ſive *Empedocles* ſive *Simonides* fuerit, urbis Agrigenti, altis impoſitae locis, ſitum depingit — κρημνὸς ἄκρος πατρίδος ἀκροτάτης, ut *Virgil.* Aen. III. 702. *Arduus unde Acragas ostentat maxima longe moenia;* an vero nominis etymologiam, τὰ ἄκρα τᾶς γᾶς, reſpexerit, quae *Dorvillii* eſt opinio in Sicul. T. I. p. 88. non dixerim.

II. *Anthol. Planud.* p. 240. St. 348. W. ἄδηλον. Empedocli tribuit *Diogen. Laërt.* VIII. p. 531. rectius, quam Cod. Vat. qui id ad *Simonidem* auctorem refert

p. 288. *Pausaniam*, in cujus laudem conscriptum est, *Empedocli* inprimis carum fuisse, plures testantur ap. *Diogenem*, qui illum tradit suos de natura libros Pausaniae dedicasse his verbis: Παυσανία, σὺ δὲ κλῦθι, δαΐφρονος Ἀγχίτου υἱέ. — Hunc Pausaniam Epigramma nostrum *sui nominis* medicum appellat, id est, qui, *quod est, vere vocatur*, ut *Ovidius* ait ex Ponto IV. 13. 2. ἀπὸ τοῦ παύειν τὰς ἀνίας scilicet. Acumen est, ut in *Eurip.* Phoen. 1500. Πολύνεικες, ἔφυς ἄρ᾽ ἐπώνυμος, quod cum similibus illustravit *Valcken.* p. 242. sqq. — V. 1. Παυσανίην ἰητρόν. *Diogen.* ἰητρὸν etiam Vat. — Ἀγχίτεω Plan. Vat. — V. 2. τὸν δ᾽ Ἀ. Vat. et Plan. In fine vers. ἔθρεψε Γέλα *Diogen.* ἔθαψε πέλας Vat. Quod cum *Planudes* non intelligeret, emendare conatus est ἔθαψε κόνις. — V. 3. *Brunckius* dedit, ut ap. *Diogenem* habetur. In Vat. Cod. et in Planud. legitur:

ὃς πλείστους κρυεραῖσι μαραινομένους ὑπὸ νούσοις.

— V. 4. Περσεφόνας. Plan. Φερσεφόνης. Diog. et Vat. Cod.

SOPHOCLIS EPIGRAMMA.

Ex *Hieronymi Rhodii* commentariis *Athenaeus* narrat L. XIII. p. 604. F. cum *Sophocli* a puero, quem in deliciis habebat, pallium surreptum esset, et *Euripides* dixisset, se cum eodem puero rem habuisse, nullo tamen rerum suarum detrimento, *Sophoclem* hoc Epigramma scripsisse, in quo *Euripidi* adulterium tecte exprobraret. Respicitur in eo fabula de *Solis cum Borea certamine*, quam *Avianus* narrat IV. Poëta pueri, quem deperibat, amorem et pulcritudinem Solis calori comparat. (Cf. *Philostrati* Epist. LXXII. p. 949.) Videtur igitur hoc dicere: Pallium abjeci equidem, ut viator, quem Solis calor, ut idem faceret, coëgit; tu tuum

servasti, quia puer, quicum te rem habuisse jactas, tantum abest, ut tibi faverit, ut potius, tanquam Boreas in illa fabula, omnem irae suae vim et violentiam in te effuderit. Causa illius contemtus fortasse continetur verbis, φιλοῦντι ἑτέραν. Nisi forte verba, σοὶ δὲ φιλοῦνθ' ἑτέραν Βοῤῥᾶς ὡμίλησε, ad unam adulterii exprobrationem spectant; sed ita, ut historia quaedam, nobis incognita, indigitetur. In posteriore disticho verba, τὸν Ἔρωτα λωποδύτην ἀπάγεις, ad puerum referenda sunt, pallii furem, quem *Euripides* tamen secum abducere non dubitaverat. Id ab eo prudenter factum *Sophocles* negat; praecipue cum eum mulieris quoque amore flagrare constet. Perperam latinus interpres verba, ἀλλοτρίαν σπείρων, vertit: *amorem alienum in vulgus spargas;* cum sit de eo dictum, qui ἀλλοτρίαν ἄρουραν, i. e. γυναῖκα, arabat; qua dicendi formula nihil ap. Tragicos vulgatius. Cf. *Erasmum* Prov. *Alienum arare fundum.* Chil. III. 1. 42. Intpp. *Euripidis* ad Phoeniss. v. 18. *Sophoclis* Oedip. T. 1210.

EURIPIDIS EPIGRAMMA.

Ex Tom. II. p. 57.] In Append. Anth. Pl. p. 574. St. *18. W. ex *Athenaeo* L. II. p. 61. B. Sensum et argumentum satis declarant verba *Athenaei* a *Brunckio* ipsi Epigrammati praefixa. Initium est, ut in *Eurip.* Phoeniss. ὦ τὴν ἐν ἄστροις οὐρανοῦ τέμνων ὁδὸν — Ἥλιε. et ap. *Theodecten* in *Stob.* Flor. X. p. 126. Noster in Belleroph. ap. eundem l. c.:

ὦ καλλιφεγγὴ λαμπάδ' εἱλίσσων φλογὸς
Ἥλιε, ποθεινὸν πᾶσιν ἀνθρώποις σέλας,
εἶδες τίν' ἄλλον πώποτ' εἰς αὐτῶ μέγαν
ὠθόντ' ἀγῶνα;

EUENI PARII
ALIORUMQUE EJUSDEM NOMINIS POETARUM
F R A G M E N T A.

I. 164.] Apud *Stobaeum* Tit. XX. p. 171. Gesn. p. 103. Grot. Vulgo χειρότερον legebatur. Noſtrum debetur *Grotio*. Subaudiendum videtur χρῆμα. *Ira ipſo furore gravius;* ut ap. *Platon.* in Conviv. p. 316. G. χαλεπὸν τοῖς ἀνθρώποις ἡ μέθη ἐστί. Vide de hac generis enallage *Dorvill.* ad Charit. p. 244. et inprimis *Abreſch.* in Auctar. Diluc. Thuc. p. 330. Similes ſententias collegit *Barth.* ad *Claudian.* p. 620.

II. In *Stobaei* Flor. XLIX. p. 354. Gesn. 197. Grot. Senſus eſt, quem expreſſit *Cicero* de Offic. I. 19. *Sed ea animi elatio, quae cernitur in periculis et laboribus, ſi juſtitia vacat pugnatque non pro ſalute communi, ſed pro ſuis commodis, in vitio eſt; non enim modo id virtutis non eſt, ſed potius immanitatis omnem humanitatem repellentis.*

III. Integrum exſtat ap. *Athen.* L. IX. p. 367. E. Idem verſum quartum excitat L. X. p. 429. F. Duo priora diſticha habet *Stobaeus* Tit. LXXX. p. 472. Gesn. 345. Grot. — V. 1. in antiquis editt. *Athenaei* mutilus eſt. Eum ex Cod. ſic ſcriptum profert *Theod. Canterus* in Var. Lect. I. 8. p. 24. πολλοῖς δ' ἀντιλέγειν κατὰ τὸν πάρνον, ἔννηνον ἔθος περὶ παντὸς ὁ. et in fine v. 2. οὐκ ἔτι τοῦτο ἐθέλει. Vitioſam pentametri ſcripturam perperam probabat *Canterus*, quamvis melioris apud *Stobaeum* lectionis non ignarus. In edit. Lugd. 1657. οὐκ ἔτι τοῦτο ἐν ἔθει habetur. — V. 3. τούτοις. *Athen.* apud quem in fine verſus recte legitur εἶς ὁ παλαιὸς, quod inde aſſumſit *Grotius* pro vitioſo ὡς ὁ παλ. — V. 4. σοὶ μέν. Proverbialis locutio, qua uſus eſt *Euripides* in Suppl. 466. σοὶ μὲν δοκείτω ταῦτ', ἐμοὶ τἀναντία.

IV. Ari-

IV. Aristotel. Eudem. II. 7. τὸ βίαιον λυπηρὸν καὶ πᾶν, ὃ ἀναγκαζόμενοι ποιοῦσιν ἢ πάσχουσιν· ὥςπερ καὶ Εὔηνός φησι·

Πᾶν γὰρ ἀναγκαῖον πρᾶγμ' ἀνιαρὸν ἔφυ.

et iterum in Metaph. IV. 5. Legitur idem versus in fragm. *Theogn.* 464. *Plutarchus* T. II. p. 1102. C. eum *Eueno* tribuit, *Aristotelis* auctoritate, ut videtur, commotus. Apud eundem in Eudem. L. VI. 10. leguntur hi versus, a *Brunckio* praetermissi:

Φημὶ πολυχρόνιον μελέτην ἔμεναι, φίλε· καὶ δὴ
ταύτην ἀνθρώποισι τελευτῶσαν φύσιν εἶναι.

quos etiam profert in Eth. ad Nicom. L. VII. 10.

V. Ad verba *Charisii* ap. *Rutilium Lupum* p. 38. *Nimirum nullo consilio filios procreamus, Nam majorem partem ex illis doloris et contumeliae capimus.* haec notavit *Ruhnkenius:* „Charisius Eueni, poëtae vetustissimi, versum, qui in proverbii consuetudinem abierat, expressit. Is ita legitur apud Plutarchum de Amor. prol. p. 497. A.:

Ἴδε, ὅση λύπη παῖς πατρὶ πάντα χρόνον.

Apud Artemidorum I. 16. suppresso Eueni nomine sic:

Ὡς υἱοὺς ἢ λύπη παῖς πατρὶ πάντα χρόνον.

Rursus alio modo apud Hermiam Comment. Msc. in Platonis Phaedrum: θαυμαστὸς δὲ ἐγένετο Εὔηνος, καὶ ἀπλαχοῦ αὐτὸν ἐπαινεῖ· ὃς καὶ τὸν ἴαμβον (πεντάμετρον volebat dicere) τοῦτον εἶπε·

Φόβος ἢ λύπη παῖς πατρὶ πάντα βίον.

Isaacus Casaubonus, teste *Rigaltio* ad Artemidor. (p. 7.) emendabat: Εἶδεν, ὅση λύπη παῖς π. π. χρ. Omnia mirifice pervertit Desid. Heraldus ad Arnob. I. p. 8. Ἢ ὗς, ἠὲ λύκος παῖς π. π. χ. In metri leges peccat conjectura Jac. Tollii Fortuit. c. XI. p. 84. Ὡς υἱὸς ἢ λύπη πᾶς πατρὶ π. χ. Quarum conjecturarum vanitate quando nihil

ad verſus integritatem proficitur, dabimus veram et germanam ſcripturam, quam, ut indicio cel. Abr. Gronovii cognovimus, Codex Artemidori Mediceus conſervavit:

Ἢ δέος, ἢ λύπη παῖς πατρὶ πάντα χρόνον.

De cujus lectionis veritate tanto minus dubitandum, quod eadem ferme in mentem venerat Valckenario noſtro. Nec aliter legit Plutarchus, ſi ἢ in ἢ mutes, et literas male divulſas conjungas. Ceterum a Menandro etiam ap. Stob. p. 451. liberi patri dicuntur λύπη, φόβος, φροντίς· quem locum Georg. Fabricius comparat cum Terentiano Adelph. V. 14. 13. *Duxi uxorem: quam ibi miſeriam vidi! nati filii: Alia cura.* Adde Barth. Adverſ. XXXIV. 19.“ — Optimam hanc lectionem in *Plutarchi* contextu nuper exhibuit *Wyttenbachius.*

¶. 165.] *VI.* Cod. Vat. p. 595. Εὐήνου. In Planud. p. 486. St. 630. W. ſine auctoris nomine legitur. Vulgo ἐκ δύο λοιπόν. In Cod. Vat. ἐκ δύο λυτρῶν, unde *Brunckius* λυγρῶν ſcribendum putat. Simile eſt illud Anacreonticum Od. XLVI. χαλεπὸν τὸ μὴ φιλῆσαι· χαλεπὸν δὲ καὶ φιλῆσαι.

VII. „Hoc Eueno Aſcalonitae tribuit Vat. Cod. „(p. 368.) Exſtat in Ariſtoph. Schol. ad Plutum 1130. „ubi videnda ſunt, quae notavit Hemſterh. p. 429. Illi „genuina et veteris notae lectio eſſe videtur, quam e „Cod. Mſto ibi affert ὅσσον ἐπιλεῖψαι. Hoc librarius de „metro male ſollicitus in ἐπισπεῖσαι mutare potuit. In „compoſitis prioris vocis ultima vocalis brevis produci„tur vi liquidae, quae poſteriorem vocem inchoat . . . „Ἐπισπεῖσαι tamen habet Vat. Cod. hic et in Leonidae „Ep. LXI. quod ex hoc expreſſum.“ *Brunck.* Exſtat in Planud. p. 10. St. 18. W. et ap. *Suidam* in Ἀσκὸς Κτησιφῶντος T. I. p. 354. Apud *Suetonium* in Vit. Domit. c. XIV. Domitianus edicti de excidendis vineis propoſiti

gratiam fecisse narratur, non ulla alia re magis compulsus, quam quod sparsi libelli essent cum his versibus:

Κἢν με φάγῃς ἐπὶ ῥίζαν, ὅμως ἔτι καρποφορήσω,
ὅσσον ἐπισπεῖσαι Καίσαρι θυομένῳ.

Eueni distichon latine vertit *Ovid.* Fast. I. 357.:

Rode, caper, vitem: tamen huic, cum stabis ad aram,
In tua quod spargi cornua possit, erit.

Ejus non immemor fuit *Schottus* ad Proverb. ἀποτίσεις, χοῖρε, τὰ γίγαρτα, p. 369. Non supervacaneum erit monere, *Libero patri, vitis repertori, hircos, vitibus perniciosos, immolatos esse, proinde ut capite darent poenas*, quae *Varronis* verba sunt de Re Rust. I. 2. 19. *Lascivum pecus et viridi non utile Baccho, Dat poenas: nocuit jam tener ille deo.*

VIII. et *IX.* Planud. p. 323. St. 463. W. In primo disticho *Eueno* obversatus esse videtur nobilissimus locus ap. *Homerum* Il. γ. 156. — In altero Epigrammate acumen est in verbis αὐτὸς ὁ βούτας et πανωπήεσσαν ἔθηκε. Venerem, quam Paris olim *solus* in Ida viderat, Praxiteles nunc omnibus conspiciendam dedit. Summam illius statuae pulcritudinem ita significat, ut illam ab ipsa dea nihil diversam dicat. Sicuti enim Venus olim, ita nunc Praxitelis opus Paridis suffragium aufert. Nudam fuisse statuam, ex priore disticho intelligitur. Conf. *Heynium* in Comment. Soc. Reg. Tom. X. p. 106.

X. et *XI.* Cod. Vat. p. 476. Εὐήνου. Planud. p. 303. St. 443. W. — V. 1. τάδεπικειται junctim edit. Flor. — In alterius distichi v. 2. Cod. Vat. ἀνεπλασάμην habet. Sensus est, ipsum Myronem mox operis sui veritate et pulcritudine deceptum, hanc suam buculam pro vivo et spirante archetypo habiturum esse, ad cujus similitudinem aeneum signum finxerit.

XII. Cod. Vat. p. 459. sq. Εὐήνου Ἀθηναίου. *Reiskius* hoc carmen in Tiresiae statuam conscriptum putabat.

Quae conjectura nititur depravata lectione verf. 7. Agitur de Tirefia ex femina in marem mutato, quales cafus enarrat *Plinius* H. N. VII. 3. p. 375. et *Antoninus Liber*. c. XVII. ubi p. 114. ed. *Verbeyk*. pro ἔτι καὶ τῶν ὀνείρων καὶ τῶν μάντεων cum *Fonteinio* ὀνειροκριτῶν legendum eft, fed fic: τῶν ὀνειροκριτῶν μάντεων — quales verborum compofitiones *Antoninus* amat. Ibidem p. 116. legendum videtur: καὶ αὖτις ἀνὴρ ἐγένετο, πάλιν τῇ ῥάβδῳ αὐτοὺς πατάξας. De hyaena, fexum mutante, agens *Aelian*. H. A. I. 25. οὐκοῦν τὸν Καινέα καὶ τὸν Τειρεσίαν ἀρχαίους ἀπέδειξε τὸ ζῶον τοῦτο, οὐ κόμποις, ἀλλὰ τοῖς ἔργοις αὐτοῖς. Facete fabulam de Tirefia ridet Menippus ap. *Lucian*. D. Mort. XXVIII. χρόνῳ δέ σοι ἡ μήτρα ἠφανίσθη, καὶ τὸ μόριον τὸ γυναικεῖον ἀπεφράγη, καὶ οἱ μασθοὶ ἀπετάκησαν, καὶ τὸ ἀνδρεῖον ἀνεφύη, καὶ πώγωνα ἐξήνεγκας; ἢ αὐτίκα ἐκ γυναικὸς ἀνὴρ ἀνεφάνης; — V. 2. carminis noftri haud fcio, an comma ponendum fit poft Κύπριδα, ut jungatur γάμον σὺν πεύκαις, quandoquidem novis nuptis faces praeferebantur. — ¶. 166.] V. 3. In Cod. θαλάμων. Cum puella in thalamum cum fponfo intraffet, depofitis veftibus, fubito vir apparuit. κουριδίους χιτῶνας, veftem interiorem, quam gerebat ea, quae mox κουρίδιος ἄλοχος futura erat. Cf. *Henr. Stephan.* in Voc. Herod. Κουρίδιος. — V. 4. ἀνδρὸς τύπους *notam virilem* vocant Lufus in Priap. LXVII. — V. 5. Codex Vat. om. Ἀφροδίτης. A Gothano faltem apogr. abeft. Herculem dicitur venerari, five ut fortem deum fimplicitur, five ut palaeftrae praefidem. Vid. *Athen*. XIII. p. 561. C. — V. 7. Olim in patria Tirefia vocabar, ut puella, et mitram gerebam, nunc chlamyde utor, ut ephebus. In Codice non Χαλκὶς, fed χαλκὸς legitur. Illud *Brunckius* ex emendatione *La Crozii* arripuit. Temere, five urbem in Euboea, five, quod *Brunckius* jubet, puellam fignificari dicas. Mihi in mentem venit:

— — νῦν δὲ Χαρικλῷ
τὴν πάρος ἐν μίτραις ἥσπάσατ' ἐν χλαμύδι.

Chariclo mater eſt Tireſiae, cujus mentio ab hoc loco non aliena. Hoc nomen, ſyllaba omiſſa, in Χακλῳ depravatum, facile per pravam ſcioli ſolertiam in χαλκὸς abire potuit. Conf. *Callimach.* H. in Lav. Pall. 67. *Apollodor.* L. III. 6. 7. — μίτραι pro zona videtur poſitum, qua puellae ſolae utuntur.

XIII. Bis legitur in Vat. Cod. p. 375. ſq. ἀδέσποτον eſt; p. 413. Εὐήνου. In Planud. p. 86. St. 126. W. etiam ἄδηλον. Scriptum in hirundinem, quae cicadam, quamvis ipſi multis rebus cognatam, ceperat. *Aelian.* H. A. VIII. 6. ἦν δὲ ἄρα εὐχείρωτα καὶ αἱρεῖν ῥᾶστα, οἱ ὄνοι μὲν τοῖς λύκοις, ταῖς μέροψι δὲ αἱ μέλιτται, ταῖς γε μὴν χελιδόσιν οἱ τέττιγες. — Hirundinem poëta puellam Atticam vocat ob notam de Philomela fabulam. *Apollodor.* III. p. 270. *Himerius* Orat. III. 3. p. 432. ἀφίημι δὲ καὶ ταῖς χελιδόσι ταῖς Ἀττικαῖς τὸν μῦθον ἐκεῖνον τὸν Θράκιον. Πανδιονὶς ap. *Heſiodum* Ἡ. κ. Ἔ. 366. Vide *Bochart.* in Hieroz. Tom. II. p. 63. ſq. Quare autem μελίθρεπτος vocetur, ignoro equidem. *Delicatis nutritam cibis* vertit *Brodaeus*, ſed cauſam epitheti non reddit. Ad vocis ſuavitatem referendum eſſe, non dubito; ſed fortaſſe depravatum vocabulum, et legendum

μελίφθεγκτε.

Hirundinis dulcem cantum laudat *Anacreon* ap. *Hephaeſtionem* p. 22. ἡδυμελὴς, χαρίεσσα χελιδοῖ. Qui vocem ad mellis inſtar dulcem habet, μελίφθεγκτος vocari potuit, ut μελίθρους ap. *Lollium Baſſ.* Ep. I. μελίγηρυς, μελίφθογγος et alia, quae perſecutus eſt *Klotzius* ad *Tyrtaeum* p. 76. — V. 2. in Vat. Cod. loco pr. mutilus eſt poſt τέττιγα, loco poſteriore τέττιγ' ἀπτάνοις δ. φ. τέκεσιν. Hoc ipſum *Salmaſius* reponendum cenſebat, cum in Planudea legatur, τέττιγα πτανοῖς· contra quam emendationem *Brun-*

ckius monuit, ἄπτηνος graecam vocem non esse. ἀπτῆσιν est ex acutissimi editoris conjectura. Cf. *Homer.* Il. ι. 323. *Oppian.* Hal. L. III. 243. Ceterum in hoc carmine eorundem verborum in v. 1. et 3. repetitio non immerito offendit *Gilbertum Wakefield*, qui in Silv. crit. T. II. p. 145. correxit: καλὸς καλὸν ἁρπάξασα. — V. 4. τὸν ξένον εὔξεινα. Vat. Cod. loco pr. Hospites vocantur hirundo et cicada, quoniam utraque per aestatis tantum tempora in Europa versatur, hieme ingruente in alias regiones commigrat. Mox in Planud. ἀρινὸν ἠερινὰ, quod habetur in Lectionibus Aldinae pr. Nam in contextu illius editionis et in ed. Flor. ἠαρινὰ et ἀερινὰ exstat. *Valckenar.* ad Eurip. Hipp. p. 172. C. corrigit ἠρινὸν εἰαρινὰ, quod omnium plausus ferret, nisi Codex verissimam servasset lectionem, τὸν θερινὸν θερινά. *Plato* in Phaedro p. 230. C. θερινόν τε καὶ λιγυρὸν ὑπηχεῖ τῷ τῶν τεττίγων χορῷ. — V. 5. κοὐχὶ τ. Cod. Vat. utroque loco. οὐ γὰρ θέμις. Etiam in animalibus sui generis animalia laedere nefas putatur. *Aeschylus* ap. *Plutarch.* T. II. p. 286. C. ὄρνιθος ὄρνις πῶς ἂν ἁγνεύοι φαγών; — Versu postremo Cod. loco pr. ὄλλυθ', poster. ὄλλυσθαι, et in fine στόμασιν. Aliud agebat *Arnaldus*, cum in Animadv. p. 7. ubi hunc versum profert, verba ὑμνοπόλοις στόμασι de ore puellae egregie canentis explicaret.

XIV. Vat. Cod. p. 367. Εὐήνου Σικελιώτου· fortasse pro Ἀσκαλωνίτου. Vide Epigr. VII. Planud. p. 97. St. 143. W. Troja, quamvis eversa, Homeri tamen carminibus aeterna est. — V. 2. Cod. Vat. τὰν — κληϊζομέναν, in reliquis tamen vulgares formas non movens.— V. 3. αἰῶνος τέφρη κατεδήδοκεν. *cineres, quibus per tot secula sepulta fui, me penitus consumserunt.* Insolentius dictum, αἰῶνος τέφρη, nulla tamen corruptelae suspicio. *Callimach.* Hymn. in Apoll. 84. in ara οὔποτε χθιζὸν περιβόσκεται ἄνθρακα τέφρη. — In sequentibus gloriae aeternitatem, quam per *Homerum* consecuta est Ilium, satis

frigide significavit poëta, dicens, illam urbem portas habere aeneas, quas nulla vis perrumpere queat. — V. 6. pro κείσομαι ἐν στίμασι *Wakefield* in Silv. crit. T. I. p. 84. κλείσομαι posuit; nimis audacter. Probe se tuetur vulgata lectio exemplo *Theognidis* v. 234. de gloria, quam Cyrno suo conciliaverit, agentis: — θοίναις τε καὶ εἰλαπίνῃσι παρέσσῃ Ἐν πάσαις, πολλῶν κείμενος ἐν στόμασι. *Antipater Thess.* Ep. XXX. πολλάκι μοι κείσεαι ἐν σελίσι. *Eustath.* de H. et H. XI. p. 478. καὶ ἦν τὸ καθ' Ὑσμίνην καὶ Ὑσμινίαν ἡμᾶς ἀνὰ πᾶσαν γλῶσσαν διήγημα κείμενον.

XV. Vat. Cod. p. 514. Εὐήνου. In Planudea p. 180. St. 264. W. ἄδηλον est. Veteris *Eueni* videtur, et fortasse Elegiae particula. — V. 3. membranae Vatic. sic habent: χαίρει κιρνάμενος δὲ τρισὶν νύμφαισι τέταρτος, quem elumbem versum *Brunckius* merito repudiavit. Comparandus *Mnesitheus* ap. *Athen.* L. II. p. 36. B.:

ἐν ταῖς συνουσίαις τε καὶ καθ' ἡμέραν
τοῖς μὲν μέτριον πίνουσι καὶ κεκραμένον,
εὐθυμίαν φέρει γ'· ἐὰν δ' ὑπερβάλῃς, ὕβριν·
ἐὰν δ' ἴσον ἴσῳ προσφέρῃ, μανίαν ποιεῖ.

ubi fortasse corrigendum:

εὐθυμίαν γ', ἐὰν δ' ὑπερβάλῃς, ὕβριν,
ἂν δ' ἴσον ἴσῳ προσφέρῃ, μανίαν ποιεῖ,

— V. 5. εἰ δὲ πολὺς πνεύσειεν. *Si Bacchus vehementius spiraverit.* Ut *Euenus* de Baccho, sic fere *Tibullus* de Amore I. II. 1. 79. *Ah miseri, quos hic graviter deus urget: at ille Felix, cui placidus leniter afflat Amor.* ubi vide *Heynium.* Cf. *Burmann.* ad Propert. I. 1. 31. — πολὺς, *vehemens*, illustrat *Abresch.* in Auct. Diluc. Thuc. p. 327. sq. et *Valcken.* ad Hipp. p. 214. — In versus exitu Cod. Vat. ἀπέστραμμεν E. — V. 6. βαπτίζει δ' ὕπνῳ. Haec est genuina Cod. lectio. In Planud. βαπτίζεται δ' ὕπνῳ, quo metrum pessumdatur. *Scaliger* conj. βάπτισται. *Heliodor.* Aeth. IV. p. 192. ἐπειδὴ μέσαι νύκτες ὕπνῳ τὴν πόλιν

ἐβάπτιζον. *Clemens Alex.* Paed. II. p. 182. 29. ὑπὸ μέθης βαπτιζόμενος εἰς ὕπνον. βαπτίζεσθαι enim et ii dicuntur, qui se largius invitarunt vino. *Plato* in Conv. p. 176. B. καὶ αὐτός εἰμι τῶν χθὲς βεβαπτισμένων. Unde *Lucian.* T. III. p. 81. 41. καρηβαροῦντι καὶ βεβαπτισμένῳ ἔοικεν. Quaedam huc pertinentia de verbo βαπτίζεσθαι vide ap. *Wetsten.* ad N. T. Matth. XX. 23. p. 457.

¶. 167.] *XVI.* Vat. Cod. p. 397. Εὐήνου γραμματικοῦ. Primus edidit *Alberti* ad Hesychium v. ἐσφηκωμένοι. *Reiskius* in Jensian. p. 120. nr. 671. Scriptum in blattam sive tineam, membranas rodentem. Mihi hoc carmen nondum satis videtur emaculatum. φωλάδα blattam appellat, tanquam in obscuris lustris degentem. De feris et reptilibus usurpatur. φωλάδες ἄρκτοι *Theocrit.* Eid. I. 115. φωλάδες ὕδραι *Nonn.* Dion. II. p. 48. φωλὰς ἀραχναίη *Erycius* Ep. IX. Hinc φωλεύειν, quod illustrat *Salmas.* ad Solin. p. 223. — V. 2. *Brunckius* κτήματα mallet pro κλέμματα. Mihi neutrum satisfacit. — V. 3. κελαινόχρως, quo jure hoc epitheton *blattae* conveniat, non dixerim. Veteres plura et plane diversa insectorum genera communi silphae blattaeque nomine appellarunt, quae hodie difficulter distingui existimat *Schneiderus* ad Nicand. Alexiph. p. 117. — ψήφοισι de ipsis scriptorum operibus interpretatur *Brunck.* ψῆφος. λόγος. *Hesych.* *Reiskius*, qui hanc scripturam vitiosam putavit, reddidit in latinis, ac si βίβλοισι legisset. Si σελίδεσσι scripsisset poëta, nemo haereret. — τὴν φθονερὴν εἰκόνα. De foraminibus, picturis et vestigiis vermium in libris accipit *Reiskius.* — Vers. 6. in membrana sic scribitur: βάσκανον ἐν ψήφῳ δόξαν ἐπ' εἰςαγάγῃ. Quod *Br.* edidit, *Guieto* deberi dicitur, cujus notam exhibuit *Albertus: ὄψει, hoc est, ore, rostro. βάσκανον εὐψήκτῳ activa significatione pro εὖ ψήχοντι, εὖ ψήχειν δυναμένῳ, δῆξιν ἐπεισαγάγῃς.* Paucos fore existimo, qui huic sententiae calculum adjiciant.

Hoc video, ſinceram lectionem nondum repertam eſſe; quid vero legendum ſit, non aſſequor.

ANTIMACHI EPIGRAMMA.

In Planudea p. 340. St. 480. W. legitur ſine auctoris nomine. Ad Antimachum refert Vat. God. p. 410. Quum vero nullum ſit Antimachi epigramma in Anthologia, *Ruhnkenius* exiſtimavit, oſcitantem librarium Ἀντιμάχου ſcripſiſſe pro Καλλιμάχου, ut alibi paſſim. Hanc ob cauſam relatum eſt inter Epigrammata Callimachi nr. LXXII. p. 331. Eſt in Venerem armis indutam. — V. 2. ὁ ψεύστας. artifex, qui tibi tribuit, quod a natura et moribus tuis alieniſſimum eſt. In ſqq. poëtae obverſabantur Homerica Il. ε. 428. Οὔ τοι, τέκνον ἐμὸν, δέδοται πολεμήϊα ἔργα· Ἀλλὰ σύ γ' ἱμερόεντα μετέρχεο ἔργα γάμοιο, Ταῦτα δ' Ἄρηϊ θοῷ καὶ Ἀθήνῃ πάντα μελήσει. — Cum verbis, ἔντεα σοὶ γὰρ Ἔρωτες, comparaveris Anacr. Od. II. 10. ſqq. Venus ipſa ap. *Coluthum* v. 159.:

ἔργα μόθων οὐκ οἶδα· τί γὰρ σακέων Ἀφροδίτῃ;
ἀγλαΐῃ πολὺ μᾶλλον ἀριστεύουσι γυναῖκες.

et v. 90.:

μούνη Κύπρις ἄναλκις ἔην θεός· οὐ βασιλήων
κοιρανίην, οὐδ' ἔγχος Ἀρήϊον, οὐ βέλος ἕλκω·
ἀλλὰ τί δειμαίνω περιώσιον; ἀντὶ μὲν αἰχμῆς
ὡς θοὸν ἔγχος ἔχουσα μελίφρονα δεσμὸν ἐρώτων.

— V. 4. κροτάλων. mulierum inſtrumentum. *Rufinus* a puerorum amore ad Veneris caſtra tranſiens, νῦν, ait, δίσκος ἐμοὶ κρόταλον Ep. XIV. — Pro ἃ τέρψις Planud. αἱ - τέρψεις. — V. 5. Cod. Vat. vitioſe καθεστρωνίδι δίᾳ, t ſeq. verſu σὺ δ' εὔχεται ἄν εἰς Ὑ. In ed. Flor. εὔχεται.

SIMMIAE THEBANI
EPIGRAMMATA.

¶. 168.] I. Sine auctoris nomine in Planud. p. 275. St. 398. W. *Simmiae Thebano* vindicat Vat. Cod. p. 210. sq. Elegans carmen in *Sophoclem* Tragicum, quem Σοφίλου (non Σοφίλλου, ut est in Vat. Cod. et ap. *Clem. Alex.* p. 63. 5.) filium vocat; apud *Diodor. Sicul.* XIII. p. 625. 34. Θεοφίλου fil. est, quod recte emendavit *Meursius.* Ut vitiosam scripturam defenderet, egregie argutatus est *Lessingius* in Vit. Soph. p. 23. sq. — ἀστέρα Μούσης de poëtis usurpatum, multis placuit. Cf. *Alcaeum Mess.* Ep. VII. *Antipater Sid.* Ep. LXVIII. et quos laudat *Valcken.* ad Hippol. p. 284. E. — Verba, τὸν χοροῖς μέλψαντα, hoc quidem loco sensu proprio accipienda non sunt, sed respicitur ad priscorum poëtarum morem, qui ipsi chorum solebant ducere. *Sophocles* autem κατέλυσε τὴν ὑπόκρισιν τοῦ ποιητοῦ διὰ τὴν ἰδίαν ἰσχνοφωνίαν, teste *Biographo Anonymo;* et praeterquam quod, Persis ad Salaminem superatis, circa tropaea saltavit, in una tragoedia tantum, in *Thamyride,* διδάσκων αὐτὸς ἐκιθάρισε, ut est ap. *Athen.* L. I. p. 20. F. Cf. *Lessingium* in Vita Soph. p. 101. sqq. — V. 2. laudat *Suidas* in Κέκροψ Tom. II. p. 292. Idem v. 3. et 4. profert in Ἀχαρνείτης T. I. p. 401. ubi ἐν θυμέλῃ et Ἀχαρνείτης habetur. Hoc idem legitur in βλαισὸς T. I. p. 437. Utrumque vitium vitavit in Θυμέλῃ T. II. p. 211. sed aliud commisit, βλαστὸς exhibens. Hoc a *Kustero* vulgatae lectioni praeferri non debuerat, cujus elegantiam tuetur *Meleager* I. 17. ubi vide not. Hederae, quae vario et erratico lapsu serpit, τὸ βλαισὸν tribuitur; quod proprie pedum vitium significat. Expressius etiam *Philippus* Ep. XLV. λάθριον, ἑρπηστὴν, σκολιὸν πόδα, κισσὲ, χορεύσας Ἄγχεις τὴν Βρομίου βοτρυόπαιδα χάριν. et *Erycius,* qui nostrum locum ante oculos habuit, Ep. XIII.

αἰεί τοι λιπαρῷ περὶ σήματι, δῖε Σοφόκλεις, Σκηνίτης μαλακοὺς κισσὸς ἄλοιτο πόδας. His accedat *Nonnus* in Dion. XII. p. 338. εἰς φυτὸν ὑψιπέτηλον ἑὸν πόδα λοξὸν ἑλίσσων Κισσὸς ἀερσιπότητος ἑὴν δενδρώσατο μορφήν. Eleganter *Bodaeus a Stapel* ad Theophr. L. III. p. 275. contulit *Ovid.* Metam. X. 99. *Vos quoque flexipedes hederae venistis.* — κισσὸς Ἀχαρνίτης (Planud. Ἀχαρνείτης). Hinc duxit *Antip. Theſſ.* Ep. XXV. de Ariſtophanis comoediis, αἷσιν Ἀχαρνεὺς κισσὸς ἐπὶ χλοερὴν πουλὺς ἔσεισε κόμην. *Euphorion* Ep. I. ὡς Ἀχαρνῆθεν ἀεὶ κισσὸς ἀεξόμενον. De Acharnis agens *Pauſanias* L. I. 31. p. 78. hujus demi incolae, inquit, ἔχουσι Διόνυσον Μελπόμενον καὶ Κισσὸν τὸν αὐτὸν θεόν, τὸν κισσόν, τὸ φυτόν, ἐνταῦθα πρῶτον φανῆναι λέγοντες. — V. 5. Tu quidem tumulo et parvo pulveris exigui munere cohiberis; verum immortalia tua carmina aevum tuum ſupra mortalitatis terminos extendunt. Eadem ſententia ap. *Leonid. Tar.* Ep. C. αὐτά με δῶρα Κηρύσσει Μουσῶν πάντας ἐπ' ἠελίους.

II. Hoc quoque carmen ἄδηλον eſt in Planud. p. 274. St. 396. W. Sed in Vat. Cod. p. 211. Σιμμίου Θηβαίου nomen praefert. Quaedam hinc in ſuum uſum convertit *Antip. Sidon.* LXXII. — V. 2. χλοερούς πλοκάμους. *Anacreon* Od. VI. 5. κισσοῖσι πλοκάμοις inſolentius dixit; quod recte interpretatur *Fiſcherus* p. 31. ſq. εὐχαίτης κισσὸς eſt ap. *Marian. Schol.* Ep. III. — V. 3. vulgo ῥόδου legitur; nec aliter membr. Vat. Ῥόδον una Flor. ed. praebet, eamque, ut exquiſitiorem, *Brunckius* merito adoptavit. Θάλλειν nonnunquam vi transitiva gaudet, ut ap. *Alexandr. Aetol.* V. 9. θαλλήσει φίλον υἱόν. *Heſych.* θάλλουσα. αὐξάνουσα. — Vitis φιλόῤῥωξ, *acinis plena.* ῥὼξ de acino uvae uſurpare non dubitarunt veteres, quamquam invitis Grammaticis. Vide Intpp. *Thomae M.* p. 774. ſq. — V. 4. Cod. Vat. κλίματα. Ad verſ. ſq. Scholion in Wechel. legitur hoc: εὑρίσκεται καὶ εὐεπὴς χειρὶ γεγραμμένον ἐν τοῖσι βίβλοις· ἀνθ' οὗ εὐεπίης, ὡς

ἐμοὶ δοκεῖ, γραφῆναι ἔδει. Veriſſima Scholiaſtae emendatio. In Cod. Vat. legitur: εὐμαθίης. In fine verſus μελιχρεῦς. Hoc etiam Planud. habet et *Suidas* v. ἄμμιγα T. I. p. 139. Sed idem in πινυτὸς T. III. p. 117. μελιχρὸς legit.

EUCLIDIS PROBLEMA.

Eſt in Appendice Planudeae, in quam jam ab Aldo relatum eſt, p. 493. St. *3. W. Solutio problematis haec eſt;

$$a + 1 = 2(b - 1)$$
$$b + 1 = a - 1.$$

$$a = 2b - 3$$
$$a = b + 2$$

$$2b - 3 = b + 2$$
$$+3 \qquad +3$$

$$2b = b + 5$$

$$b = 5$$
$$a = 7.$$

PHILISCI EPIGRAMMA.

Ex Tom. I. p. 184.] Hoc Epigramma, quod ſervavit *Plutarchus* in Vit. Orat. T. II. p. 836. C. hoc loco exhibendum eſſe monuit *Brunckius*, qui id poſt *Theocriti Chii* Epigramma collocaverat. Pro inextricabili portento habuit *Taylorus* in Lyſiae Vit. p. LIX. quod non deterruit *Lennepium*, quominus emendationem tentaret ad Phalar. Epiſt. p. 273. 25. nec *Toupium*, cujus lectiones, in Em. ad Suid. p. 304. prolatas, *Brunckius* adoptavit.

Quid praestitum sit a viris doctissimis, ut melius intelligatur, hoc carmen adscribam, ut ap. *Plutarchum* legitur:

Ὦ Καλλίτης θύγατερ, πολυηγόρε, φροντίδι δείξεις,
εἴ τι φρονεῖς καί τι περισσὸν ἔχεις.
τὸν γὰρ ἐς ἄλλο σχῆμα μεθαρμοσθέντα καὶ ἄλλοις
ἐν κόσμοισι βίου σῶμα λαβόνθ' ἕτερον.
δεῖ σ' ἀρετῆς κήρυκα τεκεῖν τινα Λυσιδαίμνον
δόντα καταφθίμενον καὶ σοφῷ ἀθάνατον.
ὅς ποτ' ἐμῆς ψυχῆς δεῖξαι φιλέταιρον ἅπασι
καὶ τὴν τοῦ φθιμένου πᾶσι βροτοῖς ἀρετήν.

Marklandus, cujus emendationes *Taylorus* dedit in Vita Lysiae p. 156. sq. ed. *Reisk.* v. 1. omisso ὦ, quod versum onerat, Καλλίππης θύγατερ emendavit, quibus verbis *Philiscum* Musam suam significasse putabat. Hoc *Reiskio* displicuisse, non miror; sed quod *Reiskio* in mentem venit, magis etiam improbaturus fuisset *Marklandus*. Scribendum enim putabat, ὦ Καλλίππης παῖ πολυηγόρε, idque ad ipsum poëtam referebat, cujus mater fortasse Callippe vocata fuerit. *Toupius Marklandi* emendationem adoptans, difficultatem, qua premitur, non attigit. Seq. versus lacunam *Marklandus* ita implendam existimabat, ut εἴ τι φρονεῖς πινυτὸν scriberet; *Toupius* σοφίης interposuit ex *Theognide* v. 767. χρὴ Μουσῶν θεράποντα καὶ ἄγγελον, εἴ τι περισσὸν Εἰδείη σοφίης, μὴ φθονερὸν τελέθειν. Minus feliciter *Lennep.*:

Καλλίππης θύγατερ, πολυηγόρε, φροντίδι δείξεις,
εἴ τι φρονεῖς ἀγαθὸν, καί τι περισσὸν ἔχεις.

Quod nemo facile *Toupii* invento praetulerit. Miror autem, viros doctissimos non offendisse in inepto illo, εἴ τι φρονεῖς φροντίδι, quod librariis deberi non dubito, qui versum forte mutilatum varia ratione, sed sine successu, implere conati sunt. Mihi, turpissimo emblemate ejecto et revocata voce, forte omissa, legendum videtur:

Ζηνὸς, Καλλιόπη, θύγατερ, πολυηγόρε, δείξεις,
εἴ τι φρονεῖς, σοφίης καί τι περισσὸν ἔχεις.

Homeri Hymn. XI. Διὸς τέκος, ἄρχεο, Μοῦσα, Καλλιόπη. Id. XVII. 2. ὕμνει, Μοῦσα λιγεῖα, Διὸς θύγατερ μεγάλοιο. — V. 3. Accusativum in hoc versu jam *Salmasius* in τῷ μεθαρμοσθέντι mutavit, qui nimirum praeclare intellexit, v. 5. pro Λυσιδαίμνον scribendum esse Λυσίᾳ ὕμνον. *Lennepius* tamen, quamvis et ipse hujus emendationis veritatem agnoscens, in nostro versu vulgatae patrocinatur, existimans, poëtam, cum haec scriberet, in mente habuisse τὸν γὰρ ἐς ἄλλο σχῆμα μεθαρμοσθέντα Λυσίαν σὲ ἀείδειν δεῖ vel simile quid; deinde vero non hoc scripsisse, sed Λυσίᾳ. Ejusmodi argumentis nullus facile locus tam vitiosus est, quem non a criticorum emendationibus vindices. Idem tamen *Lennepius* praeclare illustrat verba ἄλλοις ἐν κόσμοισι βίου, i. e. ἐν ἄλλαις τάξεσι βίου vel ἐν ἄλλοις βίοις. Nec *Marklandum* σὺν κόσμοισι νέου corrigentem fugit, ista verba ad Pythagoricam metempsychosin referri posse. — Hymnum, quo Lysiae virtutem celebraturus est, ἀρετῆς κήρυκα vocat, *virtutis praeconem*, qui defuncto Lysiae *immortale sepulcrum* praebeat. Sic *Toupius* quidem Hymnum ἐπιτάφιον a Philisco appellatum putabat. Per se τάφος ἀθάνατος fortasse defendi possit; certe μνῆμα ἀθάνατον dixit *Simonides* Ep. CII. μνημεῖον ἀρετῆς ἀθάνατον *Phalaris* p. 276. Sed hymnus, qui *aeternum sepulcrum* tribuat, non eleganter, ut *Toupius* putat, sed inepte dictus. *Reiskius* conjecit: δόντα καταφθιμένῳ τι κλέος ἀθάνατον· quod languidum est. *Marklandus*: δόντι καταφθιμένων καὶ ζόφον· ἀθανάτοις Ὣς τότ' ἐμῆς ψ. δεῖξαι — —· quod obscurum. *Lennep.* denique: ὄντα καταφθιμένῳ καὶ σοφῷ ἀθάνατον· quod frigidum. Quid vetat, his doctorum virorum conjecturis et nostram addere, ceteris vel meliorem, vel certe non multo pejorem:

— — ὕμνον,
δόξαν ἀποφθιμένῳ καὶ στέφος ἀθάνατον.

Hymnus per appositionem *Lysiae defuncti gloria et immortale decus* vocatur. στέφος et στέφανος pro *ornamento*, κόσμῳ, passim obvium. Epigr. ἀδέσπ. DCXLI. τύμβον ἐμοὶ τοῦτον γαμετῆς δωρήσατο Φρούρης Ἄξιον ἡμετέρης εὐσεβίης στέφανον. Alterum altero illustrat, qui dixit, κόσμος σιγῆς στέφανος ἀνδρὸς οὐ κακοῦ, *Euripides* in Antiope Fr. X. Apud hunc poëtam decies saltem eodem sensu occurrit. Vide *Valcken.* ad Phoeniss. 1378. Ut *Philiscus* στέφος ἀθάνατον, sic *Antip. Sidon.* Ep. LXX. Πιερίδων στέφανον ἀείζωον dixit. — V. 7. δεῖξαι servavit *Toup.* Recte *Brunckius* δείξει dedit, in quod etiam *Lennep.* incidit.

THUCYDIDIS EPIGRAMMA.

Tom. II. p. 236.] In Planudea p. 273. St. 395. W. auctoris nomine caret, quem indicat Cod. Vat. p. 215. *Thucydidi* vindicat etiam *Thom. Mag.* in Euripidis Vita: ἐτάφη μὲν οὖν ἐν Μακεδονίᾳ, κενοτάφιον δὲ αὐτῷ Ἀθήνῃσι γέγονεν, ἐφ' οὗ ἐπέγραψε Θουκυδίδης ὁ συγγραφεύς, ἢ Τιμόθεος ὁ μελοποιὸς τάδε· Μνῆμα .... Euripidis cenotaphium prope Athenas commemorat *Pausan.* I. 2. p. 6. et de ejusdem in Macedonia sepulcro *Bianor* Ep. XIII. — Magnificam *Thucydidis* sententiam, universam Graeciam pro Euripidis monimento habendam esse dicentis, expressit *Tullius Gem.* in Themistoclem Ep. X. ἀντὶ τάφου λιτοῖο θὲς Ἑλλάδα. Cf. *Philippum* Ep. LXXXI. — Athenas Ἑλλάδος Ἑλλὰς hinc excitavit *Athen.* V. p. 187. E. τοῦτο δὲ κωμῳδοῦντός ἐστι τὴν Ἀθηναίων πόλιν, τὸ τῆς Ἑλλάδος Μουσεῖον, ἣν ὁ μὲν Πίνδαρος Ἑλλάδος ἔρεισμα ἔφη· Θουκυδίδης δὲ ἐν τῷ εἰς Εὐριπίδην ἐπιγράμματι Ἑλλάδος Ἑλλάδα· ὁ δὲ Πύθιος ἑστίαν καὶ πρυτανεῖον τῶν Ἑλλήνων. Hunc locum exscripsit *Eustath.* ad Homer. Il. β. p. 215. 2. Elegantem hanc dictionem plures imitati sunt, quos laudat

Casaubon. in Theophr. Prooem. p. 13. *Dorville* ad Charit. p. 120. — V. 2. Flor. ed. ἦ γάρ. Reliquae veteres ἤ. Florentina lectio praeplacuit *Stephano;* altera *Brodaeo.* — V. 3. Μοῦσαις vulgo. Sed vera est Cod. Vat. scriptura: cum Musis, i. e. carminibus suis, saepenumero Athenienses delectaverit, permultos sui laudatores invenit.

HIPPONIS EPITAPHIUM.

Ex Tom. III. p. 330.] Hipponis Epigramma servavit *Clemens Alexandrinus* in Cohort. p. 48. 32. Morte se diis aequatum dicit, quod omnes deos revera homines, bene de mortalibus meritos, fuisse existimabat; quare inter atheos numerari solet. Vide *Athen.* XIII. p. 610. B. et quae de eo disputat *Perizonius* ad Aelian. V. H. II. 31. Non satis constat, quo tempore floruerit; sed satis antiquus fuit; certe ante *Aristotelem* vixit, qui eum commemorat. Conf. *Fabricii* Bibl. Gr. T. II. p. 658. ed. *Harl.*

PLATONIS PHILOSOPHI EPIGRAMMATA.

¶. 169.] *I.* In Planud. p. 210. St. 305. W. ubi male adhaesit Epigrammati XXI. In Vat. Cod. p. 313. juxta leguntur, sed separata. Sic etiam ap. *Diogen. Laërt.* L. III. p. 182. et *Appulejum* in Apolog. p. 416. ed. Paris. qui hoc distichon in hunc modum vertit:

Astra vides: utinam fiam, mi sidus, Olympus!
Ut multis sic te luminibus videam.

Lusus est in nomine pueri, qui Ἀστὴρ appellabatur. Hunc *Platoni* in deliciis fuisse, plures dixerunt; Aristippus eum

eum una cum philofopho aftronomiae operam dediffe tradidit ap. Diogen. p. 182. ex hoc ipfo difticho, ut videtur. — πολλοῖς ὄμμασιν. Stellae tanquam *oculi coeli et mundi*, quibus mortalia contemplatur; vide *Burmann.* ad *Ovid.* Metam. IV. 228. Arion, delphino vectus, cum coelum, ftellis diftinctum, fufpiceret, fic apud animum fuum cogitavit, ὡς οὐκ ἔστιν εἷς ὁ τῆς Δίκης ὀφθαλμὸς, ἀλλὰ πᾶσι τούτοις ἐπισκοπεῖ κύκλῳ ὁ θεὸς τὰ πραττόμενα περὶ γῆν τε καὶ θάλασσαν, ap. *Plutarch.* T. II. p. 161. F.

II. Vat. Cod. p. 99. Πλάτωνος εἰς Ἀγάθωνα τὸν μαθητὴν αὐτοῦ. Ex *Diogene Laërt.* L. III. p. 183. venit in Append. Anth. Plan. p. 526. St. *25. W. *Gellius* in N. A. XIX. 11. *Celebrantur duo isti graeci verficuli, multorumque hominum memoria dignantur, quod fint lepidiffimi et venuftiffimae brevitatis. Neque adeo pauci funt veteres fcriptores, qui eos Platonis effe philofophi affirmant, quibus ille adolefcens luferit, cum tragoediis quoque eodem tempore faciendis praeluderet.* Τὴν ψυχὴν . . . . . Eodem loco verfio, five potius amplificatio latina hujus difstichi, a Gellii, ut ait, amico compofita, quam, cum paulo fit longior, adfcribere piget. — V. 1. ἔσχον *Gell.* et Cod. Vat. εἶχον *Diog.* Quod dicit, fibi Agathonem exofculanti animam fponte in labia venire, plures poftea imitati funt. *Phavorinus* ap. *Stob.* Tit. LXIII. p. 407. τί γὰρ ἄλλο ποιοῦσιν οἱ τῷ στόματι ψαύοντες, (ἢ) συνάπτουσιν τὰς ψυχάς; εἰ γὰρ θέμις, ἔλοιντο τὸ σῶμα ὑπερβῆναι· νῦν δὲ ἐοίκασι περὶ τὸ σῶμα λιπαρεῖν ὡς περὶ θύρας. Sic haec verba, quae vulgo depravatiffima funt, corrigi poffe videntur. Aliam viam tentavit cl. *Hufchke* in Epift. crit. p. 39. *Ariftaenet.* L. II. 7. p. 83. de puellae amplexibus, ἐγγὺς μὲν τοῦ στόματος ἡ καρδία, ἡ δὲ ψυχὴ τῶν θυρῶν. Id. L. II. 19. p. 102. φιλήμασιν ἐπισυνάπτοντες τὰς ψυχάς. τοῦτο γὰρ φίλημα δύναται . . . σπεύδουσιν αἱ ψυχαὶ διὰ τῶν στομάτων πρὸς ἀλλήλας καὶ περὶ τὰ χείλη συναντῶσιν· καὶ ἡ μίξις αὕτη γλυκεῖα γίνεται τῶν ψυχῶν. *Achilles Tat.* L. II. p. 57. αἱ τῶν στο-

μάτων συμβολαὶ κιρνάμεναι καὶ πέμπουσαι κατὰ τῶν στέρνων τὴν ἡδονὴν, ἕλκουσι τὰς ψυχὰς πρὸς τὰ φιλήματα. Ad *Propertium* L. I. XIII. 17. *Et cupere aptatis animam deponere labris, Burmannus Platonis* diſtichon commode admovit. Quaedam ex his exemplis protulit elegantiſſimus *Martinus* in Var. Lect. IV. 7. p. 89.

III. Vat. Cod. p. 222. inter Sepulcralia legitur, ut etiam in Planudea p. 289. St. 427. W. Idem carmen cum inſigni varietate protulit *Diogen. Laërt.* L. III. p. 183. et *Appulejus* in Apolog. p. 417. ed. Pariſ. qui an prius diſtichon intellexerit, merito dubites. Sic enim in latinum convertit:

Dixerit hic tantum, cum nil niſi pulcher Alexis
Exſtitit, et vertunt quilibet in te oculos.
Cur, anime, os canibus monſtras, aficisque (ſive *angisque*) *dolore*
Poſtmodo? non Phaedrum ſic prius amiſimus?

Ad hoc carmen *Huetius* p. 28. ſq. notavit haec: „Si haec poſt Alexis obitum ſcripta ſunt a Platone, ut viſum eſt concinnatori Anthologiae et Interpretibus, omnino legendum eſt *πᾶσι περιβλέπετο· θυμὲ, τί μήνυες κυσὶν ὀστέον; εἶτ' ἀνιήσας ὕστερον κ. τ. λ.* ut ſenſus ſit: Nunc poſtquam obiit Alexis, memini, me, dum viveret, dixiſſe id ſolummodo, mihi videri pulcrum, et ſtatim in eum omnes conjeciſſe oculos. Quid canibus os indicabas, o anime, unde poſtea tibi doluit? — Sed aliam tamen ineſſe ſuſpicor ſententiam. Scripta haec videntur a Platone, cum Alexin ceteris ignotum, perſpecto ejus ingenio atque forma, ſibi delicias et amaſium deſtinaret. Nunc, inquit, cum nulla eſt Alexis exiſtimatio, nullum nomen, hoc tantum dixi: Pulcher es, o puer, et jam omnes ad eum adjiciunt oculos. Parum prudenter id factum eſt a me, dum praeconio meo ad ejus amorem omnes allicio, unde vehementer ſim doliturus. Annon ita

Phaedrum amisi? Itaque pro ὤπτω lego ὦ παῖ." Hactenus doctissimus praesul, qui praeclare intellexit, hoc tetrastichon sepulchralium numero eximendum et inter amatoria reponendum esse. Sed ei in hac ipsa sententia tenebras objecit vitiosa lectio ὅτε, in qua omnes conspirant, etiam *Appulejus* et Vat. membranae; sed quam, e conjectura procul dubio, nihil enim monuit, *Brunckius* felicissime emendavit. Νῦν δ' ὁ τὸ μηδὲν (ὤν) Ἄλεξις. *Ille modo despectus puer, nunc praeconio meo conspicuus est factus, et omnes in eum convertunt oculos.* In ὤπτω latere ὦ παῖ, ante *Huetium* existimaverat *Stephanus*; sed frustra. Cf. *Callimach.* Ep. XXVIII. In exitu pentametri Planud. et Cod. Vat. habet: πᾶσι περιβλέπεται. Nostrum est ap. *Diogen.* *Joseph. Scaliger* libri margini adscripserat: καὶ πάντη πᾶσιν ἐπιστρέφεται. Color in hoc disticho idem ac ap. *Horatium* II. Epist. 19. 10. *Hoc simul edixi, non cessavere poetae Nocturno certare mero, putere diurno.* — V. 3. Sententia est, ut ap. *Ovidium* I. A. A. 741. *Non tutum est, quod ames, laudare sodali: Cum tibi laudanti credidit, ipse subit.* In re simili ἀλλά τι μηνύω κυσὶν ὀστέα dicit *Sosipater* Ep. III. 7. — ἀνιήσεις. *Planud. Diog. Appul. Cod. Vat.* ἀνιήσῃ reponendum censebat *Stephanus.* Leniori remedio *Brunckius* ἀνιήσει, quae attica secundae personae terminatio est. —. οὐχ οὕτω Φαῖδρον ἀπωλέσαμεν. *Sic erepta mihi paene puella mea est.* *Propert.* II. 25. 2. Haud scio, an *Platonis* epigramma obversatum sit *Ovidio* III. Amor. 12. 5. *quam coepi solus amare, Cum multis vereor ne sit habenda mihi. Fallimur, an nostris innotuit illa libellis? Sic erat; ingenio prostitit illa meo.* Ibid. III. 11. 19. *Scilicet et populo per me comitata placebas. Causa fuit multis noster amoris amor.*

IV. Cod. Vat. p. 99. et *Diogen. Laert.* L. III. p. 183. *Platoni* hoc distichum tribuunt. In Planud. p. 467. St. 607. W. *Philodemi* est. Malum loquitur, ab amante Xanthippae missum. Amatoriam mala jaciendi consue-

tudinem, τὸ μηλοβολεῖν, illuſtravit *Cerda* ad *Virgil.* Ecl. III. 64. et poſt hunc plurimi, quorum recenſum dedit *Elsnerus* in Obſſ. ſacris T. II. p. 464. — κἀγώ. *Clemens Alex.* Paedag. II. p. 211. 32. ἄμφω γὰρ μαραίνεσθον καὶ τὸ ἄνθος καὶ τὸ κάλλος. — Pro βάλλει *Meric. Caſaub.* βάλλοι tentabat; fruſtra.

V. Cod. Vat. p. 99. cum *Diogene Laërt.* III. p. 183. *Platoni* vindicat, cum in Planudea p. 486. St. 631. W. ſine auctoris nomine proſtet. Malum puellae mittit, quod eam de juventutis brevitate admoneat. — V. 2. μετάδος. Ad formoſum puerum *Philoſtratus* Epiſt. XXXV. p. 929. μηδὲν μέλλε, ἀλλ', ἕως ἔξεστι καὶ ζῇς, μετάδος ἡμῖν, ὧν ἔχεις. — V. 3. γίγνοιτο. Planud. Cod. Vat. Pro νοεῖς Cod. Vat. μισεῖς, quod pro gloſſemate habendum, et ταῦτ' αὐτό. — Seq. verſus idiotismum plures illuſtrarunt; inter eos *Stephanus* de Dial. p. 51. et *Weſſeling.* ad Herodot. I. 78. p. 87. qui noſtri loci non immemor fuit. — ὡς ὀλιγοχρόνιος. *Theognis* v. 1014. ἀλλ' ὀλιγοχρόνιον γίνεται, ὥσπερ ὄναρ, Ἥβη τιμήεσσα. *Galenus* in προτρεπτ. c. VIII. ἄμεινον οὖν ἐάσειν, ἐγνωκότας τὴν μὲν μειρακίων ὥραν τοῖς ἠρινοῖς ἄνθεσιν ἐοικυῖαν, ὀλιγοχρόνιον δὲ τέρψιν ἔχουσαν. *Philoſtrat.* Epiſt. laud. p. 929. ἔστιν ἔαρ καὶ κάλλους καὶ ῥόδων, ὃ δὲ μὴ χρησάμενος τοῖς παροῦσιν ἀνόητος, ἐν οὐ μέλλουσι μέλλων, καὶ βραδύνων ἐν ἀπιοῦσι. —

¶. 170.] *VI.* Cod. Vat. p. 239. tanquam *Asclepiadis* exhibet, ut etiam Planud. p. 232. St. 337. W. Ut *Platonis* profert *Athenaeus* L. XIII. p. 589. D. et *Diogen. Laërt.* L. III. p. 183. Hoc quoque carmen Anthologiae concinnatores in Sepulcralibus poſuerunt; in quo non minus errarunt, quam in Ep. II. Recte *Brunckius* monuit, *Platonem* hos verſus luſiſſe in Archeanaſſam adhuc viventem, cum qua, ſucco jam deficiente, conſueverit. Quod ſi verum eſt, ut verum eſſe apparet ex imitatione *Rufini* Ep. VIII. minus recte legitur verſu ſecundo ἕζετο: praeſens enim tempus requiritur. Hoc ipſum

praestat *Athenaeus*, qui sic habet: ἧς καὶ ἐπὶ ῥυτίδων πικρὸς ἔπεστιν ἔρως. Quam lectionem, verbo πικρὸς fortasse in δριμὺς mutato, *Brunckius* reponendam censebat. Languet tamen nonnihil verbum ἔπεστι, praesertim ἐπὶ praecedente; quare *Wakefield.* in Silva crit. T. III. p. 52. ἔτ' ἔστι corrigit. In Planudea, in Cod. Vat. et ap. *Suidam* T. III. p. 272. in ῥυτὶς legitur: ἃς καὶ ἐπὶ ῥυτίδων ὁ γλυκὺς ἕζετ' ἔρως. *Diogenis* lectioni adhaeserunt *Dorvillius*, qui hoc Epigramma tractavit ad *Charit.* p. 206. sq. et *Toupius* in Emend. in Suid. P. III. p. 529. qui bene fecerunt, quod lectionem δριμὺς praetulerunt alteri πικρὸς et γλυκύς. *Lucian.* T. III. p. 344. δριμύν τινα ἔρωτα ἐρῶν ἐτύγχανε. *Libanius* Orat. I. p. 6. καί με εἰσήρχετο δριμύς τις ἔρως τῶν λόγων. *Pausan.* IV. 36. p. 372. φαίνεται δὲ καὶ Ἔρυξ τότε ἐν Σικελίᾳ δυναστεύων, δριμὺν οὕτως ἔχων ἐς τὰς βοῦς τὰς ἐξ Ἐρυθείας ἔρωτα, ὥστε καὶ ἐπάλαισε πρὸς τὸν Ἡρακλέα. Ex hoc fortasse *Platonis* loco colorem duxit *Aristaenetus* II. I. p. 73. ἀνανθεῖ γὰρ καὶ ἀπηνθηκότι σώματι οὐ πέφυκε προσιζάνειν ὁ Ἔρως. *Philostrat.* II. Icon. I. p. 810. ἐφιζάνει γάρ τις ὥρα καὶ ῥυτίδι πρώτῃ, γήρως μὲν τὸ ὑπόσεμνον ἕλκουσα, τούτῳ δ' αὖ κεραννῦσα τὸ σωζόμενον τῆς ἀκμῆς. Epigr. ἀδέσπ. LXII. ἦ ῥά γε ταύταις Θριξὶ συνοικήσει καὶ πολιῇσιν ἔρως. Talem fere sententiam suspicor fuisse in loco lacero *Plutarchi* T. II. p. 770. C. οὐδὲ πολιαῖς (vulgo πολιαῖ) ἀκμάζων καὶ ῥυτίσιν, ἀλλὰ ἄχρι τάφων καὶ μνημάτων ἀναμένει. *non canis tantum et rugis assidet, nihil detrimenti passus, sed usque ad sepulcra et cippos durat.* — V. 3. ap. *Athenaeum* fere sic legitur, ut *Brunckius* edidit, nisi quod ibi est ἀπαντήσαντος — πρωτοπόρου et ἥκετε. Parum abludit *Diogen.* ap. quem tamen πρωτοπλόου et ἤλθετε habetur. In Vatic. Cod. totum hoc distichon a priore avulsum est. Adscriptum legitur superiori margini, alia, sed antiqua manu, sic ut est ap. *Diogenem*; deinde iterum separatim post primum distichon Epigrammatis *Antip. Sidonii* LXXXIII. in hunc modum: ἃς νέον ἥβης ἄνθος ἀποδρέψαντες

ἐρασταὶ Πρωτοβόλου (correctum ex πρωτοβόλοι) δισσὰς (ὅσης) ἤλθετε πυρκαϊῆς. Ex utraque Codicis lectione novam conflavit *Salmas.* ad *Achill. Tat.* I. c. 10. p. 37. ἃς νέον ἥβης ἄνθος ἀποδρέψαντες ἐρασταὶ Πρωτοπλόου δι' ὅσους ἤλθετε πυρκαϊάς. Planudea habet ἣν νέον ἡβήσασαν — Πρωτοβόλοι δισσῆς — in reliquis cum Vat. membr. conspirans. δισσῆς est in ed. Flor. tribus Aldinis et Ascens. δι' ὅσης emendavit *Brodaeus*, idque recepit *Stephanus*. *Dorvillius*, repudiata lectione Cod. Vat., cui tantum tribuere solebat, *Athenaeum* sequitur, πρωτοπόρου in πρωτοπλόου mutato; sed codicis lectiones, ut longe elegantiores, sine dubio revocandas existimavit *Brunckius*, a *Toupii* sententia recedens, cujus emendationes in Analectis repraesentavit. Mihi lectionis in hoc disticho diversitatem, librariis certe nullo modo tribuendam, reputanti prorsus videtur jam olim duplex ejus recensio exstitisse, sive ab ipso *Platone*, sive a duobus auctoribus, simili modo in eodem argumento ludentibus, profecta. Horum unus scripserat, ut est in Vatic. Cod., paucis immutatis:

> ἃ νέον ἥβης ἄνθος ἀποδρέψαντες ἐρασταὶ
> πρωτοβόλου, δι' ὅσας ἤλθετε πυρκαϊᾶς.

ἥβη πρωτοβόλος eleganter dictum, metaphora a plantis derivata, quae novo vere turgescunt. Comparat *Toupius* Epigr. *Philodemi* XV. οὔπω σοὶ καλύκων γυμνὸν θέρος, οὐδὲ μελαίνει βότρυς ὁ παρθενίους πρωτοβολῶν χάριτας. *Bernardus* in Epist. ad *Reiskium* p. 342. πρωτοβόλον tentabat, *rosam primulam* vertens. Scripsi autem ἃ νέον pro ἃς, ne ab eadem vocula bini versus inciperent. Altera et fortasse antiquior scriptura haec fuit:

> ἃ δειλοὶ νεότητος ὑπαντιάσαντες ἐκείνης
> πρωτοπλόου, δι' ὅσης ἤλθετε πυρκαϊῆς.

Hoc procul dubio expressit *Rufinus* Ep. VIII.:

> ἃ πόσσους κατέφλεξε τὸ πρὶν θεοείκελον ἄνθος,
> ὁππότε πρωτόπλουν ἔτρεχεν ἡλικίην.

In πρωτόπλους cogitandum de nave recens instructa, nec dum imbuta pelago. Ut vita saepenumero cum mari comparatur, et, qui vitam transigunt, διαπλέειν τὸν βίον dicuntur, (vide ad *Leonid. Tar.* Ep. XII.) sic puella, cum in primo juventutis flore est, vitae cursum ingressa sive πρωτόπλους esse dicitur. Hoc notandum putavi, ne cum *Dorvillio* de obscoeno usu vocabuli πλέειν cogites, quod ab hoc loco alienum est. — διὰ πυρκαϊῆς ἔρχεσθαι paroemiae speciem habet. Laudat *Dorvillius* Epistol. *Chion.* XVII. 35. διὰ πυρὸς ἐλθεῖν. Similia sunt διὰ φόνου, δι' αἵματος, δι' ἐγχέων ἔρχεσθαι, quae illustravit *Valcken.* ad Phoen. p. 177. *Platonem* respexit *Philodemus* Ep. XV. de puella formosa, viro nondum matura:

φεύγωμεν, δυςέρωτες, ἕως βέλος οὐκ ἐπὶ νευρῇ.
μάντις ἐγὼ μεγάλης αὐτίκα πυρκαϊῆς.

Vix memoratu dignum, quod *Westonus* in Hermes. p. 47. vitiosae lectionis πρωτοπόρου, quam unus *Athenaeus* habet, patrocinium suscepit. Quis, frugibus inventis, utatur glandibus?

VII. Cod. Vat. p. 141. Planud. p. 421. St. 556. W. Laïs anus facta Veneri speculum dedicat. Imitando hoc carmen expressit *Julian. Aegypt.* Ep. III. IV. V. Hyperbole, qua *Plato* utitur, Laïdem *universam Graeciam* ludibrio habuisse, in hac re fere solemnis est. *Plutarch.* T. II. p. 767. F. ἴστε δήπουθεν ἀκοῇ Λαΐδα — ὡς ἐπέφλεγε τῷ πόθῳ τὴν Ἑλλάδα, μᾶλλον δὲ ταῖς δυσὶν ἦν περιμάχητος θαλάσσαις. *Propert.* II. 5. 1. *Non ita complebant Ephyreae Laïdos aedes, Ad cujus jacuit Graecia tota fores.* *Gellius* N. A. I. 8. de eadem: *Conventusque ad eam ditiorum hominum ex omni Graecia celebres erant.* Cf. Epigr. ἀδέσπ. DCXXVIII. — In exitu hexametri veteres editt. legunt ἡ τῶν ἐρώντων. In Cod. Gud. ἐράτων. *Brunckii* lectio est in Cod. Vat. eamque firmat imitatio Ep. inter ἀδέσπ. CCCXXXVII. ἡ δὲ φέρουσα πόθους ἀπὸ σώματος ἑσμὸν ἐραστῶν

Ἕξει περὶ προθύροις. — Posterius distichon vertit *Ausonius* Ep. LV.

At mihi nullus in hoc usus, quia cernere talem,
Qualis sum, nolo: qualis eram, nequeo.

Haec de Laïdis speculo, fortasse hoc ipsum *Platonis* carmen, in animo habuit *Claudian.* in Eutrop. L. I. 90. *Haud aliter juvenum flammis Ephyreïa Laïs Et gemino dotata mari, cum serta refundit Canities — Seque reformidat speculo damnare senectus. Ovid.* Medic. Fac. 45. *formam populabitur aetas, Et placidus rugis vultus aratus erit. Tempus erit, quo vos speculum vidisse pigebit, Et veniet rugis altera causa dolor.* Ceterum in his verbis idem color est, qui in dicto *Theocriti*, quod refert *Stobaeus* Tit. XXI. p. 176. 38. Θεόκριτος ἐρωτηθεὶς, διὰ τί οὐ συγγράφει, Ὅτι, εἶπεν, ὡς μὲν βούλομαι, οὐ δύναμαι· ὡς δὲ δύναμαι, οὐ βούλομαι.

VIII. Cod. Vat. p. 148. *Platoni* hoc Epigr. asserit, quod in Planud. p. 437. St. 571. W. auctoris nomine caret. Viator, quem, cum siti laboraret, vox ranae e longinquo audita ad fontem deduxerat, Nymphis aeneam ranae imaginem dedicat. — V. 2. „In tribus Codd. „Planudeae scriptum τὸν κούφαις, omisso substantivo. „Horum in uno, qui fuit *Jani Lascaris*, margini ad„scriptum, τὸν ψεκάσιν κούφαις ἴσως. E conjectura est, quod „legitur in editis Planudeae τὸν σταγόσιν. Lectionem „dedi Vat. Cod." *Brunck.* σταγόσιν, quod deest in Flor. et tribus Aldinis, primum reperio in Ascensiana. Verum nec hoc, nec fortasse Vat. Cod. lectio poëtae manum praestat, qui ranam aqua gaudere jam satis indicaverat in primo versu. Nec omnino commodum epitheton κούφαις λιβάσιν, quod hoc loco non de aqua ex alto cadente, ut *levis lympha* ap. *Horat.* in Epod. XVI. 48. sed de aqua simpliciter dictum est. Mihi satis probabile est, in ΛΙΒΑΣΙΝ latere ΛΑΜΑΣΙΝ, cujus vocabuli

prima litera si forte omissa fuit, nemo non intelligit, quam facile in alterum depravari potuerit. Puto igitur, *Platonem* scripsisse:

ἅλμασι τὸν κούφοις τερπόμενον βάτραχον.

Hoc quam accommodatum sit ad ranae naturam, monere nihil attinet. Recte etiam κούφοις ἅλμασι. *Oppian.* Hal. III. 101. σπεύδων ὅσσον σθένος ἅλματι κούφῳ ὀρμήσας. *Longus* L. II. p. 58. ἥλλετο κοῦφα, βαδίζων ὥςπερ ἔριφος. *Heliodor.* L. IV. p. 191. ἄρτι μὲν κούφοις ἅλμασιν εἰς ὕψος αἰρόμενοι. — V. 3. In Planud. στηλώσας. In Cod. Vat. in contextu legitur τυπώσας, et supra scriptum γρ. μορφώσας. Hoc verum. *Clemens Alexandr.* Strom. VI. p. 761. 9. μορφώσαντες ξύλα καὶ λίθους, χαλκὸν καὶ σίδηρον. Id. VII. p. 886. 4. ἄνθρωπος ἅγιος — μορφούμενος τῇ τοῦ Κυρίου διδασκαλίᾳ. — Alteram lectionem τυπώσας metrum non patitur. *Archias* Ep. XII. ὁ πλάστας ἔμπνουν θῆρα τυπωσάμενος. Ep. in Stat. Athlet. XVI. Tom. III. p. 21. διχθὰ δὲ χαλκὸς οὐκ ἐχύθη, ψυχὴν σεῖο τυπωσάμενος. — In fine versus scribe cum Cod. Vat. ἔθηκε. — V. 4. ἀκεσσάμενος. Cod. Vat. Vulgata elegantior. — V. 7. ἀπὸ λείπων. Cod. Vat. qui etiam sequentem versum, in Planudea desideratum, praebuit in margine scriptum:

γρ. ἦν
εὗρε πόσιν γλυκερῶν ὧν ἐπόθη ναμάτων.

Ultimam vocem *Brunckius*, metro jubente, mutavit in λιβάδων. Dubitare licet, an genuinam scripturam teneamus. — Ceterum hoc carmen elegantissimis Anthologiae Epigrammatis accensendum judico.

IX. In primis Vat. Cod. foliis legitur. Planud. p. 323. St. 463. W. In celeberrimum illud Veneris simulacrum, quod a pluribus laudatum, describit *Cedrenus* p. 322. idque CPoli in Lausi Palatio stetisse ait. Cf. *Constantin. Porph.* de Them. c. XIV. et *Banduri* de Antiqq. CPol. T. II. p. 846. Ultimum distichon an

recte duobus praecedentibus jungatur, dubito. Senſus in quarto verſu perfectus eſt; diſtichon adjectum acumen prorſus retundit, et ipſum languet. Nec profecto antiquiſſimis temporibus hoc loco lectum eſt. Schedae *Krohnianae*, quamvis in reliquis non magnam auctoritatem habent, recte hoc diſtichon a noſtro carmine ſejunctum, Epigrammati ἀδεσπ. CCXLVI. annectunt:

Ἁ Κύπρις τὰν Κνίδον ἐνὶ Κνίδῳ εἶπεν ἰδοῦσα·
φεῦ, φεῦ, ποῦ γυμνὴν εἶδέ με Πραξιτέλης;
Πραξιτέλης οὐκ εἶδεν, ἃ μὴ θέμις· ἀλλ' ὁ σίδηρος
ἔξεσεν, οἵαν Ἄρης ἤθελε τὴν Παφίην.

Jam cum ſchedis *Krohnianis* conſpirat *Auſonius*, cujus haud paulo major auctoritas, Ep. LVII.:

Vera Venus Cnidiam quum vidit Cyprida, dixit:
Vidiſti nudam me, puto, Praxitele.
Non vidi, nec fas: ſed ferro opus omne polimus.
Ferrum Gradivi Martis in arbitrio.
Qualem igitur domino ſcierant placuiſſe Cytheren,
Talem fecerunt ferrea caela deam.

Haec cum ita ſint, verſus 5. 6. *Platoni*, cujus ingenio vix digni videntur, abjudicandos puto. Recentioris poëtae venam produnt, qui *Platonis* ἔννοιαν arripuit, eamque, ut imitatores ſolent, amplificare conatus eſt. Qui conatus quam feliciter ceſſerit, ipſe vides. Nihil languidius reſponſo ad deae interrogationem; nihil frigidius acumine, quo ferrum, quod Martis eſt, Venerem ſic formaſſe dicitur, ut Mars eam et viderit et ſemper videre voluerit. Neque tamen hic loci ſubſtitit Grammaticorum — nam Grammatici ingenio unice dignus eſt ejusmodi luſus — ludendi pruritus, ſed alius exſtitit, qui novum procuderet diſtichon, quo negaret, quod illius diſtichi auctor dixerat, ferrum Venerem formaſſe:

Οὔτε σε Πραξιτέλης τεχνάσατο, οὔθ' ὁ σίδαρος,
ἀλλ' οὕτως ἔστης, ὥς ποτε κρινομένη.

Nam nec hoc distichon, *Platoni* vulgo tributum, ex ejus ingenio profectum existimo. In editione Flor. non post *Platonis* Epigr. legitur, sed post Ep. ἀδέσπ. CCXLVI. supra laudatum; quo ipso conjectura nostra nonnihil firmatur. Qui Grammaticorum lusus, quales in Anthologia latina permulti occurrunt, non ignorant, conjecturae nostrae calculum adjecturos spero. — V. 3. περισκέπτῳ χώρῳ, *in consepto*, quod vulgo est ἐν τῷ περιβόλῳ. Vide *Salmas.* ad Solin. p. 8. D. — V. 4. τοῦ γυμνῆν. Hoc vel ipsa Venus fugiebat. *Ovidius* Fast. IV. 141. *Litore siccabat rorantes nuda capillos. Viderunt Satyri, turba proterva, deam. Sensit, et apposita texit sua corpora myrto.* — ¶. 171.] V. 5. ἃ μὴ θέμις. Tiresias ap. *Callimach.* in Lav. Pall. 78. ποτὶ ῥόον ἤλυθε κράνας, Σχέτλιος· οὐκ ἐθέλων εἶδε, τὰ μὴ θέμιδες. Quantum Artemis possit, ἔδειξεν Ἀκταίων, ἰδὼν, ἃ μὴ θέμις, ap. *Liban.* Or. V. Tom. I. p. 234. ed. *Reisk.* Vide notata ad *Parmenionis* Ep. V.— Versu ult. *Brunckius* repraesentavit lectionem *Stephani.* In Flor. Aldinis et Ascens. ἔξεσ' οἵαν ἄρης. Idem habent schedae *Krohnianae.* In Vat. Cod. ἔξεσεν οἵαν ἄρης.

X. Planud. p. 233. St. 463. W. Vide, quae ad praecedens Epigramma notavi, ad cujus ultimum distichon haec referenda videntur. Non statuam, sed ipsam Venerem esse ait; non marmor Praxitelis manu ferroque expolitum, sed deam Paridis judicium exspectantem.

XI. Brunckius edidit ex emendatione *Menagii* ad *Olympiodori* Vitam Platonis, in calce *Diogen. Laërt.* p. 585. ubi τό περ οὔτι πεσεῖται ζηλοῦσαι legitur. Sincerior lectio habetur etiam ap. *Thomam Mag.* in Vita Aristoph. p. XIV. *Plato*, quem magnum ingenii Aristophanei admiratorem fuisse constat, (vide *Fabricii* Bibl. Gr. T. II. p. 356. ed. *Harl.*) Gratias templum sibi in *Aristophanis* pectore invenisse ait. τέμενος, ut *conseptum*, pro *sacello* ponitur. *Hesych.* τέμενος· πᾶς ὁ μεμερισμένος

τόπος τινὶ εἰς τιμὴν ἢ ἱερὸν καὶ βωμός. *Idem:* τεμένη· ναοί. Conf. *Kuhn.* ad *Polluc.* p. 5. 38. *Lennep.* ad Phalar. p. 78. Numina et Virtutes templa in hominum anima habere dicuntur. Theonoë, ſanctiſſima mulier, in *Eurip.* Helena 1008. ἔνεστι δ' ἱερὸν τῆς Δίκης ἐμοὶ μέγα Ἐν τῇ φύσει. ubi ſimilia quaedam notavit *Musgravius*. *Lactantius* de Falſa Relig. I. 20. *Firmius et incorruptius templum* (τέμενος, ὅπερ οὐχὶ πίπτει) *eſt pectus humanum: hoc potius ornetur; hoc veris illis numinibus impleatur.* — At longe aliter, quam apud *Thomam Magiſtrum* et *Olympiodorum*, hoc diſtichon legitur in Vita Platonis, nuper ex Cod. Vindobonenſi edita in Bibl. Liter. et Art. Faſc. V. p. 11.:

Αἱ Χάριτες τέμενός τι λαβεῖν, ὅπερ ἤθελον εὑρεῖν,
διζόμεναι, ψυχὴν εὗρον Ἀριστοφάνους.

Quae vulgatis longe elegantiora judicat doctiſſimus *Heeren*, modo εὑρεῖν in ἄρδειν mutaveris. Sic igitur Gratiae ſibi non templum, ſed agrum, quem colerent, quaeſiviſſe dicerentur. Huc fortaſſe advocaveris Pindarica in Pyth. VI. 1. 2. ἢ γὰρ ἑλικώπιδος Ἀφροδίτας ἄρουραν ἢ Χαρίτων ἀναπολίζομεν. Hortos Gratiarum Χαρίτων κηπεύματα habemus etiam in *Ariſtoph.* Avibus 1101. — ἄρδειν elegans eſt acutiſſimi editoris inventum. Hoc verbum ab iis, quae plantas irrigant aluntque (vide *Eichſtädt* ad fragm. Lytierſae p. 144.) translatum eſt ad alimenta animi; quam metaphoram illuſtrat *Wyttenbach.* ad *Plutarch.* de S. N. V. p. 117. ſq.

XII. Cod. Vat. p. 444. Planud. p. 92. St. 135. W. — V. 2. ἠνὶ δὲ Plan. Hujus carminis ſententiam multi vario modo repetiverunt.

XIII. Planud. p. 27. St. 41. W. Pan loquitur, in arboris umbra, ad rivum collocatus. Imitatus eſt auctor Ep. inter ἀδέσπ. CCLIX. — Ad verſ. ſecundum, ubi πυκνοῖς legitur in Planud. *Scholiaſtes* notavit haec: φρίσσοντα κῶμον· οἷονεὶ κωμάζουσαν· φρίσσουσαν δὲ εἶπε διὰ τὰ

φύλλα. *Brunckius* se haec verba, quamvis ab Interpp. exposita, non intelligere fatetur, et scribendum proponit κῶνον. In interpretatione vehementer fluctuat. Sive enim de arboris cacumine, τῷ ἄκρῳ τοῦ δένδρου; seu, singulari pro plurali, κῶνον pro κώνους posito, de pini fructibus, sive denique de arbore ipsa accipiendum putat. κῶνον jam *Huetius* invenit in marg. libri *Scaligerani*, id vero pro pinu positum non temere probari posse judicavit. Eleganter *Wakefield* in Silv. crit. Tom. I. p. 68. πυκινοῖς κλῶνας corrigit, sive φρίσσουσαν πεύκην κλῶνας ὕ. Z. Hoc magis probaverim. Nam arboris disertam mentionem aegre desideramus. Epigr. ἀδέσπ. CCLIX.:

ἔρχευ καὶ κατ' ἐμὰν ἵζευ πίτυν, ἃ τὸ μελιχρὸν
πρὸς μαλακοὺς ἠχεῖ κεκλιμένα Ζεφύρους.

V. 3. 4. Cum haec scriberet poëta, ei fortasse obversabatur locus *Sapphus*, quem servavit *Hermog.* περὶ ἰδ. L. II. 4. p. 400. ἀμφ' ὕδωρ ψυχρὸν κελαδεῖ δι' ὕσδων μαλίνων, αἰθυσσομένων (τε) φύλλων Κῶμα καταῤῥεῖ. *Ovidius* III. Fast. 18. *Umbrosae salices volucresque canorae Fecerunt somnos et leve murmur aquae.* Ejusmodi locis regionem circa Antiochiam abundare, narrat *Libanius* Orat. XI. Tom. I. p. 284. ed. *Reisk.* καὶ διαφέρει οὐδὲν τῶν πορευομένων ἐκείνας τὰς ὁδοὺς, ὅσαι πηγαῖς σκιεραῖς καὶ τόποις ἀναπαυτηρίοις ἀπ' ἀρχῆς εἰς τέλος διειλημμέναι, μετ' εὐθυμίας τοὺς ὁδοιπόρους παραπέμπουσιν. Pro ἐμοῖς fortasse ἐμῇ legendum.

XIV. Vat. Cod. p. 488. Planud. p. 335. St. 474. W. Imitatus est *Alcaeus Mess.* Ep. XII. — V. 2. Planud. βληχά. — V. 4. *Ruhnken.* Epist. crit. I. p. 63. γυρὸν — χεῖλος legendum suspicatur, hunc *Platonis* versum a *Lucretio* expressum putans L. IV. 592. *Unco saepe labro calamos percurrit hiantes, Fistula sylvestrem ne cesset fundere Musam.* Similiter *Heinrich.* in Obss. p. 97. κυρτὸν — χεῖλος legit. Epigr. Inc. CCXXX. κυρτὸν ὑπὲρ χρυσέων χεῖλος ἰεὶς δονάκων. Speciosa sunt haec; emendandi tamen

necessitatem non video. Certe et ὑγρὸν χεῖλος dici potuit, ut sive *humida* intelligenda sint *labia*, sive *labia leviter intumescentia*; quam verbi ὑγρὸν significationem diserte et enucleate tradidit cl. *Beck* in Comm. de Interpr. Vet. Scr. p. 18. sqq.

¶. 172.] *XV.* Planud. p. 339. St. 479. W. *Platoni* asserit. In Vat. Cod. p. 488. auctoris nomen deest. In eadem Satyri et Amoris signa versus sunt *Ammonii* II. T. II. p. 448. — V. 1. τεχνάσατο et δαιδαλέα Planud. — Seq. vers. μούνη θεσπεσίως in Planud. et in Vat. Cod. habetur. *Brunckius* audacter κωφῷ in contextu posuit, abolita omnium Codd. scriptura. Eleganter hoc dictum esse de lapide sensu carente, (vide *Valcken.* ad Ammon. p. 133. sq.) nemo facile negabit; sed hinc non sequitur, poëtam hoc ipsum dedisse aut debuisse dare. Nondum mihi persuasum est, vulgatam correctione indigere, cum μόνος, ut Latinorum *unicus*, saepenumero excellentiam quandam significare sciam. Exempla si quis desiderat, reperiet ap. *Wetstenium* ad N. T. I. p. 942. — πνεῦμα βαλοῦσα est pro ἐμβαλοῦσα, quod ipsum in hac re usurpavit *Joann. Barbuc.* VI. ζωὰν οὐκ ἔμβαλε κηρῷ, et Ep. VII. αἴθ' ἐνὶ κηρῷ Καὶ ψυχὰν ἐδάης Σωκρατικὰν βαλέειν. — V. 3. Vulgatum ὁμέστιος ex Vat. Cod. egregie emendavit *Ruhnken.* Epist. crit. p. 215. ubi verbum ἑψία cum derivatis illustrat. Cf. *Spanhem.* ad *Callim.* H. in Dian. p. 162. — V. 6. pro κινήσῃς etiam νικήσῃς, sed perperam, legi, notavit *Stephanus.* Comparandus *Philostratus* Icon. I. 22. p. 796. καθεύδει δὲ ὁ Σάτυρος, καὶ ὑφειμένῃ τῇ φωνῇ λέγωμεν περὶ αὐτοῦ, μὴ ἐξεγείρηται καὶ διαλύσῃ τὰ δρώμενα. Quae cum scriberet *Philostratus*, in mente fortasse habuit Epigr. XVI. quod legitur in Planud. p. 340. St. 480. W. ubi de Satyro, argenteo cuidam vasi insculpto, agitur. De *Diodoro* scalptore vid. *Harduin.* ad *Plin.* T. II. p. 677. Nostrum distichon haud scio an obversatum sit *Plinio*, cum de Stratocle scriberet L. XXXIII. 12. eum *Satyrum*

in phiala somno gravatum collocasse verius, quam caelasse. Eleganter Auctor Epigr. in Anthol. Lat. I. p. 62.:

Hujus Nympha loci, sacri custodia fontis,
Dormio, dum blandae sentio murmur aquae.
Parce meum, quisquis tangis cava murmura, somnum
Rumpere: sive bibas, sive lavere, tace.

XVII. Vat. Cod. p. 478. Planud. p. 350. St. 489. W. In jaspidem, quinque boum imagines insculptas habentem et aureo annulo circumdatam. Paucis verbis mutatis hoc tetrastichon suum fecit *Polemo Rex* III. T. II. p. 184. — V. 3. et editi et Cod. Vat. καὶ τάχα. Formam βοΐδιον cum similibus attigit *Pierson* ad *Moer.* p. 276. — μάνδρῃ, i. e. τῇ σφενδόνῃ. *Longus* L. IV. p. 114. 19. καθάπερ ἐν χρυσῇ σφενδόνῃ ψηφίς. Verbum μάνδρη praeclare restituit *Böttigerus Schol. Theocriti* Eid. III. 43. ἐκτέμνοντί ποτε τῷ πατρὶ Φυλάκῳ μάνδρην, ubi vulgo δένδρον legitur. Sensum perspexeram in Spec. Emend. c. IX. p. 41. genuinam autem lectionem reperire mihi non datum erat.

XVIII. „Ut in Planudea p. 168. sic in Vat. Cod. „permutata sunt auctorum nomina praefixa duobus in „hoc argumentum distichis. Quod Platonis est, Statyl„lio Flacco tributum, quod hujus est, alteri, his ver„bis: Πλάτωνος τοῦ μεγάλου, nulla Antipatri mentione. „Fidem Salmasianae collationis sequor, a qua diversam „habuisse necesse est cl. Dorville, quem vide in Charit. „p. 701." *Brunck.* Planud. p. 116. St. 168. W. Στατυλλίου Φλάκκου. Cf. ad *Stat. Fl.* Ep. VII. Tom. II. p. 263. cujus in Planudea lemma: Πλάτωνος· οἱ δὲ Ἀντιπάτρου. In Vat. Cod. in extrema p. 364. legitur versus: Χρυσὸν ἀνὴρ ἔλιπεν βρόχον αὐτὰρ ὁ χρυσόν. et in margine Στατυλλίου Φλάκκου. Sequens autem pag. incipit lemmate Πλάτωνος τοῦ μεγάλου, cui nostrum distichon subjectum, et deinde alterum, quod *Brunckius* inter *Statyllii* carmina exhi-

bet, sine lemmate. Priori autem in margine adscripta sunt verba: Στατυλλίου Φλάκκου· τοῦτο εἰς ἄνθρωπον διὰ πενίαν μέλλοντα ἀπάγξασθαι κ. τ. λ. Jam vides, unde ortus inter *Salmasium* et *Dorvillium* dissensus, qui nullo modo solvi poterat, nisi ipsis membranis inspectis, sive apographi omnium, quae unquam sunt facta, fidelissimi ope. *Platoni* nostrum distichon tribuit *Diogen. Laert.* III. p. 184. Latine vertit *Ausonius* Ep. XXII.:

Thesauro invento, qui limina mortis inibat,
Liquit ovans laqueum, quo periturus erat.
At qui, quod terrae abdiderat, non repperit aurum,
Quem laqueum invenit, nexuit et periit.

XIX. Bis est in Cod. Vat. p. 365. et 568. Planud. p. 121. St. 175. W.

¶. 173.] *XX.* Vat. Cod. p. 358. Ἀντιπάτρου, *οἱ δὲ* Πλάτωνος. Sic quoque in Planudea p. 25. St. 38. W. ubi tamen antiquissimae editt. Στράτωνος legunt. Nux arbor, prope viam posita, de praetereuntium injuriis conqueritur. Idem argumentum per amplificationem tractavit *Ovidius* in Elegia, quae *Nux* inscribitur; ubi primus versus sic redditur v. 59. *Sponte mea facilis contemto nascor in agro, Parsque loci, qua sto, publica paene via est.* — παίγνιον. pueri me per ludibrium lapidibus petunt. — V. 3. laudat *Schol. Theocr.* VII. 138. — V. 5. *Ovidius* l. c. v. 39. *Non odium facit hoc, sed spes indulta rapinae. Sustineant aliae poma, querentur idem.* et v. 107. *Fructus obest, peperisse nocet: nocet esse feracem, Quaeque fuit multis, et mihi praeda malo est.* Pro ἢ γὰρ Cod. Vat. εἰ γὰρ, et sq. vers. ἐς ἐμὴν ὕ. quod etiam *Aldus* in Codd. reperit, unde in duas Aldinas venit; et Cod. *Gudian.* — ὕβρεις pro *damno*, ut passim. Vide *Alberti* Obss. philol. p. 219.

XXI. Vat. Cod. p. 313. Planud. p. 210. St. 305. W. Vide ad Ep. I. Ad verbum fere *Platonis* ἔννοιαν sibi arro-

arrogavit auctor Ep. inter ἀδέσπ. DCCXXXIII. *Appulejus* in Apolog. p. 417. ſic vertit:

Lucifer ante meus rutilans mortalibus Aſter,
Heſperus a fato Manibus ecce nites.

Vertit etiam *Auſonius* Ep. CXLIV.:

Stella prius ſuperis fulgebas Lucifer: at nunc
Exſtinctus, caſſis lumine Veſper eris.

Acumen eſt in eo, quod pueri pulcritudine conſpicui ſtellis comparantur; cujus comparationis fons ap. *Homerum* eſt Il. VI. 401. Ἑκτορίδην ἀγαπητὸν, ἀλίγκιον ἀστέρι καλῷ. *Euripides* ap. *Plutarch.* T. II. p. 1090. C. ὁ δ' ἄρτι θάλλων σαρκὶ, διοπετὴς ὅπως ἀστήρ. Minyae per urbem incedentes apud *Apollon. Rhod.* I. 240. ἀστέρες ὣς νεφέεσσι μετέπρεπον. *Theodorid.* Ep. VI. παῖς ἴσον ἀστέρι λάμπει. Qui ſimilia cupit e Latinis, adeat *Burmann.* ad Anthol. Lat. T. I. p. 669. De viris eximiis et in ſuo genere praeſtantibus uſurpatam comparationem illuſtrat *Valcken.* ad Hippol. p. 284. ſq.

XXII. Vat. Cod. p. 222. Planud. p. 286[b]. St. 423. W. Dionis Syracuſani cippo inſculptum fuiſſe hoc carmen, tradit *Diogen. Laërt.* L. III. p. 182. Antitheſis in prioribus duobus diſtichis non ſatis perſpicua eſt. Hecubae quidem, ait, et Trojanis mulieribus fatum jam inde ab earum natalibus lacrymas et mala deſtinaverat; Dionis autem poſt egregie facta conceptas ſpes deorum quaedam malevolentia praecidit. — Hic ergo antitheſis in verbis eſt magis quam in rebus. Nonne etiam Trojanae mulieres ante belli initium omni felicitatis genere floruerunt? nonne illas quoque multa deſignaſſe et longas ſpes animo concepiſſe dicamus? Et quid eſt, quod poëta illis tantum naſcentibus mala et labores deſtinatos fuiſſe dicat; quaſi, cum Dioni fatale fuiſſet ad ſperatum finem pervenire, invida quaedam fortuna, ipſo fato invito, in eum irruperit? — V. 1. 2. laudat *Suidas* v.

γεινομένοις Tom. I. p. 479. qui δή ποτε legit cum Vatic. Cod. Vulgo ποτε. — Μοῖραι. Epigr. ἀδέσπ. DCXXXI. Ἄβγαρος ἔνθα ταρχύθη, Μοιρῶν ὡς ἐπέκλωσε μίτος. — ἐξέχεαν ἐλπίδας. *spes praeciderunt.* Hoc sensu *Macedonius* Ep. IV. cum sibi per quietem visus esset puellam amplecti, Ἔρως κατὰ νύκτα λοχήσας Ἐξέχεε φιλίην, ὕπνον ἀποσκεδάσας. *Euripides* ap. *Dion. Chrysost.* p. 575. B. ὀκνῶ δὲ μόχθων τῶν πρὶν ἐκχέαι χάριν. *Sophocles* Philoct. 13. μὴ καὶ μάθῃ σόφισμα κἀκχέω τὸ πᾶν Σόφισμα. — V. 5. 6. Hos versus laudat *Appulejus* in Apolog. p. 418. eosque sic interpretatur:

Civibus ingenti in patria laudate jaces nunc,
Qui insanum me animi reddis amore Dion.

XXIII. Vaticanus Cod. p. 245. Εἰς τοὺς Ἐρετριεῖς τοὺς ἐν Ἐκβατάνοις κειμένους. Planud. p. 201. St. 293. W. Sine auctoris nomine profert *Philostratus* in Vit. App. I. 24. p. 31. In primo bello Persico Datis, cum Euboeam cepisset, multos captivos in Persiam ad regem misit, quibus Darius vitae sedes assignavit in regione Cissia. Vide *Herodot.* VI. 119. et *Philostrat.* l. c. In hos si scriptum est Epigramma nostrum, non satis apparet, quomodo in medio Ecbatanae agro sepulti esse dicantur, cum Ecbatana a regione Cissia Susisque (vide Ep. sequ.) satis longo intervallo sit dissita. Nisi igitur alii Eretriensium prope Susa, alii in agro Ecbatano collocati sunt, Ecbatana pro Media, haec pro universo Persarum imperio dicta videri debet. Ceterum de Persarum more, totis populis, insularum praecipue incolis, novas sedes in remotissimis regionibus assignandi, praeclare disputavit *Heeren* in libro inscripto: *Ideen über die Politik — der alten Völker* T. II. p. 364. — V. 2. Vat. Cod. κείμεθα ἐν μ. Tres Aldinae μεσσάτῳ. — *Philostratus*, qui hoc tetrastichon nautarum Eretriensium sepulcro inscriptum fuisse ait, primum versum sic legit: οἵδε ποτ' Αἰγαίοιο βαθύῤῥοον οἶδμα πλέοντες.

XXIV. In Planud. p. 201. St. 293. W. ſine auctoris nomine proſtat. *Platoni* aſſerit *Diogenes Laërt.* III. p. 184. εἰς τοὺς Ἐρετριέας τοὺς σαγηνευθέντας. (Cf. *Valcken.* ad Herodot. III. p. 273. 71.) *Suidas* in Ἱππίας T. II. p. 142. et Cod. Vat. p. 245. — Pro Εὐβοίης unus *Suidas* Εὐβοέων legit, idque vulgatae praeſtare judicat *Brunckius.*

¶. 174.] *XXV.* Vat. Cod. p. 246. Planud. p. 244. St. 355. W. Elegans diſtichon, cui comparandus praeclarus ap. *Petronium* locus p. 404. ed. *Hadrian. Sed non ſola mortalibus maria hanc fidem praeſtant. Illum bellantem arma decipiunt: illum diis vota reddentem penatum ſuorum ruina ſepelit: ille vehiculo lapſus properantem ſpiritum excuſſit. Cibus avidum ſtrangulavit, abstinentem frugalitas. Si bene calculum ponas, ubique naufragium eſt.*

XXVI. Planud. p. 245. St. 355. W. In Vat. Cod. p. 246. lemma eſt: εἰς ναυηγὸν, ὃν εὑρών τις ἐξέδυσε τῶν ἱματίων. Praedo, naufragos in litore excipiens (ut ap. *Phaedrum* IV. 21. *tunc pauci enatant — Praedones adſunt, rapiunt, quod quisque extulit: Nudos relinquunt.*) cadaveri — de defuncto enim verba accipienda videntur — veſtem exuerat. πυμάτου φάρεος. quando ex omnibus bonis ſuis undarum furor nihil ipſi praeter hanc unam veſtem reliquerat. In hunc modum acceptis verbis, non opus eſt cum *Wakefieldio* in Silva crit. T. I. p. 53. corrigas, ῥυπαροῦ φάρεος. Nec cum eodem interrogandi notam in fine prioris diſtichi poſuerim. Rectius idem v. 3. particulam δὲ excidiſſe ratus, corrigit: ἁ. παλάμῃσι δ' ἀταρβήτοις ἀπέδυσε. Quamquam ſic verba non pro gravitate ſua collocata eſſe facile ſentias. Si juſtam antitheſin efficere voluiſſet poëta, ſcripſiſſet:

ἄνθρωπος δ' ἀπέδυσέ μ' ἀταρβήτοις παλάμῃσιν.

— V. 4. τόσσου κέρδεος. *tam puſilli lucri cauſa.* — V. 5. κεῖνό κεν. Vulgo. Sic quoque Vat. Cod. In Flor. ed. et in

Planudeae codd. quibus *Brunck.* ufus eft, μέν. Hoc praetulit, optativum fine particula ἂν locum habere judicans, ut in hoc Homerico: τίσειαν Δαναοὶ ἐμὰ δάκρυα. — Pro φέροιτο *Wakefield* corrigit φοροῖτο, comparans *Homer.* Il. δ. 137. μίτρης δ', ἣν ἐφόρει. *Matth.* Evang. XI. 8. οἱ τὰ μαλακὰ φοροῦντες. — In fine carminis vulgo φάρος legitur, quod metrum jugulat. ῥάκος eft in Vat. Cod. et in marg. γρ. φάρος. — Paene monere neglexeram, primum quoque verfum ex Vat. Cod. emendatum effe. Vulgo, ἂν ἡ κτείνασα θάλαττα. Perperam in ed. Flor. θάλασσα, quod *Br.* in Analectis exhibuit. Atticam formam reftituendam monet in Lectt. p. 31.

XXVII. Cod. Vat. p. 246. Planud. p. 245. St. 356. W. Acumen verfus fecundi *Opfopoeus* non affecutus eft. Naufragus, dum praeternavigantibus omnia bona et faufta precatur, eosdem de periculis, in quibus verfantur, monet. — V. 2. παρ' ἐρχόμενοι. Vat. Cod.

XXVIII. Bis exftat in Codice Vat. Priore loco p. 213. *Leonidae;* altero p. 289. *Platoni* tribuitur. (*Antipatro* autem *Sidonio*, ut *Brunckius* ait, nusquam.) In Planud. p. 272. St. 393. W. ad *Leonidam* refertur. — V. 1. Cod. Vat. loco pr. ἤπιος ἦν, loco fec. ἄρμενος habet. Prius eft in Flor. Aldina pr. et Afcenf. Alterum in Ald. fec. et tertia. Lectioni ἄρμενος favet *Plutarch.* T. II. p. 1030. A. ἀναρτίους δὲ τοὺς ἐχθροὺς καὶ πολεμίους, ὡς ἀναρμοστίαν τὴν διαφορὰν οὖσαν. ὁ δὲ τῷ Πινδάρῳ ποιήσας τὸ ἐπικήδειον· ἄρμενος ἦν . . . εὐαρμοστίαν δῆλός ἐστι τὴν ἀρετὴν ἡγούμενος.

XXIX. In Vat. poft titulum in pag. verfa. „In „lemmate Planudea p. 332. St. 471. W. addit haec „verba: εὑρέθη δὲ ὑπὸ ὑδάτων. Scribendum eft, ut in Vat. „Cod. ὑπὸ ὁδιτῶν, *a viatoribus*, quod primum hujus „fragmenti verfum fpectat, ex quo intelligitur, viatores „narrare, quid fibi in itinere contigerit. Hanc lemmatis „partem, ut ineptam, et ad carminis intelligentiam in„utilem, omifi." *Br.* In Vat. Cod. nullum omnio lem-

ma adſcriptum. In edit. Flor. deſiderantur verba, εὑρέθη δὲ ὑ. ὑ. quae primum acceſſerunt in Aldin. pr. — V. 2. μήλοισιν. Roſis pulchrum puerum comparat *Ariſtaenet.* I. 19. p. 50. τρυφερώτερον καὶ τῶν ῥόδων, οἷςπερ ἔοικε τὴν χροιάν. — Pro Κυθήρης edit. Flor. et tres Aldinae Κυθείρης. — V. 3. ἰοβόλον Cod. Vat. — V. 5. Similiter ap. *Modeſtinum* in Anthol. Lat. I. XXXI. p. 16. *Forte jacebat Amor, victus puer alite ſomno, Myrti inter frutices, pallentis roris in herba.* ἐν καλύκεσσι ῥόδων. *in roſarum ſtrato*, ut delicatum decebat puerum. Vide *Aelian.* V. H. IX. 24. — Verſ. 7. pro λαροῖς et Planud. et Cod. Vat. λαγαροῖς legunt. Comparantibus *Chriſtodorum* in Ecphr. 385. ubi hunc verſum expreſſit: τικτομένου γὰρ Ἑζόμεναι λιγυροῖσιν ἐπὶ στομάτεσσι μέλισσαι Κηρὸν ἀνεπλάσσαντο, veriſimile fortaſſe videbitur, hoc quoque loco pro λαγαροῖς legendum eſſe λιγυροῖς. *Os canorum* tribuere licebat Amori, cujus ἁδὺ λάλημα laudat *Moſchus* I. 8. canendi facultatem *Bion* III. — Ne quid tamen diſſimulem, λιγυρὸν στόμα poëtae, λαρὸν puero ſuaviter oſculanti melius convenit. At quis in hoc verſu tulerit tautologiam in κηροχύτοις et λαροῖς? quis ἐντὸς, prorſus alieno loco poſitum? Veriſimilem emendationem ſuggerit comparatio *Antip. Sidon.* Ep. XLVIII. de Pindaro: οὐδὲ μάτην ἁπαλοῖς ξουθὸς περὶ χείλεσιν ἑσμὸς Ἔπλασε κηρόδετον, Πίνδαρε, σεῖο μέλος. Pro ἐντὸς igitur ἑσμὸς ſcribendum videtur; ſive minima mutatione:

κηρόχυτος ἑσμὸς λαροῖς ἐπὶ χείλεσι βαῖνον.

quod, in tanta locorum, in quibus brevis ſyllaba vi caeſurae producitur, multitudine, ferri poſſe, nemo dubitabit; ſive verbis transpoſitis:

ἑσμὸς κηρόχυτος λαροῖς ἐπὶ χείλεσι βαῖνον.

quod etiam gratius ad aures accidit. Comparandus *Aelianus* Var. Hiſt. X. 21. καθεύδοντι ἑσμὸς μελισσῶν Ὑμηττίου μέλιτος ἐν τοῖς χείλεσιν αὐτοῦ καθίσασαι ὑπῆδον, τὴν τοῦ

Πλάτωνος εὐγλωττίαν μαντευόμεναι ἐντεῦθεν. *Anthol. Latin.* T. I. p. 365. 29. *Lata cohors apium subito per rura jacentis Labra favis texit, dulces fusura loquelas.*

¶. 175.] XXX. Ut incerti auctoris exstat ap. *Stob.* Tit. LXI. p. 388. 29. Gesn. 251. Grot. In Planud. p. 11. St. 20. W. lemma est: Μουσικίου, οἱ δὲ Πλάτωνος. In Vat. Cod. p. 364. Μουσικίου, *Platonis* nomine omisso. Fortasse olim Μαικίου fuit scriptum. Exhibet *Diogen. Laërt.* in Vita Plat. III. p. 184. — V. 1. Μούσαισι vulgo et in Cod. Vat. Ad *Thomam M.* confutandum, qui vocem κοράσιον tanquam minus atticam damnat, non satis considerate hoc versu abusi sunt Intpp. Utitur tamen ea *Lucianus* T. II. p. 116. σφόδρα γὰρ ἦν ἰταμὸν καὶ χαρίτων μεστὸν τὸ κοράσιον. Ex locis a *Wetstenio* collectis ad N. T. I. p. 363. apparet, huic vocabulo fere contemtus notionem adhaesisse. — V. 2. ἔρωτ' *Diogen.* ἔρων Vat. Cod. Utrumque est a librario metro perperam timenti. Passim in hoc opere notabimus pentametros, in quibus poëtae eadem licentia usi sunt. — Ut hic Ἔρον ὔμμιν ἐφοπλίσσομαι, sic *Bion* Fr. XVII. 6. scripsisse videtur: Ἐς τί δέ νιν πτανὸν καὶ ἑκαβόλον ὤπλισας ἄμμιν, ubi vulgo ὤπασας legitur. Cf. *Meleagr.* Ep. LXXXIX. 5. — V. 3. αἱ Μοῦσαι. *Diog.* Μοῖσαι habet Ald. pr. et Junt. Κύπρι Cod. Vat. — Verba Ἄρει τὰ στωμύλα ταῦτα perperam accepit Intrp. *Diogenis.* Verum sensum aperuit *Menag.* p. 151. *Grotius* vertit: *At Veneri Musae: Marti jactare memento Talia: nam nobis non volat iste puer.* Color, ut in Theodori Cyrenaei verbis ap. *Ciceron.* Tusc. Quaest. I. 43. *Istis, quaeso, inquit, ista horribilia minitare, purpuratis tuis.* — V. 4. ἡμῖν δ' οὐ Planud. et cod. Gud. ἡμῖν οὐ Vat. Apud *Lucian.* D. D. XIX. 2. Amor sibi nihil in Musas juris esse ait: αἰδοῦμαι αὐτάς· σεμναὶ γάρ εἰσι καὶ ἀεί τι φροντίζουσι καὶ περὶ ᾠδὴν ἔχουσι, καὶ ἐγὼ παρίσταμαι πολλάκις αὐταῖς, κηλούμενος ὑπὸ τοῦ μέλους.

PLATONIS JUNIORIS
EPIGRAMMATA.

I. „Cod. Vat. p. 359. ſq. ubi primum diſtichon paginam finit. Sequens pag. a diſticho incipit ἄμφω μὲν, „ad quod adnotavit librarius: εἰς τὸ αὐτὸ, περί τε τοῦ „τυφλοῦ καὶ τοῦ χωλοῦ, ὅτι ἀλλήλοις τὸ ἐλλιπὲς ἐδάνειζον. „Hoc et in aliis facere conſuevit, quum in duas paginas „diviſum eſt Epigramma, in altera argumentum iterum „reponit. Hoc Planudi fraudi fuit. Quare autem alteram Epigrammatis partem Antiphilo tribuerit, neſcio. „Unum eſſe manifeſtum eſt." *Brunck.* Planud. p. 4. St. 9. W. primum diſtichon *Platoni juniori*, reliqua *Antiphilo* tribuit. *Ilgen* in Opuſc. Phil. Tom. II. p. 82. hiſtoriam, quae hoc Ep. narratur, primum tractatam putat a *Leonida Tarentino;* huic enim tribuit Epigr. quod inter *Leonidae Alexandrini* carmina poſuit *Brunck.* nr. XXXIV. Platonem igitur, qui eandem hiſtoriam exornaverit, diverſum eſſe a Comico et ad recentiorem aetatem deprimendum. De noſtro autem Epigrammate idem judicat, in duo dividendum eſſe, quorum prius terminetur v. quarto, *Platoni*, poſterius inde a verſu quarto *Antiphilo* tribuendum. In lemmate Vat. Cod. quod *Brunckius* protulit, librarii oſcitantia nomen Ἀντιφίλου omiſſum eſſe ante verba περὶ τοῦ τυφλοῦ, quorum cum illo nomine ſimilitudo librario fraudi fuerit. In hujus conjecturae gratiam v. 5. ubi novi Epigrammatis initium eſſe ſtatuit, τυφλὸς ἀνὴρ corrigit. Ingenioſa haec eſſe, non nego; an vera ſint, dubito. Admiſſa enim verſuum diviſione, quam *Ilgenius* fieri poſtulat, neutrum horum Epigrammatum mihi perfectum et integrum eſſe videtur, quamvis probe intelligo, expoſitionem, quam vocant, hiſtoriae in hoc carmine, ſic ut apud *Br.* eſt, lecto, nimis verboſam eſſe. At hoc poëtae vitium fuerit. Quod

versu quarto epigrammaticae conclusionis species esse videtur, id, finem Epigrammatis hoc loco statuendum esse, non evincit. Vide *Lessingium* de Epigr. Tom. I. p. 149. Vera conclusio est in ultimo disticho; tertium distichon est uberior explicatio eorum, quae praecesserant, inprimis verborum — ἄλλου δ' ἄλλος ὑπηρεσίη. Rem, ni fallor, conficit imitatio *Philippi* Ep. LXIX.:

Πηρὸς ὁ μὲν γυίοις, ὁ δ' ἄρ' ὄμμασιν· ἀμφότεροι δὲ
εἰς αὑτοὺς τὸ τύχης ἐνδεὲς ἠράνισαν.
τυφλὸς γὰρ λιπόγυιον ἐπωμάδιον βάρος αἴρων,
ταῖς κείνου φωναῖς ἀτραπὸν ὀρθοβάτει·
πάντα δὲ ταῦτ' ἐδίδαξε πικρὴ πάντολμος ἀνάγκη
ἀλλήλοις μερίσαι τοὐλλιπὲς εἰς τέλεον.

Vides, *Philippum* tria disticha 3 — 8. nostri Epigrammatis expressisse. Quod si aliquid resecandum est, servaverim equidem distinctionem Planudeae. — V. 4. ὁ Vat. — V. 5. αἴρων. Id. Pro ἀκροβάτει *Br.* suspicatur ὀρθοβάτει sive ἰθυβάτει. Cod. Vat. ἀκριβάτει.

II. Planud. p. 350. St. 490. W. Sine auctoris nomine habetur ap. *Schol.* in *Eurip.* Orest. 593. — V. 1. „ἀμέθυσος et in lemmate ἀμεθύσω Cod. Vat. Verisimile est, quo tempore scripti sunt vetustissimi libri, „qui ad nos pervenerunt, hanc formam magis fuisse in „usu, et alteram per τ fere antiquatam. Nam obser„vavi in Dionysii Periegesi v. 1122. in duobus Codd. „vetustissimis scriptum esse γλαυκερὴν ἀμέθυσον ὑπ' ἠρέμα „πορφύρουσαν, ubi editt. praeter Aldinam habent ἀμέθυ„στον. Sed in ἀμέθυσος penultima corripitur; itaque metro „sic flagitante ἀμέθυστος hic reponendum est.“ *Brunck.* ἀμέθυστος est etiam in Planudea. Notum est, amethystum in amuletorum numero fuisse habitum, quo homines adversus ebrietatem muniri existimabant; quin omnia, quae ebrietatem prohibebant sive prohibere putabantur, hoc nomine appellabant. Vide *Krebsium* ad

Plutarch. de Aud. Poët. p. 102. *Casaubon.* ad Athen. I. 25. p. 74. f. Varia amethysti genera describit *Salmas.* ad Solin. p. 398. G. Cf. *Martini* in notis ad Ernesti Archaeol. p. 157. sq. Cum carmine nostro conf. *Asclepiad.* Ep. XXXIII. — In v. 2. valde discrepant membranae Vaticanae, in quibus bis exstat hoc distichon p. 478. et 568. Loco pr. legitur ἢ νείφειν πείσει μ' ἢ. Loco sec. ἢ πεισάτω νήφειν. Utrumque vulgata deterius.

III. Vat. Cod. p. 479. Planud. p. 351. St. 490. W. Ludit poëta in nomine Hyacinthi, quod lapidis est et pueri ab Apolline amati. Lusus pro meo quidem sensu vehementer frigidus.

SPEUSIPPI EPIGRAMMA.

¶. 176.] Anth. Planud. p. 283b. St. 418. W. Paucis immutatis iterum legitur inter ἀδέσπ. DXLIV. sic:

γαῖα μὲν ἐν κόλποις κρύπτει τόδε σῶμα Πλάτωνος·
ψυχὴ δ' ἀθανάτων τάξιν ἔχει μακάρων.

Animam *Platonis* ad beatorum sedes transiisse dicens, ex ipsa magistri philosophia eum μακάρων ἰσοθέων τάξιν tenere ait. De voce τάξις sensu Platonico usurpata consule *Lennep.* ad Phalar. p. 102. sq.

AESCHINIS EPIGRAMMA.

Vat. Cod. p. 202. Edidit *Reiske* in Anth. p. 62. nr. 539. cum hac nota: „Illius cui tribuitur esse, spondere non ausim. Memini carmen hoc alibi quoque „legisse, verum, ubi legerim, non pariter suggerit memoria.“ Vulnus, quo per totum annum laboraverat,

cum nemo medicorum ſanare poſſet, in Apollinis templum *Aeſchines* ſe contulit, ibique tribus menſibus ſanatus eſt. Hoc Epigramma tabulae votivae inſcriptum fuit, a poëta in Aeſculapii templo dedicatae. Plura fuerunt illius dei templa, ubi ſacerdotes aegrotis operam dabant, interque ea nullum facile antiquius illuſtriusve illo, quod Epidauri fuit. Vid. *Pauſan.* L. II. 26. p. 169. ſqq. *Strabo* L. VIII. p. 258. illuſtrem eſſe urbem ait, καὶ μάλιστα διὰ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ Ἀσκληπιοῦ θεραπεύειν νόσους παντοδαπὰς πεπιστευμένου, καὶ τὸ ἱερὸν πλῆρες ἔχοντος ἀεὶ τῶν τε καμνόντων καὶ τῶν ἀνακειμένων πινάκων, ἐν οἷς ἀναγεγραμμέναι τυγχάνουσιν αἱ θεραπεῖαι, καθάπερ ἐν Κῷ τε καὶ Τρίκκῃ. E recentioribus de hoc templo, in quo noſtrum tetraſtichon inſculptum fuiſſe probabile eſt, diſputarunt *Sprengelius* in Hiſtor. Medic. Tom. I. p. 128. *Villoiſon.* in Prolegg. Homer. p. LI. ſqq.

ARISTOTELIS
POEMATA.

¶. 177.] *I.* Hunc Hymnum in Hermiam conſcriptum ſervavit *Diogen. Laërt.* Vita Ariſtot. V. p. 272. ubi ex *Phavorini* Παντοδαπῇ Ἱστορίᾳ narrat, *Ariſtotelem* propter hunc ipſum Hymnum a Demophilo impietatis accuſatum eſſe. Non Hymnum, ſed Scolion eſſe, contendit *Athenaeus* L. XV. p. 696. B. ubi inter alia Scolia hoc quoque profert. Idem exſtat ap. *Stobaeum* Flor. Tit. I. p. 2. Geſn. 6. Grot. Poſtea ſaepius repetitum eſt: a *Scaligero* in Poët. I. 44. *Maittaire* in Carm. Miſc. p. 34. *Hurdio* in Comment. ad *Horatii* A. P. p. 166. edit. vernac. Singulari diſſertatione illuſtravit *Koeppen* Hildeſiae 1784. et poſt illum *Cludius* in Bibl. L. et Art. Faſc. III. p. 33. ſqq. Criticis notis noviſſi-

me instruxit *Buhle* in *Aristotelis* Opp. Tom. I. p. 32. sqq.— V. 1. 2. qui vulgo junctim leguntur, *Menagius* in duo divisit, ejusque sententiam secutus est *Brunckius*. Vir doctus ap. *Richardum Hurd*, quem *Tyrwhittum* esse suspicor, veterem scribendi rationem retinuit, *Brunckio* non improbante, qui ejus lectiones expressit ad calcem Carm. *Anacreontis* ed. an. 1786. p. 81.:

Ἀρετὰ πολύμοχθε γένει βροτείῳ·

qui versus est anapaesticus logaoedicus. — V. 3. βίῳ corrigit *Sylburgius*, levi emendatione, quam in textum recipere dignatus est *Buhle*, praeclaram dicens. Idem tamen v. 10. χρυσοῦ et v. 11. ὕπνου servavit. Recte se habet vulgata et Sylburgiana elegantior est. *Euripid.* Orest. 834. Εὐμενίσι θήραμα δρομάσι. Sensus non est, quod putasse videtur *Sylburgius*, virtutem omnium rerum, quae in vita expetuntur, pulcherrimam esse; sed βίος pro *hominibus* positum est, quibus nullum θήραμα virtute praestantius. Jam haec ita vides dicta, ut ap. *Eurip.* in Heraclid. 477. γυναικὶ γὰρ σιγή τε καὶ τὸ σωφρονεῖν κάλλιστον, quibus multa ubique similia reperiuntur. βίος de humano genere illustrat *Davisius* ad Max. Tyr. p. 539. et *Reitzius* ad Lucian. T. II. p. 710. Latini *vitam* eodem sensu dixerunt. Vide *Burmann.* ad Phaedr. praef. ad L. I. p. 4. — V. 5. ζηλωτὸς ἐν Ἑλλ. *Diog.* et *Stob.* quam lectionem, dorica forma in ζαλωτὸς restituta, servavit Anonymus ap. *Hurdium*, qui proxima sic constituit:

καὶ πόνους τλῆναι μαλεροὺς ἀκάμαντας.

Quo facto bini hi versus, 5. et 6., sibi ad amussim respondent, compositi nimirum e syzygia trochaica, et dactylico logaoedico, qui simplici trochaeo terminatur. *Casaubonus* ex *Stobaeo* post μαλεροὺς inseruit καὶ, quo versus pessumdatur. — V. 8. desideratur, quid virtus animo injiciat. Omissum est verbum, quod feliciter supplevit Anonymus ap. *Hurdium*, scribens:

τοῖον ἐπὶ φρέν' ἔρωτα βάλλεις·

unde versus exsistit decasyllabus Alcaicus, qualis hic est ap. *Hephaestionem:* καί τις ἐπ' ἐσχατιαῖσιν οἰκεῖς. Seq. autem versum idem in hunc modum constituit:

καρπὸν φέρεις τ' ἀθάνατον·

qui versus est jambicus dimeter catalecticus, cum dactylo in tertia sede. Hujus lectionis vestigia sunt in *Diogen.* καρπὸν εἰς ἀθάνατον legente, quae scriptura vereor ut sensum efficiat integrum; certe vehementer languet. Fortasse tamen rectius scribas, καρπόν τ' ἀθάνατον φέρεις, versu choriambico. In ἀθάνατον prima producitur, more Homerico. — V. 10. *Diogen.* κρεῖσσον. *Stobaeus* κρείσσονα habet. *Brunckius* recepit lect. *Athenaei* κρέσσω. Utilitatem, quam virtus parit, poëta omnes divitias, nobilitatem et otii suavitatem longe superare dicit. Hic locus obversabatur fortasse *Libanio* in Or. V. Tom. I. p. 225. ed. *Reisk.* δοκεῖ δέ μοι παρὰ τοῖς θεοῖς ὕμνος χρυσίου προκεκρίσθαι, εἰ δὴ καὶ ἀνὴρ ἀγαθὸς τήνδε ἂν θοῖτο περὶ τούτοιν τὴν ψῆφον, σεμνότερος τούτῳ μᾶλλον ἢ κείνῳ γιγνόμενος. Sine causa idonea *Sylburgius* mendum subesse putabat vocabulo γονέων, quod de majoribus generisque nobilitate accipiendum est. Vide *Gronov.* ad *Herodot.* I. 38. 5. — V. 11. μαλακαυγητοῖο. *Diog. Stob.* μαλακαυγῆ· τοῖο θ'. *Maittaire* μαλακωτάτοιο conjecit. *Brunckianam* lectionem etiam Anonymus minima mutatione ex vulgata scriptura elicuit. Idem, quod μαλακοῦ ὕπνου, *mollis somni.* Vide Intpp. *Theocriti* Eid. XV. 125. — V. 12. σεῦ θ' ἕνεκεν *Athen.* σοῦ θ' ἕνεκ' ἐκ Δ. *Diog. Stob.* Hercules et Ledae pueri tanquam exempla fortitudinis junguntur ap. *Horat.* II. Ep. I. 5—10. et I. Od. XII. 25. *Dicam et Alciden puerosque Ledae.* — V. 14. Expressa est lectio *Athenaei. Qui rebus gestis tuam vim,* i. e. *te ipsam sectabantur.* Ferri possunt haec. ἀγρεύειν, ut θηρᾶν, crebro sensu translato usurpatur. Vide ad *Meleagr.* XXIV. 6. Sed pro meo quidem sensu longe elegantior est lectio *Anonymi,* ἔργοις

σὰν ἀγορεύοντες, ex *Diogen.* et *Stobaeo* derivatam, ubi legitur ἔργοις ἀναγορεύοντες. *Rebus fortiter gestis, quantum tu valeas, patefecerunt.* ἀγορεύειν, ut κηρύττειν. Versus autem in hunc modum dispescendi videntur:

ἔργοις σὰν ἀγορεύοντες
δύναμιν· σοῖς δὲ πόθοις Ἀχιλλεύς.

Prior est choriambicus; alter hendecasyllabus Alcaicus sive dactylicus logaoedicus, prima syllaba in δύναμις producta; quo nihil in arsi frequentius. — V. 15. σοῖς δέ. Alii τε. Pro δόμους *Grotius* πύλας habet, in describendo hoc carmine id, quod saepe legerat, Ἀΐδαο πύλας, vulgari lectioni forte substituens. Nam eum prudentem et scientem vulgatam mutasse, non puto. — V. 17. μορφᾶς. Tua pulcritudine illectus Hermias quoque vitam pro nihilo duxit. μορφᾶς pro pulcritudine, ut v. 4. Vid. *Cludius* l. c. p. 37. Paulo durior dictio in verbis ἀελίου χήρωσεν αὐγάς. *solis lumen privavit*, pro ἐστέρησεν ἑαυτὸν τοῦ βίου. Sensum explicat *Athenaeus* l. c. p. 696. σαφῶς ὁμολογοῦντος τοῦ γεγραφότος, τετελευτηκέναι τὸν Ἑρμείαν, δι' ὧν εἴρηκε· σᾶς γὰρ φ. μ. *Maittaire* scribendum putavit χήρευσεν αὐγᾶς. Post μορφᾶς *Stobaeus* καὶ omittit, qui mox ἔντροφον habet. — V. 20. Vulgo τοί γάρ. Nostrum est ex emendatione *Casauboni*, qui sic ap. *Athenaeum* reperit scriptum. Versus fortasse sic distribuendi:

ἔντροφος ἀελίου χήρωσεν
αὐγάς. τοιγὰρ ἀοίδιμος
ἔργοις ἀθάνατόν τε μιν —

Primus est hendecasyllabus Alcaicus, qui in hoc carmine regnat; quare et v. 12. sic scripserim:

σεῦ δ' ἕνεχ' οὐκ Διὸς Ἡρακλέης.

Bini sequentes choriambici. — V. 21. αὐξήσουσι *Diog.* et *Stob.* Hic etiam ἀθάνατοι legit. Alterum est exquisitius. αὐξάνειν pro *celebrare* apud *Pindarum* frequenter obvium. Musae dicuntur Jovem hospitalem celebrare,

quia *Aristoteles* Hermiae hospitalitatis jure conjunctus erat. Hermiae, in quem hic hymnus conscriptus est, meminit *Lucian.* T. II. p. 357. Aristoteles εἰς ὑπερβολὴν θαυμάσας Ἑρμείαν τὸν εὐνοῦχον, τὸν ἐκ τοῦ Ἀταρνέως τύραννον. Eum, quia eunuchus erat, non ferre potuisse, si quis cultellum sive exsectionem commemoraret, narrat *Demetrius* de Elocut. c. 293. p. 114. Servus primum fuerat Eubuli, quem consiliis suis callidissimis ad urbium Atarnae Assique tyrannidem evexit. Post domini obitum ipse imperium in iisdem urbibus exercere Persasque lacessere coepit. Quod cum per aliquod tempus fecisset, a Mentore, Memnonis, Persarum ducis, fratre captus et in Persiam abductus est. Ibi eum regis jussu interemtum esse tradunt. Vide *Diodor. Sicul.* L. XVI. 52. p. 122. ibique *Wesseling. Strabon.* L. XIII. p. 420. De nominis orthographia, alii enim Ἑρμείας, alii Ἑρμίας scribunt, praeter *Wesselingium* l. c. consule *Valck.* ad *Herodot.* L. I. p. 77. 53. Facit huc etiam *Suidas* in Ἀριστοτέλης Tom. I. p. 327. θυγατέρα δὲ (ἔσχε) ἀπὸ Πυθιάδος, τῆς θυγατρὸς Εὐνούχου· ὃς καὶ (l. γε) θλαδίας ὢν αὐτὴν ἔσπειρε (fuit Hermiae soror et filia adoptiva secundum Aristoclem ap. Euseb. in Praep. Eu. XV. 2. p. 793. A.) — — ἔσχε δὲ καὶ υἱὸν Νικόμαχον ἐξ Ἑρπυλλίδος παλλακῆς, ἣν ἠγάγετο μετὰ Πυθιάδα παρ' Ἑρμείου τοῦ εὐνούχου, ὅστις ἦν ἄρχων Ἀταρνέως, (χώρα δὲ αὕτη Τρωάδος) Εὐβούλου δὲ τοῦ Βιθυνοῦ δοῦλος γεγονὼς, ἔλαβε. καὶ αὐτοῦ Ἑρμείου παιδικὰ γενομένου Ἀριστοτέλους. Hermiam pellicem habuisse, sine causa in dubium vocat *Bublius* in Vita Aristot. Tom. I. p. 91. cum vel hodie nihil apud Asiae eunuchos frequentius sit. — Vers. 24. desideratur ap. *Stobaeum.* Pro βεβαίου *Athen.* βεβαίας.

¶. 178.] *II.* Ex *Diogene Laërt.* V. p. 272. venit in Append. Anth. p. 525. St. *24. W. In eundem Hermiam scriptum. ἀνδρὸς δολίου. Mentoris, qui Hermiam fraude circumventum cepit. *Polyaen.* Strateg.

L. VI. p. 461. ed. *Casaub.* — In nonnullis Codd. ἀνδρῶν θαλίων reperitur.

EPITAPHIA IN HEROAS HOMERICOS.

III. Haec Epigrammata e vetere quodam Codice Bibl. Mediceae primus edidit *Stephanus* ad calcem Anthol. p. 497 — 502. (p. 5 — 8. Wech.) cum lemmate: ποῦ ἕκαστος τῶν Ἑλλήνων ἡρώων τέθαπται καὶ τί ἐπιγέγραπται τῷ τάφῳ. Postea *Stephanus* eadem repetivit post *Homeri et Hesiodi certamen* 1573. Jam antea haec disticha *Aristoteli* vindicaverat, eaque separatim ediderat *Guil. Canterus* Basil. 1566. 4. et Antwerp. 1571. 8. Partem ea constituisse operis Aristotelei, quod Peplum inscripserat, apparet ex *Eustathio* ad Il. β. p. 218. ἱστορεῖ δὲ ὁ αὐτὸς Πορφύριος, καὶ ὅτι Ἀριστοτέλης σύγγραμμα πραγματευσάμενος, ὅπερ ἐκλήθη Πέπλος, γενεαλογίας τε ἡγεμόνων ἐξέθετο καὶ νεῶν ἑκάστων ἀριθμὸν, καὶ ἐπιγράμματα εἰς αὐτοὺς, ἃ καὶ ἀναγράφεται ὁ Πορφύριος ἐν τοῖς εἰς τὸν Ὅμηρον, ἁπλᾶ ὄντα καὶ οὐδέν τι παχὺ καὶ φλεγμαῖνον ἔχοντα. δίστιχα δὲ τὰ ὅλα ἐκεῖνα δίχα τοῦ ῥηθέντος εἰς τὸν Αἴαντα. ἴσως γὰρ ὁ ἐπιγραμματοποιὸς ἐφιλοτιμήσατο ἀπεναντίας ἐλθὼν τῷ ποιητῇ ἐπὶ τῷ λαμπρῷ Αἴαντι πολυλογῆσαι, τοὺς δὲ ἄλλους ἧττον σεμνῦναι. *Ausonius Burdigalensis*, qui bonam horum Epigrammatum partem in latinum sermonem convertit, eorum auctorem ignorasse videtur, cum in praefatione scriberet: *Epitaphia — scilicet titulos sepulcrales, heroum, qui bello Trojano interfuerunt. Quae antiqua cum apud philologum quendam reperissem, latino sermone converti.* Πέπλον, qui ἱστορίαν σύμμικτον complexus sit, inter *Aristotelis* opera memorat Biographus Anonymus in *Aristot.* Opp. T. I. p. 66. ed. Bip. et plures, quos vide ap. *Fabricium* in Bibl. Gr. T. III. p. 275. sq. Non philosophi, sed alterius *Aristotelis* foetum esse, contendit *Patricius* in Disc. Perip. Tom. I. p. 18. et 49. praeeunte *Tzetza* ad Hesiod. p. 13. Ἀριστοτέλης γὰρ, ἢ ὁ φιλόσοφος, μᾶλλον

δὲ, οἶμαι, ὁ τοὺς πέπλους συντάξας, ἐν τῇ Ὀρχομενίων πολιτείᾳ. in quibus verbis ſuo more hallucinatus eſt Grammaticus. Conf. *Petit.* ad Leges Att. p. 94. Peplum hoc carmen ſive potius carminum contextum appellatum eſſe ab illo velo, quod in Panathenaicis circumferebatur, cuique praeter ipſius Minervae facinora heroum res geſtae intextae erant, docet *Fabricius* l. c. not. *t*. Cf. *Caſaubon.* in Ariſtoph. Eqq. 564.

1. De *Peneleo*, Boeotiorum duce, vide *Pauſan.* IX. 5. p. 723. *Heyne* ad *Apollodorum* L. III. p. 725. De nominis forma quaedam dedit *Euſtath.* ad Il. β. p. 200. 21.

2. *Aſcalaphus* et *Ialmenus* inter Helenae procos numerantur ap. *Apollodor.* p. 239. Illum in Palaeſtinam translatum ibique ſepultum eſſe, fingebant nonnulli, ſecundum *Euſtath.* ad Il. ο. p. 1009. 32. Cf. *Scaliger.* ad Hieronym. Chron. p. 74. ſq. — *Ialmenum* commemorat *Homer.* Il. β. 512. Οἳ δ' Ἀσπληδόνα ναῖον, ἰδ' Ὀρχομενὸν Μινύειον· Τῶν ἦρχ' Ἀσκάλαφος καὶ Ἰάλμενος, υἷες Ἄρηος.

3. Τὸν Λοκρῶν *Steph.* In Mycono ſepultus eſſe dicitur *Ajax*, quod Gyrae rupes, in quibus periit, pars hujus inſulae fuiſſe dicuntur. Vid. *Euſtath.* ad Od. δ. p. 183. 22.

4. *Elephenor*, dux Abantum, Il. β. 540. Cf. *Schol.* ad Lycophr. 1034. ſqq. Ab Agenore interficitur Il. δ. 463.

5. *Meneſtheus*, dux Athenienſium, Il. β. 552. De forma Πετεῶο vide *Sylburg.* ad Etymol. M. p. 666. 42. et *Heyne* ad Apollodor. p. 725.

6. Ex loco *Euſtathii* ſupra laudato apparet, falli, qui hoc carmen *Aſclepiadae* tribuunt. Vid. Planud. p. 237. St. 344. W. Etiam Vat. Cod. p. 227. Ἀσκληπιάδου. Ex noſtro expreſſum eſt Ep. *Mnaſalcae* XIV. Idem ante oculos habuit *Antip. Sidon.* Ep. LXV. Habemus hic Virtutem, Ajacis ſepulcro aſſidentem; quam divam qua ſpecie exhibuerint, latet. Simulacrum ejus circumferebatur in pompa Dionyſiaca Ptolemaei, narrante *Athenaeo*

L. V.

L. V. p. 201. D: Epigramma nostrum vertit *Ausonius* Ep. III. p. 191. ed. *Toll.*:

Ajacis tumulo pariter tegor obruta Virtus,
Inlacrymans bustis funeris ipsa mei:
Incomtas lacerata comas, quod pravus Atrides
Cedere me structis compulit insidiis.
Jam dabo purpureum claro de sanguine florem,
Testantem gemitu crimina judicii.

V. 3. εἰ παρ' Ἀ. Cod. Vat. *Tzetza*, qui hoc tetrastichon excitat ad Posthomerica v. 489. legit: θυμὸν ἄχει μεγάλῳ βεβαρημένα, ὡς παρ' Ἀ. *Quintus Sm.* IX. 455. ὡς ἄρ' ὑπ' ἀτλήτῳ βεβαρημένον ἄλγεϊ φῶτα. *Stephan.* in Cod. Med. etiam ὡς παρ' Ἀ. reperit. — Ἀπάτα *Pierson.* ad Moerin p. 65. pro *Voluptate* accipit, collato Epigr. *Mnasalcae* XIV. Verum hujus carminis diversa est ratio. *Dolosus* Ulysses fortem viceraτ Ajacem non robore et strenuitate, sed oratione ad fallendos animos apte composita, et fraude, quippe qui judices corruperat. *Pindar.* Nem. VII. 44. — Pro ἐμοῦ κέκριται Cod. Vat. ἐμεῦ δύναται. Idem *Brunck.* invenit in optimo Planud. Codice.

¶. 179.] 7. Teucer in insula Cypro, ubi urbem Salamina condiderat, obiit. Vide *Schol. Pindari* Nem. IV. 77.

8. Διομήδην. *Steph.* Diomedes sepultus in Diomedeis insulis. Cf. *Scholia* ad *Lycophr.* 601. *Strabo* VI. p. 284. — *Ausonius* Ep. VI. p. 193.:

Conditur hic, genitore bono melior Diomedes,
Crimen ob uxoris pulsus dotalibus agris,
Argyripam, clarosque viris qui condidit Arpos:
Clarior urbe nova, patriae quam sede vetusta.

In *Schol. Tzetzae* ad Homer. 113. versu primo legitur: τὸν πάντεσσι κράτιστον ἐ. Δ. — In Cod. Anthologiae Constantini Lascaris, secundum Iriarten, habetur: τὸν πάντων κράτιστον ἐπιχθονίων Διομήδην Ἠ. ἱ. κ. ν. ὀμνυμένη.

9. Sthenelus et Euryalus junguntur ap. *Homerum* Il. β. 564. 5. Vide notas ad *Apollodor.* I. p. 168. In hunc est Ep. *Ausonii* X. p. 197.

10. *Auson.* Ep. I. p. 190.

12. Menelaus in beatorum sedes traductus est, secundum *Homer.* Od. δ. 561. sqq. Cf. *Heyne* in Opusc. Academ. T. I. p. 395. sqq. Valde hoc distichon amplificavit *Auson.* Ep. II. p. 191.

13. 14. Prius imitatus est *Auson.* Ep. VIII. p. 195. Ad alterum haec notavit *Brunckius:* „Nestor, Nelei „filius et Chloridis inter ἡμιθέους, οὓς ἐκ θείου καὶ ἀνθρωπίνου „σώματος φῦναι λέγουσι, censeri non potest. Praeferenda „igitur lectio, quam servavit *Eustathius* p. 296. φέρτατον „ἡμερίων. Ad haec enim duo in Nestorem Epigrammata „respicit, quae memoriae lapsu pro uno habet: δηλοῖ δὲ „τὴν τοῦ γέροντος ἀρετὴν, καὶ τὸ εἰς αὐτὸν παλαιὸν ἐπίγραμμα, „ὅπερ καὶ φέρτατον ἡμερίων λέγει αὐτὸν, καὶ βαθύνουν, καὶ „ψυχὴν ἐν σώματι θείαν ἔχοντα, καὶ ἄνδρα ἀγαθόν."

15. Antilochus, patri in pugna cum Memnone auxilium ferens, occubuisse dicitur ap. *Pindar.* Pyth. VI. 28. sqq. Sed diversa fuit ap. veteres de Antilochi morte traditio. Vide notata ad *Tzetzae* Posthom. 261. p. 121.

¶. 180.] 16. De *Agapenore* vid. Il. β. 609. *Heyne* ad *Apollodor.* III. p. 724.

17. *Amphimachum* et *Dioren* inter Graecorum duces recenset *Homer.* Il. β. 620. 622. Ille interfectus est ab Hectore Il. ν. 185. Hic a Piro Il. δ. 517.

18. *Thalpius* et *Polyxenus* Eleorum duces. Il. β. 620. 623.

19. *Meges* fil. Phylei, qui Δουλιχιόνδ' ἀπενάσσατο πατρὶ χολωθεὶς, Il. β. 629. Pictus erat in Polygnoti tabula, *Pausan.* X. 25. p. 860. Eum in undis periisse, si quis praeterea tradidit, ignoro. — Φυλέος, quae *Stephani* lectio est, *Canterus* sine causa idonea in Φυλέως mutavit, quo versus pessumdatur.

20. Ulysses a filio Telegono interfectus, in insulam Aeaeam, quam νῆσον τῆς Τυῤῥηνίας vocat *Schol.* in Odyss. ι. 32. deportatus ibique sepultus est, secundum *Hyginum* Fab. CXXVII. aliosque, quos laudat *Munkerus.* — Nec hoc nec seq. distichon, sed aliud, quod periit, ante oculos habuit *Auson.* Ep. VIII. 22. *Steph.* Εὐαίμονος habet. Sed Ἀνδραίμονος scribendum erat ex Il. β. 638. De Andraemone multa disputat *Verheyk* ad *Anton. Liber.* c. XXXII. p. 214. sq. — Locutionem κόνις κατέχει, quae recurrit Ep. 35. et de qua dubitabat *Muratori* Anecd. Gr. p. 33. confirmat *Burmann.* in Misc. Obss. Vol. I. I. p. 14. sq.

23. Habet *Diodor. Sic.* Tom. I. p. 395. ubi Idomeneum et Merionen a Cretensibus ut heroas coli et in belli discriminibus invocari narrat. Ex apogr. Lips. protulit *Leich.* in Carm. Sep. p. 4. Vat. Cod. p. 253. cum *Diodoro* conspirat in ὅρα (cf. Ep. 10. et 34.) et ἐγώ τοι pro τοῦ. Vulgatam tuetur *Brunckius.* τοῦ positum pro αὐτοῦ seu τούτου, ut Ep. 9. — Male *Leichius* ὁμέλου. *Molus*, Deucalionis filius, Idomenei frater. Vid. *Apollodor.* III. 3. p. 181. ubi Μῶλος scribitur. Sed vide *Heyn.* p. 543.

24. Tlepolemus, dux Rhodiorum; de quo praeclarus est locus *Homeri* Il. β. 655. Interficitur a Sarpedone Il. ε. 655. sqq. Qua auctoritate Rhodi sepultus esse dicatur, ignoro.

¶. 181.] 25. Obscurum nomen Deïpyli, quem Ὀρμένιον vocat *Aristoteles*, sive ab Ormeno, Amyntoris patre, oriundum, sive ex urbe Ormenio, ab Ormeno condita. Vide *Wesseling.* ad *Diodor. Sic.* IV. 37. Erat etiam Ormenus Trojanus Il. μ. 183.

26. De Nireo Il. β. 674.

27. *Phidippus* et *Antiphus* junguntur ap. *Homer.* Il. β. 676.

28. Achillem plurimi in Sigeo promontorio ſepultum tradunt. Alii aliter. Vide not. in *Tzetzae* Poſthom. 465. p. 140. — Vitioſus eſt pentameter. Fortaſſe verbum Περσπουτὶς ex gloſſemate irrepſit.

29. Muſas ad Achillis tumulum fudiſſe carmina indicat *Homer.* Od. ω. 60. ſq. *Arctinus* ap. *Proclum:* καὶ Θέτις ἀφικομένη σὺν Μούσαις καὶ ταῖς ἀδελφαῖς θρηνεῖ τὸν παῖδα. Cf. *Quint.* L. III. 592. ſqq.

30. Patroclus ſimul cum Achille conditus, ſecundum *Homer.* Od. ω. 73. Vide ad *Tzetzam* l. c. 421. p. 135.

31. Novi Podarcen Iphicli fil. ex *Schol. Homer.* Od. λ. 289. quem fratrem Proteſilai fuiſſe et quadraginta naves Trojam duxiſſe narrat *Homer.* Il. β. 704. Ille, de quo hic agitur, fortaſſe fuit filius ejus *Actoris*, quem commemorat *Pauſan.* VIII. p. 629. Sed hujus filios Eurytum et Cteatum vocant veteres. Vide *Heyne* ad *Apollodor.* II. 7. 2. p. 450. et eundem de diverſis Actoribus L. III. p. 787.

33. *Eumelus* ap. *Homer.* Il. β. 714.

¶. 182.] 34. Monimentum et ſacellum Machaonis Gereniae in Peloponneſo vidit *Pauſan.* III. 26. p. 278. Podalirium in deorum numerum relatum eſſe, probabile eſt, cum Aeſculapii filius fuerit. An veterum aliquis hoc diſerte tradiderit, ignoro.

35. Hic non Ὀρχομένῳ ſcripſit *Ariſtoteles*, ſed Ὀρμενίῳ, ut apparet ex *Homer.* Il. β. 734. Cf. *Euſtath.* p. 251. Harum urbium nomina paſſim permutata ſunt.

36. De *Polypoete* et *Leonteo* vid. Il. β. 740. et 745. Eos in Media ſepultos eſſe, ex Νόστοις procul dubio habuit noſter, ut plura alia.

37. Guneus ap. *Homer.* Il. β. 748. Eum in Libyam delatum eſſe, tradit *Lycophron* 902. ubi vide *Schol.*

Secundum alios in undis periit, quos *Ariſtoteles* ſequitur. Hoc Epigr. expreſſit *Auſonius* in priore diſticho Epigr. XI.:

Gunea pontus habet, tumulus ſine corpore nomen.
Fama homines inter, coelum animus repetit.

38. „Diſtichon hoc reſpexiſſe videtur *Euſtathius* „p. 17. ubi, poſtquam diverſas nominis Ἥρως etymo„logias protulit, poſtremam hanc addit: οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ „ἀέρος, ὡς δηλοῦται ἔν τινι τῶν παρὰ Πορφυρίῳ ἐπιγραμμάτων, „ἐν ᾧ κεῖται τό· σῶμα μὲν ἐν πόντῳ κεῖται· πνεῦμα δ' ἀὴρ „ὅδ' ἔχει. Unde ſcribendum videtur:

„Σῶμα μὲν ἐν πόντῳ Προθόου Τενθρηδόνος υἱοῦ
„κεῖται ἀνοίκτιστον· πνεῦμα δ' ἀὴρ ἐπέχει.

„Notanda vox ἀνοίκτιστον, qua carent Lexica.“ *Brunck.* Prothoum quoque in Libyam perveniſſe, narrat *Lycophr.* 902. *Apollodorus* autem, eum ad Caphercam rupem naufragium feciſſe, et Magnetes, qui cum eo eſſent, in Cretam delatos eſſe. Vide Fragm. p. 1038.

40. Automedon, Achillis auriga, in agro Trojano ſepultus. Vixit tamen adhuc in Trojae excidio. *Virgil.* Aen. II. 477.

41. Hectoris cineres, ſecundum oraculi monitum, in Boeotiam delatos, ibique ad aquam, quae Oedipodia vocatur, conditos narrat *Pauſan.* IX. 18. p. 746. Cf. *Tzetzam* ad Lycophr. 1194. Utrumque locum laudat *Brunckius.*

42. Pyraichmes, dux Paeonum in Trojanorum exercitu. Il. β. 848. Interfectus eſt a Patroclo in pugna ad naves. Il. π. 287.

¶. 183.] „Quae ſequuntur, aliorum heroum epi„taphia ex Ariſtotelis peplo non ſunt, ſed quia ejusdem „ſunt generis, prioribus ea librarius addidit. Inter „ἀδέσποτα melius repoſita fuiſſent. Sed facile credide„rim, ex *Ariſtotelis* peplo deſumtum eſſe illud, quod „inter ἀδέσποτα exſtat DCXXII.“ *Brunck.*

43. Interpretatio hujus distichi petenda ex *Homer.* Il. ε. 640. Hercules

— δεῦρ' ἐλθὼν ἕνεχ' ἵππων Λαομέδοντος,
ἓξ οἴῃς σὺν νηυσὶ καὶ ἀνδράσι παυροτέροισιν,
Ἰλίου ἐξαλάπαξε πόλιν, χήρωσε δ' ἀγυιάς.

Apollodor. II. 6. p. 148.

46. Orpheum a mulieribus discerptum ejusque caput, fluctibus traditum, in Lesbum delatum esse, poëtarum fert traditio. *Musas ejus collecta membra sepulturae mandasse*, narrat *Hygin.* in Poët. Astron. VII. p. 372. ex *Aeschylo*, ut apparet ex *Eratosth.* Catast. XXIV.

48. In Atalantam, Iasi filiam, quae apri venationi interfuit. Vide *Heyn.* ad *Apollodor.* I. 8. p. 119.

THEOCRITI CHII

EPIGRAMMA.

¶. 184.] Prius distichon habetur ap. *Diogen. Laërt.* V. p. 274. ἀπέσκωψε δ' εἰς αὐτὸν (*Aristotelem*) ἐπίγραμμα καὶ Θεόκριτος ὁ Χῖος, οὑτωσὶ ποιήσας, ὥς φησιν Ἀμβρύων ἐν τῷ περὶ Θεοκρίτου· Ἑρμείου . . . Ibi pro μνῆμα legitur σῆμα. Et sic hoc distichon relatum est in Append. Anthol. p. 523. St. Integrum exhibetur ap. *Eusebium* in Praep. Euang. XV. 2. p. 793. A. unde alterum distichon adjiciendum vidit *Huetius* p. 81. Hinc v. 2. μνῆμα editum est. De Hermia Eunucho vide ad *Aristotelis* Scolion v. 18. p. 177. — βορβόρου. *Plutarchus* de Exilio T. II. p. 603. C. Ἀριστοτέλην δὲ λελοιδόρηκε Θεόκριτος ὁ Χῖος, ὅτι τὴν παρὰ Φιλίππῳ καὶ Ἀλεξάνδρῳ δίαιταν ἀγαπήσας — εἵλετο ναίειν ἀντ' Ἀκαδημίας βορβόρου ἐν προχοαῖς. Quem locum explicavit *P. Leopardus* Emend. IX. 3. p. 229. Acumen est in ambiguitate vocis βόρβορος, quae et fluvium Macedoniae significat, secundum *Plutarchum* l. c. et coeni

voraginem. ἐν βορβόρῳ κεῖσθαι dicuntur impii, quos *Lactantius* L. VII. 7. in *tenebricosis locis atque in coeni voraginibus poenas luere* dicit; docente *Wyttenbachio* ad *Plut*. de S. N. V. p. 137. ubi nostri loci non immemor fuit. De animis ignorantiae tenebris immersis *Plato* de Rep. VII. p. 488. B. ἡ διαλεκτικὴ μέθοδος — τῷ ὄντι ἐν βορβόρῳ τινὶ βαρβαρικῷ τὸ τῆς ψυχῆς ὄμμα κατωρυγμένον ἠρέμα ἕλκει καὶ ἀνάγει ἄνω. — Non omitti debet, primum hujus Epigrammatis versum ap. *Diogenem* sic legi:

Ἑρμείου εὐνούχου ἠδ' Εὐβούλου ἅμα δούλου.

PHILISCI EPIGRAMMA.

Vide supra p. 168.

CHOERILI EPIGRAMMA.

¶. 185.] *Brunckius* hoc Epigramma edidit, prout legitur ap. *Strabon*. L. XIV. p. 672. Ex Chrysippi commentariis laudat, auctoris nomine omisso, *Athen*. L. VIII. p. 336. A. qui idem a *Choerilo* ex chaldaica lingua expressum esse ait L. XII. p. 529. F. Ex lingua barbarica in graecum sermonem hos versus translatos esse ὑπό τινος Ἕλληνος, dixit *Diodor. Sic*. II. 23. p. 137. ubi vulgo nihil nisi v. 4. 5. leguntur. Reliquos addidit, v. 6. excepto, *Wesselingius* ex *Tzetzae* Chil. III. 453. Cum insigni varietate habentur in *Schol. Aristoph*. Av. 1022. Non omittenda est parodia *Chrysippi* ap. *Athen*. L. VIII. p. 337. A. qui sic scribendum esse pronuntiabat:

Εὖ εἰδὼς, ὅτι θνητὸς ἔφυς, σὸν θυμὸν ἄεξε,
τερπόμενος μύθοισι· φαγόντι σοι οὔτις ὄνησις·
καὶ γὰρ ἐγὼ ῥάκος εἰμὶ φαγὼν ὡς πλεῖστα καὶ ἡσθείς.
ταῦτ' ἔχω, ὅσσ' ἔμαθον καὶ ἐφρόντισα, καὶ μετὰ τούτων
ἔσθλ' ἔπαθον· τάδε λοιπὰ καὶ ἡδέα πάντα λέλειπται.

In eundem ſenſum poſteriores verſus immutavit *Crates* Fr. V. p. 187. Vide *Stephan.* in Praef. ad poëmatia, quae παρῳδίαι vocantur, ad calcem *Certam. Homeri et Heſiodi.* — Tres poſteriores hujus carminis verſi. exſtant in Cod. Vat. p. 254. Integrum in Anthol. Planud. p. 217. St. 316. W. — V. 1. τὸν θυμόν. *Athen. Plan.* ὃν θυμὸν *Schol. Ariſt.* qui initio verſus ſcribit εὖ δεδαώς. — τερπόμενος θαλίῃσι. Sunt, qui fere nihil, niſi quod his verbis continetur, Sardanapali tumulo inſcriptum fuiſſe dicant. *Plutarch.* T. II. p. 336. C. ἀποθανόντος αὐτοῦ λιθίνην εἰκόνα κατασκευάσαντες ἐπορχουμένην βαρβαριστὶ, καὶ τοῖς δακτύλοις ὑπὲρ κεφαλῆς οἷον ὑποψοφοῦσαν, ἐπέγραψαν·

Ἔσθιε, πῖνε, ἀφροδισίαζε· τἄλλα δὲ οὐδέν.

Cum quibus cf. *Apollodor.* in Fragm. p. 1081. et ibi *Heynium.* Ex Sardanapali, digitis concrepantis, geſtu explicanda ſunt verba, quae ejus epitaphium conſtituiſſe, narrat *Suidas* T. III. p. 287. Ἐν Νίνῳ ἐπὶ τοῦ μνήματος αὐτοῦ τοῦτ' ἐπιγέγραπται· Σαρδανάπαλος ὁ Ἀνακυνδαράξου παῖς Ἀγχίαλον καὶ Ταρσὸν ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ ἐδείματο· Σὺ δὲ, ὦ ξένε, ἔσθιε καὶ πῖνε καὶ παῖζε· ὡς τά γε ἄλλα τὰ ἀνθρώπεια οὐκ ὄντα τούτου ἄξια. *ne hujus quidem digna exiſtimes.* Hoc epitaphium in mente habuiſſe videtur *Alexis* ap. *Plutarch.* T. II. p. 21. D. E.:

Τρεῖς δ' εἰσὶν αἵγε τὴν δύναμιν κεκτημέναι
τὴν ὡς ἀληθῶς συντελοῦσαν τῷ βίῳ·
τὸ πιεῖν, τὸ φαγεῖν, τὸ τῆς Ἀφροδίτης τυγχάνειν.
τὰ δ' ἄλλα προςθήκας ἅπαντα χρὴ καλεῖν.

Talia ad ſervum Admeti erudiendum expromit Hercules ap. *Eurip.* in Alceſt. 790. ſqq. — V. 2. θανόντι σοι. *Athen. Planud.* Cod. *Diodor.* — V. 3. σποδός εἰμι. Haec obverſabantur *Phoenici Colophonio* in Jambis ap. *Athen.* L. XII. p. 530. F. ubi Ninus loquitur:

Νῦν δ' οὐκέτ' οὐδέν· ἀλλὰ γῆ πεποίημαι·
χ' ὠκόσσ' ἐράσθην * * *

ἔχω δ', ἐκόσσον ἔδαισα, χὤκόσσ' ἥεισα· — —
σποδὸς δὲ πολλὴ χὤ μιτρηφόρος κεῖμαι.

Pro βασιλεύσας *Schol. Arist.* βασιλεύων legit. — V. 4. τόσσ' ἔχω. *Planud.* Vat. Cod. *Dio Chrysost.* qui hunc verſ. cum ſeq. laudat in Or. IV. p. 81. *Plutarch.* T. II. p. 330. F. τοῖς Σαρδαναπάλου μνημείοις ἐπιγέγραπται· τόσσ' ἔχω, ὅσσ' ἔφαγον καὶ ἐφύβρισα. — Pro noviſſimo hoc verbo Vat. Cod. τε καὶ ἔπιον. Reliqui omnes, ut *Strabo.* — Pro ἔρωτος *Dio Chr.* et *Schol. Arist.* ἐρώτων habet. — V. 5. τέρπν' ἐδάην. Vat. Cod. Plan. quod originem duxit ex *Cratetis* parodia:

ταῦτ' ἔχω, ὅσσ' ἔμαθον, καὶ ἐφρόντισα καὶ μετὰ Μουσῶν
σέμν' ἐδάην·

unde in Vat. Cod. etiam venit: τὰ δὲ πολλὰ καὶ ὄλβια τάφος ἔμαρψε. In marg. tamen πάντα λέλειπται. fere ut ap. *Dionem Chr.* τὰ δὲ λοιπὰ καὶ ὄλβια πάντα λέλειπται. *Athenaeus:* τὰ δὲ πολλὰ κ. ὄ. π. λέλυνται. — κεῖνα legit *Strabo, Schol. Arist. Diodor.* Hos verſiculos in latinum ſermonem tranſtulit *Cicero* in Tuſcul. Quaeſt. V. 35.:

Haec habeo, quae edi, quaeque exſaturata libido
Hauſit: at illa jacent multa et praeclara relicta.

Eosdem reſpexit de Finibus II. 32. *Corporis autem voluptas ſi etiam praeterita delectat, non intelligo, cur Aristoteles Sardanapali Epigramma tantopere derideat, in quo ille rex Aſſyriae glorietur, ſe omnes ſecum libidinum voluptates abstuliſſe.* — Ceterum *Clemens Alexandr.* Strom. II. p. 491. hos verſus ſic profert, ut v. 3. poſt verſ. 5. ponat; idque ſecutus eſt *Theodoret.* de Curat. Gr. Aff. L. XII. quem *Potterus* laudat. — Verſ. 6. deſideratur ap. *Diodor.* Apud *Athen.* legitur: ἥδε σοφὴ βιότοιο παραίνεσις· οὐδέποτ' αὐτῆς λήσομαι, ἐκτήσθω δ' ὁ θέλων τὸν ἀπείρονα χρόνον. In *Schol. Arist.* autem et ap. *Eudociam* p. 372. παραίνεσις οὐδέποτ' ἐσθλὴ κεκτήσθω δ' ὁ θέλων σοφίης τὸν ἀπείρονα πλοῦτον. — Senſum totius Epigrammatis com-

plexus est auctor distichi in Anth. Lat. III. 146. p. 594. quod *Epicuro* inepte tribuitur:

Cum te mortalem noris, praesentibus exple
Deliciis animum; post mortem nulla voluptas.

AGIDIS EPIGRAMMA.

Vat. Cod. p. 167. Planud. p. 436. St. 569. W. Meidon, venator et auceps, Phoebo artis suae instrumenta dedicat. In Planud. viri nomen Μήδων scribitur. — ἔργων ἐξ ὀλίγων. *ex parvo lucro.* ἔργον de foenore passim occurrit. Vid. *Graev.* Lect. Hesiod. p. 9. et ἐνεργάζεσθαι de quaestu, saepe inhonesto, ut docuit *Valcken.* ad *Herodot.* I. p. 48. 43. Color, ut ap. *Leonidam Tar.* Ep. VIII. ἐξ ὀλίγων ὀλίγην μοῖραν ἀπαρχόμεθα.

CRATETIS FRAGMENTA.

¶. 186.] *I.* Sine auctoris nomine exstat in Planud. p. 38. St. 56. W. et ap. *Stob.* Tit. LXI. p. 391. 6. Gesn. 259. Grot. *Crateti* asserit Cod. Vat. p. 442. et *Diogen. Laërt.* VI. p. 356. ubi legitur:

ἔρωτα παύει λιμός· εἰ δὲ μή, χρόνος.
ἐὰν δὲ τούτοισι μὴ δύνῃ χρῆσθαι βρόχος.

Et sic fere *Suidas* in Κράτης Tom. II. p. 473. qui secundum versum etiam corruptius legit:

εἰ δὲ μὴ τοῦτο δύναται βρόχος.

Menagius comparat *Juliani* Orat. VI. p. 198. D. οἱ Διογένους νόμοι καὶ Κράτητος ὑπὲρ τούτων οὐκ ἀτιμαστέοι· ἔρωτα λύει λιμὸς, ἂν δὲ τούτῳ χρῆσθαι μὴ δύνασαι, βρόχος. quae favent lectioni ap. *Diogenem.* Quid *Clemens* legerit *Alexan-*

drinus, non apparet. Ejus verba haec ſunt in Strom. II. p. 493. 4. οὗτος ἐν ἄλλοις εὐθυῤῥημόνως γράφει· τῆς εἰς τὰ ἀφροδίσια ἀκατασχέτου ὁρμῆς κατάπλασμα εἶναι λιμὸν, εἰ δὲ μὴ, βρόχον. Quae repetens *Theodoretus* Therap. p. 671. κατάπαυμα ſcribit. — Quod autem dicit, famem amoris eſſe remedium, hinc fortaſſe repetivit *Marc. Argent.* Ep. XV. πένης ὢν οὐκέτ' ἐρᾷς· λιμὸς φάρμακον οἷον ἔχει. Vide notas ad *Callim.* Ep. XIV. 5. *Plutarch.* ap. *Stob.* XCIII. p. 513. 31. οὐδέποτε λιμὸς ἐγέννησε μοιχείαν. Nam ἐν πλησμονῇ Κύπρις· ἐν δὲ τοῖς κακῶς πράσσουσιν οὐκ ἔνεστιν Ἀφροδίτη βροτοῖς, ſecundum *Euripidem* et *Antiphanem* ap. *Athen.* L. I. p. 28. F. Conf. *Liban.* Orat. XIX. p. 509. A. et quae collegit *Wetſten.* ad N. T. II. p. 290. *Ovidius* Remed. Amor. 749.:

Non habet unde ſuum paupertas paſcat amorem:
Non tamen hoc tanti eſt, pauper ut eſſe velis.

II. Servavit hos verſus de vita Cynica *Diogen. Laërt.* VI. p. 354. unde eosdem protulit et paſſim illuſtravit *P. Leopardus* Em. XVIII. 2. Primum et ſecundum *Stephanus* in Praef. in poëm. quae παρῳδίαι vocantur p. 82. ex *Homero* ductos notavit, Odyſſ. τ. 172. Κρήτη τις γαῖ' ἐστὶ, μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ Καλὴ καὶ πίειρα, περίῤῥυτος. quod nec *Appulejum* fugit in Apologia p. 439. ed. Pariſ. Verſ. 1. laudat *Demetrius* περὶ Ἑρμην. c. 259. p. 101. ubi pro πόλις ἐ. legit γαῖ' ἐστὶ, ut ap. *Homerum* eſt. Ad totum hunc locum reſpexit *Clemens Alex.* Paedag. L. II. 10. p. 226. 10. πόῤῥωθεν οὖν ἀπειργειν χρὴ τὴν πολλὴν τῶν ἐπιβούλων κακουργίαν· οὐ γὰρ εἰς τὴν Κράτητος πήραν μόνην, ἀλλ' οὐδὲ εἰς τὴν ἡμετέραν πόλιν εἰσπλεῖ, οὐ μωρὸς παράσιτος, οὐδὲ λίχνος πόρνος, πυγῇ ἀγαλλόμενος, οὐ δολερὰ πόρνη, ἀλλ' οὐδὲ ἄλλο τι τοιοῦτον ἡδονῆς θηρίον. — Pera hoc loco accipienda de vita cynica, quae in media rerum vanitate medioque faſtu unum perfugium eſſe dicitur. Hanc vero vitam nemo ſtultus nec cinaedus profiteri am-

pleſtique audet; ut adeo ibi ab ejusmodi hominum conſortio remotiſſimus vivas. — Ap. *Diogen.* περίῤῥυτος legitur; quod *Stephanus* emendavit probante *Caſaubono.* Vitae cynicae ſordes, ῥύπος, paſſim memorantur. *Antip. Sidon.* Ep. LXI. de Cynico, ſecta, quam profitebatur, indigno, αἰάζει — τὸ χύδην ῥυπόεντι πίνῳ πεπαλαγμένον ἔσθος Διπλάδιον. Cf. *Leonid. Tar.* Ep. X. 3. Apud *Petronium* c. XIV. fortaſſe olim lectum fuit:

Ipſi qui Cynico traducunt tempora coeno,

ubi vulgo *coena* habetur; quamquam nec hoc penitus rejiciendum videtur. — In verbis ἐπαγαλλόμενος πυγῇσιν reſpicere videtur Homerica in Il. β. 462. ἔνθα καὶ ἔνθα ποτῶνται ἀγαλλόμεναι πτερύγεσσι. — V. 6. ἐπὶ τούτοις et in fine περὶ κέρματος, οὐ περὶ δόξης, contra auctoris mentem *Diogen.* Emendatior lectio debetur *Meibomio.* De ejusmodi bonis, ait, qualia vita Cynicorum praeſtat, homines inter ſe digladiari non ſolent, ſed de nummis et gloria. Diogenes ad Cratetem ap. *Lucian.* Dial. Mort. XI. οὔτε πώποτε εὐξάμην Ἀντισθένην ἀποθανεῖν, ὡς κληρονομήσαιμι τῆς βακτηρίας αὐτοῦ — οὔτε, οἶμαι, σὺ, ὦ Κράτης, ἐπεθύμεις κληρονομεῖν ἐμοῦ τὰ κτήματα, καὶ τὸν πίθον καὶ τὴν πήραν χοίνικας δύο θερμῶν ἔχοντας.

III. Etiam hoc ſervavit *Diogen. Laërt.* L. VI. p. 355. Ut hic *Crates* a divitibus magnos ſumtus fieri ait in res viles et turpes, in utiles aut nullos aut minimos, ſic *Juvenalis* in regum aedibus omnia pluris fieri docet, quam honeſtarum artium praeceptores, Sat. VII. 184. *Quanticunque domus, veniet, qui fercula docte Componat; veniet, qui pulmentaria condit. Hos inter ſumtus ſeſtertia Quintiliano Ut multum duo ſufficient; res nulla minoris Conſtabit patri, quam filius.* *Cratetis* verſus *Brunckius* edidit ex emendatione *Mureti* in Var. Lect. IX. 20. p. 223. ante quem τάλαντα δέκα legebatur. πόρνῳ eſt ex emend. *Stephani*, pro πόρνῃ. — Uſum verbi τιθέναι, quo

in rationes referre significat, illustrat *T. Hemsterh.* ad *Lucian.* T. II. p. 412. ed. Bip. nostri loci non immemor. — καπνὸν *Menagius*, si per metrum fieri posset, in χαλκὸν mutari vellet. Male. καπνὸς de vanis promissis et jactationibus, ut Latinorum *fumus*. Vide *Erasmum* in Prov. *Fumum vendere*, Chil. I. 3. 41.

IV. Bis exstat in membranis, in primis foliis post titulum, et p 504. Planud. p. 15. St. 26. W. Ex Hymno in Frugalitatem desumtum esse, discimus ex *Juliani* Orat. VI. p. 199. qui v. I. δέσποινα, σοφῶν ἀνδρῶν ἀ. legit. ἀγάπημα, nostro quoque loco allato, illustrat *Toup.* in Cur. nov. p. 267. — Εὐτέλεια. *Julian.* Pro ἔκγονε *Julian.* et Cod. Vat. ἔγγονε. Ad nostrum respexit *Axionicus* in Phileuripide ap. *Athen.* VIII. p. 342. A. apud quem ingens piscis — σῖτον ὀψοφάγων καὶ λίχνων ἀνδρῶν. — V. 3. Cod. Vat. utroque loco τιμὸωσιν. male.

V. Cod. Vat. p. 254. Ad Epigramma *Choerili* p. 185. laudavimus parodiam *Chrysippo* ab *Athenaeo* tributam, in qua hoc ipsum distichon occurrit, hac una diversitate, quod ibi μετὰ τούτων Ἔσθλ' ἔπαθον legitur. *Crateti* diserte tribuit *Plutarch.* T. II. p. 546. A. et *Diogenes Laërt.* VI. p. 356. Apud utrumque recte legitur, μετὰ Μουσῶν σέμν' ἐδάην. Hos versus ante oculos habuit *Callimach.* Fr. CVI. p. 479. ed. *Ern.* ap. *Stob.* LXXIX. p. 467. Gesn. 343. Grot.:

Καὶ γὰρ ἐγὼ τὰ μὲν, ὅσσα καρήατι τῆμος ἔδωκα,
Ξάνθε, σὺν εὐόδμοις ἄβρὰ λίπη στεφάνοις,
ἄπνοα πάντ' ἐγένοντο παραχρῆμ', ὅσσα τ' ὀδόντων
ἔνδοθι, νειαίρην τ' εἰς ἀχάριστον ἔδυ,
καὶ τῶν οὐδὲν ἔμεινεν ἐς αὔριον· ὅσσα δ' ἀκουαῖς
εἰσεθέμην, ἔτι μοι μοῦνα πάρεστι τάδε.

Colorem hinc duxit etiam auctor Ep. inter ἀδέσπ. DCLXXXVII. p. 298. — In Vat. Cod. pro τύφος legitur τάφος. Cf. Epigr. *Choerili* v. 5. τύφος hoc loco id, quod καπνός. Vide *Gataker.* ad M. Anton. II. 17. p. 58.

¶. 187.] *VI.* Ex *Cratetis* μουσικοῖς παιγνίοις hos verſus profert *Julianus* in Orat. VI. p. 199. D. et VII. p. 213. B. C. Horum verſuum auctorem cum Cratete, longe antiquiore, quem Olympi diſcipulum fuiſſe tradunt, confudit *Meurſius* in Bibl. Gr. p. 1329. Eſt autem totus hic locus parodia Elegiae *Solonis* ap. *Stobaeum* Tit. IX. p. 61. Grot.:

Μνημοσύνης καὶ Ζηνὸς Ὀλυμπίου ἀγλαὰ τέκνα,
Μοῦσαι Πιερίδες, κλῦτέ μοι εὐχομένῳ·
ὄλβον μοι πρὸς θεῶν μακάρων δότε, καὶ πρὸς ἁπάντων
ἀνθρώπων αἰεὶ δόξαν ἔχειν ἀγαθήν·
εἶναι δὲ γλυκὺν ὧδε φίλοις, ἐχθροῖσι δὲ πικρόν·
τοῖσι μὲν αἰδοῖον, τοῖσι δὲ δεινὸν ἰδεῖν.
χρήματα δ' ἱμείρω μὲν ἔχειν, ἀδίκως δὲ πεπᾶσθαι
οὐκ ἐθέλω· πάντως ὕστερον ἦλθε Δίκη.
πλοῦτον δ' ὃν μὲν δῶσι θεοὶ, παραγίγνεται ἀνδρὶ
ἔμπεδος ἐκ νεάτου πυθμένος εἰς κορυφήν.

V. 3. χ. ἀεὶ συνεχῶς δ. *Jul.* loc. pr. ἐμῇ συνεχῇ. loco ſec. ubi in fine legitur: καὶ δότε χωρὶς Δουλοσύνης ἢ δὴ λ. ἐ. β. χόρτος de animalium paſtu ad humanum victum, viliorem tamen plerumque, transfertur. Vide *Athen.* L. III. p. 99. F. et *Caſaubon.* c. XXI. Interpp. *Pollucis* VI. 43. p. 587. — Intemperantia δουλοσύνης, ut *omnis turpitudinis, mater,* ſecundum *Linum* ap. *Stobaeum* p. 37. Grot. Cf. *Valcken.* in Diatr. p. 282. Crates autem praecipue ad paraſitorum ſervitudinem reſpicit. Huc etiam referenda verba verſus 5. μὴ γλυκερὸν τίθετε, quod paraſitis et aſſentatoribus proprium. — V. 6. κανθάρου σῖτον. ſive ὄλβον, ut loc. ſec. habetur. Divitias inutiles, quibus, qui eas congeſſit, indormit, neſciens ſcilicet — *quo valeat nummus, quem praebeat uſum.* Ejusmodi divitias μυρμάκων πλοῦτον vocat *Theocrit.* Eid. XVII. 106. *Plutarchus* de Cup. Divit. T. II. p. 525. D. σὺ δὲ τοσαῦτα πράγματα συνέχεις, καὶ ταράττεις καὶ στροβεῖς σεαυτὸν, κοχλίου βίον ζῶν.

Democritus ap. *Stob.* Tit. XVI. p. 154. 19. οἱ φειδωλοὶ τὸν τῆς μελίσσης οἶτον (sic recte margo: vulgo σῖτον) ἔχουσιν, ἐργαζόμενοι, ὡς ἀεὶ βιωσόμενοι. οἶτος esse videtur vita aerumnae et querelarum plena. Cf. *Callimach.* Hymn. in Pall. 94. ibique *Spanhem.* p. 689. et *Ruhnken.* Epist. crit. II. p. 167. — V. 8. πλοῦτον ἀσινῆ. *Julian.* loco sec. — V. 11. οὐ δαπάναις. *Horat.* III. Carm. XXIII. 17. *immunis aram si tetigit manus Non sumtuosa blandior hostia, Mollivit aversos Penates Farre pio et saliente mica.*

VII. *Diogen. Laërt.* VI. p. 356. Fugit *Brunckium*, haec integriora legi ap. *Teletem* in Stob. Flor. XCV. p. 524. 47. εἰ δὲ πάντων τις τῶν τοιούτων ὑπεράνω γένοιτο, ἐν πολλῇ ἂν εἴη ἀδείᾳ καὶ ἀσπανιστείᾳ· οὐκ ἀηδῶς γὰρ Κράτης·

Οὐκ οἶσθα, (φησὶ) πήρα δύναμιν ἡλίκην ἔχει
θέρμων τε χοῖνιξ καὶ τὸ μηδενὸς μέλειν.

τῷ ὄντι γὰρ μεγάλον καὶ ἀξιόλογον καὶ μετὰ πήρας καὶ θέρμων καὶ λαχάνων καὶ ὕδατος μηδενὸς φροντίζειν. Sic hos senarios, ut ex *Aristotele* petitos, profert *Salmas.* ad Solin. p. 326. quem magni viri errorem repetivit *Gonsal. de Salas* ad Petron. c. 14. notatus propterea a *T. Hemsterb.* ad *Lucian.* T. II. p. 518. ed. Bip. qui tamen erroris fontem ignorabat.

VIII. Ex *Diog. Laërt.* VI. p. 359. Vulgo legitur βαίνεις εἰς Ἀ. δ. κυφὸς ὥρην διὰ γῆρας. Nostrum est ex emendatione *Casauboni*, cujus etiam alia conjectura prostat, βαίνεις τ' εἰς ἀΐδαο, ἐὼν κυφὸς διὰ γῆρας, priori non anteferenda. *Homerus* Od. β. 16. ὃς δὴ γήραϊ κυφὸς ἔην καὶ μυρία ᾔδη. Ipse autem Crates annorum pondere gravatus κυφὸς erat. *Appulej.* Florid. XIII. p. 788. ed. Paris. *Cumque interscapilium Crates retexisset, quod erat auctum gibbere.* Philosophos Strepsiades τοὺς σφόδρ' ἐγκεκυφότας vocat ap. *Aristoph.* in Nub. 191. De sene *Phanias* Ep. IV. Tom. II. p. 53. — ἐπεὶ τάχ' οἱ ὁ πολυκαμπὴς Ἰξὺς κ' εἰς Ἀΐδαν ᾤχετο κυφαλέα. quae ex *Cratetis* loco expressa videntur.

¶. 188.] *IX.* Ex *Diog. Laërt.* VI. p. 359. ubi vulgatam lectionem — τὴν ἀδοξίαν καὶ τὴν πενίαν δ' αὖ ἀνάλωτον τῇ τύχῃ — *Casaubonus* sic, ut ap. *Brunckium* legitur, emendavit. Consule de hoc loco *Perizonium* ad Aelian. V. H. III. 6.

X. *Diogen. Laërt.* VI. p. 360. καὶ θυγατέρα ἐξέδωκε μαθηταῖς αὐτοῦ, κείνοις, ὡς αὐτὸς ἔφη, ἐπὶ πεῖρᾳ δοὺς τριάκονθ' ἡμέρας. *Grotius*, qui totum hunc locum ex *Menandro* desumtum putavit, cujus senarii praecedunt, *Diogenis* verba in senarios cogere conatus est: καὶ θυγατέρ' ἐξέδωκε κεῖνος, ὡς ἔφη Αὐτὸς, ἐπὶ πεῖρᾳ δ. τρ. ἡ. Nostrum debetur *Toupio*, qui, cum verba μαθηταῖς αὐτοῦ a cod. regio abesse videret, praeclare κείνοις in κυνὶ mutavit, in Em. in Suid. Tom. I. p. 199.

Ejusdem *Cratetis* fragmenta laudat *Clemens Alexandrinus* Strom. L. II. p. 492. 30. ὅτε Θηβαῖος Κράτης·

Τῶν δὲ, φησὶ, κράτει, ψυχῆς ἤθει ἀγαλλομένη·
οὔθ' ὑπὸ χρυσίων δουλουμένη, οὔθ' ὑπ' ἐρώτων
τηξιπόθων· οὐδ' ἔτι συνέμποροί εἰσι φίλυβρι.

καὶ τὸ ὅλον ἐπιλέγει·

Ἡδονῇ ἀνδραποδώδει ἀδούλωτοι καὶ ἄκναπτοι
ἀθάνατον βασίλειαν ἐλευθερίαν τ' ἀγαπῶσιν.

Hic, versu primo, ψυχὴ scribendum videtur, ad quem vocativum participia referenda sunt. Pro χρυσίων *Sylburg.* χρυσείων corrigit, et sq. versu οὐδ' εἴτι συνέμπορόν ἐστι φίλυβρι. Vereor, ut hoc remedio persanatus sit locus. In altero fragm. ἄκαμπτοι legitur ap. Theodoret. in Therap. p. 671. Idque praeferebat *Sylburg.* Vulgatam tuetur *Hesych.* ἄκναπτος. ἀκατάκλαστος. quamvis et ibi de sinceritate lectionis dubitatur.

AESCHRI-

AESCHRIONIS EPIGRAMMA.

¶. 189.] Plurimum lucis hoc carmen lucratur ex verbis *Athenaei* L. VIII. p. 335. C. D. Φιλαινὶς, εἰς ἣν ἀναφέρεται τὸ περὶ Ἀφροδισίων ἀκόλαστον σύγγραμμα, ὅπερ φησὶ ποιῆσαι Αἰσχρίων ὁ Σάμιος ἰαμβοποιὸς Πολυκράτῃ τὸν σοφιστὴν ἐπὶ διαβολῇς τῆς ἀνθρώπου, σωφρονεστάτης γενομένης. Ut *Aeschrio Samius*, sic *Dioscorides* quoque Philaenidis famam salvam praestare conatus est Ep. XXVI. Huc *Schneiderus* referebat locum *Quintil.* III. 7. p. 148. *Et si quod est exemplum deforme posteris traditum, quale libidinis vir Perses* (*Polycrates* conj. ille) *in muliere Samia instituere ausus dicitur primus.* Philaenidis, quamvis innocentis, nomini adhaesit macula, quam Polycrates ei adspergere conatus est. Cum aliis meretricibus, eximiae calliditatis, Φιλαινίδα τὴν Λευκαδίαν commemorat *Athen.* V. p. 220. F. eidemque Lesbicae lasciviae inventum tribuitur ap. *Lucian.* in Amor. 28. p. 290. ed. Bip. Φιλαινὶς ἀνδρογύνους ἔρωτας ἀσχημονοῦσα. ubi *Scholiastes* monet, *Philocratem* comicum Philaenida, ut tribada, traduxisse. Ejus nomen cum Elephantines nomine jungitur ap. *Suidam* in Ἀστυάνασσα· Ἑλένης τῆς Μενελάου θεράπαινα· ἥτις πρώτη τὰς ἐν τῇ συνουσίᾳ κατακλίσεις εὗρεν καὶ ἔγραψεν περὶ σχημάτων συνουσιαστικῶν· ἣν ὕστερον παρεζήλωσαν Φιλαινὶς καὶ Ἐλεφαντίνη. *Elephantidos libelli* commemorantur in Lusibus Carm. III. 2. et ap. *Martialem* L. XII. 43. Tanquam nihil ab his diversos, nec argumento nec tractationis genere, Philaenidis libros laudant Lusus Carm. LXIII. Cf. *Casaubon.* ad *Sueton.* Vit. Tib. c. XLIII. — Ceterum nostrum Epigramma in Planud. p. 222. St. 323. W. ἀδέσποτον est. In Cod. Vat. p. 247. legitur cum lemmate: ἀδέσποτον, οἱ δὲ Σιμωνίδου (ex Σαμίου fortasse depravatum: *Aeschrio* enim Samius fuit) εἰς Φιλαινίδα τὴν Ἐλεφαντίνης ἑταίραν, τὴν γράψασαν ἐν πίνακι τὰς γυναικείας

μίξεις ἐκείνας, δι' ἃς καὶ κωμῳδεῖται παρὰ τῶν ἐν Ἀθήναις σοφῶν. — V. 1. ἡ 'πίβωτος, *nobilis inter homines facta.* ἐπίβωτος et περίβωτος in malam partem plerumque accipi, docuit *Valcken.* ad Ammon. p. 65. ſq. Sic *nobilis* de famoſis paſſim; ut *nobiles cinaedi,* in Luſibus XXV. Vide *Burmann.* ad Anthol. Lat. II. p. 500. ἡ 'πιβόητος Νικὼ eſt ap. *Aſclepiad.* Ep. XIV. et ap. *Anacreontem* Fragm. XIII. καί μ' ἐπίβωτον κατὰ γείτονας ποιήσεις. Noſtrum locum attigit, ubi de ἐπιβόητος agit, *Ducker* ad *Thucyd.* L. VI. 16. p. 380. ſq. ed. Bip. — V. 2. κεκοίμημαι. Vat. Cod. — V. 3. Philaenidis ſepulcrum in litore maris, et quidem in promontorio quodam fuiſſe apparet. — V. 4. Vulgo λέσχην pro λάσθην, quod et *Athen.* habet et Vat. Cod. λάσθη. χλεύη. ὀλιγωρία. αἰσχρολογία. *Heſych.* ἐπὶ γέλωτι καὶ λάσθῃ *Herodot.* VI. 67. Formulam χλεύην ποιεῖν *Weſſelingius* comparavit cum Herodoteis, ἀκούσας δὲ γέλωτά με ἔθευ, et οὐ χαίροντες γέλωτά με θήσεσθε, L. VII. p. 605. — Paulo rariorem formam τὸν Ζεῦν Planud. commutavit cum vulgari τὸν Ζῆν', quod in Vat. Cod. ſine apoſtropho legitur. *Euſtath.* ad Od. α. p. 14. 53. καὶ ὅτι τοῦ Ζεύς ἐστι καὶ αἰτιατικὴ παρὰ Πολυκράτει τῷ σοφιστῇ μονοσύλλαβος τὸν Ζεῦν, περισπωμένη κατὰ τὸ λίς, λῖν. Qui locus eſt memorabilis propter auctoritatem Polycratis, ejusdem, quem Philaenis infame illud opusculum ſcripſiſſe ait. Vide de eo *Suid.* in Πολυκράτης. — Pro οὐ μὰ τοὺς Vat. Cod. a pr. manu οὐ δὲ τ. habet. — V. 8. παιπάλημα. ποικίλος ἐν κακίᾳ. *Heſych.* In marg. Vat. notavit quidam φλυαρίαν. Vide, quae de hoc vocabulo notavit *Valcken.* ad Eurip. Hippol. p. 208. E. — V. 9. ἅ' ἔγραψεν αὐτὴ δ' οὐκ ο. *Planud.* In Vat. Cod. οἷ' ἔγραψ'· ἐγὼ δ' οὐκ οἶδα. Ex his οἷα praeferendum videtur lectioni ap. *Athen.* ὅσσα.

PHILETAE FRAGMENTA.

I. Cod. Vat. p. 179. Φιλιτᾶ Σαμίου. Edidit *Reisk.* in Anthol. p. 26. nr. 463. Nicias meretrix Veneri quaedam muliebris ornatus dona cum myſticis quibusdam inſtrumentis dedicat. — V. 1. πεντηκοντκέτης καὶ ἐπί. Cod. Vat. Prius tacite mutavit *Reisk.* ἐπὶ autem ut in ἔτι πλέον mutaretur, neceſſarium non putabat. — V. 2. idem, cum in apogr. Lipſ. εἰς υκον inveniſſet, εἰς σηκὸν edidit, quod margo illius apogr. praeſtat. Noſtrum in membranis eſt. — χαίτης ἀνελίγματα cincinni videntur, ex crinibus ſuppoſititiis. Cf. *Simonid.* Ep. CXII. 10. — Mox τὸν δὲ δ. Cod. Speculum pellucidum, nondum rubigine laeſum ac corruptum. *Callimach.* Hymn. in Lav. Pall. 21. Κύπρις διαυγέα χαλκὸν ἔχοισα. *Nonnus Dionyſ.* V. p. 175. καί ποτε χαλκὸν ἔχουσα διαυγέα τέρπετο κούρη. — V. 5. ἀνδρὸς Cod. qui verſ. ſq. ἀλλ' ἰσορῇ πάσης K. exhibet, ut ap. *Reiskium.* Mihi non dubium videtur, quin depravata ſint verba ἀλλ' ἰσορῇ. Quod ſi corrigere velis ἀλλ' ἰσορᾷς, facile tamen ſenties, verbum compoſitum hic non ſatis commodum eſſe. Quum verba, ἅ τ' οὐ φωνητὰ πρὸς ἄνδρας, nos dubitare non ſinant, quin inſtrumenta intelligenda ſint, quibus mulieres ad reſtinguendam libidinem utuntur, mihi in mentem venit ſcribere:

ἅ τ' οὐ φωνητὰ πρὸς ἄνδρας
ὁπλάρια· πάσης Κύπριδος ὀπτασίην.

ὅπλα de omni inſtrumentorum genere uſurpari, nemo ignorat. ὁπλάρια autem, μικρὰ σκεύη, in hoc rerum contextu non ineptum foret. Ultima hujus vocabuli ſyllaba vi caeſurae producitur. Ne quid tamen diſſimulem, paulo longius haec conjectura recedit a Cod. ductibus, quam ut mihi penitus ſatisfaciat. Sagacioribus igitur hunc locum relinquo emaculandum. πάσης Κύπριδος de

omni libidinis genere accipe. ὀπτασία. θεωρία. φαντασία. θέαμα. *Hesych.*

II. Cod. Vat. p. 283. Φιλιτᾶ Σαμίου. Edidit *Alberti* ad Hesych. v. μινύωρος. *Reisk.* in Anthol. p. 139. nr. 712. In puellam immatura morte exstinctam. Puellae statua tumulo imposita fuisse videtur. — V. 1. *Reiskius* perperam vertit: *Cippus hunc tumulum premens.* βαρύθειν significatione passiva gaudet. Intelligo columnam, quam statua imposita premit. — V. 4. πολλάκι habet *Reisk.* In Cod. πολλὰ, postrema syllaba omissa. Sensus est: Ne lugeas: hac immatura morte multis, quae in longiore vitae cursu mortalibus imminent, malis erepta sum.

Ex Tom. II. p. 523.] *III. Stobaeus* in Flor. LVII. p. 376. 43. Gesn. 227. Grot. Hominis in medio mari versantis verba esse videntur; nisi fortasse ex Elegia ducta sunt, ubi allegoriae inserviebant, fere ut ap. *Theocrit.* Eid. IV. 43. — φανέουσι. Dii nos aliquando in portum deducent. τέμενος de *fretis vento parentibus*, quando venti imperant undis, explicat *Kayserus*, qui Philetae fragmenta collegit et illustravit, p. 46. Hanc interpretationem fulcire conatus est *Heinrich.* in Obss. crit. I. p. 51. Poëta, qui vocem τέμενος apud *Homerum* saepius de portione agri regibus tributa legerat, non dubitavit *ventorum regnum* ἀνέμων τέμενος vocare, ut αἰθέρος τέμενος *Aeschyl.* in Pers. 365. Vocem diserte interpretatur *Eustath.* ad Od. ζ. p. 265. 10. et passim. Dictionis insolentia commovit *Valckenarium*, ut in Diatr. p. 239. C. corrigeret — τὸ μένος, quod nec vim habet, et antithesin corrumpit, quae est in verbis γαῖα et ἀνέμων τέμενος. Aliquando terram videbimus, nunc nihil nisi pontum et aërem videre licet.

IV. Legitur ap. *Stob.* Tit. περὶ γραμμάτων LXXIX. p. 469. 2. ex *Philetae* Παιγνίοις, i. e. Lusibus poëticis, carminibus amatoriis. Sic *Simmiae* carmina figurata, in quibus nihil jocosi, παίγνια appellat *Hephaestio* in Enchir.

p. 65. ed. Parif. Quod propter eos moneo, qui jocofa carmina a *Phileta* confcripta fuiffe exiftimaverunt. Fuerunt, qui in hoc quoque tetrafticho aliquid jocofi fufpicarentur; fed fruftra. Senfus non eft integer; nec, quid poëta voluerit, citra dubitationem pronuntiari poteft. Hoc video, *Kayferi* interpretationem contortam effe, qui fententiam effe pronuntiat: Nonnifi ornata oratione, i. e. eloquentia et poëfi moveri poffum. Hanc ut aliquo modo extundat, fub κλήθρης nomine poëtam ipfum intelligit. Recte vidit *Heinrich.* in Obff. p. 52. alnum loquentem induci. Sufpicari licet, verficulos quosdam huic arbori incifos efficere, ut fperet, fe non ruftica fecuri excifum, fed a poëta quodam ad nefcio quem ufum adhibitum iri. Senfus enim in fine non perfectus. — V. 1. ἀγροιότης *Gesn.* ἀποφώλιος. ἀπῳδὸς καὶ παράμουσος. *Euftath.* ad Od. δ. p. 158. 1. Cf. p. 216. 20. Ingratum videtur *Brunckio* αἰρήσει — αἰρόμενος. Hinc conjicit ἀμφιτεμὼν μακέλῃ. — V. 3. poëtae defcriptionem continet. In verbis καὶ πολλὰ μογήσας haerebat cl. *Heinrich*, eaque prorfus ἀπροσδιόνυσα effe pronuntiabat. At mihi fecus videtur, magisque placet vulgata lectio, quam ipfius docti viri conjectura πολλὰ νοήσας. Profecto qui ad poëticae facultatis faftigium nititur, non defidia ad id, quod quaerit, perveniet, nec fatis erit dixiffe — *ego mira poëmata pango.* Labore et diligentia opus eft; id eft πολλὰ μογήσας, multis laboribus exantlatis, is, cui natura divitem venam tribuit, ad id, quod in arte fummum eft, efcendet. Jam vides, vulgatam lectionem non temere follicitandam effe. Verum praeterea fic locutus eft *Manetho* in Apotelefm. I. 8. ad Ptolemaeum:

νύκτας ἄϋπνος ἐὼν καὶ ἐν ἤμασι πολλὰ μογήσας,
ὄππως σοι βίβλους, ἅςπερ κάμον, ἅςπερ ἔτευξα,
Τάς σοι ἐγὼ πέμψω καμάτων σφετέρων μέγ' ὄνειαρ.

Theognis v. 71. ἀλλὰ μετ' ἐσθλὸν ἰὼν βουλεύεο πολλὰ μογήσας, Καὶ μακρὴν ποσσὶ, Κύρν', ὁδὸν ἐκτελέσας. *Hermefianax* in

Elegia v. 35. Μίμνερμος δὲ, τὸν ἡδὺν ὃς εὕρετο, πολλὸν ἀνατλὰς, Ἦχον, καὶ μαλακοῦ πνεῦμ' ἀπὸ πενταμέτρου. Epigr. ἀδέσπ. DXCV. πολλὰ μογήσας Πᾶσαν ἀκεστορίην βίβλου ἔτευξα μίαν. Cf. *Valckenar.* ad *Euripid.* Phoen. p. 265.

Ex Tom. II. p. 524.] *V.* Ex *Stob.* Tit. CXVII. p. 597. Gesner. ubi vitiose ἀτραπὸν εἰς ἅδεα Ἤνυσα — legitur. Noſtrum eſt ex *Scaligeri* emend. ap. *Grotium* p. 487. Admovit hunc verſum *Burmannus Propertio* L. II. 20. 74. *Conceſſum nulla lege redibit iter*; eumque cum ſimilibus comparavit.

VI. Ex *Stob.* Tit. CXXIII. p. 613. Gesn. 509. Grot. Vulgo legitur μέγα μέτρια, quod *Kayſerus* p. 49. explicat per μέγα τι, adſtipulante *Heinrichio* p. 53. Utrumque verus hujus diſtichi ſenſus ſefelliſſe videtur. Poëta amicum amicamque rogat, ut funus ſuum lacrymis decorent, avolanti animae amicum aliquod verbum acclament, et defuncti nonnunquam meminerint. *Tibullus* I. 1. 61. *Flebis et arſuro poſitum me, Delia, lecto, Triſtibus et lacrymis oscula mixta dabis.* Deinde addit, quod *Philetae* μέτρια κλαῦσαι egregie illuſtrat: *Tu Manes ne laede meos: ſed parce ſolutis Crinibus et teneris, Delia, parce genis.* Conf. *Propert.* I. XVII. 20. ſqq. Quod ſi *Philetae* diſtichon in hunc ſenſum accipiendum eſt, non locum habet μέγα τι. Quamvis autem non poſſum, quin vulgatam depravatam exiſtimem, non tamen puto, ſinceram lectionem a *Brunckio* reſtitutam eſſe. Legendum, ni fallor:

ἐκ θυμοῦ κλαῦσαί με τὰ μέτρια — —

Hoc in μέγα μέτρια abiiſſe, nemo mirabitur. τὰ μέτρια autem pro μετρίως eleganter dictum, ut τὰ πολλὰ ap. *Hegeſipp.* Ep. VI. 3. ὁ τὰ πολλὰ μελίφρων. τὰ μέγιστα, τὰ ἔσχατα illuſtrat *Valcken.* ad *Herodot.* VII. p. 613. 79. μέγα depravatum in verſu *Bacchylidis* ap. *Schol. Apoll. Rhod.* III. 471. ubi ſcribendum: Ἑκάτα δᾳδοφόρε νυκτὸς

μελανοκόλπου θύγατερ. Vulgo δᾳδοφόρου et μεγαλοκόλπου legitur.

VII. Ap. *Stobaeum* eodem, quo praecedens, loco; ubi ex Epigrammatibus ductum esse notatur. Vulgo νέμει et νέμοι. In marg. *Gesner.* ἔνειμε. Sensum explicavit *Kayserus* p. 44. Non intolerabile videri debere, si is, qui bona multa sit expertus, malis afficiatur.

VIII. Ex *Stobaeo* Tit. CXXIII. p. 615. 1. Gesner. 511. Grot. Duo haec disticha, quae vulgo junguntur, *Kayserus* p. 37. separavit, Frobenianae collectionis p. 187. auctoritatem secutus. Recte; nam sententiae non cohaerent. — χρόνος, tempus, cui a Jove datum, ut mortalium dolores leniat, iisque remedium adhibeat. πέσσειν idem est, quod πεπαίνειν, quo verbo *Plutarchus* in eadem sententia utitur T. II. p. 102. A. ἐπειδὴ οὖν καὶ χρόνος, ὁ πάντα πεπαίνειν εἰωθὼς, ἐγγέγονε τῇ συμφορᾷ — καλῶς ἔχειν ὑπέλαβον τῶν παραμυθητικῶν σοι μεταδοῦναι λόγων πρὸς ἄνεσιν τῆς λύπης. Neque differt a μαλθάσσειν, quod poëta ap. eundem habet:

ψυχῆς νοσούσης εἰσὶν ἰατροὶ λόγοι,
ὅταν τις ἐν καιρῷ γε μαλθάσσῃ κέαρ.

Euripides in Herc. Fur. 298. ἀλλ' ὡς λόγοισι τόνδε μαλθάξαιμεν ἄν.

IX. Servavit *Stephan. Byz.* v. Φλιοῦς. — Φιλήτας δέ φησι, Φλιοῦς πόλις ἐστὶ τοῦ Διονύσου φιλ * * υἱὸς Φλιοῦς, ἣν αὐτὸς ἐδείματο λευκόλοφος. quae *Salmasius* emendavit sic, ut in Analectis leguntur; vide *L. Holsten.* in *Steph.* p. 347. Sed vitium reliquerat in Φλιοῦς, a *Brunckio* sublatum ad *Apollon. Rhod.* I. 115. p. 10. ubi Φλίας corrigit; cujus emendationis veritas apparet ex *Pausan.* L. II. 12. p. 139. ubi de Phliante, Dionysi filio, agit. Vide *Burmann.* in Catal. Argon. v. *Phlias.* — λευκόλοφος *Heynius* ap. *Kayserum* ad πόλις refert; quae structura cum paulo sit durior, *Heinrich.* in Obss. p. 55. λευκόλοφον corrigit.

Tenedum olim λεύκοφρυν appellatam esse, ὡς λευκὰς ὀφρύας ἔχουσαν, docet *Eustath.* ad Il. β. p. 233. 30.

X. Legitur ap. *Athen.* L. II. p. 71. A. et *Antigon. Caryst.* c. VIII. ubi vide *Beckmann.* qui veterum loca de tibiis ex hinnuli ossibus collegit. τοῖς ὀστίνοις φυσᾷν habet *Aristoph.* in Acharn. 863. Notavi quaedam huc pertinentia ad *Antip. Sidon.* Ep. XLVIII. — *Philetas* dicit, ossa hinnuli sonum edere, nisi cacto vulneratus fuerit. Ad ineptam hanc fabulam respicit *Hesych.* in κάκτος. ἄκανθα, ὑφ' ἧς ἐὰν πληγῇ νεβρὸς, ἀχρεῖα ἴσχει τὰ ὀστᾶ εἰς αὐλούς. Ubi Intpp. nostrum locum non neglexerunt. Male hos versus interpretatur *Bodaeus a Stapel* ap. *Theophrast.* p. 628.

XI. *Athenaeus* L. XV. p. 678. A. ἀλλὰ μὴν καὶ Ἰάκχαν τινὰ καλούμενον οἶδα στέφανον ὑπὸ Σικυωνίων, ὥς φησι Τιμαχίδας ἐν ταῖς γλώτταις. Φιλήτας δὲ οὕτως γράφει· Ἰάκχα ἐν τῇ Σικυωνίᾳ στεφάνωμα εὐῶδες.

ἕστηκ' ἀμφικόμα . . . .

Brunckius Casauboni correctionem recepit. Glossam *Philetae Kayserus* posuit in ἀτάκτοις p. 78. versus omisit, quos *Athenaeus* poëtae diserte non tribuit. — Quae sequuntur fragm. leguntur in Lectt. Br. p. 234.

XII. Ex *Philetae* Herme laudat *Stobaeus* in Eclog. Phys. I. 5. p. 156. ed. Heeren. p. 128. Grot. Necessitatem etiam in deos imperium exercere, plures dixerunt; interque eos *Moschion* ap. *Stob.* l. c. cujus versiculi sic videntur corrigendi: Ὦ καὶ θεῶν κρατοῦσα καὶ θνητῶν μόνη, Λιταῖσι Μοῖρ' ἄτρεπτε δυστήνων βροτῶν. Vulgo verbis transpositis: Μοῖρα λιταῖς ἄτρεπτε.

XIII. Ap. *Stob.* Tit. CII. p. 556. 31. Gesn. p. 429. Grot. Lemmata in margine turbata *Kayserum*, qui *Grotii* editionem consulere neglexit, in errorem abduxerunt. Hoc enim distichon omittens, quod procul dubio *Philetae* est, incerti cujusdam hexametros, qui

ap. *Stobaeum* proximum locum habent, inter *Philetae* fragmenta retulit nr. III. p. 38. Priora verba, νῦν δ' ἀεὶ πίσσω, vitium traxisse videntur. Putabam

νῦν δ' ἄλγος πέσσω.

Successionem quandam malorum, quorum aliud alio excipitur, significat. Priore nondum superato, aliud novum exoritur, neque ullum unquam est intervallum, quo animus pace et tranquillitate fruatur. — ἄλλο νεωρές. Ap. *Gesner.* νοερές. quod in νεαρὸν mutandum censebat. Lectio marginis, quam *Brunckius* recepit, verissima est. Idem vocabulum depravatum videtur in loco, nostro simillimo, *Alcaei* ap. *Heraclid.* in Alleg. Homer. p. 15.:

τὸ δὲ εὖ γε κῦμα τῷ προτέρῳ νεομαστίχει.

ubi si correxeris:

τὸ δ' αὖ γε κῦμα τῷ προτέρῳ νεωρὲς στείχει·

sensum habebis fere eum, quem *Philetas* efficere voluit. Ejusdem *Alcaei* praeclarum fragmentum, ab *Heraclide* eodem loco servatum, ubi civitatem a tyrannis exagitatam cum nave comparat in tempestate laborante, hac opportunitate emaculabo, numerisque suis restituam, praeeunte *Barthio* ad Claudian. in VI. Cons. Honor. 138. p. 735.:

— — — — —

τὸ μὲν γὰρ ἔνθεν κῦμα κυλίνδεται,
τὸ δ' ἔνθεν· ἄμμες δ' ἂν τὸ μέσον
ναὶ φορήμεθα σὺν μελαίνᾳ,
χειμῶνι μοχθεῦντες μεγάλῳ· καλὰν
πρύμναν ὅ γ' ἄντλος χ' ἱστοπέδαν ἔχει·
λαῖφος δὲ πᾶν ἄχρηστον ἤδη,
καὶ λακίδες μεγάλαι κατ' αὐτό.

V. 5. vulgo sine sensu καλὰν sive κάλα παρὰ μὲν γὰρ ἄντλος ἱστοπ. quod tentavit *Valckenarius* ad Ammon. p. 114. κοίλαν πὰρ μὲν γὰρ — nulla metri ratione habita,

quod in exitu verſus ſpondaeum non patitur. Senſus emendationis noſtrae eſt, undas jam puppim intraſſe et ad eum locum penetraſſe, in quo malus erigitur. ἄντλος *aqua marina, quam fluctus agitati in navem involvunt. Aeſchyl.* VII. c. Theb. 798. — De ἄχρηστον cum nemine contenderim.

XIV. Scholiaſt. Theocrit. Id. II. 120. μῆλα ἔχων ἐν κόλποις τὰ ἐράσμια καὶ ἔρωτος ποιητικά. λέγοι δ' ἂν τοῦτο, καθὸ ὑπὸ Ἀφροδίτης διδόμενα τῷ Ἱππομένει μῆλα ἐκ Διονύσου, οἷς στεφανοῦται· ταῦτα δὲ εἰς ἔρωτα τὴν Ἀταλάντην ἐκίνησαν, ὡς Φιλήτας φησί· τά οἱ . . . . . *Philetae* locum *Caſaubonus* in Lect. Theocrit. c. III. in Codd. ſic ſcriptum invenit:

Μᾶλα φέρων κόλποισι, τά οἵ ποτε Κύπρις ἑλοῖσα
δῶρα Διωνύσου δῶκεν ἀπὸ κροτάφων.

Perperam ſcriptum hoc diſtichon profert *P. Victorius* in Lect. XXXVII. 13. Cum *Propertio* I. 3. 24. ſed vix apte, comparavit *Burmann.* p. 38. De malis, Bacchi invento, vide *Athen.* L. III. p. 82. D.

XV. Strabo L. III. p. 255. B. de Balearicis funditoribus agens, σφενδόνας, ait, περὶ τῇ κεφαλῇ τρεῖς μελαγκραίνας, σχοίνου εἶδος, ἐξ οὗ πλέκεται τὰ σχοινία· καὶ Φιλήτας τε ἐν Ἑρμηνείᾳ (fortaſſe Ἑρμῇ) Λευγαλέος . . . . Hic cum vulgo ἀραιὴ ἰξὺς legatur, *Xylander* et *Caſaubonus* ἀραιὰς ἰξῦς correxerunt; a quibus diſcedens *Salmaſius* in Plin. p. 186. C. totum locum ſic conſtituit, ut in Analectis legitur. Ap. *Strabonem* enim pentameter habetur ſic: ἰξὺς εἰλεῖται κόμμα μελαγκράϊνον. ἅμμα tanquam veriſſimam *Salmaſii* emendationem probavit *Kayſerus*, ignorans veriorem correctionem *Tyrwhitti* in Not. ad Strab. p. 10. ζῶμα μελαγκράνιον legentis. Hanc firmant ipſa *Strabonis* verba, ὡς σχοίνῳ ἐζωσμένου μελαγκραίνας.

XVI. Ap. *Stobaeum* Tit. CII. p. 556. Gesn. 429. Grot. Corruptiſſimum vulgo fragmentum. — V. 1. τῷ οὔ μοι πολέων γαίης ὕπερ οὐδὲ θ. Vulgo. *Gesnerus* in marg.

proposuit correctionem τῷ αἰεὶ πολέω γ. ὕ. ἠδὲ θ. *Grotius* dedit: τῶς δ' οἴμοι πολέω γ. ὕ. ἠδὲ θ. male inferens formam doricam τῶς, quae hic locum non habet; ut recte vidit *Kayserus* p. 54. Probo *Brunckii* modestiam, qui depravatas lectiones retinere maluit, quam incertas in contextum invehere. Vestigiis vulgatae inhaerens corrigendum duco:

Ἀτῶμαι πολέων γαίης ὕπερ ἠδὲ θαλάσσης,
ἐκ Διὸς ὡραίων ἐρχομένων ἐτέων.

Annis, Jove moderante, procedentibus, per maria et terras vagatus nunquam non malis et calamitatibus obruor. Verbo ἀτᾶσθαι utitur *Sophocles* in Ajace 269. νοσοῦντες ἀτώμεσθα νῦν. 384. καίπερ ὧδ' ἀτώμενος. Antig. 17. οὔτ' εὐτυχοῦσα μᾶλλον, οὔτ' ἀτωμένη. — Pro ἔσχομεν ὧν *Gesnerus* tentabat ἰσχομένων, sensu non satis aperto. — V. 3. vulgo οὐδ' ἀπὸ μ. μελέω κακῶν φέρει, ἀλλὰ φέρουσιν ἔμπεδα, quae *Brunckius* ad *Grotii* mentem emendavit. τέλος τι in marg. Gesnerianae edit. proponitur. At sic saltem ἐπὶ scribendum erat, οὐδὲ Μοῖρα τέλος τι κακῶν ἐπιφέρει, quod recte monuit doctissimus *Heinrich.* p. 55. qui servata antiqua lectione μελέῳ τι κακῶν legit: *neque Parca mihi misero quidquam ex malis demit.* — μένουσιν ἔμπεδα verissime emendatum est. Vide notata in Exercitatt. crit. T. II. p. 195. Animadvertant diligentiores in hoc versu syllabam brevem in thesi productam, cujus licentiae exemplum supra notavimus in Ep. *Platon.* XXX. 2. τοῖσιν est pro τούτοις, i. e. τοῖς ἤδη παροῦσιν. Quod moneo, ne quid cum *Heinrichio* novandum existimes.

MNASALCAE EPIGRAMMATA.

¶. 190.] *I.* Cod. Vat. p. 590. Prius diſtichon expromſit *Alberti* ad *Heſychium* v. μήποτε. Totum edidit *Warton* ad *Theocritum* T. II. p. 101. Vitem poëta rogat, ut pampinos in Antileontem dormientem decutiat. Fingit, puerum menſe autumnali, ἐν τοῖς φυλλοχόοις μησὶ (vide *Arnald.* Lect. gr. p. 187.) ſub vitis umbra dormitum ire. Tum pampini in eum decidentes venerationis ſignificationem habere videntur. Nota ſunt, quae de φυλλοβολία dixit *Caſaubon.* ad Sueton. Vit. Ner. c. XXV. *Oudendorp.* ad Appulej. Met. II. p. 126. De Fauno *Horat.* III. Carm. XVIII. 14. *Spargit agreſtes tibi ſylva frondes.* Quem igitur honorem deo a ſylvis vult praeſtari Latinus, idem *Mnaſalcas* Antileonti ut contingat precatur. φυλλοβολούμενος καὶ θαυμαζόμενος jungitur ap. *Philon.* T. II. p. 591. Apud *Pauſaniam* L. IV. 16. p. 319. jam dudum correxeram: Ἀριστομένει δὲ, ὡς ἀνέστρεψεν τὴν Ἀνδανίαν, ταινίαις αἱ γυναῖκες καὶ τὰ ὡραῖα ἐπιβάλλουσαι τῶν ἀνθῶν — ubi vulgo ἀνθρώπων legitur. Idem nunc etiam doctiſſimo *Facio* placuiſſe, laetor. Antileon, ſub vitis umbra jacens, imaginem praeſtat ſimilem ei ap. *Claudianum* XXXI. 1.

– Venus quaeſitum frigore ſomnos
Vitibus intexti gremio ſucceſſerat antri:
Denſaque ſidereos per gramina fuderat artus,
Acclinis florum cumulo. Criſpatur opaca
Pampinus et mites undatim ventilat uvas.

Anacreon Od. LII. 16. puellam ἁπαλὸν δέμας χυθεῖσαν, Σκιερῶν ὕπερθε φύλλων, Βεβαρημένην ἐς ὕπνον. — Finis autumni ſignificatur verbis ἑσπέριον Πλ. δυομέναν. Vide *Spanhem.* ad *Callimach.* p. 134. *Salmaſ.* in Plin. p. 524. C. — In fine rogationis cauſam poëta reddit, quod vitis

nonnunquam pulcris omnia concedere soleat. Haec ad fabulam de Ampelo, Bacchi deliciis, referenda esse, me monuit *Böttigerus*. Vide *Nonni* Dionys. XI. p. 308. ubi Ampeli in vitem metamorphosis describitur. His praemissis varietatem lectionis indicabimus. In Codice legitur: ἄμπελε, μήποτε φ. Hoc ferri posse, existimabat *Alberti*, μήποτε pro *forte* accepto. ἐπεί τοι est ex emendatione *Guyeti* (sive *Salmasii*), qui enallagen statuebat pro: ἄμπελε, ἐπεί τοι φύλλα χαμαὶ σπεύδεις βαλέσθαι, φοβευμένη τὴν Πλειάδα, μεῖνον — —. *Wartonus*, servata Codicis lectione, interrogandi signum in fine distichi ponit, vertitque: *O vitis, num quid frondes* (pampinos) *in humum festinans prosternere* (dejicere) *Timuisti hyemalem Pleiada occidentalem.* Mihi in μήποτε latere videtur epitheton; pro δείσιας autem δείσασ' legendum esse: *Cum pampinos decutere properes, timens nimirum Vergiliarum occasum.* — Mox junge μεῖνον ἐπιπεσεῖν 'A. i. e. ὥστε ἐπιπεσεῖν. Exspecta, dum Antileon in umbra tua dormiat; tum folia in eum spargas. *Antileontis* nomen illustre in fabulis. Vide, quae ex *Phania Eresio* narrat *Parthenius* in Erotic. c. VII. Pro ἔσθ' ὅτε in Cod. ἐστοτε legitur. — Ampelus amoris sui fructum Baccho concesserat, ἐχαρίζετο. Cf. *Ruhnken.* ad Tim. p. 274. sq. *Warton.* in Addendis p. 352. ex marg. cod. Bodlejani notam affert: *Forte legendum:* ἔσθ' ὅτε τοῖς καλοῖς πάντα χαριζόμεθα. Hoc quoque distichon a sagacioribus melius constitutum iri spero.

II. Vat. Cod. p. 165. Edidit *Reiske* in Anthol. p. 11. nr. 420. qui hoc Epigramma in Alexandri M. scutum suspicabatur compositum. Vix vere. — V. 1. laudat *Suidas* v. ἧσο. Est in verbo ἧσο quietis et otii significatio. *Hegesippus* Ep. III. ἀσπὶς ἀπὸ βροτέων ὤμων Τιμάνορος ἧμαι Ναῷ ὑπωροφίας Παλλάδος. *Anytè* Ep. I. hasta ἀνὰ μαρμάρεον δόμον ἡμένα αἰπύν. *Propert.* II. 19. 44. *Et vetus in templo bellica parma vacat.* Verba καθῆσθαι et κεῖσθαι de rebus hominibusque a negotiis vacantibus illustrat

Graevius in Lect. Hesiod. c. XI. p. 54. sq. *Lennep.* ad Phalar. p. 253. — V. 4. Codex μαρναμένου χρ. οὐκ. ἐκόνισσε γέννυ. quod vitiosum esse, nemo non videt. γέννς ensibus et securibus tribuitur, non item scutis. *Reiskius* tamen dedit, μαρνάμενος χ. οὐκ ἐκόνισσα γέννυν — prius ex emendatione sua, alterum ex apogr. Lips. At poëta loquitur, non scutum. Recte igitur μαρναμένα (α et ου frequenter permutantur in Codd.) et ἐκόνισσας emendatum est; quo facto γέννς quoque corrigendum erat; cujus vocabuli elegantior correctio reperiri vix poterit ea, quam *Brunckius* dedit. Noster Ep. III. 3. γηραλέα ἴτυν πολέμων ἄπο. *Anyte* Ep. XX. ἀλλ' ὄλετ' ἀμφ' ἑτάρῳ σχὼν κυκλόεσσαν ἴτυν. *Hesych.* πέλτη, ἀσπὶς ἴτυν οὐκ ἔχουσα. Phoenices ἀσπίδας ἴτυς οὐκ ἐχούσας εἶχον secundum *Herodotum* VII. 89. p. 546. ubi *Wesselingius* hoc vocabulum illustrat. Mnasalcas hoc scutum commendans, quod οὐκ ἐκόνισσεν ἴτυν, non hoc dicit, id nunquam pulvere conspersum esse, (ap. *Hegesipp.* Ep. III. ἀσπὶς πολλάκις κεκονιμένα ἐκ πολέμοιο in laudem dicitur) sed id nunquam heri brachia reliquisse. Cogitandum de athletis, qui, superati, ἐν κόνει εἶναι dicuntur; quare ap. *Alcaeum Mess.* Ep. IX. Clitomachus laudatur, qui — οὐκ ἐκόνισσεν ἐπωμίδας, ἀλλὰ παλαίσας ἀπτὼς, τοὺς τρισσοὺς Ἰσθμόθεν εἷλε πόνους.

III. Vat. Cod. p. 192. Edidit *Holsten.* ad Steph. Byz. p. 349. *Reisk.* in Anthol. p. 50. nr. 510. nec non *Kusterus* ad *Suidam* T. I. p. 66. Alexander Phyllensis Apollini scutum, quo multum usus erat, dedicat. — V. 1. *Brunckius* in Analectis dedit Φυλλέως, ut *Holsten.* habet; sed Φύλλεος corrigit in Lect. p. 34. ex Cod. Vat. qui Φυλέος legit. Sic jam *Reiskius* et *Kusterus* ediderant. Phyllus erat locus Thessaliae, ἔνθα Ἀπόλλωνος τοῦ Φυλλαίου ἱερόν. *Strabo* L. IX. p. 665. Vide doctam *Heinsii* notam ad *Ovid.* Heroid. XIII. 35. — Pro ἅδε Cod. ἇδε, quod unus *Holsten.* servavit. — V. 3. 4. laudat *Suid.* in Ἴτυς. Idem v. ultimum habet in ἀήσσατος. — In ἀσπὶς γηραλέα

praeivit *Homer.* Od. χ. 184. σάκος γέρον, quod multi imitati ſunt. Quaedam hujus generis notavit *Valcken.* ad Phoeniſſ. p. 38. et ad Adoniaz. p. 316. C. Adde Intpp. *Catulli* LXVIII. 46. — V. 5. ἃς praebet Cod. In *Suid.* edit. pr. et ap. *Holſten.* αἷς legitur. *Brunckius* corrigit ἄν. *Salmaſ.* ἃς ἔτυχον, quod longius abit. — V. 6. συναριστέϊ junctim *Holſten.* et ἀνέθηκε, ut in Cod. habetur.

IV. Cod. Vat. p. 164. Μνασάλκου. Sine auctoris nomine legitur in Planud. p. 443. St. 576. W. Cliti ſcutum; neſcio cui deo dicatum, loquitur. — V. 1. τῇδε. hic in templo, parieti affixum. νώτῳ. Paſſim de ſcutis. Vide *Bergler.* ad *Ariſtoph.* Acharn. 1123. *Themiſtius* Orat. XXII. p. 266. A. καὶ τὴν Ἀχιλλέως ἀσπίδα, ἣν ἐποίησεν Ὅμηρος ἐν τῷ νώτῳ φέρουσαν ὅλον τὸν οὐρανόν. Sic enim illum ſcripſiſſe puto, non, ἐν τῷ οὐρανῷ (οὐνῷ per compendium) φέρουσαν. — ¶. 191.] V. 3. Hunc locum et praecedens Epigr. expreſſit *Paulus Silent.* Ep. XLIX. — δεξαμένη. *Suid.* qui h. v. laudat in κάμαξ T. II. p. 236. et *Cod. Vat.* Verbum κάμαξ illuſtrat *Caſaubon.* ad *Athen.* I. p. 36. 49. — V. 5. Vulgo κλεινοῖο. In ed. Flor. κλεινεῖο. *Brunckius* autem in tribus *Planud.* codd. κλειτοῖο reperit; idque etiam Vat. Cod. praeſtat. Hoc vocabulum, accentu retracto, recte in Κλείτοιο mutatum eſſe, nemo dubitabit.

V. Cod. Vat. p. 193. Edidit *Reisk.* in Anth. p. 51. nr. 514. et *Kuſter.* ad *Suid.* T. II. p. 27. Depravatum fuit hoc carmen jam in *Suidae* codicibus, qui ſingulos verſus ſine memorabili varietate laudat. V. 1. in εἵσατο. V. 2. in ὑπέρισχε. V. 3. in εἰνοσίφυλλον. V. 4. in μαιμώσαις et ἐγκονέουσα. — In v. 1. Cod. τοῦτό τοι habet a pr. manu. — V. 2. *Brunckius* ſe hunc verſum ſic dediſſe ait, ut in Vaticano eſſet. At in Gothano apogr. legitur: τοῦτο σὺ δ' εὐθήρου ταῦτ' ὑ. β. Plane, ut in apogr. Lipſ. niſi quod ibi ὑπέρεσχε vitioſe ſcribitur. *Suidas:* ὑπέρισχε. ὑπερμάχει. προΐστασο. σὺ δ' εὐθήρου τοῦδ' ὑπέρισχε βίου. *Kuſter.*: τοῦτο σύγ' εὐθ.- *Reiskius*: πέτυκ, σὺ δ' εὐθήρου

τοῦδ' ὕπερ ἴσχε βίου. *cujus in vicem, o domina, praesta ipsi vitam et victum capturis abundantem.* Jam *Brunckium* audiamus: „Scribe: τοῦτο σὺ δ' εὐθήρου χεῖρ' ὑπέρισχε βιοῦ. „Primum manifestum, scribendum esse βιοῦ, *arcus.* Vena„toris est dedicatio. τοῦτό elliptice positum pro διὰ τοῦτο. „Deinde τοῦδ', quod habet *Suidas*, licet melius codicis „lectione τοῦθ', hic valde friget, τοῦδε βιοῦ, *hujusce arcus*, „δεικτικῶς. ὑπερέχειν aut ὑπερίσχειν absolute vix significa„tionem protegendi induere potest. *Homerus*, quan„tum recordor, accusativum χεῖρα semper addit. Idem „est, quod ὕπερθεν ἔχειν, quod nihil significat, nisi χεῖρας „aut χεῖρα adjunctum habeat." Vereor, ut haec multis probentur. τοῦτο sive depravatum est, sive ad lacunam explendam temere additum. Quod si posterius hoc recte statui, nec ὑπέρισχε vitium traxit, equidem in prima versus sede χεῖρα posuerim. βιοῦ non adopto; sed scribendum suspicor:

χεῖρα σὺ δ' εὐθήρου τοῦδ' ὑπέρισχε δρίου.

Tu vero hanc ferarum plenam sylvam tuearis, precor. δρίον, ὕλη. ὄρος. χόρτος. δρυμός. *Hesych.* δρία. σύνδενδροι τόποι καὶ χλοώδεις. *Idem.* Duplex hujus verbi forma fuit, δρίος, δρίον. Illam habemus in *Homeri* Od. ξ. 353. δρίος ἦν πολυανθέος ὕλης. *Simmias* Ep. IV. ὑλῆεν δρίος εὔσκιον. Locutionem *Homericam* de diis, humanarum rerum custodibus, qui, cum pericula propulsant, χεῖρα ὑπερέχειν dicuntur, illustrat *T. Hemsterh.* ad Lucian. T. I. p. 359. ed. Bip. — In fine hoc carmen mutilum esse, particula εἴτε, semel posita, indicat. *Suidas* quidem ἦτε legit. *Reisk.* ἦγε. Verum nec sic sensus integer. — V. 4. „Vertit *Kuster.* ap. *Suidam: Mirum in modum praedae* „*cupidos ad cursum excitans canes.* Male. ἐγκονέω est „verbum neutrum, significans σπεύδω, ἐπείγομαι, ἐνεργῶ. „In μαιμώσαις κυσὶν est ellipsis praepositionis σύν." *Brunck.* ἐγκλονέουσα corrigit *Reiskius*, ut sit *voce incendens.*

VI. Cod.

VI. Cod. Vat. p. 142. Planud. p. 442. St. 575. W. Promachus Phoebo arcum et pharetram, ſed hanc ſine ſagittis, dedicat. Prius diſtichon excitavit *Suid.* ad ἰοχέαιρα T. II. p. 129. — V. 3. πτερόεντα vitioſe *Steph.* et, niſi fallor, etiam Florent. Aldinae et Aſcenſ πτερόεντας. Expreſſit hoc carmen *Callimach.* Ep. XVIII. — ὀλοὰ ξείνια derivatum ex *Archilocho.* Schol *Sophocl.* in Electra 96. et hinc *Suidas* in ξένια· — ξένια Ἄρεος τραύματα καὶ φόνοι. καὶ Ἀρχίλοχος· Ξείνια δυσμενέσιν λυγρὰ χαριζόμενος. Unde apparet veritas emendationis δυσμενέες, quam *Brunckii* ingenio deberi ſuſpicor. In Planud. et Cod. Vat. δυσμενέων legitur. Manifeſtum eſt, aliquid ad ἄνδρες deſiderari. *Homer.* Il. κ. 100. δυσμενέες δ' ἄνδρες σχεδὸν εἵαται.

VII. Cod. Vat. p. 411. Planud. p. 3. St. 7. W. cum lemmate: Μνασάλκου τῇ Ἀφροδίτῃ, quod *Huetius* in σύριγγι mutat. Rectius lemma concipitur in Vaticano: εἰς σύριγγα κειμένην ἀνάθημα τῇ Ἀφροδίτῃ. Poëta, fiſtulam paſtoritiam in Veneris templo animadvertens, ei inter Amores et Cupidines locum eſſe negat. Non ſatis video, cur poëta fiſtulam a Venere tantopere alienam exiſtimaverit, cum longe maxima pars bucolicorum carminum in amatorio argumento verſetur. Fere ſuſpicor, ſenſum ſubeſſe paulo reconditiorem, quem ſuſpicari magis, quam intelligere poſſumus. — V. 3. ἔνθ' ὧδ' *Steph.* In Vat. ὧδε οὔτ' ἄγκεα. Saltus et paſcua intellige, regiones incultas et agreſtes, et agreſti Muſae convenientes. — V. 4. νέμεται vulgo. Vat. Cod. μένεται, quod emendationi Brunckianae locum dedit.

VIII. Cod. Vat. p. 412. „Εἰς τὸν Ἀφροδίτης ναὸν τὸν ἐν „Κνίδῳ. de cujus lemmatis veritate fides apud librarium „eſto.“ *Brunck.* In Planud. bis exſtat, p. 71. et 341. St. 104. et 481. W. — V. 1. ἁλιῤῥάντου pro ὑγροῦ videtur poſitum. Proprie enim litus, ad quod fluctus allabuntur, ἁλίῤῥαντον eſt. — Pro χθαμαλὰν Cod. χθαμαλὸν legit.

— V. 3. αἰγείρωιο et ἧς ἄπο idem Cod. In Planud. loco priore ἧς, altero ἆς legitur.

¶. 192.] *IX.* In Planud. p. 49. St. 71. W. auctoris nomine caret. *Mnasalcae* tribuunt membranae Vatic. p. 368. unde edidit *Zenobetti* in Not. ad Meleagri Eid. p. 21. Hirundini querelas nunquam desinentes exprobrat. Nostrum carmen ante oculos habuisse videtur *Pamphilus* Ep. I. — V. 1. μινυρομένη. Cod. Vat. Πανδιονὶ κάμμορε φωνᾷ Planud. quod *Brunckius* ex *Pamphili* Epigr. desumtum putat. Cl. *Sonntag* in Histor. Poës. brev. p. 15. suspicatur: τραυλᾷ μυρομένα — φωνᾷ. — V. 2. Τηρέως. Cod. Vat. — V. 3. χελιδών. Planud. — V. 4. „Vat. „Cod. μένει καὶ κατόπιν δάκρυα. quod probat *Dorville* „Vann. crit. p. 188. Veram lectionem habet Planudes, „mutando τὰ in καί. Rarissime δάκρυ priorem corripit.“ *Brunck.* Initio versus Cod. Vat. παῦε legit; quod *Zenobetti* dedit.

X. Cod. Vat. p. 235. Planud. p. 265. St. 382. W. Locustae mortem deplorat. Imitando haec expressit *Archias* Ep. XXIX. Prius distichon laudat *Suidas* in λιγυφθόγγοις T. II. p. 445. alterum in ξουθὴ T. II. p. 647. ubi ξουθῶν et ἡδὺ legitur. Utrumque etiam Vat. habet; ubi tamen a man. pr. ξουθᾶν erat. ἡδὺ est in Planud. — μέλος κρέκειν egregie illustrat *Huschke* in Epist. crit. p. 9. sq.

XI. Vat. Cod. p. 235. *Leichius* in Carm. Sepulcr. p. 29. *Reisk.* in Anth. p. 75. nr. 572. In locustam, quam defunctam Democritus prope viam sepeliverat. *Brunckius* notavit haec: „Edidit *Dorville* ad Charit. „p. 516. ex melioribus, ut ait, libris, ex quibus tamen „non sunt omnia, quae dedit. Nam v. 1. in Cod. scri„ptum ἄδε, quod forte mutandum non erat, cum dorice „idem sit quod ὧδε: hoc margini adscripsit *Salmasius*, et „recepit *Dorville;* male. Nam si quid mutandum erat, „cum *Suida* scribendum erat ἅδε. V. 2. Cod. ἄργειλος, „solito librariorum more pro ἄργιλος, producta media:

„ἄργιλος est in *Suidae* edit. principe. ἀμφὶ κέλευθον ex „emendatione est, ut et πανέσπερον seq. versu. Cod. habet „ἀμφιθανοῦσαν et πανεύπτερον. Animadvertendum est, in „idem argumentum exstare *Phaënni* Epigr. infra p. 257. „ubi videmus, tumulo conditam fuisse locustam ἐγγύθεν „Ὠρωποῦ. Si Oropus est urbs Macedoniae prope Am„phipolim, Ἄργιλος hic v. 2. vera est lectio, intelligenda „de Argilo Macedoniae urbe cis Strymonem, non longo „ab Amphipoli intervallo dissita, ita ut locustae monu„mentum in via aggestum, et inter ambas urbes fere „medium, ad utramque pertinere visum fuerit: quae „si pro veris haberi possunt, sic prius distichon scriben„dum est:

„Ἀκρίδα Δημοκρίτου μελεσίπτερον ἅδε θανοῦσαν
„Ἄργιλος δολιχὰν ἀμφὶ κέλευθον ἔχει."

Haec *Brunckius*; quae dubio carent. Sed falsum est, quod dicit, in Codice ἀμφιθανοῦσαν haberi, quod fortasse in uno aut altero apographo per oscitantiam scriptum est. Vitiosam lectionem ἀργιλλὸς agnoscit *Suidas* in ἀργιλλώδης, ubi prius distichon excitavit; sed quam saepe lexicographi librariorum vitiis decepti fuerint, omnes norunt. Pro μελεσίπτερον *Leichius* μελίπτερον exhibuit; graviter propterea a *Dorvillio* vapulans. In πανέσπερος (sic Cod.; *Leichius* πανεύπτερον edidit) *Dorvillius* argutatur, cum locustam non modo vesperi, sed illa ipsa vespera, qua moritura erat, quaeque ipsi ultima fuit et πανέσπερος, cecinisse ait. Dubitat tamen, an non πανύστατον corrigendum sit. Fefellit virum doctissimum structura particulae καὶ, quae hoc loco non intendit, sed cum μέλαθρον jungi debet: ὡς ὑπὸ μολπᾶς καὶ πᾶν μέλαθρον ἴαχε. — ἰθύσειε. *cum cantum inciperet.* ἰθύει, βούλεται. ἐφορμᾷ. *Hesych. Homer.* Od. ρ. 408. ἴθυσεν δ' ὀλολύξαι. *Herodot.* III. 39. p. 215. ὅκου γὰρ ἰθύσειε στρατεύεσθαι, πάντα οἱ ἐχώρεε εὐτυχέως.

XII. Cod. Vat. p. 232. Planud. p. 241. St. 349. W. In Poemandri aucupis mortem. Rem exornat, aves in posterum eodem loco sessuras esse dicens, ubi ipse olim arundines struxerit. — V. 2. ἀδείας πλατάνου, *quae grata erit avibus, aucupis insidias non amplius timentibus.* In hunc fere sensum epitheton accepit *Brodaeus*, qui *tutae* vertit. Disertius quid requirebat *Wakefield* in Silv. crit. T. I. p. 53. ὑπὲρ ἀδδειῆς ἑζόμενος πλατάνου corrigens. *Hesychius:* ἀδειής· ἄφοβος· ἀδεής. quae glossa respicit Il. η. 117. εἴπερ ἀδειής τ' ἐστί. *Nihilque metuens in hac platano considebit.* At aves nihil metuere, Poemandro mortuo, ex reliquis satis intelligitur, neque expressam hujus rei significationem desideraverim. Nondum me poenitet conjecturae, nisi verae, certe verisimilis:

τᾶσδ' ὑπὲρ ἀγρείας ἑζόμενος πλατάνου.

Leonidas Tar. Ep. XXXIV. τὸ σκύλος ἀγρείης τεῖνε κατὰ πλατάνου. *Diodor. Zon.* Ep. IV. κατ' ἀγριάδος πλατάνοιο. *Casaub.* in not. msc. ἀερίας conjicit. — V. 3. ὁ Μάλιος. Cod. Vat. In fine vers. οὐδέ τι νεῖται ed. Flor. tres Aldinae et Ascens. — V. 4. ἐπ' ἀγρευτῇ χ. καλάμῳ. Planud. Nostrum est in Cod. Vat. et ap. *Suidam*, qui hunc versum cum praecedentis exitu laudat v. νεῖται T. II. p. 616.

XIII. Cod. Vat. p. 238. εἰς αἴθυιαν ὄρνιν. Planud. p. 268. St. 386. W. Versum primum habet *Suid.* in πεδήνεμος. *Brodaeus* haec notavit: *Mergi mansuefacti perniciter ambulantis, fortasse et pedisecae nomen est.* ὄρνις ὅπως. *tanquam volans, non ambulans.* Plura sunt, quae me in his verbis morentur. Primum quidem mergos nandi volandique pernicitate praestare novi, sed mergum mansuefactum et currendo excellentem nusquam reperi. Quin nec multum in terra versari videntur; quippe qui plerumque in fluctibus habitent, et in rupibus marinis nidificent. Vide *Aristotel.* H. A. V. 9. Hinc

Callimachus Fragm. CXI. p. 483. de nauta – ἐμὸς αἰὼν Κύμασιν αἰθυίης μᾶλλον ἐσωχίσατο. Cui simile est illud *Leonidae Tar.* Ep. XCI. de piscatore: τὸν αἰθυίης πλείονα νηξάμενον. Jam, quaeso, fieri posse putas, ut aviculae ex aquaticarum genere γόνυ ἐλαφρότατον, genu levissimum et in terra nutritum, tribuatur? Nec de nandi pernicitate haec accipere patitur epitheton ποδήνεμος, quodque versu ultimo dicitur, illam avem δολιχὰν τρίβον perfecisse. — Alterum, quod in *Brodaei* interpretatione non concoquo, sunt verba ὄρνις ὅπως. *tanquam volans, non ambulans.* Infucare voluit vir doctissimus comparationis vitium, secundum quam *mergus, ut avis, longissimam viam confecisse dicitur.* Nihil ineptius! Dixeris fortasse, ὅπως h. l. explicative sumendum esse, *ut par erat avem facere.* Hoc quoque ineptum est; et quidem duplici de causa. Primum, si nihil faciebat αἴθυια nostra, nisi quod ipsius naturae consentaneum erat, inepte poëta eam admiratus est; deinde minime de virtute agitur inter aves communi, sed de ea, quae non nisi struthiocamelis aliisque paucissimis a natura tributa est. Non igitur dicere poterat, mergum, quod avis fuerit, longissima itinera potuisse conficere. Jam vides, quot difficultatibus hoc epigramma laboret, si in avem conscriptum dicas. Quae aut omnes aut plurimae evanescent, ubi vocem Αἴθυια de equae, pedum pernicitate excellentis, nomine mecum accipies. Nomina equis cursoriis, cum ab aliis, tum ab avibus derivata, fuisse imposita, satis constat. Ap. *Archiam* Ep. XXIV. ejusmodi equus vocatur Αἰετός. Apud *Pausan.* VI. 10. p. 476. Κόραξ. Alia vide ap. *Salmas.* ad Solin. p. 629. sq. Equorum tumuli passim commemorantur. Epigr. *Anytes* XV. *Pausan.* III. 20. p. 262. Nihil porro aptius, quam equum ποδήνεμον vocari, (conf. *Valcken.* in Diatr. p. 107. C.) ejusque genua ἐλαφρὰ καὶ ἐν χέρσῳ τεθραμμένα dici. Jam denique nihil inepti in comparatione ὄρνις ὅπως, quod equo honorificum est, avem cele-

ritate exaequare. *Archias* Ep. XXIV. ὀρνύμενον πτανοῖς ὠκυπέταις ἴκελον. *Alite vectus equo*, *Silius* L. XII. 67. Cf. *Bochart.* in Hieroz. T. I. p. 162. Unum supereſt, quod lectorem moretur, quod equus dicitur πολλαῖς νάεσσιν ἰσόδρομον μᾶκος ἀνύειν. quod de certamine equi cum nave per undas labente prorſus accipi non poteſt. Sed de *longitudine* viae agitur, quam ille percurrebat, μᾶκος ἰσόδρομον, i. e. ἴσον, νάεσσι. Quantum itineris naves conficiunt in mari, tantum hic equus in terra conficiebat. Hanc interpretationem veriſſimam eſſe, apparet ex ſeqq. δολιχὰν ἐκπονέουσα τρίβον. *Oppian.* Hal. L. III. 37. ῥίμφα διϊχνεῦσαι δολιχὸν πόρον. Idem L. IV. 101. ποδωκείης μεμελημένοι ἄνδρες ἀέθλων – δολιχὸν τέλος ἐγκονέουσιν. Ἐξανύσαι *Aeſchyl.* Prom. 284. ἥκω δολιχῆς τέρμα κελεύθου διαμειψάμενος. Non igitur celeritas tantum, ſed etiam robur et firmitas in hoc equo laudantur. Jam confer *Pindarum* in Ol. Θ. 35. qui equum et navem in celeritatis ſignificatione junxit: καὶ ἀγάνορος ἵππου θᾶσσον Καὶ ναὸς ὑποπτέρου, παντᾶ ἀγγελίαν πέμψω ταύταν. Ne autem in πολλαῖς νάεσσιν haereas, poſitum eſt pro πολλάκις. *Euripid.* in Iphig. T. 362. ὅσας γενείου χεῖρας ἐξηκόντισα, ubi *Barneſius*, dictionis elegantiam ignorans, ὁσάκις notavit in margine. Ex *Euripide* profecit *Callimach.* Hymn. in Dian. 27. πολλὰς δὲ μάτην ἐτανύσσατο χεῖρας. quam lectionem contra *Brunckium*, qui eam male ſano librario deberi exiſtimabat, egregie tuetur *Ruhnken.* in Epiſt. crit. II. p. 142. *Sophocles* ap. *Stobaeum* p. 163. 27. πολλὴν γλῶσσαν ἐκχέας. Non aliter locutus eſt *Theocrit.* Eid. XVI. 71. οὔπω μῆνας ἄγων ἔκαμ' οὐρανὸς οὐδ' ἐνιαυτούς· Πολλοὶ κινησεῦντι ἔτι τροχὸν ἅρματος ἵπποι. *Crebro adhuc Phoebi currum equi trahent.* *Appulej.* in Metam. VIII. p. 518. ed. *Oudend.* *Et eum furens aper invadit jacentem, ac primo lacinias ejus, mox ipſum reſurgentem multo dente laniavit.* Attigit hunc dicendi uſum *Valcken.* ad *Herodot.* VI. 125. p. 496. et *Toup.* ad Longin. p. 283.

¶. 193.] XIV. *Athen.* L. IV. p. 163. Ἀπεφυγοῦσα γοῦν σε καὶ τοὺς παραπλησίους ἡ ἡδονὴ παρακάθηται, ὥς φησι Μνασάλκης ὁ Σικυώνιος· ἅδ' ἐγὼ . . . . *Eustathius* ad Il. β. p. 216. laudato Epigrammate *Aristotelis* nr. 6. p. 178. hanc quoque ejus parodiam profert, quam, secundum eum, τῆς κατὰ ἡδονικῆς φιλοσοφίας ἔγραψεν. Fingitur Virtus lugentis habitu Voluptati adsidere et conqueri, quod ἡ τέρψις sibi anteponatur. Opponuntur sibi ἡ ἡδονή, Epicureorum voluptas, quae multas virtutis partes habet, et ἡ τέρψις, corporea voluptas, in qua nullus virtuti locus. Speciem quandam τῆς ἡδονῆς posuerat τὴν τέρψιν *Prodicus* in *Aristotel.* Top. II. 6. eoque verbo praecipue voluptatem, quae e concubitu percipitur, significari, docet *Valcken.* ad Hipp. p. 271. C. τὴν τέρψιν, quae in sensuum oblectatione est posita, sectabantur Cyrenaici; τὴν ἡδονὴν Epicuri discipuli. *Cicero* de Finibus II. 13. *Omnesque simplices sententias eorum, in quibus nulla inest virtutis adjunctio, omnino a philosophia semovendas putabo: primum Aristippi Cyrenaicorumque omnium; quos non est veritum, in ea voluptate, quae maxime dulcedine sensum moveret, summum bonum ponere, contemnentes istam vacuitatem doloris.* (i. e. τὴν ἡδονήν.) *Stephanus* hoc Epigr. retulit in Planud. Append. p. 524. St. *24. W.

XV. Cod. Vat. p. 216. Planud. p. 270. St. 390. W. sine auctoris nomine. *Chersio Orchomenio* hoc Epigramma a quibusdam tribuebatur, si fides *Pausaniae* L. IX. p. 787. qui, ubi Hesiodi ossa, prius in agro Naupactio sepulta, oraculi monitu Orchomenum translata narrat, hos versiculos profert. Conf. *Plutarch.* in Conviv. VII. Sap. T. II. p. 162. E. — V. 3. *Brunckius* exhibuit lectionem *Pausaniae.* In Planud. et Vat. ἐν ἀνθρώποις κλέος ἐστίν. — V. 4. ἐν βασάνῳ σοφίης. *Sophocles* in Oedip. Tyr. 509. Oedipus σοφὸς ὤφθη, βασάνῳ θ' ἡδύπολις.

XVI. Planud. p. 199. St. 290. W. In Cod. Vat. p. 243. lemma est: Εἰς τοὺς μετὰ Λεωνίδου τελευτήσαντας

ἐν Θερμοπύλαις. Ad hos referre non patiuntur verba — *πάτραν ἐπ' αὐχένι δεσμὸν ἔχουσαν.* quod nec de Sparta, nec de Graecia verum eſt. *Brodaeus* de Thebis ab Alexandro dirutis interpretandum ſuſpicatur; quae interpretatio non magis procedit. Vanum eſt in talibus hariolari. — δεσμόν. i. e. ζυγόν. Hymn. Homer. in Cerer. 217. τέτλαμεν ἄνθρωποι· ἐπὶ γὰρ ζυγὸς αὐχένι κεῖται. *Alcaeus Meſſ.* Ep. XVI. ὁ μὲν Εὐρώπᾳ δοῦλον ζυγὸν αὐχένι θήσων. Similia collegit *Klotz.* ad Tyrt. II. p. 37. — V. 2. ἀμφ' ἐβάλοντο Vat. — V. 4. in marg. Wechelianae: γράφεται καὶ ἔν τισιν ἑστίδος ἀντὶ πατρίδος.

XVII. In Cod. Vat. p. 285. legitur poſt Epigr. *Anytes* XXII. item in puellam immatura morte exſtinctam conſcriptum. Hinc conjectura enata eſt neſcio cui, qui Codicem tractavit, et in marg. notavit haec: ἐγὼ νομίζω, ὅτι ἓν ἐπίγραμμα τὸ Παρθένον ἀντιβίαν καὶ τὸ Αἳ αἳ παρθενίας. Fruſtra. De diverſis in utroque puellis agitur; quod vel nomina indicant. Ceterum haec duo Epigrammata ſeſe excipiunt etiam in Planud. p. 263. St. 379. W. — V. 1. „Corruptum eſt hoc tetraſtichon, „quod ſine melioribus libris reſtitui non poteſt. Non „intelligo, cur virginitas dicatur ὀλοόφρων. Pro ἁλικίαν „ſenſus, ſi vere hariolor, ὁμαλικίαν requirit. Εἰδάλιμοι, ſi „genuinum eſt, non eo ſenſu, quo a Grammaticis acci„pitur, ſed pro εἴκελοι hic poſitum.“ *Brunck.* Antequam corrupti hujus carminis emendationem aggrediar, varietatem lectionis enotabo. — V. 2. ἡλικίην. Vat. Cod. a manu ſec. et edit. Flor. ἁλιαίην tres Aldinae; quae etiam ἠμερόεσσα cum Flor. et Aſcenſ. legunt. In verſ. praeced. *Stephan.* mutato accentu ἀπὸ corrigit, ut ſit ἀπέκλασας. In his itaque nihil praeſidii. *Joſephus Scaliger*, cujus ab acumine aliquid opis exſpectabam, reliquis omiſſis v. 3. περιδάκρυες corrigit; quod ſpeciem habet. Emendationum, quas olim expromſi in Emendatt. in Ep. Gr. p. 9. me nondum poenitet, quamvis earum

veritatem ſpondere non auſim poſt ea, quae vir elegantiſſimae doctrinae, *Eichſtaedt*, in Specim. Quaeſt. philolog. p. 72. de eodem carmine disputavit. Adſcribam Epigramma, ut ex *Eichſtaedtii* mente corrigi debet:

Αἶ αἶ Παρθενίας ὀλοόφρονας, αἳ σέο φαιδρὰν
  ἔκλασαν ἁλικίαν, ἱμερόεσσα Κλεοῖ.
Κἄμμες ἀμυξάμεναι χρόα δάκρυσιν ᾇδ' ἐπὶ τύμβῳ
  λᾶες Σειρήνων ἕσταμες εἰδάλιμοι.

Παρθενίας verſu *primo* vir doctiſſimus pro παρθένους ſive παρθενικὰς poſitum cenſet (cf. *Musgrav.* ad *Eurip.* Hecub. 448.) et de Parcis intelligit, quae Cleus fila ante tempus ruperint (ἔκλασαν). Ad verſum *tertium* comparat *Antip. Sidon.* Ep. CIV. σὺ δὲ ξαίνουσα παρειὰς δάκρυσιν. In his quaedam mihi videntur vera, omnia ingenioſa. παρθενίας pro Parcis a poëta eſſe poſitas, vix crediderim, cum in plurimis locis, quae eandem ſententiam continent, nihil ſimile reperiam. Jam vero hoc a nullo ſequioris aevi Epigrammatario, qui *Mnaſalcae* Epigrammata ſaepe ad imitationem vocaverunt, expreſſum eſſe, vix credibile videtur. — Equidem olim hoc carmen in hunc modum conſtitueram:

Αἶ αἶ Περσεφόνας ὀλοόφρονος, ἅ σ' ἀπὸ φαιδρᾶς
  ἥρπασ' ὁμηλικίας, ἱμερόεσσα Κλεοῖ.
ἄμμες ἀμυξάμεναι δὲ παρηΐδας αἶδ' ἐπὶ τύμβῳ
  λᾶες Σειρήνων ἕσταμες εἰδάλιμοι.

Videamus ſingula. Proſerpina puellam aequalibus ſuis eripuiſſe dicitur. Eadem ſententia in Epigr. ἀδεσπ. DCCXXIII. ἅδ' Ἡρακλείδην κατέχει κόνις, ὃν βαρὺς Ἀΐδας Εἴρυσεν ἀΐθεων ἥλικος ἐξ ἀγέλας. Proſerpinam omnia pulchra ſibi arripere, queritur Venus ap. *Bionem* Eid. α. 54. ſq. *Anthol. Lat.* T. II. p. 111. *Ingrata Veneri ſpondebam munera ſupplex, Erepta, conjux, virginitate tibi. Perſephone votis invidit pallida noſtris, Et praematuro funera*

te rapuit. Haec ad verbum fere cum noſtris conveniunt. Nunc tamen minori mutatione correxerim:

> Αἶ αἶ Περσεφόνας ὀλοόφρονος, ἃ σέο φαιδρὰν
> εἵλκυσεν ἁλικίαν, ἱμερόεσσα Κλεοῖ.

quae jucundam tuam juventutem ad inferos detraxit. Verba ἕλκειν, ἑλκύειν et ἁρπάζειν, *ad ſe trahere, rapere, ducere*, illuſtravit *Abreſch.* in *Lectt. Ariſtaen.* p. 319. — ἁλικίαν. *te ipſam, flore juventutis conſpicuam.* Sic fere *Paull. Silent.* Ep. LXXXIII. αἶ, αἶ λευγαλέη καὶ ἀμείλιχος ἔπλεο Μοῖρα, Μηδ' ἐρατῆς ἥβης, δύσμορε, φεισαμένη. Epigr. ἀδέσπ. DCLVI. ἀλλά σε νηλειὴς καὶ βάσκανος ὤλεσε δαίμων, Ἡλικίην ὀλίγην εἰκοσιέξ ἐτέων. Ibid. DCLXXIII. Ἅιδης μὲν σύλησεν ἐμῆς νεότητος ὀπώρην. — V. 3. meam conjecturam παρηΐδας nondum repudio. Hoc vocabulum primum in παρίδας, mox in περὶ δας depravatum, facile mutari potuit in περὶ δάκρυσιν. Jam nihil frequentius, quam ἀμύσσειν, ξαίνειν, δρύπτειν παρειάς, in luctu. *Aeſchyl.* in Choëph. 22. πρέπει παρηὶς φοίνισσ' ἀμυγμοῖς Ὄνυχος ἄλοκι νεοτόμῳ. Neſcio quis ap. *Suidam* v. ἀμύσσειν· ποτὲ μὲν τοῖς ὄνυξιν ἀμύττων τὰς παρειάς. *Euripides* in Hecuba 655. δρύπτεται δὲ παρειὰν, Δίαιμον ὄνυχα τιθεμένα σπαραγμοῖς. *Perſes* Ep. VI. ἀλλ' ἐλεεινὰ καταδρύψασα παρειάς. *Apollon. Rhod.* L. III. 672. δρύψε δ' ἑκάτερθε παρειάς. ἀμύσσειν παρειὰν tanquam locutionem crebro obviam commemorat *Euſtath.* ad Il. α. p. 71. 15. Adde *Nonnum* in Dionyſ. XL. p. 1026. χειροβίῃ τίλλουσα κόμην ἤμυξε παρειάς. et quae dedit *Gatacker.* ad M. Antonin. L. XII. p. 354. — Pro αἶδε autem ne dubites quin cum *Eichſtaedtio* ᾇδε ſcribendum ſit. — Seq. verſu vide an jungi poſſit εἰδάλιμοι λᾶες Σειρήνων, pro *pulchris Sirenum ſimulacris.* i. e. λᾶες Σειρήνων εἰδαλίμων. De Sirenibus, quae ornamenti cauſa tumulis imponebantur, vide notata ad Epigr. *Erinnae* II. 1.

XVIII. In Planud. p. 286[a]. St. 414. W. auctoris nomine caret. *Mnaſalcae* vindicat Vat. Cod. p. 284. ſq.

Εἰς Ἀριστοκράτειαν πρὸ γάμου τελευτήσασαν. — V. 2. „Valde „displicet κεκλιμένα, quod verſ. 4. repetitur. Nam in hoc „ſic habet Cod. Vat. recte, ἃ κεκλιμένα πολλάκις ἐπὶ τύμβῳ „κωκύει σὰ ἐκ κεφαλᾶς. Sed priore loco genuinum eſſe „non puto. Scripſit forte poëta Ὡραίου δυομένα πρὸ γάμου.“ *Brunck.* Mihi in ſecundo verſu nihil mutandum videtur, cum elegantiſſime ſit dictum κεκλιμένα πρὸ γάμου de ea, quae ante nuptias occubuit. *Antip. Sidon.* LXXXIV. οὐ νούσῳ — οὐδ' ὑπὸ δυςμενέων δούρατι κεκλίμεθα. Timon defunctus, ἐρημάζω, inquit, ἥσυχα κεκλιμένος. *Tryphiodor.* 394. δῖα Πολυξείνη, σὲ δὲ πατρίδος ἐγγύθι γαίης Κεκλιμένην ὀλίγον δακρύσομαι. De urbibus hoſtium vi expugnatis paſſim κλίνεσθαι uſurpatur. *Hermeſianax* Eleg. 54. δουρὶ κεκλιμένην πατρίδα. *Tullius Gem.* Ep. V. Graeciae gloria Μακηδονίοις ἔγχεσι κεκλιμένα. Sic igitur puella, quae ante nuptias vi mortis periit, recte dicitur κεκλιμένα πρὸ γάμου. Multo minus idem verbum quarto verſu repetitum placet. Fortaſſe ſcribendum:

πολλὰ κινυρομένα κωκύει ἐκ κεφαλᾶς.

Quintus Smyrn. IX. 477. ἀμφὶ δὲ μήτηρ Πολλὰ κινυρομένη κενεῷ ἐπαΰτεε τύμβῳ. *Callimach.* H. in Apoll. 20. οὐδὲ Θέτις Ἀχιλῆα κινύρεται αἴλινα μάτηρ. — V. 3. in Planud. ſic eſt: ὡς ἐπὶ τύμβῳ π. κεκλιμένας. Pro καταλείπεται (*matri tuae lacrymae relinquuntur*) *Opſopoeus* καταλείβεται corrigit. Fruſtra. Idem in ἐκ κεφαλᾶς matris, Eccephalae, nomen latere putabat. ἐκ κεφαλῆς κωκύειν ſimile eſt Homerico Il. XVI. 584. Τρῶας δὲ κατακρῆθεν λάβε πένθος. ὅ ἐστι κατὰ κεφαλῆς λάβε πένθος. *Euſtath.* — Inter tertium et quartum verſum Vaticani Cod. margini adſcriptum λείπει. Non exiſtimaverim, aliquid deeſſe.

NOSSIDIS EPIGRAMMATA.

¶. 194.] *I.* Vat. Cod. p. 112. Edidit hoc carmen *Bentlej.* in Notis ad *Callimachi* Ep. XXX. *Wolf.* in Fragm. Poëtr. ubi *Nossidis* carmina collegit, p. 82—91. *Olearius* Poëtr. graec. p. 42. et *Reisk.* in Miscell. Lips. Tom. IX. p. 311. nr. 340. Amore nihil praestantius esse; quibus autem Venus non faverit, eos omni pulcritudinis sensu destitui. — V. 1. Cod. habet: ἔρωτος τάδ' ὄλβια. et sic *Reisk.* reperit in schedis *Dorvill.* quibus Vir doctus adscripserat haec: *Pro* τάδ' ὄλβια *lego bis* ἔρωτος. *Vox* ἔρωτος *ab imperito librario sublata propter praecedens.* τάδ' ὄλβια *versus respuit.* κῆνας *forte* τήνας. *Ordo:* οὐκ οἶδεν ῥόδα ἐκείνης ποῖα ἄνθη ἐστίν. *Rosam Veneris florem esse, notum est.* In apogr. Lips. ἅδ' ὄλβια sine sensu. Sic *Bentlej. Wolf. Reisk.* Mira aberratio. — V. 2. ἐπτύσα. Prae amore etiam mel sordet. Ipso melle amor est dulcior. — V. 3. Pro τίνα *Bentlejus* τὰν conjicit; cui *Reiskius* multa veterum loca opposuit, ubi τὶς pro ὅστις est positum. Pro ἐφίλασεν Cod. Vat. ἐφίλησεν, et v. quarto κῆνα ἄνθεα. *Olearius* pessime dedit: οὐκ οἶδεν· κεῖνα δ' ἄνθεα. *Bentlejus;* οὐκ οἶδεν κεῖνά τ' ἄνθεα κ. ρ. Longe melius *Reiskius* κῆνας. Quam dulcis sit amor, nonnisi ii intelligunt, quos Venus amat. Hi enim soli Veneris munera recte aestimant. Pro muneribus Veneris rosam posuit, praestantissimum florem, Veneri sacrum. *Alciphron* L. III. 1. p. 276. τὰ χείλη δὲ, τὰ ῥόδα τῆς Ἀφροδίτης ἀποσυλήσας τῶν κόλπων, διήνθισται. Vide *Fischer.* ad Anacr. V. 2. p. 25. *Wakefield* in Silv. crit. T. I. p. 54. τῆνος corrigit, quo verborum structura longe evadit facilior. Verum hanc ipsam ob causam de veritate hujus conjecturae dubito. Quod ad metrum attinet, ferri possit syllaba brevis in thesi producta. Vide ad *Platon.* Ep. XXX. 2.

II. Vat. Cod. p. 192. unde protulit *L. Holsten.* ad *Steph. Byz.* p. 186. *Bentlejus* in Dissert. de Phalar.

p. 198. et ad ejus mentem emendatum *Wolf* in Poëtr. fragm. p. 84. *Dorville* in Sicul. T. I. p. 274. *Reiske* in Anthol. p. 50. nr. 511. Ad *Suidam*, qui prius distichon laudat in θυῶδες, *Kusterus* integrum Epigr. apposuit. Theophilis, Cleochae filia, Nossidis mater, Junoni Laciniae vestem byssinam, quam simul cum filia texuerat, dedicat. — V. 1. Λακείνιον Cod. i. e. Λακίνιον. *Suidas* Λακώνιον, quod ex illa ipsa orthographia, qua ι productum per ει scribebatur (vide *Brunck.* ad Ep. *Mnasalcae* XI. 2.) ortum est. Simili errore ap. *Pausan.* VI. 13. p. 171. ed. *Facii* pro Ἥρᾳ Λακινίᾳ vulgo Λακεδαιμονίᾳ legitur; quod vitium, indicatum ab *Ignarra* in Comment. de Palaestra Neapolit. c. II. p. 32. not. 9. a novissimo editore ex auctoritate Cod. Vindob. sublatum non esse miror. Templi Junonis Laciniae, ipsa Crotone, in cujus urbis vicinitate situm erat, illustrioris, descriptionem dedit *Livius* XXIV. 3. Ejus ruinas vidit et descripsit *Riedesel* in Itiner. per Magnam Graeciam et Sicil. II. p. 191. sqq. In hoc templo panegyrin fuisse, ab omnibus Italiae inferioris incolis celebratam, narrat *Athen.* XII. p. 541. A. B. Veterum loca collegit *Delacerda* ad Virg. Aen. III. 552. — ἃ pro ἃ Cod. Vat. et *Suid.* — V. 2. „In cod. scriptum κοθονερῆς. Salmasius in margine: ποθορῆς an καθορῆς? *placet* „*prius.* Recte. ποθορῆς doricum est et genuinum." *Brunck.* In apographo Gothano καθορῆς habetur; et sic *L. Holsten.* καθορᾶς *Suid.* κοθορῆς, in schedis *Dorvill.* repertum, edidit *Reiskius.* Epigr. IX. habemus ποθορῆν, sine ulla lectionis diversitate. *Theocrit.* Eid. VI. 22. ποθόρημι. — Pro νεισομένα plura apographa νισσομένα, *Suidas* νισομένα, *Holsten.* et *Bentl.* νεισσομένα legunt. — V. 3. laudat *Suidas* v. βύσσινον et iterum v. εἶμα. Priore loco legit: δέξαι β. εἶμα ὅν. altero: εἶμα τά τοι μετὰ παιδὸς ἀγανᾶς ὕφαινε. In Cod. Lips. vitiose τό μοι μετά. — V. 4. Θευφιλὴς ἁ Κλ. Cod. et *Holst.* Varias apogr. aberrationes enotare nihil attinet. Θευφιλὶς dedit *Kuster.* *Dorvill.* et *Bentlej.*

III. Cod. Vat. p. 193. sq. ὡς Νοσσίδος. quod incertitudinem circa auctorem indicare videtur. Edidit *Kuster.* ad *Suid.* v. Ἰνωπὸς, ubi vers. 3. excitatur; et hinc *Bielius* ad Hesych. v. ἐπιλυσαμένη. *Olearius* in Dissert. de P. Gr. p. 42. *Wolf.* p. 88. *Dorville* in Misc. Obss. T. VII. p. 122. *Reiske* in Anthol. p. 54. nr. 519. Dianam Lucinam poëtria precatur, ut Alcetidi parturienti opem ferat. — V. 1. Cod. ἔχουσα. — Ortygia sive illa insula est, quam haud longe a Delo sitam tradit *Strabo* X. p. 480. sive lucus prope Ephesum, eodem nomine appellatus, ubi Latona post partum lavisse dicitur. Vide *Strabon.* XIV. p. 639. Ephesii ap. *Tacitum* Annal. III. 61. *non, ut vulgus crederet*, inquiunt, *Dianam atque Apollinem Delo genitos; esse apud se Cenchrium amnem, lucum Ortygiam, ubi Latonam partu gravidam et oleae, quae tum etiam manet, adnisam edidisse ea numina.* Erant, qui Apollinem in Delo, Dianam in Ortygia natam esse dicerent. Vide *Spanhem.* in Callim. H. in Del. 255. p. 543. Cf. *Antipatr. Sidon.* Ep. XXXVI. — V. 2. Cod. junctim ἀγνωπόθου χαρίτων. *Olearius* cum in suo cod. invenisset ἀγνὰ πόθου χαρέτων, hinc extudit correctionem ἄγν' ἀπόθου φαρέτρων. Nihil vidi infelicius. Cum vulgo Nymphae Dianam comitentur, *Nossis* eidem deae Charites adjungit, fortasse propter eximiam Dianae pulcritudinem. Talia multa poëtae sine exemplo finxerunt. Conf. *Heynium* ad *Virgil.* Aen. I. 71. in Excurs. II. *De Nymphis Junonis comitibus.* Gratias antiqua religio Junoni addiderat; vide *Pausan.* II. 17. Eas sibi postea Venus vindicavit. Apud *Callimachum* Diana Mercurio arma sua servanda credit, in Hymn. in Dian. 143. — Rogatur dea, ut arcum deponat, quo mortem infert, cujusque nullus ei usus est, cum Lucinae muneribus fungitur. Puerpera ap. *Phaedimum* Epigr. III. Dianae gratias agit, quod sine arcu venerit, λεχοῖ δισσὰς ὑπερέσχες χεῖρας, ἄτερ τόξου, πότνια, νισσομένη. — V. 3. *Suidas* laudat in Ἰνωπὸς et ite-

rum in χέδος. — Dianam tibi finge a venatione redeuntem, pulvere et sanguine consperſam; quare ſe abluit, ut venatores opere peracto ſolent. *Apollon. Rhod.* II. 937. Παρθενίοιο — πρηΰτάτου ποταμοῦ — ᾧ ἔνι κούρη Λητωὶς, ἄγρηθεν ὅτ' οὐρανὸν εἰσαναβαίνει Ὃν δέμας ἱμερτοῖσιν ἀναψύχει ὑδάτεσσιν. Inprimis autem grata Dianae *materna Inopi unda* ſecundum *Valerium Flacc.* V. 105. Cf. *Callimach.* H. in Dian. 171. — V. 4. Ἀκκέτιν. *Olear.* Ἀλκέτις eſt ab Ἀλκέτας, quod Macedonicum nomen eſſe notavit *Schneiderus.* Vide *Athen.* X. p. 436. E. — Laudat hunc verſum *Wetſten.* ad N. T. II. p. 467. ubi verba λύειν τὰς ὠδῖνας exemplis allatis illuſtrat.

IV. Cod. Vat. p. 412. *Noſſidi* vindicat; nam in Planudea p. 341. St. 480. W. ſine auctoris nomine proſtat. Legitur praeterea ap. *Dorvill.* ad Charit. p. 51. *Olear.* Diſſ. p. 43. *Wolf.* p. 90. *Reisk.* in Anth. p. 174. nr. 799. Polyarchis meretrix e divitiis, quas ſibi corporis quaeſtu paraverat, Veneri ſtatuam dedicavit. Meretricum, quae Veneri templa et ſtatuas dedicaverint, exempla collegit *Athen.* XIII. p. 572. Ejusmodi fanum in inſula Samo fuit, ὅ τι ἑταῖραι ἱδρύσαντο αἱ συνακολουθήσασαι Περικλεῖ, ὅτε ἐπολιόρκει τὴν Σάμον, ἐ ρ γ α σ ά μ ε ν α ι ἱ κ α ν ῶ ς ἀ π ὸ τ ῆ ς ὥ ρ α ς. Noviſſima verba commentarii loco ſunt noſtris ἐπαυρομένα μάλα πολλὰν κτῆσιν ἀπ' οἰκείου σώματος ἀγλαΐας. — V. 1. ἔλθοιμεν. Vulgo. — V. 2. ὡς χρ. *Planud.* ὦ χρ. Vat. βρέτας. ξόανον. εἴδωλον. *Heſych.* χρυσῷ δαιδαλόεν, id eſt δεδαιδαλμένον, *ſtatuam auream, ſtudioſe elaboratam.* — V. 3. Πολίαρχις. *Planud.* et *Reisk.* ἐπαυρομένα *Planud.* et Vat. Quidam ἀπαυρομένα dederunt.

¶. 195.] *V.* Vat. Cod. p. 194. Ad *Suidam*, qui v. δαιδάλεον verſum ſecundum et tertium laudat, integrum Epigr. edidit *Kuſter.* et ex eo *Wolfius* p. 88. *Reiske* in Anthol. p. 54 nr. 521. Samytha Veneri comae redimiculum dedicat. κεκρύφαλον. — σαβακάθιον δεσμότριχον. *Heſych.* Qui ejusmodi redimicula texebant, κεκρυφαλοπλόκοι appella-

bantur, et σακχυφάνται, si *Polluci* fides, X. 192. ὅταν Δημοσθένης εἴπῃ σακχυφάντας, τοὺς πλέκοντας ταῖς γυναιξὶ κεκρυφάλους ἀκούουσι. κεκρυφάλους Μιλησίους ut magni pretii commemorat *Alciphr.* I. 6. p. 26. — V. 1. Χαίροις ἄν τοι ἐ. κόμαν Cod. Emendatiorem lectionem dedit *Kusterus.* — V. 2. 3. *Suidas* laudat etiam in Σαμύθας. Apogr. Lipf. Σαμύθος. Pro ὄζει legendum videtur ὕσδει. Certe in Cod. Δ superscriptum τῷ ζ. Apud *Antip. Sid.* LXXXII. 4. λιπόων κεκρύφαλος. — V. 4. Omnes ante *Reiskium* τούτῳ legunt. In Cod. tamen recte τοῦ τῷ. Ἄδωνα, τὸν Ἄδωνιν. *Hesych.* Habemus igitur h. l. nectar unguenti loco adhibitum. Patroclum interfectum Thetis nectare et ambrosia inungit ap. Homer. Il. τ. 33. ubi vide *Eustath.* Cf. *Athen.* I. p. 39. A. B.

VI. Cod. Vat. p. 166. Edidit *Bentlejus* ad Phalar. p. 198. *Wolf.* p. 86. *Reisk.* in Anthol. p. 12. nr. 421. Locrenses post pugnam cum Brutiis arma hostium in deorum templis suspendisse dicuntur. De historia Brutiorum, qui ap. Graecos modo Βρέντιοι modo Βρέττιοι appellantur, consule inprimis *P. Leopardum* Emend. L. IV. 12. p. 104. sqq. Eorum major pars, quae ex fugitivis confluxerat servis, latronum more vivebat; populos circumjacentes frequentibus incursionibus vexabat, nonnullos superabat. Hoc factum circa Olympiad. CVI. quo tempore eos cum Locrensibus quoque pugnasse, non incredibile est. Circa idem tempus primum in civitatem coiisse, et Brutiorum nomine appellati esse videntur. Vide *Bentlej.* loco citato. Difficultas tamen oritur ex *Diodor. Sic.* XII. 22. p. 492. qui ad exitum Ol. LXXXIII. Βρεττίους, Sybaritarum hostes, commemorat. Cf. *Wesselingium.* — V. 1. Cod. vitiose Βρείτιοι. Apographa varie discrepant. — V. 3. ὑμνεῦνται ex cod. notavit *Olearius.* Sed in Vat. nostrum est. Praedicant arma Locrensium virtutem. — κακῶν. Brutiorum, qui in fuga abjecerunt clypeos.

clypeos. ποθεῦντι. *Leonidas Tar.* Ep. XXIV. κάμακες — ποθέουσαι ὅμως ἵππους τε καὶ ἄνδρας.

VII. Cod. Vat. p. 206. Hoc quoque edidit *Bentlejus* in Differt. de Phalar. p. 199. ad cujus mentem emendatum dedit *Wolf.* p. 86. Ejusdem veftigia preffit *Brunckius*, *Reiske* Anthol. p. 67. nr. 550. *Valcken.* ad Adoniaz. p. 375. A. In Melinnae, Noffidis, ut videtur, filiae, imaginem. — V. 1. Αὐτομέλιννα. *Ipfiffima Melinna*, ad vivum expreffa. *Lucian.* Tom. III. p. 13. Αὐτοθαΐδα τὴν κωμικὴν — μιμησάμενος. Similia dedit ad *Luciani* Timon. T. *Hemfterb.* T. I. p. 434. ed. Bip. — Pro τέτυκται vitio typogr. ap. *Valck.* τέτυπται. — V. 2. ἀμέ. Cod. unde in apogr. *Bentl.* ἄμε, qui ἀμὲ repofuit. *Reiskius* ἆ με dedit. *Valckenar.* ἄμμε, quod eodem redit. Ceterum ἁμὲ et ἀμὲ fcribitur. Cf. *Koenium* ad *Gregor.* p. 110. — V. 3. ἐτύμως. Vide notata ad *Cornel. Longin.* T. II. p. 200. — Cod. πρὸςῶκει. Dorifmum *Bentlej.* reftituit. — V. 4. πέλοι Cod. et fic omnes praeter ap. Lipf. quod πέλει praeftat. Verfus expreffus ex *Hefiodi* Opp. et Diebus 235. ubi poëta de civitate, moribus et difciplina florente, agens, τίκτουσιν δὲ γυναῖκες, inquit, ἐοικότα τέκνα γονεῦσιν. Unde *Horatius* IV. Odar. V. 23. *laudantur fimili prole puerperae.* *Catullus* Epithal. v. 221. *parvulus — Sit fuo fimilis patri Manlio — Et pudicitiam fuae Matris indicet ore.* quod expreffit *Martial.* VI. 23. Ejusmodi liberi ἐκμάγματα et ἀπεικονίσματα patrum vocantur. Quaedam huc pertinentia collegit *Abrefch.* in Lectt. Ariftaen. p. 119. fqq. At in his omnibus exemplis et aliis, quae praetereo, de fimilitudine liberorum cum patre agitur. Patrem enim referre debent, matris pudicitiam vultu indicaturi. Similitudo cum matre, quam *Noffis* in Melinna fua praedicat, nihil ad rem facit. Mater enim nunquam incerta.

VIII. Cod. Vat. p. 206. Edidit *Olearius* in Diff. de poëtr. p. 43. *Wolf.* p. 90. *Reiske* in Anth. p. 67. nr. 551.

Hoc Epigr. in mulieris effigiem conſcriptum, in membranis vehementer depravatum eſt. — V. 1. τηνῶθε σαβαιθίδος εἴδετε μέν. Cod. et apographa. *Olearius* hinc fecit: τηνῶθε· σαβαιθίδος εἴδετε μὲν γάρ. quod ficulneum eſt auxilium. *Reiske*: Σαμύθιδος εἰδότι παντὶ — μορφᾷ καὶ μεγαλειοσύνᾳ. *Hanc Samythidis imaginem, quisquis ipſam quidem norit, ſtatim vel e longinquo agnoſcet a forma et lineamentis adumbrata animi celſitudine.* Noſtra lectio unde fluxerit, clariſſimus Editor indicare noluit. Minori mutatione, nec ſenſu pejore corrigendum exiſtimo:

Γνωτὸν καὶ τηνῶθε Σαβαιθίδος εἴδεται ὄμμα.

Seq. verſu μορφᾷ verbum eſt, non ſubſtantivum: *Effigies exprimit et adumbrat puellae nobilem animum.* In fine verſus Cod. μεγαλωσύναν. Hoc *Olearius* in μεγαλοφροσύνᾳ mutavit. — V. 3. τὸ δὲ *Reisk.* ex apogr. Lipſ. Idem mox τήνας Σ' ἔλπομ' ὁρᾶν. Non opus erat. ὁρᾶν eſt ex codice.

IX. Cod. Vat. p. 460. *Noſſidi* afferit, cum in Planudea ἄδηλον ſit, p. 301. St. 441. W. Ad *Dorvillii* mentem emendatum exhibet *Wolf.* p. 84. In Planudea et in Cod. Vat. θαῦμ' ἀρετᾶς legitur. Noſtrum *Scaligeri* codici adſcriptum probat *Huetius* p. 29. idque ipſum repoſuit *Dorvillius. Brunckius* Τιμαρέτας verum putabat. — τὸ γαῦρον. In hujus mulieris vultu nobilis quaedam ſuperbia cum ſuavitate et amoenitate commixta videbatur. Idem *Anacreon* in Bathylli ſui effigie a pictore vult praeſtari Od. XXIX. 12. μέλαν ὄμμα γοργὸν ἔστω κεκερασμένον γαλήνῃ. ubi vide *Fiſcherum* p. 116. — ἀγανοβλ. Blandos oculos ſimiliter, ita tamen, ut lyricum agnoſcas, deſcribit *Pindar.* Pyth. Θ. 66. ἀγανᾷ χλιαρὸν γελάσαις ὀφρύϊ. — V. 3. ἰσιδοῦσα. Plan. Haec tabula vel canem fallat. Suavis imago. Verbum σαίνειν de canibus, qui heris adulantur, eleganter illuſtrat *Valcken.* ad Hippol. p. 256. Cf. Interpp. *Antonini Liber.* c. XXXV. p. 239. ſqq. edit. *Verbeyk.* — V. 4. ποθ' ὁρῆν. Vat.

¶. 196.] X. Cod. Vat. p. 460. Edidit *Olearius* in Diss. de poëtr. p. 43. *Wolf.* p. 90. et *Valckenaer* ad Adoniaz. p. 375. A. B. — V. 1. *Olearius* Καλλόδρομον in suo apogr. invenit, idque in Καλλόδρομος ἐς mutavit. Ineptae huic lectioni ut sequentia responderent, *Wolf.* εἰκόνα corrupit in οἶκον, γραψαμένα in γραψάμενος. *Brunckius* edidit verissimam membranarum lectionem, quam etiam *Valckenarius* praestat ad Phoeniss. p. 196. et Adoniaz. l. c. — Callo mulieris nomen esse videtur, quae tabulam pinxerat. Sed desideramus mentionem ejus, cujus effigies in tabula repraesentabatur. Vide, an scribendum sit:

Τὸν πίνακα Ξάνθας Καλλὼ δόμον εἰς Ἀφροδίτας — —

Junge: Καλλὼ γραψαμένα εἰκόνα Ξάνθας ἀνέθηκε τὸν πίνακα. Nisi forte Callo suam ipsius imaginem in templo Veneris dedicasse dixeris. — V. 3. *Olearius* εὔχαρις edidit, cum in apogr. ἴδ' ἄχαρις reperisset.

XI. Cod. Vat. p. 321. Hinc edidit *L. Holsten.* ad Stephan. Byz. v. Λόκροι. *Bentlejus* in Dissert. de Phal. p. 198. *Wolf.* p. 84. *Reiske* in Anthol. p. 124. nr. 678. Obscurum Epigramma et insigniter depravatum. — V. 1. ap. *Holstenium* typographorum vitiis inquinatus legitur, quae enotare nihil attinet. Μιτυλίναν codex. — V. 2. τὰν Σαπφοῦς χαρίτων ἄνθος ἐναυσόμενος. Cod. Postremum vocabulum *Wolfius* immutaturus vertit; *Reiskius* ἄνθος, quae procul dubio sincera est lectio, mutavit in ἀγχὸς, ut sensus sit: *Sapphus gratias ab ipso fonte haustum;* cujus interpretationis fides sit apud ipsum auctorem. Idem de χανδὸν cogitavit. *Brunckius* audacter totum versum immutavit, nulla mutationum ratione reddita. Sed vereor, ut ei emendandi conatus satis feliciter cesserit. *Nossis* et *Sappho* aequales non fuerunt; nec adeo illa hospiti mandata ad Lesbiam dare potest. Codicis lectionem ἐναυσόμενος defendere conatus est

Toupius in Emend. in Hesych. P. III. p. 146. ubi integrum carmen profert. ἐναύειν esse *ignis usum alicui impertire*; hinc ἐναυσόμενος *participaturus*. ἐναύσασθαι. ἐξάψαι. ἐναύσματα. ἀρχάς. ἐμπυρεύματα. *Hesych.* *Aelianus* ap. *Suidam* v. ἐναύσματα· καί τινα ἐξ αὐτοῦ διδασκαλίαν ἐναυσάμενοι κᾆτα ἐμιμήσαντο ἐς τὸ εὖ καὶ καλῶς. Tum igitur sensus foret: *Si forte Mitylenen proficisceris, ut ibi reliquias Sapphus persequaris et quasi latentes in cinere igniculos excites.* Hoc an sensum efficiat idoneum, videant alii. Mihi *Nossis* scripsisse videtur:

τᾶν Σαπφοῦς χαρίτων ἄνθος ἀμησόμενος.

χάριτες nimirum sunt carmina, et ἄνθος χαρίτων praestantissima carmina, qualia Sappho cecinit. Epigr. ἀδέσπ. DXIX. Σαπφοῦς Αἰολίδες χάριτες. *Leonidas Alex.* Ep. XIII. Caesari tertium carminum suorum volumen dedicans, τὴν τριτάτην, inquit, χαρίτων ἀπ' ἐμεῦ πάλι λάμβανε βίβλον. Auctor Ep. Incerti DXXXIV. Euripidis tragoediis immortalem laudem auguratur, ἶσον Ὁμηρείαις ἀενάοις χάρισι. *Macedon.* Ep. XXXVIII. εἰ μὴ Ὁμηρείων ἐξελάθου χαρίτων. Jam qui fruiturus est carminibus, recte dicitur — ἀμησόμενος ἄνθος χαρίτων. Epigr. inter ἀδέσπ. DXIX. 5. ἡδύ τε πειθοῦς, Ἴβυκε, καὶ παίδων ἄνθος ἀμησάμενος. DLX. ποικίλα Μουσάων ἄνθεα δρεψάμεναι. DLXXXV. ἄλλοθεν ἄλλα Ἰητρῶν προτέρων ἄνθεα δρεψάμενος. *Meleager* Ep. II. χειρὶ τρυγήσας παίδων ἄνθος. — V. 3. εἰπεῖν. *fac, ut Mitylenaei sciant.* Codex φίλα τήναι τε. Pro λοκρὶς γᾶ, quod in Cod. esse videtur; in apogr. enim nostro ductus sunt obscuriores; alii Λόκρισσα legunt. *Bentlejus* hunc versum sic constituit: εἰπεῖν, ὡς Μούσαισι φίλα τήνα τε Λόκρισσα Τίκτεν ἴσαις (i. e. ἴσας, χάριτας scil.), ὅτι θ' οἱ — *mulierem Locrensem carmina facere, illius carminibus similia.* Mira comminiscitur *Reiskius*, quae describere piget. — V. 4. Cod. τίκτειν ἴσαις δ' ὅτι μοι τ. *Bentlejo* debetur ὅτι θ' οἱ — cujus reliqua in hoc disticho restituendo tentamina

Brunckii lectionibus, quae elegantissimae sunt, non antepono.

XII. Cod. Vat. p. 269. Exstat in Anth. Planud. p. 208. St. 302. W. unde *Ursin.* in Fragm. et *Wolf.* p. 82. In Rhinthonis Syracusani tumulum. — V. 1. καπυρὸν γελάσας. propter scribendi genus, quo usus est. πολὺς καὶ καπυρὸς ἐξεχύθη γέλως. *Longus* II. p. 34. πάνυ καπυρὸν γελάσας. ubi vide *Villoison.* p. 86. — V. 3. Μουσάων ἀηδονίς. *Hermesianax* Eleg. 49. ὁ δ' ἀοιδὸς ἀηδόνος ἠράσατο, *Alcaeus Sappho amabat.* *Euripidem* τὸν σκηνῇ μελίγηρυν ἀηδόνα vocat Auctor Ep. Inc. DXXXV. Puellam γλυκερὴν ἀηδονίδα vocat alius Ep. DCCXVIII. In fine versus *Planud.* καλύκων legit. In marg. Wechel. κορύμβων. Sic etiam *Casaubon.* in not. msc. *Toupius* Em. in Suid. P. III. p. 400. καλύχνων tentabat, quod idem esse ait ac καλύκων. Lectionem κορύμβων probat *Burmannus* ad Anthol. Lat. T. II. p. 99. eamque secutus est *Grotius: coronis Ex tragicis hedera est proprie capta mihi.* Sed unice vera est lectio Cod. Vat. φλυάκων. Scripserat *Rhinthon* φλύακας, ideo dictus φλυακογράφος, quam vocem *Toupius* restituit *Hesychio:* ἄσεκτος, ἀγαθὸς, παρὰ Ῥίνθωνι Ταραντίνῳ φλυακογράφῳ, pro φιλοσόφῳ. Italiotae (vide *Salmas.* ad Script. Hist. Aug. T. I. p. 845. et *T. Hemsterh.* ad Hesych. v. ἱαροχειρίαν) μιμητὰς appellabant φλύακας, docente *Eustathio* ad Il. p. 836. 46. De φλυακογραφίᾳ, quam etiam hilarotragoediam vocant (vide *Suidas* v. Ῥίνθων) disputavit *Cuperus* in Obss. L. I. 10. p. 74. sqq. *Casaubon.* ad Athen. III. 9. p. 167. *Salmasius* ad *Solin.* p. 76. F. G. et nuper *Eichstaedt* de Dramate Comico-Sat. p. 43. qui illius carminis naturam et a similibus diversitatem diserte explicuit. *Rhinthon* cum res tragicas comicis miscuerit et temperaverit, cum rebus tum verbis, recte dicitur ἴδιον κισσὸν δρέψασθαι, coronam sibi propriam et peculiarem. Usus autem fuerat multis verbis insolentioribus ex patria dialecto; ut apparet ex glossis ab *Hesychio*

aliisque ex *Rhinthonis* operibus prolatis. Hanc ob caussam veram puto emendationem *Toupii* in Epigr. Anthol. Lat. I. p. 423.

Rhinthonicorum amator iste verborum,
Iste, iste rhetor – –

ubi vulgo *Corinthiorum* legitur. Minus vere *van Eldick* in Susp. Specim. p. 45. *Homericorum* corrigit.

ANYTES EPIGRAMMATA.

¶. 197.] *I.* Cod. Vat. p. 164. Edidit *Kuster.* ad Suidam v. κράνεια, ubi primum distichon legitur. *Wolf.* (qui *Anytes* Epigrammata collegit partim ex Planudea, partim ex *Olearii* Diss. de Poëtr. partim ex Comment. *Kusteri*, *Holstenii* et aliorum) p. 112. *Reiske* in Anthol. p. 10. nr. 417. Echecratides Cretensis hastam in Minervae templo dedicat. Conf. Ep. *Niciae* I. T. I. p. 248. — V. 1. στᾶθι apogr. Lips. κράνεια. ἐκ κρανείας δόρυ. *Suid.* Conf. *Polluc.* V. 20. *Xenoph.* de Re Equestri XII. 12. De Venat. X. 3. — V. 2. ἀμφ' ὄνυχα. Mire in hoc vocabulo interpretando hallucinati sunt Intrpp. quorum somnia vide, si tanti est, ap. *Wolfium.* *Aeneam cuspidem* significari, docuit *Kusterus.* Idem est ὄνυξ et στόνυξ. *Schol. Apollon. Rhod.* IV. 1679. στόνυξ ἐστὶ κυρίως τὸ ἄκρον τοῦ δόρατος· καταχρηστικῶς δὲ πᾶν τὸ εἰς ὀξὺ λῆγον. De anchorae cuspide ὄνυξ usurpavit *Plutarch.* T. II. p. 247. B. Pro δαΐων, quod *Kuster.* habet, Cod. δηΐων, veteres *Suidae* editt. δαΐδων legunt. — V. 3. εἰμένα Cod. Vat. ἡρμένη *Kuster.* Nostrum jam *Reiskius* dedit ex emend. Viri docti in Schedis Dorvill. Cf. ad Ep. *Mnasalcae* II. ἧσο κατ' ἠγάθεον τόδ' ἀνάκτορον, ἀσπὶ φαεννά. — V. 4. laudat *Suid.* in ἠνορέη T. II. p. 64. ubi ἠνορέην exhibet.

II, Cod. Vat. p. 167. Primus edidit *L. Holsten.* ad Steph. v. Τεγέα p. 317. *Wolf.* p. 110. *Reiske* in Anthol. p. 15. nr. 441. *Cleobotus* Minervae lebetem aëneum, Aristotelis opus, dedicat. — Vers. 1. et partem secundi *Suidas* profert v. βουχάνδης et Ἐριασπίδαυλος, sic enim viri nomen in veteribus *Suidae* editt. depravatum est. βουχάνδη. τὸν μέγαν λέβητα. *Hesych.* βοῦν χωρῶν *Suid.*, *Olearius* non intelligens, Ἐριασπίδα, quod Cod. praestat, doricam genitivi formam esse, Ἐριάσπιδος legendum esse temere pronuntiabat, eumque secutus est *Wolfius.* — V. 3. „ἐποίησε. In Vat. Cod. ἐβόησεν, unde scri„bendum erat ἐπόησε, ut in *Niciae* Ep. IX." *Brunck.* Confer *Koen.* ad Gregor. De Dial. p. 30. Aristotelis Clitorii ex Arcadia, Aristotelis filii, nomine augendus artificum catalogus ap. *Junium.* — Pro γενέτᾳ Cod. γενέτῳ. Marg. apogr. Lips. γενέτῃ exhibet.

III. In Planudea bis exstat p. 364. et 441. St. 503. et 574. W. Apud *Ursin.* p. 57. *Wolf.* p. 96. In Codice Bibl. Medic. ap. Bandin. T. II. p. 102. hoc carmen ἀδέσποτον est, describentis errore, qui disticho, quod in Planudea praecedit, *Anytes* nomen adscripsit. Theodotus Pani et Nymphis, quae ipsi sitienti aquam monstraverant, donum dedicat. — V. 1. Planud. loco pr. τῷδε, quod emendatum in ed. filiorum Aldi. Loco sec. τάδε est in Flor. tribus Aldinis et Ascens. — Nymphae αὐλιάδες eaedem sunt, quae ap. *Orpheum* Hymn. L. αἰπολικαὶ, νόμιαι vocantur; dictae ab αὖλις, *stabulum.* Pro σκοπιᾶς *T. Hemsterh.* ad *Lucian.* T. II. p. 347. ed. Bip. malit σκοπιᾷ sive σκοπιὰν, nisi fuerit ἐπὶ σκοπιᾷ. Locum editum significat. Cf. *Theocrit.* Eid. I. 69. et IX. 11. — V. 3. Planudea loco pr. sic exhibet, ut hic legitur. Loco sec. αἵ μιν ὑπὸ ζαθέοιο θέρευς, quod *Ursinus* secutus est.

IV. Cod. Vat. p. 201. Planud. p. 48. St. 70. W. *Ursinus* p. 56. *Wolf.* p. 92. Pueri, hircum frenantes, certamina instituunt circa fanum dei. Frenatis hir-

cis insidentes Amores et de palma, ut videtur, certantes conspiciuntur in Picturis Hercul. T. II. Tab. 44. Puerum catulos Melitenses in hippodromo exercentem habemus ap. *Philostr.* II. Icon. XVII. p. 839. Facit huc *Hesych.* in ἐπιβώτορι μήλων. βοσκήτορι τῶν ποιμνίων· ἐπιστάτῃ καὶ ἐφιππαστῆρι· οἱ γὰρ τῶν βασιλέων υἱοὶ πρῶτον ἐπὶ τῶν κριῶν ἱππεύειν ἐμάνθανον. — V. 2. De φιμοῖς vide Intpp. *Pollucis* I. 185. p. 116. qui nostrum locum ad stabiliendam *Pollucis* lectionem advocant. φιμὰ per metaplasmum pro φιμοὺς dictum. Conf. *Munker.* ad *Anton. Liber.* c. XLI. — V. 3. παιδεύουσι. per lusum et lasciviam equestria exercent certamina. ἤπια in nonnullis antiquis editt. — θεοῦ περὶ ναόν. An Neptuni? qui sub ἱππίου nomine colebatur ap. Thebanos et Arcadas, docente *Pausan.* VIII. 37. p. 677. Vide inprimis, quae de Neptuno Equestri disputavit *Ilgen* ad Homer. Hymn. p. 286. sq. Si conjecturis indulgere liceret, corrigendum dixeris θεᾶς, ut Minerva Hippia significetur, quae apud Tegeatas, in *Anytes* patria, colebatur. Vide *Pausan.* VIII. 47. p. 695. — In v. 4. haereo. Quid enim? pueri certamina instituunt, ea de causa, ut hircus eos portet? Ferrem, si poëtria dixisset: Frena tibi imposuerunt, ut illos lascivientes portes. Sed versu tertio interjecto sensus exsistit subabsurdus. Fortasse vitium latet in ὄφρα, et legendum:

κοῦφ' αὐτοὺς φορέοις ἤπια τερπομένους.

κοῦφα verbum proprium in re equestri, de equis, qui leni motu moventur. De puella, quae *ludit exsultim velut latis equa trima campis* (*Horat.* III. Carm. XI. 9.), νῦν δὲ λειμῶνάς τε βόσκεαι κοῦφά τε σκιρτῶσα παίζεις, *Anacreon* Od. LXI. 10. quod ante oculos habuit *Autocrates* ap. *Aelian.* H. A. XII. 9. οἷα παίζουσι φίλαι παρθένοι Λυδῶν κόραι, κοῦφα πηδῶσαι. *Longus* II. p. 58. ἥλλετο κοῦφα βαδίζων ὥσπερ ἔριφος. *Asclepiades* Ep. XXX. οὔποτε δ' αὐτῆς Μηρὸς ἐφοινίχθη κοῦφα τιναςςομένης. Simile est λείως ἐφαλλόμενοι ap. *Alciphr.*

I. 10. p. 38. ἀπαλὸν σκιρτῶντες ap. *Julian. Baf.* Ep. II. Pro ἤπια fufpiceris νήπια legendum effe; ut eft ap. *Secundum* Ep. I. Tom. III. p. 5. de Amoribus deorum arma geftantibus, ὅπλα φέρουσι θεῶν νήπι' ἀγαλλόμενοι. Notandum, ap. *Urfinum* αὐτὸς et τερπόμενος legi.

¶. 198.] *V.* Cod. Vat. p. 379. In Planudea bis legitur, p. 56. et 340. St. 81. et 480. W. *Urfinus* p. 56. *Wolf.* p. 92. Conf. Epigr. inter ἀδέσπ. CCLXV. Fortaffe hinc colorem duxit Auctor Epigr. inter Byzant. XXIII. In Veneris marinae ftatuam, ad litus maris pofitam. — V. 2. ὁρῆν. Cod. ut dialecti ratio poftulat. Vulgo ὁρᾶν. — V. 3. ναύτῃσι Cod. et Planud. loco pr. τελεῖ ed. Flor. et Ald. pr. Venus navigationis praefes, unde ei templa et ftatuas in litore ponebant. *Paufan.* VII, 21. *Jani* ad Horat. I. Carm. III. 1. — V. 4. δειμαίνει ed. Flor. Aldina pr. Afcenf. δειμαίνῃ ceterae editt. et *Urfin.* Cogitabam olim:

— — ἀμφὶ δὲ πόντος

μειδιάει — — —

ut *Satyr. Th.* Ep. VI. γαληναίῃ δὲ θάλασσα μειδιάει. et *Lucretius* de Venere L. I. 6. *Te, dea, te fugiunt venti, te nubila coeli Adventumque tuum; tibi fuaves daedala tellus Submittit flores, tibi rident aequora ponti.* Sed ne quid mutes, vetat *Antipater Sidonius*, qui hoc carmen expreffit Ep. LIII. ubi Venus — πόντῳ γὰρ, ait, ἐπὶ πλατὺ δειμαίνοντι Χαίρω καὶ ναύταις εἰς ἐμὲ σωζομέναις. Argutatur, pro meo quidem fenfu, *Leffingius*, qui in praeclara disputatione de Epigrammate Tom. I. p. 321. ex *Anytes* Epigr. manifeftum effe ait, mari aeftuante Veneris fimulacrum in templi fummitate fuiffe expofitum, ut nimirum undarum tumultus Veneris adfpectu leniretur. Multo minus probanda funt, quae hinc ad illuftrandum *Mufaei* locum profert. — V. 4. λαμπρόν. Planud. loco pr.

VI. In Planud. p. 27. St. 42. W. fine auctoris nomine proftat. *Anytae* afferit Cod. Vat. p. 408. fq. In

laurum umbroſam prope fontem. — V. 1. τῆςδε δάφνης. Vulgo. In Vat. ὑπὸ καλὰ δάφνας, unde ſuſpicor, *Anyten* ſcripſiſſe:

Ἵζεο τᾶςδ' ὑπὸ καλὰ δάφνας εὐθαλέα φύλλα.

Nonnihil enim offendor vulgata: ἵζευ ἅπας. *Hermocreon* Ep. II. ἵζευ ὑπὸ σκιερὰν πλάτανον, ξένε, τάνδε παρέρπων. — V. 3. Agricolas inprimis alloquitur, et qui per aeſtum labores exercent. γυῖα ἀσθμαίνοντα, i. e. ἀσθμαίνων. Cf. Ep. III. 3. et Epigr. ἀδέσπ. CCLX. ἄμπαυσον μογεροῦ μαλθακὰ γυῖα πόνου, Ἧχί σε καὶ Ζεφύροιο τινασσομένη πίτυς αὔραις Θέλξει. *Marianus* Ep. III. ἄμπαυσον καμάτου γυῖα πολυπλανέος.

VII. In Planud. p. 336. St. 475. W. Ap. *Urſin.* p. 56. et *Wolfium* p. 94. In locum amoenum et ſubfrigidum. Simillimum eſt Ep. ἀδέσπ. CCLIX. Cum in hoc aliisque eiusdem argumenti carminibus, quae compares licet in ed. Steph. p. 335. ſq., nunquam non diſerta arboris cujusdam mentio fiat, hic quoque in eam ſuſpicionem adducor, ut pro πέτραν legendum exiſtimem πτελέαν. Quo facto contextus, ni fallor, nonnihil juvabitur:

Ξεῖν', ὑπὸ τὰν πτελέαν τετρυμένα γυῖ' ἀνάπαυσον·
ἁδύ τι ἐν χλωροῖς πνεῦμα θροεῖ πετάλοις.

Theocrit. Eid. I. 21. δεῦρ' ὑπὸ τὰν πτελέαν ἑσδώμεθα. quod expreſſit auctor Eidyllii inter Theocritea XX. 12. Eidyll. VII. 135. πολλαὶ δ' ἄμμιν ὕπερθε κατὰ κρατὸς δονέοντο Αἴγειροι πτελέαι τε. *Ariſtaenet.* I. Ep. X. p. 25. μόνον δὲ φηγοῖς ὑποκαθήμενος ἢ πτελέαις ὡμίλει τοιάδε. Si quis tamen vulgatam defenderit, non admodum repugnaverim. — V. 2. τοι ἐν. Planud. Male, ut apparet ex comparatione *Theocriti* Eid. I. 1. 2. — τετρυμένα γυῖα. De operario domum redeunte *Apollon. Rhod.* L. I. 1174. αὐτοῦ δ' ἐν προμολῇ τετρυμένα γούνατ' ἔκαμψε Αὐσταλέος κονίῃσι. *Herodot.* VI. 12. οἱ Ἴωνες τετρυμένοι τε ταλαιπωρίῃσί τε καὶ ἡλίῳ.

VIII. Planud. p. 336. St. 476. W. Ap. *Urfin.* p. 57. *Wolf.* p. 94. In Panis tibia canentis fignum, in loco folitario et agrefti collocatum. — V. 1. οἰόβατος idem quod οἰόπολος, i. e. ἔρημος. Eft ex iis compofitis, in quibus altera pars nihil fere ad fenfum confert. ὑψίβατον τρίποδα pro ὑψηλὸν dixit *Sophocles* in Ajace 1404. Quare cum *Wolfio* οἰόβοτον legendum effe non puto. Idem δόνακα perperam interpretatur de arundine, lyrae chordis fuppofita. Dubitari non poteft, quin *fiftula* fignificetur. Vide notata ad *Theocriti* Ep. II. ποιμένιον δόνακα vocat *Alcaeus Meff.* Ep. XII. νομίους *Antip. Sid.* Ep. XLVIII. Ab his longe diverfus δόναξ ὑπολύριος, de quo *Kufterus* egit ad *Ariftoph.* Ran. 235. Fefellit virum graece non valde doctum ufus verbi κρέκειν de tibiis ufurpati. *Ariftoph.* in Avibus 682. ἀλλ' ὦ καλλιβόαν κρέκουσ' αὐλὸν φθέγμασιν ἠρινοῖς. *Suidas* v. κρέκουσα. αὐλοῦσα. κυρίως δὲ κρέκειν τὸ τὴν κιθάραν κρούειν. Hoc ipfum verbum κρούειν, quod de iis, qui citharam pulfant, proprie ufurpatur, fatis frequenter ad tibicines translatum occurrit. Vide notata ad *Alcaeum Meffen.* Ep. X. — V. 3. Hoc difticho Pan refpondet; in Analectis interlocutorum figna non appofita funt. — V. 4. „εὔτοκοι στάχυες, *ariftae, quae fa„cilem partum foetis juvencis faciunt.* Lectionem hanc „habent duo codices Planudeae, quae fi cui non pla„cuerit, editorum lectionem affumat ἠΰκομοι." *Brunck.*

IX. Cod. Vat. p. 409. Planud. p. 342. St. 482. W. Ap. *Wolf.* p. 96. In Mercurium, prope hortum, in trivio, pofitum, non longe a litore. Mercurius hortorum cuftos occurrit in Ep. *Leonidae Tar.* LVI. et inter ἀδέσπ. CCXXXV. Eft *Hermocreontis* Ep. in Mercurium fub platano collocatum, ἀργοῦ καρποτόκου ῥύτορα καὶ κτεάνων. — ¶. 199.] V. 4. Vulgo legitur: εὐκραεῖ κράνᾳ, in quo haefit *Anonymus* Biblioth. Bodlej. qui ψυχρὸν δ' εὐκραὴς κράνα ὕδωρ προχέει. Sed ὕδωρ ad ψυχρὸν intelligi debet. Noftra lectio fluxit ex Cod. Vat. qui ἀκραὴς

praebet. ἀχραὲς ὕδωρ, *aqua pura et limpida;* idem quod ἄχραντον.

X. Cod. Vat. p. 478. Edidit *Olearius* in Differt. p. 11. *Wolf.* p. 114. cum lemmate: εἰς τράγον χαλκοῦν. Dubito, an recte. — V. 1. Cur, quaeso, hircus Βρομίου τράγος vocatur, qui Baccho infestus est, et ad ejus aras mactatur? Nam quod Bacchus in illa deorum fuga, quam Typhoeus fecit, in capro latuit (*Ovid.* Metam. V. 329.), ad hunc locum nihil facit. — ὡς ἀγερώχως. *Philostrat.* Icon. I. IX. p. 777. pictor capras ὑποσκιρτώσας καὶ ἀγερώχους γέγραφεν. Idem II. Icon. XI. p. 828. Pana nobis fingit ἀναθρώσκοντα κατὰ τοὺς ἀγερώχους τῶν τράγων. — V. 3. in Cod. Vat. ὅτι οὐ θάμ' habetur; quod *Olearius* sic immutavit: κυδιόωντ' ὅτι οὔ θάμ' ἐν οὔρεσιν ἀμφί περ εἶδε. Pessime. Hanc tamen lectionem *Wolfius* in contextu exhibere non dubitavit. Jam vide, quam eleganter, quamque vere *Brunckius* hunc vers. emendaverit. Junge: ὅτι Ναΐς οἱ θαμὰ ἔδεκτο βόστρυχον ἀμφὶ παρῆδα. Venus ex undis emergens οὕτω που κατὰ λευκὰ παρήϊα χερσὶν ἑλοῦσα Βόστρυχον apud *Democrit.* T. II. p. 260. Gemmam, ubi Faunus hircum barba tenet, vide ap. *Leonard. Agostin.* nr. 176. — V. 4. εἰς Cod.

XI. In Planud. p. 266. St. 383. W. *Ursin.* p. 58. *Wolf.* p. 104. In gallum gallinaceum, cui fur guttur fregerat. Prius distichon *Suidas* laudat in ἐρέσσων, alterum in ῥίμφα et σίνις. — V. 1. πυκιναῖς πτερύγ. Ita dictum, ut πολλαῖς χερσὶ ap. *Callim.* H. in Dian. 27. Vide not. ad *Mnasalc.* Ep. XIII. Ductum ex *Homer.* Il. λ. 455. οἰωνοὶ — περὶ πτερὰ πυκνὰ βαλόντες. quae similibus locis allatis illustrat *Toup.* in Epist. crit. p. 95. — ἐρέσσων. *Euripid.* Iphig. T. 289. ἡ δὲ — πτεροῖς ἐρέσσει. Ion. 161. ἄλλος ἐρέσσει κύκνος. *Aeschylus* in Agam. 52. πτερύγων ἐρετμοῖσιν ἐρεσσόμενοι. — V. 2. ὄρθιος. *Ursin.* — V. 3. σίνις. κλέπτης, κακοῦργος, λῃστής. *Hesych.* *Suidas* pro nomine proprio furis habuit. De quavis noxa usurpari docuit

Spanhem. ad *Callim.* H. in Apoll. 92. cui assentitur *Valck.* ad Hipp. p. 268. C. D.

XII. Cod. Vat. p. 239. ex quo illud edidit *Zenobetti* ad Meleagri Eid. p. 10. *Kuster.* ad *Suid.* qui v. ποιφύσσω secundum distichon excitat. *Wolf.* p. 110. *Reiske* in Anthol. p. 77. nr. 575. In delphinum, quem unda maris in arenam detulerat. — V. 1. „πελάγεσσιν. „Haec est codicis scriptura, quam vix puto veram esse. „Suspicor, a poëtria scriptum fuisse πλωτῆσι πτερύγεσσι, „quod ex *Homero* petitum Il. β. 462. Pinnis exsultat „delphinus et se oblectat, quando ludibundus caput „supra fluctus erigit et saltu ex unda prorumpit.“ *Brunck.* Mihi in mentem venerat:

οὐκέτι δὴ πλωτοῖς ἀναπαλλόμενος πελάγεσσιν.

non amplius in undis subsiliens. *Archias*, qui hoc Epigr. expressit, XXX. οὐκέτι παφλάζοντα διαίσσων βυθὸν ἅλμης — ὑγρὸν ἀναῤῥίψεις ἅλμα παρὰ σκαφίσιν. *Arion* in Hymno v. 7. δελφῖνες — ἐλαφρὰ ἀναπαλλόμενοι. *Oppian.* Hal. L. II. 544. pisces ὑποπτήσσουσιν ἄνακτος (delphini) τηλόθεν ἅλματα δεινὰ καὶ ἄσθματα φυσιόωντος. Ib. 589. ἅλμης ἀφρὸν ὑπερθρώσκων ἀναπάλλεται. — V. 3. περὶ σκαλμοῖσι Cod. ut edidit *Kuster.* περὶ σκαλμοῖο *Zenobetti.* Nostrum *Reiskii* acumini debetur. *Suidas* παρὰ σκαρθμοῖσι. Junge: παρὰ χείλη νεώς. *ad navis marginem.* χεῖλος de cujusvis rei ora et extremitate usurpatum exemplis illustrat *Mollius* ad Long. p. 14. *Schwebel.* ad Moschi Eid. p. 139. — V. 3. ποιφύσσω Cod. superscripto ν. unde in apogr. Lips. ποιφύσσων. Cod. lectionem habet *Suidas*, hac interpretatione adjecta: σφοδρῶς καὶ μετὰ ἤχου τὴν πνοὴν ἐκπέμπω. Quod huic loco optime convenit. *Euphorion* in *Schol.* ad Nicandri Ther. p. 13. Ζεφύρου μέγα ποιφύξαντος. Aliam explicationem *Kusterus* dedit, sed eam contortam, quam repetere piget. *Reiskius*, qui in hoc verbo verum vidit, mox τὠμῷ προτομῷ perperam interpretatur: *meis me oblectans faucibus*;

cum amplecti debuisset *Kusteri* sententiam, qui haec verba de delphini effigie, in puppi navis expressa, docte explicuit. Ejusmodi effigies πϱοτομαὶ appellabantur. Vide *Salmas.* ad Solin. p. 402. sqq. Praeter aliorum autem animalium species delphini praecipue imago in hunc usum adhibebatur. — V. 6. ῥαδινάν. Vir doctus in schedis *Dorvill.* conjecit κεῖμαι δ' ἐν ῥαχιᾷ τάνδε π. ἠ. Parum feliciter. Vulgatae lectioni patronus exstitit *Reiske*, qui rasilem ripam, sive ripam, quae ab alluentibus undis raditur, vel denique facile percellendam interpretatur. Dum quis probabiliora attulerit, scribendum existimo:

κεῖμαι δὲ ῥαντὰν τάνδε παϱ' ἠϊόνα.

Syllabam brevem produci ante ϱ, satis constat. Vide *Brunck.* ad *Aeschyli* Prom. 1031. et ad Hippol. 462. *Brunckius* in Lect. p. 148. corrigit κϱοκαλὰν ἠϊόνα, collato *Tullii Laur.* Ep. II. ἔβϱασε δ' εἰς κϱοκαλὴν τάνδε παϱ' ἠϊόνα.

XIII. Cod. Vat. p. 321. Edidit *Olearius* in Dissert. p. 10. et ex eo *Wolf.* p. 114. *Reiskius* inter Jensiana nr. 682. p. 125. In Proarchum, qui pro patria fortiter pugnans perierat. Prius distichon *Brunckius*, membranarum fide neglecta, audacter immutavit. Codex sic habet: Ἡβα μέν σε Πϱόαϱχε ἔσαν παίδων τάτε ματϱὸς Φειδία — et sic *Jensius.* Hos versus *Heringa* Obss. p. 263. in hunc modum emendavit: ἥβᾳ μὲν σὺ, Πϱόαϱχ', ἧς ἀντιέων, ὅτε ματϱὶ Φειδιάδι ὂν. ut nomen matris sit *Phidias.* Recte doctissimus auctor huic suae conjecturae parum fidit. Paulo melior est ea, quam *Brunckius* in contextum recepit, cujus auctor est *Olearius.* Sed primum violenta est medicina; deinde cum Proarchus in pugna perierit, poëta vix dicere potuit, eum periisse ἐν ἥβᾳ παίδων. Equidem codicis lectioni inhaerens, correxerim:

ἦ ῥα μένος σε, Πϱόαϱχ', ὤλεσ' ἐν δαῒ, δῶμά τε ματϱὸς
Φαίδϱας ἐν δνοφεϱῷ πένθει ἔθου φθίμενος.

Virtus tua te perdidit, et moriens matris tuae Phaedrae domum tristitia et luctu opplevisti. Prius hemistichium, quod unius literae additione restituimus, ductum ex Andromaches ad Hectorem oratione Il. ζ. 407. δαιμόνιε, φθίσει σε τὸ σὸν μένος. *Anacreon* Ep. LXXXII. Καί σε, Κληνορίδη, πόθος ὤλεσε πατρίδος αἴης. *Simonides* Ep. XCVI. αἰδὼς καὶ Κλεόδαμον — ἤγαγεν εἰς θάνατον. Deinde quantillum intersit inter ΕΕΣΑΝΠΑΙΔΩΝΑΤΕ et ΟΛΕCEN ΔΑΙΔΩΜΑΤΕ, in oculos incurrit. — De nomine matris, utrum Φαῖδρα fuerit an aliud, cum nemine disputaverim.

¶. 200.] *XIV.* „Plinii error, T. II. p. 651. quo „Myronem puellam in Myronem statuarium mutavit, „et artifici huic opus, cicadae scilicet et locustae monu„mentum, quod fecit nunquam, attribuit, jam a viris „doctis notatus. Sed absque judicio iidem ex hoc Plinii „loco Erinnes esse volunt hoc Epigramma, quod Any„tae diserte tribuunt membranae veteres. Quidni illi „etiam adscribunt Argentarii Ep. XXIX. quod ex hoc, „aut alio vetustiori in idem argumentum expressum est? „Si in hoc etiam aliquid lusit Erinne, deperditum est „illius carmen.“ *Brunck.* In Cod. Vat. p. 239. lemma est: Ἀνύτης, οἱ δὲ Λεωνίδα. ut etiam in Planud. p. 265. St. 382. W. *Wolfius* inter Erinnae carmina exhibuit. Locus *Plinii*, quem *Brunckii* nota respicit, est L. XXXIV. 19. 3. *Myronem — fecisse et cicadae monumentum ac locustae, carminibus suis Erinna significavit.* — V. 1 – 3. *Suidas* excitavit in δρυοκοίτα, qui τῇ et κόρη habet. Cod. Vat. a pr. man. δρυοκοίτῃ. — ἀηδόνι. Hinc fortasse Auctor Epigr. inter ἀδέσπ. 416. τέττιγα — τὴν Νυμφέων παροδῖτιν ἀηδόνα.

XV. Cod. Vat. p. 237. εἰς ἵππον πολεμιστήριον Δάμιδος. Planud. p. 205. St. 298. W. εἰς Μενεδαίου τάφον. Prius distichon habet *Suidas* in δαφοινόν· et iterum v. Μενεδάϊος ἵππος. Alterum v. τάλαρος sive potius ταλαύρινος, quae vox omissa est a librariis. Pro nomine proprio equi

v. Μενεδαίου accipiendum esse, putant Planudeae interpretes, et *Ursin.* p. 58. probante *Brunckio.* Viri Spartani nomen Μενεδάϊος habet *Thucyd.* p. 228. 56. In Planud. male εἵσατο et ἵππῳ. Hoc *Scaliger* in ἵππω, dorica terminatione, mutandum censebat. *Suidas* loco pr. σῶμα τῆδε φθιμένου Μενεδίου ε. loco altero sic, ut in Cod. Vat. est, nisi quod σῶμα legit. Hoc depravatum ex σῆμα. Facit huc *Diodor. Sic.* T. I. p. 607. 70. ubi Agrigentinorum luxuriam manifestam esse ait, cum in aliis rebus, tum ἐν τῇ πολυτελείᾳ τῶν μνημείων, ἅτινα μὲν ἀθληταῖς ἵπποις κατεσκεύασαν, τινὰ δὲ καὶ τοῖς παρθένων καὶ παίδων ἐν οἴκῳ τρεφομένοις ὀρνιθαρίοις. — V. 2. Cod. δαφοινόν. — V. 4. Cod. Vat. ξέσσ' a pr. man. nec aliter duo regii Planud. *Suid.* et *Ursin.* *Sanguis ebullivit.* Cf. *Dorvill.* ad Charit. p. 56. sq. In tribus Aldin. et Ascens. etiam ξέσσ'. — Pro ἔδευσε Cod. ἔδυσε. Sed quid est, quod *Anyte* terram equi sanguine humectatam ἀργαλέαν vocet? Apud *Suid.* ἀργυρέαν legitur; quae depravatae lectionis nova est depravatio. Comparantibus *Euripidis* Phoen. 1163. ξηρὰν δ' ἔδευσεν γαῖαν αἵματος ῥοαῖς, recte emendasse videbor:

ἐπὶ δ' αὐαλέαν βῶλον ἔδευσε φόνῳ.

Fortasse etiam ap. *Damagetam* Ep. IX. legendum:

θερμὸν ἀνὰ ξηρὴν αἷμα χέαντα κόνιν.

ubi vulgo ξείνην est. Quamvis in hoc loco vulgatam facile tuearis.

XVI. Cod. Vat. p. 309. Ἀνύτης μελοποιοῦ εἰς κόρην τινὰ παρθένον τελευτήσασαν. In Planud. p. 263. St. 379. W. sine auctoris nomine prostat. In statuam puellae ante nuptias defunctae. — V. 2. μαρμαρίναν. Planud. In Cod. Vat. non, ut *Dorvill.* ait ad Charit. p. 410. μαρμαρέῳ, sed μαρμαρίνῳ legitur. — V. 3. ἰσχοῦσαν. Planud. Vat. μέτρον τεόν. *ejusdem staturae et pulcritudinis.* εἰκόνα ἰσομέτρητον vocat *Plato* in Phaedr. p. 235. E. *statuas iconicas* *Plin.*

Plin. XXXIV. 9. ubi vide *Harduin.* T. II. p. 642. — V. 4. „Nomen puellae est in libris editis Θερσιποτὶς, „quod a graecorum nominum compositione alienissi- „mum. Ideo Salmasii emendationem recepi.“ *Brunck.* Θερσίποτι· φθέγκτα — Planud. et Cod. Vat.

XVII. Cod. Vat. p. 285. Ἀνύτης Μιτυληναίας εἰς τὰς γ παρθένους Μιλησίας τὰς ὑπὸ Γαλατῶν βιασθείσας. Planud. p. 263. St. 379. W. sine auctoris nomine. Ex *Olearii* Dissert. p. 10. repetivit *Wolf.* p. 112. Facinoris, quod hoc carmine celebratur, mentio fit ap. *Hieronymum* L. I. advers. Jovian. p. 186. *Quis valeat silentio praeterire septem Milesias virgines, quae, Gallorum impetu cuncta vastante, ne quid indecens ab hostibus sustinerent, turpitudinem morte fugerunt.* Ceterum haec Gallorum in Asiam incursio inter praecipua fabularum Milesiacarum argumenta fuisse videtur. Cf. *Parthen.* Erot. c. VIII. — V. 1. τῶν ἀθεμίστων τὴν ἄνομον γαλατῶν Planud. nec aliter Vat. nisi quod τὰν ἀ. γαλάταν praebet. Eleganter haec correxit *Brunckius*; membranarum tamen lectionis vestigia eo ducunt, ut scriptum fuisse putes:

τὰν ἀθεμίστων,
τὰν ἀνόμων Γαλατᾶν ὕβριν ἀναινόμεναι.

Quod non sine gravitate est. — V. 3. ἃς ὁ βιαστὸς Plan. ὁ βίατος Vat. Hoc glossator in marg. interpretatur ἀντὶ τοῦ βιαιότατος· cujus explicationis apud ipsum sit fides. In Aldin. sec. ὧν ὁ βιαστὸς, ubi *Scalig.* correxit; ἃς ὁ βιαστής. Quod Brunckiana lectione non deterius. — V. 5. Puellae, quas loquentes inducit *Anyte*, manum sibi intulerant, ut Gallorum libidini se subducerent. In αἷμα haereo, quod *congressum* interpretatur *Brodaeus*, sine auctoritate. Pro γένος nonnunquam ponitur; sed haec significatio ab hoc loco aliena est. Quare vide, an scribendum sit:

οὐ γὰρ ἐμείναμεν ἅμμα τὸ δυσσεβὲς — —

scelestum conjugii vinculum; cum iis nimirum, qui earum civitatem expugnaverant, parentes occiderant etc. Conf. *Herodot.* I. 146. p. 72. *Antipater Sidon.* Ep. LXXXV. ὁ πρὶν ἄθικτα λύσας ἅμματα παρθενίας. Nonnunquam ἅμμα pro μίτρη ponitur. Vide *Spanhem.* ad *Callim.* H. in Jov. 21. — Mox Cod. οὐδ' Ὑμεναίου νυμφίον. In marg. ὑμέναιον νυμφίου. Prius est in Planud. ubi *Scaliger* recte emendavit ὑμέναιον νυμφίον. Conf. not. ad *Meleagr.* Ep. CXXV. 1.

XVIII. Cod. Vat. p. 309. Planud p. 288[a]. St. 416. W. Ap. *Ursin.* p. 58. *Wolf.* p. 102. Vix integrum carmen. Comparandum *Simmiae* Ep. III. p. 204. *Aeschyl.* Agam. 1565. θυγάτηρ — Πατέρ' ἀντιάσασα — περὶ χεῖρα βαλοῦσα φιλήσῃ. — V. 1. δὴ om. Vat. — ¶. 201.] V. 3. μέλας. Planud. et Vat. a man. pr. μέλαν ὄμμα ne de colore accipias; est oculus tenebris obductus, ut morientis. — καλύπτει θάνατος. Homericum Il. ε. 553. τὼ δ' αὖθι τέλος θανάτοιο κάλυψεν.

XIX. Cod. Vat. p. 257. in marg. et ibid. in contextu p. 284. Planud. p. 288[a]. St. 416. W. Apud *Wolf.* p. 102. In puellam parentibus immatura morte ereptam. Hoc tetrastichon *Huetius* p. 28. jungendum putabat cum Epigr. *Persae* VI. quod in Planudea sequitur, et utrumque *Persae* tribuebat. Junctim haec exhibuit, ut *Anytes*, *Ursinus* p. 58. Non persuadet. Utrumque est integrum. — V. 1. σήματι Cod. Vat. In fine vers. κλεινὰ Planud. et sq. versu ὠκύμορον. Hoc etiam Vat. habet loco sec. — ψυχὰν ἀγκαλέουσα. De ψυχαγωγίᾳ accipit *Wolfius.* Perperam. Moris erat, mortui nomen repetita voce pronuntiare, ut, si fieri posset, vocantium voce audita, in vitam rediret. Hoc erat *conclamare.* Odyss. ι. 65. πρίν τινα τῶν δειλῶν ἑτάρων τρὶς ἕκαστον ἀῦσαι. *Virgil.* Aen. III. 68. *Animamque sepulcro Condimus et magna supremum voce ciemus.* unde *Auson.* in Praef. Parent. 10. *Voce ciere animas funeris instar habet.*

XX. Cod. Vat. p. 242. Ἀντιπάτρου. Quod ignoravit *Brunckius*, qui carmina aſſignare ſolet auctoribus, quos Vat. indicat. Planud. p. 202. St. 295. W. *Anytae* tribuit. Eſt in Amyntorem, Philippi filium, qui ſocium in pugna defendens, ipſe perierat. *Reisk.* in Notitia Poët. p. 193. de Amynta, Alexandri avo, cogitabat, non tamen diſſimulans difficultates, quibus haec interpretatio premitur. Non recte faciunt, qui ubique in his Epigrammatis illuſtres et magni nominis viros quaerunt. — V. 2. σιδηρείης Cod. et Planud. *Brodaeus* et *Opſop.* interpretantur, quaſi σιδηρείης legerint. Male. *Hegeſippus* Ep. III. σιδαρείου ἐκ πολέμοιο. — μάχης. Plan. et Vat. a pr. man. — V. 4. ἀμφοτέραν ed. Flor. Ald. pr. et Aſcenſ. idque *Urſinus* ſecutus eſt p. 57. ἀμφ' ἑτάρων duae Aldin. et *Suid.* in ἴτυς T. II. p. 159. Noſtrum eſt in Vat.

XXI. In Planud. p. 236. St. 342. W. ἄδηλον eſt. *Anytae* aſſerit Cod. Vat. p. 292. In ſervi tumulum. Nomen Μάνης ſervis proprium. Sententia eſt, ut ap. *Lucret.* III. 1047. *Scipiades – Oſſa dedit terrae, proinde ac famul infimus eſſet,* qui hoc *Ennio* debuit; et apud *M. Antonin.* L. VI. 24. p. 184. Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν καὶ ὀρεοκόμος αὐτοῦ ἀποθανόντες εἰς ταὐτὸ κατέστησαν. ubi vide *Gatacker.* qui etiam in Miſcell. Adv. Poſth. c. XXXV. p. 790. Epigramma noſtrum excitavit.

XXII. Cod. Vat. p. 185. Planud. p. 263. St. 379. W. neglecto doriſmo. In Antibiam puellam, quae a multis procis expetita, ante nuptias obierat. — V. 3. πινυτῆτος ἀγακλέος. Planud. et *Wolf.* p. 100. *Urſinus* πινυτῆς ἀγακλέος corr. — V. 4. ἐκύλισε. Plan. *Mors omnium ſpes evertit. Hegeſipp.* Ep. VI. οἵ ποτε νῆ' ἐκύλισσαν. *Philippus* Ep. LXII. θηρὸς τὴν τόσσην ἐξεκύλισσε βίην.

XXIII. „Exſtat apud *Pollucem* V. p. 502. cujus „haec ſunt verba: Καὶ γὰρ ἡ Τεγεᾶτις Ἀνύτη Λοκρίδα δόξης „ἐμπέπληκεν, ἐφ' ἧς τῷ τάφῳ φέρουσ' ἐπέγραψεν· ὤλεο δή ποτε

„καὶ πολύῤῥιζον παρὰ θάμνον. Metro fulcrum inferuit „*Salmasius* σύ. In Juntina legitur καὶ ἀπολύριζον. In veteri „Cod. fcriptum μαῖα πολύῤῥιζον. Scribendum Μαῖρα πολύῤ„ῥιζον feu potius veteri more πολύριζον. Μαῖρα canis no„men proprium. *Hesychius:* Μαῖρα. κύων. τὸ ἄστρον. Ubi „vide Intpp. et praefertim *Munkerum* ad Hygin. p. 234. „not. 2. edit. in 4to. Nihil verius hac emendatione, „quae *Schneideri* mei fagacitatis fpecimen efto, cui de„betur. Λοκρὶ autem in verfu 2. fcribendum. Non eft „enim, ut male accepit Pollux, canis proprium nomen, „fed gentile: ipfe capitis initio: γενναῖαι κύνες Λακωνικαὶ, „— Λοκρίδες. *Oppianus*, ubi de canum generibus agit: „Λοκροὶ, χαροποί τε Μολοσσοί. Totum diftichon itaque fic „fcribendum:

„ὤλεο δήποτε, Μαῖρα, πολύριζον παρὰ θάμνον,
„Λοκρὶ, φιλοφθόγγων ὠκυτάτη σκυλάκων."

Brunck. ὠκυτάτων vulgo. — V. 4. In vett. editt. τὸν ἀμείλικτον. Canis, cujus fepulcro haec infcripta fuerunt, viperae morfu perierat.

MYRUS BYZANTINAE
RELIQUIAE.

¶. 202.] *I.* Vat. Cod. p. 162. unde edidit *Olearius* in Diff. et hinc *Wolf.* p. 24. *Reisk.* in Anthol. p. 9. nr. 415. In uvam Veneri dedicatam. — V. 1. ὑπὸ παστάδα. Vide not. ad *Perfae* Ep. II. — τᾶς 'Αφρ. Schedae Lacroz. — V. 2. Διονύσου. *Wolf.* et *Reisk.* σταγῶνι Cod. — V. 3. μάτηρ. *Martial.* XIII. Ep. 46. *Vilia maternis fueramus praecoqua matris.* Etiam ap. pedeftres fcriptores arbores, refpectu fructuum, *matres* vocantur. Exempla collegit *Gatacker.* de Stilo N. T. p. 104.

II. Cod. Vat. p. 174. Planud. p. 411. St. 547. W. unde *Urſinus* p. 42. et *Wolf.* p. 30. Nymphas precatur, ut Cleonymo faveant, qui ipſis ſimulacra ſub pinu ponenda curaverit. Latinam hujus carminis interpretationem habemus in Anth. Lat. V. 215. utrum veteris an recentioris poëtae, non conſtat. Imitatus eſt *Hermocreon* Ep. I. T. II. p. 252. — V. 1. Hamadryades vocantur ποταμοῦ κόραι, propter arbores ad fluminis ripam conſitas et ab ejus aqua nutritas. — V. 2. ἀμβρόσιαι Planud. et Cod. Vat. quod cum frigeat et librario de metro male ſollicito deberi videatur, *Toup.* in Em. ad Suid. p. 156. ἀμβρόσια ſcripſit. Pro ῥοδέοις *Wakefield* in Silva crit. T. III. p. 12. ῥαδινοῖς conjicit, quod et ipſum elegans, ſed codd. lectioni non praeferendum. ῥοδόσφυροι Χάριτες dixit *Himerius* Orat. I. 19. p. 360. quas *Sappho* ῥοδοπήχεας vocavit. — V. 4. cum parte tertii laudat *Suidas* in εἵσατο T. II. p. 32.

III. Servavit *Athen.* L. XI. p. 490. E. unde *Wolf.* p. 28. *Euſtath.* qui *Athenaeum* compilavit, quaedam ex hoc fragmento laudat ad Il. ω. p. 1484. 48. Idem excitavit verſ. 9. et 10. ad Od. μ. p. 475. 13. ubi palumbes commemorantur ταὶ ἀμβροσίην Διὶ πατρὶ φέρουσαι. *Myro* eas hujus officii cauſa a Jove inter aſtra relatas Pleiadasque appellatas eſſe ait. Vulgo Pleiadum originem longe aliter referunt *Eratoſth.* Cataſt. c. XXIII. *Schol. Theonis* in Arat. Phaen. 254. et *Schol. Homer.* Il. σ. 486. Noſtram fabulam reſpexit *Plutarch.* in Conviv. VII. Sap. T. II. p. 156. F. εἰ τὴν ἀμβροσίαν τῷ Διὶ πελειάδες τινὲς κομίζουσιν — τὰς Πλαγκτὰς ὑπερπετόμεναι μόλις καὶ χαλεπῶς. — V. 3. ἄντρῳ. De Jove in antro montis Idae nutrito omnia nota. Vide *Barth.* ad *Claudian.* in IV. Conſ. Honorii 197. p. 603. — Quae illa petra ſit, unde v. 5. aquila nectar afferre dicitur, equidem ignoro. Suſpicari poſſis ἐκ πηγῆς. Sed in hac fabulae obſcuritate omnis conjectura lubrica. — V. 6. πετῶν ap. *Athen.* et

Urfin. Nec *Scaliger* quidquam mutavit, qui totum hoc fragmentum laudat ad *Manil.* L. I. p. 25. πονῶν debetur *Camerario.* — V. 7. τὸ καὶ legit *Euftath.* et per διὸ interpretatur. — νικήσας. Jovi victoriam de Titanibus portenderat aquila, fecundum ea, quae *Hygin.* Poët. Aftron. XVI. ex *Aglaofthene* narrat, qui Naxica fcripfit: *Jovem Cretae furreptum, Naxum delatum et ibi effe nutritum: qui poftquam pervenerit ad virilem aetatem, et voluerit bello laceffere Titanas, facrificanti ei aquilam aufpicatam: quo aufpicio ufum effe, et eam inter aftra collocaffe.* — ¶. 203.] V. 9. Ζεὺς τρέφεσι κτλ. *Euftath.*

MENANDRI EPIGRAMMA.

Cod. Vat. p. 218. Anthol. Plan. p. 197. St. 287. W. — V. 2. Cod. vitiofe ῥύσατ' ὃ δ' ἀ. *Lucretius* L. III. 14. de Epicuro: *Nam fimul ac ratio tua coepit vociferari, Diffugiunt animi terrores: moenia mundi Difcedunt.*

Finis Partis prioris Voluminis primi.

